

கார்க்குலேதகு கார கங்கிதா

கைலகி லெலு - I கலகச

பாராளுமன்ற சார சங்ஹிதா

மூன்றாவது தாகுதி - பகுதி I

PARLIAMENTHU SARA SANHITHA

Third Volume - Issue I

கங்கீகரணச கக குகாசகச

கங்கிவீதக தகாரகலேதகுல - து லகா கார்குலேதகுல

தகாகுப்பு மற்றும வலளியீடு

தகாடர்பாடல் தகணக்களம் - லிலங்கைப் பாராளுமன்றம்

EDIT & PUBLICATION

Department of Communication - Parliament of Sri Lanka

පාර්ලිමේන්තු සාර සංගීතා

තෙවැනි වෙළුම - I කලාපය

ගෝලීයකරණ හා ප්‍රතිගෝලීයකරණ
ප්‍රවණතා හමුවේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාදාමය

සංස්කරණය සහ ප්‍රකාශනය
සන්නිවේදන දෙපාර්තමේන්තුව
ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව

පාර්ලිමේන්තු සාර සංගීතා

විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

තෙවැනි වෙළුම I කලාපය

ගෝලීයකරණ හා ප්‍රතිගෝලීයකරණ ප්‍රවණතා හමුවේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාදාමය

ප්‍රථම මුද්‍රණය 2022

ISSN 2806-541

පාර්ලිමේන්තු සාර සංගීතා විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහයේ අරමුණු

උත්තරීතර ව්‍යවස්ථාදායකයේ ව්‍යුහය, සංයුතිය, කාර්යභාරය හා ක්‍රමවේද පිළිබඳ විෂය ප්‍රවීණයන්ගේ විශ්ලේෂණ හා විවරණ පදනම් කොට ගත් ඥාන සම්භාරය සමාජගත කරමින් ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව සම්බන්ධ සංශුද්ධ පොදු ජන විඥානය ස්ථාපනය කිරීමේ අරමුණින් සම්පාදනය කෙරෙන ශාස්ත්‍රීය සම්ප්‍රදානය.

මේ ලිපි සරණයෙහි අන්තර්ගතය පිළිබඳ වගකීම ඒ ඒ ලේඛකයන් සතු ය. මෙහි අන්තර්ගත අදහස් සහ කරුණු පිළිබඳව සමාලෝචන මණ්ඩලයේ, සංස්කාරකවරුන්ගේ හෝ ප්‍රකාශකයන්ගේ හෝ කිසිදු වගකීමක් නොමැති බව සඳහන් කරමු. තවද මෙහි හාෂා විලාසය යොදා ඇත්තේ ද ඒ ඒ ලේඛකයාගේ සම්ප්‍රදාය අනුව ය.

ඡායාරූප

නුවන් දුමින්ද

මාධ්‍ය නිලධාරී (ඡායාරූප හා විචියෝ)

පිටු සැකසුම සහ මුද්‍රණය

Design Waves (Pvt) Ltd.

011 2 150 100

info@designwaves.lk

ප්‍රකාශනය

සන්නිවේදන දෙපාර්තමේන්තුව

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව

ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර

කෝට්ටේ.

011 2 777287 / 011 2 777328, sriparliament@gmail.com

පාර්ලිමේන්තු සාර සංහිතා

විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය

තෙවැනි වෙළුම - I කලාපය

උපදේශකත්වය

ධම්මික දසනායක

කුෂාණි රෝහණදීර

ටිකිරි කේ. ජයතිලක

පාර්ලිමේන්තුවේ මහ ලේකම්

කාර්ය මණ්ඩල ප්‍රධානී සහ පාර්ලිමේන්තුවේ නියෝජ්‍ය මහ ලේකම්

පාර්ලිමේන්තුවේ සහකාර මහ ලේකම් (ව්‍යවස්ථාදායක සේවා)

අධීක්ෂණය

එච්.ඊ. ජනකාන්ත සිල්වා

අධ්‍යක්ෂ (ව්‍යවස්ථාදායක සේවා)/අධ්‍යක්ෂ (සන්නිවේදන) (වැඩ බලන)

සහාය අධීක්ෂණය

නිමිති හානියල්දෙනිය

බුද්ධිනි රාමනායක

කළමනාකරු (මාධ්‍ය)

කළමනාකරු (මහජන සේවා)

සමාලෝචන මණ්ඩලය

සම්මානිත මහාචාර්ය ජයදේව උයන්ගොඩ
කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය

ජ්‍යෙෂ්ඨ මහාචාර්ය රත්නසිරි අරංගල
ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය

මහාචාර්ය අජන්තා හපුආරච්චි
කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය

මහාචාර්ය එස්.ඒ. යෝගරාජා
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

මහාචාර්ය ටියුඩර් වීරසිංහ
ශ්‍රී පාලි මණ්ඩපය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය

ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය විජයානන්ද රූපසිංහ
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

සංස්කරණය

ආසිරි හපුගොඩ
මාධ්‍ය නිලධාරී

උප සංස්කරණය

මහේෂ්වරන් පිරසාද්
මාධ්‍ය නිලධාරී

මාධවී පෙරේරා
මාධ්‍ය නිලධාරී

සංස්කරණ සහාය

දුමින්ද වික්‍රමසිංහ
මහජන සේවා නිලධාරී

ඉෂාරා වික්‍රමසිංහ
මහජන සේවා නිලධාරී

සෞම්‍ය ඒකනායක
මාධ්‍ය නිලධාරී

නුස්කි මුක්තාර්
මාධ්‍ය නිලධාරී

பாராளுமன்ற சார சங்ஹிதா

ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூல்

முன்றாவது தொகுதி - பகுதி I

உலகமயமாக்கல் மற்றும் உலகமயமாக்கலுக்கு எதிரான
போக்குகளின் மத்தியில் பாராளுமன்ற முறைமைகள்

தொகுப்பு மற்றும் வெளியீடு

தொடர்பாடல் திணைக்களம்
இலங்கைப் பாராளுமன்றம்

பாராளுமன்ற சார சங்ஷீதா

ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூல்

முன்றாவது பதிப்பு - பகுதி I

உலகமயமாக்கல் மற்றும் உலகமயமாக்கலுக்கு எதிரான போக்குகளின் மத்தியில் பாராளுமன்ற முறைமைகள்

முதற்பதிப்பு 2022

ISSN 2806-5417

பாராளுமன்ற சார சங்ஷீதா ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூலின் நோக்கம்

உயர்ந்த சட்டவாக்கத்தின் கட்டமைப்பு, கலவை, பங்களிப்பு மற்றும் நடைமுறைகள் தொடர்பில் நிபுணர்களின் பகுப்பாய்வு மற்றும் வர்ணனை அடிப்படையிலான அறிவுத் தொகுப்பை சமூகமயமாக்குவதன் மூலம் இலங்கை பாராளுமன்றம் தொடர்பில் பொதுமக்களிடம் தூய எண்ணத்தை நிலைநிறுத்தும் நோக்கில் தயாரிக்கப்படும் அறிவார்ந்த பங்களிப்பாகும்.

இதில் காணப்படும் கட்டுரைகளுக்கான உள்ளடக்கங்கள் தொடர்பான முழுமையான பொறுப்பு அந்தந்தக் கட்டுரையாளர்களுக்குரியதாகும். அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மரபுகளுக்கு அமைய எழுத்தாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் உள்ளடக்கம், கருத்துக்கள் மற்றும் அவற்றில் உள்ளடங்கியுள்ள விடயங்களுக்கு மீளாய்வுக்குழு, ஆசிரியர்கள் அல்லது வெளியீட்டாளர்கள் எவ்வித பொறுப்பையும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

புகைப்படம்

யூ.ஜி. நுவன் துமிந்த

ஊடக அதிகாரி (புகைப்படம் மற்றும் வீடியோ)

பக்கவடிவமைப்பு மற்றும் அச்சு

Design Waves (Pvt) Ltd.

011 2 150 100

info@designwaves.lk

வெளியீடு

தொடர்பாடல் திணைக்களம்

இலங்கை பாராளுமன்றம்

ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுர

கோட்டே.

011 2 777287 / 011 2 777328, sriparliament@gmail.com

பாராளுமன்ற சார சங்ஷீதா

ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூல்
மூன்றாவது தொகுதி - பகுதி I

ஆலோசனை

தம்மிக தசநாயக்க
குஷானி ரோஹணதீர்
டிகிரி. கே ஜயதிலக

பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம்
பதவியணித் தலைமை அதிகாரி மற்றும் பிரதிச் செயலாளர் நாயகம்
உதவிச் செயலாளர் நாயகம் (சட்டவாக்க சேவைகள்)

மேற்பார்வை

எச்.ஈ. ஜனகாந்த சில்வா

பணிப்பாளர் (சட்டவாக்க சேவைகள்) / பணிப்பாளர் (தொடர்பாடல்) (பதில்)

உதவி மேற்பார்வை

நிம்மி ஹாத்தியல்தெனிய
புத்தினி ராமநாயக

முகாமையாளர் (ஊடகம்)
முகாமையாளர் (பொது வெளிக்கள சேவைகள்)

மீளாய்வுக் குழு

சிரேஷ்ட பேராசிரியர் ஜயதேவ உயங்கொட
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

சிரேஷ்ட பேராசிரியர் ரத்னசிறி அரங்கல
ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகம்

பேராசிரியர் அஜந்தா ஹப்புஆராச்சி
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

பேராசிரியர் எஸ்.ஜே.யோகராஜா
களனி பல்கலைக்கழகம்

பேராசிரியர் டியூடர் வீரசிங்ஹ
ஸ்ரீ பாளி மண்டபம், கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் விஜயானந்த ரூபசிங்ஹ
களனி பல்கலைக்கழகம்

தொகுப்பு

ஆசிரி ஹபுகொட
ஊடக அதிகாரி

துணைத் தொகுப்பு

மகேஸ்வரன் பிரசாத்
ஊடக அதிகாரி

மாதவி பெரேரா
ஊடக அதிகாரி

உதவித் தொகுப்பு

துமிந்த விக்கிரமசிங்க
பொது சேவை அதிகாரி

இஷாரா விக்கிரமசிங்ஹ
பொது சேவை அதிகாரி

சௌம்ய ஏகநாயக்க
ஊடக அதிகாரி

நுஸ்கி முக்தார்
ஊடக அதிகாரி

Parliamentu Sara Sanhitha

Refereed Academic Journal

**Third Volume – Issue - I
New Trends of Globalization,
Anti-Globalization and Parliamentary Process**

Edit & Publication

**Department of Communication
Parliament of Sri Lanka**

Parliamentu Sara Sanhitha

Refereed Academic Journal

Third Volume – Issue I

New Trends of Globalization, Anti-Globalization and Parliamentary Process

First Edition 2022

ISSN 2806-5417

Objectives of the Parliamentu Sara Sanhitha Refereed Academic Journal

This Academic Publication is based on the analysis and commentary of subject experts on the structure, composition, role and methods of the Supreme Legislative body with the objective of establishing pure public consciousness related to the Parliament of Sri Lanka by putting forth a wealth of knowledge.

The authors are responsible for the content of the series of articles. Please note that no responsibility is assumed by the review board, editors or publishers for the opinions and facts contained herein. Also, the language style is used according to the tradition of the respective writer.

Photograph

Nuwan Duminda

Media Officer (Photography and Videography)

Page Setup and Printing

Design Waves (Pvt) Ltd.

011 2 150 100

info@designwaves.lk

Publication

Department of Communication

Parliament of Sri Lanka

Sri Jayawardenepura

Kotte

011 2 777287, 011 2 777328, sriparliament@gmail.com

Parliamentu Sara Sanhitha

Refereed Academic Journal

Third Volume – Issue I

Guidance

Dhammika Dasanayake

Kushani Rohanadheera

Tikiri K. Jayathilake

Secretary-General of Parliament

Chief of Staff and Deputy Secretary General of Parliament

Assistant Secretary General of Parliament (Legislative Services)

Supervision

H. E. Janakantha Silva

Director (Legislative Services) / Director (Communication) (Acting)

Assistant Supervision

Nimmi Hathiyaldeniya

Buddhini Ramanayake

Manager (Media)

Manager (Public Outreach)

Review Panel

Emeritus Professor Jayadeva Uyangoda
University of Colombo

Senior Professor Ratnasiri Arangala
University of Sri Jayewardenepura

Professor Ajantha Hapuarachchi
University of Colombo

Professor S. J. Yogarajah
University of Kelaniya

Professor Tudor Weerasinghe
Sri Palee Campus, University of Colombo

Senior Lecturer Wijayananda Rupasinghe
University of Kelaniya

Editor

Asiri Hapugoda
Media Officer

Sub Editors

Maheswaran Pirassath
Media Officer

Madhavi Perera
Media Officer

Assisting Editors

Duminda Wickramasinghe
Public Outreach Officer

Ishara Wickramasinghe
Public Outreach Officer

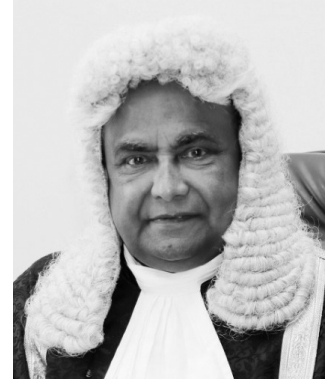
Saumya Ekanayake
Media Officer

Nusky Mukthar
Media Officer

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ
ගරු කථානායකවරයාගේ පණිවිඩය

இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தின்
கௌரவ சபாநாயகரின் ஆசீர் செய்தி

Message from the Hon. Speaker
of the Parliament of Sri Lanka

විවිධ ක්ෂේත්‍රවල නව දැනුම සමාජ ගත කිරීම රටක ප්‍රගමනයට හේතු වන බව මාගේ විශ්වාසයයි. එබැවින් පාර්ලිමේන්තුවේ සන්නිවේදන දෙපාර්තමේන්තුව විසින් ප්‍රකාශයට පත් කරනු ලබන "පාර්ලිමේන්තු සාර සංහිතා" විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය නව දැනුම සමාජගත කිරීමෙහි ලා කාලෝචිත වූවක් ලෙස මම දකිමි.

"පාර්ලිමේන්තු සාර සංහිතා" විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහයේ වෙළුම් දෙකක් මේ වන විට ප්‍රකාශයට පත් කොට ඇති අතර බොහෝ පාර්ශ්වයන්ට ඒවායේ ඇතුළත් වූ දැනුම ප්‍රයෝජනවත් වූ බව මාගේ හැඟීමයි.

එබැවින් "පාර්ලිමේන්තු සාර සංහිතා" විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහයේ තෙවැනි වෙළුම් සාර්ථකව ප්‍රකාශයට පත් කිරීමේ සන්කාර්යය වෙනුවෙන් වෙහෙස වී කටයුතු කළ ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ මහලේකම්වරයා ප්‍රමුඛ කාර්ය මණ්ඩලයට මම ස්තූතිය පළ කරමි. එසේම මෙම ශාස්ත්‍රීය කාර්යය වඩාත් සාර්ථක වේවායි මම සුබ පතමි.

මහින්ද යාපා අබේවර්ධන
කථානායක
ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව

பல்வேறு துறைகளில் புதிய அறிவை சமூகமயப்படுத்துவது நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகுக்கும் என்பது எமது நம்பிக்கையாகும். இதற்கமைய பாராளுமன்ற தொடர்பாடல் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்படும் "பாராளுமன்ற சார சங்ஹிதா" ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூல் புதிய அறிவை சமூகமயப்படுத்தும் செயற்பாட்டை காலத்துக்குப் பொருத்தமானதாக நான் பார்க்கின்றேன்.

"பாராளுமன்ற சார சங்ஹிதா" ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூலின் இரண்டு பதிப்புகள் ஏற்கனவே வெளியிடப்பட்டுள்ள நிலையில், இந்த ஆய்வுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட அறிவுகள் பலதரப்பினருக்குப் பயனுள்ளதாக இருந்தது என நான் கருதுகின்றேன்.

எனவே, "பாராளுமன்ற சார சங்ஹிதா" ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூலின் மூன்றாவது பதிப்பை வெற்றிகரமாக வெளியிடுவதற்கு அயராது உழைத்த இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தின் செயலாளர் நாயகம் தலைமையிலான பணியாளர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இந்தக் கல்விப் பணி மென்மேலும் சிறக்க வாழ்த்துகள்.

மஹிந்த யாப்பா அபேவர்தன
சபாநாயகர்
இலங்கைப் பாராளுமன்றம்

It is my belief that putting forth new knowledge in various fields into the society leads to the progress of a country. Therefore, I see the "Parliamentu Sara Sanhita" published by the Department of Communication, Parliament as timely in broadening such new knowledge.

Two volumes of the peer-reviewed Academic Journal "Parliamentu Sara Sanhita" have been published so far and I feel that the knowledge contained in them has been useful to many parties.

Therefore, I would like to express my gratitude to the staff led by the Secretary General of the Parliament of Sri Lanka who worked tirelessly to ensure the successful publication of the third volume of the "Parliamentu Sara Sanhita" Academic Journal. Also, it is my wish that such academic work receives more success.

Mahinda Yapa Abeywardana
Speaker
Parliament of Sri Lanka

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ
මහලේකම්වරයාගේ පණිවිඩය

இலங்கை பாராளுமன்ற
செயலாளர் நாயகத்தின் ஆசீர் செய்தி

Message from the Secretary General
of the Parliament of Sri Lanka

රාජ්‍ය මූල්‍ය පාලනයේ සහ නීති සම්පාදනයේ උත්තරීතර ආයතනය ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවයි. වර්තමානය වන විට ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව රටේ ජනතාව වෙත වඩාත් සමීප වෙමින් කටයුතු කරමින් සිටියි. මෙහිදී ශාස්ත්‍රීය ලේඛකයන්ගේ අදහස් සහ නව දැනුම පාර්ලිමේන්තුව හා සම්බන්ධ කර ගැනීම වෙනුවෙන් “පාර්ලිමේන්තු සාර සංහිතා” විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය සම්පාදනය වේ.

“පාර්ලිමේන්තු සාර සංහිතා” විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහයේ වෙළුම් දෙකක් මින් පෙර ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ සන්නිවේදන දෙපාර්තමේන්තුව විසින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද අතර මෙය එහි තෙවැනි වෙළුමයි. පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන්ට, වෘත්තිකයන්ට මෙන්ම නව දැනුම ගවේෂණය කරන සියලු පාර්ශ්වයන්ට මෙම ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය මනා පිටිවහලක් වනු ඇති බව මාගේ විශ්වාසයයි.

එබැවින් මෙම ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය වෙනුවෙන් ලිපි සැපයූ සියලුම කතුවරුන්ටත්, එම ලිපි විමර්ශනය කළ සමාලෝචන මණ්ඩලයටත්, එසේම මෙය මුද්‍රණය කිරීම වෙනුවෙන් මූල්‍ය අනුග්‍රහය දැක්වූ එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවර්ධන වැඩසටහනටත් මම මාගේ ස්තූතිය පුද කරමි.

ධම්මික දසනායක
මහලේකම්
ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව

அரசாங்கத்தின் நிதி நிர்வாகம் மற்றும் சட்டவாக்கம் ஆகியவற்றுக்கான அதியுயர் நிறுவனம் பாராளுமன்றமாகும். இலங்கைப் பாராளுமன்றம் தற்பொழுது நாட்டு மக்களுடன் நெருக்கமாகச் செயற்பட்டு வருகிறது. இதில் புலமை இலக்கிய நூலின் ஊடாகப் பாராளுமன்றம் அது தொடர்பான கருத்துக்கள் மற்றும் புதிய அறிவை இணைத்துக் கொள்வதற்காக ‘பாராளுமன்ற சார சங்ஹிதா’ ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூல் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

பாராளுமன்ற சார சங்ஹிதா ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூலின் இரண்டு தொகுதிகள் இதற்கு முன்னர் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தின் தொடர்புடல் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டிருப்பதுடன், இது மூன்றாவது தொகுதியாகும். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், தொழில்சார் நிபுணர்கள் மற்றும் புதிய அறிவை ஆய்வுசெய்யும் சகல தரப்பினருக்கும் இந்த ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூல் உதவியாக அமையும்.

இதற்கமைய, இந்தப் புலமை இலக்கிய ஆய்வு நூலுக்காக கட்டுரைகளை வழங்கியவர்களுக்கும், மதிப்பாய்வுக் குழுவினருக்கும், இதனை அச்சிடுவதற்கு நிதியுதவி வழங்கிய ஐக்கிய நாடுகள் அபிவிருத்தித் திட்டத்துக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தம்மிக தசநாயக்க
பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம்
இலங்கைப் பாராளுமன்றம்

Parliament of Sri Lanka is the supreme institution governing both fiscal and legislative matters. Currently, the Parliament of Sri Lanka is working closely with the people of the country. The "Parliamentu Sara Sanhita" Refereed Academic Journal is compiled to bring the ideas and new knowledge of academic writers to Parliament.

Two volumes of the peer-reviewed Academic Journal “Parliamentu Sara Sanhita” were previously published by the Department of Communication, the Parliament of Sri Lanka and this is its third volume. I am confident that this academic collection will be of great help to parliamentarians, professionals and all parties seeking new knowledge.

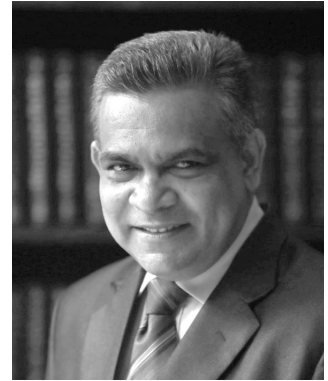
Therefore, I would like to thank all the authors who contributed articles to this academic journal, the review board that reviewed the articles, and the United Nations Development Program (UNDP) that provided financial support for this publication.

Dhammika Dasanayake
Secretary-General
Parliament of Sri Lanka

පෙරවදන

முன்னுரை

Preface

“මහජනයාගේ සහයෝගය නොලැබ, ඔවුන් සහභාගි නොවී ප්‍රජාතන්ත්‍ර ආණ්ඩු ක්‍රමයක් සාර්ථක නොවේ. කුමන මූලධර්ම සහ ප්‍රතිපත්ති මත මෙම ක්‍රමය පිහිටා තිබේ ද, ඉන් කුමක් බලාපොරොත්තු වන්නේ ද, එය කෙසේ ක්‍රියා කරයි ද යනාදී කරුණු නොදැන ඔවුන්ගේ සහයෝගය, සහභාගි වීම බලාපොරොත්තු විය නොහැකිය”, යනුවෙන් හිටපු කථානායක එස්. සී. ෂර්ලි කොරයා මහතා සඳහන් කර ඇත.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආණ්ඩුක්‍රමවල නොයෙකුත් ප්‍රභේද තිබේ. එම ප්‍රභේද මධ්‍යයේ වුව ද ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආණ්ඩු ක්‍රමවල පොදු විශේෂ අංගය පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයයි.

මහජනයා පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය පිළිබඳව බල ගැන්වීමකින් තොරව, ඔවුන්ට දේශපාලන ක්‍රියාවලිය පිළිබඳව අවබෝධයක් ලබා දීමකින් තොරව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පාලන ක්‍රමයක් සාර්ථක නොවේ.

එංගලන්ත පාර්ලිමේන්තුවේ මූලාරම්භ සැකසුණු යුගයේ පවා “නුවණ ඇත්තන්” කැඳවා රජයේ කටයුතු පිළිබඳ උපදෙස් ගැනීමේදී එම සභාවල රැස්වීම් නැරඹීමට බොහෝ විට සාමාන්‍ය ජනයා ද පැමිණීම සිරිතක් වූ බව සඳහන් වේ. එහි දී එම සාකච්ඡාවලට ඔවුන් සහභාගි නොවුව ද එම සභාවේ තීරණයන්ට ඔවුන්ගේ කැමැත්ත හෝ අකමැත්ත හෝ සෝෂා කිරීම් ආදියෙන් ප්‍රකාශ කළ බව ද සඳහන් වේ.

ශ්‍රීමත් අයිවර් ජෙකිංස් මහතාට අනුව “*Democratic Governments rest upon public opinion. A change in a small section of opinion, representing a few hundred thousand votes in the key constituencies, can bring in a new Government at the next election*” ප්‍රජාතන්ත්‍ර ආණ්ඩු මහජන මතය මත රඳා පවතින අතර එම මහජන මතය ඔවුන්ගේ දැනුම්වත්භාවය තුළින් ගොඩ නැගෙන්නකි.

පාඨශාලා සිසුන්ට එක් අවධියක ප්‍රජාවාරය ලෙසත්, තවත් අවධියක සමාජ අධ්‍යයනය ලෙසත්, වර්තමානයේ පුරවැසි අධ්‍යාපනය ලෙසත්, මේ හා සමගාමී කරුණු ඉගැන්වේ. මෑතක සිට විශ්වවිද්‍යාලව සමාජ විද්‍යා විෂය ධාරා/දේශපාලන විද්‍යා විෂය ධාරාවන්හි එක් ඒකකයක් ලෙස උගන්වනු ලැබේ.

පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය පිළිබඳ උනන්දුවක් දක්වන, ඒ පිළිබඳ අධ්‍යයනය කරන අයට ද තම අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමටත්, අවබෝධයක් ලබා ගැනීමටත් තිබෙන කාලීන අවශ්‍යතාවක් අපගේ “පාර්ලිමේන්තු සාර සංගීතා” ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය මගින් ඉටු වී ඇති බව මොනවට පැහැදිලි වෙයි.

කරුණු මෙසේ හෙයින්, “පාර්ලිමේන්තු සාර සංගීතා” විමර්ශන ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහයේ තෙවැනි වෙළුමේ “ගෝලීයකරණ (Globalization) හා ප්‍රතිගෝලීයකරණ (antiglobalization) ප්‍රවණතා හමුවේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාදාමය” යන ප්‍රධාන තේමාව මත පිහිටමින් ව්‍යවස්ථාදායක බලය සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, ආබාධ සහිත තැනැත්තන්ගේ යහ පැවැත්ම, කාන්තා සහ තරුණ දේශපාලනය, ජාතික භාෂා ප්‍රතිපත්තිය, ජනමාධ්‍ය සහ සමාජය, අධ්‍යාපනය සහ සංවර්ධනය, අනාථ මහජන අවකාශය සහ තොරතුරු සන්නිවේදනය සහ ගෝලීය සම්බන්ධතා යනාදී අනුතේමා 8ක් යටතේ ශාස්ත්‍රීය ලිපි සම්පාදනය කරනු ලැබ ඇත.

ඒ මඟින් රට තුළ සහභාගිත්ව දේශපාලන සංස්කෘතියක් ඇති කිරීම මෙන්ම පුරවැසියාගේ දේශපාලන දැනුම වර්ධනය කිරීමත්, දේශපාලන ක්‍රමය පිළිබඳ අවබෝධය වැඩිදියුණු කිරීම මඟින් ඔවුන් දේශපාලන ප්‍රවාහයට එක්කර ගැනීම වර්ධනය කර ගැනීමත්, තෝරා පත්කර යැවිය යුත්තේ කෙබඳු ජනතා නියෝජනයක් ද යන්න පිළිබඳව, මහජනයා දැනුම්වත් කිරීමත් අපේක්ෂා කරනු ලැබේ.

தகவல் தொடர்பாடல், சர்வதேசத் தொடர்புகள் போன்று 8 உப தலைப்புக்களின் கீழ் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இதன் ஊடாக நாட்டுக்குள் பங்களிப்புடன் கூடிய அரசியல் கலாசாரத்தை உருவாக்கவும், குடிமக்களின் அரசியல் அறிவை விருத்தி செய்யவும், அரசியல் முறைமை தொடர்பில் புரிதலை அதிகரிப்பதன் ஊடாக அவர்களை அரசியல் நிரோட்டத்திற்கு அழைத்து வருவதை அதிகரித்தல், எந்த மாதிரியான மக்கள் பிரதிநிதியைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பது குறித்தும் பொது மக்களுக்கு தெரியப்படுத்த எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

ஆய்வுப் புலமைக் கட்டுரைகளுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட முறைமை மற்றும் வழிகாட்டல்களைப் பின்பற்றி இரண்டு பகுதிகளாகப் பூர்த்திசெய்யப்பட்டுள்ள “பாராளுமன்ற சார சங்ஹிதா” ஆய்வுப் புலமை இலக்கிய நூலின் மூன்றாவது தொகுதியைத் தொகுப்பதில் தொடர்பாடல் திணைக்களத்தின் பதில் பணிப்பாளர் என்ற ரீதியில் வழிகாட்டுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்திருப்பது பெரும் பாக்கியம் எனக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எமது இந்தத் தனித்துவமான செயற்பாடு பொது மக்களுக்கும் பாராளுமன்ற முறைமைக்கும் இடையில் காணப்படும் இடைவெளியை இல்லாமல் செய்வதும், ஜனநாயகத்தை மதிக்கும் பாராளுமன்ற அமைப்பை திறம்பட ஆக்குவதற்கும் பாராளுமன்ற தொடர்பாடல் திணைக்களத்தின் பொது மக்கள் தொடர்பை வெளிப்படுத்துவது சக்திவாய்ந்த கருவி என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எச்.ஈ. ஜனகாந்த சில்வா

பணிப்பாளர் (சட்டவாக்க சேவைகள்) / பணிப்பாளர் (தொடர்பாடல்) (பதில்)

The former Speaker Hon. Shirley Corea has once stated that “A democratic system of governance cannot succeed without the support of the people and their participation. Their support and participation cannot be expected if the principles and policies this system is based on, what is expected of it and how it functions is unknown.”

There are many varieties of democracies. Despite these varieties, the common feature of democratic systems of government is the parliamentary system.

A democratic system of governance cannot succeed without empowering the people about the parliamentary system and giving them an understanding of the political process.

It is stated that even in the Saxon period during the origins of the English Parliament, it was customary for the common people to attend the meetings of the Houses of “**Wise Men**” to consult on government affairs. It is also stated that although they did not participate in the discussions, they expressed their like or dislike to the decisions of the council by way of noise.

Sir Ivor Jennings states “**Democratic Governments rest upon public opinion. A change in a small section of opinion, representing a few hundred thousand votes in the key constituencies, can bring in a new Government at the next election.**” Democratic governments depend on public opinion and that public opinion is formed through their awareness.

At one stage, the students of the college are taught as civics, at another time as social studies, and nowadays as citizenship education. Recently this is taught as a unit in university sociology/political science streams.

It is clear that our "Parliamentu Sara Sanhita" refereed academic journal has fulfilled a current need for those who are interested in the parliamentary system and those who study it to present their views and gain understanding.

Given the stated, the Third volume of the "Parliamentu Sara Sanhita" was compiled under 8 key topics under the key theme **Trends of Globalization, Anti-Globalization and Parliamentary Process**. Accordingly, the journal consists of articles covering the topics; **Legislative power and democracy, Well-being of persons**

with disabilities, Women and Youth politics, National Language policy, Mass communication and society, Education and Development, the Virtual public Sphere and Information communication, international relations.

The expectation was to create a participatory political culture in the country as well as to develop the political knowledge of the citizens, to increase their inclusion in the political arena by improving their understanding of the political system, and to educate the public about what kind of people's representative should be elected.

It should be emphasized that it is a great privilege for me to be given the opportunity to guide the third volume of the "Parliamentu Sara Sanhita" refereed academic journal, which has been completed in two parts following the accepted format and guidelines for preparing academic writing, as the Acting Director of the Department of Communication.

I would like to make note here that this unique effort of ours is to eliminate the gap between the public and the parliamentary system, to enforce a parliamentary system that values effective democracy, and to put forth to the society a powerful tool in terms of public relations by the Department of Communication of parliament.

H.E. Janakantha Silva,

Director (Legislative Services) / Director (Communication) (Acting),

පටුන / உள்ளடக்கம் / Table of Content

කොටස 01 / පරිච්ඡේද 01 / Part 01
ව්‍යවස්ථාදායක බලය සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය
சட்டவாக்க அதிகாரம் மற்றும் ஜனநாயகம்
Legislative Power and Democracy

01.	The Democratic System of Governance of Sri Lanka -The Role of the Legislature and its Powers Justice Neil Iddawala	31
02.	ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, දේශපාලන සංස්කෘතියෙහි සමාජානුයෝජනය සහ සමාජ සංවර්ධනය මහාචාර්ය ධර්මකීර්ති ශ්‍රී රත්නන්	41
03.	The Concepts of Equality and Liberty and their Impact on Democratic Governance Prof. S. Sarath Mathilal de Silva	53
04.	ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, සහ නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ සංකල්පීය විමර්ශනයක් සහ නැවත සිතා බැලීමක් ඩී. එම්. ධම්ම දිසානායක	65
05.	பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்க அதிகாரமும் ஜனநாயகமும் මීරාමොහොමඩ් :.පාතිමා උස්නා	77
06.	ව්‍යවස්ථාදායකයේ වෙනතාව අධිකරණයේ අර්ථනිරූපණය තුළ හඳුනාගැනීම: සංකල්පනාත්මක නෛතික විග්‍රහයක් ඒ. පී. දුමිඳු මධුමාන	97
07.	The Tainted ‘ACT OF GRACE’: A Commentary on the Scope and Application of the Presidential Pardon in Sri Lanka Abigail Sooriyakumar Jayakody (Attorney-at-Law)	111
08.	Legislative Power of Parliament and Democracy Nigel Hatch (President’s Counsel)	123
09.	තොරතුරු සමාජය, සන්නිවේදනය, ව්‍යවස්ථාදායක ක්‍රියාවලිය හා පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඒ. ඩබ්ලිව්. ඒ. උපමාලිකා	135

කොටස 02 / පகுති 02 / Part 02
ආබාධ සහිත තැනැත්තන්ගේ යහ පැවැත්ම
அங்கவீனமுற்றோரின் நல்வாழ்வு
Wellbeing of Persons with Disabilities

- 10. **Disability Inclusion and Accessibility with special reference to Legislature’s Context** 151
Dhammika Dasanayake (Secretary-General of Parliament)
- 11. ආබාධ සහිත සිසුන්ගේ උසස් අධ්‍යාපනයේ අධ්‍යයන කාර්යසාධනය හා යහපැවැත්ම 159
“දායාබාධ සහිත උපාධි අපේක්ෂක සිසුන් ඇසුරෙන්”
ආචාර්ය නෙල්මි කාන්තිලතා, එන්. එම්. ඒ. ජයසිංහ, සත්‍යා නිර්මාණි
- 12. **இலங்கையில் விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் எதிர்நோக்கும்** 171
சமூகப்பற்றக்கணிப்புக்கான காரணங்கள்: வடமாகாணத்தை அடிப்படையாகக்
கொண்ட ஆய்வு
லக்ஷ්‍මි ஹரிஹரன், மற்றும் அனுதர்ஷி கபிலன்
- 13. දායාබාධ සහිත පුද්ගලයෝ සහ සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය 191
ඩබ්. ඩී. ආනලී වීරතුංග

කොටස 03 / පகுති 03 / Part 03
කාන්තා සහ තරුණ දේශපාලනය
பெண்கள் மற்றும் இளைஞர்கள் அரசியல்
Women and Youth Politics

- 14. **Can Youth Play a Role in Tackling Online Fake News and Hate Speech in Sri Lanka?** 205
Dr. Achala Abeykoon, Lakmali Liyanage, Gayan Dias
- 15. රූපවාහිනී දේශපාලන වැඩසටහන් තුළ කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතවරියන්ගේ මාධ්‍ය 219
අවකාශය භාවිතය
සජිතා ලක්මාලී
- 16. **மலையக அரசியலும் பெண்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பும்** 231
அனுஷா சிவலிங்கம்
- 17. ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා 241
සමාජ මාධ්‍ය යොදාගැනීමේ ශක්‍යතාව
නිසංකා සංදීපනී
- 18. ශ්‍රී ලංකාවේ පළාත් පාලන ආයතන තුළ කාන්තා නියෝජනය පිළිබඳව අධ්‍යයනයක් 253
ඩී. එච්. ජී. ඒ. එස්. සෝමරත්න

19. **இலங்கையின் உள்நாட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம்.** 271
எம்.ஐ.எப். சஸ்னா
20. **கரடீசியன்களின் தேசபாலன சாக்கரகால சுடேசா "கலாவை" ஸிவலவா** 287
ஸி. லேரேஸி டிவலவா
21. **An Investigation of the Political Engagement of Sri Lankan Youth and Women During 2021 – 2022 of the Country's Economic Crisis** 305
S. D. Y. Jayarathne., M.J.R.S. Fernando, Prof. C. A. D. Nahallage.
22. **பெண் அரஸியல் பிரவேசமும் சமூகமும்: தர்க்கரீதியான சவால்களை** 313
அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் சமூகவியல் நோக்கு
எம்.நுஷரத் பானு, ஏ.எம்.எம்.அகீல்
23. **ஸலாக லாடா கியாகாரிவல வுல ஸ்ரீ லாங்கேச கான்கா தேசபாலனயே ஸிவக ஸா ஸ்ரவன்கா** 325
(Facebook ஸலாக லாடாச சிசிலிடி வீஸேஷ அலலலாச ஸிவல)
ஊசிரி ஸ்ரலலலல
24. **ஸ்ரீ லாங்காவை ஸ்ரலீச ஸ்ரீலிள்களின் தேசபாலன ஸஸலாஸிவல லஸிள லஸிள்கரணல லல** 341
தேசபாலன லலயேஸலல
ஸி. லீ. கை. ஓலாலா ஸலலலல

கலலல 04 / பகுதி 04 / Part 04
ஸிவக ஸாஸ ஸ்ரலலலலல
தேசிய லலாஸிள கலள்கை
National Language Policy

25. **Language Policy and Parliamentary Communication** 355
Prof. Ranjan Hettiarachchi
26. **An Analysis on Parliamentary Communication: with Special Reference to the Challenges in Parliamentary Interpretation** 375
D. G. T. A. Jayasinghe
27. **A Study On The Attitudes Towards The Language Policy And Planning Of The Administrative Sector In Sri Lanka.** 385
M. A. Muditha Lakmali, K.L.Manomi Iresha Dilanthi

ලිපි සම්පාදකයෝ, எழுத்தாளர்கள், Authors

කොටස 01/ பகுதி 01/ Part 01 ව්‍යවස්ථාදායක බලය සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය சட்டவாக்க அதிகாரம் மற்றும் ஜனநாயகம் Legislative Power and Democracy

01. **Justice Neil Iddawala**
Court of Appeal of Sri Lanka, former Chief of Staff and Deputy Secretary General of Parliament of Sri Lanka
02. **මනාවාරය ධර්මකීර්ති ශ්‍රී රත්නන්**
ශාස්ත්‍රවේදී (ගෞරව), ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය; ශාස්ත්‍රපති, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය; දර්ශනසූරී, වූහන් විශ්වවිද්‍යාලය, චීනය; බෞද්ධ දර්ශනය පිළිබඳ ඩිප්ලෝමා; අධ්‍යාපනය පිළිබඳ පශ්චාත් උපාධි ඩිප්ලෝමා ජනමාධ්‍ය අධ්‍යයන අංශය, ශ්‍රීපාලි මණ්ඩපය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය.
03. **Prof. S. Sarath Mathilal de Silva**
B.A (Hon) USJ; M.A. in Biogeography (USJ), L.L.B (Colombo); L.L.M. (Colombo) Constitutional and Administrative Law, L.L.M. International Commercial Laws and Intellectual Property Law (UK); M.Phil in Constitutional/ Human Rights Law (Colombo); PhD in Law
Attorney at – Law "Retired Professor in Law" University of Sri Jayewardenepura'
04. **ඩී. එම්. ධම්ම දිසානායක**
ශාස්ත්‍රවේදී විශේෂ, (දේශපාලන විද්‍යාව), කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය; දර්ශනපති (දේශපාලන විද්‍යාව සහ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති), කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය
ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය, දේශපාලන විද්‍යාව සහ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති අධ්‍යයන අංශය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය.
05. **මීරාමොහොමත් ඩී. පානිමා උස්නා**
කොළඹ පාලන ප්‍රතිපත්ති පදනම, ස්ථාපිත (3වන වර්ෂය)
06. **නීතිඥ ජී.පී. දුමුණු මධුසාන්**
නීතිවේදී (ගෞරව) උපාධිය, නීති පීඨය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය; නීතිපති උපාධිය, පශ්චාත් උපාධි අධ්‍යයන පීඨය, ජෙනරාල් ශ්‍රීමත් ජෝන් කොතලාවල විශ්වවිද්‍යාලය
කථිකාචාර්ය (ස්ථීර නොකළ), පුද්ගල හා තුලනාත්මක නීති අධ්‍යයන අංශය, නීති පීඨය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය
07. **Abigail Sooriyakumar Jayakody (Attorney-at-Law)**
LL.M (Colombo), LL. B (London), BA Social Sciences (OUSL) and Attorney-at-Law
08. **Nigel Hatch (President's Counsel)**
LL.B. (Colombo), President's Counsel, Legal Advisor to the President of the Republic (2003-2005), Alternate Delegate to the United Nations (October 2005), Formerly Member: National Education Commission, Securities and Exchange Commission of Sri Lanka, Company Law Advisory Commission, Incorporated Council of Legal Education, Council of the University of Colombo,

Chairman University Service Appeal Board, sometime visiting lecturer to the Faculties of Graduate Studies and Law of the University of Colombo.

09. **ඒ. ඩබ්ලිව්. ඒ. උපමාලිකා**

ශාස්ත්‍රවේදී විශේෂ (පුස්තකාල හා විද්‍යාපන විද්‍යාව), කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය; සමාජීය විද්‍යාපති (පුස්තකාල හා විද්‍යාපන විද්‍යාව), කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
ජ්‍යෙෂ්ඨ සහකාර පුස්තකාලයාධිපති, වෘත්තීය තාක්ෂණ විශ්ව විද්‍යාලය

කොටස 02/ ප්‍රති 02/ Part 02

ආබාධ සහිත තැනැත්තන්ගේ යහ පැවැත්ම

அங்கவீனமுற்றோரின் நல்வாழ்வு

Wellbeing of Persons with Disabilities

10. **Dhammika Dasanayake**

LL.B (University of Colombo); LL.M (University of Colombo); Attorney-at-Law, Secretary General of Parliament, Parliament of Sri Lanka

11. **ආචාර්ය නෙල්මි කාන්තිලකා**

විද්‍යාවේදී (විශේෂ), ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය; දර්ශන පති, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය; දර්ශනසූරී (මිස්ට්‍රේලියාව)
ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාචාර්ය මානව විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීයවිද්‍යා පීඨය, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය,

එන්. එම්. ඒ. ජයසිංහ

ශාස්ත්‍රවේදී (විශේෂ), ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය; දර්ශන පති, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය, PDTTM (WUSL)
ජ්‍යෙෂ්ඨ කලීකාචාර්ය ආර්ථික විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීයවිද්‍යා පීඨය, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය,

සනායා නිර්මාණී

ශාස්ත්‍රවේදී (විශේෂ), ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය; ලේඛකත්වය සහ සන්නිවේදනය පිළිබඳ පශ්චාත් උපාධි ඩිප්ලෝමාව
ව්‍යාපෘති සම්බන්ධීකාරක, කථන ග්‍රන්ථ ව්‍යාපෘතිය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීයවිද්‍යා පීඨය, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය,

12. **லக்ஷி ஹரிஹரன்**

இளங்கலைமாணி பேராசன பல்கலைக்கழகம்; விரிவுரையாளர், சமூகவியல் துறை, கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

அனுதர்ஷி கபிலன்

இளங்கலைமாணி (தொடர்பாடல் கற்கைகள்), கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் (திருகோணமலை வளாகம்); இதழியல் டிப்ளோமா, கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்; விரிவுரையாளர், ஊடகக்கற்கைகள் துறை, யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகம்

13. **ඩබ්.ඩී. ෂානලී විරතුංග**
 ප්‍රාසංගික කලාවේදී (විශේෂ), සෞන්දර්ය කලා විශ්වවිද්‍යාලය; බාහිර කවිකාවාර්ය, රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යායතනය, වෘත්තීය තාක්ෂණ විශ්වවිද්‍යාලය

කොටස 03/ පகுதி 03/ Part 03
කාන්තා සහ තරුණ දේශපාලනය
பெண்கள் மற்றும் இளைஞர்கள் அரசியல்
Women and Youth Politics

14. **Dr Achala Abeykoon**
 (PhD Deakin, MSc Peradeniya, BA Hons Eastern) is a Senior Lecturer at the Department of Mass Communication, University of Kelaniya, Sri Lanka

Lakmali Liyanage

(MA Melbourne, MA Colombo, BA Kelaniya) is a Environment and Social Safeguards Officer at Road Development Authority, Sri Lanka

Gayana Dias

(MA Melbourne, BA Hons Liverpool) is a Senior Manager for Resource Development for World Vision Lanka

15. **සජීතා ලක්මාලී**
 ශාස්ත්‍රවේදී (විශේෂ), ශ්‍රී පාලි මණ්ඩපය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය; දර්ශනපති, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය; ව්‍යාපාර කළමනාකරණය පිළිබඳ පශ්චාත් උපාධිය, වෙස්ට් ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලය; මානව සම්පත් කළමනාකරණය සහ පුහුණුව පිළිබඳ උසස් ඩිප්ලෝමා පාඨමාලාව, මානව සම්පත් කළමනාකරණ ආයතනය; රූපවාහිනිය පිළිබඳ ඩිප්ලෝමා පාඨමාලාව, ශ්‍රී ලංකා රූපවාහිනී සංස්ථාව; ජ්‍යෙෂ්ඨ කතිකාවාර්ය, ජනමාධ්‍ය අධ්‍යයන අංශය, ශ්‍රී පාලි මණ්ඩපය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය

16. **அனுஷா சிவலிங்கம்**
 விரிவுரையாளர், ஊடக கற்கைத்துறை, ஸ்ரீ பாளி வளாகம், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

17. **නිසංකා සංදීපනී**
 ශාස්ත්‍රවේදී (විශේෂ) ශ්‍රී පාලි මණ්ඩපය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය; පශ්චාත් උපාධි අපේක්ෂක, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
 නිදහස් මාධ්‍යවේදී

18. **ඩී.එච්.පී.ඒ.එස්. සෝමරත්න**
 ශාස්ත්‍රවේදී, පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය; ශාස්ත්‍රපති, පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය; සමාජීය විද්‍යාපති, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය; පර්යේෂක, පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය

19. **எம்.ஐ.ஃஎப். சஸ்னா**
 இளங்கலைமாணி (அரசியல் விஞ்ஞானம், பொது கொள்கைகள்), முதுகலைமாணி (அரசியல் விஞ்ஞானம்).

20. එච්. ටෙරෝෂනී දහනායක
ශාස්ත්‍රවේදී (විශේෂ), කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය; කථිකාචාර්ය, රූපවාහිනී අධ්‍යයනාංශය, රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යාගනය, වෘත්තීය තාක්ෂණ විශ්වවිද්‍යාලය
21. **S.D.Y. Jayarathne**
Faculty of Graduate Studies, University of Sri Jayewardenepura, Sri Lanka
- M.J.R.S. Fernando**
Department of Tourism and Hospitality Management, Sri Lanka Institute of Advanced Technological Education, Sri Lanka.
- Prof. C. A. D. Nahallage**
Department of Anthropology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Sri Jayewardenepura, Sri Lanka.
22. **எம்.நூஷ்ரத் பானு**
இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், பட்டப்பின்படிப்பு மாணவி
- ஏ.எம்.எம்.அகீல்**
தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர், இஸ்லாமிய கற்கைகள் மற்றும் அரபு மொழி பீடம், இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
23. ආසිරි හපුගොඩ
ශාස්ත්‍රවේදී (විශේෂ), කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය; පශ්චාත් උපාධි අපේක්ෂක, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය මාධ්‍ය නිලධාරී, ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව
24. එච්. ටී. කේ. ඉෂාරා ජයරත්න
ශාස්ත්‍රවේදී, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය; පශ්චාත් උපාධි අපේක්ෂක, පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය බාහිර කතිකාචාර්ය, දේශපාලන විද්‍යා සහ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති අධ්‍යයනාංශය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය

කොටස 04/ පරිච්ඡේද 04/ Part 04

ජාතික භාෂා ප්‍රතිපත්තිය

ශ්‍රේණි මට්ටමේ කොටස

National Language Policy

25. **Prof. Ranjan Hettiarachchi**
Senior Lecturer, Department of Mass Media, Sri Palee Campus, University of Colombo
26. **D.G.T.A. Jayasinghe**
Senior Lecturer, Department of Linguistics, University of Kelaniya
27. **M.A.Muditha Lakmali**
Temporary Lecturer, Department of English Language Teaching, University of Kelaniya, Sri
- K.L.Manomi Iresha Dilanthi**
Temporary Lecturer, Department of English Language Teaching, University of Kelaniya, Sri

கோபக 01
வகவகபுடாகக றலக கக துரககதுவாகக

பகுதி 01
சுடவாகக அதிகாரம் மற்றும் ஐனநாககம்

Part 01
Legislative Power and Democracy

The Democratic System of Governance of Sri Lanka

– The Role of the Legislature and its Powers

Justice Neil Iddawala*¹
Judge of the Court of Appeal

niddawala@gmail.com

Abstract

This paper discusses the concept of democracy, which is the cornerstone of modern governance, and how the Parliamentary democratic process in Sri Lanka has been put in place to ensure the will of the People. It provides a brief history on the evolution of democracy, and how it varies in definition and characteristics, but at its heart, envisions the creation and legitimization of structures and institutions of government. Then, the paper discusses the democratic process within the Sri Lankan context, and how the Constitution recognizes and respects the sovereignty of the people as the very bedrock of democracy. This article delves deeper into the nature and functions of the legislature, and its role within the Sri Lankan democracy. As such, the legislature serves as a representation of people engaged in law-making and scrutinising the way public funds are spent. It also explores the interplay between the legislature, judiciary and the executive and the way each serves as a check and balance on the other. This paper ultimately concludes that the definitive test of democratic governance is the protection and sustenance of a country's People, and therefore, it is imperative that each arm of the government act in the People's best interest.

Key Words: Democracy, Legislature, Parliament, Democratic Process

1. Introduction

The word democracy comes from the Greek words "*demos*", meaning people, and "*kratos*" meaning power; together giving the connotation that democracy is the "power of the people". Properly understood, democracy should not even be the rule of the majority, if that means that minorities' interests are ignored completely. A democracy, at least in theory, is a government on behalf of all the people, according to their will. (Council of Europe, 2022)

The ancient Greeks are credited with creating the very first democracy. The Greek model of democracy was established in the 5th century B.C., in the city of Athens. (Cartwright, 2018) However, compared to how democracy is practised today, the Athenian model was different. They adopted a form of 'direct democracy', where "the People" themselves met, discussed questions of government, and then implemented policy. Such a system sans elected representatives was possible because "the People" was a small part of the population, since women, slaves, aliens, and children were excluded from the democratic process.

* I wish to place on record my sincere gratitude to my Research Officers Ms. Paba Piyarathna LL. B (Hons) Colombo, Attorney at Law and Ms. Samaya Ariyaratne LL. B (Hons) Colombo Attorney at Law for their support and research work.

Today there are as many different forms of democracy as there are democratic nations in the world. Each democratic model is unique to each country, and no one system can be taken as an ideal model. There are Presidential and Parliamentary democracies, democracies that are federal or unitary, democracies that use a proportional voting system, and ones that use a majoritarian system, democracies which are also monarchies, and so on. (Council of Europe, 2022) One unifying feature in all modern systems of democracy that distinguishes them from the ancient model, is the use of elected representatives to represent the will of the people – known as ‘indirect or representative democracy’. Thus, modern democracies use elections to select representatives to govern on their behalf.

This paper analyses the Parliamentary structure put in place in Sri Lanka, and the workings of its various mechanisms in upholding the democratic rights of its citizens, through its many functions of law-making, deliberations and debate, and scrutiny of the use of public funds.

2. Research Methodology

The research conducted pertaining to this paper is based on secondary literature and qualitative information and data gathered from sources such as publications, newspapers, and online sources. A desk review of the literature was undertaken for the purpose of compiling this paper.

3. Analysis

History of Democracy in Sri Lanka - Constitutional Reforms from 1833 up to the 20th Amendment

Sri Lanka (then Ceylon) was first introduced to the principle of indirect/representative democracy (based on limited franchise) with the Crewe-McCallum Reforms 1910, which allowed one Sri Lankan to be elected to the colonial era Legislative Council. This, coupled with the introduction of universal adult franchise in 1931 to Sri Lanka with the Donoughmore reforms, became early turning points of the formative phase of Parliamentary democracy in Sri Lanka. (Marasinghe, 1981)

What evolved during the period between 1910 and 1947 was a proto-Parliamentary system in the sense that the legislature was still an institution of the colonial state, the voters were not politically free citizens. The State Council established in 1931 on the basis of universal adult franchise was the forerunner to the Parliament proper inaugurated in 1947. (Marasinghe, 1981) The post-independence Parliament functioned in its original form till 1972 with a Parliamentary Cabinet system of governance, until it was replaced by an Executive President elected independently of the Parliament in 1978.

Sri Lanka's Parliamentary government was originally designed by framers of the Soulbury Constitution generally in line with the Westminster model with some minor deviations. Following that model, Sri Lanka's Parliament too consisted of a bi-cameral legislature as well as the British monarch heading it. In the Sri Lankan version of Parliament, the two chambers were re-named as the Senate and the House of Representatives. However, unlike the Westminster Parliament, the Soulbury Constitution imposed limitations on the legislative sovereignty of Sri Lanka's Parliament with the minority protection clause of Article 29 (2) of the Constitution. (Uyangoda, 2021)

The 1972 Constitution proclaimed Sri Lanka to be a Sovereign Republic and made a hybrid constitution, mixing features of Parliamentary democracy with that of a Socialist Republic. The single-chamber House of Representatives was re-named as 'National State Assembly'. (Marasinghe, 1981) It gestured a moving away from the English Westminster Parliamentary model and embracing the French Republican Parliamentary model along with some features of socialist constitutionalism. (Uyangoda, 2021)

After the introduction of the Executive Presidential system in 1978, there have been several attempts to restore Parliament-centric Cabinet government through constitutional reform, but they failed. In defence of the Presidential system, there are several theories advanced by proponents. One main strand of thought is that Parliamentary democracy would produce only inherently weak governments. And when faced with the prospects of minority ethnic insurgencies and terrorist threats, Sri Lanka's national security interests require political stability under a President with executive powers, who would not depend on Parliamentary support for political survival. (Uyangoda, 2021) The 18th Amendment was the product of such a strand of thought, and it further consolidated the power of the Executive President.

However, with the new government elected in 2015, the call for accountability, good governance, and checks and balances grew louder and stronger, and as a consequence, the 19th Amendment to the Constitution was brought in. It produced a hybrid Parliamentary-Presidential government, with a new balance of power favouring Parliament, and if continued, would have contributed to further consolidation of the Parliamentary-Cabinet government.

In a yet again rolling back of Constitutional direction, the 20th Amendment was brought in 2020 by the present government which further expanded the Presidential powers at the expense of the Prime Minister, Cabinet, and the Parliament. (Al Jazeera, 2020) But this experiment proved to be unsuccessful, and a 21st amendment to the Constitution was proposed recently, aimed at curbing the unfettered powers allocated to the President by the 20th Amendment. It was presented before the Cabinet and political party leaders, and is pending debate in Parliament. (PTI, 2021)

Sovereignty of the People – Article 3 and 4 of the Constitution

With the rising peaceful protests around Sri Lanka, the general public has directed their attention towards educating themselves of their civic rights and liberties, and exploring their democratic freedoms. Renewed vigour, especially among the youth of the country, can be observed in reclaiming and asserting the founding truth enshrined in the Constitution, that the sovereignty lies in the “People” of Sri Lanka, and that political entities are mere ‘representatives’ of their will.

This renewed recognition that the citizenry of Sri Lanka is the foundation of the State and its democracy, and that the State exists only so long as the Social contract entered to by the People with the government endures, has indeed been refreshing at a time when increasing centralization of political power in one office was the dominant trend.

The legitimacy and sovereignty of the State being derived from its People is enshrined in Article 3 and further detailed in Article 4 of the Constitution of Sri Lanka.

Article 3 provides as follows:

*“In the Republic of Sri Lanka **sovereignty is in the People** and is inalienable. Sovereignty includes the powers of government, fundamental rights and the franchise.”* (Emphasis added) (Constitution of Sri Lanka, 1978)

Article 4 further details how the People’s sovereignty may be exercised and enjoyed. It provides that the legislative power of the People shall be exercised by Parliament ; the executive power of the People shall be exercised by the President of the Republic elected by the People ; the judicial power of the People shall be exercised by Parliament through courts, tribunals and institutions created and established, or recognized, by the Constitution, or created and established by law ; the fundamental rights which are declared and recognized by the Constitution shall be respected, secured and advanced by all the organs of government; and most importantly, that the franchise shall be exercisable at the election of the President of the Republic and of the Members of Parliament and at every Referendum by every citizen who has attained the age of eighteen years. (Constitution of Sri Lanka, 1978)

Legislative Process and Other Functions of the Parliament

a. Representing the People – Participating in Debates and Contributing Knowledge

The legislature of Sri Lanka as formulated by the Constitution espouses democracy in its varied facets. Its very constitution is premised on the representation of the people, which later transforms into determining the Law and holding the Executive to account. Each Member of the Parliament stands for the interests of his or her constituency, and in disposing of their legislative duties and responsibilities, such interests as well as the interest of the nation, are reflected. This is most prominent in the role played by a ‘backbencher’. In the Sri Lankan

context, backbencher means a Member whether he is a Member of Government or Opposition, who gets elected to Parliament and who is not holding any office in the Government (Ministers, State Ministers, Deputy Ministers) or in the Parliament (Speaker, Deputy Speaker, Deputy Chairman of Committees, Leader of the House, Leader of the Opposition and two Whips).

While other senior Members who hold office would have a designated role to play in dispensing their official obligations, a backbench Member will have to do many acts and be influenced by a range of factors. They will have to support their party in votes in Parliament, represent and further the interests of their constituency, advocate for the individual grievances of their constituency, and contribute to Government oversight. (House of Commons, 2006/7) In such a backdrop, Members of Parliament engage in debates where views, opinions, suggestions and complaints are voiced and discussed. Under the Parliament (Powers and Privileges) Act, No. 21 of 1953 everything spoken in the House is protected from litigation which allows frank and exuberant expressions between the Government and the Opposition. Any Member has a right to direct questions to the Prime Minister or any Minister regarding their ministerial responsibilities. (Standing Order 31 &38)

Presenting a ‘Private Member’s Bill’ is another way by which a backbencher can make use of the legislative process to implement the views of his constituents by making an Act of Parliament to control and monitor an important social issue or to incorporate a social, religious or other Body which works for his people. Other Parliamentary structures such as Public Petitions, Consultative Committees and Select Committees further contribute to the representative democracy paradigm within Parliament. (Iddawala, 2012).

b. Law-Making

Law making is a *sine qua non* of a Parliament premised on representative democracy. To achieve transparency, accountability and true representation of the People, the Constitution sets out clear guidelines for enacting laws. The law-making process is initiated by the production of a Bill setting out the Clauses of the proposed law. The proposed Bill will be examined by the Attorney General for any contraventions as set out in Article 77 of the Constitution and the Attorney General would express an opinion. If the Bill complies with the said requirements, a certificate will be issued to that effect, or on the contrary, the Attorney General will communicate that the Bill contravenes Article 82(1), (2) or that any provision in the Bill cannot be validly passed except by the special majority. The Bill stage is followed by the ‘First Reading’, ‘Second Reading’, ‘Committee Stage’, and ‘Third Reading’, and concludes with the ‘Assent’ of the Speaker.

A Bill is introduced to the Parliament upon it being placed on the Order Paper for ‘First Reading’ in terms of Standing Order No. 50(1). Before such placement, the proposed Bill must be published in the Gazette in terms of Article 78 of the Constitution and seven days must transpire since such publication.

At the expiration of seven days from the ‘First Reading’, the proposed Bill will be set down for ‘Second Reading’ as per Standing Orders 50(1) and 55(2). A ‘Second Reading’ entails a debate, after which the Bill will be put to vote as per Standing Order No. 47. Voting may be taken by voice vote; - by row/ by name; by name –using an electronic vote recorder. When such a Bill has been voted in favour, it will then proceed to the ‘Committee Stage’. While this would be the ordinary process in which the 'Second Reading' of a proposed Bill is initiated, there are two types of Bills which require a pre-requisite. If a proposed Bill prompts a citizen to file a petition under Article 121 of the Constitution, challenging its validity, a 'Second Reading' is delayed until the determination of the Supreme Court on the Bill is announced in Parliament. (Standing Order 55) Similarly, in the event the proposed Bill concerns a matter listed in the ‘Concurrent List’, the ‘Second Reading’ will not commence until the views of all Provincial Councils are announced in Parliament. (Standing Order 51)

After the ‘Second Reading’ is completed, the proposed Bill proceeds to the ‘Committee Stage’. In the ‘Committee Stage’, the proposed Bill is referred to one of the following Committees as the case may be: Committee of the Whole Parliament, Select Committee, Legislative Standing Committee, and Sectoral Oversight Committee. During the ‘Committee Stage’ all the Clauses of the Bill are considered and suggestions for amendments are discussed where appropriate. In the event that the proposed Bill is considered by the Committee of the Whole Parliament, additional procedures, as set out in Standing Orders 93 to 99 are initialised. In the event, the proposed Bill is referred to a Select Committee or a Legislative Standing Committee or a Sectoral Oversight Committee, no such additional procedures are envisioned. In such an instance, the respective Committee will produce a Report on the proposed Bill to be presented to the Parliament. In the event amendments are suggested, the Attorney General will examine such amendments and issue a certificate to that effect. (Proviso to Article 77, Constitution, 1978)

After the ‘Committee Stage’ the proposed Bill will proceed to the ‘Third Reading’ whereby the Members of Parliament will vote a final time to pass the Bill into Law. The proposed Bill becomes an Act of Parliament, upon the endorsement of the Speaker on the Bill (Assent), under Article 79 and 80 of the Constitution and in terms of Standing Order 74.

The Constitution also provides for an instance where a proposed Bill becomes a law upon ‘Assent’ by the President. Article 83 refers to a situation where approval by referendum is sought about a proposed Bill. After such approval, the President will endorse the Bill and it will become law.

c. Scrutiny of Public Funds

There are three legislative committees dealing with public finance; The Committee on Public Accounts (COPA), Committee on Public Finance (COPF), and The Committee on Public

Enterprises (COPE). They are tasked with analysing public finance information, and bear the Parliament's Constitutionally-mandated (Constitution, 1978) responsibility of oversight on government policy on public finance and its execution.

The COPF evaluates Auditor General's audit reports at certain time and other public finance information. It consists of a Chair and twenty Members nominated by the Committee of Selection, (Farzan, 2022) provided that the Chair is a Member of the Opposition. (COPF, Parliament of Sri Lanka) It is the duty of the Committee on Public Finance to analyse the public finance policy and the Appropriation Bill for the current financial year, examine revenue collection and payments made from the Consolidated Fund, scrutinise the utilisation of public funds, examine public debt and debt servicing; and examine reports and statements under the Fiscal Management (Responsibility) Act, No. 3 of 2003. (Standing Order 121)

The COPA's main duty is to examine the accounts showing the appropriation of the sums granted by Parliament to meet the public expenditure. The Committee probes the managerial efficiency and financial discipline of the Government, its Ministries, Departments, Provincial Councils and Local Authorities. The Committee examines the sums voted by Parliament along with the report of the Auditor-General. In the course of its deliberations, the Committee obtains evidence from the Secretaries to the respective Ministries, who are the Chief Accounting Officers, Heads of Departments and other responsible Officers. The recommendations of the Committee may contain directives to Government Departments and Ministries and such directives are deemed to be those of the Parliament. (COPA, Parliament of Sri Lanka)

The duty of COPE is to examine the accounts of the Public Corporations and of any business undertaking vested in the Government. This Committee too has the power to summon and question any person connected to Public Corporations, examine any paper, book, record or other documents, and access stores and property. (Standing Order 120) While the COPA exercises oversight in the financial performance of Government Institutions, the COPE ensures the observance of financial discipline in Public Corporations, and other Semi Governmental bodies in which the Government has a financial stake. The Committee reports to the Parliament and the recommendations contained in their reports are deemed to be directives to the respective Corporations or Statutory Boards for due compliance. (COPE, Parliament of Sri Lanka)

Pre-enactment Review of Legislation

To ensure the law-making power of the Parliament is exercised with transparency and accountability, the Constitution of Sri Lanka recognizes a restricted form of judicial review of legislation. Thus, if any citizen is concerned with a proposed Bill, such party can prefer a petition to the Supreme Court, challenging its validity. However, such party must take action within a limited window of time i.e., before the expiration of seven days since the placement of the proposed Bill in the Order Paper of the Parliament. This is termed a 'pre-enactment review

of legislation’ where any citizen is entitled to question the validity (constitutionality) of the Bill before it becomes law.

The role undertaken by the Supreme Court in this regard is set out in Articles 120 – 123, wherein it delineates specific questions the Supreme Court can determine depending on the nature of the proposed Bill. Until such determination, the law-making procedure within Parliament is halted and will be resumed once the Supreme Court delivers its determination. However, in the event, the Cabinet of Ministers deem it in the interest of national security, or for a matter relating to disaster management, an ‘Urgent Bill’ can be passed into law without a citizen being able to challenge its validity. Article 122 of the Constitution provides that the President must refer such an ‘Urgent Bill’ to the Supreme Court himself for determination.

This provision was repealed under the 19th Amendment to the Constitution on the basis that it removes checks and balances placed on the Executive, but it was reintroduced vis-à-vis the 20th Amendment to the Constitution. Nevertheless, judicial review of legislation, both pre- and post-enactment serves as a form of accountability and transparency. It ensures that the legislative power of the Parliament is not fettered and allows citizens to proactively engage in the law-making process in a modern democracy.

Role of the Judiciary

As explained in the above instances, the judiciary is invited at times, to involve in the law-making processes of the Parliament. While adhering to the principles of separation of powers, the role of the judiciary in complementing the legislative actions of the Parliament must be highlighted. The judiciary is tasked with interpreting and applying the law formulated by the Parliament. In doing so, the judiciary will be required to address instances that the law does not directly provide for. Hence, wherever there is a vacuum in law, the judiciary must safeguard the Constitution and uphold the sovereignty of the People. This task was demonstrated in a recent order delivered by the Court of Appeal in *Hejaaz Omer Hizbullah v Hon. Attorney General*. (Court of Appeal 2022) The case concerned the liberty of an individual arrested under the Prevention of Terrorism (Temporary Provisions) Act, No. 48 of 1979, a debated law enacted well over four decades ago. The order referred to *inter alia*, *Thilanga Sumathipala v Inspector General of Police*, (SLR, 2014, pp. 210) and pronounced the following: “*Ultimately, it is up to the Legislature to ensure that the draconian elements of the law combating terrorism are dispensed with pe modern day contexts. Until such time, it is the judiciary’s duty to employ existing legal provisions and constitutional powers to interpret the same elements in the interests of justice*”

The Apex Court has a special role; Article 126 (1) of the Constitution gives it “sole and exclusive’ jurisdiction to hear and determine any question relating to the infringement or imminent infringement of any fundamental right and Article 125 (1) gives the Supreme

Court ‘sole and exclusive’ jurisdiction to hear and determine any question relating to the interpretation of the Constitution. The uniqueness of the Constitution rests not only on the fact that it is the Supreme Law and is the source of authority for the organs of government and recognizes and guarantees matters of such importance as the franchise, judicial independence and fundamental rights, but also in the way in which it is worded.

3. Conclusion

Democracy is the linchpin of governance in modern days. While democracy itself varies in definition and characteristics, at its heart, it envisions the creation and legitimization of structures and institutions of government. While the design and sustenance of such arrangements may be expensive, it is a necessity. Within the Sri Lankan context, the Constitution recognizes the sovereignty of the people as the bedrock of democracy. Hence, a workable model has been installed wherein sovereignty is recognized in relation to the three branches of government and principles of separation of powers act as a fetter against abuse of power within the three. This article delved deeper into the nature and functions of the legislature and its role within the Sri Lankan democracy. As such, the legislature serves as a representation of people engaged in law-making and scrutinising the way public funds are spent. It also explored the interplay between the legislature, the judiciary and the executive and the way each serves as a check and balance on the other. The ultimate test of democratic governance is protection and sustenance of a country’s people. Hence, each arm of government must act in the people’s best interest.

References

- Al Jazeera, ‘Sri Lanka Parliament votes to strengthen presidential power’, 22 October 2020 <https://www.aljazeera.com/news/2020/10/22/sri-lanka-parliament-votes-to-strengthen-presidential-power>
- Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka – 1978, Article 148 <https://www.parliament.lk/constitution/main>
- Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka – 1978, Article 3 <https://www.parliament.lk/constitution/main>
- Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka – 1978, Article 4 <https://www.parliament.lk/constitution/main>
- Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka – 1978, Article 77 proviso <https://www.parliament.lk/constitution/main>
- Council of Europe, ‘Democracy’, 2022 <<https://www.coe.int/en/web/compass/democracy>>
- Court of Appeal, 1 Sri Lanka Law Report (SLR) 2004, pp. 210
- Court of Appeal, PHC-APN-10/22- CA Minutes 7.02.2022 http://courtofappeal.lk/index.php?option=com_phocadownload&view=category&download=7554:ca-phcapn1022-hon-attorney-general-vs-hejaaz-omer-hizbullah-and-other-hon-neil-iddawala-j&id=169:february-2022&Itemid=152

- House of Commons, *Revitalising the Chamber: the role of the backbench Member*, First Report of Session, 2006–07
- Jayadeva Uyangoda, 'Parliament and Parliamentary Democracy in Sri Lanka: A Brief Political History', Groundviews, 30 June 2021 <<https://groundviews.org/2021/06/30/parliament-and-parliamentary-democracy-in-sri-lanka-a-brief-political-history/>>
- M. Lakshman Marasinghe, *Law and Development in Sri Lanka: An Historical Perspective* (1981, ProQuest USA), Part C.
- Mark Cartwright, 'Ancient Greek Government', World History Encyclopedia, 20 March 2018 <[https://www.parliament.lk/component/committees/committee/showCommittee?id=%208&lang=en](https://www.worldhistory.org/Greek_Government/#:~:text=The%20Greek%20city%2Dstates%20had,leader%20or%20Tyrant%20(Syracuse)>>
• Neil Iddawala 'Parliamentary Democracy and Role of Backbenchers' (2012) Parliamentary Research Journal, Page 16
• Parliament of Sri Lanka - Committee on Public Accounts <
- Parliament of Sri Lanka - Committee on Public Enterprises <<https://www.parliament.lk/component/committees/committee/showCommittee?id=%209&lang=en>>
- Parliament of Sri Lanka - Committee on Public Finance <[https://www.parliament.lk/en/component/committees/committee/showCommittee?id=207#:~:~:~>](https://www.parliament.lk/en/component/committees/committee/showCommittee?id=207#:~:)>
- Parliament of Sri Lanka, Standing Order No. 121 *Parliament of Sri Lanka - Committee on Public Finance*.
- PTI, 'Lanka's controversial 21st Amendment to Constitution tabled before Cabinet: PM Wickremesinghe;', The Hindu, 23 May 2021 <<https://www.thehindu.com/news/international/lankas-controversial-21st-amendment-to-constitution-tabled-before-cabinet-pm-wickremesinghe/article65454638.ece>>
- Standing Orders of the Parliament of Sri Lanka (2018) S.O. 125. <https://www.parliament.lk/files/pdf/standing-orders-en.pdf>
- Standing Order of the Parliament of Sri Lanka (2018) S.O.126 <https://www.parliament.lk/files/pdf/standing-orders-en.pdf>
- Standing Order of the Parliament of Sri Lanka (2018) S.O.31 <https://www.parliament.lk/files/pdf/standing-orders-en.pdf>
- Standing Order of the Parliament of Sri Lanka (2018) S.O.51 <https://www.parliament.lk/files/pdf/standing-orders-en.pdf>
- Standing Order of the Parliament of Sri Lanka (2018) S.O.55 (1), (2) <https://www.parliament.lk/files/pdf/standing-orders-en.pdf>
- Zulfick Farzan , '21-member Committee on Public Finance appointed', Newsfirst, 21 January 2022 <<https://www.newsfirst.lk/2022/01/21/21-member-committee-on-public-finance-appointed/>>

Democracy, Socialization of the Political Culture, and Development of Society

Prof. Dharmakeerthi Sri Ranjan
Department of Mass Media
Sri Palee Campus, University of Colombo.

ranjan@spc.cmb.ac.lk

Abstract

Democracy, socialization of the political culture, social development, and their legitimacy can be studied as multifaceted complex concepts that have fabricated our consciousness in a divergent and intuitive manner, when considered from the historical perspective of the world. The power and authority of politics, aroused time and again in the zones of European, Western, Asian, African, and middle-east countries have influenced and threatened the forms of the above concepts and their behavior that can be recognized by the academic disciplines in the world. We can identify the practical characteristics of the political development and their constructive cultural and ideological basis with their speedy development of the political socialization process together with the influences of the power and authority of politics and their resultant effects. Herbert Hyman first introduced the concept of “political socialization” in his academic writings in 1959, and it is clear that it has led to a strong focus on those processes (Hyman, 1959). It is high time that we understood the socialization of the scientific and philosophically formalized political process that never creates racial concepts in the minds of the masses but clearly helps to promote the concept of the nation. It is imperative to recognize the importance of being conscious about the formation of national politics and their projects sociologically and psychologically through historical and academic social research and their fundamentals that help to create a practically constructive society, at a time when the world projects of 'dismantling the nation state' are being implemented. It is also important to understand fundamentally that there is a possibility of building a social organization aimed at national development and understanding the directions. It should be understood that the strongest role in these academic writings is not only to create that consciousness in society but also to create them for active purposes. Accordingly, it should be emphasized that the contents here are related to qualitative research methodological approaches, opening up to an experimental direction aimed not only at the socio-historical background but also at theoretical academic explorations.

Keywords: Democracy, Political culture, Socialization, Social development.

**ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, දේශපාලන සංස්කෘතියෙහි
සමාජානුයෝජනය සහ සමාජ සංවර්ධනය**

මහාචාර්ය ධර්මකීර්ති ශ්‍රී රත්නන්
ජනමාධ්‍ය අධ්‍යයන අංශය
ශ්‍රීපාලි මණ්ඩපය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය.

ranjan@spc.cmb.ac.lk

සංකෙෂ්පය:

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, දේශපාලන සංස්කෘතියෙහි සමාජානුයෝජනය, සමාජ සංවර්ධනය සහ එහි නෛතිකභාවය ආදිය සංකීර්ණ සංකල්ප බවට පත්ව තිබූ අයුරු ලෝක ඓතිහාසික සමාජ ක්‍රමයෙහි සිටම (Historical perspective of world) අධ්‍යයනය කළ හැකි වේ. ඒ අනුව යුරෝපයේ, බටහිර, ආසියානු, අප්‍රිකානු, සහ මැදපෙරදිග, ආදී කලාපයන්හි වරින්වර ගොඩනැගුණු බල ව්‍යුහයන් සහ එහි අධිකාරයේ ස්වරූපයන් මඟින් මෙම ප්‍රධාන සංකල්ප සහ එහි ක්‍රියාවලීන්ට එල්ල වූ බලපෑම් සරල නොවන බව ශාස්ත්‍රාලයීය ප්‍රවේශ මඟින් අපට හඳුනා ගත හැකි වේ. දේශපාලන සංවර්ධනය, දේශපාලනයෙහි හරයාත්මක සංස්කෘතික සංවර්ධනය සඳහා සහ දේශපාලන සමාජානුයෝජන ක්‍රියාවලියෙහි ධාවක බලවේගයන්හි ප්‍රවර්ධනය සඳහා ප්‍රබල ලෙස බලපාන බව පසුගිය සියවසේ මැද භාගයේ සිටම අපට ප්‍රායෝගික අධ්‍යනයන් මඟින් අවබෝධ කර ගත හැකි වේ. හර්බට් හයිමන් (Herbert Hyman) 1959 දී දේශපාලන සමාජානුයෝජනය (Political socialization) යන සංකල්පය ඔහුගේ ශාස්ත්‍රීය ලේඛන තුළින් ප්‍රථමයෙන් හඳුන්වා දුන් අතර එම ක්‍රියාවලිය සඳහා එය ප්‍රබල අවධානයක් යොමු කිරීමට හේතු වූ බව පැහැදිලි ය (Hyman, 1959). විද්‍යාත්මක සහ දාර්ශනික ලෙස විධිමත් වූ දේශපාලනික ක්‍රියාවලියෙහි සමාජගතකරණය යන්න වාර්ගික සංකල්ප ගොඩ නොනගන අතර එය ජාතිය යන සංකල්පයෙහි ප්‍රවර්ධන ශක්තීන් සඳහා හේතුවන බව අවබෝධ කර ගැනීමට කාලය පැමිණ ඇති බැව් පැහැදිලි වේ. 'ජාතික රාජ්‍යය බිඳ දැමීමේ' ලෝක ව්‍යාපෘති ක්‍රියාත්මක කරන අවධියක ජාතික දේශපාලනය සහ එහි ව්‍යාපෘතික හැඩගැස්වීම පිළිබඳ සවිඥානික වීමේ වැදගත්කම ඓතිහාසික ශාස්ත්‍රාලයීය සමාජ ගවේෂණ තුළින් හඳුනා ගැනීම වැදගත් වන අතර එය කෘත්‍යාත්මක සමාජ ක්‍රමවේදයක් නිර්මාණය කිරීමට ද මූලික වන බවත්, අප දේශපාලනික වශයෙන් පමණක් නොව සමාජ සහ මනෝවිද්‍යාත්මක දිශානතීන් ඔස්සේ ද තේරුම් ගැනීම මඟින් ජාතික සංවර්ධනය අරමුණු කරගත් සමාජ සංවිධානයක් ගොඩනැගීමේ ශක්‍යතාව මේ තුළ තිබෙන බවත් මූලික වශයෙන් තේරුම් ගැනීම වැදගත් වේ. මෙම ශාස්ත්‍රාලයීය ලේඛන වල ප්‍රබලතම කාර්යභාරය බවට පත් වන්නේ ද එම සවිඥානිකත්වය සමාජය තුළ නිර්මාණය කිරීම පමණක් නොව ඒවා සක්‍රීය අරමුණු දක්වා නිර්මාණය කිරීම බවත් අවබෝධ කරගත යුතු ය. ඒ අනුව සමාජ ඓතිහාසික පමණක් නොව න්‍යායාත්මක ශාස්ත්‍රාලයීය ගවේෂණයන් ද අරමුණු කරගත් පර්යේෂණාත්මක දිශානතියකට විවර වෙමින් ගුණාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රමවේදයන් තුළ මෙහි අන්තර්ගත සඳහන් කළ බව ද අවධාරණය කළ යුතු වේ.

මුඛ්‍ය පද: ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, දේශපාලන සංස්කෘතිය, සමාජානුයෝජනය, සමාජ සංවර්ධනය.

හැඳින්වීම:

අද්‍යයන ගෝලීය සමාජ ක්‍රමවේදය තුළ දේශපාලනය සහ එහි විවිධ ස්වරූප ආර්ථික සහ සමාජ සංස්කෘතික කරුණු කෙරෙහි පමණක් නොව අනෙකුත් සියලු මානව වර්ධනාත්මක දිශානතීන් වෙනස් කිරීමට අවශ්‍ය බලගැන්වීම් ඉතිහාසයට වඩා ප්‍රබල ලෙස මේ වන විටත් ගොඩනගා ඇති බව පැහැදිලි වේ. ලෝකයෙහි මානව වර්ධනාත්මක දිශානතිය වෙනස් කරන ප්‍රබල ධාවක බලවේග ලෙස බලය සහ ආර්ථිකය (Power and economy) හඳුනාගත හැකි වේ. අද්‍යයන සමාජයෙහි නව ලිබරල්වාදී සංකල්ප

(Concepts of Neoliberalism) මත කේන්ද්‍රගත වන ආර්ථික ක්‍රියාවලියක් දැකිය හැකි වන අතර එයට වෙනස් කළ නොහැකි කිසිවක් නොමැති බව ද ලෝක සමාජ වර්ගාත්මක ගතිකයන් මේ වන විටත් පැහැදිලි කොට දී තිබේ. අද්‍යයන ශ්‍රී ලාංකේය දේශපාලන සහ සමාජ ආර්ථික ක්‍රියාවලිය පිළිබඳව විද්‍යාත්මක විශ්ලේෂණයන්හි දී ගෝලීය සමාජ ආර්ථික, සංස්කෘතික සහ දේශපාලනික ක්‍රියාකාරකම් පිළිබඳ දැනුම සහ අවබෝධය අත්‍යවශ්‍ය සාධක බවට පත්වී තිබෙන්නේ ආසියානු සංකල්පයම ගෝලීය ප්‍රවේශය හා සම්බන්ධ වී පවතින බැවිනි. එහෙත් අනාගතයෙහි දී කලාපීයකරණයට අවශ්‍ය ක්‍රමවේද නිර්මාණය වෙමින් පවතින ආකාරය දැකිය හැකි වේ. එහිදී ඩොලරයෙහි ආධිපත්‍යය බිඳ වැටෙමින් කලාපයෙහි මුදල් ඒකක බලවත් වෙමින් කලාපීයකරණය ලෝකයෙහි ප්‍රබල වීමට අවශ්‍ය ස්වරූප නිර්මාණය වෙමින් තිබෙන ආකාරය ද අප විසින් අවධානයට යොමු කළ යුතු වේ.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය:

මෙම ඉහත සංකල්ප විචාරාත්මක ප්‍රවේශයට කේන්ද්‍ර ගත කිරීමේ දී අදාළ ශාස්ත්‍රාලයීය ගවේෂණ කාර්ය සඳහා ලෝක දේශපාලන සහ සමාජ සංස්කෘතිකකරණයන් පිළිබඳ අදාළ සාහිත්‍ය විමර්ශන ක්‍රමවේද විද්‍යාත්මක පසුබිමක් තුළ ගොඩනැගිය යුතු බව ද සඳහන් කළ යුතුය. එහිදී ගුණාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රම පමණක් නොව ප්‍රමාණාත්මක විශ්ලේෂණ ක්‍රම කෙරෙහි ද අවධානය යොමු කිරීමට සිදු වූ බව ද මෙහිදී අවධාරණය කළ යුතු ය. දේශපාලනික, සමාජ සංස්කෘතික සහ අධ්‍යාපනික ක්‍රමවේද පිළිබඳ නිරීක්ෂණය සහ ඒ තුළ ගොඩනැගෙන දැනුම පමණක් නොව අවබෝධය ද කේන්ද්‍රගත කරගනිමින් අනාගත සමාජ ක්‍රමවේදයෙහි ගොඩ නැගීමේ ස්වරූප පිළිබඳව අදාළ චින්තනමය ප්‍රවේශය සඳහා ඓතිහාසික සහ වර්තමාන සමාජ නිරීක්ෂණ ක්‍රම සහ සංකල්පීය සංයුතිකකරණයට අදාළ ගුණාත්මක සහ විශ්ලේෂණක්‍රම ද මෙහි අදාළ ලෙස උපයෝගී කොට ගෙන ඇති බව ද සඳහන් කළ යුතු ය.

සාකච්ඡාව

දේශපාලන සංස්කෘතිය, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, සමාජානුයෝජනය සහ අධ්‍යාපනය යන්න සරල සංකල්පීය ප්‍රවේශ තුළ විශ්ලේෂණය කළ නොහැකි බවත්, මෙම කවර සංකල්පයක් වුවද ඉතාම පොදු සහ තීරණාත්මක සාධක ලෙස විශ්ලේෂණය වන බවත්, එවා නිරන්තරයෙන් සමාජ ක්‍රියාවලිය හා සබැඳෙමින් පුද්ගල සහ සමාජ ක්‍රමවේදය නව දිශානතියකට යොමු කිරීමට හේතුවන බවත්, මානව චින්තනය සහ වර්ගාව හා සබැඳෙන මෙම ප්‍රබල හරයාත්මක සමාජ සංකල්ප (Social concepts) පිළිබඳ ගොඩනගන අවබෝධය සමාජ සක්‍රියත්වයට හේතු වන බවත් අප තේරුම් ගැනීම වැදගත් ය. නිශ්චිත විෂය කොටස් ඔස්සේ පමණක් නොව ඒ හා සබැඳෙන ශික්ෂණ මාර්ග ඔස්සේ ද නිරන්තරයෙන් මේ එක් එක් සංකල්පවල ස්වභාවයන් සහ තත්ත්වයන් විශ්ලේෂණය වන බවත්, ඒ තුළ ගොඩනැගෙන අර්ථ කාලික ගතිලක්ෂණ හා ද්‍රව්‍යමය ලෝකයේ හා දැනුම් වර්ධනයෙහි අන්තර්සම්බන්ධතාවක් ඇති වන බවත් පැහැදිලි වේ.

මෙම එකඳු සංකල්පයක්වත් ඓතිහාසිකව ගොඩ නොනැගෙන බවත්, සමාජ පද්ධතික ව්‍යුහීය ස්වරූප ඒ සඳහා පදනම් නිර්මාණය කරන බවත්, ලොව කිසිම සජීව හෝ අජීව හෝ භෞතිකයක් හෝ අභෞතිකයක් හෝ තනිව හෙවත් හුදෙකලාව ගොඩ නොනැගෙන බවත්, පොදු නොවූ, කිසිවක් නැති කිසිදු වස්තුවක් හෝ සංකල්පයක් හෝ ලෝකයෙහි නොමැති බවත් එහි නියමානුකූලතාවන් අනුව අප තේරුම් ගත යුතු වේ. ක්‍රියාවෙන් තොර කිසිවක් ලෝකය තුළ දැකිය නොහැකි අතර එහි එකිනෙක ක්‍රියා අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් එකිනෙකට තත්ත්වාරෝපණය වෙමින් පෝෂණය වන බවත්,

එහි නිරන්තර ගති ස්වරූපය වලිතය වන බවත්, එම වලිතයෙහි ස්වරූප පුද්ගල සහ සමාජ සංවර්ධනය සඳහා බලපාන බවත්, එහි ප්‍රමාණාත්මක සහ ගුණාත්මක තත්ව එහි ප්‍රතිඵල ලෙස ගොඩනැගීමට හේතු වන බවත් විද්‍යාමාන කර්තව්‍යයි. මෙම එකිනෙක ක්ෂේත්‍ර සහ එහි ගතික පිළිබඳ පරස්පර විරෝධී මතිමතාන්තර ද අප සමාජය තුළ දක්නට ලැබෙන බවත්, ඒවා පිළිබඳ ප්‍රබල දෘෂ්ටිත් සහ මත ලෝක සමාජය තුළ නිර්මාණය වී තිබෙන බවත්, ඒවා හුදෙක් ඔවුන්ගේම මතිමතාන්තර, සංකල්ප, හෝ දෘෂ්ටිවාද ලෙස බැහැර කළ නොහැකි බවත්, එහි යථාර්ථය මෙන්ම ඔවුන්ගේ යථාර්ථය තුළින් මතු වන අඛණ්ඩ පුද්ගල දැනුම් සහ එහි පද්ධති ගතික විද්‍යාත්මක දෘෂ්ටි ඔස්සේ ද විශ්ලේෂණය කළ හැකි බවත්, එම විශ්ලේෂණ සමාජ ප්‍රගමනය සඳහා හේතු වන බවත් අප අවබෝධ කර ගත යුතු වේ.

ඒ අනුව සමාජය සහ එහි ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ පමණක් නොව සමස්ත ලෝකයෙහි මානව සමාජ වර්ගාත්මක විධි නියමයන් සහ ගුණාංගයන්ගේ පොදු සහ ආවේණික ගති පිළිබඳව දාර්ශනිකවත් (Philosophically), විද්‍යාත්මකවත් (Scientifically) කියවීම අතිශය වැදගත් වන්නේ ඒ තුළ දැනුමෙන් (Knowledge) ඔබ්බෙන් පවතින අවබෝධය (Realization) ගොඩනගා ගැනීමට එය හේතු වන බැවිනි. ඒ අනුව සමාජ ඉතිහාසය වර්තමානය තරම්ම සංකීර්ණ නොවූ බවත්, මිනිසාගේ සංකීර්ණ බව සමස්ත පද්ධතියෙහි සංකීර්ණ බවට හේතු වන බවත්, එම පද්ධතීන් විසින් නැවතත් මිනිසා සංකීර්ණ කරනු ලබන බවත් අප පැහැදිලි කරගත යුතු වේ.

අද්‍යතන සමාජයෙහි මෙන් නොව ඉතිහාසයෙහි දේශපාලන (Politics) සහ දේශපාලනික සංස්කෘතිය (Political culture) ආදිය විසින් මහජන දෘෂ්ටිවාද සහ එහි ගතිකයන් සියල්ල දේශපාලන දර්ශනය තුළ සංයෝජනය කිරීම සිදු වූ බවත් සමාජ විද්‍යාත්මකව (Sociological), මානව විද්‍යාත්මකව (Anthropological) සහ මනෝවිද්‍යාත්මකව (Psychological) විශ්ලේෂණය කරගන්නා විට පුද්ගල සහ සමාජ සංවර්ධනය නිර්මාණය කිරීමට හේතු වන සංස්කෘතික උත්තේජන ඒ තුළ ව්‍යුහගත වී ඇති බවත් පැහැදිලි කරගත හැකි ය.

අද්‍යතන ලෝකයෙහි සමාජ පරිවර්තන සහ එහි ස්වභාවයන් මෙන්ම දිශානතීන් ද වේගයෙන් වෙනස් වෙමින් පැවතීම ද දැකිය හැකි ය. ඒ අනුව මෙම සංකීර්ණ සහ ගෝලීය සමාජයට විවර වූ සමාජය පිළිබඳ සංවේදනය අතිශය වැදගත් වන අතරම සමාජය පරිවර්තනය කර ගැනීමේ මුල් ස්වරූප පමණක් නොව සමාජය පරිවර්තනය කර ගැනීමේ ශක්‍යතා ද මේ තුළ ගොඩ නගා ගත යුතු බවත් අප පැහැදිලි කර ගත යුතු වේ. එහෙත් ඒ පිළිබඳ විද්‍යාත්මක දැනුම සහ අවබෝධය වර්තමාන අප සමාජයට තිබේ ද යන ගැටලුව අප තුළ පවතින බවත්, එම ගැටලුවෙන් වියුක්ත වීම සඳහා ලෝකයෙහි ද්‍රව්‍යමය සමගිය, වස්තු, ක්‍රියාදාමය හා අන්තර් සම්බන්ධ වූ චින්තන ශක්තීන් පෝෂණය කර ගැනීම අත්‍යවශ්‍ය බවත් පැහැදිලි වේ.

එමෙන්ම, මෙම චින්තන සහ දෘෂ්ටිවාද මත පදනම් වූ දැනුම් පුද්ගල සහ සමාජ සංවර්ධන අවශ්‍යතාවන්ට අනුකූල ලෙස ප්‍රතිපත්ති, මත සහ විශ්වාසයන් ඔස්සේ මානව අත්දැකීම් හා වලංගු භාවයට පත්කර ගනිමින් සක්‍රීය කිරීම අතිශය වැදගත් වනවා පමණක් නොව, එය සංවර්ධනය අරමුණු කරගත් අප සමාජයෙහි ප්‍රබල කාර්ය භාරයක් බවට ද පත්වනු ඇත. පුද්ගල සහ සමාජ සංවර්ධන ක්‍රියාවලියෙහි දී සමාජ ස්ථාවරත්වය (Social stability) ගොඩ නගා ගැනීම අරමුණු කරගත් චින්තන සහ සමාජ ක්‍රියාකාරීත්වය ද නිරන්තරයෙන් මේ හා සබැඳෙන බව පැහැදිලි ය. සමාජ ස්ථාවරත්වය පමණක් නොව සමාජ චින්තනමය ශක්තීන් පිළිබඳ විශ්වාසය සඳහා ද මෙය වැදගත් වනු දැකිය හැකි වේ. තවද, විශ්වාසය පිළිබඳ චින්තනය යනු ශක්තිය පිළිබඳ විශ්වාසය පමණක් නොවන අතර එය

ලෝකය ප්‍රායෝගික කිරීමේ උපකරණයක් බවට අවශ්‍ය පදනම ද ඒ තුළම ගොඩනගා ගැනීම වනු ඇත.

ලෝකයෙහි ප්‍රබලම සමාජ සංකල්ප වන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය (Democracy), සමාජානුයෝජනය (Socialization) සහ අධ්‍යාපනය (Education) යන්න කිසිදින දේශපාලනික සංකල්පීය කාරණාවලින් විසුකන් නොවන බවත්, එසේ නොවීමට අවශ්‍ය වන දේශපාලනික පදනම මේවන විටත් ලෝකය තුළ ස්ථාපිත වී ඇති බවත් පැහැදිලි ය. එසේම මෙහි සඳහන් සහ අනෙකුත් මානව සංකල්ප ද එකිනෙකින් පෝෂණය වෙමින් සමාජ විඥානය (Social consciousness) කේන්ද්‍රීයව පුද්ගල සහ සමාජ වර්ග පද්ධතීන් දක්වා ගලා යන බවත්, ඒ අනුව ලොව කිසිදු සංකල්පයක් මානව සංවර්ධනයෙන් ඉවත් කළ නොහැකි බවත්, ඒ සියල්ල මිනිසාගේ පැවැත්මේ ස්වරූප සඳහා හේතුවන බවත් අප පැහැදිලි කර ගැනීම වැදගත් ය. අනෙක් අතට ලොව කිසිදු සංකල්පයකට තනිව හෙවත් හුදෙකලාව පැවතිය නොහැකි බවත්, එහි අන්තර් සම්බන්ධතාව පුද්ගල සහ සමාජ විඥානය පෝෂණය කරන බවත් අපට අවබෝධ කර ගත හැකි වේ.

අනෙක් අතට දෘෂ්ටිය යන්න පුද්ගල විඥානයෙහි හරය වන බවත්, එය පුද්ගල සහ සමාජ අධ්‍යාත්මය හැඩගැස්වීම සඳහා ප්‍රබල මෙහෙයක් වන බවත්, එහි ප්‍රබල කාර්යභාරයක් පවතින බවත් අප පැහැදිලි කර ගත යුතු වේ. දේශපාලනය තුළ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ දෘෂ්ටිය අතිශය වැදගත් වන අතර එය අධ්‍යාපනය සහ අනෙකුත් මානව වර්ගාත්මක කාරණ කෙරෙහි ද ප්‍රබල බලපෑම් සිදුකරයි. එහි ඓතිහාසික විකාශනය සහ පොදු නියමයන් මූලික වූ විද්‍යාත්මක සහ සමාජ සංවර්ධන නියමයන් ගැන දැනුම මූලිකව අපට හඳුනාගත හැකි ය. ලෝකය තේරුම් ගැනීමේ දී ද ද්‍රව්‍ය, වස්තු, ක්‍රියාදාම පමණක් නොව එහි ප්‍රභව්‍යාත්මක ස්වරූප (Phenomenological approach) ද එකිනෙකට සම්බන්ධ බවත්, එම අන්තර්ක්‍රියාකාරීත්වයෙහි ස්වරූප එකිනෙක හා තත්ත්වාරෝපණය වන අතර, ඒවා සියල්ල වලිතයෙහි පදනම මගින් ගොඩනැගේ. ඒ නිසා සත්‍ය සහ ඒ පිළිබඳ ප්‍රජාතන විධි සහ ව්‍යවහාර ඒ සඳහා හේතු වන බව අප තේරුම් ගත යුතු ය. මෙම සෑම සංකල්පයක් සහ වර්ග පද්ධතියකම එකිනෙකට ආවේණික වූ ප්‍රවණතා සහ ප්‍රතිවිරුද්ධතා මගින් වෙනස් වීම්, වර්ධනය වීම් සහ පරිවර්තනය වීම් ද සිදුවන බවත් දැකිය හැකි ය. ඒ අනුව අධ්‍යාපනඥයාගේ මෙන්ම දේශපාලනඥයාගේ ද ප්‍රබල වගකීම වන්නේ ලෝකයෙහි සමාජ පරිවර්තනයන්, එහි වර්ධන නියමයන් සහ පාලන නියමයන් පමණක් නොව, ගැටලු, වැඩකරන ආකෘති සහ නියමයන් මෙන්ම එහි දැනුම් සමස්තය පිළිබඳව විද්‍යාත්මක දෘෂ්ටිකෝණ සහ විධි නියමයන්ට අනුව අවබෝධය ගොඩ නගා ගැනීමයි. එහෙත් ශ්‍රී ලාංකේය අධ්‍යාපනඥයා, දේශපාලනඥයා මෙන්ම සමාජ වගකිව යුත්තන් ද ඒ පිළිබඳවත්, සමාජ සංවර්ධන ක්‍රියාවලීන් හෝ එහි ඉලක්ක හෝ පිළිබඳවත්, බොහෝ දුරට අනවබෝධයෙන් ක්‍රියාත්මක වන බව පැහැදිලි ය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය (Democracy) යන්න සරල සංකල්පීය ක්‍රියාවලියක් නොවේ. එය පුළුල් මානවීය පදනමක් ගොඩනගන වර්ගාත්මක පද්ධතියකි. එය එකිනෙකා හමු වීමට අවශ්‍ය මානව පදනම ද ගොඩනගයි. එය මානව සමාජයෙහි ප්‍රධාන සිද්ධීන් සහ ක්‍රියාදාමයන් පදනම් වූ මූලධර්මයක් පමණක් නොව විධි නියමයක් බවට ද පත්ව ඇති ආකාරය පැහැදිලි වේ. මෙහි Demos යනු ප්‍රජාව (People) යන්න වන බවත්, kratos යනු (Rule) පාලනය යන්න වන බවත් ඒ අනුව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යන්න ප්‍රබල මානවීය සංකල්පයක් වන බවත් පැහැදිලි ය. ඒ පිළිබඳ වර්තමාන වගකිව යුතු බොහෝ ආයතන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හෝ එහි ක්‍රියාවලිය හෝ පිළිබඳව ගැඹුරු අවබෝධයකින් තොරය. සමාජයට ද

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ ගැඹුරු අවබෝධයක් තිබිය යුතු වුවද එවැනි අවබෝධයක් සමාජයටත් නොමැති බවත්, සමාජ පැවැත්මේ සහ ආයතනික ක්‍රියාන්ති දී ඒ පිළිබඳ දුගී බව තවද පැහැදිලි වන බවත් වර්තමාන ස්වරූප තුළ දැකිය හැකි ය. එසේම දේශපාලන පක්‍ෂ ගණනාවක් පැවතුණත් ඒවායෙහි භාවිතය සම්බන්ධයෙන් ද ප්‍රමිතකරණයක් නොමැත්තා වූ ලෝකයක අපගේ මතය වුව දැක්වීමේ දුෂ්කරතා ද පවතින බවත් අපට අවබෝධ විය යුතුය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයෙහි පැවැත්ම සඳහා හේතු වන තවද ප්‍රබල සංකල්ප දෙකක් දැකිය හැකි වන අතර එය සංකල්පීය ලෙස 'රජය' සහ 'ආණ්ඩුව' යනුවෙන් ද හඳුනාගත හැකි ය. මෙම සංකල්ප දෙක අතර ක්‍රියාකාරීත්වය ද එකිනෙකින් විසුකිත කළ නොහැකිය. 'රාජ්‍යය' සහ 'ආණ්ඩුව' යන යෙදුම් සමාන නොවන බවත්, එය සමාන පද ලෙස භාවිත නොකළ යුතු බවත් අප පැහැදිලි කර ගැනීම වැදගත් ය. මෙම සංකල්ප සමාජ සහ දේශපාලන ක්‍රියාවලියෙහි දී ඉතා ප්‍රබල වේ. එහි සක්‍රියත්වය අත්‍යවශ්‍ය බවත්, ආණ්ඩුවෙහි සක්‍රියත්වය රාජ්‍ය පැවැත්ම කෙරෙහි ප්‍රබලව බලපානු ලබන බවත්, ආණ්ඩුවෙහි භෞතිකවැදී සහ වර්ධනමක ගති නියමයන් රාජ්‍ය ස්වරූප සඳහා හේතු වන බවත්, ආණ්ඩුවෙහි සියලු අධිකාරීන් සහ කාර්යයන් රාජ්‍යය වෙනුවෙන් ක්‍රියාත්මක වන බවත්, 'රාජ්‍යය' නියෝජනය කරන්නේ ආණ්ඩුවට වඩා එහි පුළුල් සහ ස්ථාවර නියමයන් මූලිකව බවත් අපට පැහැදිලි වේ. සැබෑ ප්‍රායෝගිකත්වය මෙම සංකල්පයන්හි මූලික ලක්‍ෂණ වන බවත්, රාජ්‍ය යන්න ආණ්ඩුවට වඩා ස්ථාවර බවත්, ජනතාව අතර අධිකාරිය බෙදා හරින ආකාරය හෝ පවරන ආකාරය හෝ කාලයක් සමඟ විවිධ රටවල විවිධ අනුපාතවලින් වෙනස් වී ඇති බවත්, මෙහි ප්‍රධාන ප්‍රවේශ අතරට රැස්වීමේ නිදහස, ආශ්‍රය කිරීමේ සහ කතා කිරීමේ නිදහස, සමානාත්මතාව, පුරවැසිභාවය, පාලනය කරන අයගේ කැමැත්ත, ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීමේ අයිතිය, ජීවත්වීමේ හා නිදහසේ අයිතිය සහ සුළුතර අයිතිවාසිකම් අත්‍යවශ්‍ය ලෙස රජය විසින් අහිමි කිරීමෙන් නිදහස් වීම ආදිය ඇතුළත් වන බවත් දැකිය හැකි ය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ සංකල්පය කාලයාගේ ඇවෑමෙන් සැලකිය යුතු ලෙස වෙනස් වී ඇති බවත්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ මුල් ස්වරූපය ඍජු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් බවත්, එය ජනතාවගේ මූලික නිදහස සහ මූලික අයිතිවාසිකම් ආරක්‍ෂාකරන බවත් අවබෝධ කරගත හැකි ය (Bellini, 2019). ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යන්න දේශපාලන සංකල්පයක් සහ ආණ්ඩු ක්‍රමයක් ලෙසත් ඒ සඳහා පැරණි ඉතිහාසයක් ඇති බවත් පැහැදිලි ය (Aristotle, 1944). වර්තමානයෙහි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයෙහි දැකිය හැකි වඩාත් සුලභ ආකාරය වන්නේ පාර්ලිමේන්තු හෝ ජනාධිපති ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් බවත්, එය ඔවුන් වෙනුවෙන් පාලනය කිරීම සඳහා ජනතාව විසින්ම රාජ්‍ය නිලධාරීන් තෝරා පත් කර ගන්නා නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් බවත්, නීත්‍යානුකූලභාවය, යුක්තිය, නිදහස හා බලය යනාදිය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයෙහි ප්‍රධාන ලක්‍ෂණ බවත් පැහැදිලි ය (Tangian, 2020).

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ ප්‍රචලිත එදිනෙදා තීරණ ගැනීම බහුතර ඊතිය (Majoritarianism - a traditional political philosophy or agenda) මත පදනම් වුවත් බහුතරය පමණක් නොව සම්මුතිය වැනි සාධක තීරණ ගැනීමේ ප්‍රවේශයන් සඳහා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට අත්‍යවශ්‍ය බවත් පැහැදිලි වේ. බහුතරවාදය ප්‍රතිකුලනය කිරීම සඳහා බොහෝ දුරට ව්‍යවස්ථාමය පදනමින් ප්‍රමුඛත්වය ගනු ලබන (Legitimacy on sensitive issues) අතර ලිබරල් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ (Liberal democracy) පොදු ප්‍රභේදය තුළ, බහුතර බලතල නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ (Representative democracy) රාමුව තුළ ද ක්‍රියාත්මක වනු දැකිය හැකි බවත් පැහැදිලි ය. ව්‍යවස්ථාව මඟින් බහුතරය සීමා කර සුළුතරය ද ආරක්‍ෂා කරනු ලබන බවත්, පුද්ගල අයිතිවාසිකම් භුක්ති විඳීම ද මේ තුළින් සිදු වන බවත් පැහැදිලි ය (Watkins, 1970).

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ සාමාන්‍යයෙන් නිර්වචනය වන්නේ ඡන්දය දීමෙන් බව වටහා ගත්ත ද, ඒ පිළිබඳ නිශ්චිත නිර්වචනයක් පිළිබඳ සම්මුතියක් තවමත් ගොඩනැගී නොමැති බවත් පැහැදිලි ය (Watkins, Frederick (1970). කාල් පොපර් (Sir Karl Raimund Popper, 1902 – 1994) පවසන්නේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ සම්භාව්‍ය දැක්ම ඉතා සරලව පෙන්වා දුන හොත්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යනු ජනතාවගේ පාලනයක් වන අතර, ජනතාවට පාලනය කිරීමට අයිතියක් ඇත යනු එහි න්‍යායාත්මක එළඹුම වන බවයි. “විවෘත සමාජය සහ එහි සතුරෝ” (“The open society and its enemies”) යන ලිපිය තුළ ඔහු යෝජනා කරන්නේ ද සම්පූර්ණයෙන්ම නව ගැටලුවක් යන්න හඳුනාගැනීමේ දී එය තාර්කික දේශපාලන න්‍යායක මූලික ගැටලුවක් ලෙස හඳුනාගත යුතු බවයි (Popper, 1988).

කොෆි අනන් (Kofi Atta Annan 1938 – 2018) වරෙක ප්‍රකාශ කරන්නේ ද ලෝකයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රීය ලෙස ජාතීන් ජීවත් වන තරමටම ප්‍රජාතන්ත්‍ර ක්‍රමවේදයෙහි ද විවිධ ස්වරූප ද ගොඩනැගෙන බවයි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය නිවැරදි ලෙස අර්ථවත් වීමට නම් එම ප්‍රජාවට හෝ ඕනෑම සමාජයකට හෝ එහි සමාජ, ජීවන ක්‍රමවේද, සාමූහික විඥනික ක්‍රම (Collective consciousness), එහි ගොඩ නැගෙන සමාජ සංස්කෘතික සහ සමාජ සංවර්ධන ස්වරූප පිළිබඳව පමණක් නොව ගෝලීය දේශපාලනය සහ එහි සමාජ ක්‍රමවේද (Global politics and social systems) පිළිබඳව ද නිවැරදි දැනුම සහ අවබෝධය තිබිය යුතු වේ. එයට ප්‍රබල හේතුව වන්නේ ඉතිහාසයෙහි පැවති සමාජයට වඩා භූගෝලීය සීමා අතික්‍රමණය කරමින් විශ්ව ගම්මාන ස්වරූපය දක්වා අප ගොඩ නැගෙමින් තිබීම පමණක්ම නොව, එහි ආර්ථික සහ බලය (Economy and power) පදනම් කොට ගෙන සමාජයෙහි එකිනෙකා පිළිබඳ බලපෑම් ද ප්‍රබල වී තිබීම යි. එමෙන්ම අද්‍යයනයෙහි අප ගෝලීය සමාජ, ආර්ථික, දේශපාලනික ආදී සියලුම දිශානතීන්ට ව්‍යුහගත වී ඇති බවත් ඒ තුළ අප අපගේ සමාජ ඉතිහාසයටත් වඩා අප පරාරෝපණය (Alienation) වී ඇති බවත්, එහි ප්‍රතිඵල ලෙස අප අපටම අහිමි වී ඇති බවත් තේරුම් ගැනීම වැදගත් ය.

අනෙක් අතට අද්‍යයනය හු දේශපාලන තරගයේ ජාත්‍යන්තර පර්යාය තුළ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ භූමිකාව සහ එහි බලපෑම පිළිබඳව ගොඩනැගෙන්නේ ද ප්‍රබල අරගලයක් බවත්, එම අරගලය කෙටි කාලීන නොවන බවත් පැහැදිලි ය. මෙම ස්වරූප සහ එහි ගතිකත්වය 2008 ගෝලීය මූල්‍ය අර්බුදයේ සිට වේගයෙන් දිග හැරී ඇති බවත්, ලෝකයෙහි ජාත්‍යන්තර පද්ධතියෙහි මහා බලවතුන් අතර තරගය ද අනාගත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ස්වභාවයට වඩාත් ප්‍රබල ලෙස බලපෑම් කරන බවත් පෙනේ. ඇමෙරිකාව, රුසියාව, ඉන්දියාව සහ චීනය යන රටවල් විවිධ ක්‍රම භාවිත කරමින් සහ විවිධ ශක්තියෙන්, අරමුණු තුනක් සාක්ෂාත් කර ගැනීමට උත්සාහ කරනු ලබන බව ද අප පැහැදිලි කර ගත යුතු ය. එනම් ඔවුන්ගේ

1. කලාපවල මිලිටරි හා ආර්ථික බලපෑම් ක්ෂේත්‍ර වර්ධනය කර ගැනීම.
2. තමන්ගේම අභ්‍යන්තර නීත්‍යානුකූල භාවයට අභියෝග කරන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සහ අනෙකුත් ආයතන සහ සම්මතයන් දුර්වල කිරීම.
3. ජාත්‍යන්තර පර්යායේ ආධිපත්‍යය ශක්තිමත් කර ගැනීම සහ අන්‍යයන්ගේ ශක්තීන් හීන කිරීම.

යනාදී වශයෙනි.

මෙම තීරණාත්මක සහ හු දේශපාලනික සන්ධිස්ථානයන්හි දී, ලෝකයෙහි බොහෝ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍යයන් සහ එහි අන්තර් සම්බන්ධ දේශීය අභියෝග සමූහ දේශපාලනික, ආර්ථික සහ

සංස්කෘතික වශයෙන් ප්‍රබල ආතතීන්ට ද ලක්ව ඇති බවත් අවබෝධ කර ගැනීමට කාලය පැමිණ තිබේ. ලොව පුරා ප්‍රධාන කලාප සහ රටවල් අකාර්යක්ෂම පාලනය, ආර්ථික අසමානතාව, සහ ආර්ථිකයෙහි අසමත් බව මෙන්ම සමාජ-සංස්කෘතික නැඟිටීම් සහ දේශපාලන අවිඥනික බව පමණක් නොව අසත්‍ය ඉස්මතු වීමත්, සත්‍යයෙහි මිය යාමත් ආදී වශයෙන් දිගු කාලීන අභියෝගවල කුටප්‍රාප්තිය නිසා ගොඩනැගුණු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ලිබරල්වාදයේ (Democratic liberalism) අවපාතයන් ද හුක්කි විඳිමින් සිටී. බටහිර සහ යුරෝපා දියුණු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල් අතර පසුබෑම යනු ද ලිබරල්වාදයේ අර්බුදයක් තුළින් ගොඩනැගෙන අතර, එහි ආර්ථික දුක්ගැන්වීම් සහ අනන්‍යතාව පදනම් කරගත් අරගල හේතුවෙන් දෘෂ්ටිවාදාත්මක වශයෙන් වම සහ දකුණ යන දෙකෙහිම ජනප්‍රියවාදී ස්වරූප තුළ ගොඩනැගෙන අධිකාරීවාදී ප්‍රවණතා දැකිය හැකි ය. පාකිස්තානයේ අගමැති ඉම්රාන් ඩාන්, සම්භාව්‍ය ජනප්‍රියවාදී වේදිකාවක් මත බලයට පත් වූ අතරම ඔහුගේ දේශීය ප්‍රතිපත්ති වේදිකාව සමාජ සේවා සැපයීම සහ පාකිස්තානයේ දුප්පත්කම කෙරෙහි අවධානය යොමු කිරීම ආදිය සෘජුවම වාමවාදී ප්‍රවේශ තුළ ගොඩනැගෙනු දැකිය හැකි වූ අතර විදේශ ප්‍රතිපත්තිය සම්බන්ධයෙන් වුව ද, පාකිස්තානය බටහිර මත යැපීම අවම කර නැගෙනහිර දෙසට හැරීමේ ඔහුගේ අභිලාෂය ස්වෛරී ජාතිකවාදයේ වාම සන්තාමය පැහැදිලි කිරීමට ද සමත් වී තිබේ.

අනෙක් අතට බොහෝ දුරට නැඟී එන සහ බටහිර නොවන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල, දූෂණ සහ ප්‍රචණ්ඩ අපරාධ අවම කිරීමට ආණ්ඩු අපොහොසත් වන බව දැකිය හැකි වනවා පමණක් නොව එහි අභ්‍යන්තර අභියෝග වඩාත් කැපී පෙනෙන අයුරින් ගොඩනැගෙන බවත්, සංවර්ධනයට අදාළ සන්නිවේදනයෙහි කාර්ය බිඳ වැටෙන බවත් පැහැදිලි ය. ගෝලීය මූල්‍ය අර්බුදයෙන් පසුව නූතන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍යයන්හි අභ්‍යන්තර දේශපාලන, ආර්ථික සහ සමාජ දුර්වලතා සමඟ අරගල කර ඇතත් එහි අනවබෝධාත්මක ස්වරූප මත තවමත් එවැනි වැරදි වඩාත් උග්‍ර වෙමින් පවතින බවත් අප පැහැදිලි කර ගත යුතු වේ.

බොහෝ රටවල ආර්ථික හා දේශපාලන ආතතීන්ගේ පසුබිමක, ලිබරල් සහ ඒකාධිපති න්‍යායයන් මැතිවරණ ක්‍රියාවලීන් මඟින් බලය ලබා ගනිමින් ලිබරල් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී (Liberal democracy) සම්මතයන් ඇතුළතින් දුර්වල කිරීමට ද උත්සාහ ගනිමින් සිටින බවත්, ලිබරල් සහ අධිකාරීවාදී නැඹුරුවක් ඇති පුද්ගලයන් පක්ෂ සහ අදහස්වල ද ප්‍රබල තරගයක් පමණක් නොව බල තරගයක් ද දැකිය හැකි බවත්, සමාජ සංවර්ධන සැලසුම් ඒ තුළ ඉදිරිපත් නොවීමත් දැකිය හැකි ය. බටහිර, යුරෝපා සංගමය සහ නේටෝව තුළ ද ලිබරල් සහ නව අධිකාරීවාදී අභියෝග ඉදිරියෙන්ම නියෝජනය කරනු දැකිය හැකි ය. මෙම ලිබරල් බලවේගවල සාර්ථකත්වය ඉස්මතු කරන්නේ ලිබරල් මූලධර්ම පුද්ගල නිදහස ප්‍රවර්ධනය කරන අදහස්, සහ විධායක පිළිබඳ ව්‍යවස්ථාදායක සහ අධිකරණ පරීක්ෂාවන් ජනප්‍රිය කැමැත්ත ප්‍රතිපත්ති බවට පරිවර්තනය කරන මැතිවරණ වැනි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රියාවලීන් ද කේන්ද්‍රීය ව ය.

ජනමත විචාරණ ද බොහෝ විට ජනතාවාදී අධිකාරීවාදීන් බලගන්වන මෙවලම් ලෙස ද සැලකිය හැකි අතර ගෝලීය වශයෙන්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පසුබෑම, ජනප්‍රිය ඡන්ද භාවිතය වැඩි වීමත් සමඟ සමපාත වී ඇති බැව් ද පැහැදිලි ය. කෙසේ වෙතත්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී විසංයෝජනය සහ ජනමත විචාරණ සංඛ්‍යාව ඉහළ යාම අතර සම්බන්ධය ද අද්‍යයනයෙහි ප්‍රබල ය. ජනමත විචාරණ යනු ලිබරල් න්‍යායයන් තෝරා ගැනීමේ එලදායී යාන්ත්‍රණයක් දැයි පැහැදිලි ද නැත. මෙම භූමිකාවන් අතර වෙනස හඳුනා ගැනීම සඳහා කේන්ද්‍රීය වන්නේ ජනමත විචාරණවල ආයතනික සීමාවන් සහ ඒවා යොදවා ඇති දේශපාලන සන්දර්භය බව ද අප පැහැදිලි කර ගත යුතු ය.

මෙම නව ලිබරල් සහ තාක්ෂණික ක්‍රමවේදයෙහි ප්‍රතිඵල ලෙස සංවර්ධනය වෙමින් පවතින කාර්මික ලෝකය පුරා තරගකාරී කලාප ද මතු වෙමින් තිබෙන බව පැහැදිලි ය. එය දේශපාලන, ආර්ථික සහ මිලිටරි මෙවලම් ඇතුළත් වන බලපෑම් තරගයක් වන අතර එය වඩ වඩාත් ඩිජිටල්කරණය (Digitalization) වෙමින් ද පවතී.

ගෝලීය වශයෙන්, ඇමෙරිකාව, රුසියාව සහ චීනය ආදී රටවල් විසින් ක්‍රියාවට නංවන ලද ඩිජිටල් අධිකාරීවාදය (Digital authoritarianism) සඳහා වන මෙවලම් බොහෝ රාජ්‍යයන්හි නව අනාගතය සඳහා අභියෝග මාලාවක් සහ තරගකාරීත්වයන් ද ගොඩනගනු දැකිය හැකි ය. මෙම නව සන්නිවේදන සංසිද්ධීන් එනම් ඉලෙක්ට්‍රොනික ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ විද්‍යුත් රජය සහ එහි අන්තර්ජාල ප්‍රවේශය මඟින් ගොඩනගන ප්‍රවේශ සහ එහි ප්‍රභාෂාව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රියාවලිය සහ එම මාර්ගය යන දෙකෙහිම ක්‍රියාකාරීත්වය වෙනස් කිරීමේ නියෝජනයකු වීමට ඇති හැකියාව ප්‍රබල බවත්, එමඟින් ආර්ථික, සමාජීය සහ දේශපාලනික වශයෙන් සිදු කළ හැකි බලපෑම් සරල නොවන බවත් පැහැදිලි ය. මොස්කව් යුරෝපය පුරා සහ එක්සත් ජනපදයේ සයිබර් ප්‍රහාර සහ සාවද්‍ය තොරතුරු ව්‍යාපාර වැනි සාම්ප්‍රදායික නොවන මෙවලම් මේ සඳහා නිදසුන් වේ. චීනයේ අවධානය මූලික වශයෙන් දේශීය වන අතර, එහි දේශීය ජනගහනය පාලනය කිරීමට සහ නිරීක්ෂණය කිරීමට බලවත් ඩිජිටල් මෙවලම් ද භාවිත කරයි. එමෙන්ම අනාගතයෙහි දී චීනය ඩිජිටල් අධීක්ෂණය සහ වාරණය සඳහා වන නව තාක්ෂණයන්ගෙන් වැඩි පිටුබලය ගොඩනගන අධිකාරීවාදී ආකෘතියක් ගොඩනැගීමට ද යම් දිනක ඔවුන් උත්සාහ දරනු ලැබිය හැකි බව ද පැහැදිලි ය. කෘත්‍රීම බුද්ධියේ දියුණුව පදනම්ව ගොඩනැගෙන අභියෝග ඉදිරි වසරවල දී වඩාත් ප්‍රබල වනු ද දැකිය හැකි ය.

ඩිජිටල් අධිකාරීවාදය දේශීය හා විදේශීය ජනගහනය නිරීක්ෂණය කිරීම, මර්දනය කිරීම සහ හැසිරවීම සඳහා ඩිජිටල් තොරතුරු තාක්ෂණය භාවිත කිරීම මඟින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ අන්තනෝමතිකත්වය අතර බල තුලනය නැවත මෙහි දී ගොඩනගා ගනු ඇත.

බොහෝ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල් ඩිජිටල් අධිකාරීවාදය ඉදිරියට ගෙන යන තාක්ෂණයන් මත අපනයන පාලනයන් දැඩි කළ යුතු බවත්, ආනයනයන් ලිබරල් සංස්කෘතියකට අනුගත කළ යුතු බවත්, ඩිජිටල් අධිකාරීවාදයේ නියැලෙන තන්ත්‍ර අනුමත කිරීම සහ ඒවා සපයන සමාගම්, වර්ගාධර්ම පද්ධතියක් සමඟ ඩිජිටල් පාලනයේ තරගකාරී ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආකෘතියක් වර්ධනය කිරීම සඳහා මහජනතාව වැඩි කළ යුතු බවත් අවබෝධ කර ගැනීමට උත්සාහ ගනිමින් සිටින බව ද පැහැදිලි ය. තරුණයන් අතර ඩිජිටල් චින්තන සහ විවේචනාත්මක කුසලතා ගොඩනැගීම සඳහා වර්ගාත්මක සහ අධ්‍යාපනික වැඩසටහන් සඳහා අරමුදල් සැපයීම ඇතුළුව තොරතුරු හැසිරවීම පිළිබඳ දැනුම්වත් කිරීම් ද මේ තුළ ගොඩනැගීමට කටයුතු කරන බවත් ඒ තුළ ජාලගත සම්ප්‍රදායක් නිර්මාණය කිරීමට උත්සාහ ගන්නා බවත් පැහැදිලි ය.

ප්‍රජාවට දැනුම නොමැතිව යම් රටක හෝ සමාජයක හෝ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමවේද ක්‍රියාත්මක වන්නේ නම් එවැනි සමාජ තුළ කෘත්‍යාත්මක ක්‍රමවේදවලට වඩා සමාජ දුෂ්කෘත්‍යාත්මක ස්වරූප (Dysfunctional approaches) ගොඩනැගෙන බව ද අප පැහැදිලි කරගත යුතු වන්නේ පාලන තන්ත්‍රය ප්‍රජා තීරණය මත ගොඩ නැගෙන බැවින් සහ දේශපාලනඥයන් ජනතා නොදැනුම්වත් කම මැනවින් තේරුම් ගන්නා බැවිනි. ඒ අනුව දේශපාලන ක්‍රමවේද සහ අධ්‍යාපනය යනු නැවත ද සරල සංකල්පීය ප්‍රවේශ සංයුක්ත කරන ක්‍රමවේදයක් නොවන බව ද පැහැදිලි ය. දේශපාලන, ආර්ථික සහ සමාජ ක්‍රමවේද එකිනෙකින් විසුකින නොවන බවත් මේවා එකිනෙක සමාජානුයෝජනය

වෙමින් පැවැත්ම හෝ බිඳ වැටීම හෝ මෙම එකිනෙක සාධක හා අනුව සම්බන්ධ වන බවත් අප නිරන්තරයෙන්ම පැහැදිලි කරගත යුතු වේ. ඒ අනුව ඕනෑම සමාජයක ස්ථාපිත විය යුතු දේශපාලන නිදහස (Political freedom) සහ ආර්ථික නිදහස (Economic freedom) මානව සමෘද්ධියේ (Human prosperity) සහජීවන නිවුන් කුලුණු (Symbiotic twin pillars) වන අතර කල් පවතින සාර්ථක ජාතීන් සඳහා අත්‍යවශ්‍ය පදනම් (Indispensable foundations) මේ මඟින් ගොඩනංවනු දැකිය හැකි වේ.

අව්‍යාජ සහ තිරසර සංවර්ධන ප්‍රගතිය සඳහා පෞද්ගලික දේපළ සහ වෙළඳපොළ ආර්ථිකයක් (Market economy) අද්‍යතන සමාජය තුළ අත්‍යවශ්‍ය සාධක බවට ද පත් වී තිබෙන්නේ දේශීය සක්‍රීය ආර්ථික දිශානතියක් ගොඩ නොනැගීමත් ඩොලරයෙහි ආධිපත්‍යයට යටත් වීමත් නිසා ය. නිදහස් වෙළෙඳ පොළ ක්‍රමවේදය (Open economic system) සමාජ සංස්කෘතික සහ දේශීය අනන්‍යතා පදනම්ව හැසිරවිය යුතු ආකාර පිළිබඳව තවමත් නිවැරදිව තේරුම් නොගැනීමේ ගැටලුව ද අප අතර පවතින බවත්, නිදහස් වෙළෙඳ පොළ ක්‍රමවේදය යන සංකල්පය පිළිබඳව බොහෝ දෙනෙකු ගැටලු නිර්මාණය කොටගෙන ඇති බවත්, ඒ පිළිබඳ සෑම තැනකම නොදැනුම්වත් බවෙහි ඉස්මතු වීම ද එයට සමගාමීව දැකිය හැකි බවත් පැහැදිලි ය.

දෙවනුව, සමාජවාදය යන්න ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට සමානව ප්‍රතිවිරෝධී වුවත් (Antithetical to democracy), රාජ්‍ය බලය සීමා කිරීමක් (Limit the power of the state), සිවිල් නිදහස ආරක්ෂා කිරීමක් (Protect civil liberties) සඳහා දිගු කාලීනව, පෞද්ගලික දේපළ සහ සාධාරණ ලෙස නිදහස් වෙළඳපොළ ක්‍රමවේදය ද අවශ්‍ය බවත් පැහැදිලි ය.

තෙවනුව, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යනු මානව සමෘද්ධිය ලබා දීම (Delivering human prosperity) සඳහා හොඳම ක්‍රමයක් ලෙස ද මේ වන විටත් ලෝකයේ සමෘද්ධිමත් රටවල් අවබෝධ කරගෙන සිටිනු දැකිය හැකි වේ. අනෙක් අතට, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ සමෘද්ධිය යනු නිවැරදි පාලනයක් ගොඩනැගීමේ ක්‍රියාවලියෙහි (Process of good governance) තීරණාත්මක විචල්‍යයන්හි අන්තර් සම්බන්ධතාවන්හි (Intervening variables) මැදිහත්වීමේ ස්වරූපයයි. විනිවිදභාවය (Transparency), රීතිය, නීතිය (Rule of law), දිරිමත් කරන රාජ්‍ය නියාමන පරිසරයක් (State regulatory environment) ආයෝජන සහ නව්‍යීකරණවලට අදාළ පරිසරය (Encourages investment and innovation) ද ගොඩනංවයි. සිංගප්පූරුව වැනි රාජ්‍ය තුළ ද බොහෝ දුරට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට වඩා තම රටෙහි පොහොසත් බව සඳහා නිවැරදි පාලන ක්‍රමවේදය සාක්ෂාත් කර ගැනීම ද දැකිය හැකි වූ අතර සමහර රටවල් සංවර්ධනය සඳහා එම සූත්‍රය නැවත භාවිත කිරීම ද දැකිය හැකි විය.

තවද, විවෘත දේශපාලන හා මතවාදී තරගයක් නොමැතිකම (Absence of political and ideological competitions) නිසා ද සිවිල් අයිතිවාසිකම් (Civil rights) සහ දේපළ අයිතිවාසිකම් (Property rights) යන දෙකම අවභාවිත කරමින් (Abusing) ආණ්ඩු නරක අතට හැරීමට ද නැඹුරු වී ඇති බව ද අද්‍යතන ලෝකය පිළිබඳ අවධානය යොමුකරන විට පැහැදිලි ය.

ලෝකයෙහි මානව සමෘද්ධියෙහි සහ ධනය ගොඩනැගීමෙහි මානව ප්‍රවේශ බවට පත්වන්නේ වැඩ කිරීමට දිරිගැන්වීම් සහ පුද්ගල කේන්ද්‍රීය මූලපිරීම්, මානව ශ්‍රම උත්තේජනය කිරීම්, ඉතුරුම්, ආයෝජන ක්‍රමවේද සහ තාක්ෂණික නව්‍යීකරණ ක්‍රම, අවදානම් ගැනීම, ආයෝජනය කිරීම, සහ නව්‍යකරණය සඳහා ඉඩ විවර වීම ආදිය බව දැකිය හැකි ය. නිරන්තරයෙන් තාරුණ්‍යය සහ ග්‍රාමීය සමාජ සක්‍රීය කිරීමේ අවශ්‍යතාව වර්තමානය වන විට ප්‍රබලව දැනෙන අතර එයින් විසුකත්ව සමාජ සංවර්ධන ප්‍රවේශයට අනුගත වීමෙහි අපහසුව දැකිය හැකි වේ. සමාජ බුද්ධිමතුන් සහ උපාධිධාරීන්

නව සංවර්ධන ව්‍යාපෘති යටතේ සක්‍රීය කරමින් සමාජ සංවර්ධනය සඳහා මෙන්ම නිවැරදි නායකත්ව ප්‍රවේශ සඳහා ඉතා ඉක්මනින් ඔවුන් යෙදවීම ද ඒ සඳහා අවශ්‍ය ප්‍රතිපත්තීන් සකසමින් ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීම ද අද්‍යක්‍රමයෙන් ප්‍රබල අවශ්‍යතාවක් බවට ද පත් වී තිබෙන අතරම එමඟින් රැකියාදායක වේගය සහ තීව්‍රතාව (Intensity of radicalism) සහන ස්වරූපයකට ගෙනයා හැකි බවත් රැකියාදායක වේගය සහ තීව්‍රතාවන් වැඩි වන්නේ රැකියා සංඛ්‍යාව අඩු වූ විට බවත් (When the number of such jobs is fewer) ලෝක පර්යේෂණ මඟින් හෙළි කොට තිබේ.

උපාධිධාරීන් සහ බුද්ධි සමායෝජනය පිළිබඳව වෙනදාට වඩා සිතීමට කාලය පැමිණ තිබෙන අතර තාරුණ්‍යය කලකිරීමට ලක්වී මුදවා ගැනීමේ ප්‍රබල කාර්යභාරයක් ද වගකිව යුතු ආයතනවලට පැවරී තිබෙන බවත්, ඔවුන්ගේ සක්‍රීයත්වය සහ එම ශ්‍රම ආයෝජනය සංවර්ධන සමාජයකට මාර්ගය නිෂ්පාදනය කරන බවත් තාරුණ්‍යය සමාජ සංවර්ධනයෙහි සහ ජාතියෙහි ජවය සහ ආත්මය වන බවත් අප පැහැදිලි කර ගත යුතු ය.

නිගමන සහ යෝජනා:

දේශපාලන සමාජකරණය (Political socialization) මඟින් අවට සමාජය සහ ලෝකය තුළ බලය සහ ආර්ථිකය සංවිධානය වී ඇති ආකාරය පිළිබඳව පුද්ගලයා සංජානනය සකස් කර ගනී. මෙම දේශපාලනකරණය සරල නොවන්නේ එමඟින් ගොඩනංවන දෘෂ්ටිවාදය (Ideology) පදනම්ව දේශපාලන සහ සමාජ ස්ථාවරත්වය මෙන්ම සමාජ වටිනාකම් (Values) සහ මතයන් (Ideas) ද එයට ඇතුළත් කරගන්නා බැවිනි. එමඟින් ක්‍රියාත්මක වන දේශපාලන මතවාදයන් සහ සංස්කෘතීන් ද පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට සම්ප්‍රේෂණය කරනු ලබන අතරම එමඟින් ගොඩනගා ගත යුතු දේශපාලන අරමුණු සහ දිශානතීන් පිළිබඳව ද පුද්ගලයා ව්‍යුහගත කරගනු ලබන ආකාරය පැහැදිලි ය. දේශපාලන ඉගෙනීම යනු මිනිසුන් දේශපාලනිකව පරිණත වන ක්‍රියාකාරී සහ නිෂ්ක්‍රීය, විධිමත් සහ අවිධිමත් යන ක්‍රම ඇතුළත් වන පුළුල් සංකල්පයක් වන්නාක් මෙන්ම මෙමඟින් දේශපාලන ආත්මයක් (Political soul) ද පුද්ගලයා තුළ ගොඩනංවනු ලබයි. දේශපාලන සමාජගත කිරීම යනු මිනිසුන් තම රට තුළ යහපත් පුරවැසියන් වීමට ඉවහල් වන ආකල්ප, සාරධර්ම, විශ්වාස, අදහස් සහ වර්ගාවන් වර්ධනය කරන විශේෂිත දේශපාලනික ඉගැන්වීමක් බවට ද පත් වේ. 'ජාතික රාජ්‍යය බිඳ දැමීමේ ව්‍යාපෘතිය' ලෝකය තුළ මේ වන විටත් ක්‍රියාත්මක වෙමින් පවතින අතරම ඒ සඳහා රාජ්‍යයන් තුළ විවිධ අර්බුද නිර්මාණය කිරීම දැකිය හැකිවන බවත්, එම ගැටලුවලට හා අර්බුදයන්ට අදාළ ඉතිහාසය මෙයට දශක කිහිපයකට පෙර සිට නිර්මාණය කොට ඇති බවත්, එය බොහෝ දුරටම ඩොලරයෙහි ආධිපත්‍යය මත නිර්මාණය කොට ඇති බවත්, ඒ සඳහා ණය කේන්ද්‍රීය මූල්‍ය බවට පත් කොට ගෙන ඇති ආකාරයත් අපට තේරුම් ගැනීමට කාලය පැමිණ ඇති බැව් පැහැදිලි ය. ලෝක ආධිපත්‍යය අරමුණු කරගනිමින් වෛරස ව්‍යාප්තිකරණයත්, ඩිජිටල් ප්‍රජාතන්ත්‍රීයකරණය යනුවෙන් ව්‍යාපෘති මඟින් ලෝකය ජාලගත කිරීමත්, ලෝකය තුළ යුද ගැටුම් සහ සම්බාධක පනවමින් බලය අරමුණු කරගෙන ආර්ථික ගැටලු නිර්මාණය කිරීමත්, ඒ තුළ රාජ්‍ය අසංවිධිත කරමින් පුරවැසි මතභේද නිර්මාණය කිරීමත් දැකිය හැකි වන අතරම මේ පිළිබඳ අවබෝධය දේශපාලනඥයාට, ආර්ථික සහ සමාජ සැලසුම්කරුවන්ට තිබිය යුතු බවත්, මෙම ගැටලු තුළින් පුද්ගලයා සහ සමාජය ගලවාගැනීම සඳහා නිවැරදි සැලසුම්කරණ සහ ප්‍රතිපත්තීන් අවශ්‍ය බවත් පැහැදිලිය. තාරුණ්‍යය සහ ග්‍රාමීය සමාජ සක්‍රීය කරමින් ඔවුන්ට නිෂ්පාදන ආර්ථිකයකට අවශ්‍ය මඟ පෙන්වීම සහ යොමු කර ගැනීම අත්‍යවශ්‍ය සාධක බවට පත්වන බවත්, නිෂ්පාදන ආර්ථිකයකට අවශ්‍ය සැලසුම් නිර්මාණය කරමින් තාරුණ්‍යය සහ උපාධිධාරීන් සඳහා

රැකියාවන් සහ එයට අදාළ ව්‍යාපෘතීන් නිර්මාණය කරමින් වගකීම් ලබා දීම මඟින් නිෂ්පාදන ආර්ථිකයක් නිර්මාණය කරගැනීමට අවශ්‍ය පසුබිම ශක්තිමත් කර ගැනීමට හැකියාව ලැබෙනවා පමණක් නොව නිදහස් අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමට ඉඩ සැලසීම සහ සුරක්ෂිත රැකියා බහුල වීම මඟින් තාරුණ්‍යයෙහි සහ බුද්ධිමතුන්ගේ රැකියා ආවේණයන් අඩු කළ හැකි බවත්, පීඩන මානසිකත්වයෙන් මිදී දිගු කාලීන සුරක්ෂිත දේශයක් නිර්මාණය කිරීමට හැකියාව ලැබෙන බවත්, පුරවැසි සතුට එහි ඇති බවත් අප පැහැදිලි කරගත යුතුව ඇති අතරම ඒ සඳහා සක්‍රීය බුද්ධිමතුන්ගේ දායකත්වය අත්‍යවශ්‍ය බවත් එය ඕනෑම සමාජයක නිර්මාණශීලී කුසලතා ගොඩනංවන්නක් වන බවත් අප පැහැදිලි කරගත යුතු ය.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- Aristotle, (1944). *Politics. Translated by Harris Rackham. Cambridge, Mass: Harvard University Press.*
- Bellini, P. (2019). Direct democracy and representative democracy. *Philosophy and Public Issues (New Series), Vol. (9)1. 91-106.*
- Hyman, H. (1959). *Political Socialization: A Study in the Psychology of Political Behavior. New York: Free Press.*
- Tangian, A. (2020). *Analytical Theory of Democracy: History, Mathematics, and Applications. Studies in Choice and Welfare. Cham, Switzerland: Springer.*
- Popper, K. (April 23, 1988). *The open society and its enemies revisited, The Economist.*
- Watkins, F. (1970). "Democracy". *Encyclopedia Britannica. Vol. 7. William Benton. pp. 215–23.*

The Concepts of Equality and Liberty and their Impact on Democratic Governance

Prof. S. Sarath Mathilal de Silva
Attorney at – Law
Retired Professor in Law
University of Sri Jayewardenepura
ssarathmathilal@gmail.com

Abstract

This research focusses firstly on the ascertainment of the content of the two concepts – equality and liberty – which have also become fundamental rights in Sri Lanka and secondly the tension between these two rights and further their impact on the democratic governance in Sri Lanka proposing reforms. Two key elements considered essential for democratic governance of a State are equality and liberty. Sri Lankan Constitution is democratic in the sense that government's authority is derived from the people. Today it is a well accepted principle that what equal protection of laws seeks is not mathematical equality or formal equality but substantive equality among various groups in society. It calls for a duty upon the State to take positive measures to promote equality including, where appropriate, allocation of resources. The preservation of personal liberty is of great importance as it is the sine que non of the exercise of most other rights. When one's mobility is curtailed by detention one cannot properly exercise other rights such as the freedoms of expression, assembly, association, occupation, movement etc, which are also called Charter of Liberty of citizens. Article 13 of our Constitution declares rights relating to personal liberty and criminal procedure. There is a marked degree of tension between economic liberty and economic equality globally and nationally. We are living in an age of economic globalization. Negotitating the often – volatile forces of globalization while managing a process of rapid transformation is not an easy exercise in governance. It is a challenge directed not only at the ruling party, but also to the entire spectrum of positive forces that have a stake in order, stability, peace and welfare of the people.

Key Words : liberty, equality, democratic governance

1. Introduction

Democracy is an egalitarian form of government in which power is held directly or indirectly by citizens under a free electoral system. Protection of rights and freedoms of citizens and others within their jurisdiction is a fundamental duty of the State. Sri Lanka's Constitution is democratic in the sense that government's authority is derived from the people. The popular expression 'rule of law' is often referred to when democratic liberties are discussed. This expression has its well known exposition in the work of the influential British Constitutional lawyer A.V Dicey (1885, p. 70), who in 1885, published his 'Introduction to the Study of the Law of the Constitution'. For democracy to be meaningful equal opportunities for economic development should be available to all people. Hence, concentration of economic power creates inequalities of opportunities and thus are prejudicial to the achievement of democracy.

The objectives of this research are to ascertain the content of the two concepts— equality and liberty which have also been incorporated into our 1978 Constitution as enforceable fundamental rights, the tension between these two ideals and their impact on the democratic governance of Sri Lanka. The importance of this research lies in the fact that this research focuses not only on the ascertainment of the content of these two ideals / now fundamental rights separately but also the tension between them and their impact on the democratic governance in the country in the legal perspective with reforms.

2. Research Methodology

The objectives of this research are (a) to ascertain the content of equality and liberty, two key concepts of the research with a brief historical perspective and their current legal content in particular, as these two areas have by now become incorporated as fundamental rights in our present Constitution of 1978 and (b) the tension between the two and the impact of these two areas on the democratic governance in Sri Lanka. Accordingly the nature of facts and information required, relate to the brief historical and more current legal status of these two areas. Therefore a brief historical information and relevant legal information – legal provisions and case law gathered thereon constitute the major sources of facts and information required for this research.

The Black Letter approach,(Salter, Michael & Mason, Julie, 2007, p.67), a legal research methodology used for this research concentrates on seeking to provide a technical appraisal upon and exposition of the content of the aforesaid two areas mainly in the legal perspective under this research and their impact on the democratic governance in Sri Lanka. The priority is to gather, organize and describe legal rules and offer appraisal. The primary sources studied by the black letter methodology are public documents .

Moreover adopting a black letter form of analysis , reduces the aim, scope and range of materials, to be studied by the research to a manageable perspectives with a clear sense of direction, as against some social science research. This fact adds to a considerable extent, the enhanced degree of reliability and validity. On the above facts , it is clearly evident that this research is primarily a law-centred.

3. Analysis

3.1. Concept of Equality

The concept of equality, so central to the discussion of justice lies at the root of the democratic idea. All great revolutions aimed at striking off arbitrary rule of one form or another have stressed the concept of equality. The Universal Declaration of Human Rights of 1948, among others, proclaims, in Article 1, that all human beings are born free and equal in dignity and rights echoing Article 1 of the Declaration of the Rights of Men 1789.

While the concept of equality has an ancient history, it is in modern times that equality assumes a significant role in the theory and practice of politics. Far back in history, Aristotle (1961, p.82. J. Warrington (trans.) Dent) in his work, *The Politics* identified inequality as a cause of strife. Engels (1976, p.130) in his work – *Anti – Duhring*, considered the modern demand for equality something entirely different from the ancient idea that all men, as men have something in common and to the extent are also equal..... the modern idea consists rather in deducing from that equality of men as men a claim to equal political and social status for all human beings or at least for all citizens of a State or all members of a society.

In discussing equality and the need to achieve it, it is important to correctly identify the real causes of inequality. To Prof. Laski (1948, p.157), no idea is more difficult in the whole realm of political science as the concept of equality. He emphasizes that equality does not mean identity of treatment. This is because there can be no identity of treatment as long as men are different in want and capacity and need. According to Prof. Laski equality means, first of all, the absence of privilege and in the second place that adequate opportunities are laid open to all (Laski, Harold , 1948, p.157). He saw inequalities of wealth as a source of inequality. The attainment of freedom is impossible and political equality is never real unless accompanied by virtual economic equality. It is Marx and Engels (1968, p.349) who highlighted inequalities more than any other. According to them, inequality is the result of class divisions which are unjust but historically necessary. They are finally alterable in a classless society.

Engels suggested that the phrase ‘for equal rights for all’ be replaced by ‘for equal rights and equal duties of all’ (Marx – Engels. 1976, p.432). Prof. Rawls (1971, p.102), saw two essential requirements in the notion of equality: 1. Each person has an equal right to a fully adequate scheme of equal basic liberties which is compatible with a similar scheme of liberties to all. 2. Social and economic liberties are to satisfy two conditions. First, they must be attached to offices and positions open to all under conditions of fair equality of opportunity and second, they must be to the great benefit of the least advantaged members of society.

3.1. (a). Aspects of the Legal Concept of Right to Equality.

Human beings by nature are of unequal strength, talent and other attributes are clearly not units of equal weight in their societies. The inequalities of nature are reinforced by the social and economic circumstances which as people commence life, place some at an advantage over others. Far greater is the impossibility of preserving general equality for any period, however short. A permanent state of equality is only the remotest dream.

There are two famous legal expressions linked to the concept of equality, namely (1) all persons are equal before the law and (2) all persons are entitled to equal to

protection of the law. The expression “equal protection of the law” is found in the 14th Amendment to the United States Constitution. Article 18 of the 1972 Constitution of Sri Lanka embodied both phrases. Article 12 of our present Constitution also embodies both phrases. The Indian Constitution in terms of Article 14 also uses both expressions. Article 7 of the Universal Declaration of Human Rights contains both expressions. Article 26 of the International Covenant on Civil and Political Rights also embodies both aspects of the concept of equality. Equality before the law is the negative aspect implying the absence of any special privilege in favour of any individual and the equal subjection of all classes to the ordinary law. Equal protection of the law is a more positive concept and implies equality of treatment in similar circumstances.

The varying needs of different classes require separate treatment and the concept of equality does not take away from the State the power of classifying persons for legitimate purposes. The State is therefore permitted to make laws that are unequal and to take unequal administrative action when dealing with persons who are placed in different circumstances and situations. It aims at equality by treatment of equals. Equality can be denied, if government fails to distinguish between persons who for equal protection purposes, should be regarded as differently situated.

Inequality, *per se*, does not violate equal protection, for every selection of persons for regulation pronounces inequality in some degree. The inequality to offend the concept must be actually and palpably unreasonable and arbitrary. A classification having some reasonable basis does not violate this principle merely because in practice, it results in some inequality. It does not forbid reasonable classification. In order however to pass the test of permissible classification, two conditions must be fulfilled, viz (i) that the classification must be founded on an intelligible differentia which distinguishes persons or things that are grouped together from others left out of the group, and (ii) that the differentia must have a rational relation to the objects sought to be achieved by the act. What is necessary is that there must be a nexus between the basis of the classification and the objects of the law. It is now settled that the Equal Protection Clause prohibits discrimination not only by substantive law but also by law of procedure.

3.1. (b). The Formal Equality and Substantive Equality.

Formal equality is premised on an abstract individual, judged on personal merit. The formal equality insists that group-based characteristics are irrelevant; and seeks to replace their use in allocating decision-making by merit-based criteria. One of the key insights of substantive equality is its departure from the symmetry of formal equality. It is not color, gender or some other group characteristic *per se* which is in issue, but the attendant disadvantage, both social and economic. To bring about real change, the State should act positively to promote equality. This in turn requires the State to take affirmative action.

Article 12(4) (Equality) of our Constitution fortunately provides provision for such an affirmative action made by law by the State for the advancement of women, children and disabled.

Today it is a well accepted principle, that what equal protection of the laws seeks is not mathematical equality or formal equality but substantive equality among various groups in society. In framing an alternative concept of substantive equality, distributive justice plays a central role. It calls for a duty upon the State to take positive measures to promote equality, including, where appropriate, allocation of resources. But this poses a dilemma for judges grappling with the contested meaning of substantive equality. Resource allocation requires a complex assessment of wide ranging facts and necessitates the setting of priorities and the balancing of interest.

3.1. (c).The Role of the Courts

Many welfare States make a political commitment to distributive equality by providing for the disadvantaged groups. The political arena is therefore seen as the primary space for developing the positive duty to provide, a space which judges are rightly reluctant to invade because of the risk of, unless done properly, disturbing the principle of separation of powers. The Courts' role in applying substantive equality is then limited to scrutinizing the appropriateness of criteria for eligibility for exclusion. But because the aims of substantive equality are broadly in sympathy with provision of benefits, courts have searched for additional criteria, supplementing the grounds prohibited by formal equality, to distinguish appropriateness of criteria for eligibility from inappropriate categorization. The courts should not be substituting their decisions for those of policy makers on resource allocation. Instead, they should be demanding proper democratic accountability. This entails an explanation of the decision which is reasonable and proportionate and is based on evidence rather than generalizations or judicial notice. In this way the Courts contribute to the democratic process both by strengthening accountability and by ensuring that political deliberation includes those who would otherwise be silenced in the political arena.

The duty to provide, which constitutes the core of substantive equality, remains a primarily political impetus, unless the State's Constitution includes express justiciable socio- economic rights or the courts are in a position to imply such rights from civil and political rights. Nevertheless, even in the absence of such rights, courts have a role to play in furthering substantive equality. To ensure that substantive equality furthers its aims of addressing disadvantage in society, the courts will need to develop criteria to assess the State's policies on resource allocation and the provision of benefits.

In Sri Lanka the majority of the enforceable fundamental rights in Chapter III of our Constitution are civil and political rights. In the absence of enforceable socio economic

and cultural rights (SECR), in our Constitution, our Supreme Court by judicial activism has been able to realize for the benefit of the public a few such rights : eg. educational rights, through the equality provisions (Article 12) of our Constitution, aided by Public Trust Doctrine (Per His Lordship Sarath N. Silva CJ in *Grade I Admission case (2007)* – *Haputhantrige & Others v Secretary of Ministry of Education and Others (2007)* 1 Sri LR 101). In this sense the right to equality is not only a fundamental right but also a means of enforcing other rights provided it is used properly. Therefore it is very essential that SEC rights of our Constitution be made enforceable under a new Constitution.

3.2. The Charter of Liberty of Sri Lankan Citizens

Article 14 of the Constitution which declares inter alia, the freedoms of speech, assembly, association, manifestation of religion or belief, culture, occupation and movement can be called Charter of Liberty of Sri Lankan Citizens. According to His Lordship, Sharvananda C.J. (In *Joseph Perera v Attorney General (1992)* 1 SLR 199) Article 14 of our Constitution deals with those great and basic rights which are recognized and guaranteed as the natural rights inherent in the status of a citizen of a free country. These rights are available only to the citizens. The restraint imposed on the liberty of one individual is to secure the liberty of a far greater number who make up the society. According to Prof. Laski (1948 p.142) by liberty is meant ‘the eager maintenance of that atmosphere in which men have the opportunity to be their best selves’, and is therefore a product of rights. Prof. Laski (1948 p.143) also recognizes the need to have limitations upon freedom due to the pressure of numbers and the diversity of desires in a community. Article 15(7) permits such restrictions on Article 14 as may be prescribed by law, in the interests of national security, public order and protection of public health or morality, or for the purpose of securing due recognition and respect for the rights and freedoms of others or of meeting the just requirements of general welfare of a democratic society. Law for this purpose, includes Emergency Regulations. Article 15(2) to 15(6) lay down other restrictions on the exercise and operation of various rights declared by Article 14. The Supreme Court has held in *Joseph Perera v Attorney General (1992)* 1 SLR 199, that there must be a proximate and reasonable nexus between the restriction and the object sought to be achieved by the restriction.

3.2. (a) Personal Liberty

The preservation of personal liberty is of great importance as it is the *sine qua non* of the exercise of most other rights. When one’s mobility is curtailed by detention one cannot properly exercise other rights such as the freedoms of expression, assembly, association, occupation, movement etc. Where a discretion is permitted to those who implement a law relating to arrest and detention such laws must not be used for a wider purpose.

Article 13 of our present Constitution declares the rights relating to personal liberty and criminal procedure. The guaranteed rights are : freedom from arbitrary arrest (Article 13(1), freedom from arbitrary detention (Article 13(2)), right to a fair trial (Article 13(3)) freedom from arbitrary punishment (Article 13(4)), presumption of innocence (Article 13(5)) and freedom from retro- active penal legislation (Article 13(6)). Article 13(1) and (2) permit the curtailment of personal liberty only in accordance with ‘procedure established by law’.

It is settled law that the validity of an arrest is determined by applying the objective test, whether the arrest is under the provisions of the Code of Criminal Procedure, Emergency Regulations or Special laws such as the Prevention of Terrorism Act. Freedom from arbitrary detention was recognized by our Courts even before fundamental rights were given constitutional recognition. A land mark case is *In Re Bracegirdle* (1937) NLR 183), where an order of the English Governor himself was declared illegal. Bracegirdle, an Australian Planter was arrested and detained on the orders of the Governor to be deported. An application was made for the writ of Habeas Corpus for the release of Bracegirdle. Our Supreme Court held in that case that the said power could be exercised only in a state of Emergency contemplated by the Preamble to the Order in Council and that the Court was entitled to inquire whether the conditions necessary for the exercise of the power have been fulfilled. The Court stated that the nature of emergency would be a state of war or grave civil disturbances, real or imminent none of which were held to exist. The Court ordered the release of Bracegirdle.

3.3. Tension between Equality and Liberty

The question arises however whether increased equality can only be achieved at the expense of liberty, or conversely, whether expanding liberty must diminish equality. On the one hand it is clear that the ideal of equality cannot be promoted without a certain degree of liberty. Unless, for example, there is a measure of liberty, there is little chance of economic equality in a society. If political power is in the hands of a tyrant or of a privileged class, that privileged class will perpetuate its privileges, and inequality will continue to be the order of the day. This was indeed the position in England after the Industrial Revolution, when inequality and economic exploitation reigned supreme. It was only after some degree of diffusion of power was attained with the Reform Bill of 1832 that a systematic attempt was made to end such inequality. The French Revolution is another classic example, for it needed the liberty achieved by the revolution to achieve equality. Just as liberty generates equality, so equality generates liberty, for once the citizens of a State achieve a greater measure of economic equality they do not readily accept an inferior political position and kick against such restraints as are left. As Dr. Weeramantry, (1976, p.13) points out it is radical egalitarianism, the leveling out differences by radical means,

that is appropriate to the Third World. According to Lenin (1977, p.92) it is impossible to consider human equality without assuring among languages.

3.3. (a). Economic Liberty and Economic Equality

There is an even more important qualification, especially in the sphere of economic liberty, which has great relevance to modern conditions. Not infrequently there is a marked degree of tension between economic liberty and economic equality. For example, if one desires greater freedom of contract, there is correspondingly a restriction on equality, for such freedom facilitates vast concentrations of wealth and power. Those possessing such wealth and power would then be so superior in bargaining power to others that there would be no semblance of equality between them and the vast mass of citizens with whom they would do business. Conversely, if there is a restriction upon the freedom to contract freely, that restriction would be interpreted as a limitation of freedom. With earth resources shrinking, the last frontiers reached, colonialism dead, there is just not enough land or earth resources to permit of a continuing applicability of 19th Century laissez-faire philosophy. There must be therefore be restrictions and controls of various sorts. The individual's freedom to act as he pleases must be restricted in many ways.

On a balance of all considerations the need is clear for limitations of some sort upon the restricted appropriation by a few of the earth's resources which rightly belong to all. This cannot be achieved without controls. Equality necessarily spells out a restriction of freedom. There is, for each nation, both a national and an international dimension to the problem. Nationally, the measures of control will need to be determined upon a fine balance of the principle of equality against the principle of freedom, to be worked out in the manner most appropriate to that society's needs and background. The particular mix that suits one country will not necessarily suit others. Each country will need to determine this for itself.

3.3. (b). North – South Polarization.

Internationally there is what is now referred to as the North – South polarization. The few richer countries consume earth resources at a rate far in excess of all the poorer countries combined. Their economic and technological superiority enables them to sell their products to the poor world at a price which they can dictate. Though principles of laissez-faire have been curbed by them within their national boundaries the world economic order is still dominated by unrestricted laissez-faire. It will be necessary to work out for the international arena a similar balance between equality and freedom. In the interests of equality it may be necessary to impose, internationally, some curbs upon the unrestricted freedom of the richer countries to trade internationally as they please. They will need to accept these limitations as part of the price they pay, as members of the world community, for the principle of international equality. The machinery for evolving such a system is

already in existence in the international world, as for example in UNCTAD (UN Council of Trade and Development) whose periodical conferences raise precisely this issue. It has not been adequately used because there has as yet been no adequate acceptance of the fact that there is a price in freedom that we must all pay for the concept of equality. In a world of shrinking resources we can do no less. While, then, equality and liberty often complement each other to earn for themselves the picturesque description of twin handmaidens of democracy, it is necessary to bear in mind also the possible opposition of these concepts.

4. Conclusions

The following conclusions can be drawn from the above analysis.

- Two key ideals considered essential for democratic governance of a State are equality and liberty. The popular expression rule of law is often referred to when democratic liberties are discussed. Sri Lankan Constitution is democratic in the sense that government's authority is derived from the people. International Conventions such as Universal Declaration of Human Rights of 1948, have emphasized the importance of fundamental rights including equality and liberty.
- Our Constitution of 1978 has enshrined in its Fundamental Rights Chapter equality provisions (Article 12), the charter of liberty (Article 14) and personal liberty (Article 13) as enforceable fundamental rights.
- Equal protection does not mean that all persons are to be treated alike in all circumstances. It means that persons who are similarly circumstanced must be similarly treated. The varying needs of different classes require separate treatment and the right to equality does not take away from the State the power of classifying persons for legitimate purposes. The State is therefore permitted to make all laws that are unequal and to take unequal administrative action when dealing with persons who are placed in different circumstances and situations.
- Social realities have demonstrated, however that the equality which the philosophers visualized is not always attainable in practice, however sweeping be the pronouncements on equality in the statute book. Many of the discriminations that exist in society cannot be counted by law alone but need a deep change in social attitudes. However, the attainment of equality is considered to be one of the time-honored objectives of the law.
- The recognition that a violation of a legal norm is a violation of equal protection clause means that violation of the Principles of Administrative Law also amounts to a violation of the Clause thus giving rights to constitutional remedies in addition to remedies in

Administrative law. This development did take place both in India (Royappa v State of Tamil Nadu AIR 1974 SC 555) and Sri Lanka (Jayawardene v Wijayatilake (2001) 1 Sri LR 132).

- The preservation of personal liberty as declared by Article 13 of our Constitution is of great importance as it is the *sine qua non* of the exercise of most other rights.
- There is a tension between equality and liberty both globally and nationally. It is clear that the ideal of equality cannot be promoted without a certain degree of liberty. Just as liberty generates equality, so equality generates liberty, for once the citizens of the State achieve a measure of economic liberty they do not readily accept an inferior political position and kick against such restraints as are left. Equality necessarily spells out a restriction of freedom.
- Globally, unlike the era of Laissez – faire, now with resources shrinking, there must be restrictions and controls of various sorts. On a balance of all considerations, the need is clear for limitations of some sort upon unrestricted appropriation by a few of the earth’s resources which rightly belong to all.
- Nationally, the measure of control will need to be determined upon a fine balance of the principle of equality against the principle of liberty, to be worked out in the manner, most appropriate to that society’s need and background. Each country will need to determine this for itself.
- We are living in an age of economic globalization. Negotiating the often – volatile forces of globalization while managing a process of rapid transformation is not an easy exercise in governance. It is a challenge directed not only at the ruling party but also to the entire spectrum of positive forces, that have a stake in order, stability, peace and the welfare of the people.

References

- Aristotle. (1961). *The Politics*. J. Worrangington (trans) Dent.
- Dicey A.V. (1885). *Introduction to the Study of the Law of the Constitution*: (4th ed.) (1964), London Macmillan.
- Engels, Frederick. (1976). *Anti- Duhring*. Peking: Foreign Languages Press.
- *Haputhantrige & Others v Secretary of Ministry of Education and Others (2007) 1 Sri LR 101*

- *In Re Bracegirdle* (1937) 39 NLR 183.
- *Jayawardene v Wijayatilake* (2001) 1 Sri LR 132.
- *Joseph Perera v Attorney General* (1992) 1 SLR 199.
- Laski, Harold J. (1948). *A Grammar of Politics* . (5th ed.), London: George Allen and Unwin Ltd.
- Lenin, V. I. (1977). *The Working Class and National Question*, Collected Works, (Vol.19) Moscow: Progress Publishers
- Marx – Engels. (1968). *Works* (Vol. 16). Berlin: Dietz Verlag.
- Marx – Engels. (1976). *Selected Works* (Vol. 1) Moscow: Progress Publishers.
- Rawls, J.(1972). *A Theory of Justice*. Balknap Press of Harvard University Press,
- *Royappa v State of Tamil Nadu AIR 1974 SC 555*.
- Salter, Michael & Mason, Julie. (2007). *Writing Law Dissertations : An Introduction and Guide to the Conduct of Legal Research*. London. Pearson Education Ltd.
- Weeramantry, C.G. (1976). *Equality and Freedom: Some Third World Perspectives*. Colombo: Vishva Lekha Publishers.

A Conceptual Examination and Rethinking on Democracy, and Representative Democracy

D. M. Dhamma Dissanayake
Senior Lecturer
Department of Political Sc and Public Policy
University of Colombo.

dhammadissanayake@poli.cmb.ac.lk

Abstract:

Democracy is a fairly old but still valid concept in practice. It is also a discourse. Moreover, the concepts of representation, representative democracy, and representative politics are discourses and practices that are integrally linked to it. These concepts are often used interchangeably. There is a contradictory relationship between the historical context of those concepts and the substantive meanings that they carry. To consider those who are elected by the people as representatives and the rule that is carried out by them as democracy is to ignore the fundamental meanings based on the aforementioned history. Both the English terms Representative Democracy and Sinhala term නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය (Representative Democracy) are examples of this negligence. These two terms must be changed as community representativecracy and ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය. In any society, irrespective of the level of political literacy, there is a contradiction between the individual's will and the choice of a representative. Therefore, the objective of this study is to create academic and socio-political interest in illuminating the conceptual problems in the discourse of democracy and representative politics by investigating the conceptual and practical contradictions that exist in democracy and its related themes, although they are not surfaced. It is not intended to limit itself to an academic exercise, but to provide a substantive meaning to the concepts of representation and representatives, by pointing out the discrepancy between practical politics and political concepts. For that purpose, the intellectual discourse as well as the discourse of practical politics was analyzed. Two research methods were used for this investigation, namely discourse analysis and hermeneutics.

Key words: democracy, community representativecracy, representation, representative politics

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, සහ නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ
සංකල්පීය විමර්ශනයක් සහ නැවත සිතා බැලීමක්

ඩී. එම්. ධම්ම දිසානායක
ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය
දේශපාලන විද්‍යාව සහ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති අධ්‍යයන අංශය
කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය

dhammadissanayake@poli.cmb.ac.lk

සාර සංක්ෂේපය

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අතිශයින්ම පැරණි එහෙත් ව්‍යවහාරයේ තවමත් වලංගු සංකල්පයකි. කතිකාවකි. එසේම ඊට අනුබද්ධව නියෝජනය, නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, සහ නියෝජිත දේශපාලනය යන සංකල්ප එම කතිකාවේ අනිවාර්ය කථන සහ භාවිත බවට පත් වී ඇත. බොහෝ විට මෙම සංකල්ප එකිනෙකට සමාන අර්ථ දැනවන ඒවා ලෙස භාවිතයට ගැනේ. එහෙත් එම සංකල්පවල ඓතිහාසික සන්දර්භය සහ ඒ මත සම්පාදනය වූ හරයාත්මක අර්ථ අතර ඇත්තේ ප්‍රතිවිරෝධාත්මක සම්බන්ධයකි. විශේෂයෙන්ම ජනතාවගේ ඡන්දයෙන් තේරී පත්වන පුද්ගලයන් නියෝජිතයන් ලෙසත් ඔවුන් මගින් සිදුවන පාලනය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ලෙසත් සැලකීම ඉහත කී ඓතිහාසිකත්වය මත පදනම් වූ මූලධර්මික අර්ථ නොසලකා හැරීමකි. ඉංග්‍රීසියෙහි Representative Democracy යන්න මෙන්ම සිංහලයෙහි නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යනුවෙන් භාවිත යෙදුම් දෙකම මේ නොසලකා හැරීමට නිදසුන් ය. ඒ යෙදුම් දෙක ඉංග්‍රීසියෙහි community representativecracy සහ සිංහලයෙහි ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය ලෙස වෙනස් විය යුත්තකි. සමාජ-දේශපාලන සාක්ෂරතාව අඩු සමාජයක පමණක් නොව ඕනෑම සමාජයක පුද්ගල කැමැත්ත සහ යම් අයකු නියෝජිතයකු සඳහා වන තේරීම අතර ඇත්තේ පරස්පරයකි. ඒ අනුව මෙම අධ්‍යයනයේ අරමුණ වූයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ ඊට අනුබද්ධ තේමා පිළිබඳව ඇති, එහෙත් මතු වී නොපෙනෙන සංකල්පීය සහ ව්‍යවහාරික ප්‍රතිවිරෝධතා විමර්ශනය කිරීම මඟින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ නියෝජිත දේශපාලනය පිළිබඳ කතිකාව තුළ ඇති සංකල්පමය ගැටලු හෙළිදරවු කිරීම සඳහා වූ ශාස්ත්‍රීය සහ සමාජ-දේශපාලන උනන්දුවක් ඇති කිරීමය. ඒ මඟින් හුදු ශාස්ත්‍රීය දැනුමකට සීමා නොවී, ව්‍යවහාරික දේශපාලනය සමඟ සංකල්පමය භාවිතාවේ නො පැහීම පෙන්වා දීම මඟින් නියෝජනය සහ නියෝජිතයා යන සංකල්පවලට හරයාත්මක අර්ථයක් ලබා දීම ය. ඒ සඳහා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ නියෝජිත දේශපාලනය පිළිබඳව ඇති බුද්ධිමය සහ ව්‍යවහාරික කතිකාව විශ්ලේෂණය කරන ලදී. ඒ අනුව මෙම විමර්ශනය සඳහා පර්යේෂණ ක්‍රමවේද දෙකක් උපයෝගී කර ගැනිණි. එනම් කතිකා විශ්ලේෂණය සහ අර්ථදීපනවේදය යනු එම පර්යේෂණ ක්‍රමවේදයෝ වෙති.

ප්‍රමුඛ පද: ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, ප්‍රජානියෝජිතතන්ත්‍රවාදය, නියෝජනය, නියෝජිත දේශපාලනය

සැම කෙනෙකුටම සෘජුව හෝ නිදහසේ හෝ තෝරාගත් නියෝජිතයන් හරහා තම රටේ ආණ්ඩුවට සහභාගී වීමට අයිතියක් ඇත. සැම කෙනෙකුටම තම රටේ රාජ්‍ය සේවයට සමාන ප්‍රවේශයක් ලැබීමේ අයිතිය ඇත. ජනතාවගේ කැමැත්ත ආණ්ඩු අධිකාරියේ පදනම විය යුතුය; මෙම කැමැත්ත සර්වජන හා සමාන ඡන්ද බලයෙන් සහ රහස් ඡන්දයෙන් හෝ ඊට සමාන නිදහස් ඡන්ද ක්‍රියා පටිපාටිවලින් පැවැත්විය යුතු කාලාන්තර හා අව්‍යාජ නියෝජිතවරණවලදී ප්‍රකාශ කළ යුතුය.

(මානව හිමිකම් පිළිබඳ විශ්ව ප්‍රකාශනය, 21 වැනි වගන්තිය)

හැඳින්වීම

ක්‍රිස්තු පූර්ව 507 දී ඇතීනියානු නායක ක්ලෙයිස්තනීස් ^Cleisthenes, ක්‍රි.පූ. 570-508) විසින් දේශපාලන ප්‍රතිසංස්කරණ ක්‍රමයක් හඳුන්වා දෙන ලදී. එය ඔහු *demokratia* ලෙස හැඳින්වීය. එය ලෝකයේ ප්‍රථම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය විය. මෙම ක්‍රමය වෙනම ආයතන තුනකින් සමන්විත විය. එනම් *ekklesia* යනුවෙන් වූ නීති ලියූ සහ විදේශ ප්‍රතිපත්ති නියම කරන ස්වෛරී පාලක මණ්ඩලයක්; *boule* යනුවෙන් වූ ඇතීනියානු ගෝත්‍ර දහයේ නියෝජිත සභාවක් සහ *dikasteria* නම් වූ ලොකරැයිසෙන් තෝරාගත් ජූරි සභිකයන් පිරිසක් ඉදිරියේ, නඩු විභාග පිළිබඳව පුරවැසියන් වාද විවාද කළ ජනප්‍රිය උසාවි ක්‍රමයක් වශයෙන් එම ආයතනික ව්‍යුහ ත්‍රිත්වය දැක්විය හැකිය. මෙම ඇතීනියානු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ශතවර්ෂ දෙකක් පමණක් පැවතිය ද, "ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ පියා" වන ක්ලෙයිස්තනීස් විසින් කරන ලද එම සොයා ගැනීම, නවීන ලෝකයට ලැබුණු, පුරාණ ග්‍රීසියේ වඩාත්ම කල් පවත්නා දායකත්වයකි. ග්‍රීක ඍජු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාද ක්‍රමය ලොව පුරා නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාද සඳහා මඟ පාදා ඇත. ග්‍රීක ඉතිහාසඥ හෙරොඩොටස් (Herodotus) ලියා දැක්වූ ආකාරයට, "ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් තුළ, පළමුව, එහි විශිෂ්ටතම ගුණධර්මය වනුයේ, නීතිය ඉදිරියේ සමානාත්මතාව" ය. දිගු කලක් තිස්සේ දේශපාලන තීරණ ගැනීමේ ක්‍රියාවලිය ඒකාධිකාරී කර ගත් ඇතීනියානු වංශාධිපතියන් ද, හමුදාව සහ නාවික හමුදාව ද සෑදූ මධ්‍යම හා කම්කරු පාන්තික ජනතාව අතර දේශපාලන දුරස්ථභාවය ක්ලෙයිස්තනීස්ගේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය විසින් අහෝසි කරන ලද බව සත්‍යයකි (History.com Editors" 2021). එහෙත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය වෙනුවට නියෝජිතයන්ගේ පාලනය ආරම්භ වී වර්ධනය වී ඇති ආකාරය නිරීක්ෂණය කරන විට පෙනී යනුයේ එකී නියෝජිතයන් සහ ඔවුන් තෝරා පත්කරන ජනතාව අතර පරතරය තීරණාත්මක වී ඇති බව ය. එවැනි පසුබිමක සමකාලීන ලෝකයේ, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල්, සමාජ, සහ රාජ්‍යයන් යනුවෙන් හඳුන්වන්නේ නියෝජන දේශපාලනය ක්‍රියාත්මක වන ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදයන් වීම අපගේ විශේෂ අවධානයට ලක්විය යුත්තකි. එම හැඳින්වීම ශාස්ත්‍රීය මෙන්ම ව්‍යාවහාරික වරදකි. මෙම අධ්‍යයනය එවැනි සාවද්‍ය සංකල්පගත කිරීම් කීපයක් විමර්ශනය කිරීම අරමුණු කොට ගත්තකි.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙම අධ්‍යයනය සිදුකොට ඇත්තේ කතිකා විශ්ලේෂණය (Discourse analysis) සහ අර්ථදීපනවේදය (Hermeneutics) යන පර්යේෂණ ක්‍රමවේද මත පදනම්ව ය. කතිකා විශ්ලේෂණය යනු ලිඛිත හෝ කථන හෝ භාෂාව එහි සමාජ සන්දර්භයට අදාළව අධ්‍යයනය කිරීම සඳහා වූ පර්යේෂණ ක්‍රමයකි. සැබෑ ජීවිතයේ අවස්ථාවලදී භාෂාව භාවිත කරන ආකාරය තේරුම් ගැනීම එහි අරමුණයි. කතිකාව විශ්ලේෂණය කරන විට, භාෂාවේ විවිධ ආකාරයේ අරමුණු සහ බලපෑම් කෙරෙහි අපගේ අවධානය යොමු කළ හැකිය. කතිකා විශ්ලේෂණය, කතිකා අධ්‍යයනය ලෙසද හැඳින්වේ. 1970 ගණන්වල ශාස්ත්‍රීය ක්ෂේත්‍රයක් ලෙස වර්ධනය වූ කතිකා විශ්ලේෂණය යනු ලිඛිත පාඨ සහ කථන සන්දර්භ දෙකෙහිම මිනිසුන් අතර භාෂාව භාවිත කරන ආකාරය පිළිබඳ අධ්‍යයනය සඳහා පුළුල් යෙදුමකි. කතිකා විශ්ලේෂණය සංවාදවල සමාජ සන්දර්භය දෙස අවධානය යොමු කරනු ඇත. එසේම භාෂාව භාවිත කරන සමාජ හා සංස්කෘතික සන්දර්භය සැලකිල්ලට ගනිමින් වාග් විද්‍යාව සහ සමාජ විද්‍යාව ඒකාබද්ධ කරනු ලැබේ (Nordquist, 2020). මෙම අධ්‍යයන ක්‍රමවේදයේ පුරෝගාමියා ලෙස ප්‍රංශ දාර්ශනිකයකු වූ මිෂෙල් ෆුකෝ (Michel Foucault, 1926-1984) දැක්විය හැකිය. ෆුකෝ දක්වන පරිදි, කතිකාව යනු සමාජයේ අප භාවිත කරන වචන, සංකල්ප, විග්‍රහ යනාදියට සමාජය පිළිගන්නා

අර්ථ සහ ඇගවීම් සපයන සම්මුති රාමුව ය. එය සමාජයේ බල සම්බන්ධතා පවතින සහ ප්‍රකාශ වන මාධ්‍යයක් ද වන බව ඔහු පෙන්වා දෙයි (උයන්ගොඩ, 2012:351).

අර්ථදීපනවේදය සමාජීය විද්‍යාවන් තුළ අධ්‍යයන ක්‍රමවේදයක් ලෙස වර්ධනය වීම සඳහා විල්හෙල්ම් දිල්තේ (Wilhelm Dilthey, 1833-1911), හාන්ස් ජෝර්ජ් ගාඩමර් (Hans Georg Gadamer, 1900-2002), සහ පෝල් රිකෝ (Paul Ricoeur, 1913-2005) වැනි දාර්ශනිකයන් කළ දායකත්වය ඉමහත් ය (ඉහත 136-139). අර්ථදීපනවේදය යනු, පාඨයක අර්ථය සොයා ගැනීම පිළිබඳව දහනව වැනි සියවසේ අග දී මතු වී, විසි වැනි සියවසේ මුල් භාගයේ දී පදනමක් වැටුණු විධික්‍රම ධාරාවකි. මෙය ප්‍රධාන වශයෙන් ම වර්ධනය වූයේ ජර්මනියේ ය. අර්ථදීපනවේදයේ ප්‍රධාන ප්‍රවේශ තුනක් ඇත. ඉන් පළමු වැන්න වනුයේ පාඨයක අර්ථය, එහි කතුරයා අදහස් කළ අර්ථයට, එම කතුරයාගේ මානසිකත්වයට, යුගයට හා පරිසරයට ආපසු යාම මඟින් යළි මතුකර ගැනීම ය. දෙවැනි ප්‍රවේශය වනුයේ, පාඨයකට අතීතයේ තිබුණු අර්ථය නොව, වර්තමාන සන්දර්භය තුළ එයට ඇති අර්ථය සොයා ගැනීම ය. තෙවැනි ප්‍රවේශය වනුයේ, එහි අතීතයෙන්, වර්තමානයෙන් මෙන්ම එහි කාර්යාලයාගෙන්ද නිදහස් වී ලබන අර්ථ බාහුලය ය (ඉහත:350).

ඒ අනුව මෙම කතිකා විශ්ලේෂණය සහ අර්ථදීපනවේදය යන පර්යේෂණ ක්‍රමවේද උපයෝගී කරගනිමින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ කතිකාවේ අර්ථ සම්පාදනය පිළිබඳව විමර්ශනයක යෙදීම මෙම අධ්‍යයනය මඟින් සිදු කරනු ලැබ ඇත.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, සහ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය/නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය

මෙවැනි මාතෘකා යටතේ වන අධ්‍යයන පත්‍රිකාවල සාමාන්‍යයෙන් සිදුකරන, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ නිරුක්තිය පැහැදිලි කිරීම, මෙම පත්‍රිකාව තුළ ද සිදුකොට ඇත්තේ එම පැහැදිලි කිරීම මෙහි දී අත්‍යවශ්‍ය වන නිසා ය. Democracy (ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය) යන වචනය ඉංග්‍රීසි ව්‍යවහාරයට පැමිණෙන්නේ *demos* (people ජනතාව) සහ *kratos* (rule පාලනය) යන ග්‍රීක වචන දෙක ඒකාබද්ධ වීමෙනි. ඒ 16 වැනි සියවසේ දී ය. එහි සර අර්ථය “ජනතාව විසින් පාලනය කිරීම” යන්න ය (Williams, 1983:93). ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ සම්භාව්‍ය අර්ථ ගැන්වීම් රාශියකි. රේමන්ඩ් විලියම් දක්වන ආකාරයට එම අර්ථකථන අතර, සොලෝන් (Solon) ගේ නීතිය මිස වෙන ස්වාමියෙකු නැත යන්න සහ ක්ලේමන් (Cleon) දක්වන ජනතාව සඳහා ජනතාව විසින් පවත්වාගෙන යනු ලබන ජනතාවගේ පාලනය යන ආරෝපිත සහ විවාදාත්මක ග්‍රීක මතවාද ද දක්නට ඇත. ඇරිස්ටෝටල් දක්වන පරිදි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යනු බහුතරයක් ලෙස නිදහස් මිනිසුන් සහ දිළින්දන් විසින් රාජ්‍යය බලය පවත්වාගෙන යනු ලබන තත්ත්වයකි. ජ්‍රේටෝ ගේ “ජනරජය” (republic) කෘතියෙහි සඳහන්වන ආකාරයට සොක්‍රටීස් දක්වන පරිදි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඇති වන්නේ දුප්පතුන් ඔවුන්ගේ විරුද්ධවාදීන් යටත් කර ගනිමින්, සමහරුන් ඝාතනය කිරීමෙන් හා සමහරුන් පිටුවහල් කිරීමෙන් පසුව ය. ඉතිරි අයට ඔවුන් නිදහසේ හා බලයේ සමාන කොටසක් ලබා දෙති (Ibid, 93-94). ක්‍රි.පූ. පස්වැනි සහ හතරවැනි සියවස්වල ග්‍රීසියේ ඇතැන්ස්හි පැවති ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, සෘජුවම පාලනයට සම්බන්ධ වීමට නිදහස් පිරිමි පුරවැසියන්ට ඉඩ සැලසූ බවට තොරතුරු තිබුණද ස්ත්‍රීන්ට, වහලුන්ට, සහ නේවාසික විදේශිකයන්ට එම අවස්ථාව ලැබුණේ නැත (Beetham, Boyle, 2009:15). එවැනි බැහැර කිරීම් තිබුණද ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යනු පුරවැසියන් සෘජුවම පාලන ක්‍රියාවලියට සම්බන්ධ වන ක්‍රමයක් ලෙස දැක්වීම නිවැරදිය.

ඒ අනුව 'ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය' (representative democracy) යනු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය (democracy) ද? යන ප්‍රශ්නය බොහෝ විෂයයන්ගේ අවධානයට ලක් වුවකි. ඇතැම්කුගේ මතය වන්නේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ස්වයං පාලනතන්ත්‍රයක් වන බව ය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය එකිනෙකින් වෙනස්වන ආකාරය විධිමත්ව ඉදිරිපත් කළ Michael L. Mezey (2008: 1-6) සිය Representative Democracy: Legislators and Their Constituents කෘතියේ ගොඩනගන තර්කය අනුව ජනප්‍රිය කතිකාව තුළ ජනරජය, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, සහ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය වැනි පද අතරමාරු කළ හැකි ඒවා ලෙස භාවිත වුවද, ඇත්ත වශයෙන්ම ඒවායින් අදහස් කරන්නේ එකිනෙකට හාත්පසින්ම වෙනස් දේවල් ය. නිශ්චිතවම කිවහොත්, නියෝජිත ක්‍රම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී නොවේ, මන්ද ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යනු ස්වයං පාලන ක්‍රමයකි. දේශපාලන තීරණ ගැනීම ජනතාව අතින් ඉවත් කර එය සැබැවින්ම පාලනය කරන තෝරාගත් පුරවැසියන් පිරිසකට පැවරීමෙන් නියෝජනය සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යන දෙකම පත්වන්නේ අසහනයකට ය. සිදුවන්නේ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදී පුරවැසිභාවය එක් අපේක්ෂකයකට හෝ අනෙකට හෝ ඡන්දය දීමේ ක්‍රියාවක් දක්වා ලඝු වීම සහ එමඟින් මහජන පරමාධිපත්‍යයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පරිශ්‍රය උල්ලංඝනය වීම ය. ෂාන් ෂාක් රුසෝ (Jean-Jacques Rousseau) දක්වන පරිදි ජනතාවගේ පොදු කැමැත්ත නියෝජනය කළ නොහැකිය. එය තමා හෝ වෙන යම් දෙයකි. කිසිදු මැද පදනමක් තිබිය නොහැකිය. මෑතක දී ඇමරිකානු දේශපාලන න්‍යායවේදියකු වන බෙන්ජමින් බාබර් ප්‍රකාශ කළේ නියෝජනය සැබෑ ස්වයං පාලනයේ විශදමින් දේශපාලන කැමැත්ත ඇත් කරන බව ය (Mezey, 2008(1-6)).

යමකු මඟින් නියෝජනය වනුයේ තමන්ට අධිකාරී බලය ලබාදුන් ජනයා නම් හේ නියෝජිතයෙකි. එහෙත් බොහෝ විට සිදුවන්නේ ජනයාගෙන් අධිකාරී බලය ලබා ගත් 'නියෝජිතයන්' එම ජනතාව නියෝජනය නොකර ආණ්ඩු හෝ වෙනත් බලාධිකාරී ආයතනයක් හෝ ආයතන නියෝජනය කිරීම ය. එවිට ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය කණපිට ගැසෙනු ඇත. එසේ වී එය ප්‍රජාවෙන් ඇත් වූ හුදු 'නියෝජිත තන්ත්‍රවාදයක්' බවට පරිවර්තනය වනු ඇත. එහි භානිකර තත්ත්වය වනුයේ ඉන් නියෝජිත යන්නත් ගිලිහී හුදු පුද්ගල තන්ත්‍රවාදයක් හෝ කතිපයාධිපති තන්ත්‍රයක් හෝ බවට පත් වීමය. ඊට එක උදාහරණයක් ලෙස ශ්‍රී ලංකාව තුළ ක්‍රියාත්මක දේශපාලන ක්‍රමය දැක්විය හැකිය.

වර්තමානයේ ලෝකය පුරාම ප්‍රජාතන්ත්‍ර යනුවෙන් ජනප්‍රසිද්ධ තලයේ අර්ථ ගැන්වෙන්නේ 'ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදී' ආණ්ඩුක්‍රම ක්‍රියාත්මක වන රාජ්‍ය ය. ඒ අනුව සම්භාව්‍ය අර්ථය වන ජනතාව විසින් පාලනය කිරීම යන්න සෘජු, සහභාගිත්ව, සහ නියෝජන යන ආකාරවලින් සිදුකළ හැකි බව ලිමන් ටොවර් සර්ජන්ට් (Sargent, 1987(35) ගේ අදහසය. එහෙත් නදියා උර්බිනාට් (Urbinati, 2008(1) දක්වන ආකාරයට සමකාලීන බටහිර ආණ්ඩු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී යැයි හැඳින්වුවද, ඒවායේ ආයතන සැලසුම් කර ඇත්තේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය දිරිගැන්වීමට වඩා එය පාලනය කිරීමට ය. ඇලෙක්සිස් ඩි ටෝක්විල්ලි (Alexis de Tocqueville) ඇමරිකාව සමාජීය වශයෙන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සහ දේශපාලනිකව වංශාධිපති යැයි දැක්වූයේ එබැවිනි (ඉහත). උර්බිනාට් තව දුරටත් පැහැදිලි කරන ආකාරයට සැබෑ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් වූ ඇතන්ස් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ නියෝජිත ආණ්ඩුවේ ප්‍රජාතන්ත්‍ර විරෝධී ස්වභාවය අපගේ චින්තනයේ ස්පර්ශක ගල විය යුතු ය. අලුතින් බලයට පත් "පොදු ජනතාව" සහ ඒ වන විටත් බලවත් ධනවතුන් අතර සම්මුතියක් ලෙස උපත ලද ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය බොහෝ දෙනාගේ, එනම් දුප්පත් නොහොත් "සාමාන්‍ය" ජනයාගේ, පාලන ක්‍රමය වීමට විප්ලව කිහිපයක් ගත විය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යන්නෙන් අදහස් කළේ, දරිද්‍රතාව මිනිසුන්ට ලජ්ජා විය යුතු

දෙයක් හෝ දේශපාලන සහ සිවිල් බලය අහිමි වීමට හේතුවක් හෝ නොවන බව ය. ඇතන්ස් සැබෑ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් වූයේ ධනයේ බලය සහ දේශපාලන බලය අතර අඛණ්ඩතාව බිඳ දැමීමට උත්සාහ කළ බැවිනි. එය එසේ කළේ ආර්ථික සමානාත්මතාව පැනවීමකින් තොරව සහ අසමානයන් සමාන කිරීමකින් තොරව හෝ සහභාගිත්වයේ ස්වේච්ඡා ස්වභාවය උල්ලංඝනය නොකරමිනි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යන්නෙන් අදහස් කළේ සෑම පුරවැසියකුටම නීති සම්පාදනයට සහභාගී වීමට සහ සාමූහිකව රැස්ව ආමන්ත්‍රණය කිරීමට සමාන හා අර්ථවත් අවස්ථා තිබීම ය. පුරවැසියාට සහභාගී වීමට මෙන්ම රාජ්‍ය වැදගත්කම පිළිබඳ කතා කිරීමට අයිතියක් ඇත. “කතිපයාධිකාරීත්වය තුළ, ජනතාව අමතන්නේ පාලනය කරන තැනැත්තන් පමණි. එහෙත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවල කැමති කෙනෙකුට තමාට සුදුසු යැයි හැඟෙන සෑම විටම කතා කළ හැකිය. එමෙන් ම දේශපාලන සමානාත්මතාව නිදහස බවට පරිවර්තනය වන බව ඇතීනියානු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඔප්පු කළේය (ඉහත:2).

නූතන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී කතිකාව තුළ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය සහ දේශපාලන නියෝජනය යන සිද්ධාන්ත වඩාත් සිත් ගන්නා සුළු සංකල්ප බවට පත් වී ඇතත් ඒවායේ ප්‍රශස්ත ක්‍රියාකාරීත්වය රටින් රටට විෂමය; විවිධය. විශේෂයෙන්ම නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ සහ නියෝජන දේශපාලනයේ පුරෝගාමී රාජ්‍යවල පවා නියෝජිතවරණ දූෂණ අක්‍රමිකතා සහ වංචා අසන්නට ලැබෙන්නේ ඒ නිසාය. ලොව ප්‍රමුඛ පෙළේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍යයක් යැයි නම් ලද ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ මෑත කාලීනව පැවති ජනාධිපතිවරණ කීපයක් අරබයාම නියෝජිතවරණ දූෂණ, වංචා, සහ අක්‍රමිකතා පිළිබඳ වෝදනා ඉදිරිපත් වීම මීට නිදසුනකි. ඒ කෙසේ වෙතත් නූතන රාජ්‍යයන්හි වක්‍ර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී දේශපාලන උපායමාර්ගයක් ලෙස දේශපාලන නියෝජන සංකල්පය මුල් කරගත් ක්‍රියාදාම පවත්වාගෙන යෑම අතිශයින් සුලබ ය.

නූතන ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය ඇතීනියානු ප්‍රමිතීන්ට වඩා අඩු මට්ටමක පවතින්නකි. දුප්පතන් නිර්-බලගැන්වීම සහ දේශපාලනයේ ධනය සවිබල ගන්වන විවිධ උපාය මාර්ග පෙන්නවා දෙන්නේ, ආර්ථික හා සමාජීය සබඳතා විසින් නිර්මාණය කරන ලද සදාකාලික විකෘති මෘදු දේශපාලන බලපෑම් වළක්වාලීමට බටහිර ව්‍යවස්ථාපිත ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදයට නීතිමය සම්පත් නොමැති බවය. ඇතන්ස්‍යට වඩා විධිමත් ලෙස ඇතුළත්කරණය තිබුණද, සමකාලීන ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදී රටවල ජනප්‍රිය සහභාගීත්වය ප්‍රාසංගික (episodic) වේ. ඇතන්ස් නගරය පුරවැසියන්ගේ නො පැමිණීම අධෛර්යවත් කිරීමට උත්සාහ කළ අතර, වර්තමාන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල් බොහොමයක සහභාගීත්වය මිල අධික මෙන්ම දුෂ්කර දෙයක් බවට පත්කර ඇත. නූතන ක්‍රමය යනු වෙනත් දෙයක් (තවත් ආකාරයක පාලන තන්ත්‍රයක්) හෝ වෙනත් ආකාරයක ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ වර්ගයක් බව කෙනෙකුට නීත්‍යනුකූලව පැවසිය හැකිය. මෙම සිතිවිල්ල සමහර න්‍යායවාදීන් එය කිසිසේත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් නොවන බවත් එසේ හැඳින්විය යුතු නැති බවත් ප්‍රකාශ කිරීමට හේතු වී ඇත. එය ඇත්තෙන්ම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් නම්, පුරවැසියන් ඡන්දය ප්‍රකාශ කරන විට, පෙත්සම් ඉදිරිපත් කරන විට, ඔවුන්ගේ නොසලකා හරින ලද හෝ නොඇසූ හෝ අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමට සහ සමාජ හා දේශපාලන ව්‍යාපාරවලට සම්බන්ධ වන විට එය ඛණ්ඩනය වූ සහ ආසන්න වශයෙන් හෝ කඩින් කඩ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී වේ (ඉහත).

දේශපාලන නියෝජනය පිළිබඳ ගැටලුව

නූතන දේශපාලන ක්‍රියාවලි තුළ සුලබ සහ ජනප්‍රසිද්ධ (popular) ‘දේශපාලන නියෝජනය’ යන සිද්ධාන්තය පිළිබඳව ද අවධානය යොමු කිරීම මෙහි දී ඉතා වැදගත් ය. දේශපාලන නියෝජනය යන්න

ඉතා සරලව දක්වන්නේ නම් රටක ආණ්ඩුකරණ ක්‍රියාවලියට එරට ජනයාගේ කැමැත්ත, අභිලාෂ, අදහස්, සහ සහභාගිත්වය ලබාගැනීමේ උපාය මාර්ගයකි. නියෝජනය යන්නට ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ භාවිතවන පදය representation (re-presentation) ය. එය පදානුගත අර්ථයෙන් ගත් විට නැවත-ඉදිරිපත් කිරීම ලෙස දැක්වුවහොත් දේශපාලන නියෝජනය යනු ජනතාවගේ කැමැත්ත, අභිලාෂ, අදහස්, විරෝධතා, සහ සහභාගිත්වය වෙනත් අයකු හෝ පිරිසක් හෝ විසින් නැවත ඉදිරිපත් කිරීම ලෙස දැක්විය හැකි ය. විවාදය ඇත්තේ මෙතැන ය. එනම් කෙනෙකුට හෝ පිරිසකට හෝ තවත් කෙනෙකු හෝ පිරිසක් හෝ පරිපූර්ණව නියෝජනය කළ හැකිද? එසේම, කෙනෙකු හෝ පිරිසක් හෝ තමන් නියෝජනය කිරීම වෙනත් කෙනෙකුට හෝ පිරිසකට පවරන්නේ ඒ අදාළ කෙනාගේ හෝ පිරිසගේ කවර සුදුසුකම් සලකා බලාද? එසේම, නියෝජනය භාරගන්නා කෙනා හෝ පිරිස හෝ නියෝජනය පැවරූ කෙනාගේ හෝ පිරිසගේ/ජනතාවගේ කැමැත්ත, අභිලාෂ, අදහස්, විරෝධතා, සහ සහභාගිත්වය කොතරම් දුරකට නියෝජනය කරනු ඇත්ද? නො එසේ නම් ඒවා මුළුමනින්ම නොතකා හැර අත්තනෝමතිකව කටයුතු කරනු ඇති ද? එසේම, නියෝජනයන් යනු එකම පිරිසක් ද? නියෝජනයන් වීමේ අයිතිය, අවකාශ, ප්‍රවේශ, සහ නිදහස සමානාත්මකා මුලධර්ම මත රඳා පවතින්නේ ද? ඒ අනුව බලන විට දේශපාලන නියෝජනය යන්න එක අතකින් විශ්වාසය සහ සැකය යන දෙකම මත පදනම් වුවකි. රටක ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සංස්කෘතිය සහ ජනතාවගේ දේශපාලන සමාජ සාක්ෂරතාව වැඩිවන විට එහි නියෝජනයන් විශ්වාසය වැඩි, සැකය අවම අය වනු ඇත; එකී සංස්කෘතිය සහ සාක්ෂරතාව අඩු සමාජයක නියෝජනයන් බරපතල ලෙස ජනයාගේ විශ්වාසය කඩන සහ සැකය වැඩිකරන අය වනු ඇත. එසේම එය තවත් අතකින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, අයිතිය, නිදහස, ප්‍රවේශ, සහ අවකාශ මත රඳා පවතින්නකි. ලංකාව වැනි රටක ජාතික මට්ටමේ බලවත් ප්‍රභූ දේශපාලන පන්තියකගේ සහ ඔවුන්ගේ අතවැසි දේශපාලන පන්තියකගේ ග්‍රහණයට දේශපාලන නියෝජනය නතු වී තිබෙනුයේ ඉහතකී ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සංස්කෘතියේ සහ සමාජ-දේශපාලන සාක්ෂරතාවේ අඩු දියුණුව නිසා ය.

එසේම ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රයක ජනයාගේ නියෝජනයන් යනු ජනයා විසින් නියෝජිතවරණයක දී තෝරා පත් කරගන්නා අය පමණක් ද? එම නියෝජිතයන් හෝ නියෝජිත ආයතන හෝ ජනතා පරමාධිපත්‍යය ක්‍රියාවට නගන ආයතන හෝ විසින් රාජ්‍ය ආයතනවලට පත්කරනු ලබන පුද්ගලයෝ නියෝජිතයන් ලෙස ගණන් නො ගැනෙත් ද? එසේ ගණන් ගැනෙත් නම් එම නියෝජිතයන් ජන සමාජයට වගවෙන ආකාරය කුමක් ද? යනාදි ප්‍රශ්න නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රයක ආණ්ඩුකරණය අරබයා මතු කළ හැකි ඒවාය.

දේශපාලන නියෝජනයේ උපායමාර්ග සහ කොන්දේසි

චාර්ල්ස් සේමර් සහ ඩොනල්ඩ් පේජ් (Charles Seymour & Donald Paige Frary) 1918 දී දක්වා ඇති පරිදි ඡන්ද අයිතිය ලබා ගැනීම මඟින් මහා බ්‍රිතාන්‍යය දේශපාලන පරිණාම මාවතේ නිශ්චිත සන්ධිස්ථානයක් වෙත ළඟා වී ය (Posada-Carbo, 1996:1). 1918 දී එතෙක් ඡන්දය සඳහා සුදුසුකම් නො ලබන සියලුම බ්‍රිතාන්‍ය වැඩිහිටි පිරිමින්ට මෙන්ම එවකට වයස අවුරුදු 30ට වැඩි වර්ෂණම් ගෙවන කාන්තාවන්ටද ඡන්ද බලය හිමි විය. මේ වනවිට යුරෝපා මහාද්වීපයේ වෙනත් තැන්වල පිරිමි සර්වජන ඡන්ද අයිතිය ලබාගැනීම ඇරඹෙමින් ව්‍යාප්ත වෙමින් පැවතිණි. උදාහරණයක් ලෙස, 1890 දී ස්පාඤ්ඤය, 1912 දී ඉතාලිය, 1919 බෙල්ජියම, පිරිමි සර්වජන ඡන්ද අයිතිය ලබාගෙන තිබිණි. එය සෑම රටක ම එකම රටාවකට සිදු නොවිණි. ප්‍රංශය, ප්‍රථමයෙන් 1792 දී සහ පසුව 1848 දී සර්වජන ඡන්ද අයිතිය සම්මත කරන ලද අතර, දෙවන ජනරජයේ භංගත්වයෙන් පසුව 1870-77 දී ‘deuxieme

naissance du suffrage universel’ (‘සර්වජන ඡන්ද බලයේ දෙවන උපත’) අත්විඳින ලදී. ස්පාඤ්ඤයේ ඡන්ද බලය ප්‍රසාරණය කිරීම පහත සඳහන් ආකාරයේ කිසිදු පීඩනයක ප්‍රතිඵලයක් නොවූවත්, බෙල්ජියමේ සර්වජන ඡන්ද බලය ලබා දීම සඳහා පෙර සිදු වූ මැතිවරණ ප්‍රතිසංස්කරණවලට පක්ෂව මහජන බලමුළු ගැන්වීම, විශේෂයෙන් 1890 අගෝස්තු 10 මහජන පෙළපාලිය සහ 1913 අප්‍රේල් මහා වැඩ වර්ජනය හේතු විය (ඉහත).

නියෝජිත දේශපාලනය මඟින් ආණ්ඩුකරණය සිදුකරන ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍ර ඒ සඳහා උපයෝගී කරගන්නා දේශපාලන උපායමාර්ග අතර කලින් කලට පැවැත්වෙන නියෝජිතවරණ ප්‍රමුඛ ආකාරයකි. ඒකීය, අර්ධ-සන්ධිය, සන්ධිය, සහ සහ-සන්ධිය යන ඕනෑම රාජ්‍යයක ප්‍රාදේශීය, පළාත්, ප්‍රාන්ත, සහ ජාතික මට්ටමේ නියෝජන ආයතන සඳහා නියෝජිතයන් තෝරාපත් කරගනු ලබන්නේ නියෝජිතවරණ මඟිනි. ඒවා ප්‍රාදේශීය ආණ්ඩු නියෝජිතවරණ, පළාත් ආණ්ඩු නියෝජිතවරණ, ප්‍රාන්ත නියෝජිතවරණ, පාර්ලිමේන්තු නියෝජිතවරණ, සහ ජනාධිපතිවරණ ලෙස නම් කළ හැකිය. මෙවැනි නියෝජිතවරණවලට අමතරව ප්‍රාරම්භනය, නැවත කැඳවීම, සහ ජනමතවිචාරණ යනු ආණ්ඩුකරණයේ දී ජනයාට මැදිහත්විය හැකි ප්‍රජාතන්ත්‍රීය උපක්‍රමයෝ වෙති.

මේ සියලු උපායමාර්ග භාවිතයේ දී ඒ සඳහා ජනයා උපයෝගී කොටගන්නේ සිය ඡන්ද අයිතිය, ඡන්ද හිමිකම, සහ ඡන්ද බලය ය. ඒ අනුව ප්‍රජානියෝජිතතන්ත්‍රයක ප්‍රමුඛ සහ කේන්ද්‍රීය හිමිකමක් වන්නේ ඡන්ද හිමිකමය. කේන්ද්‍රීය දේශපාලන අයිතියක් වනුයේ ඡන්දය සඳහා වූ, නැතහොත් ඡන්ද හිමිකම සඳහා වූ අයිතිය සහ ඒ හිමිකම දැරීමේ සහ එය බලයක් ලෙස භාවිත කිරීමේ උල්ලංඝනය කළ නොහැකි අයිතිය ය. ඒ හා සබැඳි අනෙක් කොන්දේසිය වනුයේ එකී අයිතිය (Right-R), හිමිකම (Ownership-O), සහ බලය (Power-P) බාධාවකින් තොරව භාවිත කිරීම සඳහා වන නිදහස (Freedom-F) ය. මෙම චතුර්විධ මූලධර්ම (ROPF) ප්‍රජානියෝජිත තන්ත්‍රීය ආණ්ඩුකරණයක ජන නියෝජනයේ කුලුණු ලෙස දැක්වීමට කැමැත්තෙමි. ඡන්දය යනු පුරවැසියකුගේ අයිතියකි, පුරවැසියකු සතු හිමිකමකි, පුරවැසියකුගේ බලයකි. බෙල්ජියම වැනි රටවල ඡන්දය දැමීම අනිවාර්ය කොට ඇත්තේ ඒ නිසා ය (Sargent, 1987:39). ඡන්ද අයිතිය, හිමිකම, සහ බලය නිසිලෙස නඩත්තු කිරීමට නම් නිදහස අවශ්‍ය ය. අයිතිය, හිමිකම, සහ බලය තිබුණත් ඒවා භාවිතයට අවශ්‍ය නිදහස නොමැති නම් එය ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදයේ හිඬැසකි, අර්බුදයකි. ලෝකයේ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍ර බොහෝමයක් වර්තමානයේ මුහුණ දී ඇත්තේ මේ හිඬැසට සහ අර්බුදයට ය. එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය ඇතුළු ලෝකයේ ප්‍රමුඛ ජාත්‍යන්තර සංවිධාන මෙන්ම සාමාජික රටවල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මඟින් සහතික කොට ඇති අයිතීන්, හිමිකම්, සහ බලය යන ජනතාවාදී මූලධර්ම නිෂ්ක්‍රීය වන්නේ ඒවා භුක්ති විඳීම සඳහා වූ නිදහස නැතහොත් නිදහස් අවකාශ සලසා දීමට ජාත්‍යන්තරව එකී සංවිධානත් ජාතිකව එම රාජ්‍යයන්හි ආණ්ඩු සහ ආයතනත් අපොහොසත් වීම නිසා ය. ඡන්ද අයිතිය, හිමිකමට, සහ බලයට අත් වී ඇත්තේ ද එම ඉරණම ය. එවැනි පසුබිමක නිදහස සහ අනෙකුත් සමාජ, ආර්ථික, දේශපාලන කොන්දේසි/සුදුසුකම් අහිමි, නමුත් ඡන්ද අයිතියක්, හිමිකමක්, සහ බලයක් හිමි ඡන්ද දායකයන්, බලවතුන්ගේ මෙහෙයවීමට ලක්වීමත්, ප්‍රභූන්ගේ අණසකට යටත්වීමත්, වර්ගය, ආගම, ජාතිය, ප්‍රදේශය, සහ කුලය මෙවලම්වාදී ලෙස භාවිත කරන්නන්ගේ රැවටීමට හසුවීමත්, ධන හිමියන්ගේ මුදලට අලෙවි වීමත් සාමාන්‍ය තත්ත්වයක් බවට පත්වී ඇත. ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රීය සංස්කෘතියක් වෙනුවට සාමාන්‍ය නියෝජිතවරණ හෝ ඡන්ද සංස්කෘතියක් බලවත් වී ඇත.

මේ අනුව නියෝජිත දේශපාලන ක්‍රමයක් නිදහස් ප්‍රජා නියෝජිතතත්වවාදී ක්‍රමයක් විය හැකිද යන්න සහ පරිපූර්ණ දේශපාලන උපායමාර්ගයක්ද යන්න අප ඇසිය යුතු වැදගත් ප්‍රශ්නයෝ වෙති. දහඅටවන සියවසේ ප්‍රංශ දාර්ශනිකයකු වූ ඡෝන් ඡාක් රූසෝ දක්වන පරිදි, නියෝජිත දේශපාලනය විසින් ජනයා දේශපාලනයෙන් හුදකලා කරනු ලැබෙති. එසේම ඔහු නිදහසෙහි අගය වඩාත් අවධාරණය කළ වින්තකයෙකි. නිදහස නොමැති පසුබිමක නියෝජිත ක්‍රම තුළ ජනයාට අත්වන ඉරණම කෙරෙහි අවධානය යොමු කරමින් රූසෝ ප්‍රකාශ කළේ, නියෝජිත ක්‍රමයක් තුළ, ජනතාව නිදහස් වන්නේ වසර කිහිපයකට වරක් නියෝජිතවරණ කාලයකදී, ඔවුන් විසින් තමන් පාලනය කළ යුතු පාලකයන් තෝරා පත් කර ගනු ලබන විට පමණක් බව ය. ඉන් පසුව ඔවුන් තම පාලකයන්ට යටත් වන වහල් භාවයට වඩා හොඳ නැති තත්ත්වයකට ආපසු යති. මෙම ක්‍රමය වරප්‍රසාදිත ජීවන රටාවක් බෙදා හදා ගන්නා වූද පොදු ජනයාට සාපේක්ෂව විශාල වශයෙන් වෙනස් වටිනාකම් සහ අවශ්‍යතා ඇත්තාවූද විශේෂ පන්තියක් නිර්මාණය කරනු ලැබේ. මෙම අදහස මෙවැනි නියෝජිත ක්‍රම සැබෑ වශයෙන් ප්‍රජා නියෝජිතතත්වවාදී නොවන බවට වන වාමාංශික නොහොත් රැඩිකල් විවේචනයට සමාන අදහසකි (Beetham and Boyle, 2009:16).

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ නිදහස අතර ඇති අනිවාර්ය සම්බන්ධතාව රූසෝ අවධාරණය කරන්නේ ලිබරල් ප්‍රජා නියෝජිතතත්වවාදයට විවේචනයක් ලෙසිනි. ඔහු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ලෙස නම් කරන්නේ ක්‍රි.පූ. 5 වැනි 4 වැනි සියවස්වල ග්‍රීසියේ ඇතැන්ස්හි පැවති පුරවැසියන්ම සහභාගි වූ දේශපාලන ආකෘතිය ය. රූසෝ තම අදහස් ඉදිරිපත් කරන්නේ 18 වැනි සියවසේ යුරෝපයේ මතු වූ නියෝජිතවරණ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ නියෝජිත තාක්ෂණය පිළිබඳ බලවත් විවේචනයක් ලෙසිනි. රූසෝ දක්වන පරිදි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යනු පුරවැසියන්ට නිදහස සාධනය කර ගැනීම සඳහා වූ මාර්ගයකි. නිදහස යනුවෙන් ඔහු අදහස් කළේ පුද්ගලයන්ගේ ස්වයං-අභිලාෂවලට සීමා නැති තත්ත්වයක් නොවේ. (එනම් මෙරට ව්‍යවහාරයේ ඇති 'වල්බූරු නිදහසක්' නොවේ.) පුද්ගලයන් නිදහස් වන්නේ ප්‍රජා ජීවිතය හැඩගැසීම සඳහා වූ නීති සම්පාදනයට ඍජුව, ක්‍රියාකාරීව, සහ අඛණ්ඩව සහභාගි වීමෙනි. නීති සම්පාදනය යනු පරමාධිපත්‍යය අභ්‍යාස කිරීම සහ ජනතා මතය ප්‍රකාශයට පත් කිරීමකි. එය කිසිවකුට පැවරිය නොහැකිය, නියෝජනය කළ නොහැකිය. එසේම රූසෝ දක්වන පරිදි, පුද්ගල ස්වයං-සංවර්ධනයට සහභාගිත්වය අත්‍යවශ්‍යය ය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පුද්ගල සංවර්ධනයේ විධික්‍රමයක් මිස ආත්මාර්ථකාමී අරමුණු ලුහුබැඳ යන්නක් නොවේ ය (Sirinivasan, 2008:110).

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේත් ප්‍රජා නියෝජිතතත්වවාදයේත් පැවැත්ම සඳහා අත්‍යවශ්‍ය කොන්දේසියක් වන්නේ පුරවැසි/ජනතා සහභාගිත්වය ය, මැදිහත්වීම ය. ඒ සඳහා ප්‍රජා නියෝජිතතත්වවාදය භාවිත කරන උපක්‍රමයක් වන්නේ ජනතාවට ඡන්ද අයිතිය සහ හිමිකම ලබාදී ඔවුන්ගේ කැමැත්ත ඇති පුද්ගලයන් නියෝජිතයන් ලෙස පත් කර ගැනීම ය. එසේම, ඒ නියෝජිතයන් තමන් නියෝජනය කරන ජනයා ගේ අභිලාෂ නියෝජනය කරමින් ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනය, නීති සැකසීම, තීන්දු තීරණ ගැනීම, සහ ඒවා විනිශ්චයට භාජනය කිරීමය. ඊට වෙනස්ව එවැනි කාරණ ප්‍රාරම්භක ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ දී සිදුකළේ සියලු පුරවැසියන්ගේ ඍජු කැමැත්ත සහ සහභාගිත්වය මතය. මෙම ආකෘතික ක්‍රමවේද දෙකේම සාර්ථක පැවැත්ම සඳහා තිබිය යුතු මූලධර්ම දෙකක් වන්නේ සමානාත්මතාව සහ නිදහස ය. සමකාලීන ප්‍රජා නියෝජිතතත්වවාදීන් මුහුණපාන ප්‍රමුඛ අභියෝගයක් වන්නේ සමානාත්මතාව සහ නිදහස දුර්වල පසුබිමක ජනතාවගේ ඡන්ද අයිතිය, හිමිකම, සහ බලය සක්‍රීය කරනුයේ කෙසේ ද යන්න ය. ඒ අනුව ප්‍රජා නියෝජිතතත්ව සාර්ථක වීමට නම් දේශපාලන සමානාත්මතාව, නීතිය ඉදිරියේ සමානාත්මතාව, අවස්ථා පිළිබඳ සමානාත්මතාව, ආර්ථික සමානාත්මතාව, සහ සමාජ සමානාත්මතාව

මෙන් ම ඡන්ද අයිතිය, කතා කිරීමේ නිදහස, පුවත් නිදහස, රැස්වීමේ නිදහස, ආගමික නිදහස, සහ සංවරණයේ නිදහස ඇතුළු මූලික නිදහස් ප්‍රශස්ත මට්ටමකින් පැවතිය යුතු ය. එහි වඩාත් සංයුක්ත කාරණයක් වනුයේ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රයක ඡන්ද හිමිකම සහ ඡන්ද අයිතිය පොදු ජන බලයක් ලෙස අභ්‍යාස කිරීමට නම් සමානාත්මතාව සහ නිදහස අත්‍යවශ්‍යය යන්නය.

නිගමනය

මා මෙම අධ්‍යයන පත්‍රිකාවේ ‘ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය’ සහ ‘Community Representativecracy’ යන්න යෝජනා කරන්නේ සිංහල භාෂාවේ ඇති ‘නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය’ සහ ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ ඇති Representative Democracy යන්න නිවැරදි කිරීමේ අරමුණෙනි. එසේම අදාළ ක්‍රියාවලියට අර්ථනාමිකව ගැලපෙන පද ලෙසිනි. මෙම පද ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ ‘නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය’ (දැනට ව්‍යවහාරයේ ඇති පදය) හෝ ‘ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය’ (යෝජිත පදය) අතර ඇති වෙනස තේරුම් ගැනීමේ දී වඩාත් පහසුවක් සපයනු ඇත. ‘ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය’ යනු පුරවැසියන් ඍජුවම, එනම් නියෝජිතයන් මාර්ගයෙන් නොව, පාලනයට සහභාගිවන ආණ්ඩුකරණ ක්‍රියාවලියකි. දැනට අප වහරන ‘නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය’ යනු සිය නියෝජිතයන් මාර්ගයෙන් පුරවැසියන් පාලන ක්‍රියාවලියට වක්‍රව සහභාගිවන ආණ්ඩුකරණ ක්‍රියාවලියකි. එසේ නම් ඒ සඳහා සඳහා සුදුසු පදය ලෙස මා යෝජනා කරනුයේ ‘ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය’ යන්න ය. එනම් එහි සරල තේරුම ප්‍රජාව තම නියෝජිතයින් මඟින් පාලන කටයුතු සිදු කිරීම යන්නය. නැතහොත් පාලන කටයුතුවලට සහභාගි වීම ය. ඒ අනුව Representative Democracy යන්න සඳහා වන සිංහල යෙදුම වන “නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය” යන්න වෙනුවට ‘ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය’ යන්නක් ඉංග්‍රීසි යෙදුම වන Representative Democracy යන්නට ‘Community Representativecracy’ යන්නක් වඩාත් ගැලපෙනු ඇතැයි සිතමි. යෝජනා කරමි. එය ඍජුවම ජනයා පාලන ක්‍රියාවලියට සම්බන්ධ වන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ ජනයාගේ නියෝජිතයන් මඟින් පාලනය ගෙනයන ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය (Community Representativecracy) වෙනස් කොට තේරුම් ගැනීම සඳහා පහසුවකි.

මේ අනුව පෙනී යන්නේ සංකල්පීය සහ මූලධාර්මික මට්ටමේ විසංවාදයක් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය (පැරණි සංකල්පය නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය) අරඹයා පවතින බවය. විශේෂයෙන්ම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය අතර පවතින පරස්පරය මෙන්ම ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ලෙස නම් කිරීම සහ හැඳින්වීම අතිශයින්ම ගැටලු සහගත බව මින් පැහැදිලි වන්නකි. එසේම ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදයේ කේන්ද්‍රීය අංග ලෙස ඡන්ද අයිතිය, ඡන්ද බලය, සහ ඡන්ද හිමිකම දැක්විය හැකි වුවද ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ මූලිකාංගය වනුයේ නියෝජිතයන් මඟින් නොව ජනතාව ඍජුවම පාලන ක්‍රියාවලියට සහභාගි වීම ය.

ඒ සියල්ලම තිබියදී ඒවා පාවිච්චි කිරීමට අවශ්‍ය නිදහස නොමැති නම් සියල්ල එල රහිත වන බව ද මෙහි අවධාරණය විය. නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය නම් ව්‍යවහාරය වෙනස් කරමින් ඒ සඳහා ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රවාදය නම් වූ නව සංකල්පය ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ එය හරයාත්මක අර්ථයට වඩාත් සම්පවන නිසා ය. Representative Democracy යන්න පදානුගත අර්ථයෙන් නොගෙන හරයාත්මක අර්ථයෙන් ගත් විට නව සංකල්පය යෝග්‍යය යන්න මගේ යෝජනාවය. එසේම වඩාත් දියුණු සහ ප්‍රගතිශීලී ප්‍රජා නියෝජිතතන්ත්‍රීය සංස්කෘතියක් සඳහා ඡන්ද අයිතිය, ඡන්ද හිමිකම, සහ ඡන්ද බලය බාධාවකින් හෝ සීමා කිරීමකින් හෝ හුදු බල අරමුණු සඳහා මැනවීමෙන් හෝ බලහත්කාරයෙන් ගැනීමෙන් හෝ වැඩිවසම් ප්‍රභූ-දාස සම්බන්ධතා පාවිච්චි කිරීමෙන් හෝ තොරව අභ්‍යාස කිරීමට

අවශ්‍යවන “නිදහස” තීරණාත්මක වන බව මෙහි අවධාරණය කොට ඇත. ශ්‍රී ලංකාවට මෙය අතිශයින්ම අදාළය. පුරවැසියන්ට වඩා හුදු ඡන්ද හිමිකම පමණක් ඇති ඡන්දදායකයන් දේශපාලනදායකයන් සහ සමාජදායකයන් බවට පරිවර්තනය කර ගැනීමට එකී නිදහස අත්‍යවශ්‍ය ම ය.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- උයන්ගොඩ, ජයදේව (2012) සමාජය - මානව විද්‍යා පර්යේෂණ; දාර්ශනික සහ ක්‍රමවේදී හැඳින්වීමක්, කොළඹ, සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.
- උයන්ගොඩ, ජයදේව (2010) සමාජයේ අපි ඔක්කොම සමානයි? පුරවැසිභාවයේ දේශපාලන න්‍යාය සහ භාවිතය, කොළඹ, සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.
- Beetham, David, and Boyle, Kevin (2009) INTRODUCING DEMOCRACY; 80 Questions and Answers, Paris, UNESCO Publishing.
- Posada-Carbo, Eduardo (1996) Elections before Democracy: The History of Elections in Europe and Latin America Edited by Eduardo Posada-Carbo, UK, MACMILLAN PRESS LTD.
- History.com Editors, 2021, Ancient Greek Democracy, <https://www.history.com/topics/ancient-greece/ancient-greece-democracy>, A&E Television Networks, [Access Date March 13, 2022]
- Srinivasan, Janaki (2008) Democracy, in Political Theory; An Introduction, Ed by Rajeev Bhargava & Ashok Acharya, India, Dorling Kindersley.
- Sargent, Lyman Tower (1987) Contemporary Political Ideologies; A Comparative Analysis, Seventh Edition, California, Brooks/Cole Publishing Company, P. 35.
- Mezey, Michael L. (2008: 1-6) Representative Democracy: Legislators and Their Constituents, Maryland 20706, Rowman & Littlefield Publishers, Inc. P.1-6.
- Nordquist, Richard (2020) Understanding the Use of Language Through Discourse Analysis;
- Observing how various means of discourse create context, <https://www.thoughtco.com/discourse-analysis-or-da-1690462> [Access 13.03.2022]
- Universal Declaration of Human Rights, Article 21, <https://www.un.org/en/about-us/universal-declaration-of-human-rights> [Accessed, 17.01.2022]
- Urbinati, Nadia (2008) Representative Democracy; Principles and Genealogy, Chicago and London, The University of Chicago Press.
- Williams, Raymond (1983) Keywords; A vocabulary of culture and society, Revised edition, New York, Oxford University Press.

Legislative Power of Parliament and Democracy

Meeramuhaideen Fathima Usna
Faculty of Law (3rd year),
University of Colombo
fathimausna81@gmail.com

ABSTRACT

In a monist state, international law does not need to be translated into national law and it is automatically incorporated into the national or domestic law. Dualist country emphasizes a requirement of national or domestic law enacted by legislative council. Sri Lanka is a Dualist Country, Therefore if Sri Lanka rectified a particular convention or covenant, they are not automatically incorporated into domestic or national law. International law rectified by Sri Lanka is considered as persuasive authority specially in legal proceedings. Furthermore, it provides directive principals to legislative enactment and legislative amendments. When a country is adopted an international standard, it should attempt to implement them in the country. These kinds of legislative process are as a result of Globalization, and it can be identified as “Globalization of law”. It does not mean that whole world should be ruled under generalized rules. Legislative process, administrative process and Judicial process are varied from country to country. But, rather than for individual rights appropriate and possible to have generalized rules pertaining to some concerns similar to Collective Rights such as Women’s Rights, Children’s Rights, Labor rights, Human Rights as well as Rights that one country cannot be dealt with like rights related to Environment and Marine pollution, Health regulations and Intellectual Property.

It is argued that the globalization of law influences the exercise of the legislative power of Sri Lanka Parliament, which exercise the sovereignty of people, thus influencing the sovereignty. On the other hand, it is argued that human rights have a positive effect on the implementation of democratic ideals. However, the contribution of globalization in legislation and democracy is inevitable.

KEY WORDS : Democracy, Globalization, International Standard, Legislation, Sovereignty

பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்க அதிகாரமும் ஜனநாயகமும்

மீராமொஹைதீன் .பாதிமா உஸ்னா
சட்டபீடம் (3வது வருடம்), கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

fathimausna81@gmail.com

சுருக்கம்.

Monist Country இணைப் பொறுத்தளவில் ஒரு நாடு சர்வதேச சட்டத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு பின்னுறுதிபடுத்தப்பட்ட பின்னர் உள்நாட்டுச் சட்டத்தில் தானாகவே உட்சேர்க்கப்படும். Dualist Country இணைப் பொறுத்தளவில் சர்வதேச தராதரங்களானது சட்டவாக்க சபையினால் உருவாக்கப்படும் சட்டத்தின் மூலம் தான் உள்நாட்டுச் சட்டவாக்கத்தில் உள்வாங்கப்படும். இலங்கையானது ஒரு dualist country ஆகக் காணப்படுகின்றது. அந்த அடிப்படையில் சர்வதேச சமவாயங்கள், உடன்படிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்கின்ற போது இலங்கையின் உள்நாட்டு சட்டவாக்கத்தில் இணைந்து கொள்ளாது. இலங்கையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சர்வதேச தராதரங்கள், என்பன இலங்கைச் சட்டவாக்கத்தில் குறிப்பாக வழக்கு நடவடிக்கைகளின் போது தூண்டல் தன்மை (persuasive authority) கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும் சட்டவாக்கம், சட்டத்திருத்தங்கள் என்பனவற்றிற்கு வழிகாட்டல் கொள்கையினையும் வழங்குகின்றது. சர்வதேச தராதரங்களை ஒரு நாடு ஏற்றுக்கொள்ளும் போது, அதில் கூறப்பட்டவிடயங்களினைத் தனது நாட்டில் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான எத்தனிப்புக்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறான சட்டவாக்கச் செயற்பாடானது உலகமயமாக்கலின் விளைவு என்பதோடு இதனைச் சட்டத்தின் உலகமயமாக்கம் (Globalisation of Law) என அடையாளப்படுத்தலாம். இதன் பொருள் உலகம் முழுவதும் ஒரே சட்டவிதிகளின் கீழ் ஆளப்பட வேண்டும் என்பது பொருள் அல்ல. நாட்டுக்கு நாடு சட்டவாக்க நடவடிக்கை, நிர்வாக நடவடிக்கை, நீதித் துறை செயற்பாடுகள் என்பன வேறுபாடுகளுடனே காணப்படுகின்றது. ஆனால் ஒருவரின் தனிப்பட்ட உரிமையல்லாது எல்லோரும் சேர்ந்து அனுபவிக்கக்கூடிய உரிமைகள் (Group Rights) பெண்கள், சிறுவர்கள், தொழிலாளர், மனித உரிமைகள் மேலும் ஒரு நாட்டினால் தனித்துச் செயற்பட முடியாத கடல் மாசடைதல், சூழல் தொடர்பான உரிமைகள், சுகாதார வழிகாட்டல்கள் மற்றும் புலமைச் சொத்துகள் தொடர்பான உரிமைகள் போன்ற விடயங்கள் தொடர்பில் பொதுமைப்பாடான விதிகள் காணப்படுவது பொருத்தமானதாகவும், சாத்தியமானதாகவும் காணப்படுகின்றது. மக்களின் இறைமையினைச் செயற்படுத்தும் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தைச் செயற்படுத்துவதில் சட்டத்தின் உலகமயமாக்கம் செல்வாக்குச் செலுத்துவதால் இறைமையதிகாரத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்ற வாதம் காணப்படுகின்றது. மறுபுறம் மனித உரிமைகள், ஜனநாயக எண்ணக்கருக்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில் சாதகமான பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது என்றவாதமும் காணப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும் சட்டவாக்கம், ஜனநாயகம் என்பவற்றில் உலகமயமாக்கத்தின் பங்களிப்பு தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: ஜனநாயகம், உலகமயமாக்கம், சர்வதேச தராதரம், சட்டவாக்கம், இறைமையதிகாரம்.

அறிமுகம்:

உலகமயமாக்கலில் புதிய போக்காக நோக்கப்பட வேண்டிய விடயம் சட்டத்தின் உலகமயமாக்கல் (Globalization of Law) ஆகும். சட்டத்தின் உலகமயமாக்கல் என்பது முழு உலகமும் எந்தளவு ஒரே மாதிரியான சட்டவிதிகளின் கீழ் வாழ்வதனைக் குறிக்கின்றது. அத்தகைய ஒரே மாதிரியான விதிகள் பல்வேறு வழிகளில் மேற்கொள்ளப்படலாம் குறிப்பாக சர்வதேச அமைப்புக்கள், சர்வதேச நிதி அல்லது வரிச் சலுகை மற்றும் சர்வதேச சமவாயங்கள் என்பனவற்றின் மூலம் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இது உலக நாடுகளின் இணையான வளர்ச்சியின் மூலமும் வரலாம். சர்வதேச வர்த்தகம், ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருத்தல் அதிகரித்து வரும் இன்றைய உலகில் உலகமயமாக்கலிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. மறுபுறம் இவ்விடயம் ஒரு நாட்டின் இறைமையதிகாரத்தில் அழுத்தங்களை மேற்கொள்கின்றதா? என்ற கேள்வியும் காணப்படுகின்றது. இந்த ஆய்வுக்கட்டுரையானது, இலங்கையின் மக்களின் இறைமையதிகாரத்தினைப் பிரயோகிக்கும் பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்கத்தத்துவம் மேலும் ஜனநாயகம் ஆகியவற்றில் உலகமயமாக்கம் எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பது தொடர்பானதாகும்.

ஆய்வு முறை

இந்த ஆய்வானது துணைநிலை மூலாதாரங்களை (secondary sources) அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இந்த ஆய்வுக்கான தகவலானது பலதரப்பட்ட மூலாதாரங்களில் (variety of sources) இருந்து பெறப்பட்டதாகும். இது பத்திரிகைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், வெளியிடப்பட்ட புத்தகங்கள், அதிகாரபூர்வமான இணையத்தளங்கள் என்பனவற்றில் இருந்து பெறப்பட்டதாகும். ஒரு பயனுள்ள ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு இந்த துணைநிலை மூலாதாரங்களானது முறையாகப் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டன.

பகுப்பாய்வு

உலகமயமாக்கம் என்றால் என்ன?

உலகமயமாதல் என்பது தற்காலத்தில் சமூகப் பொருளாதார அரசியல் தளங்களில் பிரபல்யமானதொரு சொல்லாடலாக அமைந்துள்ளது. உலகமயமாதல் என்ற பதத்தினை தியோடா லெவிற் (Theodore Levitt) என்பவரே முதலில் பயன்படுத்தியுள்ளார். மேற்குலக நாடுகளின் ஆதிக்கத்திற்கும் அபிலாசைகளிற்கும் காத்திரமான பங்களிப்பை உலகமயமாதல் வழங்குகின்றது என்ற கருத்தாடல் காணப்படுகின்றது.

தற்காலத்தில் விஞ்ஞானம் மற்றும் தொழிநுட்பம், போக்குவரத்து, தொடர்பாடல் போன்ற துறைகளில் ஏற்பட்டுவரும் வேகமான வளர்ச்சியோடு ஒன்றிணைந்து காணப்படும் பொருளாதார, சமூக, கலாசார மற்றும் அரசியல் செயற்பாடுகளில் எந்தவொரு நாடும் தனித்து இயங்கமுடியாதுள்ளது. ஆதலால் உலக நாடுகளுக்கிடையில் பல்வேறு வகையிலான தொடர்புகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு முழு உலகமும் பல்வேறு துறைகளினூடாகத் தொடர்புகளை மேற்கொள்ளும் செயன்முறையினை பூகோளமயமாதல் என எளிமையாக அறிமுகப்படுத்தலாம். உலக மக்களை

ஒரே சமூகமாக இணைக்கும் வழிமுறையெனவும் இதனைக் குறிப்பிடலாம். உலகின் அனைத்து நாடுகளிலும் பொருளாதார, சமூக, கலாசார, ஜனநாயக எண்ணக்கருக்கள், சட்ட வளர்ச்சி என்பவற்றின் அடிப்படைகளில் உலகமயமாக்கல் செயன்முறை செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது.

தகவல் தொடர்பாடல் துறையில் (Information and Communication) ஏற்பட்ட துரித வளர்ச்சியும், உட்கட்டமைப்புகளின் (Infrastructure) வளர்ச்சியும் பூகோளமயமாக்கல் செயற்பாட்டினைத் துரிதப்படுத்துவதில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன. பூகோளமயமாதலானது அது மிக நீண்டகால வரலாற்றைக் கொண்டதொரு செயன் முறையாகும். குறிப்பாக நாடுகாண் பயணங்கள் மற்றும் குடியேற்றவாதம் போன்ற செயன் முறைகளால் உலக நாடுகள் பல நெருக்கமாயின. நவீன காலத்தில் பூகோளமயமாக்கல் செயற்பாடானது மிகவும் விரைவாக இடம்பெற்று வருகின்றது.

சர்வதேச நாணய நிதியமும் (IMF - International Monetary Fund) பூகோளமயமாக்கல் செயன்முறை பிரதானமாக நான்கு துறைகளின் ஊடாக நடைபெறுவதாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

1. வர்த்தகம் மற்றும் பரிமாற்றம் - Trade and Transaction
2. மூலதனமும் முதலீடும் - Capital and Investment
3. இடப்பெயர்வு - Migration
4. அறிவினைப் பகிர்ந்து கொள்ளல் - Dissemination of Knowledge

தேச எல்லைகளைத் தாண்டிச் செல்லும் அல்லது தேச எல்லைகள் அற்ற சூழல்சார் பிரச்சினைகளும், கடல்வாழ் உயிர்களை அழித்தல், மனித உரிமைகள், தொழிலாளர் உரிமைகள், சிறுவர்கள் மற்றும் பெண்களின் உரிமைகள், கடல் மற்றும் விமானப் போக்குவரத்து, புலமைச் சொத்துக்கள், சுகாதாரம், ஜனநாயகம், இயற்கை நீதிக் கோட்பாடுகள் போன்றன தொடர்பான சட்டப்பாதுகாப்புகள். பயங்கரவாதம் மற்றும் அகதிகளின் வருகை போன்ற சமூகரீதியான சவால்களும் தற்காலத்தில் பூகோள மயமாதலோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பூகோளமயமாக்கல் பொருளாதார, சமூக, கலாசார மற்றும் இயற்கைச் சூழல் தொடர்பில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் செயன்முறையாவதோடு அத்துறைகளின் தாக்கங்களும் பூகோளமயமாக்கல் செயன்முறைக்கு உட்பட்டுள்ளன.

இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தின் சட்டமியற்றும் அதிகாரம்.

அரசாங்கத்தின் முத்துறை அதிகாரங்களாக சட்டவாக்க அதிகாரம், நிர்வாகத்துறை அதிகாரம், நீதித்துறை அதிகாரம் என்பனவாகும். பாராளுமன்றத்தின் கட்டமைப்பு, நடவடிக்கை சட்டமியற்றும் அதிகாரம் தொடர்பாக நோக்குகின்ற போது, 1978ம் ஆண்டு இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 4(அ) இன் படி மக்களது சட்டவாக்கத்தத்துவமானது மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தினாலும் மக்கள் தீர்ப்பொன்றின் போது மக்களாலும் பிரயோகிக்கப்படுதல் வேண்டும் என ஏற்பாடு செய்கின்றது. அரசியலமைப்பின் அத்தியாயங்களான x தொடக்கம் xiii வரை முறையே சட்டமன்றத்தின் கட்டமைப்பு, சட்டமன்றத்தின் நடவெடிக்கை முறையும் தத்துவங்களும், சட்டமன்றத்தின் அரசியலமைப்பினைத் திருத்தும் தத்துவம், மக்கள் தீர்ப்பு என்பன தொடர்பாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் அரசின் சட்டவாக்கத்துறை பாராளுமன்றம் எனும் பெயரில் அழைக்கப்படுவதோடு 225 பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. பாராளுமன்றமானது ஓரவை முறையினதாக இருப்பதோடு அதன் பதவிக்காலம் ஐந்தாண்டுகளாகும். தேர்தலின் பின்னர் பாராளுமன்றம் முதலாம் முறை கூட்டப்படும் போது அதன் அங்கத்தவர்களில் இருந்து சபாநாயகர், பிரதிச் சபாநாயகர், குழுக்களின் பிரதித்தலைவர் ஆகிய பதவிகளுக்கு மூவர் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். சபாநாயகரே பாராளுமன்றத்தின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்பார்.

பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டுவதும், அதன் அமர்வுகளை முடிவுறுத்துவதும், அதனைக் கலைப்பதும் ஜனாதிபதியாலேயே மேற்கொள்ளப்படும். சனாதிபதியினால் வருடத்தில் ஒரு தடவையேனும் அதனைக் கூட்டுதல் வேண்டும். சனாதிபதியின் கட்டளையின் மூலம் பாராளுமன்ற அமர்வுகள் முடிவுறுத்தப்படும். அவ்வாறு அமர்வு முடிவுறுத்தப்படும்போது அடுத்த அமர்வுக்கான திகதியும் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அது வெளிப்படுத்தப்பட்ட தினத்திலிருந்து இரு மாதங்களுக்கு மேற்படாததாகவிருத்தல் வேண்டும்.

பாராளுமன்ற அமர்வுகளை நடத்துவதற்காக இருக்கவேண்டிய நடப்பெண் இருபதாகும். அரசியலமைப்பினால் வேறு வகையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சந்தர்ப்பங்கள் தவிர பாராளுமன்ற அனுமதிக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்படும் சகல விடயங்களும் பிரதிநிதிகளின் பெரும்பான்மை வாக்கினால் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். சபாநாயகர் வாக்களிக்க முடியாவிட்டாலும் யாதேனும் வாக்கெடுப்பின்போது ஆளும் கட்சி மற்றும் எதிர்க்கட்சி சமமாகக் காணப்படும்போது அவர் தீர்மானிக்கும் வாக்கொன்றை அளிப்பதற்கு உரிமையுண்டு.

பாராளுமன்ற சட்டவாக்க அதிகாரங்களின் தன்மை இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின் கீழ் மக்களின் இறைமை அதிகாரத்தினை நடை முறைப்படுத்தும் ஒரே நிறுவனம் பாராளுமன்றம் மட்டுமன்று. அரசியலமைப்பின்படி சட்டவாக்க அதிகாரம் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய பாராளுமன்றத்தின் மூலமும், மக்கள் தீர்ப்பின் போது மக்களினாலும் செயற்படுத்தப்படும்.

75ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப பாராளுமன்றின் சட்டவாக்க அதிகாரம்,

- (அ) கடந்த காலத்தையும் உள்ளடக்கும்
- (ஆ) அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு விதிமுறைகளையும் மாற்ற அல்லது திருத்தும்
- (இ) அரசியலமைப்பில் ஏதேனும் விதிமுறை ஒன்றை உட்சேர்ப்பதற்கான சட்டத்தை விதிக்கும் அதிகாரமும் உண்டு.

எவ்வாறாயினும்

- (அ) அரசியலமைப்பில் அல்லது அதில் ஏதேனும் பகுதியொன்றின் நடைமுறையை இடைநிறுத்துவதற்கான சட்டமொன்றை விதித்தல் அல்லது
- (ஆ) புதிய அரசியலமைப்பொன்றைச் சட்டமாக்காது, அரசியலமைப்பை முழுமையாக மாற்றும் சட்டமொன்றை ஆக்க முடியாது.

அரசு கட்டமைப்புத் தொடர்பில் பாராளுமன்றின் நிலை தொடர்பில் 1972 மற்றும் 1978 அரசியலமைப்புகளுக்கிடையில் முக்கியமானதொரு வேறுபாடு உள்ளது. 1972 அரசியலமைப்பின் 5ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப தேசிய அரசுப் பேரவை அதாவது பாராளுமன்றம் “குடியரசின் அரசு அதிகாரத்தின் மீயுயர் நிறுவனமாகும்”. “மக்களின் சட்டவாக்க, நிறைவேற்று மற்றும் நீதிமன்ற அதிகாரங்கள்” தேசிய அரசுப் பேரவையிடம் குவிந்து காணப்பட்டன. எனினும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புக்கு ஏற்ப மக்களின் நிறைவேற்று அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திடம் காணப்படவில்லை. மாறாக ஜனாதிபதியிடமாகும். அத்தோடு “குடியரசின் மீயுயர் நிறுவனம்” எனும் நிலைமை 1978இன் கீழ் பாராளுமன்றக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் 1978 அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப அரசு கட்டமைப்பின் மையம் நிறைவேற்று ஜனாதிபதிக் கே கிடைத்தது.

சகல சட்டமூலங்களும் பாராளுமன்றத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் உட்படுத்துவதற்கு முன்னர் குறைந்தது ஒரு வாரங்களுக்கு முன்னர் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்படல் வேண்டும். பாராளுமன்றத்தின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்ட சகல சட்டமூலங்களும் சபாநாயகரின் கையொப்பத்துடன் சான்றுப்படுத்தல் வேண்டும். யாதேனும் சட்டமூலம் ஒன்று நிறைவேற்றப்படுவதற்காக விசேட பெரும்பான்மை தேவைப்படும் சந்தர்ப்பத்தின் போது அச்சட்டமூலத்தைப் பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை வாக்கின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தால் மாத்திரமே சபாநாயகரால் சான்றுப்படுத்த வேண்டும்.

பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமூலம் ஒன்று சபாநாயகரின் சான்றுரையும், கையொப்பமும் வழங்கப்பட்டுள்ளபோது அது சட்டமென்ற தன்மையைப் பெறும். சட்டமூலம் ஒன்று அல்லது யாதேனும் விதப்புரையொன்று பொதுமக்களின் கருத்துக்கணிப்பின் போது மக்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற சந்தர்ப்பத்தில் அது சட்டமென்ற நிலைக்கு மாற்றப்படாதிருக்க வேண்டும் எனவும் அச்சான்றுறுதியில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். யாதேனும் சட்டமூலம் ஒன்று மக்களினால் கருத்துக் கணிப்பின் போது சரியான முறையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது என சனாதிபதியினால் சான்றுப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே அச்சட்டமூலம் சட்டமாக மாறும்.

பாராளுமன்றின் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமூலமொன்றுக்கு சபாநாயகரின் சான்றுரை கிடைத்தவுடன் அதனைக் கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது என 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு குறிப்பிடுகின்றது. 80(3) உறுப்புரைக்கு ஏற்ப, அவ்வாறு உறுதிப்படுத்தப்பட்ட எந்தவொரு சட்டத்தினதும் செல்லுபடியான தன்மையை எவ்வகையிலும் கேள்விக்கிடமாக்க எந்தவொரு நீதிமன்றங்கோ அல்லது நீதி நிறுவனத்திற்கோ அதிகாரம் இல்லை. பாராளுமன்றின் மீயுயர் தன்மை (Parliamentary Supremacy) எனும் அம்சத்தை உள்வாங்கியுள்ள இவ்வுறுப்புரையை முதலில் 1972 அரசியலமைப்பே அறிமுகஞ் செய்தது. இவ்வுறுப்புரையின் மூலம் 1972 மற்றும் 1978 ஆகிய இரு அரசியலமைப்புகளிலும் சட்டத்தை நீதிமன்றக்கு ஆற்றப்படுத்தல் அல்லது நீதிப்புரையாவுக்கு உட்படுத்தல் (Judicial Review of Legislation) என்பவற்றை இலங்கை அரசியல் அமைப்பில் இருந்து நீக்கியமையாகும்.

உறுப்புரை 76இன் அடிப்படையில் நோக்குகின்ற போது, அரசியலமைப்பின் 76(2) (3) மற்றும் (4)ஆம் உறுப்புரையின் ஏற்பாடுகளுக்கமையப் பாராளுமன்றம் அதன் சட்டமாக்கல் தத்துவத்தைத் துறத்தலோ, எவ்விதத்திலும் பாராதீனப்படுத்துதலோ ஆகாது என்பதுடன், ஏதேனும் சட்டமாக்கறத்தத்துவம் கொண்ட ஏதேனும் அதிகாரத்தை நிறுவுதலுமாகாது.

உறுப்புரை 152 இன் அடிப்படையில் நோக்குகின்ற போது, நிலையியற் கட்டளை 133 – திரட்டு நிதியத்தை அல்லது குடியரசின் வேறு நிதியங்களைக் கையாள்வதற்கு அல்லது அந்த நிதியுறங்கள் மீது பொறுப்புக்களை சுமத்துவதற்கு அல்லது ஏதேனும் வரியை விதிப்பதற்கு அல்லது அப்போதைக்குள்ள வலுவிலுள்ள ஏதேனும் வரியை நீக்குவதற்கு கூட்டுவதற்கு அல்லது குறைப்பதற்கு அதிகாரமளிக்கும் சட்டமூலம் அல்லது பிரேரணை எதுவும் அமைச்சரொருவரால் மட்டும் அமைச்சரவையின் அங்கீகாரத்துடன் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும்.

சட்டவாக்க மொழி தொடர்பாக கவனம் செலுத்துகின்ற போது, எல்லாச் சட்டங்களும் துணைநிலைச் சட்டவாக்கங்களும் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் சட்டமாக்கப்படுதலும் அல்லது இயற்றப்படுதலும் வெளியிடப்படுதலும் வேண்டும். அவை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

ஜனநாயகம் என்றால் என்ன?

ஜனநாயகம் (Democracy) என்ற சொல் மக்களாட்சியையே குறித்து நிற்கின்றது. Democracy என்ற ஆங்கிலச் சொல் Demos - People மக்கள் என்ற சொல்லும் Kratos - Power அதிகாரம் எனும் கிரேக்கச் சொல்லும் இணைந்தே உருவானதாகும். ஜனநாயகம் தொடர்பான எண்ணக்கரு கிரேக்க காலத்திலிருந்தே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தாலும் 17ஆம் நூற்றாண்டில் அரசாட்சிமுறைக்கு மாற்றீடாகப் பிரித்தானியாவில் இம்முறை தோற்றம் பெற்றது. காலனித்துவ ஆட்சியின் விளைவாக இலங்கைக்கும் இம்முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

ஜனநாயகம் தொடர்பான அறிஞர்களின் கருத்துக்களை நோக்குகின்ற போது, கார்ணர் - Garnar என்பவரின் கருத்து “ஜனநாயகம் என்பது ஓர் அரசாங்க முறையாகும். இது இறைமை அதிகாரத்தினை மக்கள் தமக்கிடையில் பகிர்ந்துகொள்கின்ற உரிமைகளை வழங்குகின்ற ஒன்றாகும்” என்பதாகும். டுவேஜர் - Duverger என்பவரின் கருத்து “ஒரு சுதந்திரமான கட்டுப்பாடற்ற தேர்தல் மூலமாக ஆளப்படுவோர் ஆட்சியாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையாகும்” என்பதாகும். சம்பீட்டர் - Schuimpeter என்பவரின் கருத்து “ஜனநாயகம் என்பது மக்களுடைய வாக்குகளைப் பெற்று அரசியல் முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்தினை சிலர் பெறுவதற்காக உள்ள நிறுவன அமைப்புகளைக் கொண்ட முறையாகும்” என்பதாகும்.

இந்த வகையில் ஜனநாயகம் என்பதனை இரு பொருள்களில் விளக்கலாம். முதலாவதாக, ஒரு அரசாங்கம் பற்றிய தத்துவம் அதாவது, மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட அரசாங்கம் மக்களுக்காக சட்டதிட்டங்களை இயற்றி மக்களுக்காக ஆட்சி செய்வதை சனநாயக அரசாங்கம் என்பர். ஆபிரகாம் லிங்கன் இதனையே “மக்களால் மக்களுக்காக நடத்தப்படும் மக்களின் ஆட்சி” என்றார். இரண்டாவதாக, ஒரு சமூகத் தத்துவம் அதாவது மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட அரசாங்கம் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை பெற்றுக்கொடுத்தும், அதனைப் பாதுகாத்தும் மக்களின் பொதுத்தேவைகளை நிறைவேற்றவும் செயற்படுகின்ற வகையில் செயற்படும் ஓர் சமூக நலன்பேண் அமைப்பாகும்.

நேரடி ஜனநாயகம் மற்றும் பிரதிநித்துவ ஜனநாயகம் தொடர்பாகக் கவனம் செலுத்துகின்ற போது, நேரடி ஜனநாயகம் தொடர்பில் கவனம் செலுத்துகின்ற போது, புராதன கிரேக்கத்தில்

நேரடி ஜனநாயகத்தின் பண்புகளைக் காணலாம். நேரடி ஜனநாயகம் என்பது ஆட்சியில் மக்கள் நேரடியாக பங்குபற்றுவதனைக் குறிக்கும். புராதன கிரேக்கத்தின் முக்கிய நகரங்களான எதன்ஸ், ஸ்பாட்டா ஆகிய நகராட்சியை நேரடி ஜனநாயகத்துக்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். அந்நகரங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் ஒரு பொது இடத்தில் கூடி நகராட்சியின் பொதுப்பிரச்சினைகள் தொடர்பாக கலந்துரையாடித் தீர்மானங்களை எடுப்பதன் மூலம் ஆட்சி விடயங்களில் பங்குபற்றினர். இதனையே நேரடி ஜனநாயகம் என்கின்றனர். அரசியல் விடயங்களில் சகல வயது வந்த ஆண்களும் பங்குபற்றினாலும் சிறுவர்கள், பெண்கள், அடிமைகள், வெளிநாட்டவர் ஆகியோர்களுக்கு அரசியலில் பங்குபற்றும் உரிமை காணப்படவில்லை.

கிரேக்கத்தில் நேரடி ஜனநாயகம் சிறப்பாக நடைபெறுவதற்கு ஏதுவாக அமைந்த காரணிகளைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடலாம். குறைந்த மக்கள் தொகை: கிரேக்க நகர அரசுகளில் மக்கள் தொகை மிகச் சிறிய அளவிலேயே காணப்பட்டது. பிளேட்டோ, மற்றும் அரிஸ்டோட்டலின் கருத்துப்படி 5000 - 10000 க்கும் இடைப்பட்டதாக இருந்தது. மக்கள் அரசியலில் நேரடியாகப் பங்குபற்ற குறைந்த மக்கள் தொகை சாதகமாக விளங்கியது. சிறிய நிலப்பரப்பு: கிரேக்க நகர அரசுகள் மிக சிறிய நிலப்பரப்பை உடையதாக விளங்கின. அரசு ஒரு நகர அமைப்பை கொண்டிருந்தமையால் அவை “நகர அரசுகள்” (City State) என அழைக்கப்பட்டன. மக்கள் வந்து ஒன்றுகூடுமளவு சிறியதாக அமைந்திருந்தன. முரண்பாடற்ற சமூகம்: கிரேக்க நகர அரசு மக்களிடையே சாதி, சமய, இன, வர்க்க வேறுபாடுகள் பெருமளவில் காணப்படவில்லை. அவர்கள் ஒரே இனத்தவர்களாகவும், குறிப்பிட்ட சில தொழில்களைச் செய்பவர்களாகவும் விளங்கினர்.

தாராண்மைவாதம் மற்றும் ஜனநாயகக் கருத்துக்களை மையமாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்ற தாராண்மைவாத சனநாயகம் மற்றும் மக்களாட்சி என்ற எண்ணக்கருவைக் கொண்டு உருவானதே பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகமாகும். மக்களின் சுதந்திரம் உரிமைகளைத் தாராளமாக வழங்குதல், மக்களின் விருப்பப்படி மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஆட்சி என்பதே இதன் கருவாகும். பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில், ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்த முறையாகப் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தைக் குறிப்பிடலாம். இம்முறை தோற்றம் பெறுவதற்கு கிரேக்கத்தில் நிலவிய நேரடி சனநாயக முறையே அடிப்படையாக விளங்கியது. தற்கால நவீன அரசுகளில் பரந்த நிலப்பரப்பு, அதிகரித்த சனத்தொகை, ஒன்று கூடுவதில் உள்ள சிக்கல்கள், அரசியலுடன் தொடர்புடைய மக்களின் சிந்தனை மற்றும் பிரச்சினைகள் அதிகரித்துச் செல்லல் போன்ற காரணிகளால் நேரடி சனநாயக முறை சாத்தியமற்றதாகியது.

அரசியலுடன் தொடர்புடைய மக்களின் சிந்தனை மற்றும் பிரச்சினைகள் அதிகரித்துச் செல்லல் போன்ற காரணிகளால் நேரடி சனநாயக முறை சாத்தியமற்றதாகியது. பிரதிநிதித்துவ சனநாயக முறையில் மக்கள் மறைமுகமாகவே ஆட்சியில் பங்குபற்றுகின்றனர். தங்களுக்காக செயற்படப் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்து அனுப்புகின்றனர். மக்கள் சார்பாகத் தீர்மானம் எடுக்கும் பொறுப்பு தொழில்சார் அரசியல்வாதிகள் குழுவொன்றிடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. தேர்தல் மூலம் மக்கள் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதால் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயக முறையினை “தேர்தல் ஜனநாயகம்” எனவும் அழைப்பர். பிரச்சினைகள் பங்குபற்றல் மற்றும் பொறுப்புக் கூறலை உறுதிப்படுத்துவதற்காக தேர்தல் முறைகளின் மூலம் சில நியதிகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

ஜனநாயக ஆட்சியும் அதன் இயல்புகளும் தொடர்பாகக் கவனம் செலுத்தும் போது, யாப்புவாதம் என்பது அரசியல் திட்டத்திற்குட்பட்ட ஆட்சி நடைபெறுதல் எனச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடலாம். யாப்பின் ஊடாக வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதாகும். அரசியல் அமைப்பானது ஒரு நாட்டினுடைய தாய்ச்சட்டம் என்பதோடு அரசாங்கத்தை வழிநடத்தும் சட்டமாகும். எனவே சர்வதிகாரம் ஏற்படுவதைத் தடுக்கும் வகையிலான தடைகளை யாப்புரீதியாக மேற்கொள்ளல் என்பதே யாப்புவாதம் என்பதன் பொருளாகும். அதாவது அரசியல் திட்டத்திற்கமைய ஆட்சி நடைபெறுதலாகும்.

மக்கள் இறைமை என்பதன் பொருள் அரசு அதிகாரத்தின் மூலாதாரம் மக்கள் என்பதாகும். மக்களே அரசாங்கத்தை அமைக்கவும் மாற்றவும் அதிகாரம் படைத்தவர்கள் மக்களின் விருப்பத்தின் படியே அரசாங்க செயற்பாடுகள் நடைபெற வேண்டும். எனவே சனநாயக அரசாங்கம் என்பது மக்களால் உருவாக்கப்படுவதும் மக்களின் விருப்பத்திற்கமைய செயற்படக் கூடியதுமாகும். அதிகார வேறாக்கம் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் ஓரிடத்தில் ஒன்றுகூடுவிக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்து அங்கு பூரண சுதந்திரத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது எனவும் அதிகார வேறாக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும்போது சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை என்பன தனித்தனியாகவும் சுதந்திரமாகவும் செயற்பட வாய்ப்பு கிடைப்பதால் அங்கு சர்வாதிகாரம் ஏற்படுவதைத் தடுக்கலாம் என்ற கருத்தை மொன்டஸ்கியூ முன்வைக்கின்றார்.

சமநிலைத் தலையீடுகள். எனும்போது சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறைகளின் அதிகாரங்கள் தடைகள் சமன்பாடுடன் செயற்பட வேண்டும் என்பதாகும். அவை தமது அதிகார எல்லையை மீறிச் செயற்படும்போது ஏனைய துறைகள் தடைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும். இவ்வாறு அரசாங்கத்தின் பிரதான துறைகளான சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை தத்தமது பணிகளைச் சுதந்திரமாகவும் தடைகளின்றியும் செயற்படுத்தும்போது சர்வாதிகாரம் உருவாவது கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. இது சனநாயக ஆட்சிக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது.

சட்டவாட்சி என்பது சமூகத்தில் சகலரும் சமமாகும் என்பதாகும். அதாவது ஆள்வோரும் ஆளப்படுவோரும் சட்டத்தின் முன் சமமாக நோக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். ஒரு நாட்டில் சட்டம் சகலருக்கும் சமமாக இயங்கும் போது நீதி, நியாயம் மற்றும் சமத்துவம், சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படும். எனவே சட்டவாட்சியை சனநாயகத்தின் மற்றுமொரு பிரதான பண்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

அடிப்படை உரிமைகள் சனநாயக நாட்டில் சகலரும் உரிமைகளைப் பெற்று வாழ வழிவகை காணப்பட வேண்டும். மனித உரிமைகள் என்பது எல்லா மனிதர்களும் கௌரவமான வாழ்க்கையினை வாழுவதற்கும் ஆளுமையை முழுமையாக விருத்தி செய்து கொள்வதற்கும் மற்றும் சமூக நீதிக்கும் வழி ஏற்படுத்தும் ஒழுக்கம் சார் உரிமைகளாகும். இந்த வகையில் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரம், சமத்துவம் என்பதும் சனநாயக ஆட்சியின் அடிப்படைப் பண்பாக காணப்படுகின்றது.

சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல் சனநாயக ஆட்சியில் தேர்தல்கள் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. இந்த வகையில் அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கான சகல தேர்தல்களும் நீதியாகவும், நியாயமாகவும் மற்றும் ஊழல்கள் இன்றியும் உரிய காலப் பகுதிகளில் சுதந்திரமாக நடைபெற வேண்டும். சகல பிரஜைகளுக்கும் சமத்துவமாக வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதன்போது அரசியல் தலையீடுகள் இடம்பெறக் கூடாது.

மக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறும் அரசாங்கம் மக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறல் ஜனநாயக ஆட்சிமுறையில் பிரயோக ரீதியான அம்சமாகக் கருதலாம். ஏதேனும் ஒரு பதவியில் அல்லது பொறுப்பில் இருக்கும் ஒருவர் தன்னுடைய நடத்தை தொடர்பில் பொதுமக்களுக்குப் பதிலளிக்க கடமைப்பட்டுள்ளார் என்பதே இதன் கருத்தாகும். சனநாயக அரசியல் முறையொன்று செயற்படும்போது, அரசு பதவிகளை வகிப்போர் தமது தீர்மானங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் மக்களுக்குப் பதில் கூற வேண்டியது கட்டாயமாகும்.

அந்த அடிப்படையில் ஜனநாயக கருத்தியல், அவற்றின் பண்புகள் என்பது எல்லா நாடுகளுக்கும் பொதுவானதாகவே காணப்படுகின்றது. அதாவது முக்கியமான ஜனநாயகப் பண்புகளான சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சட்டவாட்சி, யாப்புறுவாதம், வலுவேறாக்கம், சமநிலைத் தலையீடு, நீதித்துறைச் சுதந்திரம், நீதியானதும் சுதந்திரமானதுமான தேர்தல்கள் ஆகியவற்றின் கோட்பாட்டுரீதியான விதிகள் பொதுவாக எல்லா நாடுகளுக்கும் பொதுமைப்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இவ் விடயம் உலகமயமாக்கத்தின் விளைவாகும்.

இலங்கையும் சர்வதேசமும்.

கியூ. ஜிப்சன் என்பவரின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை தொடர்பாக நோக்குகின்ற போது, “உலகின் மற்றைய பகுதிகளோடு ஓர் அரசாங்கத்தின் தொடர்புகளை இணைந்து நடத்துவதற்காகக் திட்டவட்டமான அறிவு, அரசியல் அனுபவம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்படும் விரிவான திட்டமே வெளிநாட்டுக் கொள்கையாகும். அது அந்நாட்டின் நலனைப் பேணுவதையும், பாதுகாப்பதையும் இலக்காகக் கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும்”

இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின்தன்மை அல்லது பண்புகள் அல்லது விவரிப்புகளை அவதானிக்கும் போது அது பெரும்பாலும் காலகட்டங்களின் அடிப்படையில் (Chronological) முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் அநேகமான இடங்களில் ஆட்சியாளர்களின் அபிப்பிராயங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு மேற்கொள்ளப்படும் பகுப்பாய்வுகளையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இங்கு ஆட்சியாளர்களின் கருத்தியல்களுக்கு ஏற்ப தீர்மானிக்கப்படும் உள்ளகக் காரணிகளும் சர்வதேச அதிகாரச் சமநிலையின் தன்மைக்கு ஏற்ப தீர்மானிக்கப்படும் வெளிக்காரணிகளையும் கருத்திற்கொண்டு வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பண்புகளை விவரித்தல் மிகவும் சாதகமானதாக அமையும். சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட இலங்கையின் ஆட்சி அதிகாரத்தை தற்காலம் வரையில் பிரதான அரசியல் கட்சிகள் இரண்டும் அல்லது அக்கட்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான கூட்டணிகளே மேற்கொள்கின்றன.

வலய ரீதியாக இந்தியாவுடனும் ஆசிய ரீதியில் சோவியத் ரஷ்யா மற்றும் சீனாவுடனும் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்பினைப் பேணிச் செல்வது ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சியாளர்களின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் விசேடப்பண்பாகும். 1956 - 65 மற்றும் 1970 - 77 காலப்பகுதியில் இவர்களது வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படைப் பண்பாக அணிசேராக் கொள்கை காணப்பட்டது. அதேபோல் சர்வதேசரீதியில் நேர்க்கணியமத்தியஸ்தம் (Positive Neutralism) சுதந்திரக் கட்சியினதும் அதனுடன் இணைந்த கூட்டணிகளினதும் வெளியுறவுக் கொள்கைகளின் முக்கிய இயல்பாகும்.

2015 இன் பின்னர் இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் தெள்ளத் தெளிவான மாற்றம் ஒன்று தென்படுகின்றது. அதாவது பொருளாதாரரீதியான இராஜதந்திர தொடர்புகள் (Economic Diplomacy) வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் மையமாக மாறியுள்ளது. இதன்படி முன்னரைவிடவும் பிரபலமான வகையில் சர்வதேச பொருளாதார வலுச்சமநிலை தொடர்பில் அவதானம் செலுத்தப்பட்டு வெளிநாட்டுக் கொள்கை சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF - International Monetary Fund, IBRD - International Bank for Reconstruction and Development, WTO - World Trade Organization, IFC - International Finance Cooperation, WEF - World Economic Forum) ஆகியவற்றுடன் மிகவும் நெருக்கமான நேரடியான தொடர்புகளை மேற்கொள்வதைத் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது. அதேபோல் ஐரோப்பிய ஒன்றியம் மற்றும் சீனா போன்ற சர்வதேச பொருளாதாரத்தில் முன்னணி நாடுகளுடன் புதிய பொருளாதார சமூகத்தின் அதிகாரச் சமநிலை தொடர்பிலான அதிகார அச்சுறுத்தல் மற்றும் வெளிப்பாட்டுடன் செயற்பட்டமை தெளிவாகின்றது. இது ஆட்சி மாற்றங்களுடன் (Regime Change) வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஏற்படும் புதிய செயல்நெறிகளுக்கு உதாரணமாகும்.

சர்வதேச அரசியலின் அதிகார பலத்தினைத் தொடர்ந்து தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு அமெரிக்க மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பா போன்ற சமவலுக்கொண்ட வல்லரசுகள் அதிகாரத்தைப் பெற்று கொண்டுள்ளநிலையில் அரசொன்று இவ்வலுச் சமநிலையைக் கருத்திற் கொள்ளும் போது அவ்வரசின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையும் “மேற்குலகு சார்ந்ததாகவே” தோன்றும். எவ்வாறாயினும் 2015 முதல் இதுவரையில் நடைமுறையில் இருக்கின்ற ஐக்கிய தேசிய கட்சியினைச் சார்ந்து உருவாக்கப்பட்டுள்ள ஆட்சி குறிப்பிடத்தக்களவு இந்தியாவின்பால் அதிவிசேட கரிசனையுடன் செயற்படல், இக்கட்சியில் இதுவரை காணப்பட்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் ஒன்றாகச் சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி மற்றும் அதனோடிணைந்த கூட்டரசாங்கங்களின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையானது பிராந்திய வாதத்தினை (Regionalism), ஆசியாவின் கலாசார அடையாளங்கள் மற்றும் வெளிநாட்டு சமூகத்தின் உள்ளக அரசியல் மற்றும் கலாசார தொடர்புகள் என்பவற்றினைப் பேணுவதைக்காண முடிகின்றது. அண்மைக்காலத்தில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் காட்டிய ஆசியாசார் வெளியுறவுக்கொள்கையில் அது வெளிப்பட்டது.

சமகால அரசாங்கத்தின் தலைவர்களின் வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் மற்றும் கொள்கைசார் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் வளர்ந்து வரும் மற்றும் நிலவும் சர்வதேச பொருளாதார சக்திகளுடன் தொடர்புபட்டுள்ளன. வியட்நாம், சிங்கப்பூர், கொரியா போன்ற வளர்ந்துவரும் ஆசிய பொருளாதாரச் சக்திகளுடன் மிகவும் உறுதிமிக்க வகையில் தொடர்புபட்டுள்ளது.

சமகால ஐக்கிய தேசிய கட்சி சீனா மற்றும் இந்தியாவுடன் இதற்கு முந்திய ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தினால் பின்பற்றப்பட்ட தொடர்புகளில் இருந்து மாறுபட்டதொரு நெருக்கமான உறவினை உருவாக்கியுள்ளதன் மூலம் அந்நாடுகளின் வளர்ந்துவரும் பொருளாதாரச் சக்தித் தொடர்பில் கவனம் செலுத்துவது தெளிவாகின்றது.

அத்தோடு பிராந்திய அல்லது சர்வதேச ரீதியில் காணப்படும் பல்தரப்புத் தொடர்புகளும் பொருளாதார நோக்கங்களை முதன்மைப்படுத்தி தீர்மானிக்கப்படுவதும் தெளிவாகின்றது. இதன்போது

பல்தரப்புத் தொடர்புகள் (Multilateral Relations) பொருளாதாரப் பலன்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும், சம்பிரதாயபூர்வமான, சடங்கு முறையான தொடர்புகளைக் காட்டப் பயன்படுத்தப்படுவதோடு, பொருளாதார ரீதியாக வெற்றிகரமான அரசுகளுடன் இருதரப்புத் தொடர்புகளுக்கு (Bi - lateral relations) அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஐக்கிய நாடும் இலங்கையும்

இலங்கை 1955 இல் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தில் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. அங்கத்துவத்தைப் பெறுவதற்கு முன்னரும் இலங்கை ஐக்கிய நாடுகளின் தாபனத்துடன் நெருக்கமாக இருந்தமை தெளிவாகின்றது. 1952 ஆம் ஆண்டு முதல் ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டம் (United Nations Development Programme - UNDP) இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அன்றிலிருந்து தொடர்ந்தும் ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபைக் (General Assembly) கூட்டங்களில் பங்குபற்றியுள்ளதோடு 1976 ஆம் ஆண்டு கூட்டத்தில் தலைமை பெற்றிருந்தது. அத்தோடு 1978 இல் பொதுச்சபையின் நிராயுதபாணியாக்கலுக்கான (Disarmament) பிரேரணையாளராகவும் இலங்கை இருந்தது. 1960 - 1965 காலத்தில் இலங்கை ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் பாதுகாப்புச் சபையில் (Security Council) நிரந்தரஉறுப்புரிமையற்ற (Non - Permanent) அங்கத்துவத்தையும் பெற்றிருந்தது.

இதற்கு மேலாக பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார ஒத்துழைப்பு வேலைத்திட்டங்களில் அங்கத்தவர் என்ற வகையில் தொடர்ந்தும் உள்ளது. ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள், தொழிலாளர், சுற்றாடல் உரிமைகளுக்கான பிரகடனங்களை இலங்கை ஏற்று அங்கீகரித்துள்ளது. அதனை சட்டவாக்கங்களிலும் உள்வாங்கியுள்ளது.

இலங்கையில் காணப்பட்ட சிவில் யுத்தத்தினை மையமாகக் கொண்டு மனித உரிமைகள் மீறப்படுதல் தொடர்பில் ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் தொடர்பான ஆணைக்குழுவின் ஆய்வுக்கு இலங்கை அண்மைக்காலமாக சில தடவைகள் முகங்கொடுத்துள்ளது. இது இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பது தொடர்பில் நேரடியான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

பொதுநலவாயமும் இலங்கையும்

இலங்கை 1948 முதல் பொதுநலவாயத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றுள்ளது. தற்போது பொதுநலவாயம் மற்றும் இலங்கைக்கு இடையிலான தொடர்புகள் கல்வி, விளையாட்டு மற்றும் கலாசார உதவிகளை வழங்கலை மையப்படுத்தி விருத்தியடைந்துள்ளது. 23 ஆவது பொதுநலவாய நாடுகளின் அரசு தலைவர்களின் மாநாடு (GHOGM) 2013 நவம்பர் மாதம் இலங்கையில் நடைபெற்றது.

அணிசேரா இயக்கமும் இலங்கையும்

உலக வலுச்சமநிலையின் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்திய அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பா தலைமையிலான மேற்குலக சக்திகள் மற்றும் ரஸ்யா தலைமையிலான கீழேத்தேய சக்திகள் எனும் முகாம்களின் அங்கத்துவத்தை விலக்கிக் கொண்டு அந்த முகாம்களில்

இணையாமல் நடுநிலையான கொள்கையொன்றைப் பின்பற்றும் நோக்கில் 1961இல் அணிசேரா நாடுகளின் இயக்கம் உருவானது. இலங்கை அதன் ஆரம்ப உறுப்பினராகும்.

1976 இல் இலங்கை ஐந்தாவது அணிசேரா நாடுகளின் மாநாட்டு அனுசரணையாளரானது. தற்போது அணிசேரா நாடுகள் முக்கியத்தும் வாய்ந்த அரசியல் செயற்பாட்டில் ஈடுபடுகின்ற இயக்கமாக இல்லை. எவ்வாறாயினும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் காலத்தில் அணிசேரா நாடுகள் மற்றும் இலங்கைக்கு இடையில் தொடர்புகள் விருத்தியடைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

தென்னாசிய ஒத்துழைப்பு அமையமும் இலங்கையும்

இலங்கை, 1985இல் உருவாக்கப்பட்ட தென்னாசிய ஒத்துழைப்புக்கான அமையத்தில் (SAARC) ஆரம்ப மற்றும் செயற்பாட்டு உறுப்பினராகும். தற்போதைய பிராந்திய வலுச்சமநிலைப் பிரச்சினைகள் காரணமாக SAARC இன் அதிகாரம் மற்றும் செயற்பாடுகள் ஓரளவு மட்டுப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இலங்கை தென்னாசிய சுதந்திர வர்த்தக வலயம் (SAFTA) மற்றும் முன்னுரிமைத் தேர்வு ஒப்பந்தம் (SAPTA) போன்ற வேலைத்திட்டங்களின் அங்கத்தவராவதோடு சார்க் விளையாட்டு விழாவின் செயற்பாட்டு உறுப்பினரும் ஆகும்.

சர்வதேச பொருளாதார நிதி நிறுவனங்களும் இலங்கையும்

இலங்கை சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் (IMF) மறுசீரமைப்புகள் மற்றும் அபிவிருத்திக்கான சர்வதேச வங்கி (IBRD /WB) ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி (ADB) மற்றும் உலக வர்த்தகச் சங்கம் (WTO) மற்றும் பிரதான சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புகளைப் பேணுகின்றது. விசேடமாகப் பொருளாதார மற்றும் அபிவிருத்தித் துறைகளில் இலங்கை பயன்படுத்தும் பௌதிக மற்றும் நிதி மூலங்களுக்காக மேற்குறிப்பிட்ட நிதி நிறுவனங்கள் பாரிய பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளன.

இந்த அபிவிருத்தி மற்றும் நிதித் தொடர்புகள் சிலவேளைகளில் விமர்சனத்துக்குரியதாகவும் உள்ளன. பிரதான நிதி நிறுவனங்கள் அரசுகளுடன் கடன், நன்கொடை மற்றும் ஆலோசனை சேவைகள் மூலம் தொடர்புகளைப் பேணுகின்றன. இச்சேவைகள் மற்றும் தொடர்புகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது அரசுகளின் உள்ளகப் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் கொள்கைகளின் கட்டமைப்பினைத் தீர்மானிப்பதிலும் சட்ட உருவாக்கத்திலும் இந்நிறுவனங்கள் அழுத்தங்கள் மற்றும் ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக் கொடுக்கும். அதனால் அதன் கட்டமைப்புசார் பொருத்தப்பாடுகளை உள்ளகக் கொள்கையில் உள்ளவாங்க வேண்டி ஏற்படுகின்றது. அதனால் இவ்வபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளுக்கும் இந்தப் பொருளாதார, நிதி நிறுவனங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள் விமர்சனத்துக்குள்ளாகியுள்ளது. இலங்கைக்கும் இது பொதுவானதாகும்.

சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களும் இலங்கையும்

சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் பல்வேறு விடயங்களின் கீழ் அரசுகளில் செயற்படுகின்றன. விசேடமாக இலங்கையினுள் மனித உரிமைகள், சிறுபான்மை மற்றும் பெண்ணுரிமைகள், அபிவிருத்தி

செயன்முறைகள் போன்ற விடயங்களின் கீழ் அரசாா்பற்ற நிறுவனங்கள் செயற்படுகின்றன. இவற்றின் செயற்பாடுகளும் சில வேளைகளில் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளன. எவ்வாறாயினும் உரிமைகள் மற்றும் அபிவிருத்தி செயன்முறைகளில் இவ் மைப்புகள் இலற்கைக்கு வழங்கியுள்ள பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்களவில் அமைந்துள்ளன.

வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சவால்கள் பிரச்சினைகள் தொடர்பாகக் கவனம் செலுத்துத்தும் போது இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பிரச்சினைகளும் சவால்களும் அரசின் உள்ளக அரசியல் - பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார இயங்கியலினுள்ளும், மறுபுறம் சர்வதேச வலுச்சமநிலையினதும் வெளிப்பாடாகும். அளவுரீதியாகச் சிறிய அரசாகவிருத்தல், பொருளாதார மற்றும் பௌதிக பலம் குறைவாக இருத்தல், பிராந்திய வலுச்சமநிலை, சர்வதேச வலுச்சமநிலை, உள்ளக சமூக, அரசியல் பார்வைகள் மற்றும் கருத்தியல்கள் போன்றன வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் முக்கியமான சவால்களாக மாறியுள்ளன. அரசின் ஆள்புல அளவு, பொருளாதார பலம் மற்றும் அரசியல் ஆதிக்கம் என்பன மிகவும் குறைவாகவுள்ளமையால் சர்வதேச அரசியலின் தீர்மானமிக்கதொரு சக்தியாகச் செயற்படும் திறன் இலங்கைக்கு இல்லை. நடைமுறை உலக ஒழுங்கினுள் தேவையற்ற தலையீடுகளுக்கு உட்படாமல் அபிவிருத்தி மற்றும் பொருளாதார விருத்திக்காகக் கல்வி, கலாசார மற்றும் தகவல் துறையின் உச்சமட்ட ஒத்துழைப்பினைப் பெற்றுக்கொள்வது எவ்வாறு என்பதே வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் அடிப்படைச் சவாலாக உள்ளது. இதற்காக ஒருபுறம் உள்ளக அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையைப் பேணல் மற்றும் முகாமைசெய்யும் சவாலும் அரசுகளுக்கு உண்டு. மறுபுறம் சர்வதேச சமூகத்தினுள் நடுநிலையான மற்றும் செயற்பாட்டு உறுப்பினராவதற்கான தேவையும் காணப்படுகின்றது. இவ்விடயங்களை முகாமைத்துவம் செய்யும் திறன் மற்றும் சாத்தியப்பாடுகளின் அடிப்படையில் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பிரச்சினைகளுக்கும் சவால் களுக்கும் எவ்வாறு முகங்கொடுக்கலாம் என்பது தீர்மானிக்கப்படும்.

இலங்கையில் சட்டத்தின் உலகமயமாக்கலுக்கான (Globalization of Law) எடுத்துக்காட்டுகள்.

உலகமயமாக்கமானது பல்வேறு துறைகளில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது அந்தவகையில் மக்களின் இறைமை அதிகாரத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது அதாவது, உலகமயமாக்கமானது மக்களின் இறைமை பிரயோகிக்கப்படும் வழிமுறைகளில் ஒன்றான பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்கத் தத்துவத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதோடு ஜனநாயகத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. உலகமயமாக்கத்தின் விளைவான மூலதன சந்தைகள் (capital markets) சர்வதேச வர்த்தகம் (international trade) என்பவற்றின் அதிகரிப்பின் விளைவாக ஓர் அரசின் உள்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தினை கட்டுப்படுத்தும் இயலுமையில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. அதே போல் ஓர் நாடு சர்வதேச அமைப்புக்கள் அல்லது ஸ்தாபனங்களில் அங்கத்துவத்தினைக் கொண்டிருத்தல், வர்த்தக சலுகையினைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல், சர்வதேச சட்டங்கள் (சமவாயங்கள்) ஆகிய விடயங்கள் பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்கத்தத்துவத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. உலகமயமாக்கத்தின் விளைவாக அரசுகளானது ஒன்றுடன் ஒன்று ஏதோ ஒருவகையில் தொடர்புபட்டதாகக் காணப்படுகின்றன. இதன் காரணமாக சர்வதேச கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விலகிச்

செயற்பட முடியாது மறுபுறம் இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் நன்மை பயப்பதாகவும் உரிமைகளோடு இணங்கிய வகையிலும் பொதுவாக ஜனநாயகத்தினை வலியுறுத்துவதாகவும் காணப்படுகின்றது.

முதலாவதாக சர்வதேச அமைப்புக்கள் தொடர்பில் கவனம் செலுத்துகின்றபோது, ஓர் நாட்டின் சர்வதேச தொடர்புகளில் முக்கிய செயற்பாட்டளராக சர்வதேச நிறுவனங்கள் அல்லது அமைப்புக்கள் காணப்படுகின்றன, இது சர்வதேச உடன்படிக்கைக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசுகள் இணக்கம் தெரிவிப்பதன் மூலம் உருவாக்கப்படும் சட்ட நிறுவனங்களாக இவை காணப்படுகின்றன. இதன் கீழ் விதித்துரைக்கப்படும் விதிகளானவை சட்டவாக்கத்தின் மூலம் (Legislation) உள்நாட்டுச் சட்டத்துடன் (Domestic Law) உடன் இணைந்து கொள்கின்றது. இவ்வாறான செயற்பாடுகளானது பரஸ்பர அக்கறையுடையதாகக் காணப்படுகின்றன. உலக ஸ்தாபனங்களை நிர்வகிக்கின்ற நாடுகளின் மூலம் முன்வைக்கப்படுகின்ற ஒழுங்கு விதிகளின் மூலம் உலகம் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பொதுவாக விமானப் போக்குவரத்து, கப்பற் போக்குவரத்து, சுகாதாரம், சுற்றாடல், மனித உரிமைகள், புலமைச் சொத்துக்கள், தொழிலாளர் சட்டங்கள் போன்ற சட்டப்பரப்புக்களிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன.

GSP+ வரிச்சலுகை

அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளில் ஐரோப்பிய சந்தைக்கு வரும் பொருட்களுக்கு இறக்குமதி கடப்பாட்டினை இல்லாமல் செய்கின்ற முறைமை காணப்படுகின்றது. இந்த வரிச்சலுகையினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குப் பொருளாதார நோக்கற்ற தகுதி விதி {non economic (political) eligibility criteria} உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையினுடைய பாரிய வர்த்தக சந்தையாக ஐரோப்பிய சந்தை காணப்படுகின்றது. இலங்கையானது GSP+ வரிச்சலுகையினை பெற்றுக் கொள்வதற்கு முன்னர் GSP வரிச்சலுகையின் மூலம் நன்மையினைப் பெற்றுக்கொண்டது. இது 1971ம் ஆண்டு United Nation Conference on Trade and Development (UNCTAD) இன் சிபாரிசின் கீழ் வழங்கப்பட்டது. இலங்கையானது GSP+ வரிச்சலுகையினை 2005ல் பெற்றுக் கொண்டது. இந்தச் சலுகையானது (Concession) பல்வேறு காரணிகளினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழங்கப்பட்டது. இதற்கு மனித உரிமைகள், தொழிலாளர் சட்டங்கள், நிலையான அபிவிருத்தி, நல்ல அரசாங்கம் என்பவற்றோடு தொடர்பான 27 சர்வதேச சமவாயங்கள் பின்னூறுதிப்படுத்தி அதனை நடைமுறைப்படுத்தவேண்டும்.

2010 இல் இந்த சமவாயங்களினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் கடுமையான தோல்வியின் விளைவாக GSP+ வரிச்சலுகையானது தற்காலிகமாக இடைநிறுத்தப்பட்டது. 2015இல் 19ம் அரசியலமைப்பு திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. இதன் மூலம் மனித உரிமை மீறல்கள் மீள இடம்பெறுவதனைத் தடுக்கும் வழிவகை மேற்கொள்ளப்பட்டமையினால் 2015ல் மீள GSP+ வரிச்சலுகையானது மீள வழங்கப்பட்டது. எனவே சர்வதேச சந்தை மற்றும் சர்வதேச வர்த்தகத்தின் மூலம் உள்நாட்டு பொருளாதாரத்தில் மாத்திரமல்லாது சட்டவாக்கத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதனைக் காணலாம்.

மனித உரிமை கண்காணிப்பாளர், தென்னாசியாவிற்கான பணிப்பாளர் மீனாட்சி கங்கூலி அவர்கள் குறிப்பிடுவது இலங்கைக்கு வர்த்தகத்தில் சலுகையினை வழங்கும் ஐரோப்பிய ஒன்றியமானது, இலங்கையானது பயங்கரவாதச் தடைச் சட்டத்தினை (PTA) நீக்குவதற்கு

வேண்டுகோள் விடுக்கவேண்டும் எனவும், சர்வதேச தராதரத்திற்கு ஏற்ப மனித உரிமைகள் தொடர்பான குறைபாடுகளை இல்லாமல் செய்யும் வகையில் சட்டவாக்கம் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார்.

கடல் சார் சட்டங்கள்

கடல் கீழ்ப்பு அல்லது மாசடைவதனைத் தடுப்பதற்கு பல சமவாயங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆரம்பகாலத்தில் International Convention for the Prevention of Pollution of the Sea by Oil (OILPOL), 1954 இந்த சமவாயமானது 1954இல் உருவாக்கப்பட்டது. எண்ணெயின் மூலம் கடல் மாசடைவினைத் தடுப்பதற்கான வழிமுறைகளை இந்த சமவாயமானது உள்வாங்கியுள்ளது. ஆனால் பின்னைய காலப்பகுதியில் தற்போது காணப்படுகின்ற MARPOL எனப்படுகின்ற விசாலமான சமவாயமானது காணப்படுகின்றது. அதாவது International Convention for the Prevention of Pollution from ships 1973, இது லண்டனில் கைச்சாதிடப்பட்டது 1975. 1978 இதற்கான Protocol கொண்டுவரப்பட்டு இந்த சமவாயத்தினை திருத்தும் வகையில் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்த சமவாயம் கடல் மாசடைவதனைத் தடுக்கின்ற அதாவது மாசடைவதற்கு முன்னதான வழிமுறைகள் MAPOL சமவாயத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த MARPOL Convention 1973/1978.

இந்த சமவாயத்திற்கு அடுத்ததாகக் காணப்படுவது International Convention on Oil Pollution Preparedness, Response and Co – operation (OPRC) இந்த சமவாயமானது கடல் மாசடைவதனைத் தடுக்க பயனுள்ள நடவடிக்கைகளை எவ்வாறு எடுக்க வேண்டும் என்பது தொடர்பாகக் குறிப்பிடுகின்றது. United Nation Convention on the Law of Sea 1982, இந்த சமவாயமானது 1994 நடைமுறைக்கு வந்தது. இது இலங்கையால் 1995ம் ஆண்டு பின்னுறுதிப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் MARPOL Convention ஆனது இலங்கையினால் பின்னுறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையில் இரண்டு சட்டங்களில் இது தொடர்பான ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதன் முக்கியமான நோக்கம் சமவாயத்தில் கூறப்பட்ட விடயங்களினை இலங்கைக்குள் கொண்டு வருவதாகக் காணப்படுகின்றது. Marchant Shipping Act (No.52 of 1971) என்ற இச்சட்டமானது 2019ம் ஆண்டு திருத்தப்பட்டது, திருத்தப்பட்டதன் விளைவாகவே புதிய பாகமான பாகம் 7a உட்புகுத்தப்பட்டது. இந்தப் பாகத்தின் தலைப்பு கப்பலில் இருந்தான மாசடைதலை அல்லது கீழ்ப்பை தடைசெய்தல் என்று காணப்படுகின்றது. இந்த 2019ம் திருத்தத்தின் மூலம் கொண்டு வரப்பட்ட பாகம் 7a ஆனது இயலுமானவகையில் பொருத்தமான வகையில் MARPOL சமவாயத்தினை உள்வாங்குவதாகக் காணப்படுகின்றது.

குடும்பச் சட்டங்கள்

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சிறுவர் உரிமைகள் சமவாயமானது (CRC) 1989. 11. 20ம் திகதி உருவாக்கப்பட்டது. இது இலங்கையில் 1991. 11. 12ம் திகதி ஏற்று அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதே போல பெண்களுக்கெதிரான சகல வடிவிலான பாரபட்சங்களையும் இல்லாதொழிப்பதற்கான சர்வதேச சமவாயம் (CEDAW) 1979. 12. 18 உருவாக்கப்பட்டது. இது இலங்கையில் 1981. 10. 05 ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இவை நேரடியாக இலங்கையில் சட்ட அமுலாக்கத்தன்மையினைப் பெறாது இது

இலங்கையின் பாராளுமன்றத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேண்டும் (Dualist Country). இதனடிப்படையில் இலங்கையில் 1992ம் ஆண்டு சிறுவர்கள் பட்டயம் (children's charter), பெண்கள் பட்டயம் (women's charter) உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இது இலங்கையில் சட்ட அமுலாக்கத்தன்மையினையோ, சட்ட வலிதுடைமையினையோ பெறாது மாறாக இது இலங்கையில் சட்டதிருத்தங்களின் போதும், கொள்கைத்திட்டங்களின் போதும் வழிகாட்டல் கொள்கைகளாகக் காணப்படுகின்றது. அதனடிப்படையில் இலங்கையில் பராமரிப்புச் சட்டம் (Maintenance Act No, 37 of 1999) கொண்டுவரப்பட்டது இதன் மூலம் பராமரிப்புக் கட்டளைச்சட்டம் நீக்கப்பட்டது. பராமரிப்புச்சட்டத்தின் பாயிரத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சிறுவர்கள் உரிமைகள் சமவாயத்திலுள்ள விடயங்களுடன் இணங்கிய வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

Maintenance Act No. 37 of 1999 பிரிவு 22 பராமரிப்பினை பெற்றுக் கொள்வதில் பிள்ளை, வயது வந்த பிள்ளை, வலது குறைந்த பிள்ளை போன்ற பிள்ளைகளில் திருமணம், திருமணமாகாத நிலை கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை. மேலும் இதில் மகவேற்பு செய்யப்பட்ட பிள்ளைகளும் உள்ளடக்கப்படுவர் பிரிவு 2(2), 2(3), 2(4) போன்றவற்றின் காப்பு வாசகங்களினடிப்படையில் பெற்றோர் திருமணமாகாதவர்களாயின் தந்தமை நிரூபிக்கப்படவேண்டும். மேலும் இச் சட்டத்தில் பாலின சமத்துவத்தினை உள்வாங்கும் வகையில் ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. மனித உரிமை

புலமைச் சொத்துக்கள் தொடர்பான சட்டம்.

கைத்தொழில் நாடுகள் மற்றும் உலகப்பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட அபரிமிதமான வளர்ச்சியின் காரணமாக புலமைச் சொத்துக்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளை கையாள்வதற்கு ஒரு ஸ்தாபனத்தினை ஸ்தாபிப்பது அவசியமாகியது இதனுடைய முதல் முயற்சினை அமெரிக்கா ஆரம்பம் செய்தது. Uruguay Round இல் GATT தொடர்பாக செயற்படும் குழுவினால் TRIPS ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. TRIPS ஆனது ஒரு சர்வதேச உடன்படிக்கையாகும் (International Agreement). இந்த உடன்படிக்கையானது புலமைச் சொத்து தொடர்பான ஒழுங்கு விதிகளினுடைய (IP Regulation) பல முறைகள் தொடர்பாக குறைந்தபட்ச தராதரத்தினை உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது. இந்த Agreement on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights (TRIP) இன் உறுப்புரை 41 இல் குறிப்பிடுவது உலக வர்த்தக நிறுவனத்தின் உறுப்பு நாடுகள் புலமைச் சொத்து உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு வினைத்திரான வழிமுறையினை ஏற்படுத்த வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அந்தடிப்படையில் இலங்கையில் Intellectual Property Act No, 36 (2003) சட்டமானது TRIPS உடன்படிக்கையுடன் இணங்கிய வகையில் கொண்டு வரப்பட்டது.

மதிப்பாய்வு

மேற்குறிப்பிட்ட அடிப்படையில் இலங்கை மக்களின் இறைமையின் ஒரு பகுதியான சட்டவாக்கத்தத்துவம் பாராளுமன்றத்தினால் செயற்படுத்தப்படும் விதம், உலகமயமாக்கத்தின் விளைவாக இலங்கையின் சர்வதேச தொடர்புகள் மேலும் சர்வதேச தராதரத்திற்கு ஏற்ப இலங்கையின் சட்டவாக்கம் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது போன்றன தொடர்பாக கவனம் செலுத்தினோம். இந்த விடயங்களானது மனித உரிமைகளினைப் பாதுகாப்பதனையும் ஜனநாயக எண்ணக்கருக்களினையும் பேணுவதனையும் வலுப்படுத்துவதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

உசாத்துணைகள்.

Books

- Cooray, LJM. (1984). Constitutional Government in Sri Lanka, (first edition), Lake House Printers and Publishers
- Savitri Goonesekere. (2001). The Sri Lanka on Parent and Child, (2nd edition), M.D. Gunasena & CO.Ld

Paper Article

- professor. Sarath Mathilal De Silva, (21.8.2019), “The UN Convention on the Law of Sea: Current Global Legal Regime on Sea”, Daily News, Retrieved from: https://www.dailynews.lk/2019/08/21/features/194597/un_convention-law-sea-current-global-legal-regime-sea accessed on 7.4.2022
- CP. rutzd;> (30.11.2017) “ru;tNjr rl;l;j:pd; ,ay;Gk;- mbg;gilAk;” jpdkzp> Retrieve from: <https://dinamani.com> accessed on 8.4.2022

Online Journal

- Axel Dreher, Jan-egbert sturm, Heinrich w. Ursprung (2006) , The The Impact of Globalization on the Composition of Government Expenditures: Evidence from Panel Data, CESifo Working Paper No. 1755, Retrieved From: https://www.ifo.de/DocDL/cesifo1_wp1755.pdf accessed on 6.4.2022
- Deshika Elapata (15 September 2020), EU-Sri Lanka relations: A bond between trade and human rights (WORKING PAPER 23), Retrieved from: <https://www.sadf.eu/working-paper-23-eu-sri-lanka-relations-a-bond-between-trade-and-human-rights/> accessed on 4.4.2022
- Dilani Hirimuthugodage, (2011), Trade Related Intellectual Property Rights (TRIPS) Agreement and the Agriculture Sector in Sri Lanka Asia-Pacific Research and Training Network on Trade Working Paper Series, No. 92, Retrieved from: <https://ideas.repec.org/p/esc/wpaper/9211.html> accessed on 20.4.2022
- Elizabeth A. OJI (Ph.D.) and M.V.C Ozioko (2011) Effect of Globalization on Sovereignty of States, Retrieved from: <https://www.ajol.info/index.php/naujilj/article/view/82410/72564> accessed on 3.4.2022
- Ellada Balayan, (2021) The Impact of Globalisation on the Constitutional Regulation of Human Rights, Brics Law Journal Volume VIII, Issue 1, Retrieved from: <https://doi.org/10.21684/2412-2343-2021-8-1-63-85> accessed on 8.4.2022
- Guido Bertucci and Adriana Alberti, Globalization and the Role of the State: Challenges and Perspectives, Retrieved from: <https://www.sbsc.in/pdf/resources/1588661028->

[Globalization and the Role of the state challenges and perspectives.pdf](#)> accessed on 8.4.2022

- Jan Orbie and Iisa Tortell (2009) The New GSP+ Beneficiaries: Ticking the Box or Truly Consistent with ILO Findings? European Foreign Affairs Review 14: 663–681, 2009, Retrieved from: <<https://biblio.ugent.be/publication/1092835>> accessed on 7.4.2022
- Tatsiy, V., Danilyan, O. (2019) The impact of globalization processes on the legalsphere , Vol. 8, Retrieved from: <[http://www.udla.edu.co/revistas/index.php/amazonia-investiga o www.amazoniainvestiga.info](http://www.udla.edu.co/revistas/index.php/amazonia-investiga-o-www.amazoniainvestiga.info)> accessed on 4.4.2022

Command Papers and Law Commission

- Save the children in Sri Lanka, social and legal protection: social and social welfare for children without adequate parental care and /or victims of abuse and exploitation in Sri Lanka (July 2016)<https://www.academia.edu/23726624/Legal_and_social_welfare_provisions_for_children_without_adequate_parental_care_and_or_victims_of_abuse_and_exploitation_in_Sri_Lanka_Program_Specialist_Social_and_legal_protection_and_Social_and_legal_protection://> accessed 8.4.2022
- United Nations New York and Geneva, (2010) Intellectual Property in the World Trade Organization: Turning It Into Developing Countries' Real Property, Retrieved From: <<https://digitallibrary.un.org/record/697763?ln=es>> accessed on 5.4.2022
- இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் மக்களிற்கான செயற்றிட்டம்: மனித உரிமை தோற்றுவாய்களும் அதன் விருத்தியும் (2015, மெனிக் அச்சகம்)

Website

- Spotlight on the United Nations Convention on the Law of the Sea (UNCLOS) with Andrew Serdy, Retrieved from: <<https://lki.lk/publication/spotlight-on-the-united-nations-convention-on-the-law-of-sea-unclos-with-andrew-serdy/>>, accessed on 21.4.2022
- International Convention on Oil Pollution Preparedness, Response and Co- operation (OPRC) Retrieved from: <[https://www.imo.org/en/About/Conventions/Pages/International-Convention-on-Oil-Pollution-Preparedness,-Response-and-Co-operation-\(OPRC\).aspx>](https://www.imo.org/en/About/Conventions/Pages/International-Convention-on-Oil-Pollution-Preparedness,-Response-and-Co-operation-(OPRC).aspx>) accessed on 9.4.2022

Statutes

- Intellectual Property Act No, 36 of 2003
- Maintenance Act No. 37 of 1999
- Marchant Shipping Act (No.52 of 1971
- The Constitution of Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, 1978

Recognizing the Intention of the Legislature in the Process of Judicial Interpretation: A Conceptual Legal Analysis

G.P. Dumindu Madhushan
Lecturer (Probationary)
Department of Private and Comparative Law
Faculty of Law
University of Colombo
dumindu@law.cmb.ac.lk

Abstract

Justice is the ultimate noble result of the law. The justice must not only be done but be seen to be done. The legitimate authority to make laws has been centralized and transferred to the legislature in the democratic constitution, and the role of the judiciary is to interpret the laws and administer justice. One of the most basic criticisms leveled at the statutory interpretation process of the judiciary is that it sometimes engages in the statutory interpretation process by trespassing its authority and disregarding the intention of the legislature. This criticism is often identified by jurists as a conceptual and theoretical approach and that can create some conflict between the legislature and the judiciary. In any case, the judicial statutory interpretation process should take place in such a way that the intention of the legislature is evident, but discovering the intention of the legislature becomes an eternal effort. Some call this concept a myth and a fiction, while some call it an exercise of an inalienable duty of the judiciary. Although various ideologies exist regarding the exact discovery of the intention of the legislature, its importance and effect are not underestimated. Therefore, this scholarly work is expected to contribute to resolving the dilemma of the intention of the legislature that has existed for all time by identifying the approaches in the legal conceptual and theoretical perspectives that are currently available in the field, which is important in the interpretation of statutes by the judiciary. Accordingly, the academic contribution to this conceptual debate is made by referring to the academic books written in this regard, following the black letter approach. Furthermore, the identification of the intention of the legislature, its existing characteristics, existing criticisms as well as the approaches that are generally followed and should be followed judiciary are emphasized. Finally, it is highlighted that the source of the practices used by the judiciary in this challenging exercise of discovering this concept in its interpretation are the approaches derived from the intention of the legislature.

Keywords: Intention of the legislature, Interpretation of the judiciary, Judicial approaches, Statutory interpretation

ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අධිකරණයේ අර්ථනිරූපණය තුළ
හඳුනාගැනීම : සංකල්පනාත්මක නෛතික විග්‍රහයක්

ජී.පී. දුමිඳු මධුෂාන්
කථිකාචාර්ය (ස්ථීර නොකළ)
පුද්ගල හා තුලනාත්මක නීති අධ්‍යයන අංශය
නීති පීඨය
කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය
dumindu@law.cmb.ac.lk

සංක්ෂේපය

නීතිය තුළින් අපේක්ෂිත අවසාන ඵලය වන්නේ යුක්තියයි. එම යුක්තිය ඉටුවීම පමණක් නොව ඉටුවන බවට විද්‍යමාන විය යුතුය. ඉදින් නීතිය සම්පාදනය කිරීමේ සුභාන අධිකාරිය ප්‍රජාතාන්ත්‍රික ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යුහය තුළ විතැන් වී ඇත්තේ ව්‍යවස්ථාදායකයට වන අතර එම නීති අර්ථනිරූපණය කරමින් යුක්තිය පසිඳලීම අධිකරණයේ කාර්යභාරය වේ. අධිකරණයේ ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාදාමයට එල්ලවන මූලිකම විවේචනයක් වන්නේ එය ඇතැම්විට ව්‍යවස්ථාදායකයේ අභිප්‍රාය හෝ චේතනාව හෝ නොතකමින් සිය බලය අතික්‍රමණය කරමින් ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාදාමයේ නිරතවන බවයි. මෙම විවේචනය බොහෝ විට සංකල්පනාත්මකවූත් න්‍යායාත්මකවූත් ප්‍රවේශයක් ලෙස නීතීවේදීන් විසින් හඳුනාගනු ලබන අතර ව්‍යවස්ථාදායකය හා අධිකරණය අතර යම් සට්ටනයක් නිර්මාණය කිරීමට සමත් වේ. කෙසේ හෝ වේවා ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව විද්‍යමාන වන අයුරින් අධිකරණයේ ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාදාමය සිදුවිය යුතු වුවද ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීම සර්වකාලීන වැයමක් බවට පත් වේ. ඇතැමුන් මෙම සංකල්පය මිථ්‍යාවක් හා ප්‍රබන්ධයක් ලෙස හඳුන්වන අතර ඇතැමුන් මෙය අධිකරණයට අත්හළ නොහැකි යුතුකමක ව්‍යායාමයක් ලෙස හඳුන්වයි. නොයෙකුත් මතවාදයන් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව යන්න නිශ්චිතව අනාවරණය කරගැනීම සම්බන්ධයෙන් පැවතුණද එහි වැදගත්කම හා ඵලය අවතක්සේරු නොකරයි. මේ හේතුවෙන් අධිකරණයේ ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණය තුළ මුඛ්‍ය වන්නා වූ ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සම්බන්ධයෙන් මේ වන විට පවතින නෛතික සංකල්පනාත්මක හා න්‍යායාත්මක ක්ෂේත්‍රයේ ප්‍රවේශ හඳුනාගනිමින් එහි තක්සේරුවක් සිදුකිරීම මඟින් සර්වකාලීනව පවත්නාවූ ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව පිළිබඳ උභතෝකෝටිකය විසඳාගැනීමේ දායකත්වයක් සැපයීම මෙම ශාස්ත්‍රීය ව්‍යායාමයෙන් අපේක්ෂිතය. ඒ අනුව ගුණාත්මක අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය අනුගමනය කරමින් මේ සම්බන්ධව ලියැවී ඇති ශාස්ත්‍රීය පොතපත පරිශීලනයෙන් මෙම සංකල්පනාත්මක විවාදයට දායක වීම සිදු කෙරේ. ඒ මඟින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව හඳුනාගැනීම, එහි පවත්නා ලක්ෂණ, මීට පවත්නා විවේචන මෙන්ම අධිකරණමය වශයෙන් අනුගමනය කරන හා කළයුතු ප්‍රවේශයෝ අවධාරණය කෙරෙහි. අවසාන වශයෙන් මෙම සංකල්පය අනාවරණය කරගැනීමේ අභියෝගාත්මක ව්‍යායාමයේ නිරතවන අධිකරණය සිය අර්ථනිරූපණය තුළ ඒ හා සම්බන්ධව යොදාගන්නාවූ පරිචයන්හි මූලාශ්‍රයද මෙම ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාවෙන් ව්‍යුත්පන්නවූ හා වන්නාවූ ප්‍රවේශයන් බවද අවධාරණය කෙරේ.

මුඛ්‍ය පද: ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව, අධිකරණයේ අර්ථනිරූපණය, අධිකරණමය ප්‍රවේශයන්, ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණය

හැඳින්වීම

ප්‍රජාතාන්ත්‍රික ආණ්ඩුකරණයේ මූලික පදනම වන්නේ ජනතාවගේ අභිලාෂයන් ප්‍රමුඛ කරගනිමින් ජනතාවගේ යහපැවැත්ම උදෙසා පාලනය ගෙන යාමයි. එම පාලනය ජනතාව විසින් ජනතාව උදෙසා ජනතාව වෙනුවෙන් ක්‍රියාත්මක විය යුතු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය බව ඇමරිකානු හිටපු ජනාධිපතිවරයකු වන ජ්‍රොවින් ලින්කන් මහතා ප්‍රකාශ කර ඇත. ඒ අනුව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍ය ව්‍යුහය තුළ ජනතාවගේ පාලනය පිළිබිඹු කරමින් ආණ්ඩුකරණයේ මූලික කුලුණ තුනක අධිකාරයකින් ජනතා පාලනය විද්‍යමාන කෙරේ. එම මූලික කුලුණ ත්‍රිත්වය වන්නේ ව්‍යවස්ථාදායකය, විධායකය හා අධිකරණයයි. ව්‍යවස්ථාදායකය මගින් ජනතාව පාලනය කිරීම උදෙසා නීති සම්පාදනය සිදුකෙරෙන අතර විධායකය හරහා එම නීති ක්‍රියාත්මක කිරීම සිදු වේ. අධිකරණය හරහා සිදුවන්නේ එලෙස සම්පාදනය කළ හා ක්‍රියාත්මක කරන්නා වූ නීතිය අර්ථනිරූපණය කරමින් යුක්තිය පසිඳලීමයි. මෙකී ත්‍රිවිධ ආයතනයන් අතුරින් පාර්ලිමේන්තුව සුවිශේෂී වන්නේ රටක නීතිය හා සාමය පවත්වාගෙන යාම උදෙසා ජනතා නියෝජනයෙන් සුජාතභාවය ලද නියෝජිතයන් මගින් නීති සම්පාදනය කරන බැවිනි. එලෙස සම්පාදනය කරන නීති විධායකය මගින් ක්‍රියාත්මක කරන අතර ව්‍යවස්ථාදායකය විසින් ස්ථාපිත කරන ලද නමුත් ව්‍යවස්ථාදායකයෙන් ස්වාධීනව ක්‍රියාත්මක වන අධිකරණ පද්ධතියකින් එම නීති විවරණය කිරීම සිදුවේ. තම සුජාත අධිකාරිය යටතේ නීති නිර්මාණය කරන ව්‍යවස්ථාදායකය තමන් වේතනා කළ හා අරමුණු කළ ආකාරයට නීතිය අර්ථනිරූපණය කිරීම අධිකරණය මගින් අපේක්ෂා කරනු ලැබේ. එසේ නොවන්නේ නම් ව්‍යවස්ථාදායකයේ වේතනාව හා අධිකරණයේ අර්ථනිරූපණය අතර ඝට්ටනයක් ඇතිවීම නොවැළැක්විය හැකි වන්නේ මෙම ආයතන ද්විත්වයෙන්ම අවධාරණය කරනු ලබන අවසන් පලය වන 'නීතිය' බලධාරී වන හෙයිනි.

එබැවින් ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයේ ව්‍යවස්ථාදායකයේ වේතනාව නිසි පරිදි උකහා ගනිමින් එය සිය අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාදාමයේ යෙදවීමට අධිකරණය බැඳී සිටිනුයේ තමන් හට බලතල බෙදීම හරහා සංකේන්ද්‍රණය වූ සුජාත බලාධිකාරය අතික්‍රමණය නොකිරීමට නෛතික යුතුකමක් අධිකරණය අනුගමනය කළ යුතු නිසාවෙනි. ඒ අනුව මෙම ලිපිය මගින් අධිකරණයේ ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණය තුළ මුඛ්‍ය වන්නා වූ ව්‍යවස්ථාදායකයේ වේතනාව සම්බන්ධයෙන් මේ වන විට පවතින නෛතික සංකල්පනාත්මක හා න්‍යායාත්මක ක්ෂේත්‍රයේ ප්‍රවේශයන් හඳුනාගනිමින් එහි තක්සේරුවක් සිදුකිරීම හරහා සර්වකාලීනව පවත්නාවූ ව්‍යවස්ථාදායකයේ වේතනාව පිළිබඳ උභතෝකෝටිකය විසඳාගැනීමේ දායකත්වයක් සැපයීම අපේක්ෂිතය. එසේම, ව්‍යවස්ථාදායකයේ වේතනාව අධිකරණයේ අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාදාමය මගින් හඳුනාගැනීම හා එය හඳුනාගැනීමේ වැදගත්කම අවධාරණය කිරීම අපේක්ෂිතය. එමඟින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ හා අධිකරණයේ සුමට සුසංයෝගය හා ක්‍රියාකාරීත්වය පවත්වාගැනීම හරහා ජනතා පාලනය ජනතා අභිලාෂයන්ට යටත්ව පවත්වාගැනීමට අනිවාර්ය වූත් එලදායීවූත් දායකත්වයක් සැපයෙනු ඇත.

අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය

මෙම අධ්‍යයනය ගුණාත්මක අධ්‍යයන ක්‍රමවේදය භාවිත කරමින් සිදුකරන ලද්දකි. එහිදී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව, පාඨ ග්‍රන්ථ, නීති ජර්නල, නඩු තීන්දු පරිශීලනය කරමින් විෂයගත කරුණු සම්බන්ධව න්‍යායාත්මකවූත් සංකල්පමය වූත් දැනුම ගවේෂණය කරන ලදී.

ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණය සඳහා ඇති ප්‍රවේශ

ව්‍යවස්ථාදායකය විසින් සම්පාදනය කරන්නාවූ නීති අධිකරණය මඟින් අර්ථනිරූපණය කිරීමේදී අධිකරණය විසින් අනුගමනය කරනු ලබන ප්‍රවේශ කීපයක්ම ඒ පිළිබඳව විමර්ශනාත්මක අධ්‍යයනයන් සිදුකරන්නාවූ නීති විශාරදයන් විසින් හඳුනාගෙන තිබේ. මෙකී අර්ථනිරූපණ ප්‍රවේශයන් අධිකරණමය පරිචය තුළ බිහිවූ හා නීති විශාරදයින් විසින් හඳුනාගත් සංකල්පනාත්මක අර්ථනිරූපණ ප්‍රවේශයන් වන අතර නීති ඉතිහාසය පුරා මෙම ප්‍රවේශයන් වර්ධනය වන බව ද අනාගතයේදී නව ප්‍රවේශයන් පවා නිර්මාණය වීමට අනිවාර්ය හැකියාවක් ඇති බව ද සඳහන් කළ යුතුය. ඒ අනුව මේ වනවිට හඳුනාගෙන ඇති ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණ ප්‍රවේශයන් ලෙස අකුරුතා ප්‍රවේශය, මනෝමූලික ප්‍රවේශය, විෂයමූලික ප්‍රවේශය, කාර්යාර්ථයේ ප්‍රවේශය, අගයන් හා වටිනාකම් මත පදනම් වූ ප්‍රවේශය හා නිදහස් අර්ථනිරූපණ ප්‍රවේශය ලෙස හඳුනාගත හැකිය (Devenish, 1992). අකුරුතා ප්‍රවේශය තුළදී ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව හුදෙක්ම ව්‍යවස්ථාවේ දක්වා ඇති වචන මත පමණක්ම අනාවරණය කරගැනීම මෙහිදී සිදුවේ. මනෝමූලික ප්‍රවේශයේදී ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව යන්න කුමක්ද යන්න සෘජුවම අවධාරිත අතර මෙමඟින් ව්‍යවස්ථාවේ භාවිත භාෂාව හා භාෂාවේ අර්ථය මත පදනම්ව ව්‍යවස්ථාදායකය විසින් බලාපොරොත්තු වන සැබෑ චේතනාව අනාවරණය වන පරිදි අර්ථනිරූපණයේ නියැලේ. විෂයමූලික ප්‍රවේශයේදී අදාළ ව්‍යවස්ථාව ව්‍යවස්ථාදායකයෙන් සම්මතවූ පසු එය ස්වාධීන ලේඛනයක් බවට පත්වන අතර ඒ මත පදනම්ව නීති සංශෝධනයට අධිකරණයේ ඇති හැකියාව ඉස්මතු කෙරේ. කාර්යාර්ථයේ ප්‍රවේශය තුළ ව්‍යවස්ථාවේ අරමුණ හා අභිප්‍රාය ඉස්මතු කිරීම අභ්‍යන්තර හා බාහිර ආධාරක අනුසාරයෙන් සිදුකෙරේ. අගයන් හා වටිනාකම් මත පදනම්වූ ප්‍රවේශය සාධාරණ ප්‍රවේශය ලෙසද හැඳින්වෙන අතර එමඟින් ව්‍යවස්ථාවේ පරමාර්ථය සමඟින් සාධාරණත්වය හා වටිනාකම් සඳහා වැදගත්කමක් ලබාදෙමින් අර්ථනිරූපණය සිදු කෙරේ. නිදහස් අර්ථනිරූපණ ප්‍රවේශය හරහා විනිශ්චයකාරවරුන්ට තමන්ට අභිමත පරිදි නීති අර්ථනිරූපණය කළ හැකි අතර ඒ සඳහා ඔවුන් විසින් තම විනිශ්චයන් සාධාරණීකරණය කිරීමට පවත්නා නීති හා න්‍යාය යොදාගැනීම සිදුකෙරේ. ඒ අනුව මෙම ප්‍රවේශයන් ව්‍යවස්ථාදායකයේ ස්වාධීන අවධාරණය කිරීමේ සිට අධිකරණයේ අර්ථනිරූපණය තුළ විනිශ්චයකාරවරුන්ගේ නිර්මාණාත්මක නිදහස් අර්ථනිරූපණය තෙක් ව්‍යාප්ත වීමක් සිදු වේ.

සාකච්ඡාව

කැබිනට් මණ්ඩලය විසින් ගනු ලබන තීරණයකින් පනතක අවශ්‍යතාව ගොඩනැගේ. ඉන් අනතුරුව අදාළ පනත් කෙටුම්පත අමාත්‍යාංශයට හෝ පාර්ලිමේන්තුවට හෝ නීති කෙටුම්පත් කිරීමේ දෙපාර්තමේන්තුවට හෝ යොමුවීම සිදුවේ. යම්කිසි පනත් කෙටුම්පතක් ව්‍යවස්ථාදායකයට ඉදිරිපත්වූ පසු එය විවාදයට ලක්කර පනත් කෙටුම්පත යෝජනා සම්මත කළ පසු කථානායකවරයාගේ අත්සනින් නීතියක් බවට පත් වේ. මේ අනුව පනතක් තුළ එය පනතක් බවට පත්වීමට පෙරාතුවම සිට එනම් කෙටුම්පත් අවස්ථාවේ සිටම ඒ තුළ යම් ආකාරයක සාමූහික වැයමක් දක්නට ලැබේ. එහිදී බොහෝවිට එම නීතිය ව්‍යවස්ථාදායකයේ සම්මත කරගැනීමට මූලික වූණු චේතනාව හෝ හේතුව හෝ සලකා බලනු ලබයි. එහිදී යම්කිසි නීතියක අදාළ නෛතික අර්ථය සලකමින් ඒ හා බැඳුණු ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සලකනු ලැබේ.

ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණයේ පළමු හා ප්‍රාථමික ව්‍යායාමය වන්නේ අදාළ ව්‍යවස්ථාවේ භාවිත කර ඇති වචනවලින් අදාළ ව්‍යවස්ථාවේ නෛතික අර්ථය ඉස්මතුවන පරිදි හා තහවුරුවන පරිදි

අර්ථ නිරූපණය කිරීමයි. මෙහිදී, හුදෙක්ම විනිශ්චකාරවරයා පනතේ භාවිතකර ඇති වචනවල සිටුවකොනෙහි සීමාවන අතර ඔහු විසින් අකුරුතා ප්‍රවේශයක් අනුගමනය කරමින් සිය අර්ථනිරූපණ කර්තව්‍ය සිදුකරනු ලබයි. ඒ අනුව, එම ව්‍යවස්ථාවේ භාවිත කර ඇති වචනවලින් ගම්‍ය වන්නාවූ සාමාන්‍ය අර්ථය ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව යන්න පූර්වානුමාන කරමින් අර්ථනිරූපණයේ යෙදේ. මෙහි දෙවන ප්‍රවේශය වන්නේ ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව මත පදනම්ව නීති සම්පාදනය අර්ථනිරූපණය කිරීමට උත්සාහ කරන චේතනාවාදී ප්‍රවේශයයි. චේතනාන්විතවාදීන් ව්‍යවස්ථාපිත පාඨයෙන් සහ ව්‍යවස්ථාදායක ඉතිහාසයෙන් ව්‍යවස්ථාදායක චේතනාව හඳුනා ගනී (Baade, 1991). ඒ අනුව ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අර්ථ දැක්වීම සඳහා ව්‍යවස්ථාදායක ඉතිහාසය භාවිත කිරීම ප්‍රථම වරට එක්සත් ජනපද ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයේදී සිදු වූයේ වසර සියයකට වැඩි කාලයකට පෙර බව හාන්ස් බැඩ්ගේ අදහසයි.

චේතනාන්විතවාදයේ විවේචකයන් තර්ක කරන්නේ එය නීති සම්පාදනය කරන්නන් විශාල පිරිසකට ඒකීය චේතනාවක් ඇති බවට සාවද්‍ය ලෙස ආරෝපණය කරන බවයි (Dickerson, 1975). එනම්, ව්‍යවස්ථාදායකයේ සියලුම සාමාජිකයන්ට යම්කිසි නීතියක් සම්පාදනය කිරීමේදී ඒකීය ධාරණාවකින් යුතුව කටයුතු කරන බවයි. එපමණක් නොව, ව්‍යවස්ථාපිත පාඨයෙන් ඔබ්බට විමසීමට චේතනාන්විතවාදීන්ගේ කැමැත්ත අකුරුතා ප්‍රවේශයට හාත්පසින්ම වෙනස් වන අතර චේතනාන්විතවාදී ප්‍රවේශය අධිකරණයට ප්‍රමාණයට වඩා අර්ථනිරූපණ අභිමතය ලබා දෙන බවට වන විවේචනයට යටත් වේ (Popkin, 1997). ඓතිහාසිකව, ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව පිළිබඳව අධිකරණ විසින් අවධානය යොමු කිරීම දැඩි විවේචනාත්මක විශ්ලේෂණවලට විෂය විය. එවැනි විවේචන තර්ක මඟින් කළේ විනිසුරුවරුන් බොහෝ විට ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව භාවිත කරමින් විනිශ්චයකරුවන්ට අකමැති ව්‍යවස්ථාපිත භාෂාව ප්‍රතික්ෂේප කරන බවටයි. වෙනත් වචනවලින් කිවහොත්, ව්‍යවස්ථාපිත භාෂාවෙන් ඇති වන ප්‍රතිඵලයට ඔවුන් අකමැති නම්, ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනුව හිතකර ප්‍රතිඵලයක් අවශ්‍ය බව ඔවුහු ප්‍රකාශ කරනු ඇත යන්නයි (Mikva & Lane, 1997). මේ අනුව ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව යන්න විනිශ්චයකාරවරයාගේ ස්වකීය අභිමතය මත විචල්‍යයන්ට භාජනය වන සංකල්පයක් බවට විවේචනයක් පවතී.

ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව පිළිබඳ සංකල්පයේ ඇති වඩාත්ම පැහැදිලි දුෂ්කරතාව වන්නේ සාමූහික ව්‍යවස්ථාදායකයක චේතනාව සහ නීති සම්පාදනය කරන්නන් කිහිප දෙනෙකුගේ චේතනාව අතර ඇති සම්බන්ධයයි. කෙසේ වෙතත්, ව්‍යවස්ථාදායකයකට ඇත්තේ එක් බලධාරී සාමාජිකයකු පමණක් නම් බොහෝ දුෂ්කරතා නොපවතිනු ඇත. එබැවින්, තනි නීති සම්පාදනය කරන්නෙකුගේ ව්‍යවස්ථාදායක චේතනාව පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබාගැනීම යම් තාක් දුරකට ප්‍රයෝජනවත් වනු ඇත. “නීති සම්පාදකයාගේ චේතනාව කුමක්ද” යන මූලික ප්‍රශ්නය වඩාත් නිශ්චිත ප්‍රශ්න ගණනාවක් සාරාංශ කරයි:

1. ව්‍යවස්ථාවක් පැනවීමට ඔහුගේ චේතනාව වූයේ එනම්, “පනවන” කාර්ය සාධනය අහම්බෙන්, නොදැනුම්වත්ව හෝ වැරදීමකින් හෝ සිදු වූවක් නොවේද?
2. ඔහුගේ චේතනාව වූයේ මෙම ව්‍යවස්ථාව එනම්, ඔහු අනුමත කරන්නේ යැයි සිතූ ලියවිල්ල (කෙටුම්පත) මෙයද?
3. මෙම ව්‍යවස්ථාව පැනවීමට ඔහුගේ චේතනාව වූයේ එනම්, මෙම ලේඛනයේ ඇති වචන ඔහු එය ව්‍යවස්ථාවක් ලෙස ක්‍රියාත්මක කරන විට එහි තිබිය යුතු ඒවාද?

4. මෙම ව්‍යවස්ථාව පැනවීමට ඔහුගේ චේතනාව වූයේ එනම්, මෙම වචන ඔහු ව්‍යවස්ථාව තුළ ඒවා භාවිත කිරීම අනුමත කරන විට ඔහු අදහස් කළ දේ නිවැරදිවම අදහස් කරන්නේද?
5. මෙම වචන තේරුම් ගැනීමට ඔහු අදහස් කළේ කෙසේද?
6. ව්‍යවස්ථාව පැනවීමේ ඔහුගේ චේතනාව කුමක්ද? එනම්, ව්‍යවස්ථාව පැනවීමෙන් ඔහු අදහස් කළේ කුමක්ද?
7. ව්‍යවස්ථාව පැනවීමේ ඔහුගේ චේතනාව කුමක්ද? එනම්, ව්‍යවස්ථාව පැනවීමෙන් ඔහුගේ වෘත්තීය තුළ ඉටුකර ගැනීමට අදහස් කළේ කුමක්ද? (Witherspoon, 1962)

මෙම ප්‍රශ්නවලට පැහැදිලිවූත් සාර්ථකවූත් පිළිතුරු ලබාදිය හැකි නම් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාදාමයේදී පහසුවෙන් අනාවරණය කරගැනීමට හැකියාවක් ලැබෙනු ඇත. එනමුත් එලෙස හඳුනාගත හැකි එක් පුද්ගලයෙකු මෙහි නිශ්චිත ලෙස නොපවතින බැවින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සොයායෑම වඩාත් අසීරු කර්තව්‍යයක් වීම ස්වාභාවික වේ.

“ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව” යන ප්‍රකාශනය බොහෝ ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණය කරන්නවුන් විසින් භාවිත කරනුයේ විධිවිධානයක් පනවන ලද අවස්ථාවේ “ව්‍යවස්ථාදායකයේ මනසෙහි” පැවති බවට සැලකෙන අර්ථය හෝ අරමුණ හෝ සඳහන් කිරීමටය. එය ව්‍යවස්ථාදායකය විසින් අදාළ ව්‍යවස්ථා පාඨය තුළ අන්තර්ගත කිරීමට බලාපොරොත්තු වූ අර්ථය නොහොත් අදාළ ව්‍යවස්ථාව පැනවීමෙන් එය ඉටු කිරීමට උත්සාහ කළ අරමුණයි.

මෙය භාවිතකිරීමේ මානව විද්‍යාත්මක පදනම පැහැදිලිවම ප්‍රශ්නසහගතය. ව්‍යවස්ථාදායකයකට මනසක් නැත, ප්‍රාර්ථනා සිදුකිරීමට හෝ පරමාර්ථ සාධනය කරගැනීමට ඊට හැකියාවක් නැත. නීත්‍යානුකූල ආයතනයක් ලෙස, ව්‍යවස්ථාදායකයකට මානව නියෝජිතයන් හරහා සිතීමට සහ ක්‍රියා කිරීමට හැකිය. එහෙත් මේ සඳහා ව්‍යවස්ථාදායකය නියෝජනය කරන්නේ කුමන මානව නියෝජිතයන්ද? ව්‍යවස්ථාදායකයේ සියලුම සාමාජිකයන්ද? පනතට ඡන්දය දුන් සියලු දෙනාද? එයට පක්ෂව ඡන්දය දුන් අය පමණද? එය නිර්මාණය කිරීමට සහ සකස් කිරීමට සහභාගි වූ අය පමණක්ද? තේරී පත් නොවූ ප්‍රතිපත්ති සම්පාදකයන් සහ විශේෂිත විධිවිධානවල අර්ථය සහ අරමුණ සම්බන්ධයෙන් සැබැවින්ම චේතනාවන් ගොඩනගා ගත් අය ගැන කුමක් කිව හැකිද? ඔවුන්ගේ චේතනාවන් සැලකිල්ලට ගත යුතුද? (Sullivan, 2007) මෙම දුෂ්කර ප්‍රශ්න මඟහරවා ගැනීම සඳහා, ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව ඇතැම්විට “පාඨයන්හි චේතනාව” යන ප්‍රකාශනයේ අර්ථය මෙන්, භාවිත කර ඇති වචනවලටම ආදේශ කරනු ලැබේ.

ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව පිළිබඳ සංකල්පයේ අනෙකුත් පැතිකඩ ද ඒ හා සමානවම ප්‍රශ්නකාරී වේ. එය ඉල්ලා සිටින අය උපකල්පනය කරන්නේ, පළමුව, නීති සම්පාදනය කරන අවස්ථාවේ දී ව්‍යවස්ථාදායකයට මේ වනවිට අධිකරණය ඉදිරියේ ඇති ප්‍රශ්නය පිළිබඳ අදහස් තිබූ බවට වන ආකල්පනයයි. දෙවනුව, මෙම අදහස් විනිශ්චයකාරවරුන්ට සහ වෙනත් අර්ථනිරූපණය කරන්නවුන්ට සොයාගත හැකිය යන ආකල්පනයයි. මෙම පළමු ආකල්පනය සමහර අවස්ථාවල සත්‍ය වුවද, එය සියලු අවස්ථාවන්හිදීම සත්‍ය නොවේ. බොහෝ ප්‍රශ්න නිශ්චිතවම අධිකරණයට පැමිණෙන්නේ ව්‍යවස්ථාදායකය ඒවා පුර්වානුමාන කිරීමට හෝ ඒවාට නිසි ප්‍රතිපාදන සැපයීමට හෝ අපොහොසත්වීම නිසා ය. දෙවන ආකල්පනය සැක සහිත බව පෙනෙන්නේ සන්නිවේදනයක අරුත ගොඩ නැඟීමේදී සවන්දෙන්නාගේ හෝ පාඨකයාගේ හෝ භූමිකාව අවධාරණය කරන නූතන

අර්ථය පිළිබඳ න්‍යායයන් අනුවය. එමෙන්ම අදාළ විධිවිධාන පිළිබඳ එහි අවබෝධය යෝජකයන්ගේ මනසේ තිබූ දෙයට අනුරූප වන බව අධිකරණයකට සහතික විය හැක්කේ කෙසේද යන ප්‍රශ්නය ස්වභාවයෙන්ම ව්‍යුත්පන්න වේ (Sullivan, 2007).

මෙම ගැටලු තිබියදීත්, ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව පිළිබඳ යොමු කිරීම් ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණය තුළ සෑම තැන්හිම පාහේ දක්නට ලැබෙන අතර න්‍යායික විරෝධයන් කෙතරම් බැරැරුම් වුවත් එය නොසලකාහැරීමට කිසිදු ඉඩ ප්‍රස්තාවයක් නොමැත. මක්නිසාදයත්, ව්‍යවස්ථා පැහැදිලිවම පනවා ඇත්තේ හේතුවක් නිසා වන අතර, ඒවා කෙටුම්පත් කර ඇති භාෂාවෙන් ව්‍යවස්ථාදායකය වෙනුවෙන් නීත්‍යානුකූලව කථා කරන පුද්ගලයන්ගේ යම් සංයෝජනයන් විසින් හිතාමතා සහ පරිස්සම් සහගත තෝරාගැනීම් පිළිබිඹු කරනු ලැබේ. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා නීතිය යටතේ ව්‍යවස්ථාදායකයේ ස්වාධිපති අධිකාරිය සැලකිල්ලට ගෙන, මෙම තෝරාගැනීම් නොසලකා හැරිය නොහැකිය. අධිකරණය සහ අනෙකුත් අර්ථනිරූපණය කරන්නාවූ අවම වශයෙන් නීති සම්පාදනය කිරීමට පෙලඹවූ අර්ථයන් සහ අරමුණු තේරුම් ගැනීමට උත්සාහ කළ යුතුය. භාෂාමය ව්‍යුහයන් සහ සම්මුතීන්, සංස්කෘතික උපකල්පන සහ භාවිත කරන්නන්, එනම් ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලියට සහභාගිවන්නන්, ව්‍යවස්ථාවෙන් ආමන්ත්‍රණය කරන්නාවූ පුද්ගලයන් හා අදාළ ව්‍යවස්ථාව අවධාරණය කරමින් භාවිත කරන්නාවූ විනිශ්චයකාරවරුන් හා වෙනත් අර්ථනිරූපණය කරන්නන් විසින් අඩු වැඩි වශයෙන් බෙදා ගන්නා දැනුම “සාමාන්‍ය දැනුම” තුළින් එම අර්ථයන් සහ අරමුණු ගොඩනගා ඇති තාක් දුරට එවැනි අවබෝධයක් ලබා ගත හැකිය.

මේ අනුව, ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාවේ අර්ථය හා එහි භූමිකාව හඳුනාගැනීම ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණය තුළ අභියෝගාත්මක වූත් විමර්ශනාත්මක වූත් කර්තව්‍යයක් බව හඳුනාගැනීමට හැකිය. මන්ද යත්, නීතිය අර්ථනිරූපණය කරන්නාවූ විනිශ්චයකාරවරුන් ව්‍යවස්ථාදායකයේ නීති සම්පාදනය කර්තව්‍යයට දායක නොවන නිසාත් නීති සම්පාදනය කිරීමේ සුජාත නෛතික බලාධිකාරයක් ඔවුන් සතු නොවන නිසාත්ය. “අද පවතින අතිවිශාල ප්‍රමාණයක් වන පනත්වල ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සොයාබැලීම යන්න, ඔවුන්ගේ ව්‍යවස්ථාපිත මෙවලම් හා ලේඛන, මණ්ඩල, කමිටු හා විනිශ්චය සභා රාශියක් සමඟ, ඔවුන්ට පවරා ඇති බලතල සමඟ ඔවුන් විසින් පිහිටුවන ලද අසංඛ්‍යාත විෂයයන් හේතුවෙන්, ඔවුන්ගේ බොහෝවිට විනිවිද නොපෙනෙන සහ හිංසාවට ලක්වූ භාෂාව හරහා තේරුම් ගතහැකි අදහස්වලට පරිවර්තනය කිරීම මහත් දුෂ්කරවූ කර්තව්‍යයකි (Bloom, 1970). ඒ අනුව පෙනී යන්නේ ව්‍යවස්ථා සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ පවත්නාවූ බාහුල්‍යතාවන් හා සංකීර්ණතාවන් කරණ කොටගෙන ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීම ප්‍රශ්නකාරීවන බවයි. එසේම, බිලුම් සඳහන් කරන පරිදි මෙම සංකීර්ණතාව භාෂාව භාවිතා කරනු ලබන ස්වභාවය, අතිමහත් විෂය පථයන් හා පරිපාලන පර්ෂදයන්ගේ අධිකභාවයන් සමඟ වර්ධනය වන්නක් බවයි. ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව යන්න බොහෝවිට අධිකරණය විසින් භාවිත කරනු ලබන සුලභ නෛතික උපක්‍රමයක් බව දකුණු අප්‍රිකානු නීතිවේදියකු වන ජී.ඊ. ඩෙවෙනිෂ් පවසයි (Devenish, 1992). මන්ද යත්, ‘ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව’ යන්න සෘජුව හෝ වක්‍රාකාරයෙන් හෝ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ ව්‍යවස්ථාකරණ ක්‍රියාවලිය තුළ භාවිත නොකරන නිසා ය. මෙය හුදෙක්ම අධිකරණය විසින් සිය අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාදාමය තුළ තම තීරණයට එළඹීම සඳහා භාවිත කරනු ලබන සාධාරණීකරණයක් හා තම තීරණය සුජාතභාවයට පරිවර්තනය කිරීමට ඇදාගන්නා වූ සංකල්පයක්ය යන්නයි.

රූපටි ක්‍රොස් දක්වන පරිදි සාදාශ්‍රයෙන් භාවිත කරන ප්‍රකාශනයක් වන ‘ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව’ යන යෙදුම එය නිසි පරිදි කුමක්ද යන්න හඳුනා නොගන්නේ නම් එම යෙදුම අර්ථ විරහිත

වන බව දක්වයි (Bell & Engle, 1987). ඒ අනුව ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සොයාගැනීම යනු ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණයේ කේන්ද්‍රීය පරමාර්ථය බව පොදුවේ පිළිගනු ලබන අදහසයි. කෙසේ වෙතත් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව යන්න වරදවා වටහාගැනීම සඳහා විවෘත වන අතර එය සකස් කරන හා අත්සන් කරනු ලබන ලේඛනයක සාමාන්‍ය හා විශේෂිත බලපෑම් සම්බන්ධයෙන් තනි පුද්ගලයෙකුගේ චේතනාව සමඟ කිසිදු ආකාරයකින් සමපාත නොවන බව හඳුනාගැනීම අවශ්‍ය වේ. කෙසේ හෝ වේවා මෙම යෙදුම බහුලව භාවිත කිරීමේ හා පිළිගැනීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මෙය ඉදිරියට ගෙනයාම පිළිබඳව සංකල්පමය වශයෙන් අනනුකූලතාවක් ඇති නොවේ. එසේම මෙම 'ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව' යන්න නිතරම පාහේ වැරදි ලෙස වටහාගැනීම සිදුවුවද ව්‍යවස්ථාදායකයේ ක්‍රියාවලියේ මූලික ආකල්පනයක් ලෙස එහි වැදගත්කම හා භූමිකාව ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැකි බව සින්ගර් නීතිවේදියා අවධාරණය කරයි (Singer, 1985). ඔහු වැඩිදුරටත් දක්වන්නේ මෙම යෙදුම සාධාරණ සංයමයකින් යුතුව භාවිතකරන තාක් කල් ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාවලිය වඩාත් යෝග්‍යවන බව ස්ථීරය යන්නයි. මීට අදාළ නිගමනයක් ලෙස ඔහු නිවැරදිව නිරීක්ෂණය කරනුයේ මෙම සංකල්පය අත්‍යවශ්‍ය වන අතර යම් සැබෑ චේතනාවක් පිළිබඳ උපකල්පනය ව්‍යවස්ථාදායක ක්‍රියාවලියක් යන අදහසට යටත් පවතින බවයි. ඩිකර්සන් නීතිවේදියා ප්‍රශ්නගත කරනුයේ යමක් ආයතනික මානසික තත්ත්වයට ළඟා වන්නේ නම් එය ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ හඳුනා නොගන්නේ මන්ද යන්නයි (Dickerson, 1975). මෙකී අදහස ඩෙවෙනිෂ් නීතිවේදියාගේ අදහස හා සමගාමී වන අතර ආයතනික මානසික තත්ත්වයක් යටතේ මෙය හඳුනාගන්නේ නම් එය ව්‍යවස්ථාදායකය තුළින්ම සුජානභාවය ලබාගනිමින් අධිකරණය වෙත යම් ආකාරයක අනුගමනයකට ඇති කිරීමට හැකියාවක් ලැබේ. මෙකී සියලු අදහස් සලකා බලමින් සඳහන් කළ හැක්කේ 'ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව' යන්න ප්‍රබන්ධයක් වන බවයි. මෙකී අදහස ඩ්‍රීජර් නීතිවේදියාද අවධාරණය කරයි (Driedger, 1983).

ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව උකහාගතහැකි ආකාර කීපයක් ඩ්‍රීජර් නීතිවේදියා විසින් දක්වනු ලැබේ (Driedger, 1983). එනම් පළමුවැන්න, ව්‍යවස්ථාවක භාවිතකර ඇති වචනවල සාමාන්‍ය අර්ථය ග්‍රහණය කරගැනීමෙන් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීමයි. මෙහිදී ව්‍යවස්ථාදායකයේ අධිකාරියට හානියක් නොවන පරිද්දෙන් අදාළ ව්‍යවස්ථාව ගුරුකොට ගනිමින් එහි භාවිත කර ඇති වචනවල සාමාන්‍ය අර්ථයට මූලිකත්වය දෙමින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව හඳුනාගැනීමයි.

දෙවැන්න වන්නේ, නීතිගත කරන ලද වචනවලින් ගලා එන අනුමිතියෙන් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීමයි. මෙහිදී අදාළ ව්‍යවස්ථාව ගුරු කොට ගැනීම සිදුවුවද එහි භාවිත කර ඇති වචනවල සාමාන්‍ය අර්ථයට එහා ගොස් එම වචනවලින් අනුමිතියක් යෝජනා කරන්නාවූ අදහසට යොමුවීම මඟින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව හඳුනාගනී. මෙය පළමු අවස්ථාවට වඩා යම්කිසි වැඩිමනක් කාර්යයක නිරතවීමට අධිකරණයට ඉඩ සලසන අවස්ථාවක් ලෙස හඳුනාගත හැකිය.

තෙවන අවස්ථාව වන්නේ, පොදු නීතියේ මූලධර්මයක් හා ව්‍යවස්ථාවක් ක්‍රියාත්මකවීමට අදාළ පූර්වනිගමනයක් ලෙස ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීමයි. මෙහිදී පොදු නීති සම්ප්‍රදායේ අධිකරණය සතු අන්‍යාය පරිචයට අනුගතව ව්‍යවස්ථාවක් එහි ක්‍රියාත්මක භාවයේදී දක්වන්නාවූ බලපෑම පිළිබඳව අවධානය යොමුකරමින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව හඳුනාගනී. මෙය පළමු හා දෙවන යන අවස්ථාවලට වඩා පුළුල් වූ අවස්ථාවක් වන අතර අධිකරණය සතු බලය අවස්ථානුකූලව වර්ධනය වන ආකාරයට ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව හඳුනාගැනීමට කටයුතු කරන තත්ත්වයකි.

අවසන් අවස්ථාව වන්නේ, වචනවල නිශ්චිත අර්ථය පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තුවේ ප්‍රකාශනීය නිවේදනයක් ලෙස ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීමයි. මෙහිදී ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීමෙහිලා අධිකරණයේ නිර්මාණාත්මක කාර්යභාරය යම්තාක් දුරකට සීමාසහිත වන අතර ව්‍යවස්ථාදායකයේ ප්‍රකාශනයක් ලෙස ඊට අදාළ ප්‍රමුඛත්වය ලබාදීමෙන් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගත යුතුය.

මේ අනුව ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාවේ පවත්නාවූ බහුඅර්ථ ස්වභාවය හේතුවෙන් දකුණු අප්‍රිකානු මහාචාර්යවරයෙකු වන ලෝරන්ස් ඩු ප්ලෙසිස් අවධාරණය කර සිටින්නේ පනවන ලද ව්‍යවස්ථාවේ භාෂාව දරාගෙන සිටින අදහස හෝ අදහස්, ව්‍යවස්ථාදායකයේ කැමැත්ත හෝ සංකල්පනාව, ව්‍යවස්ථාවේ අරමුණ හෝ නීතිය පනවන්නාගේ අණ යන අර්ථ එකකට හෝ කීපයකට හෝ නතුව ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගත හැකි බවයි (Du Plessis, 1986).

ඇමෙරිකානු නීති විශාරදයකු වන ජේ. ලැන්ඩිස් විසින් චේතනාවට අදාළ අර්ථ ද්විත්වයක් අවධාරණය කරනු ලබයි (Landis, 1930). ඉන් පළමුවැන්න නම්, 'නියත චේතනාව' යි. මින් අදහස් කරනුයේ ව්‍යවස්ථාදායකය අදාළ ගැටලුවේ ශ්‍රේණිය හා එය යම් ආකාරයකින් විසඳාගැනීමට අදහස් කරන ලද්දේ නම් එය ව්‍යවස්ථාදායකයේ නියත චේතනාව වන බවයි. මෙහිදී ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව නිශ්චිත වන අතර එය බොහෝවිට එම ව්‍යවස්ථාව තුළින්ම විද්‍යමාන විය හැකිය. ඒ අනුව අධිකරණයට දැඩි ආයාසයක් දරමින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සෙවීම අනවශ්‍ය අතර ව්‍යවස්ථාදායකය එනයිත්ම චේතනා කළ පරිදි ව්‍යවස්ථාව තුළින්ම අනාවරණය කරගත හැකිය. දෙවනුව නම්, ව්‍යවස්ථාදායකයේ පසුපස ඇති 'පොදු අරමුණ හෝ අභිප්‍රාය' යන චේතනාවයි. මෙමඟින්, ඉහත කී පළමු අවස්ථා චේතනාවට වඩා යම් කිසි ආයාසයක් දරමින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ අභිප්‍රාය අනාවරණය කර ගැනීමට අධිකරණයට සිදුවන අතර එය අධිකරණයේ අධික්‍රියාකාරීත්වයක් ජනිත කරන අවස්ථාවකි.

ඒ අනුව ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීමේ ව්‍යාකූලත්වයට හේතු වන්නේ මෙම බහු අර්ථ විග්‍රහයයි. මෙම පදය අපැහැදිලි අර්ථනිරූපණයකට හා ප්‍රතිඵල සඳහා ඉඩ සලසන්නක් වුවද සුපරීක්ෂාකාරී විශ්ලේෂණයකින් හා අධ්‍යයනයකින් පසු මෙම පදය පරීක්ෂාකාරීව බලන විට ඉතාම ප්‍රයෝජනවත් වන්නක් බව පෙනේ. පාර්ලිමේන්තුවේ චේතනාව යන්න නොවැදගත් හෝ මායාකාරී දෙයක් නොවේ. කෙසේවෙතත්, ව්‍යවස්ථාවේ චේතනාව මනෝවිද්‍යාත්මක චේතනාවක් නොවන මුත් එය පාර්ලිමේන්තුව විසින් පනවන ලද ව්‍යවස්ථාවක සොයාගත හැකි වචනවල අර්ථය අවධාරණය කරන්නාවූ වැයමකි (Devenish, 1992). රූපට ක්‍රොස් දක්වන්නේ ප්‍රකාශනය යන්න භාෂාමය පහසුවක් ලෙස විස්තර කිරීමක් නොවන බවයි (Cross, 1976).

රීඩ් සාම්චරයා විසින් පහසුවෙන් අවබෝධ කරගැනීමට අපහසු ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සොයායෑමේදී අධිකරණය සත්‍ය ලෙසම සිදුකරනුයේ කුමක්ද යන්න දක්වනු ලැබේ. එනම්, විනිසුරුවන් ලෙස අප නිතරම ප්‍රකාශකරනුයේ අප ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සොයායන බව වුවත් එය එතරම්ම නිවැරදි නොවේ යනු යි. අප විසින් පාර්ලිමේන්තුව භාවිත කරන ලද වචනවල අර්ථය සොයාගනු ලබයි. එසේම අප විසින් සොයාබලනු ලබන්නේ ව්‍යවස්ථාදායකය අදහස් කළේ කුමක්ද යන්න නොව ඔවුන් ප්‍රකාශ කළ දේවල සැබෑ අර්ථයයි (Black-Clawson Internationa Limited Vs. Papierwerke Waldhof-Aschaffenburg AG, 1975).

කොවෙන් නීතිවේදියා අවධාරණය කරනුයේ, මෙම යෙදුම නම් කළ හැකි හෝ හඳුනාගතහැකි සංකල්පයකට යොමු නොවී එළඹුණු තීරණයක් සාධාරණීකරණය කිරීමට භාවිත කරනු ලබන ලේඛනයක් ලෙසයි (Cowen, 1980). ඔහු තවදුරටත් විග්‍රහ කරනුයේ එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මෙම සංකල්පය විශ්ලේෂණාත්මකව නොපවතින අතර ප්‍රමාණවත් අවධානයකින් තොරව සැකයක් රහිතව ඉතා වැදගත් භූමිකාවක් නිරූපණය කිරීමට අවසර ලබා දෙන බවයි. කෙසේ හෝ වේවා, මෙම යෙදුම භාවිත කිරීමෙන් අදහස් වන්නේ අර්ථනිරූපණය කරන්නා ඓතිහාසික ව්‍යවස්ථාදායකයේ පැවති මානසික තත්ත්වය ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමට උත්සාහ දරන බවයි. මෙය සෑහීමකට පත්විය නොහැකි තත්ත්වයක් ලෙස කොවෙන් ප්‍රකාශ කරනුයේ එය ව්‍යවස්ථාව ක්‍රියාත්මක වන කාල රාමුව නොසලකමින් පසුගාමී තත්ත්වයක් පෙන්නුම් කරන රීතියක් යන අදහස ඉස්මතු කරමිනි.

සිංගර් නීතිවේදියා විසින් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අර්ථනිරූපණය සඳහා වන නිර්ණායකයක් හා ව්‍යවස්ථාවක අර්ථය සඳහා වන නිර්ණායකයක් ලෙස වෙන්කර දක්වනු ලබයි. අදාළ ව්‍යවස්ථාව පනවන ලද ව්‍යවස්ථාදායකයේ මන්ත්‍රීවරුන් විසින් එයින් අදහස් කරන ලද්දේ කුමක්ද යන්න මූලින්ම අවධාරණය කරන අතර අනතුරුව එය ආමන්ත්‍රණය කරන ජනතාවට වැටහෙන්නේ කුමක්ද යන්න අවධාරණය කරයි (Singer, 1985). මෙහි පළමුවැන්න වඩාත් මනෝමූලික ප්‍රවේශයක් දරන අතර දෙවැන්න වඩාත් විෂයමූලික ප්‍රවේශයකට යොමු කරයි. ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ අර්ථනිරූපණය සඳහා වර්ධනය වන සහයෝගිතාව යෝජනා කරනුයේ මෑතකාලීන අධිකරණ මතවල ප්‍රකාශය මඟින් ව්‍යවස්ථාපිත නිර්වචනය නොමැති විට සාමාන්‍ය රීතිය වන්නේ ජනප්‍රිය හෝ ලැබුණු ආනයනික වචන හෝ මඟින් පොදු නීතිය අර්ථනිරූපණය සඳහා සාමාන්‍ය රීතිය සැපයීමයි (Mercantile Bank and Trust Company Vs. United States, 1971).

ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව මිථ්‍යාවක් නොවූවත් එම සංකල්පය තුළ ප්‍රබන්ධයක සලකුණු ඇති බව බෙනියන් නිරීක්ෂණය කරයි. ඔහු මෙය විස්තර කර දක්වනුයේ ව්‍යවස්ථාදායකය කෙටුම්පත්කරුගේ චේතනාව ඇදහැනීමට කටයුතු කරන බවත් ව්‍යවස්ථාදායකය යන්න දෝෂයක් සිදුනොකරන පරමාදර්ශී ආයතනයක් ලෙස අධිකරණය විසින් සලකනු ලබන බවත් පවසමිනි. (Bennion, 1984). ඩ්‍රීජර් නීතිවේදියා එය පැහැදිලි කරනුයේ ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව ප්‍රබන්ධයක් වන්නේ ව්‍යවස්ථාදායකයට මනසක් නොමැති බැවින් එය පාර්ලිමේන්තු මතස විසින් සකස් කරන ලද චේතනාවක් නොවන බව දක්වමිනි. එසේම එවැනි කිසිදු සාමූහික චේතනාවක් නොපවතින නිසා එය ව්‍යවස්ථාදායකයේ සාමාජිකයන්ගේ සාමූහික චේතනාවක් නොවන බව හෙතෙම පවසයි (Driedger, 1983).

බහුපක්ෂ ක්‍රමයක් තුළ ව්‍යවස්ථාවේ අන්තර්ගත චේතනාව පනත් කෙටුම්පතේ සහ විධායකයේ (පෞද්ගලික පනත් හැර) කෙටුම්පත්කරුගේ චේතනාව වන නමුත් එය නිසැකවම ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව නොවේ. එවැනි ක්‍රමයක් තුළ සාමාන්‍යයෙන් චේතනාව යම් බහුතරයකගේ කැමැත්ත වන අතර ව්‍යවස්ථාපිත ක්‍රියාවලියක් හරහා නීතියේ බලය සාක්ෂාත් කර ගන්නා ඔවුන්ගේ හැඟීම් අදාළ ව්‍යවස්ථාවෙන් ප්‍රකාශ කරනු ලැබේ.

පනත් කෙටුම්පතක චේතනාව සහ යම් ව්‍යවස්ථාදායකයක නීති සම්පාදනය කරන්නන් හෝ අවම වශයෙන් ඔවුන්ගෙන් බහුතරයක් හෝ නීති සම්පාදනයකට සහාය වීමට පොලඹවන ලද හේතු අතර වෙනස හඳුනා ගැනීම අත්‍යවශ්‍ය වේ (Cowen, 1980). දෙවැන්න අපේක්ෂිත අරමුණක් ඉටු කිරීම සඳහා විශේෂිත ආකාරයකින් නීති සම්පාදනය කිරීමට ගත් තීරණය සඳහා දේශපාලන

අභිප්‍රේරණයේ ප්‍රකාශනයක් වන අතර පළමුවැන්න බලගැන්වීමේ නීතිමය අර්ථයට සම්බන්ධ වේ. අධිකරණයක් විසින් මෙම අභිප්‍රේරණය සලකා බැලිය යුත්තේ එය චේතනාවට ආලෝකය විහිදුවන ප්‍රමාණයට පමණි. අධිකරණයක් ප්‍රථමයෙන් සහ ප්‍රධාන වශයෙන් සැලකිලිමත් වන්නේ ව්‍යවස්ථාවක නෛතික අරුත සොයාගැනීමට වන අතර එය සම්මත කිරීමට හේතු වූ කරුණු සම්බන්ධයෙන් ඉතා අවම අවධානයක් යොමුකරනු ලැබේ. මෙහි දෙවැන්න නිර්වචනය කිරීම නීතිමය කාරණයකට වඩා දේශපාලනික කාරණයකි (Bennion, 1984).

නිශ්චිතව නම්කරන ලද අධිකාරීන් වෙත ව්‍යවස්ථාවක් හරහා ප්‍රකාශිතව බලය ලබාදීමක් හැරුණු කොටගෙන ව්‍යවස්ථාවේ අර්ථය නිර්ණය කිරීමේ සහ මතු විය හැකි සෑම අවස්ථාවකදීම එය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ කර්තව්‍යය ව්‍යංග්‍රයෙන් පාර්ලිමේන්තුව විසින් අධිකරණයට පවරනු ලැබේ. මෙය පාර්ලිමේන්තුවකට පාලනය කළ හැකි ගතික සහ නිර්මාණාත්මක ක්‍රියාවලියකි. මේ අනුව, පාර්ලිමේන්තුව විසින් එය තෝරා ගනු ලබන්නේ නම්, පුළුල් සහ චේතනාන්විතව නොපැහැදිලි යෙදුමක විස්තරාත්මක යෙදුමක් සකස් කිරීමේ කාර්යය අර්ථනිරූපණය කරන්නාට පැවරිය හැකිය (Bennion, 1984). මෙය මා විසින් හඳුනාගනු ලබන්නේ අදාළ ව්‍යවස්ථාව මඟින් අධිකරණය වෙත එම ව්‍යවස්ථාව අර්ථනිරූපණය කිරීමට ලබා දෙන්නාවූ ‘අභිමතය’ ලෙසයි. ඒ හා සමානව, ‘ව්‍යවස්ථාවක ආත්මය හෝ සාධාරණත්වය හෝ සම්බන්ධයෙන්, ඩිකර්සන් අදහස් කරන්නේ සාධාරණත්වය සහ සාධාරණත්වය සාක්ෂාත් කර ගැනීම සඳහා අධිකරණය විසින් ජනනය කරන ලද සීමාවන් සහ සීමා කිරීම් මඟින් සාධාරණත්වය පිළිබඳ මූලධර්මය ක්‍රියාත්මක වූ බවයි. මෙම පදය යම් ආකාරයක පටු අර්ථකථනයක් ලෙස හැඳින්වුවද මෙම සිද්ධාන්තය තවමත් ජීවමානව පවතින අතර සාධාරණත්වය පිළිබඳ ආවරණය මීට අත්‍යවශ්‍යම නොවේ (Dickerson, 1975).

ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගනු වස් ශ්‍රී ලාංකේය ප්‍රවේශය යම්තාක් දුරකට අර්බුදකාරී වන්නේ ඒ තුළ සමමිතික ප්‍රවේශයක් අන්තර්ගත නොවන බැවිනි. බ්‍රිතාන්‍ය පොදු නීති සම්ප්‍රදාය අනුගමනය කරන රටක් ලෙස අප අධිකරණයේ ප්‍රවේශය බ්‍රිතාන්‍ය යටත්විජිත සමය තුළ බොහෝ අවස්ථාවලදී අකුරුතා ප්‍රවේශය හා මනෝමූලික ප්‍රවේශය අනුගමනය කළ බවක් අධිකරණ විනිශ්චයන් පරිශීලනය කිරීමේදී හඳුනාගත හැකිය. කෙසේ නමුත් පශ්චාත් යටත්විජිත යුගය තුළද අකුරුතා ප්‍රවේශයෙහි හා මනෝමූලික ප්‍රවේශයන්හි අදාළ බව අඩුවැඩි වශයෙන් සොයාගත හැකි වේ. කෙසේ වෙතත්, පොදු අන්තර්ජාතික නීතිය හා ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් නීතිය වැනි නීති ප්‍රදේශයන්හි ක්‍රමික වර්ධනයන්හි බලපෑම හේතුවෙන් දැඩි අකුරුතා ප්‍රවේශයන්ගෙන් පරිබාහිරව කාර්යාර්ථයේ ප්‍රවේශය, සාධාරණ ප්‍රවේශය හා විෂයමූලික ප්‍රවේශයන් හරහා ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීම සිදු කර ඇති බව අධිකරණ විනිශ්චයන් පරිශීලනය කිරීමේදී විද්‍යමාන වේ. ඒ හරහා අධිකරණමය මැදිහත්වීමෙන් මහජන භාර සංකල්පය, මහජන සුභසාධන නඩුකර හා මූලික අයිතිවාසිකම්හි පුළුල් හඳුනාගැනීම හා යෙදීම් දැකගත හැකිය. කෙසේ වෙතත්, මෙහි ශ්‍රී ලාංකේය ප්‍රවේශය ස්ථිරසාරව මෙය යැයි පැවසීම බුද්ධිගෝචර නොවන අතර එය සෑම විටකම අධිකරණමය මනස තුළ විචලනය වන උභතෝකෝටිකයක් බවට පත්වේ. ඇමරිකාව වැනි ව්‍යවස්ථාවන්හි අධිකරණමය විමර්ශනය මනාව ක්‍රියාත්මක වන රටක ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අධිකරණයේ අර්ථනිරූපණය තුළ ගවේෂණය කිරීම සිත් ඇදගන්නා සුලු මානයන් වෙත ව්‍යාප්ත වූවද ව්‍යවස්ථාවන්හි අධිකරණමය විමර්ශනය ක්‍රියාත්මක නොවන ශ්‍රී ලංකාව වැනි රටක ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීම විනිශ්චයකාරවරුන් සිය සාම්ප්‍රදායික සීමාවන්ගෙන් වියුක්ත නොවන පසුබිමක් තුළ හඳුනාගත හැකිය.

සමාලෝචනය

මේ අනුව ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීම අධිකරණයේ අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාවලියේ මුඛ්‍ය අරමුණ මෙන්ම නෛතික ව්‍යායාමය වන බව පැහැදිලිය. ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව සම්බන්ධයෙන් බොහෝ නීතිවේදීහු විවිධ වූ අර්ථකථන නොයෙකුත් විචේචනයන් ඇසුරින් ඉදිරිපත් කළද ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණ ක්‍රියාදාමය තුළ එහි අනිවාර්ය වැදගත්කම කිසිදු ලෙසකින් නොසලකාහැරිය හැකි බවට ආකල්පනයන් ඉදිරිපත් නොකරති. එයින් පැහැදිලිවන්නේ ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව යන සංකල්පය එය එනයිත්ම ග්‍රහණය කරගැනීමේ සංකල්පනාත්මක ප්‍රවේශයන්හි යම් යම් ගැටලු ඇතත් ජනතාවගේ අභිප්‍රායයන් නියෝජනය කරන්නාවූ ද, ව්‍යවස්ථාදායකයේ සාමාජිකයන් සම්පාදනය කරන්නාවූ ද නීතීන් ව්‍යවස්ථාදායකය හරහා පත්කළ ස්වාධීනවූ අධිකරණ පද්ධතිය තුළින්ද විද්‍යමාන විය යුතුය යන අදහසයි. කෙසේවෙතත්, චේතනාව යන්න මනෝමූලික අර්ථකථනයකින් ව්‍යුත්පන්න වන හෙයින් එහි විෂයමූලික පැතිකඩ අනාවරණය කරගැනීම අභියෝගාත්මක කර්තව්‍යයක් වේ. මෙම අභියෝගාත්මක කර්තව්‍යය ව්‍යවස්ථාදායකය හා අධිකරණය අතර ඇතිවිය හැකි සට්ටනයන් අවම කර ගැනීම සඳහා අධිකරණයේ ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණයේ මූලික වෑයම ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීම ලෙස ආදර්ශ කරගනිමින් එය අනාවරණය කරගැනීමේ විධික්‍රමයන් ලෙස ව්‍යවස්ථා අර්ථනිරූපණ න්‍යායන්, රීතීන්, අභ්‍යන්තර ආධාරක, බාහිර ආධාරක, ආපේත හා සුර්වනිග මනසන් අධිකරණ පරිචය තුළ ගොඩනගාගෙන ඇත. මෙය තවමත් වර්ධනය වන පරිචයක් වන අතර එහි ආරම්භයන් අවසානයන් ව්‍යවස්ථාදායකයේ චේතනාව අනාවරණය කරගැනීමම වනු ඇත.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- Baade, H. W. (1991). Original intent in Historical Perspective: Some Critical Glosses. 69 Texas Law Review, 1001-1079.
- Bell, J., & Engle, G. (1987). Cross Statutory Interpretation. Butterworths.
- Bennion, F. A. (1984). Statutory Interpretation. London: Butterworths.
- Black-Clawson Internationa Limited Vs. Papierwerke Waldhof-Aschaffenburg AG, AC 591 (1975).
- Bloom, H. (1970). Law Commission-Interpretation of Statutes. 33 Modern Law Review 197, 199.
- Cowen, D. V. (1980). The Interpretation of Statutes and the Concept of the Intention of the Legislature . 43 Tydskrif vir Hedendaagse Romeins-Hollandse Reg 375, 391.
- Cross, S. R. (1976). Statutory Interpretation. London : Butterworths.
- Devenish, G. E. (1992). Interpretation of Statutes. Kenwyn: Juta and Co. Ltd.
- Dickerson, R. (1975). The Interpretation and Application of Statutes. Boston: Brown.
- Driedger, E. (1983). Construction of Statutes. Toronto: Butterworths.
- Du Plessis, L. M. (1986). The Interpretation of Statutes. Durban: Butterworths.
- Landis, J. (1930). A Note on Statutory Interpretation . 43 Harward Law Review 886, 888.

- Mercantile Bank and Trust Company Vs. United States, 441 F2D 364 (CA 8th 1971).
- Mikva, A. J., & Lane, E. (1997). An Introduction to Statutory Interpretation and the Legislative Process. Aspen Law & Business.
- Popkin, W. D. (1997). Materials on Legislation: Political Language and the Political Process. West Information.
- Singer, N. (1985). Statutes and statutory construction. CD Sands.
- Sullivan, R. (2007). Statutory Interpretation. Toronto: Irwin Law Inc.
- Witherspoon. (1962). Administrative Discretion to Determine Statutory Meaning: "The Middle Road". 40 Texas Law Review 751, 796-800.

The Tainted ‘ACT OF GRACE’: A Commentary on the Scope and Application of the Presidential Pardon in Sri Lanka

Abigail Sooriyakumar Jayakody
Attorney-at-Law

abigail.sooriyakumar@gmail.com

Abstract

A sovereign’s right to pardon is a power that acts as a check on ‘prosecutorial and police powers.’ It is in this context that this article traces the origins of the power of pardon and its evolution as the power recognized in most democratic societies. The article also examines the scope and application of the power vested in the President of Sri Lanka to grant pardon while drawing a comparison of the exercise of the right to pardon in jurisdictions such as South Africa, India, United Kingdom and the United States of America.

Key words: Presidential pardon, power of pardon, presidential clemency.

‘Let the wicked forsake his way, and the unrighteous man his thoughts: and let him return unto the Lord, and He will have mercy upon him; and to our God, for He will abundantly pardon.’ (Isaiah 55:7- The Holy Bible (KJV)).

"PARDON: To remit a penalty and restore to the life of crime. To add to the lure of crime the temptation of ingratitude." - The Devil's Dictionary, Ambrose Bierce

Introduction

The notion of clemency/act of grace, which may have had its origins in the Mosaic law, Greek and Roman law (Duker. W. F. 1977, p 475) seeped into the British law in the form of the prerogative right of mercy. The pardon granted by a sovereign under the British law was considered as an extension of the right to rule bestowed on the British monarchy by the divine (Thompson II R. M. 2016). Despite the rationale used to justify a sovereign’s right to pardon, in the present day and age, in lands beyond Her Majesty’s realm, this right to pardon is exercised by mere mortals, a far cry from the benevolent Being of the Old Testament.

So, the question remains - why is the power of pardon important? Simply put, today, in democracies around the globe, the right to pardon exercised by the sovereign is a safeguard put to not only ensure due process but also allow for the rectification of sentences that have been passed on individuals incorrectly. Also of importance is the fact that the presidential clemency offers an ‘explicit constitutional check on prosecutorial and police powers.’ (Novak. A. 2016) Take for example the famed mathematician Alan Turing who was convicted in 1952 for homosexuality. He was granted a posthumous pardon in 2014. Although at the time Turing

was convicted, the act for which he was charged with was an offence in United Kingdom domestic legislation, the law was reformed in 1967 and the offence with which he was charged was considered an offence no more (see Sexual Offences Act of 1967 now replaced by the Sexual Offences Act 2003 the latter incorporating provisions enabling the domestic legislation to be in compliance with European Union law.) The important aspect to note in this instance is that the posthumous pardon offered to Turing, although he was deceased at the time, corrected a grave injustice. This is the protection afforded by clemency. It protects due process and legal rationale. And it is an essential part of any jurisdiction. The application of this power of pardon varies from jurisdiction to jurisdiction.

This article seeks to set out the main aspects of the sovereign's right to pardon and the general legislative framework within which it operates (it should be noted that the article will deal exclusively with the Presidential right to pardon as opposed to pardon exercised by government officials such as the *nolle prosequi* power of the Attorney-General, etc.). Thereafter, let us consider the scope of the presidential pardon in Sri Lanka in comparison with jurisdictions such as South Africa, India and the United States of America (the article will focus on jurisdictions where the head of state is the President as opposed to a Monarch like the United Kingdom). This article will also set out recommendations on how the right to presidential pardon may be exercised to ensure transparency, fairness and justice.

Nature of the power of presidential clemency

In many jurisdictions, the presidential power of clemency is used to describe the traditional forms of executive mercy found under common law (Duker. W. F. 1977, p 475). They are 'pardons, reprieves, commutations of sentence, and remissions of fines and forfeitures.' Some jurists have also included this power of clemency to include the term 'amnesty' as well (Jorgenson. J. N. 1993, p 345).

A pardon, which can be absolute or conditional, overturns the conviction of the offender i.e., absolves him of his criminal record and places him in a position of a normal citizen. The legal consequences of such a pardon, while allowing the offender to reintegrate into society may in certain circumstances, not achieve the desired effect (for example, in employment which requires a qualification based on character, the commission of the offence cannot be withheld). Amnesty is usually granted to individuals who are under trial but have not yet been convicted and the effect of amnesty is such that an individual's record will reflect his offence even if his punishment is remitted (Kobil. D. T. 1991, p 569, 575). It should be noted that the practice of granting amnesty by a sovereign has been exercised usually in the case of a large group or class of individuals (see Napoleon's amnesty of March 13, 1815 and the general amnesty granted by the President of the United States, Andrew Johnson, after the American Civil War (1861–1865) in 1868.) A reprieve is a suspension of the sentence or punishment, albeit a temporary one (Duker. W. F. 1977, p 475).

It has been correctly noted that a reprieve is the most limited of the forms of clemency. The purpose of granting a reprieve is to enable the offender to engage in preparation for the appeal of his sentence. In addition to the above, a form of clemency known as ‘respite’ is also granted. A respite of a sentence would, legally speaking, grant a postponement of the sentence or punishment but unlike reprieves does not carry the possibility of a cancellation of the sentence or punishment. It must be noted that the definitions given above may vary across jurisdictions but it has been generally accepted that clemency covers pardons, amnesties, reprieves, respites, commutations and the remissions of sentences or punishments.

Historically, when the power of presidential clemency was known as the prerogative right of mercy, it was an absolute power. Gradually, with issues such as the Parliament's impeachment of Thomas Osborne, the Lord High Treasurer of England who was granted clemency by Charles II, this absolute right was subject to certain checks and balances. In nations governed by a constitution which recognizes the president as the head of state, the power of clemency is curtailed even further in its application by virtue of constitutionally set out limitations. It should be noted that there is an implied rule that no President is required to give a reason for the refusal of clemency or the granting of the same (Kobil. D. T.).

Presidential pardon in Sri Lanka and other jurisdictions: comparative analysis

Presidential pardon in our emerald isle is an area of law left largely to the discretion of the executive i.e., it has not been subject to stringent legal regulations as seen in other jurisdictions. From the pardon granted by the then President J. R. Jayewardene in 1981 to W. K. Sunil alias Gonawala Sunil who was convicted of rape to the more notable pardon granted by the then President Mahinda Rajapaksa in 2006 to Member of Parliament S. B. Dissanayake who was convicted of contempt of court, have prompted questions such as whether the pardons were granted in the interests of justice to ‘rectifying miscarriages of justice and recognizing mitigating circumstances’, as a strategic political move or for personal gain by the executive. Pardons granted to then Cabinet Minister Milroy Fernando’s wife Mary Juliet Monica Fernando (who was convicted of the murder of two) by the then President Mahinda Rajapaksa in 2005 and the pardon granted to Manohari Daniels, who was convicted of aiding and abetting the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) in 1989 in the bombing near the Maradana police station which resulted in the deaths of more than 40 individuals, by the then President Ranasinghe Premadasa have, as pointed out by writers such as Fonseka and Rajakaruna, (Fonseka. B. and Rajakaruna. N. 2020) added fuel to the flames. It should be noted that although the pardon of journalist J.S. Tissanayagam by the then President Mahinda Rajapaksa in 2010 has been largely commended by the media (<https://www.theguardian.com/world/2009/aug/31/tissanayagam-sri-lanka-jailed-tamil> prior to granting pardon and <https://www.reuters.com/article/idINIndia-48220420100504> after the pardon), pardons granted by the then President Maithripala Sirisena to Don Shramantha Jude Anthony Jayamaha and the Ven. Galagodaaththe

Gnanasara Thero, the General Secretary of the Bodu Bala Sena, and subsequently the pardons granted by former President Gotabaya Rajapaksa to Army Staff Sergeant Sunil Rathnayaka (see <https://www.bbc.com/news/world-asia-50365125> and <https://www.cpalanka.org/the-pardon-in-the-mirusuvil-massacre-sri-lankas-elusive-quest-for-justice/>) and Ven. Uwatenne Sumana Thero have been criticised by organizations such as the Center for Policy Alternatives.

A President's power to pardon is provided for by Article 34 of the Constitution. Accordingly, the President can grant: a pardon freely or subject to lawful conditions; any respite of the execution of any sentence that is passed on an offender, indefinitely or for any period that the President may think fit; commutations and remissions.

The Proviso to Article 34(1) states that in the instance the President wishes to pardon an individual who has been sentenced to death, he should call for a report from the Judge who tried the case and thereafter forward the same to the Attorney General for his advice. The Attorney General is then required to forward the report together with his advice to the Minister of Justice. The Minister is required to submit his/her recommendations on the matter and subsequently forward the report, the advice of the AG together with his/her recommendations to the President.

Moreover, Article 34(2) provides that the President may grant a pardon or reduce the period of the disqualification of any individual who is or has become subject to any disqualification specified in Paragraphs (d), (e), (f), (g) or (h) of Article 89 or Sub-Paragraph (g) of Paragraph (1) of Article 91.

It should be noted that Article 34 must be read together with Section 3(q) of the Assistance to and Protection of Victims of Crime and Witnesses Act, No. 4 of 2015 which provides that a victim of crime shall have the right:

'In the event of any person in authority considering the grant of a pardon or remission of sentence imposed on any person convicted of having committed an offence, to receive notice thereof and submit through the Authority to the person granting such pardon or remission, the manner in which the offence committed had impacted on his life including his body, state of mind, employment, profession or occupation, income, quality of life, property and any other aspects concerning his life.'

In addition to the above, when the issue of the Presidential pardon is the highlight of the day, often cited are provisions of the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR). Article 2(3)(a) of the ICCPR provides that the State Party to the Covenant undertakes to 'ensure that any person whose rights or freedoms as herein recognized are violated shall have an effective remedy...' and in 2(3)(c) to 'ensure that the competent authorities shall enforce such remedies when granted.' Although Sri Lanka is a State Party to the ICCPR, on account

of it being a dualist nation, even though certain provisions of the ICCPR have been selectively incorporated into the ICCPR Act, No. 56 of 2007 and thereby are legally enforceable in the domestic legal sphere, it is unclear whether Article 2 has achieved similar status as it has not been incorporated in the Act specifically.

a. South Africa

Section 84(2)(j) of the Constitution of the Republic of South Africa grants the President of South Africa the power to pardon, reprieve offenders and remit fines, penalties or forfeitures. The power of pardon and reprieves must be exercised in consultation with the Executive Deputy President (in addition to the power of pardon, a speedy process of the expungement of the criminal record also exists in South Africa where the criminal record of offenders is expunged after a period of 10 years for specific offences.) In the notable case of the *President of the Republic of South Africa v. Hugo* (CCT11/96) [1997] ZACC 4; 1997 (6) BCLR 708; 1997 (4) SA 1 (18 April 1997), the Court held that the Presidential exercise of the pardon was subject to judicial review under the fundamental rights jurisdiction of the Court. It also held that ‘no prisoner has the right to be pardoned, to be reprieved or to have a sentence remitted.’ (Para 29 of the judgment. See also the case of *de Freitas v. Benny* [1976] AC 239 (PC) at 247 quoted in *Hugo* where Lord Diplock had in an appeal from the Court of Appeal of Trinidad and Tobago stated that ‘*Mercy is not the subject of legal rights. It begins where legal rights end. A convicted person has no legal right even to have his case considered by the Home Secretary in connection with the exercise of the prerogative of mercy. In tendering his advice to the sovereign, the Home Secretary is doing something that is often cited as the exemplar of a purely discretionary act as contrasted with the exercise of a quasi-judicial function.*’)

Another noteworthy aspect of the Presidential power of pardon in South Africa is that this power is derived from the Constitution and therefore, must be exercised in line with the Constitution. This aspect of the Presidential pardon was explained clearly in the *Certification of the Constitution of the Republic of South Africa, 1996* (CCT 23/96) [1996] ZACC 26; 1996 (4) SA 744 (CC); 1996 (10) BCLR 1253 (CC) (6 September 1996):

‘The power of the South African head of state to pardon was originally derived from royal prerogatives. It does not, however, follow that the power given in the new text (NT) 84(2)(j) is identical in all respects to the ancient royal prerogatives. Regardless of the historical origins of the concept, the President derives this power not from antiquity but from the NT itself. It is that Constitution that proclaims its own supremacy. Should the exercise of the power in any particular instance be such as to undermine any provision of the NT, that conduct would be reviewable.’

‘The objection based on constitutional principles (CPs) VI and VII really amounts to a complaint about a perceived overlap of powers and functions between the President, as

a member of the executive, on the one hand and the judiciary on the other. It has never been part of the general functions of the court to pardon and reprieve offenders after justice has run its course. The function itself is one that is ordinarily entrusted to the head of state in many national constitutions, including in countries where the constitution is supreme and where the doctrine of the separation of powers is strictly observed.'

b. India

Article 72 of the Constitution of India states that the President has the power to grant pardons, reprieves, respites or remissions of punishment or to suspend, remit or commute the sentence of any person convicted of any offence. This power is also extended to the Governor of a State under Article 161 of the Constitution.

In the case of *Maru Ram v. Union of India* (1981(1) SCC 107), the Court noted that it would review the President's exercise of the power of pardon only in 'rare cases.' Subsequently, in *Kehar Singh v. Union of India* (1989 (1) SCC 204) the Court held that the pardoning power under Article 72 can be subject to a review in the event the executive decision was taken on 'irrational, arbitrary, unreasonable or *mala fide* grounds such as discrimination on the basis of religion, caste, colour or political loyalty' (Rai. J. P. 2014, pp 1-26).

Although in *Maru Ram* and *Kehar Singh*, the Court refrained from laying a guideline on when the pardon was subject to review, in the case of *Mansukhlal Vithaldas Chauhan v. State of Gujarat* 1997 (7) SCC 622), that the aim of judicial review was to confine itself to questions of legality rather than substitute the discretion of the Court for that of the executive, was noted. The Court further noted that the following questions may be posed to achieve this purpose: 1. Did the decision-making authority exceed its powers? 2. Did the authority commit an error of law? 3. Did the authority commit a breach of the rules of natural justice? 4. Did the authority reach a decision that no reasonable tribunal would have reached? 5. Did the authority abuse its powers?

Moreover, it seems from decided cases that the Supreme Courts of India has tended to quash orders granting pardon, if they are arbitrary and irrational (*Satpal v. State of Haryana* 2000 (5) SCC 170.) and 'irrelevant and extraneous materials had entered into the decision making.' (*Epuru Sudhakar v. Government of Andhra Pradesh Writ Petition (Cri.) 284-285 of 2005*) It should also be noted that these latter cases deal with the Governor's power of pardon as seen in Article 161 of the Constitution and not that of the President.

c. United Kingdom

The constitutional basis to grant pardons in the United Kingdom is exercised as a prerogative power of mercy by the Crown and has its roots in Common law. This power is usually exercised by the Crown by constitutional convention on the advice of the Home Secretary.

The exercise of this prerogative covers trivial crimes to more serious offences. If the Home Secretary is satisfied that the individual convicted is innocent, then a Free Pardon is granted, clearing the individual of conviction and all legal consequences that ensue from a conviction. The Home Secretary may also recommend Remission whereby the consequences of a sentence or conviction is removed or mitigated ‘by releasing the subject from having to serve some or all of a sentence of detention or having to pay some or all of a monetary penalty.’ (Pls see the National Archives – UK website).

In the case of *R v. Secretary of State for the Home Department ex parte Bentley* (1993 (4) All ER 442.), the Court held that the decision taken by the Home Secretary is subject to judicial review. Commenting on the wide discretion of the exercise of this power, the Court noted that:

‘...the substance of the applicant’s case was that the Home Secretary failed to recognize the fact that the prerogative of mercy is capable of being exercised in many different circumstances and over a wide range and therefore failed to consider the form of pardon which might be appropriate to meet the facts of the present case. Such a failure is, we think, reviewable.’

The Court also noted that *‘the present Home Secretary is fully aware that there is nothing to prevent him recommending the grant of a free pardon even in a case in which he is not persuaded that the conviction was wrong.... He continues to think that a free pardon should be recommended only when the Home Secretary of the day is satisfied that the convicted person was not guilty of the offence charged.’*

d. United States of America (USA)

In the case of *United States v. Wilson* (32 U.S. (7 Pet.) 150 (1833)), Chief Justice John Marshall expressly recognized the President's power of pardon as *‘an act of grace, proceeding from the power entrusted with the execution of laws, which exempts the individual, on whom it is bestowed, from the punishment the law inflicts for a crime he has committed.’*

Article II, Section 2, Clause 1 of the Constitution provides that the President has the power to grant Reprieves and Pardons for offences committed against the United States of America, but that it does not extend to cases of impeachment.

In the USA, requests for clemency are usually directed to the Office of the Pardon Attorney in the Department of Justice (DOJ). The Attorney’s recommendations are directed to the Attorney General via the Deputy Attorney General and thereafter the Attorney General ‘makes the final decision as to whether the petition merits approval or disapproval by the President’ and a ‘written recommendation is submitted to the President.’ (Thompson II R. M. 2016).

In reviewing a petition for pardon, the DOJ takes the following into consideration: ‘(1) post-conviction conduct, character, and reputation; (2) seriousness and relative recentness of the offence; (3) acceptance of responsibility, remorse and atonement; (4) need for relief; and (5) official recommendations and reports.’ (Department of Justice, U.S. Attorneys’ Manual §1-2.112- Standards for Considering Pardon Petitions (September 1997)).

When reviewing petitions for the commutation of sentence, the DOJ, while granting it in exceptional circumstances only, considers factors such as: ‘disparity or undue severity of sentence, critical illness or old age, and meritorious service rendered to the government by the petitioner, e.g., cooperation with investigative or prosecutive efforts that has not been adequately rewarded by other official action...the amount of time already served and the availability of other remedies (such as parole).’

In the case of *Burdick v. United States* (236 U.S. 79 (1915)), the Court recognized an inmate’s right to refuse the pardon on grounds that the inmate’s right to exercise his right against self-incrimination. In *Burdick*, rejecting the notion that pardons are effective when they are issued, the Court held that the petitioner could refuse the pardon on the basis that acceptance may lead to ‘consequences of even greater disgrace than those from which it purports to relieve.’

In comparison with the various practices adopted by the jurisdictions discussed above, the mechanism in place for granting pardons in Sri Lanka is somewhat sound. However, the lack of an established guideline, setting out the circumstances under which the pardon can be granted has in the recent years undermined this power. This situation has been exacerbated on account of the fact that the case law on this subject is near non-existent and therefore does not elucidate the grounds nor provide a guideline on which to exercise the power. The danger of this trend is that it creates an uncertainty regarding the exercise of this power, undermines the legitimate expectation of the offender and most importantly jeopardizes the interests of the victim. Sri Lanka follows a system leaning more toward a ‘bureaucratic structure’ (See Novak. A on how Novak distinguishes between a bureaucratic structure and a common committee structure/mercy committee in arriving at the decision to pardon.) of checks and balances on the exercise of the power of pardon. While this may be a good idea, an even better one would be where all the stakeholders have a say in the matter (mercy committees). After all, a crime does not affect just the offender, it affects the victim, the victim’s family and indirectly, the society at large.

Recommendations

The reason why the ‘act of grace’ may be seen as ‘tainted’ is based on a number of factors. One of the main concerns in Sri Lanka regarding the executive’s power of pardon would be a lack of transparency of the process involved and the limited number of actors who contribute

to the decision to pardon or not. As discussed above, it is recommended that a Review Board, akin to mercy committees discussed above, be established. It is important that this Review Board includes a mixture of individuals from medical, legal, correctional or rehabilitation backgrounds to name a few. (An example of ‘open committee structure’ is seen in the Solomon Island and several US States such as Arizona.) It is also important that the Board remains comprised of non-political members.

The Committee Report of the Ministry of Prison Management and Prisoners Rehabilitation Affairs on formulating a mechanism to grant special pardon through a review process in addition to the policy process of granting general pardon to reduce prison overcrowding has recommended that evaluation committees should be established to monitor the progress of prisoners on death row. However, it is unclear as to whether this recommendation is in operation.

Another area that needs looking into in terms of the pardon is employing some form of guideline specifying the instances in which pardon will be considered as seen in the DOJ, USA. Sri Lanka does not have a system which sets out the criteria for offenders that will be considered for pardon. Moreover, in the instance of serious crimes, clemency should be ideally in the form of the commutation of the sentence as opposed to a full pardon. Also, full pardons must be reserved for those offenders who have been subsequently found innocent of their crimes as seen in the UK. The importance of imposing minimum standards/procedures/criteria to be followed in the granting of clemency ensures that due process is followed, safeguarding the legitimate interests of both the offender and the victim and those who may be concerned about the welfare of the victims such as their family. However, on the other hand It should also be noted that an undue restriction of the grant of clemency as seen in the USA may also not be desirable. (See Novak. A above who quotes former Pardon Attorney Margaret Colgate Love stating that ‘the pardon power has declined since 1980 in part because career prosecutors are in charge of advising on clemency decisions.’)

It is also important that the power to pardon must be exercised by the executive in line with other Constitutional provisions, notably the Articles contained in the Fundamental Rights Chapter as seen in South Africa.

Another important aspect in this area is the judicial review of the power of pardon. In the case of *Council of Civil Service Unions (CCSU) v. Minister for the Civil Service*, it was established that prerogative powers were subject to judicial review. In Sri Lanka however, since prerogative writs are given a constitutional basis, Presidential pardons are challenged as a breach of fundamental rights or by way of the writ jurisdiction. (At the time of writing this article, three petitions have been filed in the Supreme Court challenging the pardons granted to Ven. Gnanasara Thero, Jayamaha and Rathnayaka and are at present pending in Court.)

In this regard, one cannot help but note the robust approach of Courts such as the Supreme Court of India and that of the Constitutional Court of South Africa to the issue of executive pardon. In countries that may lack certain constitutional safeguards against the arbitrary, irrelevant, irrational and discriminatory exercise of the power of pardon, it is the duty of the judiciary to ensure fairness, justice and that the due process of the law is followed in the pardon granting process.

In ensuring the transparency of the executive pardon process, it is vital that documents in this regard are available to the public under the Right to Information Act. It is notable that requests made by the public in this regard have fallen unheeded in the public officials' ear (<https://www.colombotelegraph.com/index.php/fr-petition-filed-seeking-special-legal-rules-guidelines-on-exercise-of-presidents-power-of-pardon/>).

What must be considered in these dealings between the citizen and the State is that it is the sovereignty of the people that is exercised through the arms of the executive is ultimately answerable to that one collective voice.... the people of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka. Our country at present has a good system in place when granting pardons. However, it is imperative that the system is granted safeguards balancing the interests of all stakeholders to ensure a fair, just and reasonable application of the power.

"Had I not sinned what would there be for you to pardon. My fate has given you the opportunity for mercy." Ovid

References

- The book of Isaiah, Chapter 55, Verse 7 (Isaiah 55:7) – The Holy Bible (King James Version (KJV)).
- Duker. W. F. (1977). *The President's Power to Pardon: A Constitutional History*, 18 Wm. & Mary L. Rev. 475 <https://scholarship.law.wm.edu/wmlr/vol18/iss3/3>.
- William F. Duker, *The President's Power to Pardon: A Constitutional History*, 18 WM. & MARY L. REV. 475, 476-77 (1977).
- Thompson II R. M. (2016). *The President's Pardon Power and Legal Effects on Collateral Consequences*, Congressional Research Service Report.
- Novak. A. (2016). *Transparency and Comparative Executive Clemency: Global Lessons for Pardon Reform in the United States*, 49 U. MICH. J. L. REFORM 817.
- Jorgensen. J. N. (1993). *Federal Executive Clemency Power: The President's Prerogative to Escape Accountability*, 27 U. Rich. L. Rev. 345.
- Sexual Offences Act of 1967 now replaced by the Sexual Offences Act 2003.

- Kobil. D. T. (1991). *The Quality of Mercy Strained: Wrestling the Pardoning Power from the King*, 69 TEx. L. REV. 569, 575.
- Kobil. D. T. (2000). *Should Clemency Decisions be Subject to a Reasons Requirement?* Federal Sentencing Reporter 18 No. 3-4, pp. 150 -153
- Fonseka. B. and Rajakaruna. N. (2020). *The Pardon in the Mirusuvil Massacre: Sri Lanka's Elusive Quest for Justice*; Centre for Policy Alternatives.
<https://www.theguardian.com/world/2009/aug/31/tissanayagam-sri-lanka-jailed-tamil>
<https://www.reuters.com/article/idINIndia-48220420100504>
- <https://www.bbc.com/news/world-asia-50365125> and <https://www.cpalanka.org/the-pardon-in-the-mirusuvil-massacre-sri-lankas-elusive-quest-for-justice/>.
- The Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka.
<http://www.saflii.org/za/cases/ZACC/1997/4.html#fn50>.
- Rai. J. P. (2014). *Exercise of the Pardoning Power in India: Emerging Challenges*, The NEHU Journal, Vol XII, No. 2, pp. 1-26.
<https://discovery.nationalarchives.gov.uk/details/r/C9052>.
- Department of Justice, U.S. Attorneys' Manual §1-2.112- Standards for Considering Pardon Petitions (September 1997), available at <https://www.justice.gov/usam/united-states-attorneys-manual>. See supra note 37.
<https://www.colombotelegraph.com/index.php/fr-petition-filed-seeking-special-legal-rules-guidelines-on-exercise-of-presidents-power-of-pardon/>.

Legislative Power of Parliament and Democracy

Nigel Hatch
President's Counsel

hnigel@sltnet.lk

Abstract

Sri Lanka has had democratic governance since independence and three Constitutions – at independence, 1972 and 1978. The core function of Parliament which is the enactment of legislation has been a common feature of all three Constitutions and restrictions have been placed on this legislative power by stipulations that some laws cannot be enacted except with a two-thirds majority and additionally since 1978 approval by the people at a referendum. Despite Sri Lanka's adherence to democracy being a challenging experience as with most emergent post-colonial States, Parliament's role of oversight of the Executive which is a concomitant of its legislative power, has at times fallen short of its function of maintaining a check and balance to ensure democracy. Reforms to strengthen both the composition of Parliament and its oversight functions are required.

Key Words: Governance, democracy, Parliament, Executive

Introduction

Sri Lanka (formerly Ceylon) which is a multi ethnic and religious democratic State has had three Constitutions since independence - Ceylon (Independence) Orders-in-Council 1946 and 1947, the First Republican Constitution 1972 and the Second Republican Constitution 1978 which has now undergone twenty amendments. Each of these Constitutions provided for a Parliament, exercising its core function which is enacting legislation but with restrictions as the following analysis will establish.¹

¹ Hatch N.K., "Historical Outline of Constitution Making and Developments" in "Perspectives on Constitutional Reform in Sri Lanka", Ed Hiran Jayewardene & Sharya Scharenguivel, ICLS, (2021), pp. 82-119.

The Constitutional Position of Parliament Under Three Constitutions – Independence, 1st Republican 1972, 2nd Republican 1978.

In the Ceylon (Constitution) Orders-in-Council 1946 as amended in 1947² the British constitutional model was replicated – a Governor General representing the Crown, a bicameral Parliament comprising of a Senate and a House of Representatives, Cabinet Government with a Prime Minister at the head and an independent Judiciary and public service.

Parliament had the power to make laws for the “peace, order and good government” of the island which in effect meant absolute or complete power to legislate on any matter subject to restriction on laws imposing religious or communal disabilities. Bills required the ascent of both Chambers of Parliament by a majority vote but the Senate had limited powers over money Bills. Amendment to the Constitution however required a two-thirds vote in the House of Representatives.

The power to amend the Independence Constitution was contained in Section 29 and doubts were expressed judicially as to whether the safeguards for religious and ethnic minorities were subject to amendment at all. Section 29 led to the view that Parliament was not a sovereign Legislature in the orthodox understanding of the British doctrine of parliamentary sovereignty.³

The British doctrine was that Parliament was sovereign and had no fetters on the exercise of its legislative power and could not bind future Parliaments. Sir Ivor Jennings stated that the limitations imposed *inter alia* by Section 29 on the power of Parliament show that it is not a sovereign Legislature in the sense in which the term is commonly used and does not have complete and unlimited legislative power⁴ although this does not imply any limitation on the sovereignty of Ceylon for it is customary in democratic Constitutions to impose limitations on legislative power. By virtue of Section 29(3) the validity of an Act may be challenged in any Court of law on the ground that it infringed Section 29(2)⁵. But under Section 29(4) an amendment can be effected.⁶

There are two significant developments during this period of constitutional history between 1948 to 1972. The first is the assertion by the judiciary of a separation of powers between the executive, legislature and the judiciary and the jurisdiction to review the constitutionality

2 Read together with the Ceylon Independence Act 1947

3 T.S. Fernando, J, in *Queen V. Liyanage* (1962) 64 NLR 313 observed that Ceylon did not have a sovereign Parliament in the sense that the expression is used in the United Kingdom (at 350). However in *Liyanage V. The Queen* (1965) 68 NLR 265 at 280 the Privy Council held that the joint effect of the Ceylon (Independence) Orders in Council 1946 and 1947, and the Act of 1947 did have the result of giving the Ceylon Parliament the full legislative powers of the sovereign independent State.

4 Jennings “Constitution of Ceylon”: OUP, 3rd Edn., 1953 pp. 78 - 79

5 Op cit. Jennings at pp. 202

6 Op cit. Jennings at pp. 78-79. In *Thambiayah V. Kulasingham* (1949) 50 NLR 25; (1948) 38 CLW 53 it was held that portions of Ceylon (Parliamentary Elections) Act No. 19 of 1948 were invalid because they were repugnant to the provisions of the Constitution and had not been passed in accordance with Section 29(4) but nevertheless severable from the remaining provisions of the Act which were valid.

of legislation enacted by Parliament although neither was stated in the Constitution,⁷ The latter in effect meant that Courts could pronounce on the legality of legislation enacted by Parliament and strike it down if determined to be contrary to that Constitution. The second was the establishment of parliamentary Select Committees to consider constitutional reform.

In the Parliamentary Joint Select Committee of 1968 to draft a new Constitution, conflicting views were expressed on the legislative competence of Parliament to amend the Constitution having regard to Section 29. Mr. J.R. Jayewardene, then Minister of State argued that Section 29(2) could only be amended by repealing the entire Constitution and replacing it with a new republican Constitution whilst Dr. Colvin R. De Silva stated that Section 29(2) was unalterable unless the future Constitution also included Section 29.

These twin issues-the powers of the courts to review the constitutionality of enacted legislation and the sovereignty of Parliament and the conflicting views expressed on them foreshadowed the significant constitutional changes that were to be achieved initially in 1972 with Dr. Colvin R. De Silva in his capacity as Minister of Constitutional Affairs being the architect of the autochthonous First Republican Constitution and subsequently in 1977 with Mr. J.R. Jayewardene being the architect of the Second Republican Constitution of 1978.

1st Republican Constitution 1972

In 1972 with the enactment of the first Republic Constitution radical changes were made. An autochthonous (home grown) Constitution which severed the links with the British Crown was introduced thus founding the basis of that Constitution (grundnorm) on the sovereignty of the people which was declared inalienable and exercised through a National State Assembly (NSA). Sri Lanka was converted to a Republic with a President who was a nominal Head of State. The President was nominated by the Prime Minister and acted on the advice of the Prime Minister except in relation to the appointment of a Prime Minister and whether the NSA was to be dissolved after rejection of the Statement of Government Policy at its first session.⁸ The NSA which was an unicameral legislature (or a single chamber) became the supreme instrument of State power exercising the Executive, Legislative and Judicial powers of the sovereign people. Cabinet Government was retained with a Prime Minister as head and de jure head of the Executive. Buddhism was accorded the foremost place with a duty being cast on the State to protect and foster it whilst the rights of other religions in respect of having or adopting a religion of choice and the freedom in public or private to manifest such religious belief were guaranteed.⁹ Sinhala was recognised as the sole official language.¹⁰

7 *The Bribery Commissioner v. Ranasinghe* (1964) 66 NLR 73 PC and *Liyanage v. The Queen* (1965) 68 NLR 265 (PC)

8 Article 27(1) read with 99(2) and 100

9 Article 6

10 Article 7

There was thus no Separation of Powers between the three principal organs of Government, and moreover the power of the Judiciary to review the constitutionality of legislation was removed and replaced by pre-legislative review at the Bill stage. Thus once an Act was enacted by the NSA no Court had jurisdiction to pronounce on its validity. A Bill of rights was also introduced although no specific remedy was introduced in that constitution for their enforcement.

In the 1972 Constitution the composite effect of Sinhala being the sole official language, the special status accorded to Buddhism and the excision of the right of post-enactment review of legislation impacted the protection afforded to religious and racial minorities by Section 29(2) of the Independence Constitution which sought to ensure non-discriminatory legislation and declared such legislation void in Section 29(3).¹¹ The 1978 Constitution however has sought to address the language issue by making Tamil an official and national language and the Supreme Court has determined that Sri Lanka is a secular State.¹²

2nd Republican Constitution 1978

By contrast the second Republican Constitution of 1978 re-introduced the concept of a separation of powers whilst also creating the office of an Executive President elected directly by the people. Checks and balances were sought to be introduced by providing the Parliament shall have the power to impeach the President or Judges of the apex Courts. Whilst the Supreme Court was vested with wider powers and new jurisdictions, nevertheless all Courts were constitutionally debarred from reviewing the constitutionality of legislation whilst pre-legislative review at the Bill stage was continued with. Express provision was made for the justiciability of the Bill of Rights.

The Second Republican Constitution of 1978 is a hybrid with influences from the 5th French Republican Constitution 1958, the Constitution of the United States of America and the Westminster model which the island inherited from the British. But, it is a semi-presidential model having regard to there being an Executive President and the office of Prime Minister, similar to the French model. Its principal feature was a directly elected President combining both titular and executive powers whose term of office was independent of Parliament and unaffected by the vagaries of parliamentary composition. Significantly the 20th Amendment enacted in 2020 re-vested the extensive powers of the President which were somewhat

¹¹ *The constitutionality of the Official Languages Act No. 33 of 1956 which made Sinhala the official language despite being challenged in Kodswaran V. Attorney General (1967) 70 NLR 121 was never determined as the litigation was not concluded prior to the 1972 Constitution.*

¹² *In Ashik V. OIC Weligama (2008) BLR 149 which involved sound pollution emanating from a mosque the Supreme Court declared "it has to be firmly borne in mind that Sri Lanka is a secular State and that sovereignty in the people is devoid of any divisions based on perceptions of race, religion and language" at pp. 152. The Supreme Court in its determination on the Nineteenth Amendment to the Constitution Bill which was a private Member's Bill, which sought to give recognition to Buddhism as the religion of the overwhelming majority of the population and to secure it the patronage and protection of Parliament, ordered both a 2/3 majority in Parliament and approval at a referendum. This Bill was not proceeded with: Decisions of the Supreme Court on Parliamentary Bills 2004-2006 (Vol III) pp. 58.*

diminished by the 17th and 19th Amendments. The significant exception was that the restriction on presidential immunity contained in Article 35 introduced by the 19th Amendment was retained as the Supreme Court determined that a referendum was required to reverse that.

Legislative Power of Parliament Under the 2nd Republican Constitution 1978 & Democracy

Under the 2nd Republican Constitution 1978 the legislative power of the sovereign people is exercised by Parliament and by the people at a referendum.¹³ The Supreme Court has determined that the Rule of Law is the foundation of this Constitution¹⁴ and that the doctrine of public trust applies to the exercise by Parliament of this sovereignty.¹⁵

Under this Constitution Parliament in the exercise of its legislative power is empowered to make laws including laws having retrospective effect. However Parliament cannot legislate to suspend the operation of the Constitution or any part thereof or repeal the Constitution as a whole unless it enacts a new Constitution to replace it.¹⁶

Article 82 prescribes that the amendment of any provision of the Constitution or the repeal and replacement of the Constitution requires a two-thirds majority of the whole number of Members. Additionally the approval of the people at a referendum which is an additional safeguard is required in respect of certain clauses set out in Article 83. Correspondingly the Supreme Court which is vested with sole and exclusive jurisdiction is empowered to determine whether any Bill is inconsistent with the Constitution and if so whether it requires to be passed by a two thirds majority and a referendum.¹⁷ Thus the legislative power of Parliament is fettered and Parliament cannot, for example, prescribe that a Court follows a particular method of interpretation or consider material not forming part of the Act as this would amount to encroaching upon powers of the judiciary and repugnant to the doctrine of separation of powers recognised in Articles 3 and 4 of the Constitution.¹⁸

Similar to the 1st Republican Constitution of 1972 the present Constitution vests Parliament with “full control over public finance” and the disposal of the funds of the Republic

13 Articles 3 read with 4(a)

14 *Premachandra v Major Montague Jayawickrema* (1994) 2 SLR 90 at 102

15 See the determination on the Appropriation Bill 2009 and Appropriation Bill 2013 referred to below.

16 Article 75. Article 13(6) places limitations on retrospective legislation – Parliament cannot retroactively create an offense or enhance the penalty for an offense.

17 Articles 120 to 123. That Court may also specify amendments which will make a Bill cease to be inconsistent with the Constitution. When the jurisdiction of the Supreme Court is invoked Parliament cannot proceed with the Bill until the Courts determination has been made or the three months expires from the date of such invocation whichever occurs first.

18 SC Determination 09 -18/2017 “Inland Revenue Bill”, DSCPB 2016-17 Vol XIII pp. 105 which upheld the contention of this author and declared clause 200 as unconstitutional and requiring both a two thirds majority and approval at a referendum. This clause was not proceeded with.

or imposition of or reduction of any tax. The procedure prescribed for any tax statute is that any such Bill shall be introduced by a Minister with prior Cabinet approval.¹⁹

The ambit of Parliament's powers over public finance has been judicially determined. The Supreme Court's determination on the Appropriation Bill 2009²⁰ identified the following three vital components for Parliament to exercise full control over public finance as an important check on the exercise of executive power, as the finances required for such exercise remain within the full control of Parliament which exercises such control in trust for the people:

- (i) Control over the sources of finance, i.e. imposition of taxes, levies, rates and the like and the creation of any debt of the Republic.
- (ii) Control by way of allocation of public finance to the respective Departments and Agencies of Government and setting of limits of such expenditure.
- (iii) Control by way of continuous audit and check as to due diligence in performance in relation to (i) and (ii) above.

The constitutionality of the "Appropriation Bill 2013" was challenged inter alia on the basis that the authorization of the raising of foreign loans up to a prescribed amount was unconstitutional as it did not require prior parliamentary review of the terms and conditions on which the loans are obtained including the rates of interest paid in raising these foreign loans. This has resonance with the current economic crisis faced by the country.

The Supreme Court in its determination on this Bill²¹ reiterated that all acts of Parliament must accord with the "doctrine of public trust" which assures to each and every citizen that their best interest and the nation's best interest are paramount and the only and central concern would be the safeguarding of the people's interest in all the decisions taken by Parliament in the exercise of its Parliamentary powers including fiscal accountability. It observed that parliamentary oversight over foreign loans was necessary as they "have not just the intra – generational but also the inter – generational impact and is contrary to the doctrine of public trust which assures the people both a measure of transparency and strong fiscal accountability." The Attorney General's submission that the reporting requirements under the Fiscal Management (Responsibility) Act No.3 of 2003 provided adequate information on these aspects was found deficient. The Court proposed that the anomaly could be rectified if the impugned clause was amended to read that prior to obtaining such loans the terms of such loans must be approved by parliament. The Court accordingly determined that this particular Clause constituted an abdication of the power of control by Parliament over fiscal matters,

¹⁹ Articles 148 read with 152.

²⁰ SC/SD No. 03 & 04/2008, DSCP B 2007 - 2009 Vol IX pp. 44.

²¹ SC Determination 05/2012, DSCP B 2013 Vol X pp. 109.

especially the control over the sources of finances which creates a debt of the Republic as envisaged under Article 148.

This clause and another in the Bill were determined to be a contravention of Article 148 and unconstitutional.

This salutary determination was however subsequently reviewed and dissented from. The then President invoked the consultative jurisdiction of the Supreme Court under Article 129 in relation to the “Appropriation Bill 2014” which contained a similar Clause relating to foreign loans which was held unconstitutional in the aforesaid determination. The Court opined that neither that Bill nor any of its provisions was inconsistent with the Constitution and dissented from the prior determination in relation to foreign loans. The Appropriation Bill 2014 was subsequently challenged and the Supreme Court reiterated its view on the constitutionality of that Clause citing its aforesaid opinion under Article 129.²² In effect greater Parliamentary oversight over foreign loans which would have enhanced parliamentary control over public finance and concomitantly democracy was overlooked in this decision.

However the Supreme Court in its subsequent determination on the Special Goods and Services Tax Bill²³ emphasized that the doctrine of the Separation of Powers and Article 4(b) of the Constitution does not entail the President or a Minister to exercise legislative power in the context where the Bill enabled the Minister of Finance to impose or enforce the new tax without obtaining prior parliamentary approval. Conferment of such power on the Minister of Finance would amount to an infringement of Article 76(1) of the Constitution. The Court determined that this Bill required both a two-thirds majority in Parliament and approval at a referendum and this Bill was not proceeded with.

The 19th Amendment established the Audit Service Commission (ASC) which was responsible and answerable to Parliament.²⁴ However the 20th Amendment repealed the ASC and an attempt to whittle down the powers of the Auditor General under Article 154 was thwarted due to that proposed amendment being challenged. Nevertheless a former Auditor General has opined that the Parliamentary system had failed to cut down on waste and expenditure and ensure transparency in public finance at a time the country was on the verge of economic calamity as successive governments had taken massive loans over the past several decades and today the country was in a debt trap.²⁵

22 SC Reference 01/2013 under Article 129. This opinion is not available either in the public domain or Parliament as only the President is the recipient of it, but references are made to it in the determination of the Supreme Court in relation to the Appropriation Bill 2014, SC/SD No. 19/2013, DSCP 2013 Vol XI pp. 101.

23 SC/SD Nos. 01-09/2022, Hansard 22-02-2022

24 Article 153A read with 153H

25 Sunday Island, 16-3-2022, under the caption “Former Auditor General : Parliament Has Failed”

The Legislative Powers of Parliament and Provincial Councils After the 13th Amendment

The 13th Amendment to the Constitution introduced Provincial Councils and devolved power to them.²⁶ Provincial Councils are empowered to make Statutes applicable to the province on the matters set out in the Provincial Council (List I). However Provincial Councils do not exercise sovereign legislative power and are subordinate law-making entities within a unitary State.²⁷ Nevertheless, restraints were placed on Parliament's legislative power.

Any Bill seeking to repeal or amend the 13th Amendment requires the prior approval by the Provincial Councils before enactment.²⁸

Moreover, any Bill in respect of any matter set out in the Provincial Council List requires reference by the President to any Provincial Council for expression of its views before it is placed on the Order Paper of Parliament. Where only some Provincial Councils agree to the passing of such Bill, such Bill will only apply to those Provincial Councils who consented. Whilst Parliament may legislate on any matter set out in the Concurrent List (List III) after such consultation with all Provincial Councils as Parliament may consider appropriate, correspondingly every Provincial Council may make statutes on matters set out in List III after such consultation with Parliament as it may consider appropriate in the circumstances of each case.

Provision is also made enabling Provincial Councils to make statutes which are in conflict with existing Acts of Parliament in force when the 13th Amendment came into operation, and such Acts would be suspended and inoperative in the relevant Provinces.²⁹ However, under Article 154G(4) Parliament may make law on any matter set out in List I if requested by a Provincial Council. Alternatively, under Article 154S a Provincial Council may decide not to exercise its legislative powers with regard to any matter set out in List I or the Concurrent List. In such a context Parliament is then empowered to legislate.

Moreover under Articles 154G(10) and (11) Parliament is empowered to make laws with respect to any matter for the whole of Sri Lanka or any part thereof, and in respect of any matter set out in the Provincial Council List for implementing any treaty, agreement or convention with any other country or any decision made at an international conference. The powers of the Governor in relation to Provincial Council statutes also assumes relevance. Every statute made by a Provincial Council must be assented to by the Governor. Where such statute is returned to a Provincial Council by a Governor without assent and such Council

²⁶ SC/SD No.03/11 *Town and Country Planning (Amendment) Bill*, DSCB 2010-12, pg.55

²⁷ *The majority Determination in "In Re. The 13th Amendment to the Constitution and Provincial Councils Bill" (1987) 2 SLR 312 which held that there was no contravention of Article 76.*

²⁸ Article 154G(2)

²⁹ Article 154G(8) and (9) dealing with existing laws on matters contained in List I and List III

passes such statute with or without amendment the Governor may either assent to such statute or reserve it for reference by the President to the Supreme Court for a determination that such statute is not inconsistent with the provisions of the Constitution. If the Court determines that the statute is consistent then the Governor must assent and can withhold assent if the Court's determination is to the contrary.³⁰

Provincial Councils cannot make statutes on any matter set out in the Reserved List (List II).

In the "Divineguma Bill"³¹ the Supreme Court had to consider whether a Bill which dealt with matters on the PC List that had been placed on the Order Paper without prior reference to the PCs' for the expression of their views contrary to Article 154(9G) could be proceeded with. The Court determined that certain restrictions had been placed with regard to the enactment of laws by the Centre over subjects devolved to Provincial Councils and that such compliance was mandatory.

This Bill was not proceeded with but was reintroduced after eight Provincial Councils approved it and the Governor of the North assented to it. Objections were raised to the jurisdiction of the Supreme Court inquiring into whether procedural steps of the President referring a Bill to Provincial Councils had not been complied with. The Court rejected that objection and determined that it has sole and exclusive jurisdiction to pronounce upon the Constitutionality of a Bill and its procedural compliance before it is placed on the Order paper of Parliament.³²

However, the Supreme Court subsequently determined that it had no jurisdiction to review a failure to follow pre-enactment procedure set out in the Constitution. This astounding pronouncement was made in the context of the "Twenty First Amendment to the Constitution Bill" introduced as a private Member's Bill which sought to amend the Constitution by repealing the 13th Amendment! The constitutionality of this Bill was challenged on the basis that it had not been validly placed on the Order Paper as it had not been referred by the President prior to such placement to every Provincial Council for expression of views thereon in contravention of Article 154(2).

The Supreme Court determined³³ that it had no jurisdiction to review a failure of pre-enactment procedure. It is respectfully submitted that this view is erroneous and ought not to be followed, as it is contrary to the 13th Amendment and the Supreme Court's oversight in the exercise of its constitutional jurisdiction as set out in the cases discussed above and prior precedents as well.

³⁰ Article 154H

³¹ SC/SD Nos. 10 to 03/2012, DSCB 2010-12, Vol. X, pg.69

³² SC/SD Nos. 04 to 14/2012, DSCB 2010-12, Vol. X, pg.87.

³³ SC/SD/17/2013, DSCB 2013, Vol. XI, pg. 90

In fact, the Supreme Court subsequently in its determination on the State Land (Special Provisions) Bill³⁴ held that having regard to that Bill dealing with alienation of State lands which was a subject listed in the Provincial Councils List that Article 154G(3) had to be complied with and that the Bill had to be referred by the President to the Provincial Councils for an expression of views.

However there have been no Provincial Council elections after the term of such Councils lapsed. Elections were not held because there was no parliamentary approval of the Delimitation Commission Report under the Provincial Councils Elections (Amendment) Act No. 17 of 2017³⁵ and because of the absence of the Report of the Delimitations Review Committee chaired by the Prime Minister. The Supreme Court in September 2019 determined on a reference by President Sirisena under Article 129 that Provincial Council elections could not be held due to non-compliance with the statutory provisions.³⁶ The Supreme Court in its recent determination on the Colombo Port City Economic Commission Bill³⁷ opined that compliance with Article 154G(3) was a procedural step in the legislative process and if Provincial Councils were not in existence then such noncompliance should not impact on the legislative power of Parliament which is part of the sovereignty of the people.

Conclusion

The exercise by Parliament of the legislative power of the sovereign people within the foundational principles of the Rule of Law and the doctrine of public trust is presently under tremendous public scrutiny due to the failure of governance and the acute economic crisis.³⁸

Under the Constitution the President is responsible to Parliament for the due exercise, performance and discharge of his duties and the Cabinet of Ministers of which the President is a member shall be collectively responsible and answerable to Parliament.³⁹ Thus the constitutional role of Parliament is paramount importance in ensuring accountability and democracy.

Regardless of whether the present system of the Executive President continues or not it is clear that Parliament's oversight of the Executive branch of government must be revisited and strengthened. Two Members of Parliament who entered Parliament for the first time in

³⁴ SC/SD Nos. 01-05/2019, Hansard 26-07-2019

³⁵ See the CPA press release on the "passage of Provincial Councils Elections Amendment Act" which highlighted *inter alia* that the Act was vastly different to the original Bill and that the amendments effected in Parliament were not open to challenge.

³⁶ Varun Nambiar, "Sri Lanka Supreme Court rules against provincial council elections before delimitation of electoral districts", *Jurist: Legal News & Commentary*, 25-09-2017

³⁷ SC/SD Nos. 04, 05, 07-23/2021, Hansard 18-05-2021

³⁸ *Financial Times*, 19-04-2022 "President Turns Apologetic" – headlines on pp.1

³⁹ Articles 42 and 43

2010 from different political parties have told this writer that their initial orientation only comprised being made aware about their perks and privileges and permits to obtain duty free vehicles, with little or no attention paid to Parliament's wider role of legislation and oversight in a constitutional setting.⁴⁰

There have also been justifiable criticism of Parliament deviating from the principles of a Bill and enacting amendments thereby preventing citizens from challenging the constitutionality of such amendments. Hopefully the amendment to Article 78 which prescribes that any amendment proposed to a Bill in Parliament shall not deviate from the merits and principles of such Bill will address this shortcoming.⁴¹

Concern has also been expressed about the competencies of Parliamentarians due to minimal educational attainments and the induction of criminal elements into politics. In this regard the decision of the Indian Supreme Court in February 2020 that details of criminal cases against candidates must be published affords guidance as citizens ought to be so informed. It is only if political parties nominate more candidates with better educational attainments that not only would the composition of the Cabinet improve, but so would the collective output of Parliament in exercising its functions.

References

- Constitutions from 1948 to 1978
- Decisions of the Supreme Court of Sri Lanka on Parliamentary Bills and cases reported in the law reports.
- Jennings "Constitution of Ceylon": OUP, 3rd Edn., 1953
- Nigel Hatch, (2021), "Historical Outline of Constitution Making and Developments" in *"Perspectives on Constitutional Reform in Sri Lanka"*, Ed Hiran Jayewardene & Sharya Scharenguivel, ICLS, pp. 82-119
- Nigel Hatch, "Franchise and Elections in Sri Lanka" in "Democracy, Theory and Practice: Sri Lanka Experience" Paffrel, 2022, pp. 95
- Rajiva Wijesinha, "Triumph and Disaster – The Rajapakse Years Part 2 – Failure in Reconciliation", Godage, 2016, Cap. 1
- Rajiva Wijesinha "Lakmahal in War for Peace", Godage, 2019, Cap. 23-25

⁴⁰ See i.e. Rajiva Wijesinha "Lakmahal in War for Peace", Godage, 2019, pp. 281

⁴¹ Article 78(3) introduced by the 20th Amendment

Information Society, Communication, Legislative process and Parliamentary Democracy

G. W. G. Upamalika
Senior Assistant Librarian
University of Vocational Technology

upamalika_gwg@yahoo.com

Abstract

The role of Information as an agent and translator of social organization is extremely important. The current time we live in is a high situation of Communication and Information Technology. Information and Communication have made the world easier and more complex. Even if one says that information has enabled the universe to conquer itself, the negative effects that have been created at the universal level cannot be underestimated. As a driving force transforming society around the world, information technology has become a key element in the trend towards globalization and the creation of the "Information Society". Information technology, which includes communication technologies, has much to offer, but many of the long-term implications for society remain highly speculative. Parliaments, like other institutions, are increasingly using information technology, as is mainstream society in general. While some see information technology as a source of problems for Parliament, others see it as a mechanism that offers many opportunities for Parliament to perform its role more effectively and meet the increased expectations of the electorate. However, reluctance to make necessary changes to traditional procedures and practices avoids realizing some of the benefits of information technology. However, the role played by information and communication technology in establishing parliamentary democracy to the people is unique.

Key words: Information, information society, communication, democracy, information technology

**තොරතුරු සමාජය, සන්නිවේදනය, ව්‍යවස්ථාදායක ක්‍රියාවලිය
හා පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය**

ඊ. ඩබ්ලිව්. ජී. උපමාලිකා
ජ්‍යෙෂ්ඨ සහකාර පුස්තකාලයාධිපති
වෘත්තීය තාක්ෂණ විශ්ව විද්‍යාලය
upamalika_gwg@yahoo.com

සංක්ෂේපය

සමාජ සංවිධානයේ නියෝජනය කරන්නන් හා පරිවර්තනය කරන්නන් ලෙස තොරතුරුවල භූමිකාව අතිශයින් වැදගත්ය. වත්මන සන්නිවේදන හා තොරතුරු තාක්ෂණයේ ඉහළම අවධියකි. තොරතුරු හා සන්නිවේදනය ලෝකය වඩාත් පහසු මෙන්ම වඩාත් සංකීර්ණ තත්ත්වයට පත් කර ඇත. තොරතුරු නිසා විශ්වයම ජය ගැනීමට හැකියාව ලැබී ඇති බව යමකු පැවසුවද විශ්ව මට්ටමින්ම ඇති කර තිබෙන අයහපත් බලපෑම් ද අඩුවෙන් තක්සේරු කළ නොහැකි ය. ලොව පුරා සමාජය පරිවර්තනය කරන ගාමක බලවේගයක් ලෙස, ගෝලීයකරණය සහ "තොරතුරු සමාජය" නිර්මාණය කිරීමේ ප්‍රවණතාවේ ප්‍රධාන අංගයක් බවට තොරතුරු තාක්ෂණය පත්ව ඇත. සන්නිවේදන තාක්ෂණයන් ඇතුළත් තොරතුරු තාක්ෂණයට ඉදිරිපත් කිරීමට බොහෝ දේ ඇතත් සමාජයට ඇති විය හැකි දිගු කාලීන ඇඟවුම් බොහෝමයක් ඉතා සමපේක්ෂව පවතී. අනෙකුත් ආයතන මෙන්ම පාර්ලිමේන්තුව ද, සාමාන්‍යයෙන් ප්‍රධාන ධාරාවේ සමාජය මෙන්ම තොරතුරු තාක්ෂණය වැඩි වැඩියෙන් භාවිත කරයි. ඇතැමුන් තොරතුරු තාක්ෂණය පාර්ලිමේන්තුවට ගැටලු ඇති කරන ප්‍රභවයක් ලෙස සැලකුව ද, තවත් සමහරු එය පාර්ලිමේන්තුවට තම කාර්යභාරය වඩාත් ඵලදායී ලෙස ඉටු කිරීමට සහ ඡන්දදායකයන්ගේ වැඩි වූ අපේක්ෂාවන් සපුරාලීමට බොහෝ අවස්ථාවන් ලබා දෙන ක්‍රමවේදයක් බව වටහා ගනිති. කෙසේ වෙතත්, සාම්ප්‍රදායික ක්‍රියා පටිපාටිවලට සහ භාවිතයන්ට අවශ්‍ය වෙනස්කම් කිරීමට අකමැත්තෙන්, තොරතුරු තාක්ෂණයේ සමහර ප්‍රතිලාභ සාක්ෂාත් කර ගැනීමෙන් වැළකී සිටී. කෙසේ වෙතත් ජන සමාජය තුළ පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ස්ථාපිත කිරීමේ දී තොරතුරු හා සන්නිවේදන තාක්ෂණය මගින් කෙරෙන කාර්යභාරය සුවිශේෂීය.

මූඛ්‍ය පද: තොරතුරු, තොරතුරු සමාජය, සන්නිවේදනය, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, තොරතුරු තාක්ෂණය

හැඳින්වීම

මිනිසුන්ගේ වෘත්තීය සහ පෞද්ගලික ජීවිතයට තොරතුරු හා සන්නිවේදන තාක්ෂණය ඒකාබද්ධ කිරීම මඟින් අපගේ සමාජය "තොරතුරු සමාජය" බවට පරිවර්තනය කරනු ලැබේ. අද තොරතුරු (වාචික, ශ්‍රව්‍ය, දෘශ්‍ය සහ ලිඛිත) සැකසීම, ගබඩා කිරීම සහ සම්ප්‍රේෂණය කිරීම කිසිදු බාධාවකින් තොරව, ඕනෑම කෙනෙකුට, ඕනෑම ආකාරයකට සිදු කළ හැකිය. සත්‍ය වශයෙන්ම, තොරතුරු වැඩි වැඩියෙන් අපගේ සමාජය සඳහා ව්‍යුහාත්මක සාධකයක් හා මූලික ආර්ථික සම්පතක් ලෙස සැලකිය හැකිය. තොරතුරු සමාජය වෙත නව ආර්ථික හා සමාජීය අවස්ථා රාශියක් ලබා දෙමින් සමාජය තුළ සමහර ගැඹුරු වෙනස්කම් සහ වැදගත් අභියෝග මතු කරයි.

එමඟින් නව ගැටලු ඇති කිරීමට මෙන්ම ඒවාට විසඳුම් ලබා දීමටද ඉඩ ඇත. තොරතුරු යුගයක් පැමිණීම සහ එය සමාජයට ඇති කළ හැකි බලපෑම් පිළිබඳව සාමාන්‍ය දැනුම්වත් භාවයක් නොමැති අතර, බොහෝ විට නව තොරතුරු සහ සන්නිවේදන තාක්ෂණයන් හඳුන්වාදීමෙන් මිනිසුන්ට සමහර

අවස්ථාවන්හි දී තර්ජනයක් ද දැනේ. තොරතුරු සමාජය ඇත්ත වශයෙන්ම අනාගතයේදී අපගේ ජීවිතයට බලපාන්නේ කෙසේද යන්න අද දේශපාලන තේරීම් මත රඳා පවතී. එබැවින් අනාගතයට හැඩගැසීම සඳහා අවදානම් මඟහරවා ගනිමින් තොරතුරු තාක්ෂණයේ විභවය ප්‍රයෝජනයට ගැනීම වැදගත් වේ.

මෙම ලිපිය මඟින් තොරතුරු හැඳින්වීම, තොරතුරු සමාජය කුමක්ද යන්න පිළිබඳව විමර්ශනය කිරීම මෙන්ම තොරතුරු තාක්ෂණයේ වර්ධනය හා වර්තමාන තත්ත්වය හා ඒ මඟින් සමස්ත සමාජය වෙත කර ඇති බලපෑම විස්තර කෙරෙන අතර, සන්නිවේදනය හා සන්නිවේදන කාර්යයේදී තොරතුරුවල භාවිතය කෙසේ වන්නේද යන්න සාකච්ඡා කෙරෙයි. වඩාත් යහපත් පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් ස්ථාපිත කිරීමේදී ලා තොරතුරු හා සන්නිවේදනය යොදා ගන්නා ආකාරය පිළිබඳව විමසා බලනු ලැබේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ භාවිතයට සහ අපේක්ෂාවන්ට තොරතුරු බලපාන්නේ කෙසේද? එය රටේ මහජනතාවගේ නිදහස් දේශපාලන ප්‍රකාශනය සහ බිම් මට්ටමේ සිට සහභාගිත්වය සඳහා ඇති අවස්ථා වර්ධනය කරනවාද, එසේත් නැතිනම් එය හුදෙක් පවතින අසමානතාවේ සම්බන්ධතා ශක්තිමත් කරනවාද? එය දේශපාලන පක්ෂ සහ හවුල් සිවිල් සංස්කෘතිය වැනි මැතිවරණ දේශපාලනයේ සමාජ පදනම් ශක්තිමත් කරනවාද, එසේත් නැතිනම් එය දුර්වල කරනවාද? පාලන තන්ත්‍රයන්ට ප්‍රචාරක කටයුතු සඳහා යොදා ගැනීමට සහ ඔවුන්ගේ පුරවැසියන් නිරීක්ෂණය කිරීමට ඇති හැකියාව පුළුල් කරයිද යන්න පිළිබඳව අවධාරණය කර ඇති අතර තොරතුරු හා සන්නිවේදනය භාවිත කරමින් වඩාත් යහපත් ප්‍රජාතන්ත්‍ර ක්‍රියාවලියක් පවත්වාගෙන යාම සඳහා වන නිර්දේශයන් ද සාකච්ඡා කර ඇත.

ක්‍රමවේදය

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය වශයෙන් යොදා ගන්නා ලද්දේ ලිඛිත මූලාශ්‍රය භාවිතයයි. පර්යේෂණ පත්‍රිකා හා සමුළු වාර්තා ඇසුරින් තොරතුරු ලබා ගන්නා ලදී. තොරතුරු සමාජය හා පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ ගුණාත්මක විශ්ලේෂණයක් මේ මඟින් සිදු කර ඇති අතර තොරතුරු මූලාශ්‍රය භාවිතයේදී වෙබ් අන්තර්ගතයන් කෙරේ වැඩි අවධානයක් යොමු කරන ලදී. ප්‍රධාන ශාස්ත්‍රීය සෛවුම් යන්ත්‍රය වශයෙන් ගුගල් සෛවුම් යන්ත්‍රය භාවිත කරන ලදී.

සාකච්ඡාව

තොරතුරු යනු කුමක්ද?

තොරතුරු සමාජයක් පිළිබඳව කතා කිරීමේදී තොරතුරක් යනු කුමක්ද එය තොරතුරක් වන්නේ ඇයි යන කාරණය ප්‍රථමයෙන් පැහැදිලි කළ යුතු ය. හරියටම තොරතුරු යනු මොනවාද යන්න පිළිබඳව විමසා බලමු. තොරතුරු පිළිබඳ අර්ථකථන ඉදිරිපත් කිරීම තරමක් අපහසු කාර්යයක් වී ඇත්තේ ඒ හා බැඳුණු විවිධ සංකල්ප පවතින බැවිනි. තොරතුරු පිළිබඳව කතා කිරීමේ දී ප්‍රධාන අංශ තුනක් ඔස්සේ සාකච්ඡා කළ හැකිය.

පළමුව, තොරතුරු යනු ලබාගත හැකි අර්ථවත් දත්ත (යමක් හෝ කෙනෙකු හෝ පිළිබඳ) වේ.

දෙවනුව, සන්නිවේදනය සහ පිළිගැනීම එහි අනිවාර්ය ලක්ෂණ වේ.

තෙවැනුව, තොරතුරු මඟින් සමාජය වෙත සුවිශේෂී බලපෑම් (හොඳ හෝ නරක) ඇති කළ හැකිය.

කෙසේ වෙතත්, තොරතුරු යන සංකල්පය වඩාත් අර්ථවත් වන්නේ ඒ හා යෙදෙන අනෙකුත් කාරණ සමඟ එක්ව ගත් විටයි. තොරතුරු සමාජය (Information Society) යන්න පිළිබඳව අර්ථ විග්‍රහයක් ලබා දීම වත්මන වන විට තරමක් අසීරු කටයුත්තක් බවට පත්ව ඇත. ඒ වර්තමානයේ සමාජ, ආර්ථික, සංස්කෘතික මෙන්ම දේශපාලන ක්‍රියාවලියම තොරතුරු මත පදනම්ව බැඳී ඇති නිසයි. කෙසේ වෙතත් තොරතුරු සමාජයක් යනුවෙන් කෙටියෙන් හැඳින්වීමේදී

“යම් ආර්ථිකයක් හැසිරවීම සඳහා වන තොරතුරු උත්පාදනය කිරීම, ප්‍රවේශ කර ගැනීම ගබඩා කිරීම, භාවිත කිරීම හා අවශ්‍ය අවස්ථාවන්හිදී තොරතුරු බෙදා හැරීම යන කාර්යවලින් සැදුම් ලත් සමාජයකි”

මෙකී තොරතුරු බෙදා හැරීමේ ක්‍රියාවලියේදී වඩාත් කාර්යක්ෂම හා ඵලදායී වන්නේ එය වත්මනේ දී අවශ්‍ය පුද්ගලයාට අවශ්‍ය තොරතුරු අවශ්‍ය වේලාවේදී අවශ්‍ය ප්‍රමාණයෙන් අවශ්‍ය ස්වරූපයෙන් (format) ලබා ගැනීමට ඇති හැකියාවයි. තොරතුරු දැන ගැනීමට මෙන්ම අනෙකා වෙත ලබා දීමට අතීතයේදී පටන්ම මිනිසා වෙත නොතිත් ආශාවක් වූ අතර එය මිනිසා ගල් යුගයේදී ජීවත් වූ කාලය දක්වා ඇතට දිව යයි. අල්තමීරා හා ලැස්කෝ වැනි ලෙන්වල ඇති ලෙන් විභූ මිනිසාගේ තොරතුරු සන්නිවේදනයේ ආරම්භය සටහන් වන ස්ථාන වේ.

තොරතුරු සන්නිවේදනයේ ආරම්භ වී තොරතුරු විවිධ යුග ගණනාවක් ඔස්සේ විවිධ කාල වකවානු පසුකරමින් පැමිණ ඒ වෙනුවෙන්ම සැකසුණු තාක්ෂණයක් මඟින් අද වන විට ලෝකය ජය ගැනීමේ අංක එකේ ස්ථානයට පත්ව ඇත. මන්ද අද වන විට ලෝකයේ සමස්ත කාර්යවලියම මෙහෙයවනු ලබන්නේ තොරතුරු තාක්ෂණය මත පදනම්ව වන බැවිනි.

තොරතුරු සහ සන්නිවේදන තාක්ෂණයන් සමගින් නැවත උපත ලද සමාජය, එහි සංවර්ධනයත් සමගම නව බලතල, ප්‍රවෘත්ති සහ නව අභියෝග ජනයා වෙත ගෙන එයි. මුද්‍රණ තාක්ෂණය, දුරකථන සහ රූපවාහිනිය, පසුව අන්තර්ජාලය ලෙස එය ක්‍රමිකව සිය විකාශනය වී ඇති අතර මෑතකාලීනව තොරතුරු ලබා ගැනීම, ගබඩා කිරීම සහ බෙදා හැරීම පිළිබඳ නවතම මානයන් ගෙනහැර දක්වයි.

තොරතුරු සමාජය අපගේ සමාජය හැඩගස්වන බැවින් එය වෙනස්වන සාධකයකි; එනම් එය නීතිය, දේශපාලනය, ආර්ථික විද්‍යාව, සංස්කෘතිය, ආගම, පුද්ගල මනෝවිද්‍යාව ඇතුළු සමස්ත ක්‍රියාවලිය කෙරෙහිම බලපෑම් ඇති කරයි.

මිනිසා ගල් යුගය, දඩයම් යුගය, කෘෂිකාර්මික යුගය, වෙළඳාම් යුගය ආදී වශයෙන් යුග ගණනාවක් පසු කරමින් පැමිණ අද වන විට තොරතුරු යුගය වෙත පැමිණ ඇති අතර අප ජීවිත ද එහි එක් එක් කොටස් බවට පත්ව ඇත. අද ලෝකයේ තාක්ෂණය අප වටා භාවිත වේ. පරිගණක, ජංගම දුරකථන, පේපර්, ගණක යන්ත්‍ර, විඩියෝ ක්‍රීඩා සහ තවත් බොහෝ තාක්ෂණිකව දියුණු නිෂ්පාදන භාවිතය මඟින් සන්නිවේදනය විශාල ලෙස වෙනස් වී ඇත. තොරතුරු යුගය මිනිසුන්ගේ ඵදිනෙදා ක්‍රියාකාරකම් වෙනස් කරමින් වෙහෙසකර කාර්යයන් වඩාත් කාර්යක්ෂමව සිදු කරමින් නිම් වළළු පුළුල් කර ගනිමින් වේගයෙන් වර්ධනය වෙයි..

තොරතුරු තාක්ෂණය ක්‍රියාත්මක වන්නේ පරිගණක තාක්ෂණයද ආශ්‍රිත කරගෙනය. පෞද්ගලික භාවිතය සහ ව්‍යාපාර ආශ්‍රිතව පරිගණක තාක්ෂණය භාවිතය නිරන්තරයෙන් වැඩි වෙමින් පවතී. ඒ නිසාම අන්තර්ජාලයද අද මූලික මිනිස් අවශ්‍යතාවක් බවට පත්ව ඇත. මානව ජීවිතය වෙත ඒ මඟින් ගෙන එන ලද ධනාත්මක අංශ බොහෝය. අධ්‍යාපනය, අන්තර්ජාතික සබඳතා, වෙළඳාම,

ආදි වශයෙන් නොයෙක් අංශයන්හි යෝධ පිම් පැනීමට අන්තර්ජාලය නිසා හැකිව ඇත. තොරතුරු යුගයේ බොහෝ ධනාත්මක අංශ තිබුණ ද, අන්තර්ජාලය නියාමනය කිරීමට නොහැකි වීම වැනි සෘණාත්මක කරුණු ද ඇත. පෞද්ගලිකත්වය පිළිබඳ ඉතා විශාල නීතිමය ගැටලු මෙන්ම පරිගණක භාවිත කරන්නන් දිනපතා මුහුණ දෙන සදාචාරාත්මක ගැටලු රාශියක් ද ඇති වී ඇත. බොහෝ අය විශ්වාස කරන්නේ මෙම යුගය, දැනට වර්ධනය වී ඇති පරිදි, ඉදිරි වසර කිහිපය තුළ අඛණ්ඩව ප්‍රගතිගාමී හා පරිණාමීය වනු ඇති බවයි. එමෙන්ම ඒ හා බැඳුණු මිනිස් ක්‍රියාකාරකම් ද වඩාත් සංකීර්ණ වනු ඇති බවයි.

අන්තර්ජාලය සෑම කෙනෙකුටම ප්‍රවේශ විය හැකි සහ භාවිත කළ හැකි නව තොරතුරු ලෝකයක් විවෘත කර ඇත. ශිෂ්‍යයකුට සම්පූර්ණ කිරීමට ව්‍යාපෘතියක් ඇති විට සහ පර්යේෂණයකට තොරතුරු අවශ්‍ය වූ විට, වසර ගණනාවකට පෙර ශිෂ්‍යයා පුස්තකාලයට ගොස් අදාළ තොරතුරු සොයා ගැනීම සඳහා පෑ ගණනක් පොත් මිටි සොයමින් සිටියේය. දැන්, ශිෂ්‍යයකුට සෙවුම් යන්ත්‍රයක් හරහා අන්තර්ජාලයේ විමසුමක් නිර්මාණය කළ හැකි අතර ඔවුන්ගේ ඇඟිලි තුඩුවල ක්ෂණික ක්‍රියාකාරිත්වය මඟින් ලක්ෂ සංඛ්‍යාත තොරතුරු ප්‍රමාණයක් වෙත ශිෂ්‍යයාට ළගා විය හැකිය. ගෝලීයකරණය යථාර්ථයක් වීමට ද මෙය එක් හේතුවකි. ගෝලීයකරණයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස, මිනිසුන්ට අන්තර්ජාලය මඟින් ලගම සිටින ඥාතීන් සමග සන්නිවේදනය කිරීමේ සිට ලෝක මට්ටමේ ව්‍යාපාරවලට අසම්මුඛ හවුල්කරුවන් ලෙසින් සම්බන්ධ වීමේ හැකියාව ද ලැබී ඇත.

තොරතුරු සමාජයක විශේෂ කාර්යය වන්නේ නිර්මාණාත්මක හා සමාජයට ඵලදායී වන ආකාරයෙන් තාක්ෂණය හැසිරවීම මඟින් දැනුම ආර්ථිකයේ කටයුතු සඳහා යොදා ගැනීමයි. මෙය තාක්ෂණික, ආර්ථික, වෘත්තීය, සංස්කෘතික, දේශපාලනික මෙන්ම ජාතික හා ජාත්‍යන්තර ක්‍රියාකාරිත්වයන් හෝ ඒ සියල්ලෙහි එකතුවකි. එසේත් නොමැතිනම් ශීඝ්‍ර වර්ධනයකින් සංසරණය වන තොරතුරු විවිධ මූලාශ්‍ර (information sources) වෙතින් ලබාගෙන සමස්ත සමාජ ක්‍රියාවලිය මෙහෙයවීම සඳහා ඒවා දායක කර ගන්නා සමාජයකි. තොරතුරු සමාජය යන පදය, දැනුම් ආර්ථිකය වශයෙන් ද අර්ථ ගැන්විය හැකිය. මන්ද සියලු ආකාරයේ භාණ්ඩ හා සේවා නිෂ්පාදනය කිරීම හා බෙදා හැරීම තොරතුරු තාක්ෂණය මත රඳා පවතින බැවිනි.

මිනිසාගේ ශාරීරික ශ්‍රමය වැය කිරීම සඳහා යන්ත්‍රෝපකරණ භාවිත වන ආකාරයෙන්ම මිනිසාගේ මානසික ශ්‍රමය ආශ්‍රිත ක්‍රියාකාරකම් සඳහා තොරතුරු තාක්ෂණය දායක වී ඇත. තොරතුරු සමාජයක කාලය, ශක්තිය, ශ්‍රමය හා භෞතික ද්‍රව්‍ය සඳහා තොරතුරු ආදේශ කිරීම මඟින් ඵලදායීතාව වැඩි දියුණු කිරීම එකී සමාජයේ යහ පැවැත්ම සඳහා උපකාරී වේ. මිනිසුන් එකිනෙකට සම්බන්ධ කරන ජාල හරහා, ස්ථාවර භූගෝලීය ප්‍රදේශයක සිට තවත් සැතපුම් ලක්ෂ ගණනක දුරින් පිහිටි වෙනත් භූගෝලීය ප්‍රදේශයක් කරා තොරතුරු ක්ෂණිකව ගමන් කරයි. ඒ පරිගණක, වෙළඳ භාණ්ඩ හෝ සේවාවන්, අධ්‍යාපනය, ආදි විවිධ නිර්ණායකයන් ඔස්සේය. මේ නයින් බලන කල වත්මනෙහි අපි ගෝලීය තොරතුරු ආර්ථිකයක සක්‍රීය කොටස් කරුවෝ වෙමු. අතැමෙකුට එය වෘත්තීය කාර්යභාරයකි. තවත් අයකුට පුරවැසියන් පාලනය කිරීමේ මෙවලමකි. තවත් කෙනෙකුට දැනුම මත පදනම් වූ කාර්යභාරයන් හැසිරවීමේ උපකරණයකි. බොහෝ දෙනෙකුට සන්නිවේදන මාධ්‍යයකි. තවත් පිරිසකට තම වෙළඳාම් දියුණු කිරීමේ හෝ අන් අය සමග තරග කිරීමේ හෝ මාධ්‍යයකි. ජාතික සංවර්ධනය සඳහා රජයකට එය ප්‍රබල සම්පතකි. ඇතැමෙකුට මිනිසුන් නොමග යැවීම සඳහා ඉතා ඉක්මනින් යොදා ගත හැකි මෙවලමකි. මෙම සියල්ලම තොරතුරු සමාජය තුළ අඩු වැඩි වශයෙන් එදිනෙදා වන කාර්ය වේ. අතීතයේදී මූලික මිනිස් අවශ්‍යතා අතරට ආහාර නිවාස ඇදුම් අයත් වුවද අද වන

විට තොරතුරු ද මූලික මිනිස් අවශ්‍යතාවක් බවට පත්ව ඇතැයි පැවසීම අතිශයෝක්තියක් නොවනු ඇත. මන්ද අද සෑම මිනිස් ක්‍රියාකාරකමක්ම තොරතුරු නිෂ්පාදනය බෙදා හැරීම හෝ භාවිතය සමග බැඳී පවතින බැවිනි. තොරතුරු තාක්ෂණය මත පදනම්ව සමස්ත ලෝකයේම ක්‍රියාවලීන් මෙහෙයවන අතර තොරතුරුවල පිපිරුමක් (information explosion) වන්මනෙහි ඇති බව විද්‍යාඥයන් පෙන්වා දෙන කාරණයකි. ඒ සඳහා නව තාක්ෂණය මඟින් භාණ්ඩ හා සේවා ප්‍රවාහණයේදී දැරීමට සිදුවන කාලය අවම කර ඇත. අවකාශය නැමති බාධකය ඉවත් කර ඇත. භාණ්ඩ හා සේවා ප්‍රවාහණයේදී දැරීමට සිදුවන අධික පිරිවැය අවම කර ඇත. ඒ නිසාම තොරතුරු අද අත්‍යවශ්‍යම සාධකය බවට පත්ව ඇත. එබැවින් ලෝකය පුරා තොරතුරු ආශ්‍රිත කර්මාන්ත බිහි වී ඇති අතර ගෝලීය වශයෙන් තොරතුරු කර්මාන්තයන්හි ආධිපත්‍යය ලබාගැනීම යුද ගැටුම් දක්වා තත්ත්වය වර්ධනය වී ඇත.

තොරතුරු ආර්ථිකයේ වර්ධනය නිසා ලෝක මට්ටමින් සුවිශාල සන්නිවේදන සමාගම් බිහිව ඇති අතර සුවිශාල තරගකාරිත්වයක් ලොව පුරා මේ නිසා නිර්මාණය වී ඇත. ඒ නිසා තොරතුරු සමාජය විසින් විවිධ අංශ ගණනාවක් ඔස්සේ ආර්ථිකය මෙහෙයවනු ලබයි.

මාෂල් මැක් ලුහාන් පවසන පරිදි, "විශ්වයම ගම්මානයක්" බවට පත්ව ඇත. එහි පුද්ගලයන්ට ඕනෑම වේලාවක, ඕනෑම තැනක තොරතුරු වෙත ප්‍රවේශ විය හැකිය. මෙම නව ප්‍රවේශය රාජ්‍යයන් සහ සමාගම් තම බලය ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා භාවිත කරන ව්‍යාප්තිය සඳහා උපාය මාර්ගික මෙවලමක් බවට පත්වේ. වෙළඳපොළ ජයග්‍රහණය කිරීමේ ප්‍රධාන මෙවලම තොරතුරු වන මෙවන් කාලයක, තොරතුරුවලට උපායමාර්ගික වටිනාකමක් ඇත. එය නව බල කුලනයකට මඟ පාදයි. තොරතුරුවල ඒකාධිකාරය සඳහා වන සටන ආර්ථික හා මිලිටරි බලය සඳහා වන සටන ප්‍රතිස්ථාපනය කරයි. අන්තර්ජාලය සාම්ප්‍රදායික දේශපාලන හා ආර්ථික මෙවලම් වෙනස් කර ඇත. දේශපාලන හා ආර්ථික ආධිපත්‍යය දැන් ගෝලීය ජාලයක් තුළ ක්‍රියා කරමින් සිටින අතර, විශේෂයෙන්ම, ගෝලීය යටිතල ව්‍යුහයන් පිළිබඳ තොරතුරුවල විභවයන් ප්‍රයෝජනයට ගැනීමට පටන් ගෙන ඇත. ලෝක ආර්ථිකය කේන්ද්‍රගතව ඇත්තේ තොරතුරු මූලික සංවර්ධන ක්‍රමයක් මඟිනි. ආර්ථික වශයෙන් ප්‍රකාශ කිරීමේ හැකියාව තොරතුරු උත්පාදනය කිරීමේ සහ සැකසීමේ හැකියාව මත රඳා පවතී. මේ අනුව, දැඩි බලය, මිලිටරි බලය භාවිත කිරීම දක්වා වර්ධනය වී ඇත. ජාත්‍යන්තර සබඳතා තුළ බලය සහ බලපෑමේ මෙවලමක් ලෙස දේශපාලන, ආර්ථික සහ සංස්කෘතික වටිනාකම් භාවිත කිරීම තොරතුරු මඟින් නිරූපණය වෙයි. එබැවින් තොරතුරු සම්බන්ධ මාධ්‍ය පාලනය කරන සමාගම්වලට ඇත්තේ අතිමහත් බලයකි. පරිගණක ප්‍රහාර - සොරකම් කිරීම, ඔත්තු බැලීම ආදිය සම්බන්ධයෙන් ද එය අනතුරකි. මෙම ක්‍රියාවන් බරපතළ ප්‍රතිවිපාක ඇති කළ හැකිය.

සමාජ හා ආර්ථික සංවර්ධනය සඳහා තොරතුරු සහ දැනුම තීරණාත්මක වන පරිසරයක, තොරතුරු සඳහා ප්‍රවේශය සහ එම තොරතුරු භාවිත කිරීමේ මාධ්‍යයන් සෑම කෙනෙකුටම, සෑම තැනකම ව්‍යාප්ත කළ යුතුය. මේ හේතුව නිසා, විශ්වීය ප්‍රවේශය හෝ විශ්වීය සේවාව හෝ සියලු ප්‍රකාශවල මූලික කරුණකි, විශේෂයෙන් සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටවල අවශ්‍යතා සම්බන්ධයෙන්, තොරතුරු සමාජය සංවර්ධනය සඳහා විශාල විභවයක් විවෘත කරන අතර නව අවදානම් ඇති කරයි, රටවල් අතර සමානතා මෙන්ම රටවල් අතර විෂමතා පුළුල් කරයි. විශ්ව සේවය යනු සමාජයේ සෑම සාමාජිකයකුටම තනි පුද්ගල හෝ ගෘහීය හෝ පදනමක් මත සන්නිවේදන පහසුකම් ලබා දීමේ දිගුකාලීන අරමුණ වන අතර එය විශේෂයෙන් සමාජයේ සෑම පුද්ගලයකු කෙරෙහිම සමාන ආකාරයෙන් ක්‍රියාත්මක විය යුතුය.

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය

රටක ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් පාර්ලිමේන්තුවට පවරා ඇති ජනතා අවශ්‍යතා පිළිබඳ කාරණ කළමනාකරණය කිරීමේ දී පුළුල් මහජන අනුමතිය නොමැතිව එය කිරීමට උත්සාහ කරන්නේ නම් එය අසාමාන්‍ය ලෙස දුෂ්කර ය. වෙනත් දේ අතර, තීරණ ගැනීමේ ක්‍රියාවලිය නීත්‍යානුකූල බවට මහජන අනුමතිය අවශ්‍ය වේ.

තොරතුරු තාක්ෂණය මිනිසුන්ට හොඳ හෝ නරක හෝ ලෙස භාවිත කළ හැකිය. ඔවුන්ට එය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, නිදහස, වගකීම සහ අත්‍යවශ්‍ය සහයෝගිතාව ප්‍රවර්ධනය කිරීමට හෝ, අනෙක් අතට, ආධිපත්‍යය සහ සුරාකෑම සඳහා හෝ භාවිත කළ හැකිය. මෙම ගැටලුව ස්වාභාවිකවම පාර්ලිමේන්තුවට අතිශයින්ම වැදගත් වේ. පුරවැසියෝ ඔවුන්ගේ නියෝජිතයන් අතුරින් තේරී පත් නියෝජිතයන් වෙතින් හැම විටම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී වූත්, නිවැරදි වූත්, විශ්වාසවන්ත වූත් සේවයක් බලාපොරොත්තු වන අතර, විශ්වාසයේ උභයතාව ගැන විශේෂයෙන් සැලකිලිමත් වෙති. යහපත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ගති ලක්ෂණ පෙන්නුම් කිරීම සඳහා එදිනෙදා ජනතාව අපේක්ෂා කරන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ අරමුණු ඉටු කිරීමට අවශ්‍ය වේ.

රටක පාර්ලිමේන්තු පිහිටුවීමේ සිටම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආකෘතිය ප්‍රවර්ධනය කිරීම සඳහා නිවැරදි තොරතුරු ප්‍රයෝජනවත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරයි. පාර්ලිමේන්තුව ව්‍යවස්ථාදායක, විධායක හා අධිකරණ බලය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ දී නිදහස් හා විධිමත් මැතිවරණ, දේශපාලන බහුත්වවාදය, බලතල බෙදීම, මූලික නිදහස, මානව හිමිකම්, සුළු ජාතීන් ආරක්ෂා කිරීම, යුක්තිය පසිඳීම නීති පද්ධතිය සංවිධානය කිරීම යනාදිය මෙලෙස ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ මූලධර්ම ස්ථාපනය කිරීම සඳහා කළ යුතු කරුණු රාශියක් අතරින් කිහිපයකි.

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය වෙනම කොටසක් වශයෙන් ගෙන සාකච්ඡා කළ නොහැකිය. එය සමස්ත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රියාවලියේ සැලකිය යුතු කාර්යභාරයක් පැවරෙන එක් ස්ථානයක් පමණි. ඕනෑම පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාවලියක් නීතිමය, සදාචාරාත්මක, ආර්ථික, සමාජීය සහ දේශපාලනික කාරණ සම්බන්ධයෙන් ජනතාව වෙත වගකීමට බැඳී ඇත. තොරතුරු තාක්ෂණයන් විසින් ජනනය කරන ලද නව තත්ත්වයන් පැහැදිලි කිරීම සහ ඒවාට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ප්‍රතිචාර යෝජනා කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තුව කටයුතු කළ යුතුය.

දේශපාලනඥයන්ට මහජනයාගේ ඉල්ලීම් ඉටු කිරීමට පැහැදිලි යුතුකමක් තිබේ. ඔවුන් ඉතාම හදිසිතාවෙන් යුතුව සැපයිය යුතු ප්‍රතිචාරය, (හදිසි ව්‍යසන තත්වයන්හි දී) යහපත් ආදායමක්, නිවාස, අභිමානය සහ මානව හිමිකම් අනුව ජීවත් විය හැකි පරිසරයක් ද සකස් කර දිය යුතු අතර ජනතාවගේ අභිලාෂය වන්නේ ද එයයි. ඒ සඳහා වන දැනට සිදුවෙමින් පවතින තාක්ෂණික, දේශපාලනික සහ සංස්කෘතික වෙනස්කම් සැලකිල්ලට ගනිමින්, අපගේ සමාජවල අවශ්‍යතා වඩාත් සම්පූර්ණයෙන් ඉටුකරලීම සඳහා නව සන්නිවේදන සහ තොරතුරු තාක්ෂණය මඟින් විවෘත කර ඇති අවස්ථා හඳුනා ගැනීමට පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාව උත්සුක විය යුතු අතර සැබෑ සමාජ ප්‍රතිලාභ ජනතාව වෙත ලබා දිය යුතුය. ඔවුන් නිදහස ප්‍රවර්ධනය කිරීම, පුරවැසියන්ගේ ස්වයං සාධනය සහ පොදු කටයුතු සඳහා ඔවුන්ගේ වඩාත් ඵලදායී සහභාගීත්වය පෝෂණය කිරීම, ආර්ථික සංවර්ධනය සහ රැකියා අවස්ථා ඇති කිරීම, සමාජ හා සංස්කෘතික ප්‍රගතිය සඳහා පහසුකම් සැලසීම සහ අධ්‍යාපනය දියුණු කිරීම සහ දැනුම ලබා ගැනීම සඳහා අවස්ථාවන් සකස් කළ යුතුය. ඒවා මිනිසාගේ අවශ්‍යතා, සමාජ ප්‍රගතිය, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ සාමය සඳහා යොදා ගත යුතුය.

පාර්ලිමේන්තු කටයුතු මෙහෙයවීමේදී ජනතාවගේ හා රටේ අවශ්‍යතා සැලකිල්ලට ගන්නා ප්‍රතිපත්තියක් ප්‍රවර්ධනය කර ගැනීම පාර්ලිමේන්තුව සතු වගකීමකි.

කාලීන වශයෙන් ඇතිවන නව ආර්ථික සමාජීය දේශපාලන මෙන්ම සංස්කෘතික තත්ත්වයන්ගේ සංකීර්ණත්වය හඳුනා ගැනීම හා එකී තත්ත්වයන් පාලනය කිරීමට පවතින නීතිය ප්‍රමාණවත් බව සහතික කිරීම, එමෙන්ම එකී නීති රීති ප්‍රමාණවත් නොවන්නේ නම් වත්මන් නීති වෙනස් කිරීම හෝ අවශ්‍ය පරිදි නව, වඩාත් සුදුසු නීති යෝජනා කිරීම අත්‍යවශ්‍යයෙන්ම කළ යුතුය. පොදු යහපත සඳහා අවශ්‍ය හා සංවර්ධනයට බාධාවක් වන සංකීර්ණ සහ ක්‍රියාත්මක කළ නොහැකි නීති හඳුන්වාදීම වළක්වා ගැනීම, නියාමනය කිරීමට අවශ්‍ය ඕනෑම තැනක ගනු ලබන ක්‍රියාමාර්ග සහ අනුගමනය කරන අරමුණු අතර නිසි සමතුලිතතාවක් ඇති කිරීම කළ යුතුය. ඒ සඳහා පාර්ලිමේන්තුවකට කිහිප ආකාරයෙන් කටයුතු කළ හැකිය. මේ අනුව,

- රාජ්‍ය හා පෞද්ගලික අධ්‍යාපන ක්‍රමයේ මුල් අවදියේ සිට අවසානය දක්වා වන අඛණ්ඩ ක්‍රමවේදයක් සකස් කිරීම.

මෙහිදී රටේ අධ්‍යාපනයේ රාජ්‍ය අංශයට සුදුසු සියලු සම්පත් ඇති බව සහතික කිරීම සඳහා අවශ්‍ය මූල්‍ය පහසුකම් ලබා දීම වැදගත් වේ. මේ සඳහා ඔවුන්ගේ සමාජ තරාතිරම නොතකා සියලුම පුරවැසියන්ට සමාන අධ්‍යාපන අවස්ථා සැකසෙන අයුරින් ප්‍රතිපත්ති හා නීති රීති සම්පාදනය කළ යුතුය.

- පාර්ලිමේන්තු නියෝජකයන් සහ පුරවැසියන් අතර සම්බන්ධීකරණය සංවර්ධනය සඳහා අවශ්‍ය උපකරණ විමධ්‍යගත බලධාරීන්ට ලබා දීම, එමඟින් දේශපාලන තීරණ ගැනීමේදී බලධාරීන්ගේ වැඩි සහභාගිත්වය සහතික කිරීම
- රටේ ආරක්ෂාව තහවුරු කිරීම සඳහා වන ක්‍රමවේදයන් පුළුල් කිරීම.

මෙය අදියර වශයෙන් මෙන්ම කාලීන වශයෙන් වන පරිදි සකස් කළ යුතුය. ප්‍රාදේශීය ආරක්ෂාව, ජාතික ආරක්ෂාව හා අන්තර්ජාතික වශයෙන් ඇතිවන තත්ත්වයන් හමුවේ වන ආරක්ෂාව ආදී වශයෙන් සකස් විය යුතු අතර ජාතික ව්‍යාපන අවස්ථාවන් ද මෙහිදී විශේෂයෙන් සැලකිල්ලට ගත යුතුය. තරුණයන් ආරක්ෂා කිරීම සහ සදාචාරාත්මක නීතිවලට සහ මානව හිමිකම්වලට ගරු කිරීම සඳහා නීතිමය රාමුවක් සැකසීම පිණිස සුදුසු ජාතික ව්‍යවස්ථාදායක ක්‍රියාමාර්ග ප්‍රවර්ධනය කිරීම මෙහිදී අත්‍යවශ්‍යයෙන් කළ යුතුය.

- පාර්ලිමේන්තුව හා මහජන සම්බන්ධතා වඩාත් පුළුල් කිරීම.

පාර්ලිමේන්තුව විසින් සංවිධානය කරනු ලබන අන්තර් පාර්ලිමේන්තු සම්මන්ත්‍රණවලදී තම අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමට සහ සාකච්ඡා කිරීමට මහජනතාවට හැකිවන පරිසරයක් නිර්මාණය කිරීම මෙයින් අදහස් කෙරේ. අවශ්‍ය යැයි සැලකෙන ඕනෑම ක්‍රියාමාර්ගයක් යෝජනා කරමින් ඒ පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීම සඳහා වන මහජන ප්‍රවේශය පුළුල් කිරීම අත්‍යවශ්‍ය ය. මන්ද වත්මන් දේශපාලන ක්‍රියාකාරිත්වය කෙරෙහි පුරවැසියන්ගේ විශ්වාසය නැති වී, ඇති අතර මැතිවරණ පොරොන්දු මඟින් ජනිත කරන බලාපොරොත්තු හා දේශපාලකයන්ගේ ක්‍රියාකාරිත්වය අතර පරතරය සුවිශාල වී ඇත.

මහජන නියෝජිතයින් සන්නිවේදනය කිරීමේදී, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ මහජනතාවගේ සංජානනය සහ විශ්වාසය කෙරෙහි ගැඹුරු බලපෑමක් ඇති කරයි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ප්‍රයත්නයේ හඳුනා වන්නේ සන්නිවේදනයයි. සන්නිවේදනය වටා ඇති උපාය මාර්ග සහ කුසලතා දේශපාලන ක්‍රියාවලියේ වැඩි ප්‍රජාතන්ත්‍රීකරණයක් කරා යන ගමනේ කේන්ද්‍රය විය යුතුය.

අද වන විට ජනතාව මැතිවරණවලට සහභාගි වීම අඩුවීම, පක්ෂ බණ්ඩනය වීම සහ සමහර විට ඒවායේ විශ්වසනීයත්වය නැතිවීම, ජාතිකවාදී අදහස්, වාර්ගික ගැටුම් සහ ඒකාධිපතිවාදයට හෝ ෆැසිස්ට්වාදයට හෝ තල්ලුවීම දක්වා විවිධ බැඳුරුම් මට්ටම්වල සාධක මගින් සුවිශාල අර්බුදයක් ඇති කර ඇත. ඒ නිසාම

පාර්ලිමේන්තු හා මහජන සම්බන්ධතා පිළිබඳ ක්‍රියාකාරීත්වය වැඩි කළ යුතු අතර පොදු කටයුතුවලට වඩාත් සමීපව සම්බන්ධ වීමට හා පුරවැසියන්ගේ ඉල්ලීම් සම්බන්ධයෙන් වැඩි අවධානයක් යොමු කිරීම අවශ්‍ය ය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අනුව සිතීම යනු සාරධර්ම අනුව සිතීමයි. නව සන්නිවේදන හා තොරතුරු තාක්ෂණයන් විසින් ගෙන එන ලද නව ප්‍රවණතා මෙහිදී නොසලකා හැරිය නොහැකිය. පාර්ලිමේන්තු සන්නිවේදන උපාය මාර්ග සහ අනෙකුත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආණ්ඩු පුරවැසි සහභාගිත්වය සඳහා පහසුකම් සැලසීමට, දිරිගැන්වීමට සහ තිරසර කිරීමට සැලසුම් කළ යුතුය. මහජනතාව සමඟ විවෘත සන්නිවේදනය සහ සංවාදය පෝෂණය කිරීමෙන්, දේශපාලන පද්ධතියේ අධිණිභාව සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පාලනයේ අදාළතාව පිළිබඳ ව පුරවැසියන්ගේ විශ්වාසය පාර්ලිමේන්තුව වැඩි දියුණු කරයි.

පුද්ගලයා සහ පුරවැසියා ආරක්ෂා කිරීම සහ ප්‍රවර්ධනය කිරීමේ අරමුණ ඇතිව පොදු අවශ්‍යතා සඳහා මෙවලමක් ලෙස පාර්ලිමේන්තු භූමිකාව සකස් විය යුතුය. මෙය ශක්තිමත් හා සාමූහික අන්තර්ගතයක් සහිත ව්‍යාපෘති වටා සංවිධානය හා සංකේන්ද්‍රණය වූ සමාජයේ සෑම සාමාජිකයකුටම සමාන අයුරින් ප්‍රතිලාභ ලැබෙන ක්‍රියාවලින් විය යුතුය. අත්‍යවශ්‍යම කාරණය වන්නේ අන්තර් පුද්ගල සහභාගිත්වය සඳහා ඇති සියලුම නව හැකියාවන් පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තුළ ගැබ් විය යුතුය.

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය නිසි ලෙස ක්‍රියාත්මක වීමට නම් ප්‍රධාන ක්ෂේත්‍ර ගණනාවක් කෙරෙහි පුරවැසියන්ගේ විශ්වාසය සලසා දිය යුතුය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ මූලධර්ම, ඔවුන්ගේ ඡන්ද අයිතිය, දේශපාලන කාර්යය සහ ඔවුන්ගේ තේරී පත් වූ සාමාජිකයන් පිළිබඳ විශ්වාසය හා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ විශ්වාසය ඉන් ප්‍රධාන ය.

රටක වැසියන් සාමාන්‍යයෙන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මූලධර්මවලට හා සාරධර්මවලට බැඳී සිටිති. අඩුපාඩු ගණනාවක් තිබියදීත්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ගැටුම් සහ මතභේද සහ අවශ්‍යතා සාමකාමීව විසඳා ගැනීම සහතික කරයි. උපදේශනය, සංවාදය, සම්මුතිය සහ ඡන්දය භාවිත කිරීම මඟින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අපගේ සෙසු පුරවැසියන්ගෙන් බහුතරයක් අපේක්ෂා කරන නීතියේ ආධිපත්‍යය සහ සන්සුන් භාවය ආරක්ෂා කරයි.

ඡන්ද අයිතිය පිළිබඳ විශ්වාසය ගැන විමසා බැලීමේ දී පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය රඳා පවතින්නේ මැතිවරණ සඳහා පුරවැසි සහභාගිත්වය සහ මැතිවරණ අතර සමාජයේ ක්‍රියාකාරීත්වය කෙරෙහි ඔවුන් දක්වන උනන්දුව මතය. පුරවැසිභාවය යනු සියලුම පිරිමින් සහ කාන්තාවන් නීතිය ඉදිරියේ නිදහසේ සහ සමාන ලෙස උපත ලබා ඇත යන මූලධර්මය මඟින් සාරාංශ කරන ලද

දේශපාලන සමානාත්මතාවේ ප්‍රකාශනයයි. පුරවැසියන් ලෙස තම භූමිකාව කෙරෙහි පුද්ගල විශ්වාසය නැතිවීමේ පළමු ලකුණ මැතිවරණවලට නොපැමිණීමයි. ජනතාව අද ඡන්ද කටයුතුවලින් වැළකී සිටීමේ අනුපාතය වැඩි වෙමින් පවතී. එවැනි වැළකී සිටීමේ අනුපාත සඳහා අවම වශයෙන් හේතු දෙකක් තිබේ:

- 01. ඡන්දයේ සැබෑ වටිනාකම පිළිබඳ සැකය
- 02. ඉදිරිපත් කර ඇති ප්‍රතිපත්ති හා භාවිතය පිළිබඳ ඇති පරස්පර විරෝධී ස්වභාවය

මෙයින් පෙනෙනුම් කරන්නේ පුරවැසියන් තම ප්‍රජාව තුළම ඔවුන්ගේ අනාගතය වඩාත් යහපත් කරන සමාජ භූමිකාවකට, ඔවුන් ඡන්දයෙන් පත් කර ඇති නායකයන්ගෙන් වැඩි දෙනෙකු සහයෝගය නොදක්වන බවයි.

දේශපාලන තීරණ ගැනීමේදී වැඩි පුරවැසි සහභාගිත්වයක් දිරිමත් කළ හැකි ය. ඒ වෙනුවෙන් සමාජයේ සියලු බලවේග නියෝජනය වන සමාජ කණ්ඩායම්වල අදහස් සැලකිල්ලට ගෙන ඒ අනුව තම ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීම දේශපාලනඥයන් විසින් සිදු කළ යුතු අතර, මේ සඳහා පූර්ව කොන්දේසි, වැඩි විනිවිද භාවය සහ නිවැරදි තොරතුරු මත පදනම්ව කටයුතු කළ යුතු වේ.

තවත් පූර්ව කොන්දේසියක් වන්නේ නිවැරදි මූල්‍ය කොන්දේසි සපුරාලීම සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මූලධර්මවලට ගරු කිරීමයි. ඇතැම් ප්‍රායෝගික ක්‍රියාමාර්ගවල වාසි සහ අවාසි පරීක්ෂා කිරීමේදී මෙම කරුණු සාක්ෂාත් කිරීම වැදගත් ය.

හේතු ගණනාවක් නිසා දේශපාලන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ හොඳම ප්‍රකාශනය ලෙස නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිගෙන ඇත. පුරවැසියන් පමණකට වඩා වැඩි වන අතර මුළු ප්‍රජාව සඳහාම නිරන්තරයෙන් තීරණ ගැනීමට නොහැකි තරම් විසිරී ඇත. නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මගින් දේශපාලන පක්ෂ බිහිවී ඇත. දේශපාලන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ ඉතා වැදගත් ස්ථානයක් දේශපාලන පක්ෂ විසින් අත්පත් කරගෙන ඇති අතර, දේශපාලන පක්ෂ තහනම් කළ විට හෝ තනි පක්ෂයක් ලෙස තිබෙන විට හෝ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පවතින්නේ නැත.

වත්මන වන විට පවතින දේශපාලන පක්ෂ දැඩි අර්බුදකාරී තත්වයක පවතී. ඔවුන්ට එල්ල වන විවේචන සමාජයේ විවිධ කණ්ඩායම් සම්බන්ධයෙන් තීව්‍රතාවෙන් වෙනස් වේ. මෙම විවේචන ප්‍රධාන කරුණු ගණනාවක් කෙරෙහි අවධානය යොමු කරයි. නියෝජිතත්වය පිරිහීම, කණ්ඩායමක් ලෙස රජය කෙරෙහි විශ්වාසය නැතිවීම, ඉටු නොකළ පොරොන්දු, අභ්‍යන්තර අරගල, මාධ්‍ය නැඹුරු පෞරුෂ දේශපාලනය, අවශ්‍ය වෙනස්කම්වලට මුහුණ දීම ප්‍රතික්ෂේප කිරීම, නීතියේ ආධිපත්‍යයට නතු නොවීම යනාදිය ඉන් සමහරකි.

සිවිල් සහ දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියේ 'තොරතුරු සෙවීමේ අයිතිය' ප්‍රතිපාදන මගින් අනුමත කරන ලද වැදගත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සම්පතක් වන අතර, රාජ්‍ය ආයතන සතු තොරතුරු සඳහා පුරවැසියන්ට ප්‍රවේශය ලබා දෙන නීති සම්පාදනය වේ. මෙම දෙකම එකම රෙගුලාසි හෝ නීති හෝ සම්පාදනය මගින් ආවරණය කළ හැකි වුවද, පොදු ආයතන විසින් තමන්ගේම ක්‍රියාදාමයන් සහ වාර්තා ප්‍රකාශයට පත් කිරීමේ අවශ්‍යතාවෙන් වෙනස් වේ. තොරතුරු දැනගැනීමේ නිදහස (Freedom of Information) නීති සම්පාදනය දැන් ලෝකයේ සෑම කලාපයකම රටවල් පහතකට වැඩි ගණනක පවතී. එය රාජ්‍ය ආයතනවල විනිවිද භාවය වැඩි දියුණු කිරීම සඳහා පුරවැසියන් සහ රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන මෙන්ම මාධ්‍ය භාවිතය සඳහා සම්පතක් සපයයි. එහි

භාවිතය මඟින් ජනතාව සමඟ සම්බන්ධ කටයුතු කිරීමේ දී පාර්ලිමේන්තුවට සහාය විය හැකි අතරම, පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන්ගේ වගවීම ද වැඩි දියුණු කළ හැකිය.

පුරවැසියන්ගේ තොරතුරු දැනගැනීමේ ව්‍යවස්ථාපිත අයිතියට අනුකූලව කටයුතු කිරීම සඳහා, පාර්ලිමේන්තු රෙගුලාසිවලට තරමක් විස්තරාත්මක විධිවිධාන ඇතුළත් කළ යුතු වේ, නිදසුනක් වශයෙන්, ඉදිරි පාර්ලිමේන්තු සභා රැස්වීම් පිළිබඳව මහජනතාවට දැනුම් දීමේ අවශ්‍යතාව, පාර්ලිමේන්තු සහ පාර්ලිමේන්තු කමිටු රැස්වීම්වලට සහභාගි වීමේ මහජන අයිතිය, පාර්ලිමේන්තු පත්‍රිකා සඳහා මහජන ප්‍රවේශය, පාර්ලිමේන්තු සභාව සහ එහි ආයතන විසින් සිදු කරනු ලබන කාර්යයේ විනිවිදභාවය කෙරෙහි බලපෑම, ආදිය මඟින් එක් අතකින් පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාව ප්‍රජාතන්ත්‍රකරණයට දායක වන අතර, අනෙක් පැත්තෙන් තොරතුරු වෙත ප්‍රවේශය හරහා පාර්ලිමේන්තු වැඩ පිළිබඳ හුරුපුරුදු විය හැකි පුරවැසියන් සක්‍රීය පිරිසක් කිරීමට හැකියාව ලැබේ. ඔවුන්ගේ කැමැත්තෙන් පත්කළ මහජන නියෝජිතයන්ගේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජ පාලනයක් සඳහා මෙය අතිශයින් වැදගත් වේ. ජනතාව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියා පටිපාටි ඉගෙන ගන්නා අතරම තොරතුරු වෙත ප්‍රවේශ වීමේ විවිධ අවස්ථා භාවිත කරමින් සිය කාර්ය සාධනය සිදු කරන්නේ කෙලෙසද යන්න මෙ මඟින් පරීක්ෂා කළ හැකිය.

බොහෝ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල, දේශපාලනඥයන්ගේ පොදු භූමිකාව ඔවුන් මහජන පරීක්ෂාවට වඩාත් විවෘත කළ යුතු බවත්, පෞද්ගලිකව ජනතාවට සාධාරණ විය හැකි ප්‍රමාණයට වඩා පුළුල් පරාසයක අදහස් සහ විවේචන ඉවසිය යුතු බවත් පිළිගැනේ. මෙම උපකල්පනය ප්‍රකාශනයේ නිදහස පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර නීති විද්‍යාවේ ද අනුමත කර ඇත. පාර්ලිමේන්තු කටයුතු සම්බන්ධයෙන් ප්‍රශ්න කිරීමේ අයිතිය පොදු ජනතාව වෙත තිබිය යුතුය. මන්ද ඔවුන් පත් කරනු ලබන්නේ මහජන ඡන්දයෙන් වන බැවිනි.

මාධ්‍යයන් මඟින් සිදු කරනු ලබන නිරවද්‍ය වාර්තාකරණයට පාර්ලිමේන්තුව ඉඩ සලසා දිය යුතුය. මාධ්‍ය ප්‍රවේශය සඳහා සුදුසුකම් හා ප්‍රශ්න තීරණය කිරීමට මාධ්‍යට අවස්ථාව පැවතිය යුතුය. ඉන් අදහස් වන්නේ පාර්ලිමේන්තු කටයුතු පිළිබඳ තොරතුරු ජනතාවට දැන ගැනීමට ඉඩ සැලසීම සඳහා වන අවසරය මාධ්‍ය කරුවන් වෙත ලබා දිය යුතු බවයි.

මාධ්‍ය සහ පාර්ලිමේන්තුව අතර සබඳතාවේ සලකා බැලිය යුතු තවත් කරුණක් වන්නේ මාධ්‍ය ක්‍රියාත්මක වන නියාමන රාමුව සැකසීමේ පාර්ලිමේන්තුවේ වගකීමයි. මෙම රාමුව සාමාන්‍යයෙන් හිමිකාරිත්වය සහ පාලනය පිළිබඳ ප්‍රශ්න මෙන්ම අන්තර්ගතය පිළිබඳ සලකා බැලීම් ආවරණය කරයි. මෙම විෂය සංකීර්ණ එකක් වුවද, මාධ්‍ය තාක්ෂණයන් වේගයෙන් වෙනස් වෙමින් පවතින නමුත්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජයක මාධ්‍යවලින් මහජනතාවට අවශ්‍ය දේ පාලනය කරන මූලධර්ම සාපේක්ෂ වශයෙන් සරල ය. නිවැරදි තොරතුරු, විවිධ දෘෂ්ටි කෝණයන්, මතයන් සහ සමාන ගෞරවයට ගරු කිරීම සියලුම පුරවැසියන් සම්බන්ධයෙන් සමාන විය යුතුය. එවැනි මූලධර්ම, දේශපාලන පක්ෂ සහ තනි පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් කෙරෙහි ද බලපායි.

පාර්ලිමේන්තු කටයුතු සම්බන්ධයෙන් මහජනතාව දැනුවත් කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තු උපාය මාර්ග සකස් කර ගැනීම මඟින් ජනතා අභිලාෂයන් වඩාත් සාර්ථකව ඉටු කිරීමට හැකි වටපිටාවක් පාර්ලිමේන්තු සම්ප්‍රදාය තුළ ඇති කර ගැනීම අත්‍යවශ්‍යයෙන්ම සිදු විය යුතුය. ඒ සඳහා බහුත්වවාදය සහ වෙනස් කොට සැලකීමකින් තොර, අන්තර්ගතයන් දිරිමත් කරන නියාමන සන්දර්භයක් තුළ

මහජන ප්‍රවේශය වැඩිදියුණු කිරීම මෙහිදී අත්‍යවශ්‍ය කාරණයක් වෙයි. එමෙන්ම, වැඩි වශයෙන් මාධ්‍ය වාර්තාකරණයට ඇති බාධක ඉවත් කිරීම මඟින් පාර්ලිමේන්තුව පුරවැසියන් සඳහා වඩාත් විවෘත විය යුතුය. ඒ හා සමානව වැදගත් වන්නේ පාර්ලිමේන්තුව විසින්ම ඔවුන්ගේ වැඩකටයුතු පිළිබඳව මහජනතාව දැනුවත් කිරීමටත්, ඔවුන්ගේ උනන්දුව සහ මැදිහත්වීම සම්බන්ධ කර ගැනීමටත් උපාය මාර්ග සකස් කර ගත යුතු ය. මෙය හුදෙක් තොරතුරු සන්නිවේදනය කිරීමේ ප්‍රශ්නයක් පමණක් නොව පාර්ලිමේන්තුවක ක්‍රියාකලාපය ගැන නොදන්නා අතිබහුතරයකට එය අවබෝධ කර දීමේ ප්‍රයත්නයක් වන බැවින් මෙහි ඇති සංකීර්ණතාවන් ද සුළු කොට තැකිය යුතු නැත.

පාර්ලිමේන්තුවේ මූලික කාර්යභාරයට සන්නිවේදනයේ වටිනාකම අවශ්‍ය වන්නේ මෙම භූමිකාවන් ඉටු කිරීමට හා සහාය වීමට සන්නිවේදනයට ඇති හැකියාව මතයි.

පාර්ලිමේන්තු ගොඩනැගිල්ලේ බහු-ක්‍රියාකාරී සහ බහු-මාධ්‍ය තොරතුරු මධ්‍යස්ථානයක් ආරම්භ කිරීම හා එය සෑම දිනකම විවෘත කර තැබීම මඟින් අවශ්‍ය අයකුට විවිධ මාධ්‍ය හරහා පාර්ලිමේන්තුව පිළිබඳ තොරතුරු වෙත ප්‍රවේශ විය හැකිය.

පාර්ලිමේන්තු සභා ගර්භයේ ආරාධිතයන් සඳහා විශේෂ ප්‍රශ්න වෙලාවක් සංවිධානය කර මන්ත්‍රීවරුන් සහභාගි වී ජනතාව නගන ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු සැපයීමේ සැසිවාර සංවිධානය කිරීම වැදගත් ය. මේ මඟින් ප්‍රාදේශීය ජනතාවට ඔවුන්ගේ වැඩ කටයුතු පිළිබඳව පාර්ලිමේන්තු සාමාජිකයින් ප්‍රශ්න කිරීමට හැකි වේ.

පාසල් පාදක මූල පිරිමි පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඇති කිරීමෙහි ලා වඩාත් වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කළ හැකි කර්තව්‍යයකි. පාසල් විෂය මාලාවේ කොටසක් ලෙස පාර්ලිමේන්තුව ගැන ඉගැන්වීම මෙහිදී අතිශයින් වැදගත් වනු ඇත. දීර්ඝ කාලීන ප්‍රතිඵල ලැබෙන මුත් වඩාත් නිවැරදි තීරණ තීන්දු ගැනීමට හැකිවන පාර්ලිමේන්තු පුද්ගල පිරිසක් බිහි වීම මේ මඟින් සිදු වේ. පාර්ලිමේන්තුව ක්‍රියා කරන ආකාරය, නීති සම්පාදනය කරන්නේ කෙසේද සහ මහජනතාවට නීති සම්පාදන ක්‍රියාවලිය සමඟ සම්බන්ධ විය හැකි ආකාරය ආදී වශයෙන් පාසල් විෂය මාලාවන්ට ඇතුළත් කිරීම මඟින් වඩාත් වැදගත් හා ඵලදායී කාර්යභාරයක් ඉටු කළ හැකිය.

පාර්ලිමේන්තුවලට සතිපතා හෝ මාසික පදනමින් හෝ පාසල් සිසුන්ගේ නිරන්තර පැමිණීම සඳහා විධිවිධාන සකස් කිරීම එසේම වැදගත් වේ. එහිදී රට පුරා සිටින සිසුන්ට පූර්ණ සැසිවාර සහ කමිටු රැස්වීම්වලට සහභාගී වීමට, ඇමතිවරුන්ගෙන් ප්‍රශ්න කිරීමට සහ සිසු යෝජනා මන්ත්‍රීවරුන් හමුවීමට ගෙන ඒමට අවස්ථාව සැලසීම ආදිය කළ හැකිය. එහිදී සිසුන් තමන්ගේම විවාද සහ ප්‍රශ්න සැසි සංවිධානය කිරීම මඟින් පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියා පටිපාටිය ඉගෙන ගනියි. මෙය ඔවුන්ට පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ ඉතා පැහැදිලි හැඟීමක් ඇති කරයි.

පාසල් පාදක ක්‍රියාකාරකම් සහ පාර්ලිමේන්තුවේ වැඩ සටහන යන දෙකම ඒකාබද්ධ කරන ක්‍රමයක් සකස් කිරීම අනාගත පාර්ලිමේන්තුවකට නිවැරදි නියෝජිතයන් තෝරා පත් කර ගැනීමට බෙහෙවින් ඉවහල් වනු ඇත.

ඡන්දදායකයන් බණ්ඩනය වීම සහ එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස සමාජය බණ්ඩනය වීම දේශපාලන වැඩසටහන් කෙරෙහි හෝ අවම වශයෙන් ඒවා සකස් කරන ආකාරය කෙරෙහි සහ ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීමට අපේක්ෂා කරන ආකාරය කෙරෙහි හෝ බලපෑමක් ඇති කරයි. මෙහිදී ආංශික ප්‍රතිපත්ති

කෙරෙහි අවධානය යොමු කරනු ලබන අතර, එමඟින් පුරවැසියන්ට ඔවුන්ගේ පොදු අවශ්‍යතා තක්සේරු කිරීමට සහ එමඟින් හැකි විකල්ප සම්බන්ධයෙන් සිතීමට ඇති අවස්ථා අඩු වේ.

නිගමනය

පාර්ලිමේන්තුවේ තොරතුරු දැනගැනීමට මහජනතාවට අයිතියක් ඇත. එබැවින් තොරතුරු සක්‍රියව බෙදාගැනීම රජයේ වැදගත්ම සන්නිවේදන කාර්යයකි. පාර්ලිමේන්තුව සමඟ සන්නිවේදනය කිරීමට ද ජනතාවට අයිතියක් ඇත. උදාහරණයක් ලෙස, ඔවුන්ට තොරතුරු ඉල්ලා සිටීමට, ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයට සහභාගි වීමට, ඔවුන්ගේ මතය ඉදිරිපත් කිරීමට හෝ පැමිණිල්ලක් කිරීමට හෝ හැකිය. මෙයින් අදහස් කරන්නේ ඔවුන්ට පහසුවෙන් රජය හා සම්බන්ධ වීමට හැකි විය යුතු බවයි. එබැවින් පාර්ලිමේන්තුව එය ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය පිළිබඳ තොරතුරු ලබා දිය යුතුය. එය නව ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශ කිරීම සහ පැහැදිලි කිරීම මෙන්ම ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයේ විවිධ අවස්ථා සඳහා මහජනතාව සම්බන්ධ කර ගත යුතුය. පාර්ලිමේන්තුව මහජනතාව සමඟ සන්නිවේදනය කරන ආකාරය පිළිබඳ උදාහරණ කිහිපයක්: රජයේ ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳව ජනතාව දැනුම්වත් කිරීම සඳහා ගුවන්විදුලිය, රූපවාහිනිය සහ අන්තර්ජාලය ඔස්සේ මහජන ප්‍රචාරණ. කැබිනට් මණ්ඩලය විසින් ගනු ලැබූ තීරණ පිළිබඳව ජනතාව දැනුම්වත් කිරීම සඳහා සතිපතා මාධ්‍ය සාකච්ඡා පැවැත්වීම කළ හැකිය.

ව්‍යවස්ථාදායකයන් සහ මන්ත්‍රීවරුන් තොරතුරු තාක්ෂණය භාවිත කිරීමේදී මෙතෙක් ප්‍රමුඛස්ථානයේ නොසිටිය ද, ඔවුන් ප්‍රධාන ධාරාව සමඟ සම්බන්ධ විය යුතුය. මෙම තාක්ෂණයේ ශීඝ්‍ර පරිණාමය සහ සමාජය විසින් එය වැඩි වැඩියෙන් භාවිතා කිරීමත් යන කරුණු එහි ශක්‍යතා ප්‍රයෝජනයට ගැනීම සඳහා ව්‍යවස්ථාදායකයන් සහ මන්ත්‍රීවරුන් මත බලපෑම් ඇති කරනු ඇත. මේ ආකාරයෙන්, පුරවැසියන්ට ඔවුන්ගේ ව්‍යවස්ථාදායකයට වඩා හොඳ ප්‍රවේශයක් සහ වැඩි සහභාගිත්වයක් මඟින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ජනතාව වෙත සමීප කළ හැකිය. එහිදී පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන්ට වැඩි නිදහසක් භුක්ති විදිය හැකි අතර ව්‍යවස්ථාදායක ක්‍රියාවලිය වැඩිදියුණු කළ හැකිය.

අනෙක් අතට, මෙම ක්‍රියාමාර්ගවලින් ඇතැම් පවතින පාර්ලිමේන්තු භාවිතයන් සහ ක්‍රියා පටිපාටිවලට අවශ්‍ය කරන වෙනස් කිරීම් අනුව ඉතා ඉහළ සේවාවක් සැපයිය හැකිය. එපමණක් නොව, නව තාක්ෂණයෙන් කළ හැකි අමතර තොරතුරු සහ වැඩිදියුණු කළ සන්නිවේදනය පාර්ලිමේන්තු පරිසරයක් තුළ සැබෑ තීරණ ගැනීමේ ක්‍රියාවලිය වෙනස් නොකරන බව පැහැදිලි ය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පාර්ලිමේන්තුවක සන්නිවේදනය සෑම විටම අවධානය යොමු කළ යුත්තේ ප්‍රතිපත්තිවල අන්තර්ගතය කෙරෙහි මිස, රජයේ කේවල සාමාජිකයන් සඳහා ප්‍රතිරූපය ගොඩනැගීම කෙරෙහි නොවේ. ශීඝ්‍රයෙන් වර්ධනය වන තොරතුරු සමාජයක ජනතා අභිලාෂයන් සාක්ෂාත් කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අව්‍යාජ වූත්, නිරවද්‍ය වූත්, ප්‍රායෝගික වූත් එකක් විය යුතුය.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- AKonstantinova. (2019). Political discourse and the study of parliamentary communication: a comparative analysis
- Amidon, D. (2003). The Innovation Superhighway: Harnessing Intellectual Capital for Sustainable Collaborative Advantage, New York: Butterworth Heinemann
- Bellamy, C. and J.A. Taylor (1998). Governing in the Information Age. Buckingham: Open University Press
- Bhatnagar, S. and Schware, R. (2000). Information and Communication Technology in Development: Cases from India. New Delhi: Sage Publications.
- Carter, A. and G. Stokes (eds) (1998). Liberal Democracy and its Critics: Perspectives in Contemporary Political Thought. Cambridge: Polity Press .
- Dick T. and Helen C. (2010). Information and Communication Technologies in Parliament TOOLS FOR DEMOCRACY. Brussels.
- Dyatlov, S.A. (1995). Information paradigm of socio-economic development”, St Petersburg University Journal of Economic Studies
- Jonathan, Z. (2008). The Future of the Internet and How to Stop It. New Haven, Yale University Press.
- Rao, M. (2002) The nature of the information society: A developing world perspective. Bangalore.
- Rao, M. (1993). Computer Networks and the Politics of Access: The Future of the Global Internet. Paper presented at the Internet World Conference, New York City.

Disability Inclusion and Accessibility with special reference to Legislature's Context

Dhammika Dasanayake
Secretary General of Parliament
Parliament of Sri Lanka

dammika_d@parliament.lk

Abstract

Over 1 billion people are estimated as persons with disabilities and that value corresponds to about 15% of the world's population. It has been recognized that persons with disabilities encounter attitudinal, physical and institutional barriers that hinder their effective participation on an equal basis with other people in the society. United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD) affirms protection and promotion of rights of persons with disabilities ensuring full and equal participation while respecting their inherent dignity. The provisions stipulated under Article 9 of the CRPD have clearly permitted the potential 'accessibility' for persons with disabilities in approaching their basic facilities and services i.e. education; health; transportation; employment; and information, without any hindrance and on an equal basis with other persons. This study aims to review the contemporary approaches made by Legislatures across the world, ensuring sustainable accessibility which was also ascertained through CRPD, for persons with disabilities. Accordingly, practices concerning disability-friendly accessibilities facilitated by different Legislatures were examined. The analysis revealed that effective implementations of disability-friendly approaches established by Parliaments while admitting proper and creative accessibility motives identified in terms of infrastructure, transportation, communication and technology-based advancements, which create potential advantage to eliminate impairments and inherent barriers experienced by persons with disabilities. With the development of Goal of Inclusion and legitimate base provided under CRPD, institutions including Parliaments across the world have been executing several productive approaches in view of facilitating proper accessibility for persons with disabilities. Having been analysed the potential contribution extended by Legislatures through productive measures facilitating appropriate accessibility to persons with disabilities, it was concluded that accessibility directs more inclusive representation in process and function of Parliament by ensuring effective and inclusive participation of stakeholders in Democracy.

Key words: United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities, Inclusion, Accessibility, Participation

Introduction

According to the United Nations, about 15% of the world's population have been estimated as people who are living with disabilities and this community is approximately one billion persons. Persons with disabilities include those who have long-term physical, mental intellectual or sensory impairments (Convention on the Rights of Persons with Disabilities, 2006) which create various social, political and economic barriers for persons with disabilities at their societal contexts. It is observed that disability can be caused not only by inherited factors but also by range of factors including natural disasters, conflicts, accidents, epidemics, non-communicable diseases and so forth which may create potential physical and mental impairments of persons. Accordingly, persons with disabilities were traditionally identified as a dependent group with inabilities who essentially deserve social protection and compensation.

With the aim of responding adequately to needs of persons with disabilities under the perspectives of Human Rights principles, United Nations embraced the Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD) as a rights-based approach while enabling the Convention part of the international law and Quinlivan (2012) pointed out that this Convention is a paradigm shift of perspectives of disabilities from traditional medical model of disability to social model of disability with a rights-based approach towards inclusion. The Convention has created sound legitimate base by pointing out the moral and legal obligation of the society to refrain any discrimination experienced by persons with disabilities, with respect to their inherent human dignity. The provisions stipulated under Article 9 of the CRPD have conspicuously elaborated 'accessibility' of persons with disabilities in approaching basic facilities and services i.e. education; health; transportation; employment; and information, without any hindrance and on an equal basis with other persons (Convention on the Rights of Persons with Disabilities, 2006).

Methodology

This study was based on the review of contemporary measures taken by Parliaments across the globe in view of ensuring accessibility of persons with disabilities which are assured by the United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD). Accordingly, sustainable measures taken by Legislatures, in response to the requirement of disability-friendly approaches were analysed by the study. Hence, United Kingdom Parliament, United States House of Representatives, House of Commons of Canada, Parliament of Western Australia, New South Wales Parliament, Fijian Parliament and Parliament of Pakistan were subjected to the study.

Analysis and Discussion

Accessibility and Disability Inclusion

In 2006, with the aim of responding adequately to needs of persons with disabilities under the perspectives of Human Rights principles, United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD) plays a crucial role assuring a rights-based participatory approach towards more inclusion. It is evident from the provisions of the convention that the aforesaid social model of disability testifies the CRPD. In terms of Article 1 of the CRPD, the purpose of the Convention is to promote, protect and ensure the full and equal enjoyment of all human rights, fundamental freedoms and to promote respect for inherent dignity of persons with disabilities (Convention on the Rights of Persons with Disabilities, 2006). Accordingly, CRPD adopts a comprehensive framework by ensuring equality, equity, dignity, opportunity, accessibility inclusion and participation of persons with disabilities as pivotal principles governed under the conventions by clarifying and facilitating applications of recognized human rights provisions, in relation to the context of disability.

Moreover, the Convention has created sound legitimate base by pointing out the moral and legal obligation of the society to refrain any discrimination experienced by persons with disabilities, with respect to their inherent human dignity. Therefore, provisions stipulated in Article 9 of the CRPD are clearly enunciated the ‘accessibility’ of persons with disabilities in approaching basic essential facilities and services for daily living without impediment and on an equal basis with other persons of the society as well. Furthermore, the CRPD has assured full and effective participation and inclusion in society on par with the rights of persons with disabilities. Accordingly, considering the significance of accessibility in achieving inclusion motive, countries have already taken several productive measures which can be implemented within the ambit of the provisions stipulated in the Article 9 of CRPD. Thus, inclusion and effective participation of persons with disabilities in governance, law making and decision making processes are expected to improve accessibility in policy and practice. According to the United Nations Department of Economic and Social Affairs, ‘Accessibility bridges the gap between the special needs of persons with disabilities and the realization of social, economic cultural and political inclusion’. Similarly, CRPD describes the accessibility as ‘to enable persons with disabilities to live independently and participate fully in all aspects of life, States parties shall take appropriate measures to ensure to persons with disabilities access, on an equal basis with others, to the physical environment, to transportation, to information and communications, including information and communications technologies and systems, and to other facilities and services open or provided to the public, both in urban and in rural areas’ (Convention on the Rights of Persons with Disabilities, 2006). Accordingly, accessibility can be clarified simply as provision of flexible facilities including education, health, transportation, employment, and information and so forth, for persons with disabilities, on an equal basis with others.

With the development of Goal of Inclusion and Public Participation, institutions including Parliaments across the globe have taken several strategic measures in achieving inclusion in terms of accessibility. On the other hand, according to 16th Goal of the Sustainable Development Goals formulated under the 2030 Agenda for Sustainable Development, responsive, inclusive, participatory and representative decision making at all levels are ensured being a strong institution (Sustainable Development Goals, 2015). As we all are aware, Representation is one of the key responsibilities conferred on Parliament by the Constitution and Parliament exercises people's legislative power and people elect their representatives to the Legislature to make decisions on behalf of them. In fulfilling the functions of Representation, Lawmaking, Control over Public Finance and Oversight, more inclusive and effective representation irrespective of ethnicity, gender, age, economic and social status and disabilities shall be essential. Accordingly, the aforementioned principles have laid down the commitments to be made by Parliaments, in view of building more inclusive and effective representation in the functions of Legislature. At the aim of achieving and ascertaining effective representation through the goals of inclusion and public participation, institutions including Parliaments across the globe have taken several strategic measures in achieving inclusion in terms of accessibility in more pragmatic ways. However, achieving accessibility is not an easy task for any Parliament and the decisions and relevant measures must be taken prudently and creatively.

Disability inclusion aspect in the context of Parliaments can be identified under main three perspectives, i.e: Parliamentarians with disabilities; Staff members with disabilities; and people who are representing general public with disabilities. Accordingly, in order to ensure their independent, fully and equal participation, proper measures in terms of assurance of accessibility for persons with disabilities are recognized basically under infrastructure, transportation, communication and technology based advancements, by eliminating impairments and inherent barriers for effective representation. Persons with disabilities experience various physical and mental barriers inherited socially and strategic measures and assistance over accessibility eliminate such barriers experienced by them. Generally, when a person with disability use a wheelchair at Parliament, he/ she might come across several barriers in entering and moving in the premises. Moreover, when a person with disability in his or her upper limbs, might face several physical barriers in moving especially in handling door handles, elevators, switches and computer equipment so-forth. Accordingly, disability-friendly infrastructure facilitations such as ramps, platform lifts, rotating doors, equipment with sensors, key cards, and disability-friendly washrooms are friendly approaches and those installations and efforts would definitely make persons with disabilities closer to their legislature as stakeholders of the democratic process. The said commitments create strong potential to eliminate the distance which the persons with disabilities experienced before, as a Parliamentarian, as a staff member or as an individual of general public and this would be a positive impact to be expected on Goal of Inclusion in achieving more inclusive decision making.

Other than physical infrastructures, infrastructures related to mobility such as buses, trains, taxis, ferries, foot paths and stations are important in facilitating appropriate transportation means for people with disabilities. The said disability friendly arrangements are not only important as facilitators of citizen engagement in decision making and policy making processes, but also important as a cognitive provision for asserting the freedom of movement which is protected under the Article 14 of the Constitution as a Fundamental Right of every citizen (Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, 1978).

Communication is a key aspect in any socio-economic point of view and citizen engagement and disability friendly communication strategies are considered as potential strengths in effective inclusion and participatory processes and it would create effective inter-relationship among individuals irrespective of disabilities. Persons with vision impairments come across barriers in referring resource material with texts. As we all are aware, Parliamentary Debates, Parliamentary Speeches and all other legislative services are very much entrenched with information and accordingly, strategic communication means including Braille printings, graphical posters, graphical leaflets, audio documents, digital documents, indicators and signs and appropriate lighting signals would be arranged, as accessibility approaches in response to ascertain more inclusive decision- making process in Legislature.

Moreover, persons with deafness also have so many barriers and therefore, clear oral communications without background noises are recommended and loud enough proper communications, to be heard by persons with hearing impairments would be facilitated. Sign language interpretation is provided by many Parliaments including Parliament of Sri Lanka and this is an effective effort to disseminate information to public irrespective of their hearing impairments. Other than the said approaches, written communication means including books, newspapers and leaflets which are compiled with Parliamentary information made available for their reference. We all know, most of the Parliaments are composing different video programmes for the awareness of the general public and persons who are experiencing hearing impairments. However, embedding sub-titles and live captions into any video production would be beneficial to this group of persons. In response to issues faced by persons with disabilities, technology based advancements including digital communication tools, modern web accessibilities, digital contents, adaptive devices and so forth can be introduced. Infrastructure alternations of buildings, parks and public areas is a key development aspect for the benefit of persons with disabilities for convenient accessing. For example, automated doors and ramps, which is a gentle slope facilitated for the movements of persons who are using a wheelchair to move higher level in a building.

International best practices by Parliaments across the world

Parliaments across the world have taken various approaches in response to allowing appropriate access for persons with disabilities.

With reference to the practice of United Kingdom (UK) Parliament, various modes of accessibility for persons with disabilities can be identified. As such, Sign Language Interpretation facility has been provided by both Houses. As we are aware, British Sign Language Bill was passed recently in recognizing British Sign Language as language of United Kingdom. Sign language interpreters are provided at the request of visitors who are visiting Parliament of UK. Proper parking facilities for persons with disabilities and convenient ramps for wheelchair access and wheelchairs including electronic wheelchairs are facilitated at the main entrance of Parliament building. Disability friendly infrastructure arrangements for washrooms, galleries, gift shops and cafeteria areas in the main building are fitted out. Special type of sound system called “hearing loop” is available at the public gallery and in all the committee rooms for people who are having hearing impairments. Apart from the said efforts, brail documents, audio documentaries and video documentaries with sub-titles have been prepared for users with disabilities. According to National Disability Strategy (2022), in view of improving everyday lives of all persons with disabilities, UK government has launched this National Disability Strategy. Accordingly, some of the identified targets have been set out for the government departments by facilitating proper provisions for persons with disabilities including practical steps to improve disabled people’s everyday lives.

United States House of Representatives provides various services of accessibility for persons with disabilities. Sign Language Interpretation are available for public tours, meetings of both Houses and meetings of staff. Persons with mobility impairments have facility to request wheelchairs available at the entrance of the Capitol Visitor Centre.

In view of providing more inclusive accessibility, the European Parliament has facilitated inclusive accessibility of their website in terms of the criteria stipulated in the Web Accessibility Initiative (WAI) Guidelines. Besides that wide range of disability-friendly accessibility provided through the website, braille printings and displays and hearing loops for persons who are visually impaired and hearing impaired, respectively are available at Parliamentary premises. Moreover, the European Parliament has arranged Sign Language Interpretation facilities and other necessary mobility accessibilities including facilities for wheelchair accessibilities for the visitors of the Parliament.

In response to the issues faced by persons with mobility impairments, Parliament of Western Australia has set up infrastructure modifications including ramps with handrails at the entrance and both Chambers’ galleries, double automated doors, disability friendly reception counters and washrooms with wheelchair accessibilities in the Parliamentary building. Moreover, audio documents and hearing loops are available for the persons with

hearing impairments. The New South Wales Parliament has also progressively made varied arrangements towards ensuring effective accessibility for persons with disabilities, such as hearing loops fitted for persons with hearing impairments, infrastructure modifications including ramps, disability friendly parking areas and washrooms facilities for persons with mobility impairments. Besides that, they have made arrangement at the parking premises to escort persons with disabilities into the Parliamentary premises.

The Fijian Parliament was the first to facilitate Sign Language Interpretation for Parliamentary Proceedings and that tradition is now being adopted by numerous Legislatures around the world. They have installed wheelchair ramps in the main Parliament foyer and in Committee meeting rooms. Accordingly, The Fijian Parliament has progressively taken steps to encompass the Sustainable Development Goals and to be more responsive Parliament (Pillay, 2021). Parliament of Pakistan has established a Special Committee for persons with disabilities. Parliament of Pakistan has made some accessible modifications in response to the issues facing by persons with disabilities. Accordingly, ramps where necessary, disability-friendly restrooms and parking spaces have been installed. They provide accessible navigation paths for people with vision impairments. Apart from the said disability friendly arrangements, the website of the National Assembly of Pakistan was revised by ensuring the accessibility of persons with visual and hearing impairments (Zill-e-Huma, 2021).

Conclusion

It has been identified that persons with disabilities encounter attitudinal, physical and institutional barriers which hinder their effective and inclusive participation on an equal basis with other people in the society. Inclusion plays a significant role in the aspect of effective participation of each person in socio-cultural and economic contexts in the society by eliminating constrains of socially excluded groups who are experiencing inequalities in the society. Participatory democracy is a quite crucial aspect in contemporary political arena across the world and participation facilitates more inclusive representation by ensuring inclusive decision making. United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD) aims to protect and promote the rights of persons with disabilities ensuring their full and equal participation in the society. Enabling inclusive engagement in societal context is recognized as a challengeable task and accessibility provisions in more pragmatic ways should be introduced for the said approach. Article 9 of the CRPD has ascertained the potential ‘accessibility’ for persons with disabilities in approaching their basic facilities and services. Accordingly, accessibility is one of the key component in assuring effective participation and Legislatures across the world have implemented several measures to enable and ensure the effective accessibility for more responsive and inclusive participation in functions of Legislatures.

References

- Accessibility and Development: Mainstreaming Disability in the post-2015 development Agenda (2022, November 22). United Nations Department of Economic and Social Affairs. https://www.un.org/disabilities/documents/accessibility_and_development.pdf
- Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka (1978)
- Convention on the Rights of Persons with Disabilities (2006). United Nations <https://www.un.org/development/desa/disabilities/convention-on-the-rights-of-persons-with-disabilities.html>
- European Parliament. (2022, November 23). *Accessibility to the European Parliament for People with Disabilities*. <https://www.europarl.europa.eu/news/en/faq/22/accessibility-to-the-european-parliament-for-people-with-disabilities>
- Parliament of New South Wales. (2022, November 23). *Accessibility at Parliament*. <https://www.parliament.nsw.gov.au/visit/Pages/Disability-access.aspx>
- Parliament of Western Australia. (2022, November 23). *Access to Parliament House*. <https://www.parliament.wa.gov.au/WebCMS/webcms.nsf/content/home-accessibility-access-to-parliament-house>
- Pillay, V. (2021). How can Parliaments be more accessible to persons with Disabilities? A view from Fiji. *The Parliamentarian*, (102), 348-349.
- Quinlivan, S. (2012) The United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities: an introduction. *ERA Forum*, 13:71–85 DOI 10.1007/s12027-012-0252-1
- Sustainable Development Goals (2015). United Nations. <https://www.fao.org/3/CA3121EN/ca3121en.pdf>
- UK Parliament. (2022, November 23). *Accessibility*. <https://www.parliament.uk/visiting/access/disabled-access/>
- UK Parliament: House of Commons Library. (2022, November 23). *National Disability Strategy: Content and Reaction*. <https://commonslibrary.parliament.uk/research-briefings/cbp-9599/#:~:text=The%20National%20Disability%20Strategy%20was,relation%20to%20the%20consultation%20process.>
- United States House of Representatives. (2022, November 23). *Accessibility*. <https://www.house.gov/accessibility>
- Zill-e-Huma. (2021). How can Parliaments be more accessible to persons with Disabilities? A view from Pakistan. *The Parliamentarian*, (102), 350-353.

Academic performance and well-being of differently abled students in higher education

(with reference to the visually impaired undergraduates)

¹Dr. Nelum Kanthilatha, ²N. M. A. Jayasinghe and ³Sathya Nirmani

¹ Senior Lecturer, Department of Anthropology, ² Senior Lecturer, Department of Economics,

³ Project coordinator, Audio Book Project, Faculty of Humanities and Social Sciences,
University of Sri Jayewardenepura

¹ nelumyapa@sjp.ac.lk; ² jayasinghe@sjp.ac.lk; ³ wsnirmani@gmail.com

Abstract

Every student in the world should have an equal opportunity to get a proper education. Education is one of the most important factors that determines one's future well-being. At present, special attention has been given worldwide for the education of differently abled students. As a result, new facilities and technical knowledge required for the differently abled people are increasing. Among students with special needs, visually impaired students face many problems in education. The main objective of the present study was to identify the problems faced by visually impaired students in higher education. The sample consisted of 28 visually impaired undergraduates in the three universities of Sri Jayewardenepura, Kelaniya and Colombo. The problems that faced by visually impaired students were analyzed based on the information obtained through an online questionnaire (Google Form) and interviews with 05 selected students. Data analysis revealed that visually impaired students are facing several issues in University education. One of the main problems pointed out by all students (100%) was the lack of reading materials in the accessible format. As a result, visually impaired students have to limit themselves to only a few subjects in university education. The non-availability of exam papers in Braille is a major problem faced while appearing for the exams. Introducing new subject areas suitable for visually impaired students, expanding the audio book project to cover all subject areas, as well as introducing the use of computers to answer exams papers can be proposed as possible suggestions for the academic well-being of visually impaired students.

Key words: special needs, university education, visually impaired students, academic well-being

**ආබාධ සහිත සිසුන්ගේ උසස් අධ්‍යාපනයේ අධ්‍යයන කාර්යසාධනය හා යහපැවැත්ම
: දෘශ්‍යාබාධ සහිත උපාධි අපේක්ෂක සිසුන් ඇසුරෙන්***

¹ආචාර්ය නෙල්මි කාන්තිලතා, ²එන්. එම්. ඒ. ජයසිංහ සහ ³සත්‍යා නිර්මාණි

¹ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය මානව විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය,

²ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය ආර්ථික විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය, ³ව්‍යාපෘති සම්බන්ධීකාරක,
කථන ග්‍රන්ථ ව්‍යාපෘතිය, මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීයවිද්‍යා පීඨය, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය

¹ nelumyapa@sjp.ac.lk; ² jayasinghe@sjp.ac.lk; ³ wsnirmani@gmail.com

සංක්ෂේපය

ලොව පිවත්වන සියලුම සිසුන්ට නිසි අධ්‍යාපනයක් ලැබීමට සමාන අවස්ථාවක් තිබිය යුතුය. කෙනෙකුගේ අනාගත යහ-පැවැත්ම තීරණය කරනු ලබන ප්‍රධානතම සාධකයක් වන්නේ අධ්‍යාපනයයි. වර්තමානය වන විට විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යාපනය පිළිබඳව විශේෂ අවධානයක් ලොවපුරා යොමුවෙමින් පවතී. ඒ හේතුවෙන් විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත පුද්ගලයන් සඳහා අවශ්‍යවන පහසුකම් සහ නව තාක්ෂණික දැනුම පුළුල් වෙමින් පවතී. විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන් අතරින් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් අධ්‍යාපනයේදී මුහුණදෙන ගැටලු ගණනාවකි. විශ්ව විද්‍යාල අධ්‍යාපනය හදාරන දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් උසස් අධ්‍යාපනය හැදෑරීමේදී මුහුණ දෙන ගැටලු හඳුනාගැනීම මෙම පර්යේෂණයේ මූලික අරමුණ විය. දත්ත ලබා ගැනීමේ නියැදිය ලෙස ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර, කොළඹ සහ කැලණිය යන විශ්වවිද්‍යාල තුනෙහි උසස් අධ්‍යාපනය හදාරන දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් 28 දෙනෙක් යොදා අන්තර්ජාලය හරහා යොමු කරන ලද ප්‍රශ්නාවලියක් මඟින් සහ තෝරාගත් සිසුන් 05 දෙනෙකුගෙන් සම්මුඛ සාකච්ඡා මඟින් ලබාගත් තොරතුරු මත පදනම්ව දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් මුහුණදෙන ගැටලු විශ්ලේෂණය කළහැකි විය. උසස් අධ්‍යාපනය හැදෑරීමේදී පරිහරණය කළයුතු පොත්පත් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට ගැලපෙන ආකාරයෙන් ප්‍රමාණවත් පරිදි නොතිබීම මෙහිදී සියලුම සිසුන් (100%) විසින් පෙන්වා දුන් ප්‍රධාන ගැටලුවකි. දෘශ්‍යාබාධිත සිසුන්ට විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනයේදී විෂයයන් කිහිපයකට පමණක් සීමාවීමට සිදුවීමද ඒවා බැඳී ඇති ගැටලුවක් ලෙස හඳුනාගත හැකිවිය. විභාග ප්‍රශ්න පත්‍ර ච්ඡේද මාධ්‍යයෙන් ලබාගත නොහැකිවීම විභාගවලට පෙනීසිටීමේදී මුහුණදෙන ප්‍රධාන ගැටලුවකි. දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට ගැලපෙන ආකාරයේ නව විෂය ක්ෂේත්‍රයන් හඳුන්වා දීම, කථන ග්‍රන්ථ ව්‍යාපෘතිය සෑම විෂය ක්ෂේත්‍රයක්ම ආවරණය වන ලෙස පුළුල් කිරීම මෙන්ම විභාගවලට පිළිතුරු සැපයීම සඳහා පරිගණක භාවිතය හඳුන්වාදීම. දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යයන යහපැවැත්ම සඳහා සිදුකළ හැකි යෝජනා ලෙස ඉදිරිපත් කළ හැකිය.

මුඛ්‍ය පද: විශේෂ අවශ්‍යතා, විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය, දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්, අධ්‍යයන යහපැවැත්ම

1. හැඳින්වීම

1.1 විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ගේ ගෝලීය පසුබිම

වත්මන් ගෝලීය ආර්ථිකය තුළ, උසස් අධ්‍යාපනයේ ශාස්ත්‍රීය සාර්ථකත්වය වැදගත් තැනක් ගනී. උසස් අධ්‍යාපනය සහ ආබාධ සහිත හෝ විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත හෝ සිසුන් සඳහා අර්ථවත් රැකියා සහ මූල්‍ය ස්ථාවරත්වය සඳහා ඇති අවස්ථාව පිළිබඳව සෑම සමාජයක් ම අවධානය යොමු කරයි (Levine and Nourse, 1998; Madaus, 2006; Wagner, et al., 2005; Zafft, et al., 2004). එයට හේතුව, ආබාධ

සහිත හෝ විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත හෝ සිසුන්ගෙන් රට පුරා විද්‍යාල, විශ්වවිද්‍යාල, වෙනත් උසස් අධ්‍යාපන ආයතන හා අනිකුත් ආයතනවල සේවය ලබාගන්නා අවස්ථා ක්‍රමයෙන් ඉහළයාමක් දේශීයව පමණක් නොව ගෝලීයව ද පවතින බව හඳුනාගෙන තිබීම ය (Adams and Proctor, 2010; Hall and Belch, 2000; Sanford et al, 2011; Sheridan and Ammirati, 1991; Stodden and Conway, 2003). හර්ස්ට් හා ස්මෙර්ඩොන්ට (Hurst and Smerdon) (2000) අනුව, අමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ පමණක් ආබාධ සහිත සියලුම උපාධිධාරීන්ගෙන් 63% පශ්චාත් අධ්‍යාපනයට ඇතුළත් වී ඇත. ප්‍රායෝගිකව ආබාධ හෝ විශේෂ අවශ්‍යතා හෝ සහිත සිසුන්, උසස් අධ්‍යාපන ආයතනවලින් ප්‍රතිලාභ ලබන නමුත්, ආබාධිත නොවන සිසුන්ට වඩා විශාල බාධකවලට මුහුණ දෙති (Wagner et al., 2005). ගෝලීය තත්ත්වය සැලකීමේ දී උපාධි පාඨමාලාවකට ඇතුළත් වන ආබාධ සහිත සිසුන්ගෙන් අඩක් පමණ එම පාඨමාලාව සම්පූර්ණ කිරීමට පෙර ඉවත් වෙති (ඇමරිකානු තරුණ ප්‍රතිපත්ති සංසදය සහ අධ්‍යාපන ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳ මධ්‍යස්ථානය, 2002). මේ නිසා විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත හා ආබාධ සහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යයන සුභසාධනය පිළිබඳව අධ්‍යයනය කිරීම කාලීන වශයෙන් වැදගත් වන බව පෙන්වා දිය හැකිය.

ලොව ජීවත්වන සෑම පුද්ගලයකුම පාහේ ජීවිතයේ විවිධ අවස්ථාවන්හිදී විවිධ වූ ආබාධවලට ලක්විය හැකිය. මේ නිසා ආබාධ සහිත තැනැත්තන්ගේ යහපැවැත්ම පිළිබඳව අවධානය යොමුකිරීම සිය දෙනාටම වැදගත්වන මාතෘකාවකි. ලෝක සෞඛ්‍ය සංවිධානයේ (2013) වාර්තාවලට අනුව, මිලියන 1000කට අධික විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත පුද්ගලයෝ ලොව පුරා ජීවත් වෙති. ඒ අතරින් මිලියන 110ක් 190ක් අතර ප්‍රමාණයක් සැලකිය යුතු මට්ටමක ආබාධ සහිත බවක් පෙන්නුම් කරයි (WHO, 2013). සෑම වසරකම දෙසැම්බර් මස 03 වැනි දින ආබාධ සහිත වූවන්ගේ දිනය ලෙස එක්සත් ජාතීන් විසින් ප්‍රකාශයට පත්කර ඇත්තේ ඔවුන් පිළිබඳව අවධානය වැඩිකිරීමට මෙන්ම ඔවුන්ගේ ගරුත්වය, අයිතීන් සහ යහ-පැවැත්ම වැඩි කිරීම සඳහා උනන්දු කිරීම අරමුණු කරගෙන වේ. ආබාධ සහිත තත්ත්වයන් පදනම් කරගෙන යම් පුද්ගලයකුට වෙනස් ලෙස සැලකීම කිසිදු සමාජයක් අනුමත නොකරයි. ඉගෙන ගැනීමට, රැකියාවක් කිරීමට, තමන්ගේ පවුල සමඟ මෙන්ම සමාජයේ ද ක්‍රියාකාරීව කටයුතු කිරීමට ආබාධ සහිත පුද්ගලයන්ට ද සමාන වූ නිදහසක් ඇත.

එක්සත් ජාතීන් (United Nations General Assembly) විසින් 2015 දී ඉදිරිපත් කරන ලද ධරණීය සංවර්ධිත ඉලක්ක (Sustainable Development Goals (SDGs) මඟින් බලාපොරොත්තු වන්නේ වර්ෂ 2030 වන විට වඩාත් හොඳ යහපත් අනාගතයක් සැමදෙනාටම ළඟාකරදීම වේ. මේ යටතේ ඉලක්ක 17ක් (17 SDGs) සපුරා ගැනීමට බලාපොරොත්තු වන අතර ඒ අතරින් සෑමට වඩා හොඳ අධ්‍යාපනයක් ලබාදීම ද (Quality Education) එක් අරමුණකි. උසස් තත්ත්වයෙන් යුතු ප්‍රාථමික අධ්‍යාපනයක් සඳහා සෑමට සම අවස්ථා ලබා දීමත්, කාර්මික, වෘත්තීය සහ උසස් අධ්‍යාපන කටයුතු සඳහා සමාන අවස්ථාවන් ලබාදීමත් මෙහි සඳහන්වන ඉලක්ක අතරින් දෙකකි. “සෑමට අධ්‍යාපනය” (Education for All) යන සංකල්පය මෙහිදී අවධාරණය කර ඇත. විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත පුද්ගලයන්ගේ යහපැවැත්ම පිළිබඳව කථාකරන විට මූලික වශයෙන්ම අවධානය යොමුකළ යුතු අංශයක් වන්නේ අධ්‍යාපනයයි.

සාම්ප්‍රදායික සමාජය තුළ ‘ආබාධ සහිත’ යන යෙදුම උපහාසාත්මක අර්ථයෙන් භාවිත කළ ද වර්තමානය වන විට ‘ආබාධ සහිත’ යන්න වඩාත් ගැඹුරු අර්ථයෙන් භාවිත කරනු ලබන අතර ඊට විකල්පයක් වශයෙන් ‘විශේෂ අවශ්‍යතාවන් සහිත’ (Differently-abled) යන වාක්‍ය බණ්ඩිය භාවිත කිරීම යම් ආකාරයකින් ඔවුන් වෙනුවෙන් කරනු ලබන දිරිමත් කිරීමකි. ඒ තුළ විවිධ ආබාධ සහිත

වුවත් ශාරීරිකව ඔවුන් සතු විශේෂ හැකියාවන් අනුව ඔවුන්ව බැහැර කිරීමට, කොන් කිරීමට, අපහාස කිරීමට සහ බලයෙන් පහ කිරීමට ප්‍රවණතාවක් නැත (Koshal, et al., 2004). මේ අනුව වර්තමානය වන විට විශේෂ අවශ්‍යතා යන වචනය ලොව පුරා සිටින ආබාධ සහිත පුද්ගලයන් හැඳින්වීමට වඩාත් සුදුසු යෙදුම ලෙස පිළිගෙන ඇත (Leshota and Sefotho, 2020). සිසුන්ගේ අධ්‍යයන කාර්යසාධනය යනු අධ්‍යාපනයේ ප්‍රධාන ලක්ෂණයක් (Rono, et al., 2014) සහ එක් වැදගත් ඉලක්කයක් (Narad and Abdullah, 2016) වන අතර, එය ලකුණු මගින් තක්සේරු කරනු ලබන, ශිෂ්‍යයා විසින් ලබා ගන්නා දැනුම ලෙස අර්ථ දැක්විය හැකි ය (Kumar, et al., 2021). ගුරුවරයකු විසින් සහ/හෝ සිසුන් සහ ගුරුවරුන් විසින් හෝ නිශ්චිත කාලයක් තුළ සාක්ෂාත් කරගැනීම සඳහා පිහිටුවා ඇති අධ්‍යාපන ඉලක්ක, අධ්‍යයන කාර්යසාධනය වශයෙන් වඩාත් පුළුල්ව පැහැදිලි කළ හැකිය.

පුද්ගලයකු තුළ දැකගත හැකි ආබාධ තත්ත්ව විවිධාකාර වේ, සංවලන අපහසුතාවන්, දැස් නොපෙනීම, අඩු දෘෂ්ටිය, ඇසීමේ දුර්වලතා සහ ස්නායුගත රෝග වැඩි වශයෙන් සමාජය තුළ දැකගත හැකි ආබාධ තත්ත්ව වේ. ශ්‍රී ලාංකේය ජනගහනයෙන් 8.7% ප්‍රමාණයක් වයස අවුරුදු 5 පමණ වනවිට යම් ආකාරයක ආබාධ සහිත බවක් පෙන්නුම් කරයි. මොවුන්ගෙන් බොහොමයක් ප්‍රාථමික අධ්‍යාපනය ලැබූව ද උසස් අධ්‍යාපනය සඳහා සුදුසුකම් ලබන්නේ 1%ටත් වඩා අඩු ප්‍රමාණයකි. ලෝක සෞඛ්‍ය සංවිධානය (2013) පෙන්වා දෙන ආකාරයට ද ආබාධ තත්ත්වයන් පෙන්නුම් කරන ළමයි පාසැල් අධ්‍යාපනය ආරම්භ කිරීමේදී සම-වයස් ළමයින්ට වඩා මන්දගාමී තත්ත්වයක් පෙන්නුම් කරති. එසේම ඔවුන් පාසැල තුළ රැඳී සිටීම ද දීර්ඝ කාලීනව සිදුනොවේ. මේ තත්ත්වය අඩු ආදායම් ලබන රටවල වඩාත් බහුලව දක්නට ලැබේ.

උපාධි අපේක්ෂකයන් ලෙස විශේෂ අවශ්‍යතා යන කාණ්ඩය යටතේ විශ්වවිද්‍යාල ප්‍රවේශය ලබාගන්නා සිසුහු ද ඉහත සඳහන් කළ ආබාධ සහිත තත්ත්වයන් පෙන්නුම් කරති. ඒ අතරින් දෘශ්‍යාබාධිත උපාධි අපේක්ෂකයෝ අධ්‍යාපනය හැදෑරීමේදී අනෙකුත් විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ට වඩා ගැටලු රාශියකට මුහුණ දෙති. දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය ලබාගැනීමේදී මුහුණදෙන ගැටලු පිළිබඳව අධ්‍යයනය කිරීම මෙම පර්යේෂණයේ ප්‍රධාන අරමුණ වේ. සෙසු අරමුණු වශයෙන් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් සඳහා පවතින පුස්තකාල පහසුකම් හඳුනා ගැනීම, දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් විභාගවලට පෙනීසිටීමේදී මුහුණදෙන ගැටලු හඳුනා ගැනීම සහ අනාගතයේදී දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ගේ යහපැවැත්ම උදෙසා ගත හැකි ක්‍රියාමාර්ග යෝජනා කිරීම සඳහන් කළ හැකිය.

1.2 අධ්‍යයන කාර්යසාධනය

පසුගිය දශක දෙක තුළ, කරන ලද අධ්‍යයන විශාල සංඛ්‍යාවක් (Koshal, et. al., 2004) මගින් උසස් අධ්‍යාපනය හා සිසුන්ගේ අධ්‍යයන කාර්යසාධනය පිළිබඳ විවිධ සොයාගැනීම් කර ඇත. ඒ අතර විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යයන කාර්යසාධනය සම්බන්ධ පර්යේෂණ සහ සොයාගැනීම් විවිධ වේ (Jorgensen et. al., 2005). Witte et al. (1998) විසින් ඔහියෝහි ලිබරල් කලා ආයතනයක් වන මියාම් විශ්වවිද්‍යාලයේ සිදු කරන ලද පර්යේෂණයකින්, ආබාධ සහිත සිසුන්, එසේ නොවන සිසුන්ගේ සංසන්දනාත්මක කණ්ඩායමට වඩා සැලකිය යුතු මට්ටමකින් ශ්‍රේණි ලකුණු සාමාන්‍ය (GPA) සමඟ උපාධිය ලබා ඇති බව සොයා ගෙන ඇත. තවද ආබාධ සහිත සිසුන් සාමාන්‍යයෙන් උපාධිය ලැබීමට එක් අධ්‍යයන වාරයක් වැඩියෙන් ගත කරන බව ද ඔවුහු සොයා ගත්හ. කෙසේ වෙතත්, මීට සමාන අධ්‍යයනයක දී, Sparks, et al. (2004) විසින් ආබාධ සහිත විශ්වවිද්‍යාල සිසුන් 68 දෙනෙකු ඇසුරින් සොයාගනු ලැබුවේ ආබාධ සහිත සිසුන් ඔවුන්ගේ සම වයසේ මිතුරන් සමඟ අධ්‍යාපනික

වශයෙන් තරගකාරී වන අතර සාමාන්‍ය උපාධිධාරී සිසුන්ට සාපේක්ෂව සමාන ප්‍රතිඵල සමඟ උපාධි ලබා ඇති බව යි. අනෙක් අතට, Sachs and Schreuer (2011) ඊශ්‍රායලය පුරා ආබාධ සහිත සිසුන් 170ක් සහ සාමාන්‍ය සිසුන් 156ක් අධ්‍යයනයෙන් ඔවුන්ගේ ශ්‍රේණි ලකුණු සාමාන්‍යයන් ඇසුරින් අධ්‍යයන කාර්යසාධනය සංසන්දනය කරන ලදී. ඔවුන්ගේ ප්‍රතිඵලවලින් පෙන්වුම් කළේ ආබාධ සහිත සිසුන්ට සමාජ හා මලල ක්‍රීඩා අත්දැකීම්වල සිට අධ්‍යයන අත්දැකීම් දක්වා සමාන විද්‍යාල අත්දැකීම් ඇති බව යි. තවද, ශ්‍රේණි ලකුණු සාමාන්‍ය සැසඳීමේ දී පෙන්වුම් කරන ලද්දේ ආබාධ සහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යයන ජයග්‍රහණ ආබාධ රහිත සිසුන්ගේ ජයග්‍රහණවලට සමානතාවක් දක්වන බව ය.

Wasielewski (2016) පෙන්වා දෙන්නේ මෙසේ ඇතැම් අවස්ථාවල ආබාධ සහිත හා රහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යයන කාර්යසාධන සම්බන්ධ සොයාගැනීම්වලදී පර්යේෂණ ප්‍රතිඵල සමාන විය හැකි නමුත්, ආබාධ සහිත සිසුන් සඳහා පවතින වැඩසටහන්වල නම්‍යශීලී බව වෙනස් විය හැකි බව යි. උදාහරණයක් ලෙස, Jorgensen et al. (2005) විසින් ආබාධ සහිත සහ රහිත සිසුන් 40,000 දෙනකුට වැඩි පිරිසකගේ ශ්‍රේණි ලකුණු සාමාන්‍යයන් සංසන්දනය කරමින් කරන ලද අධ්‍යයනයක් ඇසුරින් පෙන්වා දෙන්නේ ශ්‍රේණි ලකුණු සාමාන්‍යයෙහි සංඛ්‍යානමය වශයෙන් එතරම් වෙනසක් පෙන්වුම් නොකරන බව යි. එහෙත්, ආබාධ සහිත සිසුන් සාපේක්ෂව යම් අධ්‍යයන වෙහෙසක් දරා ඇති බවත්, ඔවුන්ගේ අධ්‍යයන කටයුතු සම්පූර්ණ කිරීමට වැඩි කාලයක් ගත වන පරිදි, අධ්‍යයන සැලැස්මේ සහ පාඨමාලාවන්හි අදාළ තේරීම්වලට වැඩි අවස්ථාවක් ලබාදී ඇති බවත් ය (Jorgensen et al., 2005; Lichtenberger, 2010). මෙම අධ්‍යයනවල ප්‍රතිඵලවලින් පෙනී යන්නේ ආබාධ සහිත සිසුන් පැහැදිලි අධ්‍යයන කාර්යසාධන ප්‍රතිඵල පෙන්වුම් කරන බව යි.

එමෙන්ම ස්වයං උපදේශන (self-advocacy) කුසලතා ද අධ්‍යයන කාර්යසාධනය සඳහා බලපාන තවත් වැදගත් සාධකයකි. සිසුන්ට තම හැකියාවන් සහ නොහැකියාවන් හඳුනාගෙන අධ්‍යයන සැලසුම් සකස් කර ගැනීමට හැකි වීම, එනම් තමන් වෙනුවෙන් කතා කිරීමේ හැකියාවක් පැවතීම (Milsom and Hartley, 2005) මෙයින් අදහස් වේ. Lehmann (2000) තවත් අය පෙන්වා දෙන්නේ ආබාධ සහිත සිසුන් ස්වයං-අවබෝධය සහ වැඩි දියුණු කළ ආත්ම අභිමානය සමඟ ස්වයං-උපදේශන හැකියාව අධ්‍යයන කාර්යසාධනය සඳහා යොදා ගෙන ඇති බව ය. මෙම ස්වයං දැනුම්වත් භාවය සහ ස්වයං උපදේශනය වැනි කුසලතා උසස් අධ්‍යාපනයේදී පෞද්ගලික සහ ශාස්ත්‍රීය සාර්ථකත්වයට දායක වේ. විශේෂයෙන්ම, ආබාධ සහිත වූවන් සැලකීමේ දී තම ආබාධ සහිත පිළිබඳ දැනුම්වත් භාවයක් සහ පිළිගැනීමක් ඇති ආබාධ සහිත සිසුන් අන් අය විසින් පිළිගැනීමට ඇති ඉඩකඩ වැඩි වන අතර ඒ පිළිබඳව වැඩි හැඟීමක් ද ඇත (Smith and Nelson, 1993). තවද, තමන්ගේ අධ්‍යයන ශක්තීන් සහ දුර්වලතාවන් පිළිබඳ දැනුම්වත් භාවයක් ඇති සිසුන්ට තම හැකියාවන් සහ නොහැකියාවන් හඳුනාගෙන අධ්‍යයන සැලසුම් සකස් කර ගැනීමට අවස්ථාවක් ලැබේ (Skinner and Lindstrom, 2003; Sachs and Schreuer, 2011).

1.3 අධ්‍යයන යහපැවැත්ම

වර්තමානයේ පර්යේෂකයන් සඳහා යහපැවැත්ම යන්න ජනප්‍රිය සංකල්පයක් වී ඇත. බොහෝ සාධක පුද්ගලයකුගේ යහපැවැත්මට බලපෑමක් ඇති කළ හැකිය. ඒවායින් එකක් වන්නේ අවශ්‍යතා සපුරාලීම යි. මෙහිදී අප විසින් අවධානය යොමු කරනු ලබන්නේ අධ්‍යයන යහපැවැත්ම කෙරෙහි යි. එයින් අදහස් වන්නේ සිසුන් සඳහා ඉහළ අධ්‍යයන කාර්යසාධනයක් ළඟා කර ගැනීම වෙනුවෙන් නිදහස් හා අවශ්‍යතා සපුරාලන පරිසරයක් පවතීද යන්න ය. යොවුන්වියේ දරුවන් සඳහා,

යහපැවැත්ම ළඟා කරගත හැකි ආකාරයේ පරිසරයක් තිබිය යුතුය. එය ඔවුන්ගේ අධ්‍යයන ජයග්‍රහණ සඳහා යොමුකිරීමක් ලෙස ක්‍රියා කරයි (Miller, et al., 2013). අප දන්නා පරිදි, අධ්‍යයන ජයග්‍රහණ යොවුන් විශේෂ දරුවන්ට වැදගත් දෙයකි. යොවුන් විශේෂ පසුවන අයගේ යහපැවැත්ම ඔවුන්ගේ ශාස්ත්‍රීය ආකල්පවල සමානකම් මඟින් පුරෝකථනය කරනු ඇති අතර එය ඔවුන් ශාස්ත්‍රීය වශයෙන් සාර්ථකත්වයක් ලබා ගැනීමට ද හේතු වේ (Gore, et al., 2014). Abdo සහ Ruiz (2012) අර්ථකථනය කරන්නේ සතුට සහ යහපැවැත්ම පිළිබඳ හැඟීම්, යොවුන් විශේෂ දරුවන්ට වඩා හොඳ අධ්‍යයන ජයග්‍රහණයක් ලබා ගැනීමට උපකාරී වන බවයි. මේ නිසා ආබාධ සහිත සිසුන් පිළිබඳව කතාකිරීමේ දී ද, ඔවුන්ගේ යහපැවැත්ම පිළිබඳව අවධානය යොමු කළ යුතුය. අධ්‍යයන යහපැවැත්මට අදාළව සිය අධ්‍යයන පරිසරය කෙරෙහි ඔවුන් දක්වන අදහස හඳුනාගැනීම ඔවුන් සම්බන්ධ ඉදිරි ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීමේ දී වැදගත් වේ.

2. ක්‍රමවේදය

දෘශ්‍යාබාධ සහිත උපාධි අපේක්ෂක සිසුන් ඉගෙනුම ලබන ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය සහ කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය පදනම් කරගෙන මෙම අධ්‍යයනය සිදු කරන ලදී. අදාළ ප්‍රශ්නාවලිය අන්තර්ජාලය හරහා (Google Forms මඟින්) සිසුන් වෙත යොමු කරන ලදී. සිසුන් 28 දෙනෙක් අදාළ ප්‍රශ්නාවලිය නිවැරදිව පුරවා නැවත යොමු කළහ. ඊට අමතරව ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් 05 දෙනෙකුගෙන් සම්මුඛ සාකච්ඡා (in-depth interview) මඟින් කරුණු රැස්කරගන්නා ලදී. ලබා ගන්නා ලද දත්ත SPSS මෘදුකාංගය භාවිතයෙන් විශ්ලේෂණය කරන ලදී.

3. සාකච්ඡාව

විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යයන පරිසරය පිළිබඳ කරුණු පරීක්ෂා කිරීමේ දී හඳුනාගත හැකි වූයේ අධ්‍යයනයට යොදා ගන්නා ලද විශ්වවිද්‍යාල තුනේම දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් අධ්‍යාපනය ලබමින් සිටින්නේ මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීයවිද්‍යා විෂයයන්ට අදාළ උපාධි පාඨමාලාවල බවයි. මේ අතරින් සෑම විශ්වවිද්‍යාලයක් තුළම මෙම සිසුන් සිංහල, ජනසන්නිවේදනය, බෞද්ධ ශිෂ්ටාචාරය වැනි විෂය කිහිපයකට පමණක් බොහෝ දුරට (99%) සීමා වී ඇති බව පෙනීයයි. ඊට ප්‍රධානතම හේතුව ලෙස සඳහන් කළේ ඔවුන් සඳහා පවතින පරිශීලන ග්‍රන්ථ ප්‍රමාණය සාපේක්ෂව අනිකුත් විෂයයන් සඳහා ඉතාම සීමිත වීමයි. එම නිසා අනිකුත් විෂයය ක්ෂේත්‍රයන් හැදෑරීමට ඔවුන් තුළ කැමැත්තක් තිබුණ ද ඉගෙනුම් ක්‍රමවේදයන් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට ගැලපෙන ලෙස නොතිබෙන විෂයයන් කිහිපයකට සීමාවීමට ඔවුන්ට සිදුව ඇත. දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට ගැලපෙන ආකාරයේ නව විෂය ක්ෂේත්‍රයන් හඳුන්වාදිය හැකි නම් එය ඉතාම වැදගත් වනු ඇති බව ඔවුන් විසින් යෝජනා කරන ලදී. විශේෂයෙන් විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ගේ අවශ්‍යතාවේ ස්වභාවය හඳුනාගෙන ඔවුන්ට ද හැදෑරීමට හැකි වන පරිදි නව විෂය ක්ෂේත්‍රයන් හඳුන්වාදිය හැකි නම් එය ඉතාම වැදගත් වනු ඇති බව මෙහිදී අවධාරණය කළ යුතුය (Jorgensen, et al., 2005; Lichtenberger, 2010). උදාහරණයක් වශයෙන් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට ගැලපෙන ආකාරයෙන් වඩාත් තරගකාරී විෂය ක්ෂේත්‍රයන් සඳහා ප්‍රවේශයක් ඇති කිරීම පෙන්වා දිය හැකිය.

එමෙන්ම වර්තමානයේ විශ්වවිද්‍යාල ප්‍රවේශය ලබාගන්නා බොහෝ (78%) දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට පරිගණකයක් භාවිත කිරීමේ හැකියාව පවතී. එහෙත් විශ්වවිද්‍යාලය තුළදී විෂයයක් ලෙස

පරිගණක දැනුම වර්ධනය කරගැනීමට ඔවුන්ට අවස්ථාවක් නොලැබේ. එසේම අනිකුත් භාෂාවන් හැදෑරීමට ද කැමැත්තක් ඇති සිසුන් සිටියත් ඒ සඳහා ද ඔවුන්ට අවස්ථාවක් නැති බව සඳහන් කළහ. මේ නිසා දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් සඳහා ඔවුන්ට ගැලපෙන ආකාරයේ වෙනම උපාධි පාඨමාලාවක් හඳුන්වාදිය හැකි නම් එය ඔවුන්ගේ පවතින කුසලතාවන් වර්ධනය කර ගැනීමට ඉවහල් වනු ඇති බව තවත් යෝජනාවකි.

සමහර අවස්ථාවලදී විශේෂ/ගෞරව උපාධියක් හැදෑරීම සඳහා දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් සුදුසුකම් ලැබුවත්, එම පාඨමාලාව තුළ අඩංගුවන යම් යම් විෂය ඒකකයන් ඔවුන්ට ග්‍රහණය කර ගැනීමට අපහසු ලෙස පවතින විට එම විශේෂ/ගෞරව උපාධි පාඨමාලාව හැදෑරීමේ අවස්ථාව නොලැබී යයි. එමනිසා ඒ වෙනුවට වෙනත් විකල්ප විෂයය ඒකකයන් ලබාදිය හැකිනම් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට ද එම අවස්ථාවන් ලබාගත හැකි බව සිසුන්ගේ යෝජනාවක් ලෙස ඉදිරිපත් කර තිබිණි. ආබාධ සහිත සිසුන් වැඩි වශයෙන් අධ්‍යාපනයට යොමු කර ගැනීම සඳහා එම සිසුන්ගේ අවශ්‍යතාවන්ට ගැලපෙන ආකාරයේ පාඨමාලා හඳුන්වා දිය යුතුය (Sachs and Schreur, 2011). විශේෂ ආකාරයේ බඳවා ගැනීමේ ක්‍රමවේද, ඉගැන්වීමේ සහ ඇගයීම් ක්‍රමවේද අධ්‍යාපන ආයතන මඟින් හඳුන්වා දීමෙන් ආබාධ සහිත සිසුන්ට සාපේක්ෂව වැඩි අධ්‍යාපන කාර්යසාධන අවස්ථා ලැබේ (Stodden and Conway, 2003). විශ්වවිද්‍යාල ප්‍රතිපාදන කොමිෂන් සභාව මඟින් සාමාන්‍ය ප්‍රවේශය යටතේ මෙන්ම විශේෂ ප්‍රවේශය යටතේ ද විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ට විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය ලැබීමට අවස්ථාව සලසා දෙනු ලැබේ. විශේෂ ප්‍රවේශය යටතේ, විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන් බඳවා ගැනීමෙන් ඔවුන්ට ලබාදෙන අවස්ථාවට සිසුන්ගේ විශේෂ කෘතඥතාව හිමිවිය.

දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුහු සහජයෙන්ම සංගීත ක්ෂේත්‍රයෙන් දස්කම් පෙන්වති. එම දක්ෂතා වර්ධනය කර ගැනීමට ඔවුන්ට නිසි මඟපෙන්වීමක් නොලැබේ. විශ්වවිද්‍යාලය තුළදී සංගීතය විෂයයක් ලෙස හැදෑරීමට ඔවුන්ට අවස්ථාව නොලැබෙන බව සඳහන් කරන ලදී. මේ සඳහා ද ප්‍රධාන හේතුව වශයෙන් සඳහන් වූයේ එම උපාධි පාඨමාලාවන්හි පවතින සමහර විෂය ඒකකයන් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට හැදෑරීමට නොහැකි වීමයි. ඒ සඳහා ද විකල්ප ඒකක හඳුන්වා දී සංගීත විෂයය ඉගෙනීමට අවස්ථාව සලසා දිය හැකි නම් එය ඔවුන්ගේ සහජ හැකියාවන් ඔප් නංවා ගැනීමට හේතුවිය හැකි බව යෝජනාවක් ලෙස සිසුන් විසින් ඉදිරිපත් කරන ලදී.

විශ්වවිද්‍යාලය තුළදී පරිපාලන වශයෙන් සිදුවිය යුතු කටයුතුවලදී දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට වෙනත් කෙනෙකුගේ සහයෝගය ලබාගැනීමට සැමවිටම සිදුවේ. විශේෂයෙන්ම ශිෂ්‍ය සුභසාධන අංශය තුළ හෝ දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට සහය විය හැකි විශේෂ පුහුණුවක් සහිත නිලධාරීහු සිටින්නම් ඔවුන්ගේ පරිපාලනමය කටයුතු පහසුවෙන් කරගැනීමට අවස්ථාව ලැබෙන බව සඳහන් කරන ලදී. සිසුන්ගේ අධ්‍යයන කටයුතු සඳහා අවශ්‍ය කරන සහයෝගය ලබා ගැනීම සඳහා තාවකාලික උපදේශකවරයකු විශ්වවිද්‍යාලය මඟින් පත්කර තිබීම පිළිබඳව සිසුන්ගේ කෘතඥතාව පළ කරන ලදී.

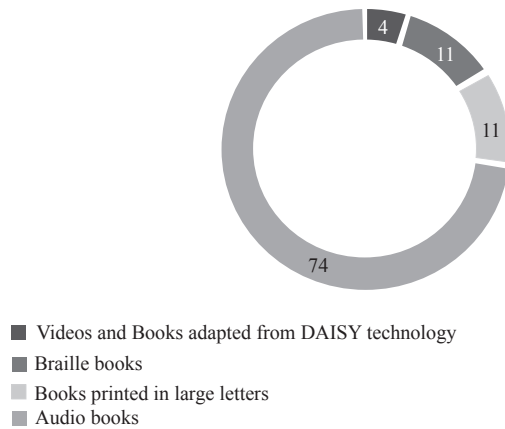
විශ්වවිද්‍යාලයක පවතින වඩාත්ම වැදගත් ස්ථානය වන්නේ පුස්තකාලයයි. දැනුම ලබාගැනීම සඳහා පුස්තකාලය පරිහරණය කිරීමට සෑම කෙනෙකුටම අවස්ථාව තිබිය යුතුය. සාමාන්‍ය සිසුන්ට පරිශීලනය කිරීම සඳහා විශාල ප්‍රමාණයක සම්පත් පුස්තකාලය තුළ මෙන්ම ඉන් පරිබාහිරව ද පවතී. එහෙත් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට පරිහරණය කිරීම සඳහා පවතින්නේ ඉතා සීමිත වූ පොත්පත් ප්‍රමාණයකි. මේ නිසා පුස්තකාලය තුළට ඇතුළුවීමට, පොත්පත් පරිහරණය කිරීමට, මෙන්ම අවශ්‍ය තොරතුරු විමසා දැනගැනීමට විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ට ද පහසුකම් සලසා තිබිය යුතුය. එහෙත්

දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් පුස්තකාලය පරිහරණය කිරීම ඉතා අවම මට්ටමක පවතී. එයට හේතුව ලෙස පෙනීගියේ දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට පරිහරණය කළ හැකි ආකාරයේ පොත්පත් පුස්තකාලයෙහි විරල වීමයි. ඒ සඳහා අවශ්‍ය විශේෂිත වූ උපකරණ (Assistive technologies) පුස්තකාල තුළ නොමැති බව සිසුන් විසින් සඳහන් විසින් කරන ලදී. විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය කරගෙන යෑම සඳහා අවශ්‍ය වන පොත්පත් ඔවුන්ට අවශ්‍ය පරිදි නොමැතිවීම ප්‍රධානතම ගැටළුව ලෙස පෙන්වා දෙන ලදී. බ්‍රේල් මාධ්‍යයෙන් පවතින පොත් පිළිබඳව විමසා බැලීමේදී අනාවරණය වූයේ පාසැල් පෙළ පොත් පමණක් බ්‍රේල් මාධ්‍යයෙන් පවතින අතර වෙනත් කිසිදු පොතක් බ්‍රේල් මාධ්‍යයෙන් සොයා ගැනීමට නොහැකි බවයි. කථන ග්‍රන්ථ යම් ප්‍රමාණයක් පැවතුණත් ඒවායින් වැඩි ප්‍රමාණයක් නවකතා කෙටිකතා වැනි ග්‍රන්ථ වන අතර විශ්වවිද්‍යාලයේ ඉගෙනුම ලබන සිසුන්ට අවශ්‍ය වන ශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථ ඉතා විරල වේ.

අධ්‍යයන නියැදියේ සිසුන්ගේ අධ්‍යයන යහපැවැත්ම පිළිබඳව විශ්ලේෂණය කිරීමේ දී අධ්‍යයන කටයුතු සඳහා තොරතුරු සම්පාදනය කිරීමේ පහසුකම් කෙරෙහි විශේෂ අවධානයක් යොමු කළ යුතු ය. සමස්ත නියැදියේ සිසුන් අතුරින් 64% දෙනෙකු පුස්තකාල සේවාව තොරතුරු ලබාගැනීමට භාවිත කරනු ලබන බව අනාවරණය වූ අතර එයින් 13% දෙනෙක් පුස්තකාල පමණක් භාවිත කරති. මේ නිසා විශ්වවිද්‍යාලයන් මගින් එම සිසුන්ට පහසුවෙන් භාවිත කළ හැකි පරිදි පුස්තකාල සේවාව දියුණු කිරීම ඔවුන්ගේ අධ්‍යයන යහපැවැත්ම පිණිස හේතු වේ.

පුස්තකාල සේවාව ශිෂ්‍යයන්ගේ අධ්‍යයන කාර්යාධිකාරී සඳහා වැදගත් වන අවශ්‍යතාවක් වන බව ඉහත අනාවරණයෙන් තහවුරු වන අතර විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන් පුස්තකාල පරිහරණයේ දී විවිධ ක්‍රමවේද තොරතුරු රැස්කිරීම සඳහා භාවිත කරන බව එහිදී වැඩිදුරටත් අනාවරණ වූ කාරණයකි. එම ක්‍රමවේද අතර කථන ග්‍රන්ථ කෙරෙහි විශේෂ නැඹුරුවක් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් කෙරෙහි විද්‍යාමාන වූ අතර DAISY තාක්ෂණය සහිත දෘශ්‍ය පට හා ග්‍රන්ථ භාවිතයට වැඩි කැමැත්තක් දක්වනු ලබයි (රූප සටහන 01).

රූප සටහන 01: පුස්තකාල භාවිතයේ විවිධත්වය

ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ මානවශාස්ත්‍ර හා සමාජීයවිද්‍යා පීඨය මගින් පවත්වාගෙන යන කථන ග්‍රන්ථ ව්‍යාපෘතිය මගින් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට අධ්‍යාපනය සඳහා අවශ්‍ය වන ග්‍රන්ථ දැනට 500ක පමණ ප්‍රමාණයක් තිබෙන බවත් එය ඔවුන්ට මහත් පිටිවහලක් වන බවත් සිසුන් විසින් සඳහන් කරන ලදී. වෙනත් විශ්වවිද්‍යාලයන්හි සහ අධ්‍යාපන ආයතනවල ඉගෙනුම ලබන දෘශ්‍යාබාධ

සහිත සිසුන්ට කිසිදු මුදල් අයකිරීමකින් තොරව අවශ්‍ය කථන ග්‍රන්ථ ලබාදීම විශේෂයෙන් සඳහන් කරන ලදී. එසේම සිසුන් සියලු දෙනාගේ ම ඉල්ලීම වූයේ මෙම ව්‍යාපෘතිය තවදුරටත් පුළුල් කර දෘශ්‍යාබාධ සහිත ප්‍රජාවට පරිහරණය කිරීමට අවස්ථාව සලසා දෙන ලෙස ය.

විභාගවලට මුහුණදීමේදී ද දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් මුහුණදෙන ගැටලු කිහිපයකි. ප්‍රශ්න පත්‍ර ඛුණ්ඩා මාධ්‍යයෙන් ලබාගත නොහැකිවීම සිසුන් ඉදිරිපත් කළ ගැටලුවකි. සියලුම සිසුන් සඳහා පරිගණක පුහුණුව ලබාදී ප්‍රශ්න පත්‍රවලට පිළිතුරු සැපයීම පරිගණකය භාවිතයෙන් සිදුකිරීමට අවස්ථාව ලබාදීමෙන් ඉහත ගැටලුව නිරාකරණය කරගත හැකිය. ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට පරිගණකය භාවිතයෙන් පිළිතුරු සැපයීමට අවස්ථාව ලබාදී තිබීම අනෙකුත් සිසුන්ගේ පැසසුමට ලක්වී තිබීම සඳහන් කළ යුතුය. සියලුම විශ්වවිද්‍යාලවල දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට විභාගවලට පිළිතුරු සැපයීමේදී පරිගණක භාවිතය හඳුන්වා දෙන ලෙස සිසුන් යෝජනා කරන ලදී. ඛුණ්ඩා මාධ්‍යයෙන් පිළිතුරු සැපයීමේදී භාවිත කරන උපකරණවල පවතින ශබ්දය නිසා මානසික ඒකාග්‍රතාවට බාධා ඇතිවීම ද පරිගණක භාවිතයට යොමුවීම නිසා මඟහැරෙන බව ද සඳහන් කරන ලදී (82%). එමෙන්ම විභාග ප්‍රශ්න පත්‍රවල සැකැස්ම ඇතැම් අවස්ථාවලදී දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ට ග්‍රහණය කර ගැනීමට අපහසු වේ. රූප සටහන්, වගු, ප්‍රස්තාර මෙන්ම දිගු ජේද සහිත අවස්ථාවල දී ද දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් අපහසුතාවට පත්වන බව පෙන්වා දෙන ලදී (92%).

මේ අයුරින් දෘශ්‍යාබාධිත සිසුන් විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය හැදෑරීමේදී මුහුණ දෙන ගැටලු සහ ඔවුන්ට පවතින අභියෝග මෙම අධ්‍යයනයෙන් අනාවරණය කර ගැනීමට හැකිවිය. ආබාධ සහිත තැනැත්තන්ගේ යහපැවැත්ම පිළිබඳව අවධානය යොමු කරන විට මූලික වශයෙන්ම ඔවුන් අධ්‍යාපනය ලබා ගැනීමේදී මුහුණදෙන ගැටලු සඳහා විසඳුම් ලබාදීම කෙරෙහි අවධානය යොමු විය යුතුය. නිසි අධ්‍යාපනයක් ලැබීම මගින් ඔවුන්ගේ ඉදිරි ජීවිතය සාර්ථක කර ගනිමින් මනා යහපැවැත්මකින් යුතුව සමාජය තුළ ජීවත් වීමට මාර්ගය උදා වනු ඇත.

4. සමාලෝචනය

මෙම අධ්‍යයනයේ මූලික අරමුණ වූයේ උසස් අධ්‍යාපනයේ නිරත වන දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යයන කාර්යසාධනය හා ඔවුන්ගේ යහපැවැත්ම පිළිබඳ මූලික අවබෝධයක් ශ්‍රී ලංකාවේ උසස් අධ්‍යාපන ක්ෂේත්‍රය ඇසුරින් හඳුනාගැනීම යි. ඒ සඳහා ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර, කොළඹ සහ කැලණිය යන විශ්වවිද්‍යාල තුනෙහි උසස් අධ්‍යාපනය හදාරන දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ගෙන් ලබාගත් දත්ත පදනම් කරගන්නා ලදී. එම දත්ත විශ්ලේෂණයෙන් දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන් විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය ලබාගැනීමේදී මුහුණදෙන ගැටලු සහ අනාගතයේදී දෘශ්‍යාබාධ සහිත සිසුන්ගේ යහපැවැත්ම උදෙසා ගතහැකි ක්‍රියාමාර්ග හඳුනාගත හැකි විය. විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන්ගේ අධ්‍යයන යහපැවැත්ම කෙරෙහි අවධානය යොමු කිරීමේ දී අධ්‍යයන කටයුතු සඳහා සම අවස්ථා නොමැති වුවද ඇගයීම් කටයුතු සම අවස්ථා යටතේ පැවැත්වීම සංවේදීව අවධානයට යොමු කළ යුතු කාරණයක් වශයෙන් පෙන්වා දිය හැකිය. විශේෂයෙන් තෝරාගත් විෂය කිහිපයකට පමණක් අධ්‍යයන කටයුතු සීමා වී පැවතීම ද ඒ අතර වැදගත් වේ. බහුතර ශිෂ්‍ය ප්‍රජාව පුස්තකාල පහසුකම් කෙරෙහි පූර්ණ විශ්වාසය සහිතව තවදුරටත් කටයුතු කරන බව පෙනීගිය ද විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත සිසුන් වෙනුවෙන් එකී පහසුකම්වල විය යුතු සංශෝධනයන් අප්‍රමාදීව සිදුකිරීම එම සිසු ප්‍රජාවේ අධ්‍යයන යහපැවැත්ම සඳහා ඉවහල් වන බව පෙන්වා දිය හැකිය. සමාන පහසුකම් තිබුණේ නම්, අනිකුත් සිසුන් මෙන්ම දෘශ්‍යාබාධිත සිසුන් ද සමාන කාර්යසාධනයන් පෙන්වුම් කරනු ඇති බවට උපකල්පනය කළ හැකිය.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- Adams, K. S., & Proctor, B. E. (2010). Adaptation to college for students with disabilities and without disabilities: Group differences and predictors. *Journal of Postsecondary Education and Disability*, 22(3).
- Ayyash-Abdo, H., & Sánchez-Ruiz, M. J. (2012). Subjective wellbeing and its relationship with academic achievement and multilinguality among Lebanese university students. *International Journal of Psychology*, 47(3), 192-202.
- Gore, J. S., Davis, T., Spaeth, G., Bauer, A., Loveland, J. M., & Palmer, J. K. (2014). Subjective well-being predictors of academic citizenship behavior. *Psychological Studies*, 59(3), 299-308.
- Hall, L. M., & Belch, H. A. (2000). Setting the context: Reconsidering the principles of full participation and meaningful access for students with disabilities. *New Directions for Student services*, 91, 5-17. doi: 10.1002/ss.9101
- Hurst, D., & Smerdon, B. (Eds.). (2000). *Postsecondary students with disabilities: Enrollment, services, and persistence*. Washington, DC: U.S. Department of Education, Office of Educational Research and Improvement. (ERIC Document Reproduction Service No. ED444329)
- Jorgenson, S., Fichten, C., Havel, A., Lamb, D., James, C., & Barile, M. (2005). Academic performance of college students with and without disabilities: An archival study. *Canadian Journal of Counseling and Psychotherapy/Revue Canadienne de Counseling et de Psychoterapie*, 39(2), 101-117.
- Koshal, Rajindar & Koshal, Manjulika & Gupta, Ashok. (2004). Students' Academic Performance: An Interaction of Inputs from the Students, Schools, and Voters. *Perspectives on Global Development and Technology*. 3. 375-394. 10.1163/1569150042442520.
- Kumar, S., Agarwal, M. and Agarwal, N. (2021). Defining And Measuring Academic Performance of Hei StudentsA Critical Review, *Turkish Journal of Computer and Mathematics Education*, Vol.12 No.6
- Lehmann, J. P., Davies, T. G., & Laurin, K. M. (2000). Listening to student voices about postsecondary education. *Teaching Exceptional Children*, 32(5), 60-65. doi: 10.1177/004005990003200508
- Leshota, Paul & Sefotho, Maximus. (2020). Being differently abled: Disability through the lens of hierarchy of binaries and Bitso-lebe-ke Seromo. *African Journal of Disability*. 8. 10.4102/ajod.v9i0.643.

- Levine, P., & Nourse, S. W. (1998). What follow-up studies say about post school life for young men and women with learning disabilities: A critical look at the literature. *Journal of Learning Disabilities, 31*, 212-233. doi: 10.1177/002221949803100302
- Lichtenberger, E.J. (2010). *A longitudinal study of Illinois high school graduates with disabilities: A six-year analysis of postsecondary enrollment and completion* (IERC 2010-4). Edwardsville, IL: Illinois Education Research Council.
- Madaus, J. W. (2006). Employment outcomes of university graduates with learning disabilities. *Learning Disability Quarterly, 29*, 19-31. doi: 10.2307/30035529
- Miller, S., Connolly, P., & Maguire, L. K. (2013). Wellbeing, academic buoyancy and educational achievement in primary school students. *International Journal of Educational Research, 62*, 239-248
- Milsom, A., & Hartley, M. T. (2005, June). Assisting students with learning disabilities transitioning to college: What school counselors should know. *Professional School Counseling, 8*, 436-441.
- Narad, A., & Abdullah, B. (2016). Academic performance of senior secondary school students: Influence of parental encouragement and school environment. *Rupkatha Journal on Interdisciplinary Studies in Humanities Special Issue, 3(2)*, 12-19.
- Rono, K., Onderi, H., & Owino, J. (2014). Perceptions of causes of poor academic performance amongst selected secondary schools in Kericho Sub-County: Implications for school management.
- Sachs, D., & Schreur, N. (2011). Inclusion of students with disabilities in higher education: Performance and participation in student's experiences. *Disability Studies Quarterly 31(2)*. doi: 10.18061/dsq.v31i2.1593
- Sanford, C., Newman, L., Wagner, M., Cameto, R., Knokey, A., & Shaver, D. (2011, September). *The Post-High School Outcomes of Young Adults with Disabilities up to 6 years After High School: Key Findings from the National Longitudinal Transition Study-2(NLTS2)*. (NCSE 2011-3004). Menlo Park, CA: SRI International.
- Sheridan, M.K., & Ammirati, T. (1991). A private college's response to the emerging minority of student with disabilities. *Journal on Postsecondary Education and Disability, 9(4)*
- Skinner, M. E., & Lindstrom, B. D. (2003). Bridging the gap between high school and college: Strategies for the successful transition of students with learning disabilities. *Preventing School Failure, 47(3)*, 132-137. doi: 10.1080/10459880309604441

- Smith, D. J., & Nelson, R. J. (1993, April). *Factors that influence the academic success of college students with disabilities*. Paper presented at the annual convention of the Council for Exceptional Children, San Antonio, TX.
- Stodden, R. A., & Conway, M. A. (2003, Autumn). Supporting individuals with disabilities in postsecondary education. *American Rehabilitation*, 27, 24-33.
- Wagner, M., Newman, L., Cameto, R., Garza, N., & Levine, P. (2005). *After high school: A first look at the post-school experiences of youth with disabilities. A Report from the National Longitudinal Transition Study-2 (NLTS2)*. Retrieved from http://www.nlts2.org/reports/2005_04/nlts2_report_2005_04_complete.pdf
- Wasielewski, L. M. (2016). Academic Performance of Students with Disabilities in Higher Education: Insights from a Study of One Catholic College, *Journal of Catholic Education*, 20 (01), doi: 10.15365/joce.2001062016
- Witte, R. H., Philips, L., & Kakela, M. (1998). Job satisfaction of college graduates with learning disabilities. *Journal of Learning Disabilities*, 31, 259-265. doi: 10.1177/002221949803100305
- World Health Organization (2013), Sixty-sixth World Health Assembly, Provisional Agenda Item 13.5, A66/12, March, 2013.
- Zafft, C., Hart, D., & Zimbrich, K. (2004). College career connection: A study of youth with intellectual disabilities and the impact of postsecondary education. *Education and Training in Developmental Disabilities*, 39(1), 45-53.

Reasons behind social stigmatization of the person with disabilities in Sri Lanka: A study in the Northern Province, Sri Lanka

Luxshe Hariharan¹ and Anutharsi Gabilan²

¹luxshe@soc.cmb.ac.lk

²anutharsi@unvi.jfn.ac.lk

Abstract

This study has identified the reasons for social stigmatization of the people with disabilities living in Northern, Sri Lanka. The thirty-year war in Sri Lanka ended in 2009. As a result, the number of people with disabilities in the society has increased. They experience various problems and suffer negative consequences. The war has created 15% of the people with disabilities in the Northern Province of Sri Lanka. In that way, this study has been based on the Maritimpattu DS Division, Mullaitivu District, where the final battle took place. The main objective of the study is to find out the causes of social stigmatization faced by the war disabled people. Its sub-objectives include the followings: to identify the social stigmatization faced by war affected members and to make recommendations to reduce them. For this both quantitative and qualitative research methods have been used. Physically disabled people have been selected as the sampling of this research. Fourty questionnaires and ten case studies were used to collect data of this study. Data analysis has been done through MS Excel and thematic analysis method. People with disabilities face social stigmatization. Socio-cultural, economic and infrastructural, political and health reasons are behind for the social stigmatization of the war disabled in the research area. Lack of accessibility for persons with disabilities, prejudice based on religion and superstitions cause their stigma. People with disabilities are also pointed by calling them various names. They labelled as sothi, kurudu, mudam, sevidu, nondi, oomai, by the society. They feel that they are discriminated against by the society. The sudden onset of war has put them differently abled category. As a result, they feel huge differences in their social status, the way people look at them, and the respect others give them. Even though rights and laws are having kind of supportive, but the socio-cultural factors stand behind to give equal status to the disabled people even not properly treat them as human beings in the society. As a result, people with disabilities have to spend their lives inhouse, despite the desire to progress. In many cases even family members and community members who think that they are helping them and don't let them do any activity on their own lead to the formation of social stigma for the disabled people. Through the process of socialization culturally those can be freed from the marginalization they experience. Mainly, people with disabilities inclusivity, proactive skills development, family counseling can help them to move forward from the causes of social stigmatization.

Key words: Persons with disability, stigmatization, reason, labelled, discrimination

இலங்கையில் விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் எதிர்நோக்கும் சமூகப்புறக்கணிப்புக்கான காரணங்கள்: வடமாகாணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆய்வு

லக்ஷி ஹரிஹரன்¹ மற்றும் அனுதர்ஷி கபிலன்²

luxshe@soc.cmb.ac.lk
anutharsi@unvi.jfn.ac.lk

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இலங்கையில் வாழ்கின்ற விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் எதிர்நோக்கும் சமூகப்புறக்கணிப்புக்கான காரணங்களை இந்த ஆய்வானது கண்டறிந்துள்ளது. இலங்கையில் நடைபெற்ற முப்பது வருடகால யுத்தமானது 2009ஆம் ஆண்டு முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அதன் ஒரு விளைவாக சமூகத்தில் விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் அதிகரித்தமைமினைக் குறிப்பிடலாம். அவர்கள் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளை அனுபவித்தவர்களாக எதிர்மறை விளைவுகளைச் சந்திக்கின்றனர். இலங்கையின் வட மாகாணத்தில் 15% வீதமான விசேட தேவைக்குட்பட்டோரை யுத்தமானது உருவாக்கியுள்ளது. அந்தவகையில் இறுதி யுத்தம் நடைபெற்ற முல்லைத்தீவு மாவட்டம், கரைத்துரைப்பற்றுப் பிரதேச செயலகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆய்வின் பிரதான நோக்கமானது, யுத்தத்தினால் அங்கவீனர்களானவர்கள் எதிர்நோக்கும் சமூகப்புறக்கணிப்பிற்கான காரணங்களைக் கண்டறிதல் என்பதாகும். இதன் துணை நோக்கங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட அங்கவீனர்கள் எதிர்நோக்கும் சமூகப்புறக்கணிப்புக்களைக் கண்டறிதல், அதனைக் குறைப்பதற்கான பரிந்துரைகளை முன்வைத்தல் போன்றனவாகும். இதற்காக அளவுசார் மற்றும் பண்புசார் ஆய்வு முறைமைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. ஆய்வு மாதிரியாக உடல் அங்கவீனமானவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். நாற்பது வினாக்கொத்துக்களும் பத்து விடய ஆய்வு முறை மூலம் பால்நிலை அடிப்படையில் தரவு சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. கணனிப்பகுப்பாய்வு மற்றும் கருப்பொருள் பகுப்பாய்வு முறை மூலம் ஆய்வுப் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் சமூகப்புறக்கணிப்புக்களை எதிர்கொள்கின்றனர். சமூக-கலாசாரம், பொருளாதார மற்றும் உட்கட்டமைப்பு, அரசியல், சுகாதாரக் காரணங்கள் பின்புலமாக உள்ளன. அங்கவீனர்களுக்கான அனுகூலவசதிகள் இல்லாமை, சமயத்தின் அடிப்படையிலான அபசகுனம், முடநம்பிக்கைகள் இவர்களைப் புறக்கணிப்பதற்குக் காரணமாகின்றன. விசேட தேவைக்குட்பட்டோரைப் பல்வேறு பட்டப்பெயர்களைக் கூறி அழைப்பதன் மூலமும் புறக்கணிப்பினை அனுபவிக்கின்றனர். சொத்தி, குருடன், முடம், செவிடு, நொண்டி, ஊமை போன்ற பெயர்களைக் கூறி அழைப்பதன் மூலம் அங்கவீனர்கள் தங்களைச் சமூகத்தவர்கள் பிரித்துப் பார்க்கின்ற நிலைகளை உணர்கின்றனர். திடீரென்று ஏற்பட்ட யுத்தம் என்ற காரணி இவர்களை விசேட தேவைக்குட்பட்டோராக மாற்றியுள்ளது. இதனால் சமூக அந்தஸ்து, மக்கள் அவர்களைப் பார்க்கின்ற பார்வை, கொடுக்கின்ற மரியாதை என்பவற்றில் பாரிய வேறுபாடுகளை உணர்கின்றனர். உரிமைகளும் சட்டங்களும் எழுத்துருவில் இருந்தாலும் விசேட தேவைக்குட்பட்டோராக சம அந்தஸ்தையும், சமவரிமையையும் ஏன் அவர்களை மனிதர்களாக நினைப்பதற்குக் கூட சமூக கலாசாரக் காரணிகள் பின்நிற்கின்றன. இதனால், முன்னேற வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தாலும் விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் தங்களது வாழ்வை வீட்டிற்குள்ளேயே கழிக்க வேண்டிய சூழல் உருவாகின்றது. பல சந்தர்ப்பங்களில் இவர்களுக்கு உதவுவதாக எண்ணி அத்த அக்கறை காட்டுவதும், அவர்களை எந்தவொரு செயற்பாட்டையும் சுயமாகச் செய்ய விடாத குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் சமூகத்தவர்களும் கூட விசேட தேவைக்குட்பட்டோருக்கான சமூகப்புறக்கணிப்பு உருவாகக் காரணமாகி விடுகின்றனர். சமூகமயமாக்கல் செயல்முறையின் மூலம் கலாசார ரீதியாக அங்கவீனர்கள் அனுபவிக்கின்ற புறக்கணிப்பிலிருந்து விடுபடலாம். முக்கியமாக, மாற்றுத்திறனாளிகளை உள்ளீர்த்தல், முன்னெச்சரிக்கையாக அவர்களுக்கான திறன்களை வளர்த்தல்,

குடும்ப உளவள ஆலோசனையினை ஏற்படுத்தல் போன்றன விசேட தேவைக்குட்பட்டோரைப் புறக்கணிப்பிற்கான காரணங்களிலிருந்து முன்னோக்கிச் செல்லத் துணைநிற்கும்.

திறவுச் சொற்கள்: விசேட தேவைக்குட்பட்டோர், சமூகப்புறக்கணிப்பு, காரணங்கள், சமூகம், உள்ளீர்ப்பு

அறிமுகம்

இந்த ஆய்வு இலங்கையில் போரினால் விசேட தேவைக்குட்பட்டோரினது சமூகப்புறக்கணிப்புக்கான காரணிகளை ஆராய்வதாகும். குறிப்பாக, முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் உள்ள கரைத்துரைப்பற்று பிரதேசசபையை மையமாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் அரசாங்கப் படைகளுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே நீடித்த ஆயுத யுத்தமானது 2009ஆம் ஆண்டு மே மாதம் முடிவுக்கு வந்தது. அதற்குப் பின்னான விளைவுகளின் ஒரு பகுதியாக, வட பிராந்தியத்தில் சுமார் 15,000 பேர் போரினால் மாற்றுத்திறனாளிகளானவர்கள் ஆவர். மொத்தமாக போருக்குப்பின்னான மாற்றுத்திறனாளிகளையும் சேர்த்து 30% வீதமான மாற்றுத்திறனாளிகள் வடமாகாணத்தில் வாழ்கின்றனர். (சமூகசேவைகள் திணைக்களம், 2011).

முதலாவதாக, யுத்தம் முடிவடைந்ததன் பின்னர் கரைத்துரைப்பற்றுப் பிரதேசத்தில் மீள்குடியேற்றப்பட்ட போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மாற்றுத்திறனாளிகளின் சமூகப்புறக்கணிப்பு நிலைமைகளில் உள்ள உண்மையான தடைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு உள்நாட்டு யுத்தம் பற்றியும், மாற்றுத்திறனாளிகள் பற்றியும் புறக்கணிப்புப் பற்றியும் தெரிந்து வைத்திருப்பது அத்தியாவசியமானதாகும்.

மாற்றுத்திறனாளிகள் பற்றிய வரைவிலக்கணங்கள்

ஒக்ஸ்போர்டு அகராதி, “மாற்றுத்திறனாளிகள் என்பது நிரந்தர நோய் அல்லது காயம் உள்ளவர்களைக் குறிக்கப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சொல் என்கின்றது. இதனால் அவர்களின் உடலின் ஒரு பகுதியை முழுமையாகவோ அல்லது எளிதாகவோ பயன்படுத்துவதைக் கடினமாக்குகின்றது” என்று வரையறுக்கின்றது. மாற்றுத்திறன் பற்றிய மருத்துவ மாதிரியானது, மாற்றுத்திறன் ஒரு உயிரியல் அல்லது உடலியல் நெறிமுறையிலிருந்து ஒரு தனிநபரின் விலகலில் தோன்றியதாகக் கருதும் போது, சமூக மாதிரிகள் சமூகத்தின் உடல் மற்றும் மனப்பான்மைக் கட்டுப்பாடுகளுடன் ஒரு முரண்பாடான உடலின் தொடர்பு மூலம் உருவாக்கப்படுவதைக் காண்கிறது.

“அங்கவீனம்” என்ற சொல், மனிதர்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது பாரம்பரிய முறைகளைப் பயன்படுத்தி தினமும் பணியை முடிப்பதைத் தடுக்கும் எந்தவொரு நிபந்தனையையும் குறிக்கிறது. தேசிய அரசாங்கங்களும் உலகளாவிய மனிதாபிமான முறைமைகளும் தங்களின் தனிப்பட்ட நோக்கங்களுக்காக இந்த வரையறையைச் சுருக்கி, குறிப்பிட்ட தீவிரத்தன்மை கொண்ட குறிப்பிட்ட குறைபாடுகள் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே உதவி வழங்குவதாக உறுதியளித்துள்ளன. உதாரணமாக, டவுன் சிண்ட்ரோம் (Down syndrome) போன்ற இந்த அங்கீகரிக்கப்பட்ட இயலாமையினைக் குறிப்பிடலாம். சில மனநோய்களும் சில சூழ்நிலைகளில் செயலிழப்பதாகக் கருதப்படுகின்றன. வரலாற்று ரீதியாக, குறைபாடுகள் பெரும்பாலும் எதிர்மறையான வெளிச்சத்தில் காட்டப்படுகின்றன. இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட ஒரு நபர் குணப்படுத்துவதற்கு அல்லது தொடர்ந்து

மருத்துவக் கவனிப்புக்கு உட்பட்ட ஒரு “நோயாளியாகக்” காணப்படும் போது அவரது நிலை அங்கவீனமானதாகக் காணப்படும். அதற்கான சமூக எதிர்வினைகள் நியாயமானவை, தடைகள் தவிர்க்க முடியாதவை. இந்த நிலை இயலாமைக்கான மருத்துவ மாதிரி என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கடந்த 20 ஆண்டுகளில், இயலாமைக்கான சமூக மாதிரி எனப்படும் பார்வை முன்னுக்கு வந்துள்ளது. இந்த மாதிரியில், “அங்கவீனம்” என்பது மருத்துவ யதார்த்தத்தை விட ஒரு சமூகக் கட்டமைப்பாகவே பார்க்கப்படுகிறது. நாளாந்த வாழ்க்கைத் தழுவல்கள் தேவைப்படும் ஒரு நிபந்தனையால் ஒரு நபர் பலவீனமடையலாம். ஆனால் அவரது இயலாமை காரணமாக அவரது பெரும்பாலான பிரச்சனைகள் சமூகத்தால் எழுப்பப்பட்ட மனப்பான்மை மற்றும் உடல் தடைகளில் காணப்படுகின்றன. மருத்துவ மற்றும் சமூக மாதிரிகள் இரண்டும், ஒரு கட்டத்தில், வசதிகள் மற்றும் வாய்ப்புகள் தழுவல்கள் தேவைப்படும் நபர்களுக்கு முடிந்தவரை அணுகக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்று ஒப்புக்கொள்கிறது. உடல் தடைகளைத் தகர்த்தல் அல்லது சக்கர நாற்காலி சரிவுகள் போன்ற தழுவல்களை அமைப்பது “அணுகுநிலையை வளர்ப்பது” என்று அறியப்படுகிறது. மாற்றுத்திறனாளிகளின் அணுகல்நிலை என்பது சமூக மாதிரியினைப் பொறுத்தவரை முக்கியத்துவமானதாகும்.

பெடரல் சட்டங்கள் (Federal Law) அங்கவீனமுற்ற நபரை “உடல் அல்லது மனநலக் குறைபாடு உள்ள எந்தவொரு நபரும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட முக்கிய வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகளைக் கணிசமாகக் கட்டுப்படுத்துகிறார். அத்தகைய குறைபாட்டின் பதிவு அல்லது அத்தகைய குறைபாடு இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறார்” என்று வரையறுக்கிறது. ஒரு அங்கவீனம் என்பது, “ஒரு செயல்பாட்டைச் செய்வதற்கான கட்டுப்பாடு அல்லது திறன் இல்லாமை அல்லது ஒரு மனிதனுக்கு இயல்பானதாகக் கருதப்படும் எல்லைக்குள் வரையறுக்கின்றது” (WHO, 2004). குறைபாடுகள் குறைபாடுகளால் ஏற்படுவதாகக் கருதப்பட்டது. அவை உளவியல், உடலியல் அல்லது உடற்கூற்றியல் அமைப்பு அல்லது செயல்பாட்டின் இழப்புகள் அல்லது அசாதாரணங்கள் என வரையறுக்கப்பட்டன. குறைபாடுகள் மற்றும் இயலாமைகள் இரண்டும் அங்கவீனமுற்றவர்களுடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்பட்டது. அவை இயல்பானதாகக் கருதப்படும் ஒரு வகிபங்கினை நிறைவேற்றுவதைக் கட்டுப்படுத்தும் அல்லது தடுக்கும் குறையாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கைச் சூழலில், அங்கவீனமுற்ற நபர் என்பது “அங்கவீனமுற்றவர்” என்று வரையறுக்கப்படுகிறது, உடல் மற்றும் மனத் திறன்களில் ஏதேனும் குறைபாட்டின் விளைவாக, பிறவியில் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், தன்னை முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ தங்கள் வாழ்க்கைத் தேவையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியாதவர்” என வரையறுக்கின்றது (The Protection of the Rights with Disabilities Act, 1996). “பார்வை, பேச்சு, செவிப்புலன், இயக்கம், அறிவுசார் மற்றும் மனநலக் குறைபாடுகள் மற்றும் இயலாமை கொண்டவர்கள், கால்-கை வலிப்பு மற்றும் பிற காரணங்களின் விளைவாக அங்கவீனமானவர்களும் இதனுள் அடங்குகின்றனர். இது பல குறைபாடுகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. இது ஒரு தனிநபரின் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பல்வேறு குறைபாடுகளின் கலவையாகும்” (National Policy on Disability for Sri Lanka, 2003).

இலங்கையில் மாற்றுத்திறனாளிகள்

இலங்கையின் சனத்தொகையில் 7% வீதம் மாற்றுத்திறனாளிகள் உள்ளனர். அவர்களில் 90% பேர் கிராமப்புறங்களில் வாழ்பவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர் (International Labour Office Colombo, 2010). 1995ஆம் ஆண்டு வரை ஒவ்வொரு வகையான அங்கவீனமுற்ற நபர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துள்ளது. இந்த நபர்கள் மற்றவர்களை விட இறப்பு வீதம் அதிகரித்தவர்களாகவும் இறந்தும் உள்ளனர். எனவே, அவர்களின் ஆயுட்காலம் மிகவும் குறைவாகவே அமைவு பெற்றுள்ளது. மாறாக, பலவிதமான அங்கவீனமுற்ற குழந்தைகளின் நேரடி பிறப்புக் காரணமாகவும் அங்கவீனமானவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது.

பிறப்பு, நோய், விபத்து மற்றும் போர் போன்றவற்றின் காரணமாக மாற்றுத்திறனாளிகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளனர். பார்வைக் குறைபாடு உள்ளவர்கள், கைகளில் அங்கவீனம், கால்களில் அங்கவீனம் மற்றும் பக்கவாதம் ஆகியவற்றினால் அங்கவீனமுற்றவர்கள் இலங்கையில் வேகமாக அதிகரித்து வருகின்றனர். இந்தக் குறைபாடுகளுக்கு இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள நோய்களும் போர்களும் முக்கிய காரணங்களாகும். ஆனால் 15-44 வயதிற்குட்பட்ட நபர்களும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் கைகள், கால்கள் மற்றும் அங்கம் செயலிழந்த அங்கவீனங்களை எதிர்கொள்கின்றனர். மேலும், 20 வயது இளைஞர்களே அங்கவீனத்தால் அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இது அங்கவீனத்திற்கு மிகவும் ஆபத்தான வயதாகும் (Saddhananda, 2004).

மாற்றுத்திறனாளிகளின் கல்விநிலையினை எடுத்துக்கொண்டால், மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே அவர்களின் கல்விநிலை காணப்படுகின்றது. பிறந்ததிலிருந்தே அங்கவீனமுற்றவர்களின் பெரும்பாலானோர் பாடசாலைக்குச் சென்றதே இல்லை. அவர்களின் கல்வியறிவின்மை வீதமானது மிகவும் அதிகமாகும். மாடிப்படிகள் மற்றும் குறுகிய நுழைவாயில் கொண்ட கட்டிடங்களுக்கு மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கு மாற்று இடம் வழங்கப்படுவது மிகவும் குறைவாகும். குறிப்பாக, சக்கர நாற்காலிகளைப் பயன்படுத்துபவர்கள் அந்த சமயங்களில் சிரமத்திற்கு உள்ளாகின்றனர். நாட்டில் பொதுப் போக்குவரத்து அமைப்பு மிகவும் மோசமான நிலையிலேயே காணப்படுகின்றது. இது மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கு மட்டுமல்ல, சாதாரண மக்களுக்கும் பொதுப்போக்குவரத்து வசதி என்பது இன்றுவரை பிரச்சினையாகவே உள்ளது. பொதுவான போக்குவரத்து அமைப்பில் சக்கர நாற்காலிகளுக்கு இடமில்லை. அவர்கள் போக்குவரத்துக்குத் தனிப்பட்ட அல்லது வாடகை வாகனங்களையே பயன்படுத்த வேண்டியுள்ளது. பார்வையற்றவர்களுக்கு ரயில் நிலையங்கள், பாதசாரிகள் கடக்கும் இடங்கள் போன்ற பொது இடங்களில் குறைந்தபட்ச வசதிகள் செய்து தரப்படவில்லை. அதற்கான அணுகல் வசதிகள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கென்று பிரத்தியேகமாக மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்ட பிரெய்ல் (braille) அல்லது ஒலி நாடாக்கள் (audio tapes) என்பன கிடைப்பது மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. அதனால் அவர்கள் அதிருப்தி அடைந்துள்ளனர். பல தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகள் அதிகாலை முதல் நள்ளிரவு வரை பல்வேறு வகையான நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்புகின்றன. ஆனால் காது கேளாதவர்களுக்குச் சைகை மொழி வசதிகள் அங்கு மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன. பொதுச் செய்திப்பத்திரிகைகளும் அதே நிலையிலேயே உள்ளன. அதனால் அனைவருக்கும் பொதுவாகத் தகவல்களும் சமகால விடயங்களும் சென்றடைவதில்லை. இந்தக் காரணங்கள் நேரடியாகவே அங்கவீனர்களின் கல்வியறிவின்மை விகிதத்தை அதிகரிக்கின்றன. எனவே

மாற்றுத்திறனாளி குழந்தைகளுக்கான பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்படல் வேண்டும் மற்றும் அவர்களுக்கான சுற்றுச்சூழல் வசதிகளை மேம்படுத்தப்படல் வேண்டும் (Saddhananda, 2004).

மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கு வேலை வாய்ப்பு வசதிகள் மிகவும் குறைவாகும். ஏனெனில், நிறுவனங்கள் வேலை வாய்ப்புக்களை வழங்குவதில்லை மற்றும் விசேட தேவைக்குட்பட்டோரை வேலைக்கு அமர்த்துவதால் வேலை வினைத்திறனாக நடைபெறாது என்று எண்ணுகின்றனர். ஆனால் சில தொழில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் தொழில்களைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகமாகக் கிடைத்தாலும் அதற்கான வசதி மற்றும் அணுகல் நிலைகள் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. மாற்றுத்திறனாளிகளின் கணிசமான விகிதாசாரம் சில தொழில்களைப் பயிற்றுவிக்கும் நிலையில் உள்ளது. அங்கவீனர்களுக்கான தன்னார்வ நிறுவனங்களில் வசிப்பவர்கள் நாட்டில் மிகவும் குறைவாகும். இது மொத்த மாற்றுத்திறனாளிகள் மக்கள் தொகையில் 5.6% ஆகும். பெரும்பான்மையானவர்கள் அவர்களது குடும்பத்தினர் அல்லது உறவினர்களால் அவர்களுடனேயே வாழ்கின்றனர். 10.7% பெண்களும், 7.2% ஆண்களும் மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கான நிறுவனங்களில் வாழ்கின்றனர். இருப்பினும், நிறுவனங்களில் வசிக்கும் மாற்றுத்திறனாளிகளின் கல்வித்திறன் ஏனைய விசட தேவைக்குட்பட்டோரை விட சிறப்பாக உள்ளது. மாற்றுத்திறனாளிகளின் உறவினர்கள் கருணை காரணமாக அவர்களை நிறுவனங்களில் சேர்க்க விரும்புவதில்லை. ஆனால், வறுமை மற்றும் வசதிகள் இல்லாத காரணத்தால் அவர்களால் கல்விக்குத் தேவையான வசதிகளை செய்து கொடுக்க முடியவில்லை. எனவே குடும்ப உறுப்பினர்களுக்குள் வசிப்பதை விட விசேட தேவைக்குட்பட்டோரை முறையான நிறுவனங்களில் சேர்ப்பது நல்லது. அதே நேரத்தில், அரசாங்கமும் பிற சமூக சேவை அமைப்புகளும் நிறுவனங்களை முறையாக பராமரிக்கத் தேவையான நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் (Saddhananda, 2004).

குழந்தைப் பருவத்தில் ஊட்டச்சத்துக் குறைபாடு மற்றும் விற்றமின் குறைபாடுகள் உட்பட தாய்மார்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் போதிய ஊட்டச்சத்து குறைபாடுகள் போன்றன குழந்தைகளின் மாற்றுத்திறனுக்கு வழிவகுக்கின்றன. குடும்பத்தின் முக்கிய உறுப்பினர் அல்லது குடும்பத் தலைவர் மாற்றுத்திறனாளியாக இருந்தால், அது முழு குடும்பத்திற்கும் ஒரு பேரழிவு விளைவை ஏற்படுத்துகிறது. முழு குடும்பமும் வறுமையில் வாழ்வதற்கு அது முக்கிய பிரதான காரணமாக அமையும்.

வறுமை நிலைக்குக் காரணமாக அமைவது குறைந்த வருமானம் பெறுவதே ஆகும். இதனால் சமூக விலக்கு மற்றும் அதிகாரமின்மை போன்ற சமூக விளைவுகளும் உருவாகும். இதன் விளைவாக, அவர்களின் குழந்தைகள் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறி, தங்கள் வாழ்வாதாரத்தைக் கொண்டு செல்வதற்காகவும் குடும்பப் பொறுப்பை தாம் எடுத்துக்கொள்வதற்காகவும் எப்படியாவது பணத்தைத் தேட முயற்சிக்கின்றனர். இத்தகைய குழந்தைகள் சில சந்தர்ப்பங்களில், சட்டவிரோத போதைப்பொருள் கடத்தல் மற்றும் போதைப் பழக்கத்திற்கு மிகவும் பாதிக்கப்படக்கூடிய குழுவாக சமூகத்தில் சட்டவிரோதமான செயற்பாடுகளைச் செய்கின்றனர். எனவே அங்கவீனமும் வறுமையும் ஒன்றோடொன்று பிரிக்கமுடியாத வகையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே வறுமையை ஒழிப்பது இயலாமை குறைப்புக்கு வழிவகுக்கும். ஏழைக் குடும்பங்களுக்குக் கொடுப்பனவுகளை மட்டுமே வழங்காது, அவர்களின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு ஊக்கமளித்து அவர்களின் வருமானத்தை நிர்வகிப்பதற்குத் தேவையான வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

வடமாகாணத்தில் உள்ள மாற்றுத்திறனாளிகள்

30 வருட கால யுத்தம் நாட்டிற்குப் பாதகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பது கண்கூடு. குறிப்பாக இறுதிக்கட்டப் போரின் இறுதிக் காலப்பகுதியானது இலங்கையின் வடக்குப் பிராந்தியத்தில் இடம்பெற்றது. எனவே பாதிக்கப்பட்டவர்கள் குறிப்பாக மாற்றுத்திறனாளிகளின் எண்ணிக்கை அப்பிராந்தியத்தில் அதிகம் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பின்வரும் அட்டவணை 1.1 வடக்கில் உள்ள மாற்றுத்திறனாளிகள் பற்றிய விபரங்களைக் காட்டுகிறது.

District	Blind	Deaf	Dumb	Physically handicapped	Total
Jaffna	1,465	1,217	937	3,044	8,245
Kilinochchi	415	163	124	1,624	2,475
Mannar	292	174	149	765	1,645
Mullaitivu	259	161	107	2,087	2,771
Vavuniya	400	221	125	835	1,744
Total	2,831	1,936	1,442	7,355	15,880

Source: Department of Social Services, 2011

அட்டவணை 1. 1 மாவட்ட ரீதியான விசட தேவைக்குட்பட்டோர்

அட்டவணை 1.1 இன்படி, இலங்கையின் வடக்கு மாகாணத்தில் 15,880 உடல் ரீதியான மாற்றுத்திறனாளிகள் வாழ்கின்றனர். அங்கு 2771 பேர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றனர். முல்லைத்தீவு மாவட்டமானது யாழ்ப்பாணத்திற்கு அடுத்தபடியாக அதிகளவான மாற்றுத்திறனாளிகளைக் கொண்ட மாவட்டமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சமூகப்புறக்கணிப்பு

ஒரு கருத்தாக புறக்கணிப்பு துல்லியமற்றது. இது அணுகுமுறைகள், உணர்வுகள் மற்றும் நடத்தைகளை உள்ளடக்கியது (Morgan et al, 2002 as cited by Nolan et al, 2006).

Nolanetal(2006)பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கிய புறக்கணிப்பின் பல வரைவிலக்கணங்களை மேற்கோள் காட்டுகின்றனர்.

- “ஒரு நபரை மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்தும் அவமானம் அல்லது புறக்கணிப்பின் அடையாளம்” (Byrne, 2000).
- “சில பண்புகளைத் தனிமைப்படுத்தி, அவற்றை விரும்பத்தகாததாக மதிப்பிடும் மற்றும் அவற்றை வைத்திருக்கும் நபரின் மதிப்பைக் குறைக்கும் ஒரு சமூக எதிர்வினை” (Miles, 1981).
- “ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகச்சூழலில் மதிப்பிழக்கப்படும் ஒரு சமூக அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தும் சில பண்புக்கூறு அல்லது பண்பு” (Crocker et al, 1998).

- கூறுகளின் கூட்டு நிகழ்வு – முத்திரையிடல், முற்சாய்வு, பிரித்தல், அந்தஸ்து இழப்பு மற்றும் பாகுபாடு காட்டுதல் - மேலும் புறக்கணிப்பு ஏற்பட, அதிகாரம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது (Link et al, 2001).
- “பண்புக்கூறு மற்றும் தப்பெண்ணப் பண்புக்கூறுகளுக்கு இடையே உள்ள ஒரு சிறப்பு வகையான உறவு. அது ஆழமாக மதிப்பிழக்கச் செய்கிறது... ஒரு முழு மற்றும் வழக்கமான நபரிலிருந்து வேறுபட்ட, விதிவிலக்குச் செய்யப்பட்ட ஒருவராக... புறக்கணிப்புக் கொண்ட ஒரு நபர் நிச்சயமாக மனிதராக இருக்க மாட்டார் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம்...” (Goffman, 1963) என்று வரையறுக்கின்றது.

புறக்கணிப்பானது மக்களை ஓரங்கட்டலாம் மற்றும் அவர்களின் சொந்த சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கி வைக்கலாம். திறன் கொண்டவர்கள் அரசு நலன்களைச் சார்ந்து இருக்கக்கூடிய தகுதியுள்ள வேலைகளைப் பெறுவதை இது நிறுத்தலாம் (McKeever, 2006). புறக்கணிப்பானது மனநோயால் பாதிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு எதிராகப் பாகுபாடு காட்டப்படுவதற்கும் தவறாக நடத்தப்படுவதற்கும் காரணமாக இருக்கலாம். மேலும் மனநலக் குறைபாடுகள் உள்ள சிலருக்கு அவர்களின் கோளாறுக்கான உதவியை நாட மறுப்பதற்குப் பங்களிக்கக்கூடும். இது அவர்களுக்குத் தேவையான சிகிச்சைகளைப் பெறுவதைத் தடுக்கின்றது. குறைபாடுகள் உள்ளவர்களுக்கு எதிரான புறக்கணிப்பானது பெரும்பாலும் தவறான கருத்துகளின் அடிப்படையில் ஒரே மாதிரியானவை.

ஒரு தப்பெண்ணம் என்பது ஒருவரைப் பற்றித் தெரியாது அவரைப் பற்றிய தப்பிப்பிராயங்களை வளர்த்துக் கொள்வதாகும் என்பது சமூக எண்ணமாகும். இது மாறுபாட்டை ஒப்புக் கொள்ளாததால், தவறாக வழிநடத்தும் சாத்தியம் உள்ளது (Nolan et al, 2006). சமூகப் புறக்கணிப்பானது உள் மற்றும் வெளிப்புற விளைவுகளைக் கொண்டுள்ளது. இது மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் மற்றும் சமூக மற்றும் உளவியல் நல்வாழ்வைப் பாதிக்கின்றது. இது மன அழுத்தம், பதட்டம் மற்றும் மேலும் புறக்கணிப்புக்களை ஏற்படுத்துகிறது. இது குறைந்த ஏற்றுக்கொள்ளல், பாகுபாடு, நிராகரிப்பு மற்றும் சமூக விலகலை ஏற்படுத்துகிறது. இது பெயரிட்டு (Labelling) அங்கவீனர்களை அடையாளப்படுத்துவதால் வேலைவாய்ப்பைப் பெற்றுக்கொள்வதில் பல கஷ்டங்கள் காணப்படுகின்றன. இதனால் சேவைகளுக்கான அணுகலைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் பிரச்சினையாகின்றது. இது சுயமரியாதை மற்றும் சுய-செயல்திறனைக் குறைக்கும் செற்பாடுகளாகும் (Nolan et al, 2006).

தங்களைப் புறக்கணித்தவர்கள் என்று உணரும் நபர்கள் புறக்கணிக்கப்படும் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளலாம் (Graham et al, 2003 cited by Nolan et al, 2006). புறக்கணிப்பைச் சமாளிக்கும் வழிமுறைகள் பின்வருமாறு: 1) தவிர்ந்தல்-திரும்பப் பெறுதல், 2) கல்வி மற்றும் 3) இரகசியம் (Goffman, 1963 and Link et al, 1991 as cited by Nolan et al, 2006). சமூக அவமானமானது ஏனையவர்களிலிருந்து தங்களைத் தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளும். மறுப்பு மற்றும் பாசாங்கு என்பன சுய-பாதுகாப்புக்கான ஒரு வழிமுறையாக இருக்கலாம். ஆனால் உதவி கோரப்படாமலோ அல்லது வழங்கப்படாமலோ இருக்கலாம் என்று குறிப்பிடுகின்றது (Nolan et al, 2006).

2000 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில், பிரித்தானிய சமூக மனப்பான்மை கணக்கெடுப்பில் பதிலளித்தவர்களில் 35% சதவீத நபர்கள் மாற்றுத்திறனாளிகளைப் பற்றிய தப்பெண்ணங்கள் “அதிகளவில்” இருப்பதாக எண்ணுகின்றனர். 51 சதவீத நபர்கள் “ஓரளவு” இருப்பதாக நினைக்கிறார்கள் மற்றும் 3 சதவீதம் நபர்கள் மட்டுமே சமூகத்தில் பாரபட்சம் “இல்லை”

என்று எண்ணுகின்றனர். ஆயினும் கூட, சிலர் தாங்களே தப்பெண்ணம் கொண்டவர்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராகவே உள்ளனர். எனினும், அதனை அளவிடுவதானது கடினமாகும். இருப்பினும், வெவ்வேறு காட்சிகளில் இருந்து சான்றுகள் வகுப்பறை முதல் பேரூந்து நிறுத்தம் வரை, விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களுக்கான பலவிதமான உதவியற்ற அல்லது ஆக்கிரமிப்பு மனப்பான்மையை விளக்குகிறது. இது பெரும்பாலும் குறைபாடுகள் அல்லது சுகாதார நிலை மற்றும் இன தோற்றம், வயது மற்றும் பாலினம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்து மாறுபடுகின்றது (Massie, 2006).

விசேட தேவை பற்றிய பழைய தப்பிப்பிராயங்கள் மற்றும் தவறான புரிதல்கள் புதிய சமூகக் கட்டுமானங்களால் மாற்றப்படல் வேண்டும். இது நடைபெற்றால் மட்டுமே மாற்றுத்திறனாளிகள் சுதந்திரமான மற்றும் பொறுப்பான குடிமக்களாக வாழ்வதற்குத் தேவையான அடிப்படை நிலைமைகளை அணுகுவதற்குத் தேவையான வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக்கொள்வர். பொதுப் பிரதிநிதிகள் மற்றும் சாதாரண குடிமக்கள் ஒரே மாதிரியாக பன்முகத்தன்மையை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, வேறுபாடுகளை வரவேற்கும் மற்றும் பூர்த்தி செய்யும் சமூகங்களை நிறுவுவது மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் சாத்தியமாகும்.

ஆய்வுப் பிரச்சினை

போரினால் மாற்றுத்திறனாளிகளாகிய குடிமக்கள் தங்கள் தற்போதைய வாழ்க்கையை உயர்த்துவதற்குப் பல தடைகள் காணப்படுகின்றன. தமது மாற்றுத்திறனுடன் அவர்கள் இயல்பான வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் தடைகளில் ஒன்று சமூகப் புறக்கணிப்பாகும். அவர்கள் சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்டு, பாகுபாடு காட்டப்படுகின்றனர். மேலும் அவர்களின் தேவைகள் மற்றும் உரிமைகள் வளர்ச்சிச் செயல்பாட்டில் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை அல்லது முன்னுரிமை அளிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் மீதான சமூகப் புறக்கணிப்பிற்குப் பின்னால் பல காரணிகள் உள்ளன. எனவே இந்த ஆய்வின் பிரச்சனையானது இலங்கையில் யுத்தத்தினால் விசேட தேவைக்குட்பட்டோராக மாறிய மக்கள் எதிர்நோக்கும் சமூகப் புறக்கணிப்பின் பின்னணியில் உள்ள காரணிகளை ஆராய்வதனை மையமாகக் கொண்டுள்ளது.

இலங்கை ஒரு சிறிய தீவு நாடாக இருந்தாலும், அது பல இன, பல கலாச்சார மற்றும் பல மத பின்னணியைச் சேர்ந்த மக்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்த பல இன மற்றும் பின்னணியின் விளைவாக மக்களிடையே பல முரண்பாடுகள் இருந்தன. கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக விடுதலைப் புலிகளுக்கும் ஆயுதப் படைகளுக்கும் இடையில் மிகப் பெரிய மோதல் ஏற்பட்டது. அந்தக் கொடூரமான மோதலால் ஏராளமான உயிர்கள் மற்றும் உடைமைகள் இழக்கப்பட்டன. ஆயுத மோதல் பல்வேறு வகையான விசேட தேவைக்குட்பட்டோரை உருவாக்கியது. இலங்கையின் வடக்கு மாகாணம் குறிப்பாக கிளிநொச்சி மற்றும் முல்லைத்தீவு மாவட்டங்கள், இலங்கையின் இறுதி யுத்த காலத்தில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. இலங்கையில் 1.6 மில்லியன் விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்கள் வாழ்கின்றனர். ஆயுத மோதல்கள் காரணமாக இந்த எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. மற்றும் குறிப்பாக கரைத்துரைப்பற்றுப் பிரதேசத்தில் 486 விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் வீடுகளுக்குள் மற்றும் சமூகத்தில் பின்தங்கிய நிலையில் உள்ளனர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

போரினால் ஏற்பட்ட அனைத்து சவால்களையும் சமாளிக்க நாடு முயற்சித்து வருகிறது. மோதலுக்குப் பின்னர் இலங்கையின் உடனடி இலக்காக இடம்பெயர்ந்தவர்களை மீள்குடியேற்றுவதுடன் வாழ்வாதாரம்

மற்றும் புதிய உட்கட்டமைப்புகளை வழங்குவதற்கான பொருளாதார அபிவிருத்தியும் ஆகும்.

போரால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளின் வளர்ச்சியானது பெரும்பாலான புனரமைப்பு மற்றும் நல்லிணக்க செயற்பாடுகள் முக்கியமாக விவசாய மேம்பாடு, நுண் தொழில்துறை அபிவிருத்தி மற்றும் மீள்குடியேற்ற வீடமைப்பு திட்டமிடல் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துகின்றன. அவர்கள் ஏழைகளில் மிகவும் ஏழ்மையானவர்கள் மற்றும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசார ரீதியாக பாதிக்கப்படக்கூடிய மக்களை முன்னேற்றுவதனை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. சமூகம் அவர்களை உள்ளடக்கினால் அவர்கள் தற்போதைய நிலையை உயர்த்துவார்கள்.

யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட மாற்றுத்திறனாளிகள் மற்றும் அவர்களின் சமூக மற்றும் உளவியல் சிகிச்சை என்பது அவசியமான நடைமுறையாகும். சமூகப் புறக்கணிப்பானது போரால் மாற்றுத்திறனாளிகளான மக்களுக்குத் தடைகளை விதிக்கின்றது. பெரும்பாலான ஆய்வுகள் மாற்றுத்திறனாளிகளின் மனித உரிமைகள், சுகாதார வசதிகள் மற்றும் தடைகள் பற்றியவையாகும். அவையும் மிகவும் குறைவானவையாகவும் தெளிவான விளக்கங்களைக் கொண்டவையாகவும் இல்லை. எனவே, இத்தகைய பின்புலங்களில் ஆய்வுகள் செய்யப்படுவது அவசியமாகும்.

இலங்கையில் வாழ்வாதார வசதிகளானவை போர்-மாற்றுத்திறனாளிகளின் ஆய்வுகளின் சமூகப் புறக்கணிப்பு மற்றும் உளவியல் தாக்கம் ஆகியவை இந்த ஆய்வுப் பகுதியில் குறைந்த சதவீதத்தில் உள்ளன. விசேட தேவைக்குட்பட்டோரைச் சமூகத்தில் சேர்ப்பதில் உள்ள தடைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்த ஆய்வின் ஆய்வுப் பிரச்சினையாது சமூகப்புறக்கணிப்பின் பின்னணியில் உள்ள காரணிகள் எவை என்பதனைக் கண்டறிவதாகும்.

ஆய்வு நோக்கங்கள்

இந்த ஆய்வு இரண்டு வகையான நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. பிரதான நோக்கம் மற்றும் துணை நோக்கங்கள் என்பனவாகும்.

ஆய்வின் பிரதான நோக்கமானது, யுத்தத்தினால் விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்கள் எதிர்நோக்கும் சமூகப்புறக்கணிப்பிற்கான காரணங்களைக் கண்டறிதல் என்பதாகும். இதன் துணை நோக்கங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட விசட தேவைக்குட்பட்டவர்கள் எதிர்நோக்கும் சமூகப்புறக்கணிப்புக்களைக் கண்டறிதல் மற்றும் அதனைக் குறைப்பதற்கான பரிந்துரைகளை முன்வைத்தல் போன்றனவாகும்.

சமூகப்புறக்கணிப்புத் தொடர்பான சமூகத்தொடர்புக் கோட்பாடு

எர்விங் கோஃப்மேனின் (1963) (Erving Goffman) முன்னோடி பணியானது சமூக இடைவினைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒரு கருத்தியல் கட்டமைப்பை வழங்குகிறது. கோஃப்மேனின் (1963:3) கருத்துப்படி, புறக்கணிப்பு என்பது ஆழமாக இழிவுபடுத்தும் ஒரு பண்பு மற்றும் அந்தப் புறக்கணிப்பைச் சுமக்கும் நபர் மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபட்டவர் அல்லது விரும்பத்தகாத வகையானவர் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஒருவரின் மெய்நிகர் சமூக அடையாளத்திற்கும் (ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கொடுக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் சமூகம் அவனிடமிருந்து/அவனிடமிருந்து என்ன எதிர்பார்க்கிறது) மற்றும் உண்மையான

அடையாளத்திற்கும் (உண்மையில் என்ன நபர்) இடையே விரும்பத்தகாத முரண்பாடு இருக்கும்போது புறக்கணிப்பு உருவாகின்றது. இவ்வாறு, புறக்கணிப்பு அந்த நபரை விரும்பத்தகாதவராகவும், சாதாரணமாக இருப்பவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டதாகவும் ஆக்குகிறது (Goffman, 1963:5). எடுத்துக்காட்டாக, இந்தக் கோட்பாட்டின்படி சமூகப் புறக்கணிப்பைச் சமக்காதவர்கள், தாழ்வு மனப்பான்மை இருக்கும்போது புறக்கணிப்பு எழுகிறது. இது தோல்விகள், புறக்கணிப்பைச் சமக்கும் நபர் கொண்டிருக்கும் சமூக எதிர்பார்ப்புகள் மற்றும் அதை உணர்தல் ஆகியவற்றிலிருந்து எழுகிறது. இந்த உணர்வு, புறக்கணிக்கப்பட்ட நபரை சாதாரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளும் கேள்வியை எழுப்புகிறது. பின்வரும் பத்தியிலிருந்து இது மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

புறக்கணிக்கப்பட்ட தனிநபரின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையின் மைய அம்சத்தை இப்போது கூறலாம். தெளிவற்ற முறையில் “ஏற்றுக்கொள்ளாதல்” என்று அழைக்கப்பட்டால், இது அடிக்கடி என்ன என்பது ஒரு கேள்வி. அவருடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள், அவரது சமூக அடையாளத்தின் மாசுபாத அம்சங்கள் அவர்களை எதிர்பார்த்த விரிவாக்கத்திற்கு இட்டுச் சென்றது மற்றும் பெறுவதை எதிர்பார்க்க வழிவகுத்த மரியாதை மற்றும் மரியாதையை அவருக்கு வழங்கத் தவறிவிட்டனர் என்பதே பொருளாகின்றது. இந்த மறுப்பை குறிப்பிட்ட புறக்கணிக்கப்பட்ட தனிநபர் தனது தனிப்பட்ட குணம்சங்கள் மூலம் எதிரொலிக்கின்றார் (Goffman, 1963: 8).

1950களில் கோ.ஃப்மேன் புறக்கணிப்புப் பற்றிய தனது அடிப்படை ஆய்வை மேற்கொண்டார். சமூகத் தகுதியின்மைக்கு இலக்கான நிபந்தனைகளின் பகிரப்பட்ட சமூக அர்த்தத்தின் அடிப்படையில், விலகலைக் குறிப்புடன் மட்டுமே புறக்கணிப்பை வரையறுக்க சிறிது தயக்கம் காட்டினார். அனைத்து வகையான விலகல்களையும் ஒரே மாதிரியான வகையாகச் சரியாகக் கருத முடியுமா என்று அவர் கேள்வி எழுப்பினார். அவர் எழுதியது பின்வருமாறு:

சமூக அறிவியலைச் சுற்றி வசிப்பவர்கள், “விலகல்” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதில் மிக விரைவாக வசதியாகிவிட்டார்கள். அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்துபவர்களுக்குப் போதுமான பொதுவானது இருப்பதால், ஒட்டுமொத்தமாக அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடத்தக்க விஷயங்களைக் கூற முடியும் (கோ.ஃப்மேன், 1963 , பக். 167).

கோ.ஃப்மேனின் கூற்றுப்படி, ஒரு சாதாரண மற்றும் புறக்கணிக்கப்பட்ட நபருக்கு இடையே ஒரு சமூக உறவு ஒரு காலத்தில் பல்வேறு பரவல்களில் நிகழலாம் என்றாலும், அவர் பெரும்பாலும் “கலப்பு நடத்தைகளில்” ஆராய்கிறார். ஓர் உதாரணத்திற்கு, அதே சமூகச் சூழ்நிலையில் புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு சாதாரண நபரின் உடனடிச் சமூகத் தொடர்பினைக் குறிப்பிடலாம் (1963: 12).

சமூக உறவானது சாதாரண மற்றும் புறக்கணிக்கப்பட்ட இருவரும் ஒருவரையொருவர் தவிர்ப்பதற்காகத் தங்கள் வாழ்க்கையைச் சரிசெய்து கொள்கிறார்கள் என்று கோ.ஃப்மேன் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார். ஆனால் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், சரிசெய்தல் பிந்தையவர்களிடமிருந்து அதிகம். இந்தச் சரிசெய்தல்கள் பல வழிகளில் இருக்கலாம். சமூகத் தொடர்புகளைத் தவிர்க்கலாம். அவனை/அவளை மறைப்பது அல்லது அவனுக்கு/அவளுக்கு துணிச்சல் இருப்பதாக சித்தரித்தல், நிராகரிப்புப் போன்றன சாதாரணமானவர்களைப் போன்று ஏற்றுக்கொள்ளலாகும். எவ்வாறாயினும், கலப்புத் தொடர்புகளின் பெரும்பாலான நிகழ்வுகள் வகைப்படுத்தப்படுவதற்கு வழிவகுக்கின்றன.

இதில் புறக்கணிக்கப்பட்ட நபர் அவன்/அவள் உண்மையில் இருப்பதை விட சிறந்தவர் அல்லது அவளை/அவனை உண்மையில் இருப்பதை விட மோசமானவர் அல்லது புறக்கணிக்கப்பட்ட நபர் முற்றிலும் புறக்கணிக்கப்படுகிறார். தோல்வி என்பது வெளிப்படையாகத் தெரியாத சந்தர்ப்பங்களில், நிச்சயமற்ற தன்மை என்பது சாதாரண மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதைப் பற்றியது அல்ல என விபரிக்கின்றார்.

கோ.பிமேனைப் பொறுத்தவரை (1963), புறக்கணிப்பு என்பது ஒரு பொது அடையாளமாகும், இது மற்றவர்களால் கவனிக்கப்படலாம். இதன் விளைவாக, “அழிவடைந்த அடையாளம்” ஏற்படுகிறது. ஆகவே, சமூகம் அவனுக்கு/அவளுக்கு வகுத்துள்ள நெறிமுறைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, எப்படியாவது ஒருவர் முழுமையற்றவர் என்ற எண்ணமே கோ.பிமேனின் புறக்கணிப்பாகும். அழிவடையும் அடையாளத்தின் அவரது வெளிப்பாடு, புறக்கணிப்பு உலகளாவியது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது

தன்னைப் பற்றித் தான் நினைக்கின்ற பண்புகள் அனைத்துமே கெட்டதாகவே எண்ணுகின்ற தன்மையைக் காணலாம். எனவே ஒரு அழிவடைந்த அடையாளம் சில நிபந்தனைகள் அல்லது நடத்தையால் அழிவடைந்த முழு சுயத்தையும் பிரதிபலிக்கிறது (Lewis, 1998). இதனால் புறக்கணிப்பு என்பது ஒருவரைப் பற்றிய அழிவடையும் அடையாளத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. இது அவமானத்தைத் தூண்டுகிறது மற்றும் இந்த அவமானமும் புறக்கணிப்பும், புறக்கணிப்புக் காணப்பட்டாலும் இல்லாவிட்டாலும் அழிவடையும் அடையாளத்தைப் பிரதிபலிக்கும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். அந்த வகையில் கோபமான் குறிப்பிடும் புறக்கணிப்பு அங்கவீனர்களைப் பொறுத்தவரை தினமும் அனுபவிப்பதாகவும் அதிலிருந்து மீண்டு வருவதற்கு அவர்கள் பாடுபடுவதையும் விளக்குகின்றது.

ஆய்வு முறையியல்

இந்த ஆய்வானது அளவுசார் மற்றும் பண்புசார் முறைமைகளைப் பின்பற்றி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இதற்காக நாற்பது வினாக்கொத்துக்கள் எழுமாற்று அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட மாதிரிகளிடமிருந்து சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. யுத்தத்தினால் அங்கவீனமானவர்களே இங்கு ஆய்வு மாதிரிகளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். 25 ஆண்களும் 15 பெண்களும் வினாக்கொத்திற்காகவும் ஐந்து ஆண்கள் மற்றும் ஐந்து பெண்கள் விடய ஆய்விற்காகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டுத் தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வு மாதிரிகள் அனைவரும் உடல் ரீதியான விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களின்

சமூகப்புறக்கணிப்பிற்குப் பின்னால் உள்ள காரணிகள்

உடல் ரீதியாக விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் சமூகப் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகுவதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் காணப்படுகின்றன. சமூக கலாசாரக் காரணங்கள், பொருளாதாரக் காரணங்கள், அரசியல் காரணங்கள் மற்றும் உளவியல் காரணங்கள் என்பனவாகும்.

சமூக-கலாசாரக் காரணங்களை நோக்குகையில் அவை சமூகப்புறக்கணிப்பினை ஏற்படுத்துவதில் அதிக பங்கு வகிக்கின்றன. சமயம், மக்களின் நடைமுறைகள், பழக்கவழக்கங்கள்,

கலை என்பன இவற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. முக்கியமாக, கர்மா என்பது சிறப்பம்சம் பெறுகின்றது. ஒருவன் செய்கின்ற நல்லது மற்றும் கெட்டது என்பது அவனுடைய ஊழ்வினைக்குக் காரணமாகின்றது. அதனால், அவன் மாற்றுத்திறனாளியாக மாற்றமடைகின்றான். ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் உள்ள இந்துக்களின் நம்பிக்கையில், மாற்றுத்திறனாளி ஒருவரைக் காணுதல் என்பது அபசகுனமாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. கலாசார விழுமியங்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் என்பதில், ஒரு நாள் ஆரம்பிக்கின்ற போதோ அல்லது மங்களகரமான நிகழ்வுக்குப் போகின்ற போதோ முதலில் உடல் ரீதியான மாற்றுத்திறனாளி ஒருவரைக் காணுதல் என்பது அபசகுனம் என்பது நம்பிக்கையாகும். இதனாலேயே விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் தமக்கு வீட்டை விட்டு வெளியில் வருவதற்கு விருப்பம் இருந்தாலும் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கி இருக்கின்ற பண்பினைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. விடய ஆய்வில் ஒரு ஆண் உடல் ரீதியான விசேட தேவைக்குட்பட்டவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“நான் பஸ் நிலையத்தில் பேருந்திற்காகக் காத்திருந்த வேளையில், ஒரு திருமணத்திற்குப் போகின்ற வான் ஒன்று அவ்விடத்திற்கு வந்து அந்நிகழ்விற்குப் போகின்ற அனைவரையும் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வேளையில் வயது முதிர்ந்த ஓர் அம்மா, ஏன் இந்த நொண்டியன் இந்த நேரத்தில் இங்க நிற்கிறான். இன்றைக்கு என்ர பேரனின் திருமணம் நல்லா நடந்த மாதிரித்தான் என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டார். ஆனால், நான் ஒரு காலினை இழந்திருந்த போதும் ஊன்று கோலை வைத்து எனது வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பதும் என்னுடைய மனநிலையைப் பற்றிச் சற்றேனும் வருத்தமடையாது என்னை உதாசினப்படுத்தி விட்டுச் சென்று விட்டார்”.

இத்தகைய செயல்கள் விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் சமூகத்தில் கலாசார விழுமியங்கள் மற்றும் மூடநம்பிக்கைகளால் புறக்கணிக்கப்படுவதைக் காட்டுகின்றது. இவர்கள் தாமாக முன்வந்து சமூகத்துடன் இணைந்து கொள்ள வந்தாலும் சமூகக்கட்டுப்பாடுகளும் மக்களும் அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளில் இருந்து விசேட தேவைக்குட்பட்டோரை ஒதுக்கியே வைத்துள்ளது. ஒரு கட்டுக்கதையாக அல்லது வழியான பின்பற்றலாக விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் சமூகத்திற்குத் தேவையற்றவர்கள் மற்றும் மற்றையவர்களுக்குச் சமையானவர்கள் என்ற எண்ணம் வேருன்றியுள்ளது. இதனைக் களைவதும் முக்கியமானதாகும்.

உடல் ரீதியான மாற்றுத்திறனாளிகள் சொத்தி, முடம், குருடன், ஊமை, செவிடன், கூனி போன்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களைப் பயன்படுத்தியே விழிக்கின்றனர். இதனால், அவர்களின் தனிப்பட்ட ஆளுமை அடையாளம் என்பது இன்றி, அவர்கள் அங்கக் குறைபாட்டை வைத்து மதிப்பிடப்படுகின்றனர். ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் 40% வீதமானவர்கள் குடும்ப அங்கத்தினர் பெரும்பாலும் கூட்டுக்குடும்பமாக வசிப்பதனால் தம்மை அதிக அக்கறையுடன் பார்த்துக்கொள்வதாகக் குறிப்பிட்டனர். அதுவும் மாற்றுத்திறனாளிகளைச் செயலற்றவர்களாக ஆக்குவதற்கான முயற்சியாகும். இதனால் சுயமாக இயங்க முடியாதவர்களாகவும், மற்றையவர்களை எல்லாவற்றிற்கும் எதிர்பார்ப்பவர்களாகவும் இவர்கள் மாற்றமடைவார்கள். இது தொழில்சந்தைக்குள் உள்ளுழைய விடாமல் அவர்களைத் தடுக்கும். சமூகத்தில் உள்ள ஏனையவர்கள் செய்ய வேண்டியது அவர்களை மேலும் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைக்க முற்படாது அவர்களின் தேவைகளை அவர்களே செய்வதற்கான சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்குவதுடன், அணுகல் வசதிகளையும் வழங்குவது முக்கியமானதாகும்.

திருமண நிகழ்வு போன்ற விசேட நிகழ்வுகளில் பங்குகொள்வதும் விசேட தேவைக்குட்பட்டோரைப் பொறுத்தவரை பிரச்சினையாகவுள்ளது. திருமணம் போன்ற நிகழ்வுகளுக்கு அபசகுனத்தைக் காரணங்காட்டி அழைப்பு விடுப்பது குறைவாகவே உள்ளது. அங்கு செல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலும் தம்மைத் தவறாக எண்ணி விடுவார்களோ போன்ற காரணங்களால் புறக்கணிப்புக்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். பலர் மரியாதைக்குறைவாக நடாத்தப்பட்டமை, திருமணம் மின்தூக்கி வசதியில்லாத மாடி மண்டபங்களில் நடைபெற்றமை போன்றவற்றினால் அவர்களை அதிக கரிசனையுடன் கண்டு கொள்ளாமை போன்றன நடைபெற்றுள்ளன.

இடுப்புக்குக் கீழே இயங்காத மாற்றுத்திறனாளிகள் மேலும் சிரமங்களை எதிர்கொள்கின்றனர். குறிப்பாகப் பெண்கள் பால்யல் துஷ்பிரயோகங்களை அனுபவிக்கின்றனர். குடும்ப உறுப்பினர்களே அத்தகைய பெண்களுடன் தவறாக நடந்து கொள்கின்ற போக்கினை அவதானிக்க முடிகின்றது. அவர்கள் ஆறுதல் தேடும் குடும்பம் பல சந்தர்ப்பங்களில் மிக மோசமான கடுமையான இடமாகத் தோன்றுகின்றது. அத்துடன், உடல் அங்கவீனம் வந்தவுடன் குறிப்பாகப் பெண்கள் சீதனம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தைச் சமூகம் பின்பற்றுகின்றது. இதனால், நாட்பட்ட திருமணங்கள் மற்றும் திருமணம் முடிக்காத தனியாக வாழ்கின்ற அதிக மாற்றுத்திறனாளிகள் காணப்படுகின்றனர்.

உடல் ரீதியான மாற்றுத்திறனாளிகளின் பிள்ளைகள் சிறந்த கல்வியைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் பாரிய சிரமங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். பொருளாதார ரீதியில் அவர்களுக்கான சீருடை, புத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் குடும்பத்தின் வாழ்வாதாரத்தைப் பேணுவதிலும் பின்தங்கி இருப்பதாக உணர்கின்றனர். இதனால் இத்தகைய கொடுமைகளைப் பொறுக்க முடியாது தற்கொலைகள் இடம்பெறுகின்றன. வறுமை, பொருளாதார நெருக்கடிகள், சமூகப்புறக்கணிப்பு போன்றவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்குத் தற்கொலை ஒன்றே சரியான தீர்வாக எண்ணுகின்றனர்.

பொருளாதார மற்றும் உட்கட்டமைப்புக் காரணங்களும் மாற்றுத்திறனாளிகளுக்குச் சமூகப்புறக்கணிப்பு உருவாகுவதில் பங்கு வகிக்கின்றது. இதில் வறுமை, வீட்டு வசதியாய்ப்புக்கள், மலசலகூட வசதிகள், போக்குவரத்து வசதிகளின்மை, குடிநீர் வளத்தைப் பெறுவதில் சிக்கல்தன்மைகள், பொதுப்போக்குவரத்து அணுகல் வசதியுடன் இல்லாமை, வேலைவாய்ப்பின்மை, போருக்கு முன்னர் மற்றும் பின்னரான தொழிலில் ஏற்பட்ட மாற்றம், குறைந்த சம்பளம் அதிக செலவு, சேமிப்பின்மை, போன்ற பொருளாதார மற்றும் உட்கட்டமைப்புக் காரணங்களால் புறக்கணிப்பு என்பது இலகுவில் விசேட தேவைக்குட்பட்டோருக்கு ஏற்படுகின்றது.

யுத்தத்திற்குப் பின்னர் பலருடைய தொழில் மாற்றமடைந்திருக்கின்றது. முன்னர் தோட்ட வேலை, வயல் வேலை, மேசன், மீன்பிடி, கூலி, போன்ற வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் தற்போது யுத்தத்திற்குப் பின்னர், தனியாளாக ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டிய தேவைப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. அதுவும் அவர்களால் அதிக நேரம் ஒரே இடத்தில் அமர முடியாதவர்களாகவும் உள்ளனர். குறைந்த மருத்துவ வசதி மற்றும் வறுமை என்பன உடல் அங்கவீனர்களுக்கான சிகிச்சைகளையும் தாமதப்படுத்துகின்றது. வீட்டுடன் சிறுகடை வியாபாரம் போன்றவற்றையே மேற்கொள்கின்றனர் அல்லது பெரும்பாலும் அங்கவீனமுற்ற ஆண்களின் துணைவிகள் வேலைக்குச் செல்கின்றனர். அவர்களுக்கு இது இரட்டை வேலைச்சுமையாக அமைகின்றது. வேலைக்குச் செல்லாத தமது மனைவிமாரை வேலைக்கு அனுப்புகின்றோம், அவர்களாலும் வீட்டு வேலைகளில் பங்குகொள்ள முடியாத நிலை, அவர்களையும் மனைவி தான்

கவனிக்க வேண்டும் போன்ற காரணங்கள் உடல் ரீதியான மாற்றுத்திறனாளிகளை வீட்டிற்குள்ளேயே முடக்குகின்றது.

மாதாந்த குடும்ப வருமானம் என்பது ரூபா 10,000 இனை விடக்குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. இதனை வைத்துக் குடும்பச் செலவினையும் பார்த்துக் கொண்டு சுகாதார வைத்திய செலவுகளையும் செய்வது என்பது விசேட தேவைக்குட்பட்டோருக்கு மேலும் சமையாக உள்ளது. இதனால் வீட்டை விட்டு வெளியே வருவதற்கே அங்கவீனர்கள் அச்சமடைகின்றனர். தேவையற்ற பதட்டம், ஏக்கம், மனச்சோர்வு, மன அழுத்தம், போன்ற உளவியல் ரீதியான தாக்கங்களுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

பெரும்பாலான பொதுக் கட்டிடங்கள் சக்கர நாற்காலியைப் பயன்படுத்துபவர்கள் மற்றும் நடமாடும் மாற்றுத்திறனாளிகளால் (கால் மற்றும் கைகளில் அங்கவீனமானவர்கள்) அணுக முடியாதவையாகும். பிரதான அரச மற்றும் அரசசார்பற்ற நிறுவனக் கட்டிடங்கள், கல்விப் பயிற்சி நிறுவனங்கள் மற்றும் பொதுக் கட்டிடங்கள் நுழைவாயிலில் படிக்கட்டுகளைக் கொண்டுள்ளன. மேலும் அங்கே மின்தூக்கிகளோ (Lift) அங்கவீனர்களுக்கான மாற்று வழிகளோ இல்லை. உடலில் அங்கக் குறைபாடுகள் உள்ளவர்கள் ஆய்வுப் பகுதியில் பொதுப் போக்குவரத்தைப் பயன்படுத்துவது சிரமமானதாக உள்ளது. பல வீதிகள் தார் போடப்படவில்லை மற்றும் பெரும்பாலும் மிகவும் சீரற்ற மேற்பரப்புகளைக் கொண்டவையாக இருக்கின்றன. அதனால், உடல் அங்கவீனமானவர்கள் பயன்படுத்தும் கருவிகளைப் பயன்படுத்தி வீதிகளில் நடப்பதும் கேள்விக்குறியாகி உள்ளது.

பேருந்துசேவை குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. இத்தகைய சேவைகள் இருந்தாலும் பல அதனைப் பயன்படுத்துவது கடினமானதாகும். ஏனெனில், இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இங்கு பாவனையில் உள்ள பேருந்துகள், வாகனங்கள் போன்றவற்றின் நுழைவாயில்கள், உயரமானவையாகவும் குறுகியவையாகவும் காணப்படுகின்றன. இதனால் சக்கர நாற்காலியில் வருபவர்கள் அதனைப் பயன்டுத்த இயலாததாகின்றது. உடல் அங்கவீனமுற்றோர் தங்களது அவசரப் போக்குவரத்து நோக்கங்களுக்காகவும் சுயமாக இயங்குவதற்காகவும் மூன்று சக்கரங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அது கூடுதல் செலவாக அவர்களுக்குக் காணப்படுகின்றது. சில மாற்றுத்திறனாளிகள் சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள், உழவு இயந்திரம், லேண்ட் மாஸ்டர்கள் மற்றும் தனியார் பேருந்துகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கு வேலைவாய்ப்பு மற்றும் கல்வி வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் கடினமான சூழ்நிலைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன. உடல் ரீதியாக யுத்தத்தினால் மாற்றுத்திறனாளிகளானவர்கள் பயன்படுத்த வேண்டிய அணுக முடியாத இடங்களாக, வங்கிகள், மத வழிபாட்டுத் தலங்கள், பெரும்பாலான பொதுக் கட்டிடங்களில் உள்ள கழிப்பறை (கொமட் வசதி மற்றும் அங்கவீனர்களுக்கு உகந்த கழிப்பறை வசதிகள் இல்லை), ஹோட்டல்கள், ஓய்வு இல்லங்கள் மற்றும் பாடசாலைகள் போன்றன காணப்படுவதுடன், அவை குறுகிய நுழைவாயில்கள் காரணமாக அணுக முடியாதவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. பொருத்துதல்களின் அமைப்பு பெரும்பாலான நகர்ப்புற வேலையிடங்கள், கல்வி மற்றும் நிறுவனங்கள் மற்றும் பொதுக் கட்டிடங்கள் நுழைவாயிலில் படிகள் உள்ளன. பெரும்பாலும் பல அடுக்குகள் மற்றும் எப்போதும் மின்தூக்கிகளைக் கொண்டிருக்காது (இலங்கைக்கான மாற்றுத்திறனாளிகளின் தேசியக் கொள்கை, 2003).

மாற்றுத்திறனாளிகளின் வீட்டின் அமைப்புக்களும் அவர்களின் வாழ்வியலுக்கு உகந்ததாக இல்லை. இங்கு இருக்கின்ற விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் தாழ்வகுப்பினைச் சேர்ந்தவர்களாக

உள்ளனர். அவர்களின் வீடுகள் சாதாரண மக்கள் பயன்படுத்துவதற்கே கடினமானதாக உள்ளன. வீட்டின் அமைப்பு, கழிவறைகள், மலசலகூடம், குளியலறைகள் போன்றன அணுகல் வசதியற்றவையாக உள்ளன. எனவே எல்லா நேரங்களிலும் விசேட தேவைக்குட்பட்டவர் ஒருவர் அருகில் இருந்து உதவி செய்த வண்ணமே இருக்க வேண்டும். மலசல கூடங்கள் வீட்டிலிருந்து தொலைவில் இருப்பதால் அவற்றை அணுகுவதற்கே அவர்கள் உதவியை நாட வேண்டியுள்ளது. மின்சார மற்றும் நீர்க்குழாய் வசதியற்ற இடங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

விசேட தேவைக்குட்பட்டவர் இருக்கின்ற இடங்கள் எப்பொழுதும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். அதுவும் இடுப்பிற்குக் கீழே இயக்கம் இல்லாதவர்களின் இடங்கள் சுத்தமாகப் பேணப்படல் வேண்டும். அதற்கு ஒரு துணை எந்நேரமும் அவர்களுடன் இருக்க வேண்டும். அதனாலும் அங்கவீனர்களைக் கவனித்துக் கொள்ளும் செலவு அதிகரிக்கின்றது. அதுவும் குற்றவுணர்வு, மற்றையவர்களைச் சந்திப்பதில், அவர்களுடன் கதைப்பதில் விருப்பமின்மையையும் பின்னடைவினையும் அங்கவீனர்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்றது (நேரடி அவதானம், கள ஆய்வு, 2014).

அரசியல் காரணங்களும் விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களின் சமூகப்புறக்கணிப்பிற்குக் காரணமாகின்றது. இலங்கையில் காணப்படும் சட்டங்கள் எல்லா மனிதர்களையும் சமமாகக் கருதப்படல் வேண்டும் என்ற வரையறையினை வழங்குகின்றது. ஆனால், அதனை நடைமுறைப்படுத்துபவர்களும் சமூகமும் விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களை வேற்று உலகத்தவர்களாகவும் எந்த விதமான முன்னேற்றங்களுக்கும் பயன்படாதவர்கள் என்றும் காலங்காலமாக சொல்லப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றது. அதனால் பரம்பரைகளுக்கு விசேட தேவையுடையோர் பற்றிய தவறான கருத்தியலானது கடத்தப்படுகின்றது. அதனால், விசேட தேவையுடையோரின் சுய புறக்கணிப்பு, சமூகப் புறக்கணிப்பு போன்றவற்றினால் அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

இலங்கையானது, மார்ச் 30, 2007 அன்று CRPD உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டது. ஆனால் இன்னும் அதனை அங்கீகரிக்கவில்லை. 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் 12வது பிரிவு சமத்துவத்திற்கான உரிமையை வழங்குகிறது. அத்துடன், 12(4) பிரிவு பெண்கள், குழந்தைகள் அல்லது விசேட தேவையுடையோரின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்க எந்தச் சட்டத்தையும் உருவாக்க முடியாது என்றும் எடுத்துரைக்கின்றது.

2003ஆம் ஆண்டின் 33 ஆம் எண் சட்டத்தால் திருத்தப்பட்ட மாற்றுத்திறனாளிகளின் உரிமைகள் சட்டம் (எண். 28 1996) அங்கவீன நபர்களுக்கான பாதுகாப்புக் குறித்த சட்ட விதிகளை வழங்குகிறது. மாற்றுத்திறனாளிகளின் உரிமைகளை மேம்படுத்துதல், முன்னேற்றம் மற்றும் பாதுகாப்பை உறுதி செய்வதற்காக, “விசேட தேவைக்குட்பட்டோருக்கான நபர்களுக்கான தேசிய சபை” நிறுவப்பட்டது. இது மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கான தேசிய செயலகத்தை நியமிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை வழங்குகிறது. இதனுடன் தொடர்புடைய தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களைப் பதிவு செய்வதையும் கையாள்கிறது. மேலே உள்ள சட்டம், அங்கவீனமான நபரை, அவரது உடல் அல்லது மனத் திறன்களில் ஏதேனும் குறைபாட்டின் விளைவாக, பிறவி அல்லது இல்லாவிட்டாலும், இயலாத நபராக வரையறுக்கிறது.

வாக்களிக்கின்ற உரிமை, அரசியல் தலைவர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கான உரிமை மற்றும் அரசியல்வாதியாக வாக்குக் கேட்கும் உரிமை என்பன சட்ட ரீதியாக இருந்தாலும் அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதும் பிரயோகப்படுத்துவதும் கடினமானதாக உள்ளது. சமூகத்தில்

உள்ளவர்களே மாற்றுத்திறனாளிகளை ஊக்கப்படுத்தாமல் அவர்களின் ஆசைகளை, கனவுகளைச் சிதைக்க முற்படுகின்றனர். உடலில் அங்கக் குறைபாடுகளை வைத்துக் கொண்டு எவ்வாறு ஆட்சி புரிவது, இதில் சட்டத்தில் இடம் இருக்கின்றதா என்று பார்க்க வேண்டும் போன்ற காரணங்களைக் கூறி மாற்றுத்திறனாளிகள் அரசியலுக்குள் நுழைவதைத் தடுக்கின்றனர். இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்கள் வருகின்ற போது அரசியல் ரீதியான சமூகப்புறக்கணிப்புக்களை மாற்றுத்திறனாளிகள் எதிர்கொள்கின்றனர்.

தேர்தல் காலங்களில் மட்டுமே தமக்கான விசேட வாகனங்கள் அனுப்பி வாக்களிக்க வைப்பதற்காக மட்டுமே வீடு வீடாக அரசியல்வாதிகள் வருவார்கள். பல்வேறு வகைப்பட்ட கொள்கைகள், அங்கவீனர்களுக்கான பொருளாதார முன்னேற்றங்கள் போன்ற தேர்தல் பிரச்சாரங்களை முன்வைப்பார்கள். ஏனைய நாட்களில் அவர்களைக் காண முடிவதில்லை என்று விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் அங்கலாய்க்கின்றனர்.

அரசாங்கம்பல்வேறுபட்ட கொள்கைகளைப்பிரத்தியேகமாக விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களுக்கு உருவாக்கியுள்ளது. எனினும், அத்தகைய வரப்பிரசாதங்கள் பற்றிய தகவல்கள் அவர்களுக்குப் போய்ச் சேருவதில்லை. பெரும்பாலான அரச ஊழியர்களோ ஏனையவர்களோ இதனைப் பற்றிய விழிப்புணர்வுகளை ஊட்டுவதில்லை. பெரும்பாலான ஊழியர்களுக்கே அதனைப் பற்றிய பூரண தகவல்கள் தெரியாது. இத்தகைய தடைகள் விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களை வீட்டை விட்டு வெளியில் கொண்டு வருவதில் சிக்கல்களை உருவாக்கியுள்ளது.

பொது ஆணைக்குழுச் சுற்றறிக்கையானது இருக்கின்ற வேலைவாய்ப்புக்களில் 3%மானது விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் நிஜ உலகில் விசேட தேவையுடையவர்களை வேலைக்கு எடுப்பதற்கு அரச நிறுவனத்தில் பணிபுரிபவர்கள் தயங்குகின்றனர். கல்வியினைப் பொறுத்தவரையில் கூட விரும்பிய துறையினைக் கற்றுக் கொள்வதும் இயலாததாகவே உள்ளது. விஞ்ஞானம், மருத்துவம் போன்ற துறைகளில் கற்றலை மேற்கொள்வதற்கு இலங்கையில் மாற்றுத்திறனாளிகள் போராட வேண்டியுள்ளது. அதற்கான சுற்றறிக்கைகளும் இங்கு இல்லை. அதனால் தமக்கான தகைமைகளைப் பெற்று உயர் பதவிகளை அடைதல், தமது கனவுகளை நோக்கிச் செல்லுதல் என்பது அங்கவீனர்களுக்கு முன்னாலுள்ள சவால்களாகும். இதனைத் தாண்டி வெளியில் வந்தாலும் சமூகம் விசேட தேவையுடையோரைப் புறக்கணிப்பதிலேயே குறியாக உள்ளது.

இவ்வாறாக விசேட தேவையுடையோர் சமூக-கலாசார, பொருளாதார, அரசியல் ரீதியான, சுகாதார ரீதியான காரணங்களால் சமூகப்புறக்கணிப்புக்களை அனுபவிக்கின்றனர்.

முடிவுரை

யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட விசேட தேவையுடையவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் பிறப்பினால் மாற்றுத்திறனாளிகள் ஆனவர்களல்ல. அவர்கள் தமது வாழ்க்கையினை ஏனைய மனிதர்களைப் போன்று வாழ்ந்து இடைநடுவில் தமது வாழ்வின் போக்கினை முற்றுமுழுதாகப் புதியதொரு நோக்கில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள். திடீரென்று அங்கத்தை இழப்பது அல்லது செயலிழப்பது என்பது மிகப்பாரிய மன அதிர்ச்சியினை ஏற்படுத்தும். அதிலிருந்து மீண்டு அவர்கள் தமக்கான வாழ்வை ஊக்கத்துடன் தொடங்குகின்ற போது சமூகத்தில் இருக்கின்ற ஏனைய

மக்கள் உறுதுணையாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், இலங்கையில் விசேட தேவைக்குட்பட்டோர் அபசகுனமாகவும், கலாசார ரீதியில் தீண்டத்தகாதவர்களாகவும், மூடநம்பிக்கைக்குள் வைத்துப் பார்க்கப்படுகின்றனர். அத்துடன், பொதுக் கட்டடங்களிலிருந்து பொதுப் போக்குவரத்து வரை அனைத்தும் அணுகல் வசதிகளற்றவையாகக் காணப்படுகின்றன. கல்வியில் புறக்கணிப்பு, வேலை வாய்ப்பில் புறக்கணிப்பு என்பன விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களின் வருமானம், வாழ்க்கைச் செலவு போன்றவற்றில் எதிர்மறையான தாக்கங்களைச் செலுத்துகின்றன. இயலுமை இருந்தும் இயலாதவர்களாகவும் இன்னொருவரின் துணையுடன் குடும்பத்தைப் பார்க்க முடியாதவர்களாக வாழ்கின்றனர். அதற்கு இலங்கையின் உட்கட்டமைப்பு வசதிகள், மருத்துவக் கருவிகள் கிடைத்தும் பயன்படுத்த முடியாத போக்குவரத்து வீதிகள், கட்டடங்கள் போன்றனவும் விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களின் சமூகப்புறக்கணிப்பிற்கான காரணங்களாகின்றன.

பரிந்துரைகள்

சமூகமயமாக்கல் ஊடாக இனி வருகின்ற வருங்கால சந்ததியினர் விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களையும் சாதாரண மக்களாக எண்ணுகின்ற தன்மையினை உருவாக்க வேண்டும். இலங்கையையும் வெளிநாட்டினரையும் ஒப்பிட்டு நோக்குகையில், அணுகல் வசதி என்பது இலங்கையின் மாற்றுத்திறனாளிகளின் புறக்கணிப்பிற்கு மிக முக்கியமான காரணியாகும். எனவே, அணுகல் வசதிகளை வழங்க வேண்டியதும் ஏற்படுத்த வேண்டியதும் அவசியமாகின்றது. அரசும் ஏனைய நிறுவனங்களும் மக்களும் இதற்கான ஒத்துழைப்புக்களை வழங்க வேண்டும்.

விசேட தேவைக்குட்பட்டவர்களும் இணைந்தது தான் சமூகக் கட்டமைப்பு என்கின்ற புரிதலின் அடிப்படையில் வேலை வாய்ப்புக்களை வழங்கல், கல்விக்கான வாய்ப்புக்களை வழங்கல் என்பவற்றின் மூலம் அங்கவீனர்களையும் அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளில் உள்ளீர்த்துச் சமூகத்தின் அங்கத்தவர்களாக அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

- Annual Performance Report and Accounts, (2012), Mullaitivu District: Mullaitivu Divisional Secretariat Office.
- American Psychological Association (September, 2009). APA Referencing Guide. Retrieved May 2014, from <http://www.waikato.ac.nz/library/study/guide.apa.shtml> Arjan et al., (2012).
- Stigma: Advances in theory and research. Basic and Applied social psychology. The Netherlands: Open University, School of psychology.
- Byrne, P. (2000). Stigma of mental illness and ways of diminishing it Advances in Psychiatric Treatment. Vol.6 (1), pp. 65-72.
- Central Bank of Sri Lanka. (2012). Economic of Sri Lanka. Colombo: Statistical Department, Sri Lanka.
- Costs of War. (2001). Colombo, Sri Lanka: National Peace Council.
- Department of Social Services profile. (2011). Sri Lanka: Department of Social Services.

- Link, B.G. & Phelan, J.C. (2001). Conceptualizing stigma. *Annual Review of Sociology*, vol.27, pp.363-385.
- Disability Rights Task Force (1999) *From Exclusion to Inclusion: Final Report of the Disability Rights Task Force*. Retrieved 19 may, 2014, from <http://www.disability.gov.uk>.
- Disabled childcare & Child poverty. (2007). London: Every Disabled Child Poverty (EDCM).
- Goffman, E. (1963). *Stigma: Notes on the management of a spoiled identity*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Gunawardena, N. (2010). *Narrative experience of Disabled veterances in post-war in Sri Lanka*. Leeds: University of Leeds.
- Hewstone, M. (2003). Inter-group contact: Panacea for prejudice? *The Psychologist*, 12, pp.352-355.
- Horton, B.P & Leslie, G.R. (1981). *The sociology of social problems*. (7th ed.). Englewood Cliffs, U.S.A, Prentice Hall Inc.
- ILO. (2010). *Increasing the Employability of Disadvantaged Youth: Responding To the Impact of the Financial and Economic Crisis*. ILO: Geneve August 2010.
- ILO. (2004). *Country report about China's youth employment*. Retrieved 2014, from: [http://www.ilo.org/public/english/region/asro/tokyo/conf/2004youth/downloads/china .pdf](http://www.ilo.org/public/english/region/asro/tokyo/conf/2004youth/downloads/china.pdf).
- Land Branch Divisional Secretariat report. (2012), Mullaitivu District: Maritimpeattu DS Dvision.
- Lebbe, P.S.S. (2007). *Right to Development for disabled people*. Colombo: University of Colombo.
- Lewis, J. (1998). *Experiencing HIV as a Status Passage*. Paper presented at American Sociological Association (ASA) Annual Association Conference.
- Link, B.G. & Phelan, J.C. (2001). Conceptualizing stigma. *Annual Review of Sociology*, 27, pp.363-385.
- Maritimpeattu DS Profile. (2012). Mullaitivu District: Maritimpeattu DS Office.
- Miller, C.T. & Kaiser, C.R. (2001). A theoretical perspective on coping with stigma. *Journal of Social Issues*, 57, pp.73-92.
- Ministry of Labour Relations and Manpower. (2009). *Labour and Social Trends in Sri Lanka*. Colombo: Ministry of Labour Relations and Manpower.
- Naami et al., (2012). Crudo, D (eds) Retrieved August 20, 2014, from <http://www.naami.org/namion campus.html>.
- National Policy on Disability for Sri Lanka. (May 2003). Sethsiripaya, Battaramulla, Sri Lanka: Ministry of Welfare.

- Protection of the Rights of Persons with disabilities. (1996). Parliament of Sri Lanka, Sri Lanka. Retrieved 2014 from. www.commonlii.org/...act/potropwda28o199659...
- Saddhanada, K.W.S. (2004). Analysis of Disability Statistics in Sri Lanka-2001. Colombo: Department of Census and Statistics, Sri Lanka.
- Samankelegama. (2010). Reconstruction & rehabilitation in the north east of Sri Lanka. Economic Review, 35, pp.24-31.
- Scambler, G. (1987). Sociological theory and medical sociology. New York: In Association with methuen INC.
- Sriwardena et al. (2012). Doc Call: a mobile phone based medical advice service to accommodate health care unmet needs in Sri Lanka. Sri Lanka Journal of Bio-Medical Informatics 3(4):144-149.
- *Statistical Hand Book of Maritimpattu*. (2012). Mullaitivu District: Maritimpattu DS Division.
- *Statistical Information of District Secretariat Office*. (2012). Mullaitivu District: District Secretariat Office.
- Strategies and action plans. (2010). National Strategy on TVET provision for Vulnerable people in Sri Lanka. Colombo: Development of the National strategies and Action plans.
- Wiley, Norbert. (2006). The Semiotic Self. Chicago: University of Chicago Press.
- Wickramanayake, T. (7September, 2013). Legal commission: Rights of Persons with Disabilities. Retrieved 3 March, 2014, from. www.dailynews.lk/?q=police-legal/legal-aid.
- WHO. (1994). General research protocol for the study of the determinants of HIV and AIDS-related discrimination, stigmatization and denial in developing countries. Geneva, World Health Organization Global Programme on AIDS, Social and Behavioural Studies and Support Unit.
- World Health Organization and World Bank. (2011). World Report on Disability. WHO:Geneva. Retrieved 2014, from. http://whqlibdoc.who.int/publications/2011/9789240685215_eng.pdf.

Use of Social Media for Visually Impaired People

W.D. Shanali Weerathunga
Visiting Lecturer

Ratmalana University College of Rathmalana
University of Vocational Technology.

shanalidisa@gmail.com

Abstract

Even though the communication needs are not mentioned among the basic human needs (Basic Minimum Needs- BMN), not a single person in the society can live without the communication that has developed with the human since the beginning of the human race. Nowadays, human beings are seen to fulfill their social needs and communication needs by using technology as a medium under the concept of new media. Where both parties without and with visual limitations fulfill their communication needs through social media in communicating their perceived ideologies with humanity. Especially in the situation of covid 19 it is seen that visually impaired people are more inclined towards social media and the main problem of this research is to study what problems arise due to visual impairment when visually impaired people engage in communication through social media. The research findings show that the Sri Lankan visually impaired community uses communication strategies with awareness in the use of social media in the performance of their communication tasks. In communication through social media, are people with visual disabilities behind in media use? b1, b2 and b3 What are the forms of communication through social media based on visually impaired conditions? The main problems faced in communication through social media in the context of covid 19 initiation, spread and control etc. Etc. The data was analyzed by semi-structured questionnaire method using twenty-five visually impaired people based on random method by selecting the three cities of Panadura Kalutara and Matugama in Kalutara district for the study. Differences in communication through social media were seen depending on the visually impaired condition and the data analysis confirmed that all of them use social media for communication purposes. It was concluded that visually impaired people do not have a proper understanding of assistive technologies when communicating through social media, and as a result, problems have mainly arisen in coordinating their communication tasks through social media. There should be increased awareness about communication with technical means, and people with visual impairments around the world should be made aware of the use of technical means and the software introduced for them in the same way as people without visual impairments in the performance of communication tasks.

Keywords: visually impaired people, social media, communication, assistive technology, covid 19

දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයෝ සහ සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය

ඩබ්.සී. ඡානලී විරතුංග

බාහිර කටීකාවාර්ය

රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යායතනය

වෘත්තීය තාක්ෂණ විශ්වවිද්‍යාලය

shanalidisa@gmail.com

සංක්ෂේපය

මූලික මානව අවශ්‍යතා (Basic Minimum Needs- BMN) අතර සන්නිවේදන අවශ්‍යතාවන් සඳහන් නොවුණ ද, මානව වර්ගයාගේ ආරම්භයේ සිට ම මානවයා සමඟ වර්ධනය වුණු සන්නිවේදනයෙන් පරිබාහිර ව සංහතික සමාජයේ එකදු පුද්ගලයකුටවත් ජීවත් විය නොහැකිය. අද්‍යයනය වන විට මානවයා නව මාධ්‍ය සංකල්පයට යටත් ව, තාක්ෂණය මාධ්‍යය කොටගනිමින් සමාජානුයෝජනය (Socialization) සහ සිය සන්නිවේදන අවශ්‍යතා ඉටු කරගනු දක්නට ලැබේ. එහිදී දෘශ්‍ය සීමිතතා රහිත හා සහිත යන දෙපාර්ශ්වය ම විසින් සිය සංජානනීය මතවාදයන් මානව සංහතිකය සමඟ සන්නිවේදනය කිරීමේ දී සමාජ මාධ්‍ය හරහා ස්වකීය සන්නිවේදන අවශ්‍යතාවන් පූරණය කරගනු ලබයි. කොවිඩ්-19 තත්ත්වයට විශේෂිත ව, දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් වැඩි වශයෙන් සමාජ මාධ්‍ය කෙරෙහි නැඹුරු ව සිටින බව දක්නට ලැබෙන අතර මෙම පර්යේෂණයෙහි මුඛ්‍ය ගැටලුව වන්නේ, දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් සමාජ මාධ්‍ය මඟින් සන්නිවේදනයේ නියැලෙන විට දෘශ්‍යාබාධ සහිත භාවය කරණ කොටගෙන මතුවන ගැටලු මොනවාද යන්න අධ්‍යයනය කිරීමයි. ශ්‍රී ලාංකේය දෘශ්‍යාබාධිත ප්‍රජාව සිය සන්නිවේදන කාර්යයන් සාධනයෙහිලා සමාජ මාධ්‍ය පරිහරණයේ දී දැනුම්වත් භාවයකින් යුක්ත ව සන්නිවේදන උපක්‍රම භාවිත කරයි යන්න පර්යේෂණ උපන්‍යාසය වේ. සමාජ මාධ්‍ය හරහා සන්නිවේදනයේ දී දෘශ්‍ය සීමිතතා සහිත පුද්ගලයන් සේ ම මාධ්‍ය භාවිතයේ පහසුව ලබන්නේද, B1, B2 සහ B3 දෘශ්‍යාබාධ සහිත තත්ත්ව මත සමාජ මාධ්‍ය හරහා සන්නිවේදනයේ නියැළීම් ආකාර මොනවාද, කොවිඩ්-19 ආරම්භය, ව්‍යාප්තිය සහ පාලනය යනාදි තත්ත්වයන්හි දී සමාජ මාධ්‍ය හරහා සන්නිවේදනයේ දී ප්‍රධාන වශයෙන් මුහුණ පෑමට සිදුවූ ගැටලු යනාදිය අධ්‍යයනය සඳහා කළුතර දිස්ත්‍රික්කයෙහි පාණදුර, කළුතර සහ මතුගම යන නගර ත්‍රිත්වය තෝරාගනිමින් සසම්භාවී ක්‍රමය මත පදනම් ව දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් විසි පස් දෙනෙකු යොදාගනිමින් අර්ධ ව්‍යුහගත ප්‍රශ්නාවලී ක්‍රමය මඟින් දත්ත ඒකරාශී කරගත් අතර අන්තර්ගත විශ්ලේෂණ ක්‍රමය මඟින් දත්ත විශ්ලේෂණය සිදුකරන ලදී. දෘශ්‍යාබාධ සහිත තත්ත්වය මත සමාජ මාධ්‍ය හරහා සන්නිවේදනයෙහි නියුතු වීමෙහි වෙනස්කම් දක්නට ලැබුණු අතර සමස්තයක් ලෙස සියලු දෙනා ම සන්නිවේදන කාර්යෙහිලා සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරන බව දත්ත විමර්ශනයෙන් සනාථ විය. දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් සමාජ මාධ්‍ය හරහා සන්නිවේදනයේ දී උපකාරක තාක්ෂණයන් පිළිබඳ ව නිසියාකාර අවබෝධයක් නොමැති බව ද, ඒ හේතුවෙන් සමාජ මාධ්‍ය හරහා සිය සන්නිවේදන කාර්යයන් සාධනය කරගැනීමෙහිලා ප්‍රධාන වශයෙන් ම ගැටලු මතුව තිබෙන බව ද නිගමනය විය. තාක්ෂණික මාධ්‍යයන් සමඟ සන්නිවේදනය පිළිබඳ ව වැඩි වශයෙන් දැනුම්වත් කිරීම් සිදුකළ යුතු බව ද, ලෝකය පුරා දෘශ්‍යාබාධිත පුද්ගලයන් සන්නිවේදන කාර්යයන් සාධනයෙහිලා දෘශ්‍ය සීමිතතා රහිත පුද්ගලයන් මෙන් තාක්ෂණික මාධ්‍ය භාවිත කිරීම සහ ඒ සඳහා හඳුන්වා දී ඇති මෘදුකාංග පිළිබඳ ව දැනුම්වත් කිරීම ද සිදුකළ යුතුය.

මුඛ්‍ය පද: දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයෝ, සමාජ මාධ්‍ය, සන්නිවේදනය, උපකාරක තාක්ෂණය, කොවිඩ්19

1. හැඳින්වීම

මානව සංහතියේ ආරම්භයේ සිට ම මිනිසා සමඟ ම වර්ධනය වූවක් සේ සැලකෙන සන්නිවේදනය මානව වර්ගයාගේ සමාජානුයෝජන වර්ධකය ලෙස ද හැඳින්විය හැකිය. සන්නිවේදනයක් සිදු නොවන සමාජයක් ලොව පවතින්නේ නැත. මේ නිසා සමාජයක් බිහි වීමේ ප්‍රධානතම ක්‍රියාවලිය බවට පත්වන්නේ සන්නිවේදනය යි. එම නිසා ම, මානව සමාජයේ පැවැත්මේ ජීව රුධිරය ලෙස ද සන්නිවේදනය යන්න දැක්විය හැකිය. පුද්ගල මනස මුල් කොටගෙන ඇතිවන අදහස් හා සිතූම් පැතුම් සමාජය වෙතට හෝ පුද්ගල අභ්‍යන්තරය වෙතට හෝ මුදාහරිනුයේ සන්නිවේදනය මඟින් ය. ඒ සඳහා කවරාකාර සන්නිවේදන උපක්‍රම භාවිත කළ ද, ආබාධ සහිත හෝ ආබාධ රහිත හෝ යන ඕනෑ ම පුද්ගලයන් සිය සන්නිවේදන අවශ්‍යතාවන් සාධනය කරගනු සඳහා සන්නිවේදනයේ යෙදෙයි. ගිනි මැල, හූ හඬ, ගුහා සිතුවම්, සෙවණැලි රූප හරහා මුල්කාලීන ආදි මානවයා ස්වකීය අත්දැකීම් හා අදහස් යනාදිය තමා අයත් කුඩා සමාජ කණ්ඩායම් සමඟ බෙදාගත් අතර කාලයේ වේගවත් බව සමඟ අද්‍යතනය වන විට ගෝලීයකරණය, නාගරීකරණය, විශ්ව ගම්මාන සංකල්පය යනාදිය හරහා තාක්ෂණික ලෝකයක් බිහි කරමින් මානවයාගේ සිතූම් පැතුම් සහ අදහස් ගෝලීය වශයෙන් සන්නිවේදනය කරන්නට සමාජ මාධ්‍ය යන වේදිකාව නිර්මාණය වී තිබේ. එය ද කාලීන වශයෙන් සහ සමාජයේ ගමන් මඟ අනුව පුද්ගලයා සහ ලෝකය එක ම ජාලයක් හරහා සම්බන්ධ කරන්නට නිරන්තර යාවත්කාලීන වෙමින් පවතින්නා වූ සන්නිවේදන වේදිකාවක් වීම සුවිශේෂ ය.

ගෝලීය වශයෙන් ආක්‍රමණය වූ කොවිඩ්-19 වසංගත තත්ත්වය සමඟ මුහුණට මුහුණලා සිදුකෙරුණු මානව සන්නිවේදනය නව මාධ්‍යයන් හරහා පමණක් සමාජගත වීමත් සමඟ මානවයා ස්වකීය සන්නිවේදන අවශ්‍යතා පූර්ණය කරගනු වස් වැඩි වශයෙන් සමාජ මාධ්‍ය කෙරෙහි නැඹුරුවන්නට විය. එහිදී, ආබාධ රහිත හෝ සහිත හෝ හේදයකින් තොර ව මානවයා සිය දැනුම් තත්ත්වය මත නව මාධ්‍ය සමඟ සට්ටනය වෙමින් සමාජ මාධ්‍යයන් හරහා එදිනෙදා තොරතුරු, ස්වකීය අදහස් හා හැසිරීම් රටාවන් සන්නිවේදනය කර ගත්තේය.

දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන්ගේ සන්නිවේදන රටාවන් මූලික කොටගනිමින් අධ්‍යයනය කෙරුණු මෙම පර්යේෂණය හරහා කොවිඩ්-19 වසංගත තත්ත්වයේ දී දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් කවරාකාර අන්දමට සමාජය සමඟ සන්නිවේදන ක්‍රියාවලීන්හි නියුතු වූවා දැයි අධ්‍යයනයෙන් පසු ව, ඔවුන් සමාජ මාධ්‍ය හරහා ස්වකීය සන්නිවේදන යහපැවැත්ම තහවුරු කළ ආකාරය මෙම පර්යේෂණය මඟින් දක්වා ඇත. එහිදී, වැඩි වශයෙන් භාවිත වන සමාජ මාධ්‍යයන් හා එහිදී දෘශ්‍යාබාධ රහිත පුද්ගලයන් සමඟ හෝ දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් සමඟ හෝ ස්වකීය සංජානනීය අදහස් සන්නිවේදනය කරගන්නා ආකාරය හා ඒ සඳහා යොදාගන්නා සන්නිවේදන උපක්‍රම පිළිබඳ ව ද අවධානය යොමු කළ අතර දෘශ්‍යාබාධ සහිතභාවය කරණකොටගෙන මුහුණපාන ගැටලුකාරී තත්ත්වයන් ද, තාක්ෂණික මාධ්‍ය හා උපාංග පිළිබඳ දැනුම්වත්භාවය ද මූලික කොටගෙන සන්නිවේදන යහපැවැත්මේ අඩුලුහුඬුකම් මෙම පර්යේෂණය මඟින් අනාවරණය කොට ඇත.

2. පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන්ගේ සන්නිවේදන යහපැවැත්ම කෙරෙහි සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරීත්වය සහ දැනුම්වත්භාවය අරමුණු කොටගෙන සිදුකෙරුණු මෙම පර්යේෂණය කළුතර දිස්ත්‍රික්කයේ පාණදුර,

කළුතර සහ මතුගම යන නගර ත්‍රිත්වයෙහි වයස අවුරුදු 20-35ක් අතර පිළිවෙළින් අට දෙනෙකු, දොළොස් දෙනෙකු සහ පස් දෙනෙකු වශයෙන් සහභාගිවන්නන් විසි පස් දෙනෙකු සසම්භාවී ක්‍රමය මත පදනම් ව යොදාගෙන සිදුවිය. අර්ධ ව්‍යුහගත ප්‍රශ්නාවලියක් මඟින් දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් විසි පස් දෙනා (පූර්ණ දෘශ්‍යාබාධිත- B1 පිරිමි 7ක් සහ ගැහැනු එක්කෙනෙකු, අර්ධ දෘශ්‍යාබාධ සහිත- B2 පිරිමි පුද්ගලයන් තිදෙනෙකු සහ ගැහැනු පස් දෙනෙකු, අර්ධ දෘශ්‍යාබාධිත සිසුන්ට වඩා යම් තරමකට පෙනෙන- B3 පිරිමි පුද්ගලයින් 9 දෙනෙකු) සහභාගිවන්නන් ලෙස යොදාගනිමින් දත්ත රැස් කරගැනීම සිදුකළ අතර ප්‍රමාණාත්මක හා ගුණාත්මක දත්ත ලබා ගැනීම එමඟින් සිදුවිය. පසුව දත්ත විශ්ලේෂණයේ දී ව්‍යුහගත ප්‍රශ්නාවලියක් මඟින් පර්යේෂණ ගැටලුව අරමුණු කරගත් ප්‍රශ්න එම සහභාගිවන්නන් ම යොදාගනිමින් දත්ත ලබා ගැනීම සිදුවිය. දත්ත විශ්ලේෂණය සඳහා අන්තර්ගත විශ්ලේෂණ (Content Analysis) ක්‍රමය භාවිත විය.

3. සාකච්ඡාව

3.1 ශ්‍රී ලාංකේය දෘශ්‍යාබාධිත ප්‍රජාව

වර්තමානයේ පිළිගන්නා ආකාරයට ලෝක ජනගහනයෙන් 10%ක් පමණ ආබාධ සහිත පුද්ගලයන් වන අතර ඉන් දෘශ්‍යාබාධ සහිත (Visually impaired) යනු එක් කොට්ඨාසයක් පමණි. ඔවුන්ගේ දෘශ්‍යාබාධ සහිත මට්ටම් ලෙස, පූර්ණ අන්ධ, එක් ඇසක් පමණක් පෙනෙන, දුර හෝ ළඟ නොපෙනෙන, අඳුරේ දී නොපෙනෙන, තරමක් පෙනෙන, වර්ණ හඳුනාගත නොහැකි යනාකාරයට දැක්විය හැකිය (ද සිල්වා, 2003, පි.5). 2001 ජූලි 17වන දින කළ ජනගහන සංගණනයේ දී සංගණන ලේඛන වාර්තාවන්ට අනුව, ආබාධිත පුද්ගලයන් සංඛ්‍යාව 69096කි. අවුරුදු 20කට පසු ව පැවැත්වූ එම සංගණනයෙන් දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන්ගේ සංඛ්‍යාව 1981 වර්ෂයේ (1981 වර්ෂයේ දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් සංඛ්‍යාව 9331කි.) කළ සංගණනයට සාපේක්ෂ ව 7 ගුණයකින් වැඩි වී ඇත (ද සිල්වා, 2003, 10);

2012 ජන සංගණන සංඛ්‍යා ලේඛන වාර්තාවන්ට අනුව, ශ්‍රී ලංකාවේ සමස්ත ජනගහනයෙන් අනුපාතයක් ලෙස, 8.6%ක් දෙන යම් ආකාරයක ආබාධ තත්ත්වයකින් පෙළෙති. මෙය සංඛ්‍යාත්මක ව 18,527,683 ප්‍රමාණයකි. මින් දෘශ්‍ය සීමිතතා සහිත සහ අන්ධ පුද්ගලයන් සංඛ්‍යාව 999,939කි. අනුපාතයක් ලෙස 5.3%කි (www.statistics.gov.lk).

3.2 සන්නිවේදනය, අන්තර්ජාල සාක්ෂරතාව සහ සමාජ මාධ්‍ය

මානව සමාජය යනු, මිනිසුන් රාශියක් එකට එක්වීමෙන් නිර්මාණය වූවක් වන අතර මෙම මානව සමාජය තුළ ස්වකීය අභ්‍යන්තර ක්‍රියාකාරීත්වය (Internal performance) හා අන්‍යෝන්‍ය සමාජ ක්‍රියාකාරීත්වය (Inter social performance) පවත්වාගෙන යාම සඳහා භාෂාව හා සන්නිවේදනය වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරයි. මානව සමාජයේ විවිධ ආබාධ (Difficulties) සහිත සේ ම රහිත පුද්ගලයන් ද ජීවත්වන අතර ඔවුන්ගේ සමාජ පැවැත්ම (Social exitance) සඳහා අත්‍යවශ්‍ය සමාජ සබඳතා (Social relations) නිර්මාණය කිරීමෙහිලා සමාජානුයෝජක වර්ධකයක් (Social increment) ලෙස සන්නිවේදනය (Communication) ක්‍රියාකරයි.

මානව සන්නිවේදනය භාෂාව (ලේඛනය, භාෂණය, සංඥා) මත පදනම් වෙමින් පැතිරුණු විස්තීර්ණ ක්‍රියාවලියකි. මෙය ද්විමාර්ගික වේ. තොරතුරු, අදහස්, හැඟීම් හා ආකල්ප මත එකිනෙකා හා අන්තර්ක්‍රියාකාරී වේ. පුද්ගල මනස අන්තර්වර්තී සන්නිවේදනය බිහිකිරීමෙන් පසු ව පුද්ගලාන්තර හා සමූහ සන්නිවේදනයන් වත්මන වනවිට බිහි ව ඇත (ඇතුල, 2019).

මානව පැවැත්මෙහිලා සුවිශේෂ හා ඉතා වැදගත් භූමිකාවක් භාෂාව හා සන්නිවේදනය මගින් ඉටුකරනු ලබයි. එඩ්වඩ් සැපියර් “භාෂාව වනාහි නෛසර්ගික ව උත්පාදිත සංකේත පද්ධතියක් ඇසුරින් සංකල්ප, මනෝභාව හා අභිප්‍රාය සන්නිවේදනය කෙරෙන හුදු මානවීය වූ ද, නිර්සහජාශයික වූ ද ක්‍රමෝපායකි.” යනුවෙන් භාෂාව පිළිබඳ ව අදහස් දක්වයි (Sapiar 1921, උද්ධෘතය: ද සිල්වා සහ තවත් අය, 2014: 318).

සන්නිවේදනයේ මූලික අරමුණු වූ තොරතුරු සම්පාදනය කිරීම, පෙලඹවීම, විනෝදාස්වාද සම්පාදනය, සමාජ ඒකාබද්ධතාව, සංස්කෘතික ප්‍රගමනය යනාදිය පූර්ණය කරගනු වස් මානව සංහතිකය භාවිත කරන මාධ්‍යය සාම්ප්‍රදායික මාධ්‍ය (Traditional media), මුද්‍රිත මාධ්‍ය (Print media), විද්‍යුත් මාධ්‍ය (Electronic media), නව මාධ්‍ය (New media), සමාජ මාධ්‍ය (Social media) යනුවෙන් මාධ්‍ය විවිධ වර්ගීකරණයන් යටතේ බෙදා දැක්විය හැකිය (වීරසිංහ, 2021). මාධ්‍ය වෙත ම සමාජ ආයතනයක් ලෙස සමාජය තුළ මතුවෙමින් සමාජයේ සියලු සම්පත් පාලනය කරන්නක් ලෙස ක්‍රියාකරමින් සිටියි. මෙම අධ්‍යයනයෙහි සාකච්ඡාවට බඳුන් වූ සමාජ මාධ්‍ය පිළිබඳ ව කරුණු විග්‍රහ කරන විට නව මාධ්‍ය ලක්ෂණ පිළිබඳ ව ද අවධානය යොමු කළ යුතු ම ය.

නව මාධ්‍ය යනු, හුදෙක් සරල මාධ්‍යයක් පමණක් නොවේ. එය බහුවිධ මාධ්‍ය ක්‍රියාවලියකි. එසේ ම, එය දැවැන්ත ආර්ථික හා සමාජ ක්‍රියාවලීන් සමඟ ද සම්බන්ධ වේ. එබැවින් ජන සමාජවල විප්ලවීය පරිවර්තනයන් ඇති කිරීමට නව මාධ්‍ය සමත් ව ඇත. ගෝලීයකරණය (Globalization) සමඟ නව මාධ්‍යයන්හි වර්ධනයන් ඒ හා සමගාමී ව නව තාක්ෂණයන්හි වර්ධනය හා ව්‍යාප්තිය හේතු කොටගෙන වත්මන වන විට මානව සන්නිවේදනය නව දිශානතියක් ඔස්සේ ගමන් කරමින් පවතී. මෙහි දී, ජාලගත පරිගණක ආකෘතිගත උපාංගයන් මගින් පෙළ (Text), ශ්‍රව්‍ය (Audio), දෘශ්‍ය (Video) පණිවිඩ ලෙස සන්නිවේදනය වේ. වර්තමානය විට පුද්ගල අන්තර් ක්‍රියාකාරිත්වය කළමනාකරණය කිරීම (Manage interpersonal interaction), හැඟීම් ඇති කිරීම (Form impressions), සබඳතා ගොඩනගා ගැනීම සහ පවත්වා ගැනීම (Form and maintain relationships) පිළිබඳ විවිධ කටයුතු සඳහා භාවිත කරයි.

නව මාධ්‍යයේ පස් වැදෑරුම් ලක්ෂණ ලෙස,

- අංකිතකරණය
- අභිසාරීතාව
- අන්තර්ක්‍රියාකාරිත්ව
- අධිවේගීත්වය
- තාත්කාලීනභාවය

හඳුනාගත හැකිය [Retrieved July 22, 2022, from:<https://cyber-panhida.blogspot.com>]

නව මාධ්‍ය සමාජගත වීම කෙරෙහි අනන්‍ය වූ ලක්ෂණ කිහිපයක් ලෙස,

- සංඛ්‍යාංකකරණය
- ජාලගතකරණය
- අන්තර්ක්‍රියාකාරිත්වය
- උපරිලේඛනීයත්වය

- අන්තර් ක්‍රියාත්මකතාව
- දත්ත සංගෘහීත බව

යනාදිය දැක්විය හැකි අතර මෙම ලක්ෂණයන් මූලික කොටගනිමින් සමාජ ජාලා බිහිවීම ද ආරම්භ වන්නට විය [Retrieved July 22, 2022, from: <https://cyber-panhida.blogspot.com>].

අන්තර්ජාලයේ එක් අංකයක් ලෙස සමාජ ජාල මාධ්‍ය පවතී. සන්නිවේදන ක්‍රියාවලිය බහුපුද්ගල වීමත් ප්‍රාදේශීය, ජාතික මට්ටම අබිබවා ජාත්‍යන්තර මට්ටම දක්වා ප්‍රසාරණය වීමත් සමඟ සමාජ ජාල මාධ්‍ය ගොඩනැගිණි. “සමාජ ජාල බිහිවන්නේ මානව පරිණාමයේ අවශ්‍යතාවක් අනුව මිස එක් අයකුගේ හෝ දෙදෙනකුගේ අවශ්‍යතාව ඉටු කිරීම පිණිස නොවේ. බොහෝ දෙනාගේ අදහස වන්නේ, අන්තර්ජාලය බිහිවීමත් සමඟ සමාජ ජාල බිහි වූ බව යි. එහි අර්ථය වන්නේ, අප දැන් අවධාරණයෙන් යුක්තව කතා කරන ෆේස්බුක් (Facebook), ටවිටර් (Twitter), යූටියුබ් (Youtube), අන්තර්ජාලය පදනම් කරගනිමින් බිහි වූ සමාජ ජාල පමණක් සමාජ ජාල ලෙස සැලකිය හැකි බවයි” (ඉරංග, 2016, පි. 28).

සන්නිවේදන කාර්යයන්හි නියැදිය සඳහා සහභාගි කොටගත් දෘශ්‍යාබාධිත පුද්ගලයන් සමාජ මාධ්‍ය පරිශීලනයේ දී ජංගම දුරකථනය වැඩි වශයෙන් භාවිතකරන බව ද අනාවරණය වූ අතර වැඩි වශයෙන් ම Whatsapp සහ Facebook යන සමාජ මාධ්‍යයන් ඒ සඳහා යොදාගනු ලබයි.

ගෝලීයකරණය සමඟ නව තාක්ෂණයන්හි සංවර්ධනය සිදුවූ අතර තාක්ෂණික මාධ්‍යයන්ගේ ද සැකසුම් වේගයෙන් වෙනස් වෙමින් පවතී. නිදසුන් ලෙස, වත්මනෙහි Wblogs (blogs) ජනප්‍රිය වී ඇති අතර RSS දත්ත හුවමාරුව මඟින් පරිශීලකයන් (Users) සෑම කෙනෙකුට ම තමන්ගේ ම ප්‍රකාශකයෙකු වීමට හැකි වී තිබේ.

තාක්ෂණික උපකරණයක් මඟින් සිදුවන සන්නිවේදනය අන්තර් ක්‍රියාකාරීත්වයේ විවිධ අංශ කෙරෙහි බලපායි. නිදසුන් ලෙස, හැඟීම් ගොඩනැගීම (Impression formation), රැවටීම (Deception), කණ්ඩායම් ගතිකතාව (Group dynamics), අනාවරණ පරස්පරතාව (Disclosure reciprocity), අවහිර කිරීම (Disinhibition) සහ විශේෂයෙන් ම සබඳතා ගොඩනැගීම දැක්විය හැකිය.

මානවයා දෘශ්‍ය සීමිතතා සහිත හෝ දෘශ්‍ය සීමිතතා රහිත හෝ ලෙස කිනම් ආකාරයක දෘශ්‍ය මට්ටමක සිටිය ද වර්තමාන තාක්ෂණික ලෝකය සමඟ එක්වෙමින් ජනසන්නිවේදනයෙහි උත්කෘෂ්ට මට්ටමක ඇති නව මාධ්‍ය සමඟ සන්නිවේදන අවශ්‍යතාවන් සපුරාගනු දක්නට ලැබේ. බහු මාධ්‍ය ස්වභාවය (Multimedia nature) සහ පාලක වර්ගාධර්ම (Codes of conduct) නොමැති වීම විශේෂිත ලක්ෂණයකි. එසේ ම, පරිගණක මධ්‍යගත සන්නිවේදනය මඟින් භෞතික හා සමාජීය සීමාවන් මඟහරවා ගැනීමට හැකිවන අතර නිසා එක ම අවකාශය භෞතික ව බෙදා නොගන්නා පුද්ගලයින්ගේ අන්තර් ක්‍රියාකාරීත්වයට ඉඩ ලබාදීමක් සිදුවේ.

වර්තමානය වන විට මුහුණට මුහුණ ලා කෙරෙන අන්තර් ක්‍රියාවලට වඩා (විද්‍යුත් මාධ්‍යයකින් තොර ව) සංවාදයේ ඉහළ මට්ටම් ස්වයං අනාවරණය කිරීමවලින් (Self-disclosure) තාක්ෂණික උපකරණ හරහා සිදුවන සන්නිවේදනය මඟින් සලකුණු කර ඇති බව දැක්විය හැකිය. ස්වයං අනාවරණය කිරීම යනු, පෞද්ගලික ව අදාළ තොරතුරු (Information), චින්තනය (Thought) සහ හැඟීම් (Feelings) අතර අන්තර් පුද්ගල සම්බන්ධතා තහවුරු කර පවත්වාගෙන යන කවර හෝ වාචික සන්නිවේදනයකි. එහෙත් පරිගණක ආකෘතිගත සහ මුහුණට මුහුණලා කෙරෙන අන්තර්ක්‍රියාවල

කුසලතා (Skills) අතර සැලකිය යුතු අනුරූපතාවක් (Correspondence) ඇත (Tian et al, 2011).

සන්නිවේදනයේ දී වැඩි වශයෙන් කතාබහට ලක්වන විෂය ප්‍රභවයක් ලෙස සමාජ මාධ්‍ය හැඳින්විය හැකිය. විද්‍යාවේ හා තාක්ෂණයේ සිදුවූ සාර්ව සංවර්ධනය හේතු කොටගෙන නව මාධ්‍ය නමැති ප්‍රභවය හරහා සමාජ මාධ්‍ය බිහි විය. අද්‍යයනය වන විට මුළු විශ්වය ම ගෝලීයකරණය වෙමින් විශ්ව ගම්මානයක් වෙත සම්ප්‍රාප්ත වී ඇති නිසා සමාජ මාධ්‍ය සඳහා හිමි වන්නේ සුවිශේෂී ස්ථානයකි.

මාධ්‍යයක් “නව” (New) වන්නේ කෙසේද යන්න මුලින් ම විවරණය කිරීමට වෑයම් කළේ කැනේඩියානු සන්නිවේදන ශාස්ත්‍රඥයා වන මාර්ෂල් මැක්ලූහන් ය. ඔහු ඒ පිළිබඳ ව “Understanding Media” නැමති කෘතියේ මාධ්‍ය (Media) නව (New) වන්නේ කෙසේද යන්න පැහැදිලි කිරීමට උත්සාහ කොට තිබුණ ද එය වටහා ගැනීම තරමක් අපහසු වේ” (මහේන්ද්‍ර, 2012, පි. 4).

රූපටි මර්ඩොක් දක්වන පරිදි, “පුවත්පත රත්රන් ගංගාවක් ලෙස පෙර ප්‍රකාශ කළ ඔහු දැන් ප්‍රකාශ කරන්නේ එම ගංගාව සිඳි ඇති බවයි” (Rupert Merdoc උධාතය: සමරසිංහ, 2013). මෙම අදහස් මඟින් ගම්මාන වනුයේ, ලෝකය පුරා ම බහුල ව භාවිතවන සමාජයට බලපෑම්කාරී මාධ්‍යය නව මාධ්‍යය වන බව යි. ඩග්ලස් කෙල්නර් (Douglas Kellner), කැලම් රයිමර් (Callum Rymer) සහ ජේම්ස් බෝමන් (James Bohman) වැනි විද්වතුන්ගේ තර්කය වනුයේ, නව මාධ්‍ය පශ්චාත් නූතන මහජන අවකාශයක් සඳහා අවශ්‍ය විභවය සපයන බවයි. මෙම මතයන්ට විරුද්ධ අදහස් දක්වමින් එඩ් හර්මන් (Ed Herman) සහ රොබට් මැක්වෙස්නි (Robert Mcchesney) පවසනුයේ, නව මාධ්‍ය වෙතට සම්ප්‍රාප්ත වීමට බලවත් අන්තර්ජාතික සමාගම් විසින් ලෝක මට්ටමේ බලපෑමක් කරන බවයි (සමරසිංහ, 2013).

අන්තර්ජාලය සහ වන්දිකා තාක්ෂණය ඇතුළු සංඛ්‍යාංක (Digital) තාක්ෂණය පදනම් කරගනිමින් බිහි ව ඇති නව මාධ්‍ය හේතුවෙන් ඕනෑ ම ස්ථානයක සිට ඕනෑ ම අවස්ථාවකදී ඩිජිටල් මෙවලමක් ඔස්සේ සම්බන්ධ වීමට හැකියාව පවතී. වර්තමානය වන විට සමාජ මාධ්‍ය (Social Media), Skype, Google glass ආදී නව මුහුණුවරකින් නව මාධ්‍යයන් වර්ධනය වී ඇත. ජංගම දුරකථනය මඟින් සියල්ල කාර්යක්ෂමව ඉටුකර ගැනීමට හැකියාව උදාවී ඇත. එසේම, නව මාධ්‍ය සතු ක්ෂණික බව, අවම වියදම, සන්නිවේදනයේ පහසුව, කාලය පිරිමැසුම, අඩු කාලයක දී විශාල ප්‍රමාණයකට ආමන්ත්‍රණය කළ හැකි වීම රැහැන් රහිත මාධ්‍ය තාක්ෂණයේ වර්ධනය යනාදිය එහි සුවිශේෂී ලක්ෂණ වේ.

සන්නිවේදනයේ දී එය සම්ප්‍රේෂණය කිරීම සඳහා කුමන හෝ මාධ්‍යයක් අවශ්‍යය වේ. හැරල්ඩ් ඩී. ලැස්වෙල් (Harold D. Lasswell, 1902-1978) සඳහන් කරන පරිදි යමෙක් (සන්නිවේදකයා), යම් කිසිවක් (සන්දේශය), යම් මාධ්‍යයකින්, යමකුට (ග්‍රාහකයා), කිසියම් ප්‍රතිඵලයක් උදෙසා (බලපෑම/ ඵලය) කියයිද එය සන්නිවේදනය ලෙස සැලකිය යුතුය. (ඇතුගල, 2019) ගෝලීයකරණය (Globalization), තනි පුද්ගලායනය (Individualization), මාධ්‍යකරණය (Mediatization) විසින් පුද්ගල ජීවිතය වෙනස් කරමින් පවතින යුගයක (වීරසිංහ, 2013) සන්නිවේදනය සමාජානුයෝජනයේ මූලික ම පියවර අනුගමනය කරන්නා වූ දෘශ්‍යාබාධ රහිත හා දෘශ්‍යාබාධ සහිත සියල්ලන් ම එකී තත්ත්වයන්ට නතු වීම නිතැතින් ම සිදුවන්නකි. තුන්වන ලෝකයේ සංවර්ධනය වෙමින් පවත්නා රටවල් වර්ගීකරණයේ අන්තර්ගත රටක් ලෙස ශ්‍රී ලංකාව හඳුනාගත හැකිය. අතීතයට සාපේක්ෂ ව අද්‍යයනය වන විට

තාක්ෂණික උපාංග භාවිතය හා නව මාධ්‍ය භාවිත කරමින් සන්නිවේදනයේ නියැලීම ශ්‍රී ලංකාවේ ද දක්නට ලැබේ. මෙය කොවිඩ් 19 වසංගත තත්වය නිසා වැඩි වශයෙන් භාවිතාවන බව දැක්විය යුතු ම ය. සමාජයෙහි ජීවත්වන්නා වූ දෘශ්‍ය සීමිතතා සහිත සහ පූර්ණ දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයින් ද සිය සන්නිවේදන අවශ්‍යතාව සඳහා සමාජ මාධ්‍ය පරිහරණය කරනු දක්නට ලැබේ.

අන්තර්ජාලය යනු, ගෝලීය ව සම්බන්ධ වූ ජාල පද්ධතියක් වන අතර එය විවිධ වර්ගයේ මාධ්‍ය හරහා දත්ත සම්ප්‍රේෂණය (Data transmission) කිරීම සඳහා TCP/ IP යන මාධ්‍ය භාවිත කරයි. අන්තර්ජාලය යනු පෞද්ගලික, පොදු, ව්‍යාපාර, අධ්‍යයන සහ රජයේ ජාල ඇතුළු ව ගෝලීය හුවමාරු ජාලයකි. රැහැන් රහිත (Wireless) සහ ගයිබර් ඔප්ටික් (Fiber optic) තාක්ෂණයන් මගින් සම්බන්ධ වේ. “ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රථම අන්තර්ජාල සේවා මධ්‍යස්ථානය 1994 දී ආරම්භ කළේ මොරටුව විශ්වවිද්‍යාලය යි. 1995 අප්‍රේල් 26වන දින ලංකා ඉන්ටර්නෙට් සේවා සමාගම මෙරට ප්‍රථම වාණිජ අන්තර්ජාල සේවා සපයන්නා බවට පත්විය. ශ්‍රී ලංකා ටෙලිකොම් ආයතනය මෙම පහසුකම් සැපයීම ආරම්භ කළේ ඉන් වසරකට පසුව 1996 දී ය. මේ වන විට දිවයිනේ අන්තර්ජාල පහසුකම් ලබාදෙන ප්‍රධාන ආයතන බවට පත්වී ඇත්තේ ශ්‍රී ලංකා ටෙලිකොම් ආයතනය යි” (දිසානායක, 2014, පි.102).

අන්තර්ජාලය ආශ්‍රයෙන් ගොඩනගන ලද භාවිතයක් වශයෙන් නව මාධ්‍ය හැදින්වෙන හැකිය. සියවස් ගණනාවක සිට මානවයා දැරූ උත්සහයක ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ජනමාධ්‍ය ලෝකයට නව මාධ්‍ය එක්වීම සැලකිය හැකිය. 20වන සියවසේ දී තාක්ෂණික විප්ලවයන්ගේ දෝලනයන්ට සංහතික මාධ්‍යයන් ද ලක්වූ අතර එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස, තොරතුරු යුගයක ජීවත්වන මිනිසාගේ සන්නිවේදන අවශ්‍යතාව වඩාත් සංකීර්ණ විය. එම සංකීර්ණ සන්නිවේදන අවශ්‍යතාවලට ගැළපෙන බහුකාර්ය මාධ්‍යයන් ආගමනය සිදුවිය. නව මාධ්‍යයේ ආගමන සමස්ත සන්නිවේදන මාධ්‍යයන්ගේ මෙන් ම, ග්‍රාහකයාගේ ද සන්නිවේදන වෙනස්කම් සඳහා සෘජු ව බලපෑම් එල්ල කළේ ය.

Internet use and Cyber security Concerns of Individuals with Visual Impairments (2016) නම් පර්යේෂණ ලිපිය Fethi A. Inan, Akbar S. Namin, Rona L. Poggrund සහ Keith S. Jones ඉදිරිපත් කර ඇත. මෙහි දී දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් 20 දෙනෙකු සමීක්ෂණයට ලක්කර ඇති අතර ඔවුන්ගේ අන්තර්ජාල භාවිතය අවබෝධ කරගැනීම, අන්තර්ජාල භාවිතයට අදාළ ප්‍රමිතික සහ සයිබර් ආරක්ෂණ ආශ්‍රිත දැනුම (Cyber security- related knowledge), කුසලතා (Skills), විශ්වාස (Confidence) සහ ආකල්ප (Attitudes) පිළිබඳ ව මෙමගින් අධ්‍යයනය කර ඇත. සහභාගිවන්නන් සන්නිවේදනය (Communication), කතාබස් කිරීම (Chatting), සාප්පු සවාරි (Shopping), සමාජීකරණය (Socialization) සහ අධ්‍යාපනය (Education) වැනි විවිධ අරමුණු සඳහාත්, තොරතුරු සෙවීම සඳහාත් අන්තර්ජාලය භාවිත කරන බවත්, සයිබර් ආරක්ෂාව පිළිබඳ ව වැඩි දැනුමක් හා නිපුණතාවක් ඇති සහභාගිවන්නන් වැඩි වශයෙන් අන්තර්ජාලය පරිශීලනය කරන බවත්, සයිබර් ආරක්ෂාව පිළිබඳ අඩු දැනුමක් හා අන්තර්ජාල භාවිතය සම්බන්ධ අඩු නිපුණතාවක් සහිත සහභාගිවන්නන් ඔවුන්ට සාපේක්ෂව අන්තර්ජාලය පරිශීලනය කිරීම අඩු බවත් දක්වා ඇති මෙම පර්යේෂණය මගින්, දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් විසින් සිදුකරනු ලබන අන්තර්ජාල හා සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරකම් මොනවාද, දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන්ට අන්තර්ජාලය පිරික්සීමේ දී (browsing the Internet) කුමන ආකාරයේ සයිබර් ආරක්ෂණ අවශ්‍යතා තිබේද, අන්තර්ජාල ක්‍රියාකාරකම්, සයිබර් ආරක්ෂණ අවශ්‍යතා සහ සහභාගිවන්නන්ගේ සයිබර් ආරක්ෂණ දැනුම, කුසලතා, ආකල්ප හා විශ්වාසය අතර පොදු රටාවක් තිබේද යනාදී ගැටලු මෙහි දී අධ්‍යයනය කර ඇත. අවුරුදු 18ට වැඩි දෘශ්‍යාබාධ සහිත සහභාගිවන්නන් 20 දෙනෙකු යොදාගනිමින් සිදුකර ඇති මෙම පර්යේෂණයේ සහභාගිත්ව නිරීක්ෂණය

සහ ප්‍රශ්නාවලි ක්‍රමය මගින් දත්ත එක්රැස් කරගනිමින් දෘශ්‍යබාධිත ප්‍රජාවගේ සන්නිවේදන යහපැවැත්ම උදෙසා දැනුම්වත් කිරීම් කළ යුතු බව දක්වා ඇත.

සෑම දෘශ්‍යබාධිත පුද්ගලයකුම පාහේ අන්තර්ජාලය හෝ වෙනත් ඕනෑම තාක්ෂණික සන්නිවේදන උපාංගයක් හෝ භාවිතා කරන විට උපකාරක තාක්ෂණයන්හි සහය ලබා ගන්නා බව Baker, M. Catherine, Milen, R. L. සහ Landner, E. R. (2019)ගේ Understanding the impact of TVIs on Technology use and selection by children with Visual Impairments පර්යේෂණ ලිපිය මගින් ද දක්වා තිබේ.

3.3 ස්මාර්ට් ජංගම දුරකථන සහ දෘශ්‍යබාධ සහිත තත්ත්වය

සන්නිවේදන ක්‍රියාවලිය තුළ දත්ත සාධනයෙන් අනාවරණය වූ පරිදි දෘශ්‍යබාධ සහිත පුද්ගලයන් ප්‍රධාන ලෙස ම භාවිතා කරන තාක්ෂණික උපකරණය ස්මාර්ට් ජංගම දුරකථනය වීම විශේෂිත ය. දැනට ලෝකයේ බිලියන 4.9කට ආසන්න ප්‍රමාණයකට බිලියන 7.2ක ජංගම දායකත්වයක් (Mobile Subscriptions) ඇති බවත් සංවර්ධනය වෙමින් පවතින රටක් වන ශ්‍රී ලංකාවට ද මෙය විශාල වශයෙන් බලපා ඇති බවත් විවිධ සමීක්ෂණ මගින් හෙළි වී ඇත. එනම්, ශ්‍රී ලංකාවේ සිටින්නේ මිලියන 20.7ක ජනතාවක් වුව ද, භාවිතයේ ඇති ජංගම දුරකථන සංඛ්‍යාව මිලියන 22.1කි (Liyanage, 2015). ගෝලීය වශයෙන් ජංගම දුරකථන ජාලයන් (Network) විදුලි රැහැන් සහිත (Electrical grid) ජාලයන්ට වඩා වැඩි ස්ථානයක් අත්පත් කරගෙන ඇත. 2019 දී ශ්‍රී ලංකාවේ ජංගම දුරකථන ග්‍රාහක (Mobile subscriptions) සංඛ්‍යාව මිලියන 24.43ක් විය. 2020 ජනවාරි මස කරන ලද ජංගම දුරකථන සම්බන්ධතා ප්‍රමාණය මිලියන 31.80කි. එමෙන් ම ශ්‍රී ලංකාවේ ජංගම දුරකථන සම්බන්ධතා (Mobile connections) සංඛ්‍යාව 2019 ජනවාරි සිට 2020 ජනවාරි දක්වා අවුරුද්දක කාලය තුළ මිලියන 2.2කින් (+7.5%) ඉහළගොස් තිබේ. ඒ අනුව බලන විට 2022 ජනවාරි මාසය වන විට ශ්‍රී ලංකාවේ ජංගම දුරකථන සම්බන්ධතා සංඛ්‍යාව මුළු ජනගහනයෙන් 149%කට සමාන විය.

අන්තර්ජාලය සහ සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය සම්බන්ධ පුළුල් පරාසයක මාතෘකා අනාවරණය කරමින් සමීක්ෂණ සිදුකර ඇති අතර ශ්‍රී ලංකාවේ මිලියන 21.4ක ජනගහනයෙන් මිලියන 13.5ක් සක්‍රීය සිම් කාඩ්පත් මිලියන 17.9කින් සමන්විත ජංගම දුරකථන භාවිත කරන බව අධ්‍යයනය කර ඇත (බහු සිම් කාඩ්පත් භාවිතය නිසා). වර්තමානයේ ශ්‍රී ලාංකික ජනගහනයෙන් 63%කට තමන්ගේ ම දුරකථනයක් තිබේ.

එසේ ම, පසුගිය වසර කිහිපය තුළ Android හා ISO වැනි ස්මාර්ට් ජංගම දුරකථන මෙහෙයුම් පද්ධති විශාල වශයෙන් වර්ධනයට ලක් ව තිබෙන අතර කෙටි පණිවිඩ සේවාව (Short Message Services- SMS) යනු ඉන් එකකි. මෙම වර්ධනයේ දී දෘශ්‍යබාධ සහිත පුද්ගලයන්ට ද භාවිත කළ හැකි ආකාරයට යතුරු පුවරු (keyboard) අන්තර්ජාල පහසුකම මත හඬ මූලික කරගනිමින් type කිරීම මගින් කෙටි පණිවිඩ යැවීමේ නව්‍යාංගය එකතු වුව ද ලාංකේය දෘශ්‍යබාධ සහිත ප්‍රජාව මෙම කෙටි පණිවිඩ සේවාව (Voice message Service) භාවිත කරනුයේ සීමිත වශයෙනි.

නූතනයේ සන්නිවේදන තාක්ෂණයේ දියුණුවත් සමඟ විශාල වශයෙන් සන්නිවේදන කාර්යභාරයට රුකුලක් බවට ජංගම දුරකථනය පත්විය. එහෙත්, පරිශීලකයන්ට සෑහීමකට පත්විය නොහැකි මෘදුකාංග පද්ධති බොහෝවිට අසම්පූර්ණ නිර්මාණ වේ. දෘශ්‍යබාධ සහිත පුද්ගලයන්ට ජංගම දුරකථනවල කුඩා සන්දර්ශන (Small displays) කියවීමට අපහසු ය. 2000 දශකයේ මුල් භාගයේ දී විශ්වීය ව නිර්මාණය

කරන ලද (Universally designed) ආකෘති මඟින් අකුරු ප්‍රමාණය විශාල කිරීම (Featuring large font size), කථන ප්‍රතිදානය (Speech output) සහ වෙනත් උපකාරක තාක්ෂණයන්ගෙන් ජංගම දුරකථනය නැවත නැවත නිර්මාණය කිරීම නිසා මෙකී ගැටලුව යම් තාක් දුරකට සමනය වී ඇත. නමුත්, අධික පිරිවැය හේතුවෙන් පරිශීලකයන්ගේ අවශ්‍යතාවන්හි වෙනස්කම්, භාවිතාව (Usability) සහ ප්‍රවේශතාව (Accessibility) යනාදී නිෂ්පාදන දෘශ්‍යාබාධිත ප්‍රජාව විසින් නොසලකා හරිනු ලබයි (Ignoring).

3.4 කොවිඩ්-19 සහ සමාජ මාධ්‍ය කෙරෙහි නැඹුරුතාව

2019 දෙසැම්බර් අග භාගයේ දී චීනයේ හුබෙයි පළාතේ චුහාන් නගරයේ දී ප්‍රථම වරට හඳුනාගත් නව කොරෝනා වෛරස වර්ගය උග්‍ර ශ්වසන රෝගයක් ඇතිවීමට හේතු වී ඇති අතර එය කොරෝනා වෛරස රෝග 2019 (කොවිඩ්-19) ලෙස හැඳින්වේ. මාධ්‍ය වාර්තා අනුව, කොවිඩ්-19 මඟින් රටවල් 200කට අධික සංඛ්‍යාවක් පීඩාවට පත්ව ඇති අතර මධ්‍යම චීනය, ඉරානය, බටහිර යුරෝපය සහ ඇමරිකා එක්සත් ජනපදය තුළ විශාල ව්‍යසනයක් සිදුවී ඇත. ලෝක සෞඛ්‍ය සංවිධානය 2020 ජනවාරි 30 වන දින ජාත්‍යන්තර සෞඛ්‍යය පිළිබඳ මහජන සෞඛ්‍යය හදිසි අවස්ථාවක් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලදී. 2020 මාර්තු 11වන දින ලෝක සෞඛ්‍ය සංවිධානය මඟින් කොවිඩ්-19 පැතිරීම වසංගතයක් ලෙස සංලක්ෂිත විය. 2020 නොවැම්බර් දහ අට (18) වන විට රටවල් සහ ප්‍රදේශ 188ක මිලියන පනස් හයකට අධික (56) ආසාදිතයන් සංඛ්‍යාවක් වාර්තා වී ඇති අතර එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස, මරණ මිලියන එකයි තුන්සිය හතළිස් පන්දහස් හයසිය තිස්නවයක් (1,345,639) වාර්තා වී තිබේ (Johns Hopkins University, 2020). ලෝක සෞඛ්‍ය සංවිධානයට (World Health Organization- WHO) අනුව, කොවිඩ්-19 වසංගතය ආරම්භ වූ දා සිට ශ්‍රී ලංකාවෙන් කොරෝනා ආසාදිතයන් 667,385ක් වාර්තා වී ඇත. මීට අමතර ව, ශ්‍රී ලංකාව කොරෝනා මරණ 16,603ක් 2022 අගෝස්තු වන විට වාර්තා කර ඇත (ශ්‍රී ලංකා සෞඛ්‍ය දෙපාර්තමේන්තුව).

ලෝකයේ සංවර්ධිත රටවල නව මාධ්‍ය භාවිතය ප්‍රතිශත අතරින් ඉහළ මට්ටමක පවතී. අතීතයට සාපේක්ෂ ව අද්‍යයනය වන විට පරිගණක මධ්‍යගත සන්නිවේදන උපාංග භාවිතය හා නව මාධ්‍ය භාවිත කරමින් සන්නිවේදනයේ නියැලීම ශ්‍රී ලංකාවේ ද දක්නට ලැබේ. මෙය කොවිඩ්-19 වසංගත තත්ත්වය නිසා වැඩි වශයෙන් භාවිතවන බව දැක්විය යුතු ම ය. දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් ද සිය සන්නිවේදන අවශ්‍යතා පූර්ණයේ දී සමාජ මාධ්‍ය කෙරෙහි වැඩි නැඹුරුතාවක් දැක්වීමට පෙළඹී ඇත්තේ කොවිඩ්-19 වසංගත තත්ත්වයේ ශීඝ්‍ර ව්‍යාප්තියත් සමඟ බව දත්ත විමර්ශනයෙන් හෙළිදරවු විය. එහිදී, වයස අවුරුදු විස්සත් (20) විසි අටත් (28) අතර සහභාගි වූවන් විසි දෙනා (20) ම කොවිඩ්-19 වසංගත තත්ත්වයට පෙර සිට ම සමාජ මාධ්‍ය හරහා සන්නිවේදන කාර්යයන් සිදුකර තිබුණ ද, වැඩි වශයෙන් මිතුරු සංසද සමඟ එක්වීම, ෆේස්බුක් පධිත කෙරෙහි වැඩි වශයෙන් ආකර්ෂණය වීම සහ සන්නිවේදනය කිරීම සඳහා නැඹුරු වීම සිදු වී ඇත්තේ කොවිඩ්-19 වසංගත තත්ත්වය පැමිණීමෙන් පසුව ය. එහි දී ප්‍රධාන වශයෙන් ම තවෙකකුගේ සහය ලබා ගැනීමට සිදුවීම දෘශ්‍යාබාධ සහිත ප්‍රජාවගේ සන්නිවේදන යහපැවැත්මෙහිලා බාධාවක් වූ බව සහභාගි වූවන්ගේ දත්ත විමසුමෙන් පැහැදිලි විය.

මෙහිදී, සමාජ මාධ්‍ය සමඟ සන්නිවේදනය කිරීමේ දී සහය දක්වන පුද්ගලයාගේ වයස් මට්ටම මත සහ එම පුද්ගලයාගේ රුචි අරුචිකම් මත දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයාගේ සන්නිවේදන සාක්ෂරතාවයට යම් බලපෑමක් එල්ල වන බව ද හෙළිදරවු වූවකි.

4. සමාලෝචනය

වසර දෙකකට ආසන්න කාලයක් ගෝලීය වශයෙන් ව්‍යාප්ත වූ කොවිඩ්-19 වසංගත තත්ත්වය හේතු කොටගෙන මානව සමාජය දුරස්ථ සන්නිවේදන රටා කෙරෙහි යොමු වී, ඒ සඳහා සමාජ මාධ්‍ය මූලික කරගනිමින් තොරතුරු සේ ම, සිය සංජානනීය තත්ත්වයන් එකිනෙකා සමඟ සන්නිවේදනය කරගනු දක්නට ලැබේ. මෙහිදී, දෘශ්‍ය සීමිතතා රහිත පුද්ගලයන් ස්වකීය දැනුමෙන් සහ ශක්තියෙන් යුක්ත ව තාක්ෂණික මාධ්‍ය හරහා සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරන විට නියැදිය සඳහා යොදාගත් සහභාගි වූවන් විසි පස් දෙනාගෙන් (25) පූර්ණ දෘශ්‍යාබාධ සහිත එනම්, B1 තත්වයේ පුද්ගලයන් තවෙකකුගේ සහය පැතීම හරහා ස්වකීය අදහස් සමාජ මාධ්‍ය වෙත මුදා හරින බව දත්ත විමසුමෙන් පැහැදිලි විය. B2 තත්වයේ එනම්, අර්ධ දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් අට (08) දෙනාගෙන් පස් දෙනෙකු ම පූර්ණ දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් මෙන්ම තවත් පුද්ගලයකුගේ සහය ලබා සමාජ මාධ්‍යයන්හි සන්නිවේදන කාර්යයන් සාධනයෙහිලා නියැලෙන බවත්, B2 තත්වයේ පුද්ගලයන් ස්වකීය ශක්තියෙන් තාක්ෂණික මාධ්‍ය හරහා සමාජ මාධ්‍ය මඟින් සිය සන්නිවේදන අවශ්‍යතා පූරණය කරගන්නා බවත් අනාවරණය විය. එහිදී, පෞද්ගලිකත්වය සීමා වන බවත් අධ්‍යයන කටයුතුවල නිරත වන්නවුන්ට අදාළ තොරතුරු නිසියාකාර ව ග්‍රහණය කරගැනීමට නොහැකි වන බවත් එමඟින් යහපත් වූ සන්නිවේදන කාර්යයක් සාධනය කරගැනීමට නොහැකි වන බවත් අනාවරණය විය.

කෙටි පණිවිඩ (SMS) මඟින් සන්නිවේදනය පූර්ණ දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් අතර භාවිත වීම අවම වීමට හා අර්ධ දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයන් අතර ද කිහිප දෙනෙකු භාවිත නොකිරීමට හේතු විමසා බැලීමේ දී ඔවුන් සියලු දෙනාම බ්ලෑක් අක්ෂර පමණක් දැන සිටීම හා ඉංග්‍රීසි හෝ සිංහල හෝ අක්ෂර කියවීම හා ලිවීම පිළිබඳ නොදැනුම්වත් එයට භාවය හේතුව බව අනාවරණය විය.

කොවිඩ්-19 සමයෙහි දෘශ්‍යාබාධ සහිත ප්‍රජාවගේ සන්නිවේදන අවශ්‍යතා කෙරෙහි දේශීය මෙන් ම, විදේශීය පර්යේෂක අවධානය යොමුව පැවතිය ද, සමාජ මාධ්‍ය යොදාගනිමින් දෘශ්‍යාබාධ සහිත පුද්ගලයා සිය සන්නිවේදන කටයුතු සාධනයෙහිලා මුහුණපාන ගැටලු පිළිබඳ ව හෝ ඒ සඳහා ගත යුතු නිසියාකාර ක්‍රියාමාර්ගයන් පිළිබඳ ව හෝ ශ්‍රී ලාංකික දෘශ්‍යාබාධ සහිත ප්‍රජාවට ගත යුතු සහ ගත හැකි ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳ ව හෝ දක්වා නොමැති වීම පදනම් කොටගෙන තාක්ෂණික ලෝකයක් ලෙස සැලකෙන මෙම ලෝකයෙන් ලාංකේය දෘශ්‍යාබාධිත පුද්ගලයා දෘශ්‍යාබාධ රහිත පුද්ගලයන්ට සාපේක්ෂව පසුගාමීව සිටිනු මෙම පර්යේෂණය හරහා අනාවරණය කරගත හැකි විය. මෙහිදී, මාධ්‍ය භාවිතය සහ තම දෘශ්‍යාබාධ සහිත තත්ත්වයට උචිත ලෙස මාධ්‍යයෙහි සැකසුම් (Settings) සකසා ගැනීමට හා වෙනස් කරගැනීමට නොදැන සිටීම භාවිත මාධ්‍යයන්ගේ ද (Whatsapp, Face book, E-mail) නව යාවත්කාලීන කිරීම් පිළිබඳ ව දැනුම්වත් නොවීම, බ්ලෑක් අක්ෂර පමණක් දැන සිටීම හා ඉංග්‍රීසි හෝ සිංහල හෝ අක්ෂර කියවීම හා ලිවීම පිළිබඳ නොදැනුම්වත්භාවය යනාදිය අනාවරණය වූ ප්‍රමුඛතම කරුණු වේ.

ඒ ආකාරයට දෘශ්‍යාබාධ සහිත ප්‍රජාව වෙත බලපැවැත්වෙන්නා වූ තොරතුරු (Information) හිඟකම සහ මාධ්‍ය භාවිතය පිළිබඳව පවතින්නා වූ දැනුම්වත්භාවයේ හිඟකම හේතුවෙන් එම ස්තරයේ ඇතිව තිබෙන තොරතුරු විභේදනය (Information resolution) පිළිබඳ ව ද මේ හරහා කරුණු අනාවරණය වූ අතර ගෝලීය වශයෙන් පැතිර සිටින්නා වූ සමස්ත දෘශ්‍යාබාධ සහිත ප්‍රජාවට සාපේක්ෂව ශ්‍රී ලාංකේය දෘශ්‍යාබාධිත ප්‍රජාවගේ තාක්ෂණික සන්නිවේදන සාක්ෂරතාවෙහි බොහෝ හිඬැස් පවතින බව අනාවරණය කරගත් කරුණු මත පදනම්ව දැක්විය හැකිය.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- ඇතුගල, ඒ. (2019). සන්නිවේදන සිද්ධාන්ත න්‍යාය ආකෘති හා සංකල්ප- නව පර්යාලෝක සහ ව්‍යවහාර. කොළඹ 10: ෆාස්ට් පබ්ලිෂින් ප්‍රයිවට් ලිමිටඩ්.
- කුමාරපේළි, ටී., (2014). මාධ්‍ය හා සමාජ භාවිතය. නුගේගොඩ: සරසවි ප්‍රකාශන.
- ද සිල්වා, සී. කේ. (2003). ශ්‍රී ලංකාවේ දෘශ්‍යාබාධිතයෝ. දිවුලපිටිය: තෙයාක් ප්‍රින්ටර්ස් සහ ප්‍රකාශකයෝ.
- ජන සංගණන සංඛ්‍යා ලේඛන වාර්තා (2012) [Retrieved March 20, 2022 from : www.statistics.gov.lk].
- ජීනදාස, එම්. පී. (2012). නව මාධ්‍ය ඉතිහාසය. කර්තෘ ප්‍රකාශනයකි.
- නව මාධ්‍යයේ ස්වභාවය හා සුවිශේෂී ලක්ෂණ [Retrieved July 22, 2022, from: <https://cyber-panhida.blogspot.com>].
- වීරසිංහ, ඩබ්ලිවු. එච්. ඒ. ආර්. (2021). විශ්වවිද්‍යාල දෘශ්‍යාබාධිත සිසුන් සහ පරිගණක මාධ්‍යගත සන්නිවේදනය. කර්තෘ ප්‍රකාශනයකි.
- හෙට්ටිආරච්චි, ආර්. (2016). සන්නිවේදනයේ භාෂාත්මක ප්‍රවේශය. නුගේගොඩ: සරස ප්‍රකාශකයෝ.
- Baker, C.M., Milne, L.R. and Ladner, R.E. (2019). Understanding the Impact of TVIs on Technology Use and Selecton by Children with Visual Impairments. Glasgow, Scotland, UK. 1-4, 8-9. DOI:<https://doi.org/10.1145/3290605.3300654>
- Bennett, C. L., Jane, E., Mott, M.E., Cutrell, E. and Morris, R.M. (2018). How Teens with Visual Impairments Take, Edit, and Share Photos on Social Media. Montreal, QC, Canada. DOI: <https://doi.org/10.1145/3173574.3173650>
- Mathur, R. and Brady, E. (2019). “At My Current Vision, Seeing Photos on Social Media is Almost Impossible”: How Mixed- Ability Collaboration Can Help Photo Sharing and Accessibility [Retrieved March 20, 2022 from JSTOR archive: <https://www.jstor.org/>].
- Tian, C., Bazarova, N. & Hancock, J. (2011). Disclosure reciprocity and the intensification of intimacy in computer-mediated communication [Retrieved March 10, 2022 from: <https://www.researchgate.net/>].
- Tigwell, G.W., Gorman, B.M. and Menzies, R. (2020). Emoji Accessibility of Visually Impaired People. Honolulu, HI, USA. DOI: <http://dx.doi.org/10.1145/10.1145/3313831.3376267>.
- World Health Organisation (WHO) Programme for the Prevention of Blindness and Deafness. (2003). Consultation on Development of Standards for characterization of vision Loss and Visual Functioning [Retrieved January 19, 2021 from <https://apps.who.int/iris/handle/10665/68601>].

கோபுச 03
காந்தா சத தர்து துேசாடுதட

பருதி 03
பெண்கள் தற்றுதும் இளைஞர்கள் அரசியல்

Part 03
Women and Youth Politics

Can Youth Play a Role in Tackling Online Fake News and Hate Speech in Sri Lanka?

Dr Achala Abeykoon¹, Lakmali Liyanage², & Gayan Dias³

Senior Lecturer, Department of Mass Communication, University of Kelaniya, Sri Lanka¹

Environment and Social Safeguards Officer, Road Development Authority, Sri Lanka²

Senior Manager (Resource Development), World Vision Lanka³

achalas@kln.ac.lk¹

Abstract

Fake news and hate speech on social media have become an ever-increasing problem especially in the Sri Lankan post war context. The lack of political will, undermining of rule of law, limited awareness of legislations, and limitations on the technological front has led to alternative approaches to be explored and practiced to deal with this problem. Therefore, the main objectives of this action research are to explore whether a selected group of youth who participated in online social media literacy boot camps for four days were able to increase their awareness of fake news and hate speech disseminated in social media platforms. And enhance their engagement to challenge the negative impact that may influence from these misinformation on society. The study employed quantitative research method for primary data collection. Thus, a survey was carried out among 173 youth respondents aged between 18 to 25 in five provinces: Northern, Eastern, Central, Western and Southern from April to June 2021. Remote data collection methods were used such as phone interviews and zoom interviews due to COVID-19 crisis. The findings affirm that the interventions of social media literacy boot camps have been successful in increasing selected youth's awareness and understanding of social media's role in spreading negative and positive messages that influence the peace of the nation. However, the findings also reveal that the youth are not tech savvy as popularly believed. Therefore, digital literacy of youth in the Sri Lanka must be improved to identify fake news and to take appropriate measures to enhance unity and peace among the citizens of Sri Lanka via social media platforms.

Keywords: Social media, fake news, hate speech, youth, Sri Lanka

Introduction

Since its independence, the Sri Lankan case of hate speech, defined “as direct attack on people based on what we call protected characteristics – race, ethnicity, national origin, religious affiliation, sexual orientation, caste, sex, gender, gender identity and serious disease or disability” according to Facebook community standards (Meta, n.d.), shows that nationalism and extremism can be filtered through periods of history. Post-war Sri Lanka has seen significant growth of hate speech primarily directed against a minority ethnicity and their religion (Samaratunge & Hattotuwa, 2014). Increasingly, extremist nationalist groups have resorted to online platforms to fan their ideologies. The riots that took place in Aluthgama and Beruwala, Southern Sri Lanka in 2014, for instance, were a gruesome manifestation of how

months-long social media rumours preceded actual mob violence (Senaratne, 2021). Likewise, four years later, Facebook’s failure to immediately counter hate speech and fake news, defined as “false stories that appear to be news, spread on the Internet or using other media, usually created to influence political views or as a joke” (Fake News, 2018), prompted a fresh outbreak of violence in Digana and surrounding areas in Kandy.

Twelve years since the end of the civil conflict, the government has disavowed promised steps toward truth, justice, accountability and reconciliation (Ganguly, 2020). Post-war, there have been public consultations on reconciliation in which ordinary people spoke of preventing the recurrence of hate. Yet after the Easter Sunday bombings on April 21, 2019 in which about 250 people were killed, the Sri Lankan government temporarily banned social media in the months of April and May, 2019 as a measure to control the spread of fake news and hates speech which turned out to be another discriminatory set of policies and made arbitrary arrests.

Fast forward to pandemic times, COVID-19 has only intensified manifestations of racism and discrimination against minorities (IMADR, 2020). On social media, there have been calls to boycott businesses of minority ethnicities and false allegations of a minority ethnicity spreading COVID-19 deliberately. For instance, in April 2020, there was fake news that Muslims were breaking the police curfew to conduct religious activities (IBID, 2020). The video of a religious service that took place at a mosque in 2019 was circulated on social and mainstream media, suggesting that Muslims held a large religious service during the curfew (Groundviews, 2020).

Discrimination was apparent even in the decision-making of the Government of Sri Lanka. Whilst the Sri Lankan Cabinet might have approved amendments (early June 2019) to the country’s Penal Code and Criminal Procedure Code to take action against people spreading fake news on social media, the prejudiced and insufficient implementation of the law is a major reason for the impunity for perpetrators of hate speech in Sri Lanka (Library of Congress, 2020). Furthermore, in April 2020, Sri Lanka’s Acting Inspector General of Police stated that he would “arrest those who disseminate false or disparaging statements about government officials combating the spread of the COVID-19 virus”. As a result, there has been an increase in arrests of individuals for mere criticism of public officials and policies. This is unconstitutional on the front of freedom of speech and is an incorrect application of the Penal Code, Criminal Procedure Code and the Computer Crime Act (No. 24 of 2007) to prevent hate speech and fake news. Therefore, hate speech and fake news on social media has become an ever-increasing problem especially in the Sri Lankan context. The lack of political will, undermining of rule of law, limited awareness of legislations, and limitations on the technological front has led to alternative approaches to be explored and practiced to deal with this problem.

It is reported that there were 8.2 million social media users (38.1% of the total population) in Sri Lanka by January 2022 (Kemp, 2022). It is further found that the largest population of social media users belongs to the age group between 19 to 34 (Asia Pacific Institute of Digital Marketing, 2021). Therefore, it is important to explore the awareness of the youth on fake news and hate speech in popular social media platforms in the country (i.e. Facebook, YouTube and Instagram). And to make them aware on how to identify fake news and hate speech and the best possible actions they can take to reduce their spread through social media. Consequently, this would allow policy makers, organizations and well wishers who intend to increase the digital literacy among the youth to implement suitable projects and policies to enhance peace and reconciliation in Sri Lanka through social media. The findings discussed in this study are based on a large scale project carried out in 2021 among the youth aged between 18 to 25 years in five provinces: Northern, Eastern, Central, Western and Southern. The aim of the project is to increase youth's awareness on recognizing fake news and hate speech and advance peaceful co-existence and reconciliation on social media. Twenty (20) social media literacy boot camps were conducted online in five districts from January 2021 to February 2021 for 311 youth. These social media literacy boot camps were conducted online and had contents of introducing hate speech, fake news through practical activities. It also focused on developing capacity of youth in video and photo editing using online tools such as Canva software with practical application. Finally, youth were encouraged to develop a social media campaign to counter hate speech. Hence, the objectives of this study are to explore whether the youth who participated in the social media literacy boot camps were able to increase their awareness on fake news and hate speech and enhance their engagement to challenge the negative impact that may influence from this misinformation on society.

Research Methodology

The study was based on the action research methodology as it has a problem-solving function in a social situation intending to improve the quality of action within it (Weerakkody, 2009). The quantitative research method was used for primary data collection. Thus, the survey research strategy was implemented. Based on action research methodology, the primary data were gathered on the awareness on fake news, hate speech and their effects and the engagement of youth to challenge the negative impact of misinformation on society prior to and after their participation for the social media literacy boot camps.

Data Collection

Since Sri Lanka was affected by the COVID-19 pandemic during the data collection period, from April to June 2021, data collection was conducted by employing remote data collection methods. Hence, the survey was conducted over the phone, interviewer-administered interviews

using a structured questionnaire and the responses were entered to Google forms to gather required quantitative data.

The population of the survey was 311 youth participants aged between 18 to 25 years old from five provinces (Northern, Eastern, Central, Western and Southern) who participated in social media literacy boot camps that were conducted as part of the project. Based on the population of the study, the sample size for the survey is calculated as 173 youth individuals with 5% margin of error and 95% confidence level. This random sample size was obtained from the Raosoft statistical computing software. Hence, in order to obtain a representative sample, a proportionate sample was drawn from each province considering the total number of participants in each of them and their gender, religion and ethnic compositions. Consequently, 30 individuals from the Eastern province, 21 from the Northern, 33 from the Western, 44 from the Southern and 45 from the Central province were selected using a simple random sampling method.

In order to avoid harm to the research participants, no sensitive information or issues were discussed with them. Further, considering certain cultural and gender barriers that might affect young girls of all three ethnicities, young female enumerators were appointed for the questionnaire interviews. The survey participants were not required to provide their names during the data collection and they are not identified by the names in the report. The informed consent forms were read to the participants and their oral consent was sought for their voluntary participation before the commencement of the interviews. Further, the research participants were informed the purpose of the study, why their inputs are sought and how their details and information provided would be protected in the informed consent form. All data were securely stored in password protected laptops and external hard disks of the consultants.

2.3 Data Analysis

To interpret survey data, they were analysed at different levels of measurement scales such as nominal, ordinal, interval and ratio. This helped to do cross tabulations and trend analyses. Data was analysed using MS Excel.

Findings

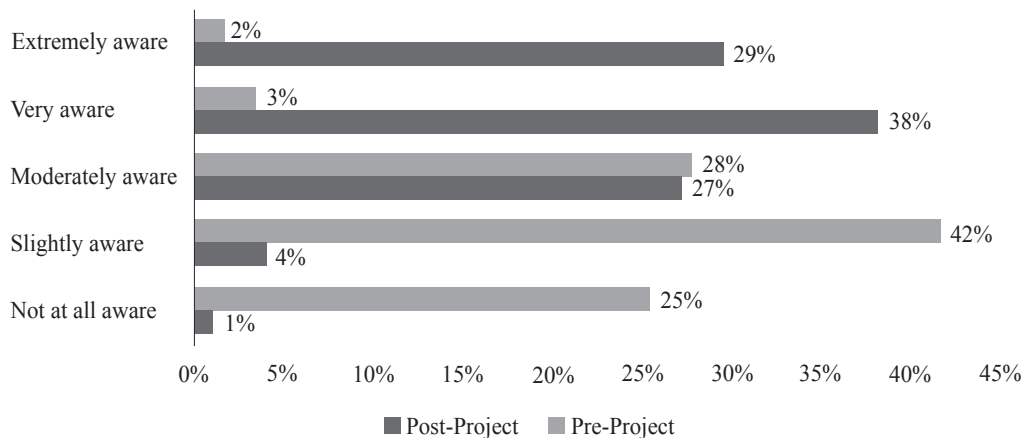
Awareness on hate speech and its harmful effects in social media

According to the first objective of the study, the findings indicated that the trained youth increased their awareness on identifying harmful effects of hate speech on social media. Through the survey conducted with 173 youth participants, it became apparent that prior to the social media literacy boot camps the level of awareness of hate speech in social media was very low. For instance, percentage of youth across all regions that indicated their awareness

level at ‘extremely aware’, ‘very aware’, and ‘moderately aware’ was only 2%, 3%, and 28% respectively (aggregate 33%) (see below Graph 1). This was found to be the lowest in the Northern Region (aggregate 19%) and highest in the Western Region (aggregate 45%).

Graph 1: Awareness of hate speech in social media

Across the regions, awareness of hate speech in social media

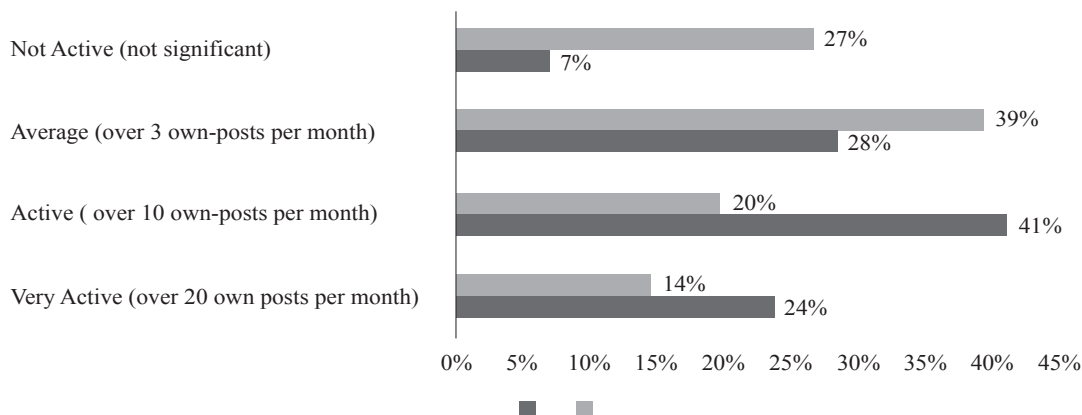

However, postproject, the awareness level of youth significantly increased to 29%, 38% and 27% respectively for the ‘extremely aware’, ‘very aware’, and ‘moderately aware’ answer categories (aggregate 94%). The region with the lowest percentage for this was in the Southern Region (91% aggregate) whereas the highest was noted in the Eastern Region (100% aggregate).

Further, this increase in awareness of hate speech in social media has translated to increased use of social media. For instance, prior to the project, percentage of youth across all regions that indicated their use of social media as ‘very active’, ‘active’ and ‘average’ was 14%, 20%, and 39% respectively (aggregate 73%) (see Graph 2 below). This was the lowest in the Northern Region (52% aggregate) and highest in the Western Region (91%).

Graph 2: Engagement on social media

Across the regions, engagement on social media

Post project, percentage of youth across all regions that indicated their use of social media increased significantly to 24%, 41%, and 28% respectively for ‘very active’, ‘active’, and ‘average’ answer categories (aggregate 93%). The region with the highest percentage for this was the Eastern and Western Regions (100%) whereas the lowest was in the Northern Region (71%). There is a positive relationship between awareness of hate speech and use of social media. This is most evident in the case of the Eastern Region that had high levels of awareness of hate speech amongst its youth participants and as a result, also had the highest levels of use of social media post projects.

Further, this increase in use of social media has led to active actions being taken by the youth on common matters (social, economic, cultural, political, environmental) across the regions. For instance, the percentage of youth who were ‘very active’, ‘active’ and ‘average’ in creating own-posts related to common matters was only 3%, 10%, and 29% respectively prior to the project (see table 1 below). Post project, this increased drastically to 10%, 28% and 40% which demonstrates that the social media literacy boot camps have motivated, empowered and provided the confidence to the youth to take active action. While participants were enthusiastic about their positive change, trainers and district coordinators have also observed that the youth have become empowered. This is a significant achievement given that there are easier options of reacting and sharing posts of other social media users.

Table 1: Engagement of youth in creating posts, sharing and liking posts on common matters

Across the regions, activeness in:	Creating own posts		Sharing posts		Liking posts	
	Pre-Project	Post-Project	Pre-Project	Post-Project	Pre-Project	Post-Project
Very Active (over 20 posts per month)	3%	10%	12%	17%	39%	40%
Active (over 10 posts per month)	10%	28%	30%	45%	27%	34%
Average (over 3 posts per month)	29%	40%	38%	30%	25%	22%
Not Active (not significant)	57%	21%	20%	9%	9%	4%

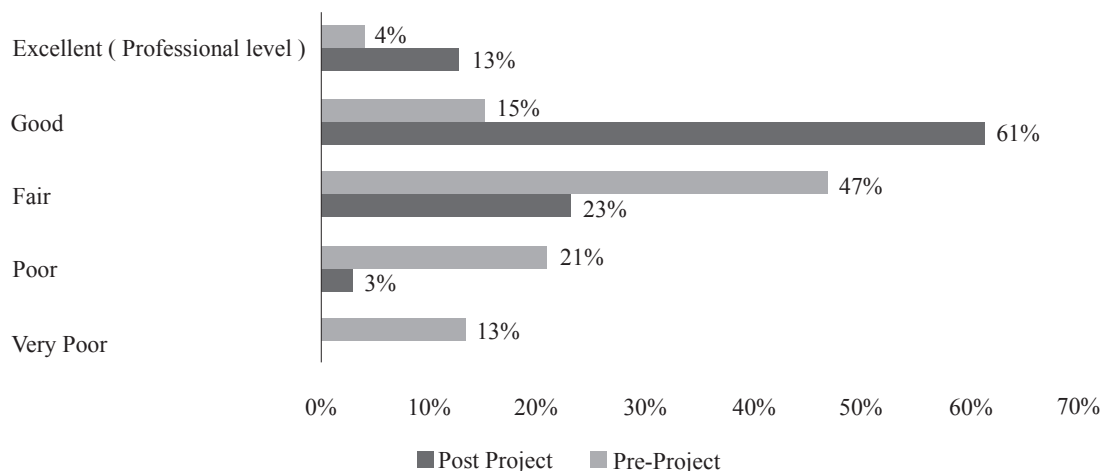
Likewise, it is evident that popular means of advocating on social media such as sharing posts related to common matters have also experienced an increase in their level of activeness. The percentage of youth who were ‘very active’ and ‘active’ in sharing posts on common matters increased from 12% and 30% respectively to 17% and 45% after the project. And when it comes to liking contents on common matters posted by others, the percentage of youth who were ‘very active’ and ‘active’ demonstrated a modest increase from 39% and 27% respectively to 40% and 34% post project. It is clear that the interventions made from the social media literacy boot camps have led to more active means of engagement in social media which is the objective of the project. Overall, above findings affirm that the interventions of social media literacy boot camps have been successful in increasing youth’s awareness and understanding of social media’s role in spreading negative and positive messages.

Technical capacities

From a capacity building point of view, the participating youth’s ability to create pluralistic and peaceful content was limited prior to the project. This limitation boils down to technical capacities (i.e. photo and video editing, etc.) as well as knowledge capacities (understanding of pluralistic/peaceful versus hate content). From a technical capacity point of view, the percentage of youth whose level of knowledge and skills in photo and video editing that was ‘excellent’ and ‘good’ was only 4% and 15% respectively prior to the project (aggregate 19%) (See Graph 3 below). It was the lowest in the Northern Region (10% aggregate) whereas it was the highest in the Western Region (33% aggregate). This is expected given that the Northern Region faces multiple challenges in terms of computer literacy (19.3% in 2019 which is the second lowest across Sri Lanka) and limited accessibility to smart phones, computers and internet (Department of Census and Statistics Sri Lanka, 2019).

Graph 3: Level of knowledge and skills in photo and video editing

Across the regions, level of knowledge and skills in Photo and Video Editing

However, post project, the percentage of youth whose level of knowledge and skills in photo and video editing drastically increased to 13% and 61% for the ‘excellent’ and ‘good’ categories respectively (aggregate 74%). The Northern Region continued to have the lowest percentage (aggregate 62%) whereas the Western Region continued to have the highest (aggregate 88%) Therefore, there is significant improvement still required for the Northern Region whereas the region that improved the most was the Eastern by 66% to 83% aggregate.

Challenging negative impact created by fake news and hate speech

The next objective of the study was to research whether the youth have enhanced their engagement with social media to challenge negative impact created by the fake news and hate speech. To understand the improvement of their positive engagement, it is important to analyse how youth participants responded to hate speech prior to the project. Prior to the project, majority of youth across all regions ignored hate speech (43%) without taking any active action against it (See Table 3 below) while 20% commented on it, 19% reacted to it and 18% reported it (aggregate 57%). Whereas, no one created social media campaigns to counter hate speech.

Table 3: Response to hate speech in social media

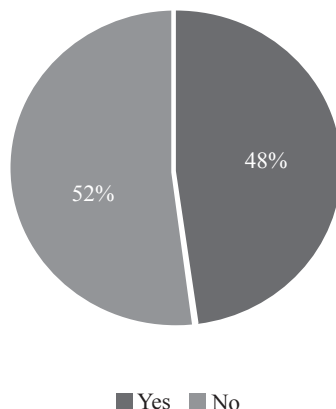
Response to hate speech in social media	Pre-project	Post-project
Ignored it	43%	16%
Reacted to it	19%	5%
Commented on it	20%	21%
Reported it	18%	50%
Created social media campaign to counter it	0%	8%

Postproject, the youth that ignored hate speech reduced drastically from 43% to 16% as they resorted to more active actions against these hate speech posts. The majority of the youth reported it (50%), others commented on it (21%) and created social media campaigns to counter it (8%). The youth that simply reacted to it (19%) prior project also reduced to 5% post project as they opted to voice out their concerns. However, an interesting point to note, the Western Region had the highest percentage (30%) of youth who continued to ignore hate speech related posts even after the project, whereas the Eastern Region had the highest percentage (20%) of youth who created social media campaigns to counter it. This could be because participants from the Eastern province who belonged to all three ethnicities (Sinhalese, Tamils and Muslims) have had more experiences on the consequences of hate speech.

Hence, according to above findings, the transition from being a passive consumer of social media content to becoming active participants of the ecosystem that upholds freedom of speech but does not tolerate hate speech is a key step forward. Further, the survey also asked the participating youth whether they have already produced or planning to produce social media products that challenge negative perceptions or promote positive narratives towards minority ethnicities and religion. Interestingly, across all the regions, almost half (48%) of all youth have said 'Yes'.

Graph 4: Have you already produced or planning to produce social media products?

Across all regions, have you already produced or planning to produce social media products?

Of the 52% participating youth that have not produced or planned to produce social media products, the main two reasons were the ‘lack of time’ (43%) and ‘lack of interest’ (31%) followed by ‘lack of understanding’ (17%) and ‘fear of backlash’ (9%). The plan to produce social media products to challenge the negative impact of fake news was the lowest in the Western Region (36%) and the highest in the Northern Region (57%) in terms of youth who said ‘Yes’. Especially in the Western Region, the ‘lack of interest’ (43%) dominated in terms of reasons and this correlates with the findings from their engagement with social media content on hate speech whereby a significant percentage of the Western Region youth continued to ignore hate speech even after the social media boot camp.

However, attention must be paid on this 52% of the survey participants who admit that they have not produced or planning to produce social media content after the training sessions and the lower percentage of increase (8%) of participants who created social media content to counter hate speech. They have provided several specific reasons for their refusal of content creation. One reason was that their belief that they would not be able to change the attitude of the people saying that “We cannot change others mind”, “I do not want to engage with other peoples' beliefs”, “Whatever we say sometimes it leads to a bad way in the mind of affected people. That's why I didn't create”, “I have fear to give a voice or support to minority people”, “don't like to open our ideas with unsuitable people”, “I think if I talk about other religion that could lead to a bad situation”, “If I do that I do not know how people will react to that”. These quotes indicate that even after the training sessions, they are not confident in countering hate speech and negative comments that they might have to confront in the social media platforms.

Conclusion

Overall, above findings affirm that the interventions of social media literacy boot camps have been successful in increasing youth's awareness and understanding of social media's role in spreading negative and positive messages that influence the peace of the nation. The findings relating to the first objective indicate that the youth who participated at the social media literacy boot camps were able to enhance their awareness on hate speech and fake news in social media and their harmful effects. This is because it was found that the percentage of trained youth who indicate increased knowledge to identifying online hate speech and to conduct an effective social media campaign to counter negative messages has significantly increased after their participation at the social media boot camps. Hence, the awareness of youth participants on hate speech in social media and their active use of social media (creating their own posts, sharing and liking posts) have increased.

According to the findings of the second objective, after their participation in the social media boot camps, youth participants were motivated particularly to report hate speech content in social media and to create social media campaigns to counter negative messages. Further, they have become more critical and careful before sharing or reacting to such content after the social media boot camps. However, there were a considerable number of youth participants who did not intend to produce social media content due to lack of time, interest and fear of backlash. This suggests that the continuous encouragement and support must be provided to the youth in order to enhance their confidence to challenge the negative impact caused by social media content.

Interestingly, the findings of awareness level on fake news and hate speech and the engagement of youth prior to the social media literacy boot camps demonstrate that they may not be social media savvy as popularly believed. This further suggests that even though the youth spend most of their time with social media, they must be made aware of its responsible use to achieve unity and peace among all the ethnicities in Sri Lanka. The findings of this study would also enable the policy makers and organizations and well wishers who intend to increase the digital literacy among the youth to implement suitable projects and policies to enhance peace and reconciliation in Sri Lanka through social media.

Funding: This study was financially supported by Search for Common Ground (Search), Sri Lanka.

Acknowledgements

Authors would like to thank the project team of the “WT2: Work Together, Win Together” Project - Phase 2 of Search, Sri Lanka for their assistance in carrying out this research study.

References

- Ahmad, T. (2020). Freedom of Expression during COVID-19. Library of Congress. Retrieved from: <https://www.loc.gov/law/help/covid-19-freedom-of-expression/srilanka.php>
- Asia Pacific Institute of Digital Marketing (Pvt) Ltd. (2021). Digital Outlook Sri Lanka 2021: Annual Market Insight Report. Asia Pacific Institute of Digital Marketing (Pvt) Ltd.
- Burrell, G and Morgan, G (1982). Sociological Paradigms and Organisational Analysis. London: Heinemann.
- Chandimal, D. & Fernando, R. (2020). Freedom of Expression vs. Hate Speech, Fake and Misleading News. Groundviews. Retrieved from <https://groundviews.org/2020/05/03/freedom-of-expression-vs-hate-speech-fake-and-misleading-news/>
- Crotty, M (1998). The foundations of social research: Meaning and perspective in the research process. Allen & Unwin, St Leonards, NSW.
- Department of Census and Statistics Sri Lanka. (2019). Computer Literacy Statistics - 2019 (Annual). Department of Census and Statistics Sri Lanka
- Fake News. (2018). In *Cambridge online dictionary*. Retrieved from <https://dictionary.cambridge.org/us/dictionary/english/fake-news>
- Ganguly, M. (2020). Sri Lankan Officials Stoke Covid-19 Communal Hate:
- 11 Years After Civil War's End, No Reconciliation Efforts. Human Rights Watch. Retrieved from: <https://www.hrw.org/news/2020/05/19/sri-lankan-officials-stoke-covid-19-communal-hate>
- Garland, L. (2013). The Rise of Red-Robbed Islamophobia in Sri Lanka. New Internationalist. Retrieved from: <https://newint.org/blog/2013/04/15/islamaphobia-in-sri-lanka/>
- IMADR. (2020). Inputs For Thematic Report On The Rise Of Anti-Semitism And Other Forms Of Racism, Racial Discrimination, Xenophobia And Related Intolerance In Times Of Covid-19. Retrieved from https://imadr.org/wordpress/wp-content/uploads/2020/06/IMADR_Racism-and-COVID-19_12June2020.pdf
- Kemp, S. (2022). Digital 2022: Sri Lanka. Retrieved from <https://datareportal.com/reports/digital-2022-sri-lanka#:~:text=Social%20media%20statistics%20for%20Sri,Sri%20Lanka%20in%20January%202022>

- Meta, (n.d.). Hate Speech. Retrieved from <https://transparency.fb.com/de-de/policies/community-standards/hate-speech/>
- Samaratunge, S. & Hattotuwa, S. (2014). Liking Violence - A study of hate speech on Facebook in Sri Lanka. Centre for Policy Alternatives.
- Senaratne, D. (2021). Who is obliged to police hate speech: Social networks or governments? Daily FT. Retrieved from: <https://www.ft.lk/columns/Who-is-obliged-to-police-hate-speech--Social-networks-or-governments-/4-715336>
- Suleiman, O. (2020). Like India, Sri Lanka is using coronavirus to stigmatise Muslims. Al Jazeera. Retrieved from <https://www.aljazeera.com/opinions/2020/5/20/like-india-sri-lanka-is-using-coronavirus-to-stigmatise-muslims/>
- Weerakkody, N. (2008). *Research methods for media and communication*. Oxford University Press.

Media Space for Female Political Representatives in Sri Lanka: A Study on Women Politicians Appearing on TV Programs

H.P. Sajitha Lakmali
Senior Lecturer
Department of Mass Media
Sri Palee Campus, University of Colombo.
sajitha@spc.cmb.ac.lk

Abstract:

Adeline Molamure, Sri Lanka's first female legislator, entered into the State Council of Ceylon in 1931 by winning a by-election following her father's demise. Forty eight years later, in 1979, Sri Lanka officially initiated its television broadcasting. The newly introduced audio-visual media soon turned into the citizens' primary source of information. On June 5, 1979, the government took over the ITN, very first tv station, as President J. R. Jayewardene's address to the Non-Aligned Countries conference in Havana, Cuba, was not broadcast live due to a technical failure. In the course of television's evolution in Sri Lanka, political programs became part and parcel of their line-up. In this research, the focus is given on how television media space has been granted to the female political representatives for political programs. For this study, seven state and private channels were selected Sri Lanka Rupavahini Corporation (SLRC), Independent Television Network (ITN), Sirasa TV, Derana TV, Wasantham TV, Shakthi TV, and Dan TV television channels. There, in the period of 92 days from March 1, 2021, to May 31, 2021, the total broadcast time of those channels studied was 2208 hours, different content aired around the clock was taken into account. Female political representatives have been given comparatively less media space. And the subject areas discussed with them are also limited and softened. Accordingly, women in politics have been marginalized in the media landscape and have to be reconstitute their identity as a special influence group that has not been given adequate attention.

Key Words: Women, Television Media, Politics, Political Programme

රූපවාහිනී දේශපාලන වැඩසටහන් තුළ කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතවරියන්ගේ මාධ්‍ය අවකාශය භාවිතය

සජිතා ලක්මාලි
ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාවාරිය
ජනමාධ්‍ය අධ්‍යයන අංශය
ශ්‍රී පාලි මණ්ඩපය, කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය
sajitha@spc.cmb.ac.lk

සංක්ෂේපය

ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රථම කාන්තා ව්‍යවස්ථාදායකවරිය වූයේ 1931 දී නිදහස් රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවට තම පියාගේ අභාවයෙන් පසු පැවැත්වූ අතුරු මැතිවරණයකින් ජයගත් ඇඩ්ලින් මොලමුරේජය. ඉන් දශක හතළිහකට පසුව එනම් 1979 දී පළමු රූපවාහිනී මාධ්‍ය ශ්‍රී ලංකාවේ නිල වශයෙන් ආරම්භ විය. පුරවැසියාගේ ප්‍රධාන තොරතුරු මාධ්‍යය බවට ශ්‍රව්‍ය දෘශ්‍ය ලක්ෂණවලින් සමන්විත මෙම මාධ්‍යය පත් විය. කියුබාවේ හවානාහි දී නොබැඳි සමුළුව අමතා කරන කතාව තාක්ෂණික දෝෂයක් නිසා සජීව වීකාශනය නොකිරීම හේතුකොට ගෙන 1979 ජුනි 05 වන දින එවකට ජනාධිපති ජේ.ආර් ජයවර්ධන මෙම මාධ්‍ය ආයතනය රජයට පවරා ගැනීමත් සමඟ දේශපාලන වැඩසටහන් ප්‍රචාරය ආරම්භ විය. මෙම පර්යේෂණයේ දී අවධානය යොමු කරනු ලබන්නේ දේශපාලන වැඩසටහන් සඳහා කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතවරියන්ට රූපවාහිනී මාධ්‍ය අවකාශය ලබා දී ඇති ආකාරය පිළිබඳ ව යි. එය තෝරා ගත් රාජ්‍ය සහ පෞද්ගලික නාලිකා 07ක් එනම් ජාතික රූපවාහිනිය, ස්වාධීන රූපවාහිනිය (ITN), සිරස ටී.වී, ටී.වී දෙරණ, වසන්තම් ටී.වී, ශක්ති ටී.වී. සහ DAN TV යන රූපවාහිනී නාලිකා මෙම අධ්‍යයනය සඳහා තෝරා ගන්නා ලදී. එහිදී 2021 මාර්තු 01 දින සිට 2021 මැයි මස 31 වන දින දක්වා වූ දින 92ක කාල සීමාව තුළ එම නාලිකාවල දිනක සමස්ත විකාශන ගුවන් කාලය වන පෑ 24ක කාලය ආවරණය වන පරිදි පෑ 2208 ක කාලයක් අධ්‍යයනයට ලක් කොට ඇත. කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතවරියන්ට රූපවාහිනී මාධ්‍ය අවකාශය ලබා දී ඇත්තේ සැලකිය යුතු ලෙසම අවම මට්ටමකිනි. එමෙන්ම එහි සාකච්ඡාවට බඳුන් වන විෂය ද අවම වපසරියක පවතී. ඒ අනුව දේශපාලනයේ නියුතු කාන්තාවන් මාධ්‍ය තුළ ආන්තිකරණයට ලක් කර ඇති බවත් ප්‍රමාණවත් අවධානයක් ලබා නොදුන් විශේෂ බලපෑම් කණ්ඩායමක් බවත් හඳුනා ගත හැකිය.

ප්‍රමුඛ පද: කාන්තාව, රූපවාහිනී මාධ්‍ය, දේශපාලනය, දේශපාලන වැඩසටහන්

හැඳින්වීම

හීබ්‍රෙව් අනුවාදයට (Hebrew version) අනුව ආදම්ගේ ශරීරයෙන් ඉල ඇටයක් ඉවත් කිරීමෙන් දෙවියන් වහන්සේ විසින් පළමු කාන්තාව වන ඊවා (Eva) නිර්මාණය කිරීමෙන් පිරිමින්ට සාපේක්ෂව කාන්තාවට ද සමාන අයිතියක් පවතින බව ඓතිහාසිකව තහවුරු කරන ලදී. 2012 ලෝක ආර්ථික සංසදයේ දී තහවුරු කරගත් පරිදි පිරිමින්ට සාපේක්ෂව කාන්තාවන්ට ද සමාන මානව හිමිකමක් වෙනුවෙන් පෙනී සිටීමට අයිතිය ඇති බව තහවුරු කරන ලදී. ඒ අනුව කාන්තාවන්ගේ දේශපාලන භාවිතය සමාජයක් ලෙස අධ්‍යයනය කිරීම වැදගත් වේ. සමාජ සන්දර්භයෙහි (Social context) වැදගත් සමාජ ප්‍රභවයක් ලෙස දේශපාලනය (Politics) හැඳින්විය හැකිය. ග්‍රීක භාෂාවේ polis යන පර්යාය පදයෙන් මෙම යෙදුම බිහි විය. දේශපාලනය යනුවෙන් අර්ථ දැක්වනුයේ අප කෙරෙහි බලපාන කාරණයන් පාලනය

කිරීම පිළිබඳ සිය “සංස්ථාවන්” ශාස්ත්‍රීයව හැදෑරීමකි. කේ. ලෝසන් (K.Lozen)”දේශපාලනය සාමූහික මානව ක්‍රියාකාරකම් සංවිධානය කිරීමේ ක්‍රමෝපායක් වේ. යනුවෙන් දක්වා ඇත.

ලෝසන් ප්‍රකාශ කරන අයුරින් මෙවැනි සාමූහික මානව ක්‍රියාකාරකම් සඳහා සංවිධානගත වූ වඩාත් සංකීර්ණ ආකෘති වශයෙන් ඉපැරණි නගර රාජ්‍යය, අධිරාජ්‍යය, ජාතික රාජ්‍යය සහ එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධාන දැක්විය හැකිය. එසේ වුවත් සංවිධානාත්මක දේශපාලන ආයතන සමඟ ඇති සම්බන්ධතාව අනුව පමණක් දේශපාලනය අවබෝධ කරගැනීම සුදුසු නොවේ. එනමින් දේශපාලනයේ අර්ථය පටු විය හැකිය. ඉතාලි ජාතික නිකලෝ මැකියාවලි (Nikalo Makiyawali) දක්වන පරිදි දේශපාලනය යනු මෙවැනි සටහනකි. “දේශපාලනය එක්තරා කලාවක් පිළිබඳ විද්‍යාවකි. රටක රාජ්‍ය යන්ත්‍රණය (Government mechanism) තුළ ජන සමූහයා දේශපාලන ස්වරූපයක් (Political form) ගන්නා කාර්යයන්ගෙන් පිරි පුළුල් ක්‍රියාවලියක නිරත වෙති. එම ක්‍රියාවලිය දේශපාලනික බලගලනයක දෝලනය වන අතර එමගින් සමාජය දේශපාලනික දෘෂ්ටිවාදීකරණයට ලක් වේ.

මේ අනුව කාන්තාවන්ගේ විඥානය පුළුල් කිරීමේ ප්‍රධාන අවකාශයක් සංහතික මාධ්‍යයට පවතී. මේ අනුව ජාතික තලයේ පවතින සන්නිවේදන ව්‍යුහය ආශ්‍රිතව කාන්තාව සහ මාධ්‍ය අතර පවතින සම්බන්ධතාව විමසා බැලිය යුතුයි. මෙම සන්නිවේදන අවකාශයන් පිරිමින් සහ කාන්තාවන් අතර බෙදී යාමේ දී පවතින්නේ අසමමිතික ස්වරූපයකි. සමාජීය සහ පවතින ආර්ථික ව්‍යුහයන් අනුව කාන්තාවක වීම නිසාම ඇය පීඩාවට පත්වන අවස්ථාවන් පවතී. මෙහි දී ජාත්‍යන්තර මාධ්‍යවේදීන්ගේ සංගමය 2015 මාර්තු මස නිකුත් කරන ලද වාර්තාවට අනුව කාන්තාව සම්බන්ධයෙන් වූ ස්වයං සංකල්ප වර්ධනය කිරීමේ දී ද සමාජය තුළ මාධ්‍ය භාවිතයෙහි පවතින්නේ සාධනීය නොවන තත්ත්වයක් බව පෙන්වා දෙන ලදී. මෙය දේශපාලනයේ නියුතු කාන්තාවන් කෙරෙහි වඩාත් පීඩා ගෙන දෙන ආකාරයේ ප්‍රචාරණයන් පසුගිය දශක කිහිපය තුළ මාධ්‍ය හැසිරීම සියුම් ලෙස නිරීක්ෂණය කරන විට පෙනී යයි. එහි දී ප්‍රධාන වශයෙන්ම කාන්තාවන්ට තම දේශපාලන අදහස හෝ මතය ප්‍රකාශ කිරීමට මාධ්‍ය තුළ ලබා දෙන සීමිත අවකාශය නිරීක්ෂණය කිරීමෙන් ද තහවුරු කර ගත හැකිය. මෙය ප්‍රාදේශීය පළාත් සහ ජාතික මට්ටම්වල දී විශාල වශයෙන් කැපී පෙනෙන තත්ත්වයකි. මෙම තත්ත්වය ඇති වීම කෙරෙහි බලපාන ඓතිහාසික සාධක ගණනාවක් පවතී.

1832 වසරේ කලමිබු ජ(ර්)නල් පුවත්පතේ ආරම්භයත් සමඟ ශ්‍රී ලංකාවේ නූතන ජනමාධ්‍යයේ ආරම්භය සටහන් වූ අතර එය අද වන විට වසර 190ක් සම්පූර්ණ කරයි. තව ද 1931 වසරේ දී ශ්‍රී ලංකාවේ ජනතාවට හිමි වූ සර්වජන ඡන්ද බලය, වර්ෂ 2022 වන විට වසර 91ක් කාලයක් සම්පූර්ණ කරයි. මෙය පුරුෂයන්ට සාපේක්ෂව කාන්තාවන්ට ද මෙම අයිතිය හිමි වූ අවස්ථාවකි. මහා බ්‍රිතාන්‍යයේ මෙම අයිතිය කාන්තාවන්ට හිමි වන්නේ ඊට වසර තුනකට පසුවයි. මේ සමස්ත කාලසීමාව තුළ මැතිවරණ ක්‍රියාවලිය සහ ජනමාධ්‍ය සමඟ ඇත්තේ අන්‍යෝන්‍ය වූ සම්බන්ධතාවක් වන අතර එය කාලානුරූපීව යම් සන්ධිස්ථාන පසු කරමින් වර්ධනීය අවධියකට පැමිණ තිබේ. ඒ ගමන් මඟ තුළ 2016 අංක 12 දරන තොරතුරු දැනගැනීමේ පනත සහ 2017 අංක 16 දරන පළාත් පාලන මැතිවරණවලට අදාළ වූ සංශෝධන පනත සම්මත වීම සුවිශේෂ තත්ත්වයක් වන අතර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ස්ථාපනය කිරීමේ අර්ථයෙන් ගත් කල ප්‍රගතිශීලී පියවර තැබීමකි.

එහි දී එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානයේ සහ පළාත් පාලන අමාත්‍යාංශයේ මෙහෙයවීම මත, 2017 අංක 16 දරන සංශෝධිත පළාත් පාලන මැතිවරණ පනත ලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ පාර්ලිමේන්තුවේ බහුතර ඡන්දයෙන් සම්මත වූ සංශෝධිත පනත මගින් ශ්‍රී ලංකාවේ පළාත් පාලන ආයතන තුළ

25% ක කෝටාවක් කාන්තා නියෝජනයන් වෙනුවෙන් වෙන් කිරීමට කෙටුම්පත් විය. ඒ තුළින් අම්පාර දිස්ත්‍රික්කයේ කාර්තිවී ප්‍රාදේශීය සභාව සහ මඩකලපුව දිස්ත්‍රික්කයේ කොරලේපත්තුව ප්‍රාදේශීය සභාව හැර අනෙකුත් සියලු ම ප්‍රාදේශීය සභාවල මුළු කාන්තා නියෝජනය 22.3%ක් දක්වා ඉහළ නියෝජනයකට ගෙන එමින් ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රාදේශීය දේශපාලනය තුළ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ගේ සහභාගිත්ව අවකාශය පුළුල් කිරීමට හැකියාව ලැබී ඇත. මීට පෙර ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් සඳහා එම ආයතනවල ලැබී තිබුණේ 1.7% ක තරම් කුඩා අවකාශයකි. එලෙස ම ජාතික දේශපාලන තලය තුළ ගත් විට ශ්‍රී ලංකාවේ සමස්ත කාන්තා ජනගහන ප්‍රතිශතය වූ 52% ට සාපේක්ෂව පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීධුර සංඛ්‍යාවෙන් 5.38% ක ප්‍රතිශතයක කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයක් ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව තුළ දක්නට ලැබේ. එලෙස ම, සියලු දෙනාට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, (Democracy For everyone) යන තේමාව මුල් කොට ගනිමින් 1889 වසරේ දී පිහිටුවා ගත් IPU (Inter-Parliamentary Union) සංවිධානය මගින් එක් එක් රටවල පාර්ලිමේන්තු දේශපාලන නියෝජනය තුළ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් හා සැසඳීමේ දී අදාළ සමීක්ෂණයට භාජනය කරන ලද ලෝකයේ රටවල් 190ක් ඇසුරෙන් ශ්‍රී ලංකාව පාර්ලිමේන්තු දේශපාලනය තුළ කාන්තා දේශපාලන සහභාගිත්වය 176 වන ස්ථානයෙහි ස්ථානගත කරයි. (<https://data.ipu.org/women-ranking?month=7&year=2022>).

මාරියා බ්‍රේඩන් 1996 දී දක්වන පරිදි පුවත්පත් සහ රූපවාහිනී මාධ්‍ය විසින් කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතවරියන් සම්බන්ධයෙන් දක්වන ආකල්පීය ස්වරූපය ඉතා පසුගාමී මතය එම මතයකි. දේශපාලනයේ නියුතු කාන්තාවන්ට හානිදායක වන ආකාරයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇති බවත් ඇය වැඩි දුරටත් සඳහන් කරනුයේ මාධ්‍ය වල පෙනී සිටීම සඳහා අවකාශයන් වෙන් කිරීමේ දී ප්‍රවෘත්ති මාධ්‍ය වල යම් කිසි ප්‍රමාණයක අවකාශයක් ලැබුණ ද දේශපාලන මතයන් ප්‍රචාරණයේ දී සහ ඒ වෙනුවෙන් පෙනී සිටීමේ දී කාන්තාවන්ට ලැබෙන මාධ්‍ය අවකාශය ඉතාමත් සීමිත බැවිනි. මාධ්‍ය පසුගිය වසර 80 පුරාම කාන්තාවන් සම්බන්ධයෙන් දෙබිඩි පිළිවෙතක් අනුගමනය කරන බව පැහැදිලි වේ. විශේෂයෙන්ම කාන්තාවන්ගේ පෙනුම පෞරුෂය සහ පවුල් සබඳතා පිළිබඳ අදහස් පිරිමි අපේක්ෂකයන් කෙරෙහි එතරම් මතු නොවන අතර කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතවරියන් කෙරෙහි වඩාත් ඉස්මතුව දැක්වේ.

"Time" සඟරාවට අනුව 2020 වසරේ දේශපාලන බලය අතින් වඩාත්ම ශක්තිමත් පුද්ගලයන් අතර විලී රාජ්‍යයේ කාන්තාවෝ හතර දෙනෙක් සිටිති. ඒ අනුව බලන කල ලෝක දේශපාලනය තුළ කාන්තාවෝ කැපී පෙනෙන භූමිකාවක් ඉටු කරති. මෙය පකිස්ථානය නවසීලන්තය තායිවානය පිලිපීනය ආදී රට වල ඓතිහාසික ලෙස කාන්තාව නිරූපණය වූ ආකාරය නිරීක්ෂණය කිරීමේ දී දැක ගත හැකිය. Global Media Monitoring Project (GMMP) 2020 දී සඳහන් කරන පරිදි මාධ්‍ය සමාජයේ යථාර්ථයන් නිරූපණය කරන අතරම මාධ්‍යයේ හැසිරීම දෙස බලන විට කාන්තාවන් සහ පුරුෂයන් පිළිබඳ වාර්තාකරණයේ දී කාන්තාව පිළිබඳ වැරදි මතයන් ව්‍යාප්ත කිරීම මෙන්ම සමබර තොරතුරු අවකාශයක් ලබා නොදීම සිදු වේ. GMMP වාර්තාවෙන් ද අපේක්ෂා කරනුයේ මෙම මාධ්‍යයේ හැසිරීම කාන්තාවන් සහ පුරුෂයන් සම්බන්ධයෙන් සමබර තත්ත්වයකින් පවත්වාගෙන යාමයි.

න්‍යායාත්මක ප්‍රවේශය

අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහස සහ මාධ්‍ය ඔස්සේ ඉදිරිපත් කරනු ලබන කරුණු කෙරෙහි ප්‍රවේශ වීමට පුරවැසියාට පවතින නිදහස ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මඟින් තහවුරු කෙරෙයි. මෙය පොදු පිළිගැනීම වන නමුත් ව්‍යවහාරයේ පවත්නා සාමාන්‍ය දැනුම හෙවත්, පොදු පිළිගැනීම, යන්නෙන් දැක්වෙන අවබෝධය ස්වාභාවික යයි බොහෝ දෙනෙක් විශ්වාස කරති. එසේ වුව ද එය දේශපාලනික මැදිහත්වීමක් ඔස්සේ ගොඩ නගනු ලබන දෙයකි. එසේ අනුමතිය නිෂ්පාදනය කිරීමේ ක්‍රියාවලිය පිළිබඳව වෝල්ටර් ලිප්මාන් සුක්‍රගත කිරීමක් කළ අතර, ජනප්‍රිය ආණ්ඩුවල ප්‍රචාරණ ව්‍යාපෘති විධිමත් ඉන්ද්‍රියයක් ලෙස පෙනී සිටිමින් විදග්ධ සහ වැදගත් අංගයක් ලෙස වර්ධනය වූ දිස් වන අයුරු හෙතෙම පහදයි. (Lippmann, 1932) ලිප්මාන්ගේ මෙම සුක්‍රගතකිරීම් වඩාත් අර්ථ ගන්වමින් සංවර්ධනය කරන ලද්දේ නොම් වොම්ස්කි විසින් වන අතර, වොම්ස්කි හා එඩ්වඩ් එස්. හර්මන් එක්ව සම්පාදිත **Manufacturing Consent; The political Economy of the Mass Media** කෘතිය මඟින් ප්‍රචාරණයක මාදිලි කිහිපයක් පෙන්වා දෙයි. එහිදී එම ප්‍රචාරණ මාදිලියක් නාභිගත වන්නේ ධනයෙහි හා බලයෙහි විෂමතාව සහ ජනමාධ්‍යයේ කැමැත්ත හා තෝරා ගැනීම් මත පදනම් වූ තලයන් කෙරෙහි බව ඔවුහු සඳහන් කරති. එලෙස ම මුදල් සහ බලය භාවිත කර ප්‍රවෘත්ති පෙරා දක්වන බව ද ප්‍රවේශ කිහිපයක් ඇසුරෙන් ඔවුහු දක්වති. 'පෙරහන්' හෙවත් 'ෆිල්ටර්ස්' ලෙසින් අප හඳුනා ගන්නේ ඒවායි. මෙහි දී අප අවධානය කරන්නේ මෙම පෙරහන් (Filters); මාධ්‍ය හා මාධ්‍ය න්‍යායපත්‍ර සැකසීමට සහ ක්‍රියාත්මක වීමට බලපානු ලබන්නාක් මෙන් ම දේශපාලනයට ප්‍රවිෂ්ට වන කාන්තාවන් නිර්-මාධ්‍ය භාවිතයක රඳවා තබා ගැනීම කෙරෙහි බලපානු ලබන අවිඥානික උත්සාහය සම්බන්ධවයි. පළමු වැන්න න්‍යායපත්‍ර සැකසීමේ න්‍යාය වන අතර එය ඒ මොහොතේ වඩාත් වැදගත්ම ඒවා ලෙස ඉදිරිපත් කරන ඇතැම් කරුණු කෙරෙහි මාධ්‍ය අවධානය යොමු කිරීමට මාධ්‍ය සතු හැකියාව පිළිබඳව සැලකිලිමත් වෙයි. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් දේශපාලනික සහ මැතිවරණ කේෂත්‍රයේ යම් යම් කරුණු කෙරෙහි මහජන අවධානය පක්ෂග්‍රාහී වී එයින් අනෙක් පාර්ශ්වයන්ට හානියක් සිදු වේ. (Garcia,2007:78).

දෙවැන්න, රාමුගත කිරීමේ න්‍යාය, (Framing Theory) යි. මෙහි දී මාධ්‍යයට අවැසි ලෙස දේශපාලන පණිවිඩ සහ අන්තර්ගතයන් ද ඒවා කවුරුත් ඔස්සේ තහවුරු කරන්නේ ද යන්න තීරණය කෙරෙයි. ඒ තුළින් මාධ්‍ය වෙත ප්‍රවේශ වීමට දේශපාලන සහිතවරියන්ට පවතින අවම ඉඩකඩ (ජාතික, පළාත්, ප්‍රාදේශීය); කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතයන්ට හිමිවන අඩු පිළිගැනීමට හේතු ඉහත න්‍යායයන් ඇසුරෙන් විග්‍රහ කළ හැකිය.

උක්ත තත්ත්වයන් සිද්ධි අධ්‍යයනයක් ඇසුරෙන් විශ්ලේෂණය සඳහා තෝරා ගත් නියැදිය රූපවාහිනී මාධ්‍යයේ දේශපාලන වැඩසටහන්වලට විශේෂිත වන අයුරින් අධ්‍යයනය කොට ඇත. එහිදී සමස්ත අධ්‍යයනය ප්‍රතිශතාත්මක ලෙස සහ තෝරා ගත් කාල සීමාව තුළ එක් එක් රූපවාහිනී නාලිකාවේ හැසිරීම අනුව වෙන් වෙන් වශයෙන් අධ්‍යයනයට ලක් කොට ඇත.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

ශ්‍රී ලංකාවේ මාධ්‍ය ක්ෂේත්‍රයේ වර්ධනය සහ එහි සමකාලීන හැසිරීම් අවධානයට යොමු කරන විට, ශ්‍රී ලංකාවේ මාධ්‍ය භාවිතය තුළ දේශපාලන සහිතවරියන්ට තම අදහස් ප්‍රකාශනයට සහ මාධ්‍යයෙහි පෙනී සිටීමට පවතින මාධ්‍ය අවකාශය පිළිබඳ ව මෙම අධ්‍යයනය සිදු කරනු ලැබේ. මෙහි දී නියැදි ක්‍රමය අනුව මූලික වශයෙන් රූපවාහිනී මාධ්‍ය යටතේ රාජ්‍ය හිමිකාරීත්වය සහිත සහ පෞද්ගලික හිමිකාරීත්වය සහිත රූපවාහිනී නාලිකා ද ඇතුළත්ව, සිංහල සහ දමිළ මාධ්‍යයෙන් සිය වැඩසටහන් විකාශය කරන නාලිකා ද, දකුණේ ජනතාව මෙන් ම උතුරු නැගෙනහිර පළාත්වල ජනතාව ද නරඹන රූපවාහිනී නාලිකා ලෙස ද සියලු භාෂා කතා කරන ජන කොටස්වල ග්‍රාහක ආකර්ෂණය දිනා ඇති නාලිකා ද ලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ සමස්ත භූගෝලීය සීමාව ආවරණය වන පරිදි මෙම රූපවාහිනී නාලිකා නියැදිය සඳහා තෝරාගෙන ඇත. ඒ අනුව ජාතික රූපවාහිනිය, ස්වාධීන රූපවාහිනිය (ITN), සිරස ටී.වී, ටී.වී දෙරණ, වසන්තම් ටී.වී, ශක්ති ටී.වී. සහ DAN TV යන රූපවාහිනී නාලිකා මෙම අධ්‍යයනය සඳහා තෝරා ගන්නා ලදී. එහිදී 2021 මාර්තු 01 දින සිට 2021 මැයි මස 31 වන දින දක්වා වූ දින 92ක කාල සීමාව තුළ එම නාලිකාවල දිනක සමස්ත විකාශන ගුවන් කාලය වන පෑ 24ක කාලය ආවරණය වන පරිදි පෑ 2208ක කාලයක් අධ්‍යයනයට ලක් කොට ඇත.

එකී අධ්‍යයනයේ දී පවතින කොට්ඨාස 19 තත්ත්වය තුළ ඇතැම් වැඩසටහන් නැවත විකාශයන් ලෙස අවස්ථා කිහිපයක දී විකාශය කරනු නිරීක්ෂණය වූ අතර එහිදී එම කාලානුරූපික ප්‍රායෝගික ගැටලුව පිළිබඳව සලකා බලා අදාළ වැඩසටහන වාර කිහිපයක් විකාශය වුව ද එක් වාරයක් ලෙස සලකමින් අධ්‍යයනය තුළ නිරීක්ෂණ කරන ලදී. එලෙස ම මෙම වැඩසටහන් අධ්‍යයනය කිරීමේ දී අදාළ නාලිකාව හෝ වෙනත් පාර්ශ්වයක් හෝ විසින් අදාළ වැඩසටහනේ පිටපතක් අන්තර්ජාලය වෙත උඩුගත කොට තිබුණු අතර, එලෙස අන්තර්ජාලයට උඩුගත නොවී තිබුණු වැඩසටහන් මෙම අධ්‍යයනය තුළ අන්තර්ගත වී නොමැත.

තව ද මෙම අධ්‍යයනයේ දී විශේෂ අවධානය යොමු වූයේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් සඳහා රූපවාහිනී අවකාශය තුළ සිය අදහස් සන්නිවේදනය සඳහා ලැබෙන අවකාශය අධ්‍යයනය කිරීම සඳහා විය. මෙම අධ්‍යයනය තුළ දී ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතයන්ට රූපවාහිනී නාලිකා වල සැලකිය යුතු ඉඩක් නොලැබීම කරණ කොට ගෙන මෙම අධ්‍යයනයේ සීමාව ජාතික තලයේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතයන්ට රූපවාහිනී නාලිකාවල විකාශන අවකාශයෙන් සිය අදහස් සන්නිවේදනය කිරීමට සහ රූපවාහිනී මාධ්‍ය තුළ පෙනී සිටීමට ලද ඉඩකඩ ප්‍රමාණාත්මකව අධ්‍යයනය කිරීම දක්වා පුළුල් කරන ලදී.

මෙම අධ්‍යයනය තුළ කාන්තා දේශපාලන සහිත නියෝජිතවරියන්ට මාධ්‍ය තුළ පෙනී සිටීම අදහස් ප්‍රකාශ කිරීම මෙන් ම කාන්තා විෂය මූලික කොට ගත් සිදුවීම් පෙළ ගැස්වීම සඳහා වෙන් වූ ඉඩකඩ ක්‍රමවේදීයව අධ්‍යයනයට ලක් කරන ලදී. එබැවින් මෙම අධ්‍යයනය ගුණාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය යටතේ සිදු කරනු ලබන අන්තර්ගත විශ්ලේෂණය නැමැති පර්යේෂණ ක්‍රමවේදයාවට අනුකූලව විශ්ලේෂණය වෙයි.

මෙම අධ්‍යයනයේ දී කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් සඳහා මාධ්‍ය අවකාශය තුළ ලැබෙන ඉඩකඩ නිරීක්ෂිත කාලය ලෙස තෝරා ගැනුණේ 2021 මාර්තු මස 01 වන දින සිට 2021 මැයි මස 31 දක්වා වූ දින 92ක කාලයකි. එහි දී එකී කාලසීමාව මෙම අධ්‍යයනයෙහි නිරීක්ෂණයට බඳුන් කළ

කාලය ලෙස ගැනීම සඳහා බලපෑ සමාජීය සහ ඓතිහාසික වශයෙන් වැදගත් වූ සාධක කිහිපයකි.

ඒ අනුව මාර්තු මාසය තෝරා ගැනීමට හේතුව වන්නේ ජාත්‍යන්තර කාන්තා දිනය මාර්තු 08 වන දිනය ට යෙදී තිබීමත් මාර්තු මාසය කාන්තා මාසය ලෙස පොදුවේ පිළිගැනීමත් ය. ඒ දෙවන ජාත්‍යන්තරයේ (1910) දී කාන්තාවන් 100කට වැඩි ප්‍රමාණයක් ලොව රටවල් 17ක් නියෝජනය කරන වෘත්තීය සමිති, සමාජවාදී පක්ෂීන් සහ වැඩකරන කාන්තා එකමුතුවල ඒකරාශීත්වය යටතේ කෝපන්හේගන් නුවර කරන ලද අරගලය මඟින් ජාත්‍යන්තර කාන්තා දිනය ලෙස මාර්තු 08 වන දින ප්‍රකාශයට පත් කර ගැනීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙසයි. එලෙස ම මෙම අරගලයේ දී මැයි මස 01 වන දින ජාත්‍යන්තර කම්කරු දිනය ලෙස නම් කිරීමත් සිදු විය.

එලෙස ම ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකුව විසින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික සහ සමාජ සංඛ්‍යාත (2020) වාර්තාව අනුව 2019 වසරේ දී ශ්‍රී ලංකාවේ ශ්‍රම බලකායෙන් 34.5%ක් කාන්තාවන් වන අතර, විදේශ රැකියා සඳහා සංක්‍රමණය වී ඇති කාන්තා පිරිස ප්‍රතිශතයක් ලෙස 39.9%කි. එවැනි සැලකිය යුතු මට්ටමේ කාන්තා ප්‍රතිශතයක් ජාතික ආදායම වෙත දායකත්වය දක්වන බැවින් එය කම්කරු දිනයෙන් ඇරඹෙන මැයි මාසය තුළ කාන්තා හඬ අවදි කිරීම සඳහා මාධ්‍ය තුළ ඉඩ කඩ හිමි වූයේ කෙසේ දැයි අධ්‍යයනය කිරීමට සාධක ලෙස ගන්නා ලදී.

එලෙස ම අප්‍රේල් මාසය මෙම අධ්‍යයනය සඳහා තෝරා ගැනීමට හේතු ලෙස මෙම මාසය තුළ සිංහල හින්දු අලුත් අවුරුදු සමය පැවතීමත්, එනිසා විවිධ ජාතීන්ගේ අනන්‍යතා ලක්ෂණ විදහා දැක්වෙන කාල සීමාවක් වීමත් වෙළෙඳපොළ පදනම් කරගත් අවශ්‍යතා ජනනය වීමේ වැඩි ප්‍රවණතාවක් සහිත මාසයක් වීමත් දැක්විය හැකි ය. එලෙස ම ලොව ප්‍රථම අග්‍රාමාත්‍යවරිය වන සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිනියගේ උපන් මාසය වීමත් කාන්තා දේශපාලන සහභාගිත්වයේ පැතිකඩෙන් වැදගත් වන මාසයක් වීමත් අප්‍රේල් මාසය මෙම අධ්‍යයනය සඳහා තෝරා ගැනීමට සාධක ලෙස දැක්විය හැක. එමෙන් ම මැයි මාසය යනු ද සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිනිය ලොව ප්‍රථම රාජ්‍ය නායකවරිය බවට පත් වීමේ ආදර්ශය ලබා දුන් මාසයයි.

මෙකී උක්ත අධ්‍යයන සීමාවන්ට යටත්ව ශ්‍රී ලංකාවේ විකාශන කටයුතු සිදු වන රූපවාහිනී නාලිකා 54න් නාලිකා 07ක පමණ සංඛ්‍යාවක් මඟින් අධ්‍යයනයට බඳුන් කළ නියැදිය සඳහා තෝරා ගැනීම් සිදු කර ඇත.

විශ්ලේෂණය

රූපවාහිනී නාලිකාවලට අදාළ සිද්ධි අධ්‍යයනයට අනුව රාජ්‍ය සහ පෞද්ගලික යන නාලිකා හිමිකාරිත්වයේ හේදයකින් තොරව ද එම රූපවාහිනී නාලිකාවල විකාශන භාෂා මාධ්‍ය හේදයකින් තොරව ද තෝරා ගත් සිංහල භාෂාවෙන් විකාශන කටයුතු කරන සහ දමිළ මාධ්‍යයෙන් විකාශන කටයුතු කරන රූපවාහිනී මාධ්‍ය නාලිකා මෙහි දී නිරීක්ෂණයට ලක් කරන ලදී. එහි දී රාජ්‍ය හිමිකාරිත්වය සහිත රූපවාහිනී නාලිකා ලෙස ජාතික රූපවාහිනිය, ස්වාධීන රූපවාහිනිය සහ වසන්තම් (දමිළ) නාලිකාව ද පෞද්ගලික හිමිකාරිත්වය සහිත රූපවාහිනී නාලිකා ලෙස සිරස ටී.වී, ටී.වී දෙරණ, ශක්ති ටී.වී සහ DAN TV යන නාලිකා තෝරාගෙන ඒවායේ වැඩසටහන් නිරීක්ෂණයට බඳුන් කරන ලදී. තව ද 2021 වසරේ මාර්තු, අප්‍රේල් සහ මැයි යන මාසවලට අදාළව මෙම නාලිකාවල වැඩසටහන් නිරීක්ෂණය කළ අතර, ඒවා කාන්තාවන් ඉලක්ක කර ගත් වැඩසටහන්, දේශපාලන වැඩසටහන් සහ

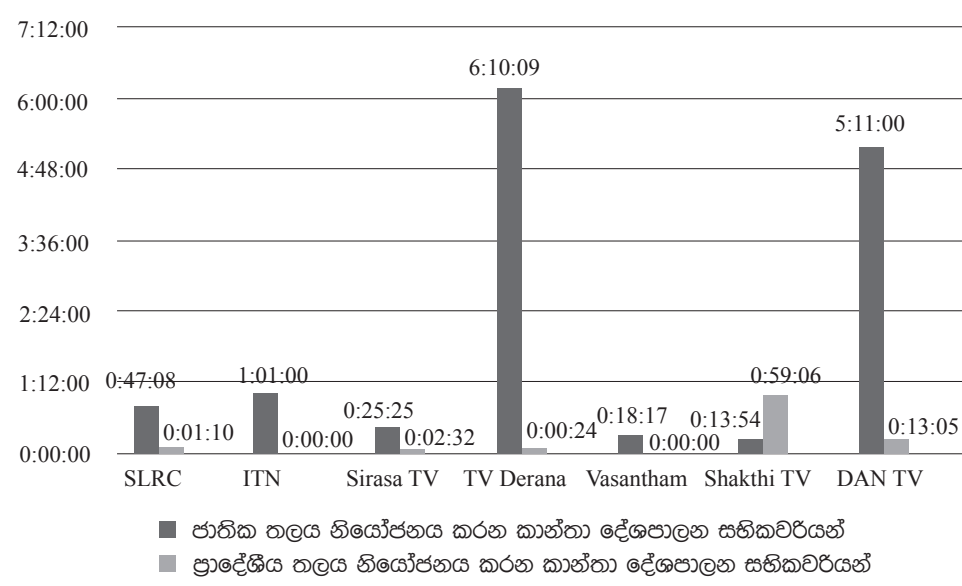
ප්‍රචාරණ ලෙස කාණ්ඩ කොට අධ්‍යයනයට බඳුන් කරන ලදී. මෙහිදී අවධානය යොමු කරන ලද්දේ, කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට සිය අදහස් ජනතාව වෙත සන්නිවේදනය කිරීම සඳහා ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රධාන මාධ්‍ය විකාශන මාධ්‍ය වල ඉඩකඩ හිමි වන්නේ කුමන ආකාරයකින් ද යන්න විශ්ලේෂණාත්මකව ගවේෂණය කිරීම සඳහාය.

එහි දී, නිරීක්ෂණයට ලක් කළ කාල සීමාව තුළ අදාළ රූපවාහිනී නාලිකා කොවිඩ් 19 තත්ත්වය හේතු කොට ගෙන සිය විකාශන කටයුතුවල දී පෙර පටිගත කරන ලද වැඩසටහන්වල නැවත විකාශයන් නැවත නැවත සිදු කිරීම නිරීක්ෂණය වූ අතර, එම කාලීන ප්‍රායෝගික අභියෝගය හේතුවෙන් නැවත විකාශනවල දී වැය වූ ගුවන් කාලය ගණනනය කිරීමකින් තොරව මෙම සිද්ධි අධ්‍යයනය මෙහෙයවන ලදී. එලෙස ම එම නාලිකා අන්තර්ජාලය වෙත උඩුගත නොකරන ලද වැඩසටහන් ද මෙහි දී සලකා බැලීමකට ලක් වූයේ නැත.

ප්‍රාදේශීය සහ පළාත් මට්ටමින් කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට රූපවාහිනී නාලිකාවල තම අදහස් සන්නිවේදනය කිරීම සඳහා ප්‍රමාණවත් ඉඩ ප්‍රස්තාවක් හිමි වෙනවා ද, යන්න නිරීක්ෂණය කිරීමෙන් අනතුරුව ඔවුන් හට සැලකිය යුතු මට්ටමේ ඉඩක් රූපවාහිනී නාලිකා තුළ හිමි නොවීම කරණ කොට ගෙන ජාතික මට්ටමේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට රූපවාහිනී මාධ්‍ය තුළ සිය අදහස් සන්නිවේදනය සඳහා අවකාශය ලැබී ඇත්තේ කෙසේ දැයි අධ්‍යයනය කරන ලදී.

එහි දී අදාළ කාල සීමාව තුළ අවසානයේ දී පොදුවේ ප්‍රාදේශීය සහ ජාතික කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට රූපවාහිනී මාධ්‍ය තුළ අවකාශය ලැබුණේ මෙලෙසිනි.

- නිරීක්ෂණයට කළ කාල සීමාව තුළ තෝරා ගත් රූපවාහිනී නාලිකා තුළ ප්‍රාදේශීය සහ ජාතික තලයන් නියෝජනය කරන කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට අවකාශය හිමිව තිබුණේ මේ ආකාරයටය.

(ප්‍රස්තාර අංක 1)

සිද්ධි අධ්‍යයනය තුළ ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට ලැබුණු අවකාශය සැලකිය යුතු අන්දමේ එකක් නොවූ බැවින් මෙම නිරීක්ෂණය පොදුවේ ජාතික සහ පළාත් මට්ටමේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් දක්වා ප්‍රසාරණය කොට අධ්‍යයනය කරන ලදී. පොදුවේ ජාතික මට්ටමේ සහ ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් හට නිරීක්ෂිත නාලිකා තුළ ගුවන් කාලය වෙන් කිරීම පිළිබඳව නිරීක්ෂණය කළ අතර ඒ මගින් පහත කරුණු නිරීක්ෂණය විය.

- සමස්ත වැඩසටහන්වල ගුවන් කාලයෙන් පොදුවේ ජාතික සහ ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට සිය අදහස් සන්නිවේදනය කිරීමට ලද අවකාශය සහ එම අවකාශය හිමි වූ වැඩසටහන්වල සමස්ත ගුවන් කාලය මෙසේ විශ්ලේෂණය කළ හැකි ය.

	SLRC	ITN	Sirasa TV	TV Derana	Vasantham TV	DAN TV	Shakthi TV	Total
	17:25:47	14:27:05	11:54:24	23:09:28	10:43:32	8:50:00	11:17:14	97:47:30
	0:48:18	1:01:00	0:22:57	6:10:33	0:18:17	5:24:05	1:13:00	15:17:10
	4.6%	7.0%	3.21%	26.67%	2.8%	61.1%	10.8%	15.6%

(වගුව අංක :01)

	නිරීක්ෂණය කරන ලද සමස්ත කාන්තා නියෝජිතවරියන් සහභාගී වූ වැඩසටහන්වල ගුවන් කාලය
	කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතවරියන් සඳහා වෙන් වූ කාලය
	කාන්තා නියෝජිතවරියන් සහභාගී වූ වැඩසටහන්වල ගුවන් කාලයෙන් ප්‍රතිශතාත්මක ලෙස ඔවුන් සඳහා වෙන් වූ කාලය

ඒ අනුව සමස්තයක් ලෙස ගත් කළ නිරීක්ෂණයට ලක් කළ කාල සීමාව තුළ කාන්තාවන් සඳහා වෙන් වූ වැඩසටහන්, දේශපාලන වැඩසටහන් සහ ප්‍රවෘත්ති යන වැඩසටහන් කාණ්ඩවල පොදුවේ ජාතික සහ ප්‍රාදේශීය තලයේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් සඳහා වැඩි ම ගුවන් කාලය වෙන් කරන ලද නාලිකාව බවට පත්ව ඇත්තේ ටී.වී දෙරණ නාලිකාවයි. එය අදාළ කාලසීමාව තුළ පෑ 6යි මිනිත්තු 10යි තත්පර 33ක් කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් වෙත සිය විකාශන ගුවන් කාලයෙන් වෙන් කර ඇති අතර එකී කාලය අන්තර්ගත වන්නේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් අන්තර්ගත වූ වැඩසටහන් සඳහා වෙන් වූ පෑ 23යි මිනිත්තු 09යි තත්පර 28ක් වූ කාලයක් තුළය. එනම් අදාළ කාලයෙන් පොදුවේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට ලැබී තිබුණේ 26.7%ක ප්‍රතිශතයකි. එහෙත් ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයකට මෙම කාලයෙන් ලැබුණේ තත්පර 24ක තරම් සුළු කාලයක් වන අතර එය පොදුවේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට සිය අදහස් දැක්වීමට ලැබී තිබූ කාලයෙන් 0.11% ක ප්‍රතිශතයකි. එම කාලය හිමි වී තිබුණේ කොළඹ මහනගර සභාවේ නගරාධිපතිනිය වන රෝසි සේනාණායක හටය. ප්‍රතිශතාත්මකව කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට සිය අදහස් ජනතාවට ගෙන යාම සඳහා වැඩිම ඉඩක් ලැබුණේ DAN Tv නාලිකාව ඔස්සේයි. එම නාලිකාව කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් අන්තර්ගත වැඩසටහන් විකාශය සඳහා වෙන් කළ ගුවන් කාලය වූ පෑ 8යි මිනිත්තු 50න්, පෑ 5යි මිනිත්තු 24යි තත්පර 5ක් හෙවත් 61.1%ක ප්‍රතිශතයක් කාන්තා

දේශපාලන නියෝජිතයන්ගේ අදහස් සඳහා වෙන් කළ අතර ජාතික සහ ප්‍රාදේශීය තලයේ කාන්තා නියෝජනයන් සඳහා පොදුවේ එම අවකාශය වෙන් කර තිබිණි. ඒ අතර කාන්තාවන් ඉලක්ක කොට ගෙන නිෂ්පාදනය කරන ලද වැඩසටහන්වල වැඩි වශයෙන් ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන්ට ඉඩ ලබා දී තිබිණි. එලෙස අවකාශය උදා වුණු ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් සිය අදහස් සන්නිවේදනයේ දී, “කාන්තා දේශපාලන සහභාගිත්වය, කාන්තා ව්‍යවසායකත්වය, පශ්චාත් යුද පරිසරය තුළ කාන්තාවට බලපාන ගැටලු සහ අභියෝග, ඉස්ලාම් සමාජය තුළ කාන්තාවගේ අයිතිවාසිකම්, ස්ත්‍රීපුරුෂ සමාජභාවය මත පදනම් වූ හිංසනය සහ ළමා ආරක්ෂණය” වැනි තේමා කේන්ද්‍රගත කොට ගත් බව නිරීක්ෂණය විය.

	Duration	(%)
දේශපාලන වැඩසටහන් සඳහා වෙන් වූ සමස්ත ගුවන් කාලය	243:14:00	99.59%
කාන්තා දේශපාලන නියෝජිතවරයන්ට හිමි වූ කාලය	01:00:00	0.41%

(වගුව අංක :03)

නිරීක්ෂිත නාලිකා තුළ විකාශය වූ දේශපාලන වැඩසටහන්වල සමස්ත කාලයෙන් ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන සහිතයන් හට සිය අදහස් දැක්වීම සඳහා ලැබී තිබුණේ මිනිත්තු 60ක කාලයක් පමණි. එනම් දේශපාලන වැඩසටහන්වල සමස්ත විකාශ කාලය වූ පෑ 243යි මිනිත්තු 14ක කාලයෙන් 0.41%ක ප්‍රතිශතයක් තරම් වූ කුඩා කාලයකි. ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් සඳහා වැඩි ම අවකාශයක් හිමි කර දුන් වැඩසටහන බවට පත් වූයේ DAN Tv නාලිකාව නිෂ්පාදනය කරන 'භාරතී' වැඩසටහනයි. නිරීක්ෂණයට ලක් කළ කාල සීමාව තුළ පොදුවේ ජාතික සහ ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් හට සිය අදහස් සන්නිවේදනය සඳහා අඩු ම ගුවන් කාල අවකාශයක් වෙන් කරන ලද්දේ වසන්තම් ටී.වී. නාලිකාවේ ය. එය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් අන්තර්ගත වැඩසටහන්වල ගුවන් කාලයෙන් ප්‍රතිශතයක් ලෙස 2.8%ක් වන අතර ගුවන් කාලමය වශයෙන් මිනිත්තු 18යි තත්පර 17ක කාලයකි. ජාතික මට්ටමේ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් අතුරින් වැඩි ම ගුවන් කාල අවකාශයක් වෙන් වූයේ වත්මන් රජය පාර්ශ්වයේ කාන්තා නියෝජනයන්ට වන අතර රාජ්‍ය අමාත්‍ය විශේෂඥ වෛද්‍ය සුදර්ශනී ප්‍රනාන්දුපුල්ලේ, වැඩි ම වාර ගණනක් රූපවාහිනිය ඔස්සේ අදහස් සන්නිවේදනය කළ කාන්තා දේශපාලන නියෝජනය විය. රජයේ පාර්ශ්වය නියෝජනය කරමින් අවස්ථාව හිමි කර ගත්තේ අමාත්‍ය පවිත්‍රා වන්නිආරච්චි සහ රාජ්‍ය අමාත්‍ය විශේෂඥ වෛද්‍ය සුදර්ශනී ප්‍රනාන්දුපුල්ලේ ය.

නිගමනය

ඉහත සඳහන් දත්තයන්ට අනුව පහත පරිදි පොදු නිගමනයන් කිහිපයකට එළඹිය හැකිය. රූපවාහිනී දේශපාලන වැඩසටහන් ඉදිරිපත් කරනු ලබන්නේ ප්‍රධාන වශයෙන්ම පුරවැසියන්ගේ දේශපාලන විඥානය පුළුල් කිරීමේ අර්ථයෙන් වුවද ඒ තුළින් තම මාධ්‍ය ආයතනයේ දේශපාලන අදහස ප්‍රචාරය කිරීම සහ එම අදහස තහවුරු කර ගැනීමේ දී ඒ වෙනුවෙන් වඩාත්ම සුදුස්සන් නිර්ණය කිරීමේ කාර්යයද මාධ්‍ය විසින්ම සිදු කරනු ලබන න්‍යායපත්‍ර සැකසීමේ සහ රාමුගත කිරීමේ න්‍යායයන් අනුව පැහැදිලි ලෙස ඉහත දත්තයන් මඟින් තහවුරු කොට ඇත.

එමෙන්ම කාන්තාවන් ප්‍රධාන වශයෙන් ප්‍රමුඛ සහ ජනප්‍රිය දේශපාලන අදහස් දැක්වීම වෙනුවට කාන්තාවන්ට පොදුවේ වැදගත් වන කරුණු තමන්ට හිමි විෂය ක්ෂේත්‍රය තුළ සාකච්ඡා කර ඇත. නිරීක්ෂණය කළ කාල සීමාව තුළ රජයේ පාර්ශ්වය නියෝජනය කරන ජාතික මට්ටමේ කාන්තා දේශපාලන සහිතවරියන් මාධ්‍ය වෙත අදහස් දැක්වීමේ දී ඒවා කේන්ද්‍ර ගත වී තිබුණේ කොවිඩ් 19 වසංගත ව්‍යාප්තිය සහ එය පාලනය සම්බන්ධයෙන් රජය අනුගමනය කරන ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳව දැනුම්වත් කිරීම සඳහාය. මන්ද සෞඛ්‍යය විෂයභාර ප්‍රධාන අමාත්‍යවරු දෙක ම දරන්නේ කාන්තාවන් වීම හේතුවකට ගෙනයි. උදාහරණයක් ලෙස රජයේ පාර්ශ්වය නියෝජනය කරමින් අවස්ථාව හිමි කර ගත් අමාත්‍ය පවිත්‍රා වන්නිආරච්චි සහ රාජ්‍ය අමාත්‍ය විශේෂඥ වෛද්‍ය සුදර්ශනී ප්‍රනාන්දුපුල්ලේ යන අයගේ සන්නිවේදනය කේන්ද්‍රගත වූයේ කොවිඩ් 19 ව්‍යාප්තිය, එන්නත්කරණය, කොවිඩ් 19 පාලනය සඳහා රජයේ ක්‍රියාමාර්ග ආදිය සම්බන්ධ සන්නිවේදනයන් සඳහාය.

උතුර සහ නැගෙනහිර පළාත් නියෝජනය කරන දමිළ ප්‍රාදේශීය කාන්තා දේශපාලන නියෝජනයන් සිය අදහස් සන්නිවේදනයේ දී, “කාන්තා දේශපාලන සහභාගිත්වය, කාන්තා ව්‍යවසායකත්වය, පශ්චාත් යුද පරිසරය තුළ කාන්තාවට බලපාන ගැටලු සහ අභියෝග, ඉස්ලාම් සමාජය තුළ කාන්තාවගේ අයිතිවාසිකම්, ස්ත්‍රීපුරුෂ සමාජභාවය මත පදනම් වූ හිංසනය සහ ළමා ආරක්ෂණය” වැනි තේමා කේන්ද්‍රගත කොට ගත් අතර ඒවා කාන්තාවන් විසින්ම මතු කළ යුතු ගැටලු ලෙස පුරවැසියන්ට ඒත්තුගන්වන්නට මාධ්‍ය අවකාශය යොදාගන්නා ලදී. එය යම් ආකාරයක සැලකිය යුතු මට්ටමේ ධනාත්මක ප්‍රවණතාවක් මෙන්ම පුරුෂයන්ගේ විෂය පථයෙන් මෙම මතවාදයන් දුරස් කිරීම වැනි සාමාන්‍යමත බලපෑමක් ද එයින් සිදු විය.

රාජ්‍ය සහ පෞද්ගලික මාධ්‍යයන් කාන්තාව දේශපාලනයෙන් දුරස් කර හුදෙක් කාන්තා නියෝජනය සඳහා සංකේතමය වටිනාකමක් පමණක් ලබා දෙන ආකාරයක් නිගමනය කළ හැකිය.

එමෙන්ම කාන්තාවන්ට තම අදහස් ප්‍රකාශනයට සහ මාධ්‍යයේ පෙනී සිටීමට ප්‍රමාණවත් සහ සැලකිය යුතු ඉඩක් ලබා නොදීම මඟින් රූපවාහිනී මාධ්‍යය දේශපාලනයේ නියුතු කාන්තාවන් සමාජය තුළ ආන්තිකරණයකට ලක් කිරීම සිදු කරයි. ඉදිරියේ දී මේ පිළිබඳව පර්යේෂණ කරන්නන්ට විවර වන ක්ෂේත්‍රයක් නම් කාන්තාවන් මෙම දේශපාලන වැඩසටහන්වලට සම්බන්ධ වීමට දක්වන අනුකූලතාවෙහි යම් අඩුවක් පවතින්නේ ද යන්නයි.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- Braden, M. (1996). *Women Politicians and the Media: Women's Studies*.
- Gramsci, A. (2007). *Prison notes*. London: Elec Book.
- Herman, E. S., & Chomsky, N. (2002). *Manufacturing consent: The political economy of the mass media*: Pantheon.
- Kearney, R. N. (1981). Women in Politics in Sri Lanka. *Asian Survey*, 21(7), 729–746. <https://doi.org/10.2307/2643618>

- Mouffe, C. (1979). *Hegemony and Ideology In Gramsci In Gramsci and Marxist Theory* (ed) Moufee: Routledge and Kegan Poul.
- 6th Global Media Monitoring Project“*Who Makes the News*” (2020).
- Retriever from <https://www.tagesanzeiger.ch/der-vergewaltiger-bist-du-775392656026>
- Retriever from <https://recef.org/wp-content/uploads/FEM-ELEC-ONU-IDEA-monitoring-medias-genre-EN.pdf>
- Retriever from https://www.cbsl.gov.lk/sites/default/files/cbslweb_documents/statistics/otherpub/ess_2020_s1.pdf
- Retriever from <https://samsn.ifj.org/wp-content/uploads/2015/03/SRI-LANKA.pdf>
- Retriever from <https://data.ipu.org/women-ranking?month=7&year=2022>

Upcountry Politics and Literary Contribution of Women

How have song literature been used in struggles for the rights of the upcountry people in Sri Lanka?

Anusha Sivalingam
Lecturer, Department of Mass Media,
Sri Palee Campus, University of Colombo

anusha@spc.cmb.ac.lk

Abstract

At the end of the 18th century, the British Land Reforms greatly affected the economy of many countries. The famine that followed in the early 19th century claimed many lives. Due to the resulting of the economic crisis, the British government decided to take poor and victim workers to the colonized countries. It is recorded in history as states by M.C. Kandiah in his research book 'Sithaikkappatta Malaiyaha Thamilarhal' (Disfigured Upcountry people) "Due to the famine in India, a large number of people agreed to come to Sri Lanka. These people were brought to Sri Lanka by ships by the British Government. When brought in such a way, many lives were lost. The British tried to exploit the labor of the highlanders for production of coffee, tea, rubber, coconut and cocova. The capitalist class completely exploited the livelihood of these uneducated people. During that time, a few people have tried to raise awareness among the people who cannot even understand the injustice happening to them and to criticize the politics surrounding the upcountry people and thereby bring justice to the people. Women's participation in this particular activism has been recorded only in a few places in history. Meenakshiyammal, a woman activist, can be mentioned as the first woman in that record list. Meenakshiyammal has politically worked for the progress and liberation of the upcountry people through song literature. This article tries to describe how Meenakshiyammal, a women activist, fought for the rights of the Sri Lankan upcountry people through song literature and how she instilled the thought of liberation through songs written and sung by Meenakshiyammal.

Key Words: Upcountry Literature, Woman Activist, Meenakshiyammal, Liberation of Upcountry, Upcountry History

மலையக அரசியலும் பெண்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பும்

இலங்கையில் மலையக வாழ் மக்களின் உரிமைகளுக்கான
போராட்டங்களுக்கு பாடல்கள் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டன?

அனுஷா சிவலிங்கம்

விரிவுரையாளர், ஊடக கற்கைத்துறை,
ஸ்ரீ பாளி வளாகம், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

anusha@spc.cmb.ac.lk

சுருக்கம்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பிரிட்டிஷாரின் நிலவரிச் சீர்திருத்தம் பல நாடுகளிலுள்ள பொருளாதாரத்தை அதிகமாகப் பாதித்தது. தொடர்ந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உருவான பசி-பஞ்சம் எத்தனையோ உயிர்களைக் காவு கொண்டது. அதனால் உருவான பொருளாதார நெருக்கடியினால் காலணி நாடுகளுக்கு கூலிகளை அழைத்துச் செல்ல பிரிட்டிஷார் செயற்பட்டனர். இந்தியாவில் காணப்பட்ட பஞ்சத்தினால் அதிகமான மக்கள் தொகை இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வர சம்மதித்தார்கள் என்று வரலாறில் பதிவாகியிருக்கின்றது. பிரிட்டிஷாரால் இந்த மக்கள் கப்பல் மூலம் இலங்கைக்கு கொண்டுவரப்பட்டனர். அவ்வாறு கொண்டுவரப்படும் போது ஏராளமான உயிர்களைக் கடலே காவு கொண்டது என்றும் மு.சீ. கந்தையா “சிதைக்கப்பட்ட மலையக தமிழர்கள்” எனும் ஆய்வு நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். கோப்பி, தேயிலை, இறப்பர், தென்னை மற்றும் கொகோவா போன்ற உற்பத்திகளுக்கு மலையக மக்களின் உழைப்பை உரிந்தெடுக்க பிரிட்டிஷார் முயற்சித்தனர். இந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வந்த மக்களை இலங்கையில் பெருந்தோட்ட பகுதிகளில் வைத்து அவர்களை தனித்த உலகமாக வைத்திருந்ததாக “சிதைக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள்” எனும் நூலில் சீ. கந்தையா மேலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். முதலாளித்துவ வர்க்கம் முழுமையாக, கல்வி பெறாத இம் மக்களின் வாழ்வியலை சுரண்டியெடுத்தது. தமக்கு நடக்கும் அநீதியைக்கூட விளக்கிக்கொள்ள முடியாது அதை எதிர்க்கத் தெரியாத மக்களுக்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கும் மலையக மக்களைச் சுற்றியுள்ள அரசியலை விமர்சிக்கவும் அதனூடாக மலையக மக்களுக்கு நீதியைப் பெற்றுத் தருவதற்கும் ஒரு சில நபர்கள் அக் காலத்தில் முயற்சித்திருக்கிறார்கள். இந்த குறிப்பிட்ட அரசியல் செயற்பாட்டில் பெண்களின் பங்களிப்பானது வரலாற்றில் சில இடங்களில் மட்டுமாவது பதிவாகியிருக்கின்றது. அந்த பதிவு பட்டியலில் முதல் பெண்மணியாக மீனாக்ஷியம்மாள் எனும் பெண் புரட்சியாளரை குறிப்பிட முடியும். மீனாக்ஷியம்மாள் பாடல் இலக்கியத்தின் மூலம் அரசியல் ரீதியாக மலையகவாழ் மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் அவர்களின் விடுதலைக்காகவும் செயற்பட்டிருக்கிறார். மீனாக்ஷியம்மாள் எனும் பெண் புரட்சியாளர் எவ்வாறு பாடல் இலக்கியத்தின் மூலம் இலங்கை மலையகவாழ் மக்களின் உரிமைகளுக்காக போராடினார் என்பதையும் பாடல் மூலம் எவ்வாறு விடுதலைக்கான சிந்தனையை விதைத்திருக்கிறார் என்றும் மீனாக்ஷியம்மாள் எழுதிய, பாடிய பாடல் வரிகள் மூலம் இக் கட்டுரையானது விவரிக்க முயற்சிக்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: மலையக இலக்கியம், பெண் புரட்சியாளர், மீனாக்ஷியம்மாள், மலையக விடுதலை, மலையக வரலாறு

அறிமுகம்

இன்பியல் இலக்கியம் கற்போருக்கு இன்பம் தரும் இலக்கியமாக இருப்பதுடன், அறிவியல் இலக்கியம் கற்போருக்கு அறிவை முதன்மைப்படுத்தும் இலக்கியமாக சித்தரிக்க முடியும். இருப்பினும் இலக்கியம் இந்த இரண்டு பகுதிகளிற்குள் அமைப்பது கடினம். ஏனெனில் இலக்கியப் படைப்புகள் இன்பம் தருவதாகவும் அறிவை முதன்மைப்படுத்துவதாகவும் அமையலாம். பொதுவாக இலக்கியம் என்றால் எழுத்து வடிவத்தில் உள்ள படைப்புகள் அடையாளக்காணப்படுகின்றன. லங்கேஸ்ட்டர் பல்கலைக்கழகத்தின் (Lancaster University) பேராசிரியர் டெரி ஈகன் குறிப்பிடுவது போல் “மொழி என்பது இலக்கியத்தின் சாரம்” ஆகும். 19ஆம் நூற்றாண்டின் விமர்சகர் வால்டர் “கற்பனைகளை உருவாக்கும் படைப்புகளாக” இலக்கியத்தை வரையறுத்திருக்கிறார். இலக்கியப் படைப்புகள் மூலம் குறிப்பிட்ட படைப்புகள் உருவான காலங்களையும் அப்படைப்புகள் சார்ந்த வரலாற்றையும், கலாச்சாரங்களையும், சமூகப் பண்புகளையும் புரிந்துகொள்ளமுடியும். மேலும் அப்படைப்புகளின் மூலம் வரலாற்றில் குறிப்பிட்ட காலங்கள் மற்றும் பரிமாற்றம் அடைந்த இல்லையெனில் மாறிய நிகழ்வுகளைப் பற்றி அறிய வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது.

கவிதை இலக்கியம் என்பது வரலாற்று உண்மைகள் மற்றும் தகவல்களை உணர்ச்சிகரமாக வழங்கும் இலக்கியமாக அமைந்திருக்கின்றது. இதுபோன்று உணர்ச்சிகரமான படைப்பிலக்கியத்தின் மூலம் இலங்கையில் அதிக காலம் கவனத்தில் கொள்ளாத இருப்பினும் காலாகாலமாக அன்றாட வாழ்க்கையில் அநீதிகளைக் கடந்து வந்துகொண்டிருக்கும் மலையக மக்களையும் அவர்களின் வாழ்வியல் தகவல்களையும் மற்றும் மலையக மக்களின் ஆதங்கத்தையும், உணர்ச்சிகளையும், கவிதை இலக்கியங்களின் மூலம் பதிவு கவிஞர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

மலையகத்தில் உருவான கவிதைகள் என்று பார்க்கும்போது வரலாறில் முற்றும்முழுதாக பதிவாகாத பெண் போராளியொருவராக மீனாக்ஷியம்மாளைக் குறிப்பிடலாம். இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையின் மூலம் மலையக சமூக நீதிக்காக குரல் கொடுத்த மீனாக்ஷியம்மாள் பற்றியும் அவர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திய கவிதை படைப்பிலக்கியங்கள் தொடர்பாகவும் மற்றும் அக்கவிதைகளால் அவர் விவரித்த மலையக மக்களின் கண்ணீர்களைப் பற்றியும் குறிப்பாக கவிதை இலக்கியத்தின் மூலம் மீனாக்ஷியம்மாள் சமூக, கலாச்சார, பொருளாதாரத்துடன் இணைந்திருந்த அரசியலை எவ்வாறு விவரித்தார் என்றும் இக்கட்டுரையானது விவரிக்க முயற்சிக்கின்றது. விசேடமாக அனைத்துத் திசைகளிலும் மலையக மக்களுக்கு எதிராக நடந்த அநீதிகளை கவிதைகள் மூலம் எதிர்த்து மீனாக்ஷியம்மாள் பணியாற்றிய அரசியல் பயணத்தை பற்றியும் விரிவாக விவரிக்க இந்த கட்டுரையானது முயற்சிக்கின்றது.

இலங்கை வாழ் மலையக மக்கள்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பிரிட்டிஷாரின் நிலவரிச் சீர்திருத்தம் பல நாடுகளிலுள்ள பொருளாதாரத்தை அதிகமாகப் பாதித்தது. தொடர்ந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உருவான பசி-பஞ்சம் எத்தனையோ உயிர்களைக் காவு கொண்டது. அதனால் உருவான பொருளாதார நெருக்கடியினால் காலனித்துவ நாடுகளுக்கு கூலிகளை அழைத்துச்செல்ல பிரிட்டிஷார் செயற்பட்டனர். இந்தியாவில் காணப்பட்ட பஞ்சத்தினால் அதிகமான மக்கள் தொகை இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குப் புலம் பெயர்ந்தார்கள். கோப்பி, தேயிலை, இறப்பர், தென்னை மற்றும்

கொகோவா போன்ற உற்பத்திகளுக்கு மனித உழைப்பை உரிந்தெடுக்க பிரிட்டிஷார் முயற்சித்தனர். இந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வந்த மக்களை இலங்கையில் பெருந்தோட்ட பகுதிகளில் வைத்து அவர்களை தனித்த உலகமாக வைத்திருந்ததாக “சிதைக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள்” எனும் நூலில் சீ. கந்தையா குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இலங்கை தமிழ் இன மக்களுக்குள் மலையகப் பகுதிகளில் வாழும் குறிப்பாக தேயிலை உற்பத்தி பகுதிகளிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் வாழும் இந்திய வம்சாவளியினர், மேற்கு பகுதிகளிலும், தெற்கிலும் வாழும் மக்கள் மற்றும் மலையகத்திலிருந்து சென்று வடக்கிலும் கிழக்கிலும் வாழ் இந்திய வம்சாவளியினர் ஆகியோரை இலங்கை வாழ் மலையக மக்கள் என்று குறிப்பிடுவதாக பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (சிவத்தம்பி, 1993). இலங்கைக்குள் நடந்த இனப் பிரச்சனைகளால் ஏராளமான மலையக மக்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றார்கள். அதிலும் ஏராளமான மலையகத் தமிழர்கள் மீண்டும் இந்தியாவிற்கே அனுப்பப்பட்டும் இருந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக இருக்கும் மக்களைத் தேசிய இனமாக ஏற்றுக்கொள்ள இலங்கை நாடு மறுத்தது. ஒட்டுமொத்த இலங்கை சமூகமே ஒதுக்கித் தள்ளிய பின்பும் இந்த மலையக மக்கள் அயராத உழைப்பை இலங்கை நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் வியர்வை சிந்திச் செய்யும் வேலைகளின் மூலம் அவர்களின் உழைப்பை உறிஞ்சியெடுப்பது தொடர்பான சிந்தனையோ அல்லது அந்த சுரண்டலை எதிர்த்து மனித உரிமைகளுக்காகப் போராட வேண்டும் என்ற சிந்தனையோ மலையக மக்களுக்கு ஆரம்பத்தில் இருக்கவில்லை. இக்காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்து மீனாக்ஷியம்மாள் எனும் புரட்சிப்பெண் இலங்கை வந்தடைகிறார். நடேசய்யரும் மீனாக்ஷியம்மாளும் இலங்கையில் வாழும் இந்திய மக்கள் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளைப் பார்த்து அதை எதிர்த்து அவர்கள் இருவரும் போராடுகிறார்கள். அவர்களுடன் இணைந்து மலையக மக்களையும் போராட வைக்கப் பல முயற்சிகளை எடுத்திருக்கிறார்கள். பத்திரிகையொன்றில் பணியாற்றும்போது தென்னிந்திய வர்த்தக விழாவொன்றில் கலந்துகொள்ள 1919 ஆம் ஆண்டு கொழும்புக்கு வந்த நடேசய்யர் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வாழ்ந்த இந்தியர்களின் நிலையை காண்கிறார். “அந்தக் காலத்தில் வெளியவர்கள் தோட்டங்களுக்குச் செல்ல அனுமதிக்காத போது புடவை வியாபாரிகளோடு சேர்ந்து தோட்டங்களுக்குச் சென்று மக்கள் படும் கொடுமையான வாழ்க்கையைப் பார்த்திருக்கிறார்” (சரவணன் என், 2019). பின்னர் இந்தியாவிற்குச் சென்று இலங்கை வாழ் இந்திய மக்கள் படும் துயரத்தை சிறு பிரசுரமாக அச்சடித்து வெளியிட்டிருக்கிறார் என்று என். சரவணன் “கள்ளத்தோணி” எனும் ஆய்வு நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 1920 ஆம் ஆண்டில் நடேசய்யர் மீண்டும் இலங்கைக்கு வருகிறார். வந்தபின் இலங்கையில் ஒரு பதிப்பகத்தையும் ஆரம்பித்திருக்கிறார். அதற்குப் பின்னர் மீனாக்ஷியம்மாள் எனும் பெண் இலங்கைக்கு வந்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது. நடேசய்யரும் மீனாக்ஷியம்மாளும் இணைந்து மலையக மக்களுக்காகச் செய்த அர்ப்பணிப்புகளாவன ஏராளம். நிச்சயமாக இலங்கை வரலாறில் அதிகமான போராட்டங்கள் மலையக போராட்டங்களாக இருந்திருப்பதற்கான அடித்தளம் போட்டது நடேசய்யரும் மீனாக்ஷியம்மாளுமே.

மலையக மக்களுக்காக நடேசய்யர் மற்றும் மீனாக்ஷியம்மாள் ஆகியோரின் செயற்பாடுகள்

நடேசய்யர் இலங்கைக்கு வந்து, ஆரம்பித்த பத்திரிக்கையில் மலையக மக்களின் கண்ணீரையும் அந்தக் கண்ணீரின் வரலாற்றையும் பதிவு செய்கிறார் மீனாக்ஷியம்மாள். உலகத்தில் நடந்த பல்வேறு போராட்டங்களில் ஆண்களின் பங்களிப்பைப் பற்றி உரத்து சொல்லும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பெண்களின் பங்களிப்பை பற்றிக் கூற மறுத்திருக்கின்றது. "His Tory"யை எழுதிய ஆண் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலர் தெரிந்தோ தெரியாமலோ வரலாற்றில் பெண்களது பங்கினை மறைத்து விட்டார்கள் என்று செல்வி திருச்சந்திரன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் ("இந்தியர்களது இலங்கை வாழ்க்கையின் நிலைமை" பின்னூரை, 2003). இலங்கை மலையகத்தில் நிகழ்ந்த போராட்டங்களிலும் பெண்களின் பங்களிப்பானது அதிகம் என்று கூறலாம். ஆனால் நடேசய்யரைப் பற்றி அறிந்தவர்களும் அறியாதவர்களும் ஆண் போராளிகளைப் பற்றி எழுத்தும் அளவிற்கு மீனாக்ஷியம்மாள் போன்ற பெண் போராளிகளைப் பற்றி வரலாற்றில் எழுத முன்வந்ததில்லை. மலையக மக்கள் வாழும் வாழ்க்கையின் துயரத்தைப் பதிவுசெய்ய கவிதைகளை எழுதி மீனாக்ஷியம்மாள் அப்பத்திரிகையில் பதிவு செய்கிறார். அது தொடர்ந்து மக்கள் அவர்கள் படும் துன்பத்தில் இருந்து விடுதலை பெறவும், அந்த விடுதலைக்கான விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தவும் பயன்படுத்திய ஆயுதமாக அமைந்தது கவிதை இலக்கியமே. மக்கள் வாழும் சமூகங்களுக்கு சென்று ஏராளமான கவிதைகளை மக்கள் முன் பாடி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியிருந்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது.

இலக்கியத்தினூடாக மலையக மக்களின் எழுச்சிக்காக மீனாக்ஷியம்மாள் எழுதிய பாடல்களும் அதனூடாக மலையக அரசியலை விமர்சித்தது எவ்வாறு என்பதும் "இலங்கை வாழ இந்தியர்களின் நிலைமை மிகவும் மோசமாகிக்கொண்டே இருக்கின்றது. இலங்கை வாழ இந்தியர்கள் ஒன்று சேர்ந்து உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்காக தீவிரமுடன் போராட வேண்டும். எதிர்காலத்தில் வரவிருக்கும் ஆபத்தை உணர்த்தி அவர்களிடையே அதிலும் முக்கியமாக இந்தியத் தோட்ட தொழிலாளர்களிடையே பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். அத்தகைய பிரசாரம் பாடல்கள் மூலமாகச் செய்யப்படின அதிக பலனளிக்கும். இதை முன்னிட்டே இலங்கை வாழ இந்தியர்களின் நிலைமையைப் பாடல்களின் மூலம் எடுத்துக்கூற முன் வந்துள்ளேன்."

(மீனாக்ஷியம்மாள் ந. 1940. இந்தியர்களது இலங்கை வாழ்க்கையின் நிலைமை. சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்: இலங்கை)

மீனாக்ஷியம்மாள் பாடிய பாடல்களில் குறிப்பாக சிங்கள பேரினவாதத்தை விமர்சிக்கும் கவிதைகள் அதிகம் எனக் கூறலாம். "சிங்கள பேரினவாதத்திற்கு எதிராக இலக்கியத்தினூடாக குரல் கொடுத்த முதல் பெண்மணி மீனாக்ஷியம்மாள் அவர்கள்" (சரவணன், 2019). மீனாக்ஷியம்மாள் என்பவர் இலங்கையில் முதல் பெண் கவிஞர் என்று பேராசிரியர் செ. யோகராஜா குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இலங்கையின் முதல் பெண் கவிஞர் மலையகத்திலிருந்து உருவாகியிருப்பதினூடாக மலையக இலக்கியத்திற்கு விசேட இடம் கிடைத்திருக்கின்றது என்று அவர் மேலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பிரிட்டிஷாரின் காலனித்துவத்தினால் இலங்கை வந்த இந்தியர்கள் இலங்கைக்கு அவர்களின் அயராத உழைப்பை வழங்கினாலும் இலங்கையரும் அவர்களை ஒரு தேசிய இனமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. உழைப்பை மட்டும் இலங்கை அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்த்தது. இந்த சிந்தனையில் சிக்கியிருந்த இனவெறியை மீனாக்ஷியம்மாள் அவரின் பாடல்கள் மூலம் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவந்திருக்கிறார்.

“இந்தியர் இலங்கையில் இருக்கக் கூடாதாம் அவர்களுக்
கேற்ற சுதந்திரம் கொடுக்கக் கூடாதாம்.”

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள மெட்டுப் பாடலானது அதிகார வர்க்கத்தின் ஆதிக்கத்தை நன்கு
விபரிக்கின்றது.

“கடன் வாங்கியே ஷோக்காய் நல்ல காரிலேறுவீர்
கனமாய் விஸ்கி பிராந்தி குடித்து கணக்கு விடுவீர்”

இலங்கை நாட்டில் மலையக மக்களின் வியர்வையை உரிந்தெடுத்து அந்த இரத்த நீரில்
சுவையை அனுபவித்துக்கொண்டு சொகுசு வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள் நிர்வாகம். இந்த சொகுசு
வாழ்க்கைக்காக உழைத்த மக்கள் அதில் சிறிதளவு கூட கேட்கவில்லை. அவர்கள் கேட்டது
அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அத்தியாவசியத்தை மட்டுமே. இங்கே சிந்திய உழைப்புக்கே
ஊதியம் தராதபோது எங்கே கொடுத்தார்கள் சோறும் கஞ்சியும்? இது அந்தக் காலத்தில், அதாவது
மீனாக்ஷியம்மாள் வாழ்ந்த காலத்தில் மட்டும் நிகழ்ந்த கொடுமையல்ல. இருபத்தியோராம் நூ
ற்றாண்டில் கூட அத்தியாவசிய சேவைகளை பெறாது துயரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள்
மலையக மண்ணில் இன்றும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். இவர்களின்
கண்ணீர் மீனாக்ஷியம்மாள் கேட்டும் துடைக்காத, பல ஆண்டுகள் கடந்தும் நம் தேசம் காது
கொடுத்து கேட்கின்றதா என தெரியவில்லை.

“காப்பாற்றவே பேசுவதாகக் கருணை காட்டுவீர்” என மீனாக்ஷியம்மாள் பாட்டின்
மூலம் கூறியிருக்கிறார். அந்தக் காலம் தொடங்கித் தற்போது வரை நம் மேலாதிக்கம்
இம்மக்களையும் அவர்களின் வாழ்வியலையும் காப்பாற்ற ஏராளமான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதாகக்
குரல்கொடுத்துக்கொண்டே தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அது வாக்கு முத்திரையை அடிக்கும்
வரை மட்டுமே என்பது நம் வரலாறு நமக்கு அடிக்கடி ஞாபகம் படுத்திக்கொண்டேதான் இருக்கின்றது.
இங்கே கேட்டோம்?

இலங்கையாரான இந்திய வம்சாவழியினரை (மேலும் இம்மக்களை இந்தியர் என அறிமுகப்
படுத்துவது குற்றமாகும்) மீண்டும் இந்தியாவிற்கே அனுப்ப இந்த கருணையற்ற நாடு முடிவெடுத்தது.
அந்த அநீதியை மீனாக்ஷியம்மையார் இவ்வாறு பாடியிருக்கிறார்.

“பாய்க்கப்பல் ஏறியே வந்தோம் - அந்நாள்
பலபேர்கள் உயிரினை யிடைவழி தந்தோம்
தாய் நாடென்றெண்ணி யிருந்தோம் - இவர்கள்
தகாத செய்கையைக் கண்டு மனமிக நொந்தோம்”

பஞ்சத்தினால் பிழைத்துக்கொள்ளலாம் என நம்பி வந்த நாடு, இம்மக்களுக்குச்
செய்த அநீதியானது இந்நாட்டின் வரலாற்றில் கறுப்பு எழுத்துக்களில் பதிவானது. “தாய்
நாடென்றெண்ணியிருந்தோம்” நாடு கடந்து கடல் தாண்டி வருகையில் பல உயிர்களைக் காவு
கொண்டு, எஞ்சியிருந்த உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு இலங்கை மண்ணை வணங்கி இது தான்
இனிமேல் நம் நாடு என நினைத்த மக்கள் இதுவரையும் துயரத்திலும் அதிகமானார் அதிகார
செருப்புக்கு அடிபணிந்தும் தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் வரலாறு இம் மக்களை நாட்டை விட்டு
வெளியேறச் செய்தது.

“இந்தியா விட்டு நாங்கள் தொழிலுக்கு
இலங்கைக்கு வந்த போது
சொந்தமாய் வேண்டியதை எங்களுக்கு
சொரிவோ மென்கிறீர்கள்”

மேலே குறிப்பிட்டுக் கவிதையின் மூலம் காலனித்துவ அதிகாரிகளினதும் அந்த அதிகாரத்தினால் பயனடைந்த முதலாளிகளின் வஞ்சத்தையும் மீனாக்ஷியம்மாள் நன்கு விவரித்திருக்கிறார். இப் பாடலின் மூலம் கேட்காமல் கேட்டிருக்கும் கேள்வியொன்று உள்ளது. எங்களுக்குத் தேவையானதை செய்துதருவீர்கள் என்று தானே கூட்டிவந்தீர்கள், ஆனால் நீங்கள் அதை செய்தீர்களா? என்ற கேள்வி இதில் உள்ளத்தமாக இருப்பது நன்கு தெரிகின்றது.

மீனாக்ஷியம்மாள் கீழே குறிப்பிட்டிருக்கும் கவிதையின் மூலம் கூறவரும் விமர்சனமானது இப்போது வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மலையக மக்களுக்கும், அப்போது வாழ்ந்த மலையக மக்களுக்கும் மட்டுமின்றி இந்த நாட்டின் ஒட்டுமொத்த சமுதாயத்திற்கே பொருந்தும் என்று கூறலாம். மக்கள் வேறு இங்கு அதிகாரிகள் வேறு. இந்த அனைத்து சமூகத்தினருக்கும் அந்த ஆதிக்கத்திற்கு கீழ் உள்ள சமூகத்தின் ஆலாவளமானது புரிவதில்லை என்று காலகாலமாக கூறிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். அந்த துயரம் அவர்களுக்குத் தெரியும், புரியும். மேகியாவாளி கூறுவது போல் அதிகாரத்திற்கு உள்ள பேராசையினால் அதிகாரத்திற்கு கீழ் சமூகத்தை வைத்திருக்கவே அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இந்த ஆழமான விடயத்தைத்தான் மீனாட்சியம்மாள் இந்தப் பாட்டின் மூலம் கூற முயற்சித்திருக்கிறார்.

“இந்தியத் தொழிலாளர் இங்கு வந்தார்கள்
இலங்கையைச் செழிக்கவே செய்து தந்தார்கள்
மந்திரிகள் மயக்கத்தில் மதி மறந்தார்கள்
மனம் வந்தபடி சட்டமாக்கப் பிறந்தார்கள்”

இறுதியில் இவ்வனைத்தையும் சிந்தித்தால், மனதிற்குள் தோன்றும் ஒரு விடயத்தை மாத்திரமே இங்கு பதிவு செய்யலாம் என நினைக்கிறேன். மீனாட்சியம்மாள் போன்ற பெண் போராளிகள் எங்கே? அநீதி பல்வேறு திசைகளிலும் உருவங்களிலேயும் நடந்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. போராட்டங்களின் அமைதிக் கோஷம் தாங்க முடியவில்லை.

மீனாக்ஷியம்மாள் எனும் புரட்சிப்பெண் பாடல்கள் மூலம் மலையக அரசியலை விமர்சித்தார். குறிப்பாக மெரும்பான்மை அரசியலும் அந்த அரசியலில் சிக்கித் திணறும் மலையக மக்களின் வாழ்க்கையும் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வந்த மீனாக்ஷியம்மாள் அரசின் மேலாதிக்கத்தையும் இந்திய : இலங்கை கூட்டு வர்த்தக தீர்மானங்களினால் பாதிக்கப்பட்ட மலையக மக்கள் தொடர்பாகவும் மீனாக்ஷியம்மாள் பாடல் வரிகள் மூலம் பதிவுசெய்திருக்கிறார். குறிப்பாக மலையக மக்களுக்கு விளங்காமலிருந்த அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சுற்றியுள்ள அரசியலை பாடல்கள் மூலம் புரியவைத்திருக்கிறார். அநீதிக்கு எதிராகப் போராடும் சிந்தனையை மலையக மக்களின் புத்திக்குள் விதைத்திருக்கிறார். இறுதியாக மீனாக்ஷியம்மாள் எழுதி பாடிய பாடல்கள் மூலம் மலையக எழுச்சிக்காகப் போராடும் களத்தை அவர் உருவாக்கியதாகக் கூறலாம். பெண் போராளியான மீனாக்ஷியம்மாள் அவரின் பாடல் வரிகள் மூலம் மலையக எழுச்சி அரசியல்

போராட்டத்தை இலக்கியத்தினூடாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். மேலும் இந்தக் கட்டுரையின் முடிவாக இலங்கை மக்கள் போராட்டங்களுக்கு ஆயுதம் ஏந்தாத இலக்கியத்தினூடாக போராடும் வலிமையைக் கொடுத்தவராகவும் மீனாக்ஷியம்மாள் வரலாற்றில் இடம் பிடித்திருக்கிறார்.

Referances :

- இரசிகமணி, செந்திநாதன். 2000. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி. கொழும்பு : மித்ரா பதிப்பகம்.
- கந்தையா, சி. 2015. சிதைக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள். இந்தியா : விடியல் பதிப்பகம்.
- கமல், திக்குவல்லை. 1995. ஒளி பரவுகிறது. சென்னை: தேசிய காலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடு.
- குமார், சி. 1995. மாடும் வீடும். கொழும்பு 13: கிறிஸ்தவ தொழிலாளர் சகோதரத்துவம் வெளியீடு.
- சரவணன், என். 2020. கள்ளத்தோணி. கொழும்பு : குமரன் பதிப்பகம்.
- சடகோபன், இரா. 2007. உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள். கொழும்பு: கௌரி பதிப்பகம்.
- சடகோபன், இரா. 2010. கசந்த கோப்பி. கொழும்பு: சூர்யா பதிப்பகம்.
- சடகோபன், இரா. 2014. கண்டிச் சீமையிலே. வீரகேசரி வெளியீடு.
- சித்ரலேகா, மௌ. 1986. சொல்லாத சேதிகள். யாழ்ப்பாணம்: பெண்கள் ஆய்வு வட்டம் வெளியீடு.
- சிவலிங்கம், மு. 2003. தேயிலை தேசம். தூரவி பதிப்பகம்.
- சிவத்தம்பி, கா. 1988. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. நியூ டெல்லி : New century பதிப்பகம்.
- சிவத்தம்பி, கா. 1993. முன்னுரை: இலங்கை மலையக தமிழர்களின் பண்பாடும் கருத்து நிலையும்”, உதயம் பதிப்பகம்
- செந்திவேல், கா. 2014. தோழர் மணியம் நினைவுகள். கொழும்பு: புதிய நீதி பதிப்பகம்.
- செல்வன், செம்பியன். 1973. ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள். திருகோணமலை: முன்னோடிகள் பதிப்பகம்.
- தம்பிஐயா, தே. 2000. இலங்கை தமிழ் சினிமாவின் கதை. கொழும்பு : VST பதிப்பகம்.
- தர்மலிங்கம், வீ. 2013. மலையகம் எழுகிறது. எழுதா ஊடக நிறுவனம் வெளியீடு.
- மதிவாணன், லெனின். 2012. ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும், பாக்யா பதிப்பகம்
- மல்லிகை 35 வெளியீடு. 2000. கொழும்பு: மல்லிகை வெளியீடு.
- மீனாக்ஷியம்மாள், 1993. இந்திய தொழிலாளர்கள் துயரசித்து. ஹட்டன்: சகோதரி பதிப்பகம்

- மௌனகுரு, சித்திரலேகா மற்றும் நு.மான். 1976. இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கியம். யாழ்ப்பாணம் : யாழ்ப்பாண வாசகர் சங்கம் வெளியீடு.
- வெற்றிச்செல்வி, வே. 2019. குப்பி (நாவல்). சென்னை : The Discovery பதிப்பகம்.
- வேலுப்பிள்ளை, பாலையா மற்றும் சக்தீ. 1969. தேயிலைத் தோட்டத்திலே. கொழும்பு : பாக்கியா பதிப்பகம்.
- சிவலிங்கம், டி. 2018. டேமல சினிமாவே லாங்கேய பூசனைய. மிஸ்டர்ம : அபிச பூகாணகசேர்.
- சிவலிங்கம், டி. 2018. கல் டீ வலிந் சிபிடு தோயன சீ லாங்கேய டேமல சாநிநா. காலகி : லாங்கேய பூவந்நக.
- கருணாகரன், சி. 2015. இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியம். <https://vallinam.com.my/version2/?p=1804> (Last accessed on February 1, 2015)
- தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம். <http://www.tamilvu.org/courses/degree/p101/p1014/html/p101441.htm>
- தினமணி செய்திகள். 2020. www.dinamani.com (Last accessed on July 29, 2020)
- <https://akkinikkunchu.com/>
- <http://theeran1959.blogspot.com/>

Utility of using Social media for political socialization of women and youth community

Nisanka Sandeepanie
Post Graduate Student
University of Kelaniya

nisankasandi2016@gmail.com

Abstract

Politics can be defined as the state governing process. Further Politics can be described as the struggle for power. Niccolo Machiavelli is regarded as the father of power politics. Every power struggle consists of three main aims. These are gaining power, Consolidation of power, and expanding power. Accordingly, the process of political socialization is extremely important in the society built in this culture. Political socialization is the act of acclimatizing people to the political system and training them to respond to the political system. It is implemented through a number of political and social agents. Especially the family, educational institutions, religious institutions, political parties, and the government as well as the mass media are the leading factors there. Now social media on the internet plays a leading role in political socialization. Here the research was devoted to the political and social contribution of the youth community who plays the leading role in society and the women community who pay a daily living inherited from a social culture such as breeding, feeding children, sewing, knitting, and cooking. The research sample was selected for representing both youth and women communities and also used a questionnaire and social media content to collect data for analyzing process. Then it was able to identify social media methods to use political socialization of youth and women community and how to help those methods to political socialization. It can be concluded that methods of communicating by users on social media platforms, methods of building interconnections with various information and social media platforms which supply facilities to exchange information has been helpful for the political socialization of the women and youth community.

Keywords: Women community, Youth community, Social media, Political Socialization

**ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා
සමාජ මාධ්‍ය යොදාගැනීමේ ශක්‍යතාව**

නිසංකා සංදීපනී
පශ්චාත් උපාධි අපේක්ෂක
කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
nisankasandi2016@gmail.com

සංක්ෂේපය

දේශපාලනය වූ කලී රාජ්‍ය පාලන ක්‍රියාවලිය ලෙස අර්ථ දැක්විය හැකිවේ. දේශපාලනය යන්න තවදුරටත් බලය සඳහා සිදුකෙරෙන අරගලයක් ලෙස විග්‍රහ කළ හැකිය. මෙම අදහස ඉදිරිපත් කරන්නන් බලවාදීන් ලෙස හැඳින්විය හැකි අතර බල දේශපාලනයේ පියා ලෙස ඉතාලි ජාතික නිකොලොයි මැකියාවෙලි සලකනු ලැබේ. සෑම බල අරගලයක්ම ප්‍රධාන අරමුණු ත්‍රිත්වයක් ඔස්සේ ක්‍රියාත්මක වන අතර බලය අල්ලා ගැනීම, බලය තහවුරු කර ගැනීම හා බලය ව්‍යාප්ත කිරීම එම අරමුණු ත්‍රිත්වය වේ. මේ අනුව ගොඩනැගී ඇති සංස්කෘතිය තුළ දේශපාලන සමාජානුයෝජන ක්‍රියාවලිය සඳහා සමාජයේ අතිශය වැදගත්කමක් හිමිවේ. දේශපාලන ක්‍රමයට පුද්ගලයන් හුරුකරවන්නා වූත්, ඒ ඇසුරෙන් දේශපාලන ක්‍රමයට ප්‍රතිචාර දැක්වීමට පුහුණු කරන්නාවූත් ක්‍රියාදාමය දේශපාලන සමාජානුයෝජනය වේ. දේශපාලන සමාජානුයෝජනය කාරක ගණනාවක් මගින් ක්‍රියාවට නැංවීම සිදුවේ. විශේෂයෙන්ම පවුල, අධ්‍යාපන ආයතන, ආගමික ආයතන, දේශපාලන පක්ෂ සහ ආණ්ඩුව මෙන්ම ජනමාධ්‍ය ද එහිදී ප්‍රමුඛ සාධක වේ. වර්තමානයේදී අන්තර්ජාලය ප්‍රමුඛ කරගත් සමාජ මාධ්‍ය දේශපාලන සමාජානුයෝජනයේ ප්‍රමුඛ කාර්යභාරයක් ඉටුකරයි. විවිධ වූ සමාජ කොට්ඨාස අතරින් සමාජයේ ගාමක බලවේගය වන තරුණ ප්‍රජාවගේ සහ වර්ගයා බෝකිරීම, දරුවන් පෝෂණය කිරීම, මැනුම් ගෙතුම් ඉවුම් පිහුම් කිරීම ආදී සමාජ සංස්කෘතියෙන්ම උරුම කර දුන් දෛනික ජීවිකාවක් ගෙවන ස්ත්‍රී ප්‍රජාවගේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනය පිළිබඳ ව මෙහිදී පර්යේෂණයට බඳුන් කරන ලදී. මෙම ප්‍රජාවන් ද්විත්වය නියෝජනය වන පරිදි තෝරාගනු ලැබූ නියැදියකට යොමුකරන ලද ප්‍රශ්නාවලියක් මගින් සහ සමාජ මාධ්‍ය අන්තර්ගතයන් අධ්‍යයනය මගින් රැස්කරගනු ලැබූ දත්ත විශ්ලේෂණය කරමින් නිගමන කරා එළඹෙන ලදී. ඒ අනුව ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවගේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනය සඳහා උපයෝගී කරගත හැකි සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රමවේද කිහිපයක් හඳුනාගැනීමට හා එම ක්‍රමවේද දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා උපකාරී වන අයුරු හඳුනාගැනීමට හැකිවිය. එහිදී සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා තුළ පරිශීලකයන් අතර සන්නිවේදන කටයුතු සඳහා භාවිත වන ක්‍රමවේද, විවිධ තොරතුරු අතර අන්තර් සම්බන්ධතා ගොඩනැගීම සඳහා භාවිත වන ක්‍රමවේද සහ තොරතුරු හුවමාරු කරගැනීම සඳහා සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා මගින් සපයා ඇති පහසුකම් ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවගේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනය සඳහා ඉවහල් වී ඇති බව නිගමනය කළ හැකි විය.

ප්‍රමුඛ පද: ස්ත්‍රී ප්‍රජාව, තරුණ ප්‍රජාව, සමාජ මාධ්‍ය, දේශපාලන සමාජානුයෝජනය

1. හැඳින්වීම

සමාජයක ප්‍රජා කණ්ඩායම් අතරින් ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවට හිමිවන්නේ සුවිශේෂී ස්ථානයකි. විශේෂයෙන්ම ස්ත්‍රීයට ස්වාභාවිකවම උරුම වී පවත්නා ප්‍රජනන කාර්යය සමාජය පවත්වාගෙන යාමේ මූලික සාධකයක් වේ. තරුණ ප්‍රජාව වූ කලී සමාජීය කටයුතු සඳහා වඩාත් සක්‍රීයව සහභාගිත්වය ලබාදිය හැකි ප්‍රජා කණ්ඩායම වන අතර මැතිවරණයකදී ඡන්දය පළකිරීම වැනි තීරණාත්මක අවස්ථාවලදී තරුණ ප්‍රජාවගේ තීරණ වඩාත් බලපෑම් සහගත වී තිබේ. මේ අනුව මෙම ප්‍රජා කණ්ඩායම් ද්විත්වයේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනය අතිශය වැදගත් ක්‍රියාවලියක් ලෙස පෙන්වාදිය හැකිය.

දේශපාලන ක්‍රමයට පුද්ගලයන් හුරුකරවන්නා වූත්, ඒ ඇසුරෙන් දේශපාලන ක්‍රමයට ප්‍රතිචාර දැක්වීමට පුහුණු කරන්නාවූත් ක්‍රියාදාමය දේශපාලන සමාජානුයෝජනය වේ. විශේෂයෙන්ම ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාව කේන්ද්‍රගතව දේශපාලන සමාජානුයෝජනය ක්‍රියාත්මකවීමේදී දේශපාලන සංස්කෘතිය තුළ වඩාත් සක්‍රීයව ක්‍රියාත්මක වීමේ හැකියාව එම ප්‍රජා කණ්ඩායම්වලට ලැබේ. ඒ ඔස්සේ තම අයිතීන් උදෙසා පෙනී සිටීමට මෙන්ම සමස්ත සමාජයේ අවශ්‍යතා වෙනුවෙන් තම දේශපාලන අයිතිවාසිකම් භාවිත කිරීමට සහ ඒවා භුක්ති විඳීමට අවස්ථාව උදාවේ.

දේශපාලන සමාජානුයෝජනය කාරක ගණනාවක් මගින් ක්‍රියාවට නැංවීම සිදුවේ. විශේෂයෙන්ම පවුල, අධ්‍යාපන ආයතන, ආගමික ආයතන, දේශපාලන පක්ෂ සහ ආණ්ඩුව මෙන්ම ජනමාධ්‍ය ද එහිදී ප්‍රමුඛ සාධක වේ. වර්තමානයේදී අන්තර්ජාලය ප්‍රමුඛ කරගත් සමාජ මාධ්‍ය දේශපාලන සමාජානුයෝජනයේ ප්‍රමුඛ කාර්යභාරයක් ඉටුකරන අතර ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාව ද බහුල වශයෙන් සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය සඳහා නැඹුරු වී ඇති බැවින් දේශපාලන සමාජානුයෝජනය සමාජ මාධ්‍ය ඔස්සේ ක්‍රියාත්මක වීමේ ශක්‍යතාව පර්යේෂණයට ලක්කිරීම මෙම පර්යේෂණයේ දී සිදුකරන ලදී.

අන්තර්ජාලයේ සංවර්ධනයත් සමඟ එහි උපදායක ලෙස සමාජ මාධ්‍ය සම්භව වූ අතර, ඒ අනුව සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා අද්‍යයන මානව චින්තනය මෙහෙයවීමේ ප්‍රමුඛ සාධකයක් බවට පත්වී ඇත. සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා ගණනාවක් අතරින් කිහිපයක් ලොව පුරා පරිශීලකයන් අතර ජනප්‍රිය වී ඇත. Facebook, Twitter, WhatsApp, YouTube හා Instagram වැනි බටහිර රටවලින් නිර්මාණය වූ සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා මෙන්ම චීනයේ තාක්ෂණික ආයතනයක් විසින් නිර්මාණය කරන ලද TikTok සමාජ මාධ්‍ය වේදිකාව ද වර්තමානයේදී අන්තර්ජාල පරිශීලකයන් අතර වඩාත් ජනප්‍රියත්වයට පත්ව ඇත. මෙම සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා විනෝදාස්වාදය සඳහා බහුලව යොදාගැනීමෙන් ඔබ්බට ගොස් දේශපාලන අදහස් සහ මතවාද ප්‍රචාරණයට හා ප්‍රවර්ධනයට ද අද්‍යයනයේ ඉතා සාර්ථකව යොදාගන්නා බව නිරීක්ෂණය කළ හැකිය.

මේ අනුව ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා සමාජ මාධ්‍ය යොදාගැනීම නව පර්යේෂණ අනුභූතියක් ලෙස පෙන්වාදිය හැකිය. විශේෂයෙන්ම සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා තුළ අන්තර් පුද්ගල සන්නිවේදනය සඳහා මෙන්ම කණ්ඩායම් සන්නිවේදනය සඳහා ද විවිධ ක්‍රමවේද සහ පහසුකම් සපයා ඇති අතර ඒවා දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා භාවිත කරනු ලැබේ. මුද්‍රිත සහ විද්‍යුත් ජනමාධ්‍ය සමඟ සැසඳීමේදී ග්‍රහකයින්ට ඉතා ක්ෂණිකව සමාජ මාධ්‍ය පළකිරීම් සඳහා ප්‍රතිචාර දැක්වීමට හැකියාව පැවතීම සමාජ මාධ්‍ය සතු සුවිශේෂී ලක්ෂණයක් වේ. දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා මෙම භාවිතය ද අතිශය වැදගත් වන අතර ඕනෑම පරිශීලකයෙකුට සන්නිවේදකයෙකු ලෙස මෙන්ම ග්‍රහකයෙකු ලෙස ද්විත්ව භූමිකාවල නිරතවීමට හැකියාව පැවතීම ද සමාජ මාධ්‍ය භාවිතයේ සුවිශේෂී ලක්ෂණයක් වේ.

එමෙන්ම සමාජයේ සාම්ප්‍රදායික ජනමත නායකත්වය විසින් සමාජගත කරනු ලබන කාරණාවලින් ඔබ්බට ගොස් ඕනෑම සමාජ මාධ්‍ය පරිශීලකයකුට සමාජයට බලපෑම් සහගත වන කාරණා සමාජගත කිරීමට සමාජ මාධ්‍ය ඉතා ඵලදායී මෙවලමක් වේ. මෙහිදී සාම්ප්‍රදායික දේශපාලන නායකත්වයට මෙන්ම නවක දේශපාලන නායකයන්ට ද තම අදහස් සහ මතවාද පහසුවෙන් සමාජගත කිරීමට අවස්ථාව ලැබෙන අතර මහජනයා ඊට දක්වන ප්‍රතිචාර ද ඉතා ක්ෂණිකව ලබාගැනීමට හැකියාව පවතී. මෙම තත්ත්වය හමුවේ ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවගේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා ප්‍රමුඛ කාර්යභාරයක් ඉටුකරන බව සඳහන් කළ හැකිය.

2. සාහිත්‍ය විමර්ශනය

2.1 දේශපාලනය පිළිබඳ සංකල්පීය ප්‍රවේශය

දේශපාලනය යන්නෙහි අර්ථය සම්බන්ධව අවධානය යොමු කිරීමේදී දේශපාලනය යන්න රට පාලනය කිරීමේ ක්‍රියාවලිය ලෙස අර්ථ දැක්විය හැකිය (ගුණසේන මහා සිංහල ශබ්ද කෝෂය). දේශපාලනය නැමැති පදය සඳහා ඉංග්‍රීසි භාෂාව තුළ භාවිත කරනු ලබන වචනය වන Politics නැමැති වචනය ග්‍රීක භාෂාවෙන් බිඳී ආ පදයක් ලෙස ප්‍රකාශ වේ. එනම් ග්‍රීක භාෂාවේ නගර පාලනය යන අරුත් දෙන "Polis" යන පදයෙන් ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ "Politics" වචනය සෑදී ඇති අතර එහි සාමාන්‍ය අර්ථය "රාජ්‍ය පාලනය" යන්නය (සොයිසා, 2003).

"දේශපාලනය මඟින් කරනුයේ රාජ්‍යයේ ප්‍රායෝගික ක්‍රියාකාරිත්වය අධ්‍යයනය කිරීමය. වෙනත් ආකාරයකට කියනවා නම් දෙන ලද යම් කාල පරිච්ඡේදයක් තුළ ආණ්ඩුවේ ප්‍රායෝගික ක්‍රියාකාරිත්වය සහ සමාජය තුළ සිදුවන අනෙක් දේශපාලන සිදුවීම් අධ්‍යයනය කිරීම දේශපාලනය ලෙස සලකනු ලැබේ" (සොයිසා, 2003. පි.12). තව ද බලන්ට්ෂ්ලි දේශපාලනය යන්න මෙසේ පැහැදිලි කරයි. එනම් "රාජ්‍යයේ ප්‍රායෝගික ක්‍රියාකාරිත්වය අධ්‍යයනය කරනු ලබන කලාව දේශපාලනය වේ" (සොයිසා, 2003. පි.13).

එසේම දේශපාලනය පිළිබඳ ව පවත්නා තවත් අදහසක් වන්නේ දේශපාලනය යනු බලය සඳහා කෙරෙන අරගලයක් බවයි (සොයිසා, 2003). මෙම අදහස ඉදිරිපත් කරන්නේ බලවාදීන් ලෙස දේශපාලනය තුළ බලවාදය පිළිබඳ සංකල්පය වඩාත් තහවුරු කරනු ලැබූ බල දේශපාලනයේ පියා ලෙස සලකනු ලබන්නේ ඉතාලි ජාතික චින්තකයකු වූ නිකොලායි මැකියාවෙලිය. නිකොලායි මැකියාවෙලියගේ දේශපාලන සංකල්ප සඳහා බොහෝදුරට ග්‍රීක චින්තක ඇරිස්ටෝටල්ගේ අදහස් බලපා ඇති බව පෙනේ.

මැකියාවෙලි විසින් බලවාදය පිළිබඳ තම අදහස් අදිරිපත් කරනු ලැබුවේ ක්‍රි.ව. 1513 දී ඔහු විසින් ප්‍රකාශයට පත් කරනු ලැබූ "ප්‍රින්ස්" හෙවත් "කුමාරයා" නැමැති කෘතිය මඟිනි. විචාරකයෝ එම කෘතිය "බල දේශපාලනයේ අත්පොත" ලෙස හඳුන්වා දෙති. මැකියාවෙලියගේ එම කෘතියේ බිහිවීම වසර දහස් ගණනක් පුරා රාජ්‍යය පිළිබඳව ඉදිරිපත්ව පැවති සාම්ප්‍රදායික මතවාද සියල්ල බැහැර කරමින් නව දේශපාලන සංකල්පයක් සමාජගත කිරීමක් විය.

ඒ අනුව දේශපාලනය යනු රාජ්‍යයේ බලය අල්ලා ගැනීම සඳහා පුද්ගලයන් අතර හෝ කණ්ඩායම් අතර හෝ පවත්නා බල අරගලය ලෙස විස්තර වේ. දේශපාලනය කවර ස්වරූපයකින් ක්‍රියාත්මක වුව ද එය බලය සඳහා කෙරෙන ක්‍රියාවලියක් බව ප්‍රකාශ කරන මැකියාවෙලි සෑම බල අරගලයකම අන්තර්ගතව පවත්නා ප්‍රධාන අරමුණු ත්‍රිත්වයක් මෙසේ පෙළගස්වයි.

එනම්,

- (i). බලය අල්ලා ගැනීම හෙවත් අත්පත් කර ගැනීම.
- (ii). බලය තහවුරු කිරීම.
- (iii). බලය ව්‍යාප්ත කිරීම.

වේ.

මැකියාවෙහි ගෙනහැර දක්වන මෙම අරමුණු ත්‍රිත්වය වඩා නිවැරදිව අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා දේශපාලන විද්‍යාව තුළ “බලය” යනුවෙන් අදහස් කරනු ලබන සාධකය පැහැදිලි කර ගැනීම වැදගත්ය. එනම් දේශපාලන විද්‍යාව තුළ බලය ලෙස විස්තර කරනු ලබන්නේ බලය හසුරුවනු ලබන තැනැත්තන්ට ඔවුන්ගේ රුචිකත්වයට අනුව අනෙකුත් පුද්ගලයන් එකී බලයට නතුකර පාලනය කිරීමට පවත්නා ශක්‍යතාව සහ එම කැමැත්තට අනනුකූල වන පුද්ගලයන් බල කිරීම මඟින් බලයට යටත් කර ඔවුන්ගේ අවනතභාවය ලබා ගැනීමට පවත්නා ශක්‍යතාව වේ. ඒ අනුව මෙම ක්‍රියාවලිය මඟින් උත්කර්ෂයට නැංවෙන දේශපාලන ක්‍රියාදාමය බල දේශපාලනය ලෙස අර්ථ දැක්වෙන අතර මැකියාවෙහි මෙම සංකල්පය මානව සමාජ ක්‍රියාවලියේ විවිධ අවධීන්හි විවිධ ස්වරූපයන් ක්‍රියාත්මක වෙමින් සර්වකාලීන සංකල්පයක් වශයෙන් ක්‍රියාත්මක වෙමින් පවතී.

මැකියාවෙහි මෙම අදහස් පසුකාලීන දේශපාලන චින්තකයන් වෙතින් තවදුරටත් සංවර්ධනය වන අතර ඒ අනුව තෝමස් හොබ්ස් විසින් පෙන්වා දෙනු ලබන්නේ බලය සඳහා බලය පසුපස දිවීම මිනිස් ස්වභාවයේ මූලික ගුණාංගයක් වන බව සහ එය මිනිසුන්ගේ මරණයෙන් පසුව පමණක් නිමාවන බවයි. තව ද මැක්ස් වේබර් නැමැති චින්තකයා විසින් බලයේ අරමුණ බලය හසුරුවන අයගේ බලපෑමට අනෙකුත් පුද්ගලයන් යටත් කර ගැනීම ලෙස පෙන්වා දෙනු ලබන අතර බලය බෙදා ගැනීම හා එහි ස්වරූපය තීරණය කිරීම සඳහා කෙරෙන අරගලය බල දේශපාලනය ලෙස හැරළිබි ලැස්වෙල් විග්‍රහ කරයි.

ඒ අනුව සැලකීමේ දී දේශපාලනය යන්න රාජ්‍ය ක්‍රියාකාරිත්වය අධ්‍යයනය හා බලය සඳහා සිදු කරන අරගලයක් ලෙස සංකල්පීකරණය කළ හැකිය. එහි දී සමස්තයක් ලෙස මෙම අදහස් ගොනු කිරීමේ දී රාජ්‍යය කේන්ද්‍ර කර ගනිමින් ක්‍රියාත්මක වන බලය හැසිරවීමේ සංයුක්ත හා සංකීර්ණ ක්‍රියාදාමය දේශපාලනය මඟින් ප්‍රයෝගිකකරණයට ලක්වන බව පැවසිය හැකිය.

2.2 දේශපාලන සමාජානුයෝජනය පිළිබඳ විග්‍රහය

දේශපාලන සමාජානුයෝජනය යනු පුද්ගලයන් දේශපාලන ක්‍රමයට හුරු කරන්නා වූත්, ඒ ආශ්‍රයෙන් දේශපාලන ක්‍රමයට ප්‍රතිචාර දැක්වීමට පුරුදු පුහුණු කරන්නාවූත් ක්‍රියාදාමය වේ. ඒ සඳහා උපයෝගී වන කාරකයන් ලෙස පවුල, අධ්‍යාපන ආයතන, ආගමික සංවිධාන, දේශපාලන සංකේත, දේශපාලන පක්ෂ, ආණ්ඩුව සහ ජනමාධ්‍ය ආදිය පෙන්වාදිය හැකි අතර වර්තමානයේදී සමාජ මාධ්‍ය ද දේශපාලන සමාජානුයෝජනය කෙරෙහි ප්‍රබල වශයෙන් උපයෝගී වන කාරකයක් ලෙස සඳහන් කළ හැකිය.

දේශපාලන සමාජානුයෝජනයේ අරමුණු ගණනාවක් හඳුනාගත හැකිවේ. ඒ අනුව ජාතික දේශපාලනයට ජනතාව හුරු කිරීම, රජයේ තනතුරු දැරීම සඳහා පුද්ගලයන් පෙලඹවීම මෙන්ම දේශපාලනයේ විශේෂ තනතුරු දැරීම සඳහා පුද්ගලයන් පෙලඹවීම ආදිය එහිදී සුවිශේෂී වේ.

2.3 තාරුණ්‍යය පිළිබඳ සංකල්පීය ප්‍රවේශය

තරුණ ප්‍රජාව කවර රටක වුව ද සිටින ශක්තිමත්ම මානව කුලකය ලෙස පෙන්වා දිය හැකිය. මන්ද යත් රටක ශ්‍රම බලකායට වඩාත් සක්‍රීය දායකත්වයක් සපයනු ලබන්නේ තරුණ ප්‍රජාව විසින් වන බැවිනි. විශේෂයෙන්ම රටක සංවර්ධන ක්‍රියාවලිය සඳහා සුවිශේෂී දායකත්වයක් තරුණ ප්‍රජාව ලබා දෙති.

මාවෝ සේතුං වරෙක තරුණයන් පිළිබඳ ව ප්‍රකාශ කළේ ඔවුන් උදැසන හතට පායා එන තරු හා සමාන වන බවයි. තව ද ශෝපන් හුවර් නැමැති චින්තකයා විසින් තාරුණය හඳුන්වාදෙනු ලබන්නේ නාට්‍යාගාරයක තිරය විවෘත කරන තුරු කුතුහලයෙන් බලා සිටින ප්‍රේක්ෂකයන් පිරිසක් ලෙසිනි. එසේම ආචාර්ය මොහාන් අරුන් ප්‍රකාශ කරන්නේ කුඩා ළමයකු ද වැඩිහිටියකු ද නොවන තරුණයා සංක්‍රාන්තිකයකු වශයෙනි.

අද්‍යක්ත සමාජ සන්දර්භය තුළ තරුණ විය අදියර කිහිපයකින් හඳුනා ගත හැකිය. එනම්,

1. පූර්ව යෞවන විය
2. නව යෞවන විය
3. පරිණත අවධිය

යනුවෙනි (විකාරණ, 2001).

මෙහි දී සමාජය පිළිබඳ වඩාත් වගකීම් සහගතව කටයුතු කරනු ලබන්නේ පරිණත අවධිය තුළය. මනෝවිද්‍යාඥයන් පවසන පරිදි වයස අවුරුදු 11 ගතවීමෙන් පසුව යෞවනය ආරම්භ වේ. ජීවිතයේ වසන්ත සමය ලෙස ද හඳුන්වනු ලබන යොවුන් විය පුද්ගල ජීවිතයේ අභියෝගාත්මක කාල පරිච්ඡේදය වශයෙන් පෙන්වා දිය හැකිය (රාමනායක, 2002). පියාපේ හා කෝල් බර්ග් වැනි මනෝ විද්‍යාඥයන් පවසන පරිදි යෞවන සංක්‍රාන්තියේ පරිණතියත් සමඟ තරුණ තරුණියෝ සංකීර්ණ විද්‍යුක්ත හා බුද්ධිමත් චින්තන හැකියාව උදාකර ගනිති (Piaget, 1950).

තාරුණය පිළිබඳ ව අර්ථදැක්වීම් ගණනාවක් ඇසුරින් අවධානය යොමු කළ හැකිය. ඒ අනුව තාරුණය හා සංවර්ධනය ග්‍රන්ථය තුළ තාරුණය අර්ථ දක්වා ඇත්තේ වයස අවුරුදු 15 - 25 අතර සමූහයට අයත් ගැහැනු පිරිමි දෙපක්ෂය ලෙසය. එසේම නව යොවුන් ජනයා ලෙස දක්වන අය අයත් වන්නේ අවුරුදු 15 - 27 අතර වයස් කාණ්ඩයට වේ.

මෙසේ තරුණ විය තුළ ලිංගිකත්වය ඉස්මතු වීම සඳහා ශාරීරික වශයෙන් සිදුවන හෝමෝනවල ක්‍රියාකාරිත්වය ද හේතුවන බව පැවසිය හැකිය. විශේෂයෙන්ම තරුණ ප්‍රජාවේ පෞරුෂ සංවර්ධනය උදෙසා කායික, මානසික හා ලිංගික සෞඛ්‍යය යන අංශ ත්‍රිත්වයේම සංකලනය වැදගත් වේ. එහි දී ලිංගිකත්වය ක්‍රියාත්මක කරන ප්‍රධාන අවයවය ලෙස මනස පෙන්වා දිය හැකිය.

පුද්ගලයන්ගේ ජීවන අවධීන්හි ළමාවිය සහ වැඩිහිටි විය අතර පවතින සංක්‍රාන්තික අවධිය හෙවත් යෞවනයේ ස්වභාවය සංස්කෘතීන් අනුව වෙනස් වේ. කෙසේ වුව ද යමකු පරාධීන තත්ත්වයක සිට ස්වාධීනත්වය කරා පිය නගන මෙම අවධිය තුළ ස්වකීය අන්‍යෝන්‍යතාව තහවුරු වීමක් ද විරුද්ධ ලිංගිකයන් කෙරෙහි ආකර්ෂණයක් ද ඇතිවේ. සමාජ ගැටලු ගැන සැලකීමේ දී වැඩි අවධානයක් යොමුවූ පුද්ගල ජීවිතයේ අර්බුදකාරී හා අපවාරි ක්‍රියාවන් කෙරේ වැඩි නැඹුරුවක් සහිත අවස්ථාවකි (සිල්වා, අමරසිංහ, ගුණසේකර, 2001).

නව යෞවනය පදනම් කරගත් ආත්ම කේන්ද්‍රීය බව යනු සුවිශේෂී ජීව විද්‍යාත්මක හා මනෝවිද්‍යාත්මක පිළිබිඹුවක් වන අතර එය සංකීර්ණ වූ මනුෂ්‍ය අවධියකි. විශේෂයෙන්ම තරුණ වියත් සමඟ ක්‍රමයෙන් වර්ධනය වන යෞවනයේ බාහිර ස්වරූපය ස්ත්‍රී හා පුරුෂ ස්වරූපවලට අනුව සුවිශේෂී ලෙස වර්ධනය වේ. ඒ අනුව යෞවනියන් තුළ පියයුරු නෙරා ඒම, කිහිලි සහ ලිංග ආශ්‍රිත ප්‍රදේශවල රෝම වැඩිම ආදිය සිදුවේ. එසේම යෞවනයන් තුළ ලිංග ආශ්‍රිතව රෝම වර්ධනය වීම සහ කටහඬ වෙනස් වීම ආදිය ඇතිවීම අධ්‍යයනයට ලක්කළ හැකිය.

මෙසේ සිදුවන කායික වෙනස්කම්වලට හේතුව 20 වන සියවසේ දී සිදු කරන ලද නූතන වෛද්‍ය විද්‍යාවේ අන්තරාසර්ග විද්‍යා පර්යේෂණ මඟින් සොයා ගත් අතර මස්තිෂ්කයට පහළින් පිහිටා ඇති පිටියුටරි ග්‍රන්ථියක් “ගෝනැඩය” හෙවත් ලිංගික ග්‍රන්ථි අතර සිදුවන ක්‍රියාවලියක් ලෙසත් හඳුනාගෙන ඇත. එසේම ලිංගික ග්‍රන්ථි අතර පුරුෂ ග්‍රන්ථි වෘෂණ කෝෂවලට ද ස්ත්‍රී ග්‍රන්ථි ඩිම්බ කෝෂවලට ද එක් වේ. යෞවනෝදයෙහි වෙනස්වීම්වලට පිටියුටරි ග්‍රන්ථියෙහි හෝමෝන දෙකක බලපෑමක් සිදුවන අතර වර්ධක හෝමෝන මඟින් ශරීරයේ තරම නිශ්චය කිරීම සිදුවීම ඔස්සේ ලිංගික ග්‍රන්ථිවල ක්‍රියාකාරීත්වය ඉහළ නංවමින් අනෙක් හෝමෝනය යෞවනයට පෙර සක්‍රිය වීම මඟින් වර්ධනය වන ලිංගික හෝමෝන විසින් ශරීරයේ ලිංගික වෙනස්වීම් ඇතිකරනු ලැබේ.

2.4 ස්ත්‍රීය පිළිබඳ සංකල්පීය ප්‍රවේශය

මානව ජීවියා ජීව විද්‍යාත්මකව ස්ත්‍රී හා පුරුෂ වශයෙන් කොටස් දෙකකට වර්ගීකරණය කර ඇත. මෙම ලිංගික වෙනස නිසා ස්ත්‍රීහු හා පුරුෂයෝ කායික හා මානසික, බාහිර හා අභ්‍යන්තර වශයෙන් වෙනස් ලක්ෂණවලින් යුක්තය. මෙම ජීව විද්‍යාත්මක වෙනසට වඩා පුළුල් වෙනසක් සමාජය විසින් ස්ත්‍රීයටත් පුරුෂයාටත් හිමිකර දී ඇති අතර පුරුෂයාට වඩා අප්‍රධාන තත්ත්වයක් ස්ත්‍රීයට සමාජය තුළ හිමිව තිබේ. ස්ත්‍රීය සම්බන්ධයෙන් පවතින ආකල්ප, සම්ප්‍රදායයන් හා විශ්වාස නිසා සාම්ප්‍රදායික සමාජයේ මෙන්ම නූතන සමාජයේත් ස්ත්‍රීයට යම් පසුගාමී භූමිකාවක නිරත වීමට සිදුවී ඇති බව ගම්‍යමාන වේ. ආර්ථික, සමාජීය, සංස්කෘතික, දේශපාලනික, මතවාදීය හා මානසික වශයෙන් ස්ත්‍රීයට හිමිව ඇත්තේ අප්‍රධාන සමාජ තත්ත්වයකි. ස්ත්‍රීය යනු දරුවන් පෝෂණය කරන ගේදොර වැඩකරන ඉවුම් පිහුම් වැඩ කටයුතු කරමින් සංස්කෘතික රාමුවකට යටත්ව ජීවත් වීමට සිදුවන ප්‍රජාවකි. ඒ අනුව සමාජ සංස්කෘතිය, ආගම, විශ්වාස, සිරිත් විරිත්, සමාජ තත්ත්වය ස්ත්‍රීය වටා ගොඩනැගී ඇත්තේ ඇගේ නිදහස, වරප්‍රසාද, සමාජ තත්ත්වය ආදියට බාධාවක් වන පරිදිය.

සියවස් ගණනාවක් පුරා ජීවත් වූ ස්ත්‍රීය පුරුෂයාට වඩා පසුගාමී සමාජභාවීය සම්බන්ධතා සහිත සමාජ ජීවිතයක් ගතකර ඇත. භාරතීය ජන සමාජය තුළ පැවති පුරුෂයා මියගිය පසු ඔහුගේ දරසැයට පැන සියදිවි නසා ගැනීමේ වාරිත්‍රය හෙවත් සති පූජාව වැනි සම්ප්‍රදායයන් ස්ත්‍රීයට සමාජය තුළ හිමිව තිබූ තත්ත්වය පිළිබඳ නිදර්ශනයකි. ඒ අනුව ස්ත්‍රීය පුරුෂයන් විසින් නිර්මාණය කරන ලද තීරණ අනුව හැසිරෙන තැනැත්තියක බවට පත්කර ඇත.

ස්ත්‍රීයට ස්වභාවයෙන්ම ප්‍රජනන කාර්යය පැවරී ඇති අතර අතීතයේ සිටම දරුවන් ප්‍රසූත කිරීම, දරුවන් පෝෂණය කිරීම, ඔවුන් රැකබලා ගැනීම, රෝගීන් හා වයස්ගත වූවන් බලාගැනීම ස්ත්‍රීයගේ භූමිකාව බවට පත්වී තිබිණි. ප්‍රජනන කාර්යයට යෝග්‍ය අයුරින් නම්‍යශීලී සිරුරක් සහිතව ස්ත්‍රීය නිර්මාණය වී ඇති අතර ලාමක, කාරුණික, ඉවසිලිවන්ත ගතිගුණවලින් හෙබි තැනැත්තියක් විය. ඇය ජීවිත කාලය පුරාම පුරුෂයන්ගේ ආරක්ෂාව මත ජීවත් විය යුතු යැයි පිළිගෙන තිබිණි. ස්ත්‍රීය කුඩා වයසේ දී පියා හා වැඩිමල් සොහොයුරන්ටත්, තරුණ විදේදී ස්වාමි පුරුෂයාටත්, මහලු විදේදී වැඩිමල් පිරිමි දරුවාටත් අවනතව ජීවත් විය යුතු යැයි සමාජය තුළ ස්ථාපිතව තිබූ සාම්ප්‍රදායික භූමිකාවක් ස්ත්‍රීයට හිමිවිය.

ගෘහීය ජීවිතය තුළ පමණක් නොව සමාජයේ අනෙක් සෑම සංවිධානයක් තුළදීම ස්ත්‍රීයට අප්‍රධාන තත්ත්වයක් හිමිවිය. අධ්‍යාපනය ලැබීමේදී, රැකියා ස්ථානය තුළ, ආගමික සංවිධාන තුළ, දේශපාලන සංවිධාන තුළ තීරණ ගැනීමේ බලය හා පාලන ආධිපත්‍යය සම්බන්ධයෙන් ස්ත්‍රීයට හිමිවූයේ පහත් ස්ථානයකි. නිදර්ශනයක් ලෙස ආගමික සංවිධානය තුළ ස්ත්‍රීන් දරන තත්ත්වය සලකා බැලීමේදී

ලංකාවේ බෞද්ධාගමික සමාජ වපසරිය තුළ ස්ත්‍රීයට පහළ ස්ථානයක් හිමිවිය. බෞද්ධ දර්ශනය තුළ සමානාත්මතාව පිළිබඳ දේශනා දක්නට ලැබුණ ද ප්‍රායෝගිකව ආගමික කටයුතුවලදී ස්ත්‍රීයගේ සහභාගිත්වය අනවශ්‍ය සාධකයක් බවට පත්ව ඇත. දළදා වහන්සේ, ශ්‍රී මහා බෝධිය කාන්තාවන් විසින් මෙරටට වැඩම කරනු ලැබූව ද එම ස්ථානවලට පිවිසීමටත් ආගමික වතාවත් සිදුකිරීමට යම් සීමාකම් පවරා ඇත. හින්දු, ක්‍රිස්තියානි හා මුස්ලිම් ආගම් තුළ ද මේ අයුරින්ම ස්ත්‍රීන් කෙරෙහි ආගමික සීමා පවරා ඇත. ඒ අනුව පවුල් සංස්ථාව තුළ පමණක් නොව ඉන් පිටත සමාජ තලයේදීත් ස්ත්‍රීයට අප්‍රධාන තත්ත්වයක් හිමිව ඇත. තීරණ ගැනීමේ බලය, ආධිපත්‍යය, පාලනය, කළමනාකරණය ආදියට ස්ත්‍රීය සහභාගි වන්නේ අවම වශයෙනි.

දාර්ශනික සංකල්ප අනුව ප්‍රංශ දාර්ශනික ඩෙරිඩා විසින් ස්ත්‍රී ආත්මය අර්ථ දක්වන්නේ පිරිමියාගේ ආධිපත්‍යය යටතේ කතාකිරීම සඳහා හිමිකම පවරනු ලැබූ දෙයක් ලෙසිනි. ඩෙරිඩා මෙන්ම ඩෙලූස් ආදී වූ දාර්ශනිකයන්ගේ වුවමනාව වූයේ ස්ත්‍රීයගේ කථනය ඔවුන්ගේම වීමට ඉඩ සැලසීම සහ ස්ත්‍රීයක වශයෙන් කතා කිරීමේදී දේශපාලනික සහ න්‍යායික වශයෙන් විශ්වසනීයත්වයක් ඇතිකිරීමය.

කාටිසියානු පන්තියේ ස්ත්‍රී ආත්මයක් හැමවිටම දෝෂ සහගත වන අතර විරෝධාභාසාත්මක සහ අභ්‍යන්තර ගැටුම්වලින් යුක්ත වූවක් වේ.

2.5 ශ්‍රී ලාංකේය දේශපාලනයේ ස්ත්‍රී නියෝජනය

ශ්‍රී ලාංකේය දේශපාලනයේ ස්ත්‍රී නියෝජනය සම්බන්ධයෙන් අවධානය යොමු කිරීමේදී සියවස් ගණනාවකට පෙර සිටිම ස්ත්‍රීන් මෙරට දේශපාලනයේ ක්‍රියාකාරී භූමිකාවන්හි නිරත වී ඇති බව නිරීක්ෂණය කළ හැකිවේ. ඒ අනුව මෙරට රාජාණ්ඩු පාලන තන්ත්‍ර පැවති සමයේදී අනුලා, සීවලී, සුගලා සහ කල‍්‍යාණවතී ආදී රැජිනියන් කිහිප දෙනෙකු රාජ්‍යත්වය හොබවා ඇති බව ඓතිහාසික සාහිත්‍ය මූලාශ්‍රය විමර්ශනය කිරීමේදී පැහැදිලි වේ. තව ද යටත් විජිත පාලන සමයේ මෙන්ම මෑත කාලීන දේශපාලන ඉතිහාසයේ විවිධ සමාජ ව්‍යාපාරවල ද ස්ත්‍රීය කැපි පෙනෙන භූමිකාවක නිරත වී ඇති අතර විශේෂයෙන්ම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ ව්‍යාපාරය, ආගමික පුනරුද ව්‍යාපාර සහ වාමාංශික ව්‍යාපාරය තුළ ද මෙරට ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය සුවිශේෂී වේ.

මෙරට කාන්තාවන්ට දේශපාලනයට සම්බන්ධ වීම සඳහා ව්‍යවස්ථාමය වශයෙන් අවස්ථාව හිමිවන්නේ සර්ව ජන ඡන්ද බලය මෙරටට ලැබීමෙන් අනතුරුවය. 1931 වසරේදී ඩොනමෝර් ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණය මඟින් සර්ව ජන ඡන්ද බලය මෙරටට හිමිවීමත් සමඟ වයස අවුරුදු 21ට නොවැඩි කාන්තාවන්ට ඡන්ද බලය හිමිවූ ප්‍රථම රට ශ්‍රී ලංකාව බවට පත්විය. මෙරට කාන්තාවන් ප්‍රථම වරට සිය දේශපාලන අයිතිවාසිකම් සඳහා ක්‍රියා කළේ 1925 වසරේදීය. 1927 වසරේදී ඩොනමෝර් කොමිසම විසින් කාන්තාවන් වෙනුවෙන් එම කොමිසමට අදහස් ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා කාන්තා සංවිධානයක් පිහිටුවා ගන්නා ලෙස යෝජනාවක් ගෙන එන ලදී. ඒ අනුව ජෝර්ජ්. ඊ. ද සිල්වා, ඊ.ආර්. තම්බිමුත්තු හා සොලමන් ඩයස් බණ්ඩාරනායක යන පුද්ගලයන්ගේ ප්‍රධානත්වයෙන් එම යෝජනාවට අනුකූලතාව දක්වමින් කාන්තා සර්වජන සංගමය පිහිටුවාගනු ලැබූ අතර එම සංවිධානය 1927 වසරේදී ඩොනමෝර් කොමිසම ඉදිරියේ කරුණු දක්වන ලදී. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස 1931 වසරේදී පිරිමින් සමඟ කාන්තාවන්ට ද සර්ව ජන ඡන්ද අයිතිය හිමිවිය.

2.6 ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනය

සර්ව ජන ඡන්ද බලය හිමිවීමෙන් පසු 1931 වසරේ ජුනි මස පැවති මහා මැතිවරණයට කිසිදු කාන්තා අපේක්ෂකයකු ඉදිරිපත් වී නොමැත. කෙසේ වුවත් 1931 නොවැම්බර් 14 වැනිදා පැවති අතුරු මැතිවරණයට රුවන්වැල්ල ආසනය නියෝජනය කරමින් ඇඩ්ලින් මොලමුරේ මහත්මිය තරඟ කළ අතර ඇය එහිදී ඡන්ද 13866ක් ලබාගනිමින් රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාව නියෝජනය කළ ප්‍රථම ස්ත්‍රීය වීමේ අවස්ථාව උදාකර ගත්තාය.

රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාව අහෝසි වීමෙන් අනතුරුව 1947 වසරේදී ප්‍රථම පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණය පවත්වන ලදී. ඒ සඳහා කාන්තා අපේක්ෂකයන් තිදෙනෙකු ඉදිරිපත් වී සිටි අතර ඒ අනුව ලංකා සම සමාජ පක්ෂයෙන් ඇල්ල ආසනය නියෝජනය කරමින් ඩේසි මරියා ජ්‍යෝරන්ස් සේනානායක මහත්මිය, ස්වාධීනව මැද කොළඹ ආසනය නියෝජනය කරමින් අයේෂා ආචුර් මහත්මිය හා අම්බලන්ගොඩ - බලපිටිය ආසනය නියෝජනය කරමින් ශ්‍රීමතී අභය ගුණවර්ධන මහත්මිය ඡන්දයට ඉදිරිපත් වූහ. මේ අතරින් ජ්‍යෝරන්ස් සේනානායක මහත්මිය මෙරට ප්‍රථම පාර්ලිමේන්තුවේ 95ක් වූ මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ එකම මන්ත්‍රීවරිය ලෙස තේරී පත්වූවාය.

නිදහස් අරගලයේදී මූලිකත්වය ගෙන කටයුතු කළ පිලිප් ගුණවර්ධන මහතා බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යවාදීන් විසින් සිරගත කිරීමෙන් අනතුරුව ඒ මහතාගේ බිරිය වන කුසුමා ගුණවර්ධන මහත්මිය 1948 අප්‍රේල් 19 වැනිදා පැවති අතුරු මැතිවරණයේදී අවිස්සාවේල්ල ආසනයේ මන්ත්‍රීවරිය ලෙස නිතරගයෙන් තේරී පත්වූවාය. එම අතුරු මැතිවරණයට තරඟ කළ ටී.බී. ඉලංගරත්න මහතාගේ මන්ත්‍රී ධුරය ඡන්ද පෙත්සමකින් අහිමි වීම හේතුවෙන් 1949 ජුනි 18 පැවති අතුරු මැතිවරණයේදී ඒ මහතාගේ බිරිය තමරා කුමාරි ඉලංගරත්න මහත්මිය ස්වාධීන ලෙස මහනුවර ආසනයෙන් ඉදිරිපත් වී ඡන්දය ජයග්‍රහණය කළාය.

1952 මහ මැතිවරණය දක්වා මන්ත්‍රීවරියන් තිදෙනෙකු මෙරට පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කළ අතර ඔවුන් තිදෙනාම වාමාංශික පක්ෂ නියෝජනය කරමින් පාර්ලිමේන්තුවට තේරී පත්වීම හා ඔවුන්ට දේශපාලන පවුල් පසුබිමක් පැවතීම එහි විශේෂත්වය විය. 1956 වසරේ පැවති මැතිවරණයේදී කාන්තාවන් 4 දෙනෙකු මෙරට පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කිරීම සඳහා අවස්ථාව ලබාගත් අතර 1977 වසරේ පැවති මැතිවරණයේදී පාර්ලිමේන්තුවට තේරීපත්වූ මන්ත්‍රීවරියන්ගේ සංඛ්‍යාව 11 දක්වා ඉහළ ගියේය. පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් සංඛ්‍යාව 225 ක් බවට පත්වූ 1989 වසරේ පැවති ඡන්දයේදී මන්ත්‍රීවරියන් 13 දෙනෙකු පාර්ලිමේන්තුවට තේරී පත්වූ අතර 1994 සිට 2001 දක්වා පැවති මැතිවරණවලදී මෙම සංඛ්‍යාව අඩුවැඩි වෙමින් 2004, 2010 සහ 2015 මැතිවරණවලදී මන්ත්‍රීවරියන් 13 දෙනෙකු බැගින් නියෝජනය කිරීම කැපී පෙනිණි. අනතුරුව 2020 මැතිවරණයේදී මෙරට පාර්ලිමේන්තුවට තේරී පත්වූ මන්ත්‍රීවරියන් සංඛ්‍යාව 12කි.

2.7 සමාජ මාධ්‍ය පිළිබඳ සංකල්පීය ප්‍රවේශය

සමාජ ජාල වෙබ් අඩවි බිහිවීම අන්තර්ජාලය ලෝකය පුරා ජනප්‍රිය වීමත් සමඟ සිදුවූ බව ප්‍රකාශ කළ හැකි වේ. ඒ අනුව ලොව බිහිවූ මුල්ම සමාජ ජාල වෙබ් අඩවිය ලෙස SixDegrees.com වෙබ් අඩවිය පෙන්වා දිය හැකිය. එය 1997 වර්ෂයේ දී ආරම්භ වූ අතර එහි නිර්මාතෘවරයා වන්නේ Andrew Weinreich ය. එසේම මුල් කාලයේ ප්‍රකට වූ සමාජ ජාල වෙබ් අඩවි කිහිපයක් ලෙස Geocities, Classmates වැනි වෙබ් අඩවි පෙන්වා දිය හැකිය.

කෙසේ වුවත් 1994 වර්ෂයේ දී ආරම්භ කරන ලද Geocities නැමැති වෙබ් අඩවිය තුළ සමාජ ජාල වෙබ් අඩවිවල අන්තර්ගත වන ලක්ෂණ දැකිය හැකි විය. ඒ අනුව Geocities වෙබ් අඩවිය මඟින් අන්තර්ජාලය භාවිත කරන්නන්ට රිසි ලෙස තම වෙබ් පිටු නිර්මාණය කර ගැනීමේ අවස්ථාව උදා විය. එසේම වර්තමානයේ දී සමාජ ජාල වෙබ් අඩවි තුළ අඩංගු පෞද්ගලික තොරතුරු අන්තර්ගත කළ හැකි පිටු නිර්මාණය කිරීම සඳහා ලබා දී ඇති පහසුකම මඟින් ඉතා පහසුවෙන් මිතුරන් සමඟ සම්බන්ධ වීමට අවස්ථාව සැලසේ.

සමාජ ජාල වෙබ් අඩවි තුළ අන්තර්ගත වන එම භාවිතයට අමතරව ප්‍රධාන වශයෙන් ආකාර අටක් ඔස්සේ මෙම මිතුරු ජාල සේවා වෙබ් අඩවි භාවිතයට ගත හැකිය. එහි දී මේවායේ ප්‍රාථමිකම භාවිතය වන්නේ මිතුරන් අතර පණිවිඩ හුවමාරු කර ගැනීමට (Messaging) අවකාශය සැලසීමයි. ඒ අනුව එම වෙබ් අඩවිය ඔස්සේ සම්බන්ධතා ගොඩනඟා ගන්නා පරිශීලකයන් අතර පණිවිඩ හුවමාරු කර ගැනීමට අවකාශය සැලසේ.

තව ද මිතුරු ජාල සේවා වෙබ් අඩවිවල ජනප්‍රියම භාවිතයක් ලෙස මාර්ගගත සංවාද (Online Chatting) සඳහා මේවායේ සපයා ඇති පහසුකම් පෙන්වා දිය හැකිය. එහි දී සබඳතා ඇතිකර ගත් පුද්ගලයන් හා සංවාදයේ යෙදීමට අවකාශය සැලසෙන අතර ඒ ඔස්සේ වඩාත් සක්‍රීයව අන්තර්පුද්ගල සම්බන්ධතා පවත්වා ගැනීමට අවස්ථාව උදා වේ.

එසේම මෙම වෙබ් අඩවිවල තවත් භාවිතයක් ලෙස වෙනත් වෙබ් අඩවිවල අන්තර්ගතයන් සබඳතා ආකාරයෙන් (Links) හුවමාරු කර ගැනීමට (Sharing) ඉඩ සැලසීම පෙන්වා දිය හැකිය. ඒ ඔස්සේ විවිධ තොරතුරු මිතුරන් අතර බෙදා ගැනීමට අවස්ථාව සැලසේ. විශේෂයෙන්ම අන්තර්ජාල සමාජ ජාලකරණය පිළිබඳ එක් වැදගත් සංකල්පයක් වන්නේ ඒවා තුළින් අන් අය සමඟ ජීවිතය බෙදා ගැනීමට ඉඩ සැලසීම යන්නයි. එහි දී තමන් සිතන පතන දෑ (Ideas), ඡායාරූප හා වීඩියෝ දර්ශන යනාදිය තම මිතුරුමිතුරියන් හා හුවමාරු කර ගැනීමට පහසුවෙන් අවකාශය හිමිවේ. ඒ අනුව මෙම ක්‍රමවේදය ද සමාජ ජාල වෙබ් අඩවිවල ප්‍රධානම පහසුකමක් වන අතර එය සමාජ ජාල සංකල්පයේ මූලික අනන්‍යතාව විද්‍යමාන කරන ලක්ෂණයක් ද වේ.

අද්‍යතනයේ මිතුරු ජාල සේවා වෙබ් අඩවිවල දැකිය හැකි වඩාත් ප්‍රචලිත අංගයක් වනුයේ ප්‍රතිරූප ප්‍රවර්ධනය සඳහා එම වෙබ් අඩවි සාර්ථකව භාවිත කළ හැකි වීමයි. ඒ සඳහා පිටු (Pages) නිර්මාණය කළ හැකි අතර ඒවාට ග්‍රාහක ප්‍රතිචාර ලබා ගැනීම ඔස්සේ ඒවායේ ජනප්‍රියතාව ඉහළ නැංවිය හැකිය. විශේෂයෙන්ම දේශපාලනඥයන්, නළුනිලියන්, ගායක-ගායිකාවන් ඇතුළු විවිධ තලවල පුද්ගලයෝ අද වන විට මෙම සමාජ ජාල ක්‍රමවේදය ඔස්සේ සිය ජනප්‍රියතාව වැඩි කර ගැනීමට කටයුතු කරති.

පුද්ගල ප්‍රතිරූප ප්‍රවර්ධනය සඳහා මෙන්ම ආයතනික ප්‍රතිරූප ප්‍රවර්ධනයට හා විවිධ නිෂ්පාදන ප්‍රවර්ධනය කිරීම උදෙසා ද මෙම ක්‍රමවේදය ඔස්සේ ග්‍රාහක ආකර්ෂණය ලබා ගැනීමට මිතුරු ජාල සේවා වෙබ් අඩවි මඟින් අවස්ථාව සැලසේ. ඊට අමතරව විවිධ ප්‍රවර්ධන වැඩසටහන්, දේශපාලන ව්‍යාපාර ඇතුළු ඕනෑම ආකාරයක ප්‍රවර්ධනය කිරීමක්, මතවාද බෙදාහැරීමක් හෝ මතවාද නිර්මාණය කිරීමක් හෝ උදෙසා මෙම ක්‍රමවේදයේ භාවිතය අද්‍යතනයේ ජනප්‍රිය විලාසිතාවක් බවට පත්ව තිබේ.

මිතුරු ජාල සේවා වෙබ් අඩවිවල තවත් ප්‍රකට භාවිතයක් ලෙස ඒවා තුළ විවිධ කාරණ පදනම් කර ගනිමින් කණ්ඩායම් (Groups) නිර්මාණය කිරීමට හැකි වීම දැක්විය හැකිය. නිදසුන් ලෙස විවිධ

දේශපාලන මත සහිත කණ්ඩායම්, විවිධ නිර්මාණශීලී භාවිතයන් සඳහා කණ්ඩායම් (පොත්, කවි හා ගීත යනාදී වූ), විශ්වවිද්‍යාල සිසුන් සඳහා වන කණ්ඩායම් හා විවිධ වෘත්තිකයන් සඳහා වන කණ්ඩායම් ආදී ලෙස අවශ්‍යතාව පරිදි කණ්ඩායම් නිර්මාණය කර ගැනීමට මෙම වෙබ් අඩවි තුළ ඉඩ සැලසී තිබේ. අනතුරුව එම කණ්ඩායම් සඳහා පරිශීලකයන්ට සම්බන්ධ වී සිය දැනුම, අදහස් හා තොරතුරු බෙදා ගත හැකි අතර අද වන විට වඩාත් ඵලදායක ලෙස මෙම ක්‍රමවේදය භාවිත කරමින් හරවත් සමාජ කතිකාවතක් ඒවා ඔස්සේ ගොඩනගා ගත හැකිය.

තව ද ඉහතින් සඳහන් කරන ලද භාවිත සියල්ලම මගින් මිතුරු ජාල සේවා වෙබ් අඩවි සම්බන්ධීකාරක ලෙස නැතහොත් සමායෝජක ලෙස භාවිතයට ගත හැකිය. එනම් පුද්ගලයන් එකිනෙකා සමඟ සම්බන්ධ වීම සඳහා භාවිත කරනු ලබන මාධ්‍යයක් වශයෙන් ද මෙම වෙබ් අඩවි වැදගත් වේ. එහි දී තර්‍ය සමාජයේ පුද්ගල සම්බන්ධවීම් සඳහා තර්‍යාසන්න සමාජය හරහා සම්බන්ධීකරණය කිරීම සිදුකළ හැකිය (ඉරංග, 2016).

අද්‍යයනය වන විට මූලික වශයෙන්ම මෙම භාවිතයන් සහිත සමාජ ජාල වෙබ් අඩවි කිහිපයක් ප්‍රධාන වශයෙන් අන්තර්ජාල පරිශීලකයන් අතර ප්‍රචලිත වී තිබේ. මන්ද යත් සමාජ ජාලකරණය සඳහා පහසුකම් සපයනු ලබන වෙබ් අඩවි දහස් ගණනක් අන්තර්ජාලය තුළ සොයාගත හැකි වුව ද වෙබ් අඩවි කිහිපයක් වෙත පමණක් දෛනිකව පුද්ගලයන් ප්‍රවේශ වීම සිදුවන්නේ එම වෙබ් අඩවි ඔවුන්ගේ මිතුරු මිතුරියන් ද වැඩි වශයෙන් භාවිත කිරීමට පෙළඹී ඇති නිසාය. තව ද පහසුවෙන් භාවිත කළ හැකිවීම හා ජංගම දුරකථනය ඔස්සේ පහසුවෙන් ප්‍රවේශ වීමට හැකිවීම වැනි හේතු නිසා ද අන්තර්ජාල පරිශීලකයන්ගෙන් බහුතරයකගේ ප්‍රමුඛ ආකර්ෂණය සමාජ ජාල වෙබ් අඩවි කිහිපයක් වෙත යොමු වී ඇති අතර එම සමාජ මාධ්‍ය වේදිකා ලෙස Facebook, Twitter, WhatsApp, Instagram ආදිය පෙන්වාදිය හැකිය.

3. පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා තෝරාගත් සමාජ මාධ්‍යයන්හි භාවිත ක්‍රමවේද ඔස්සේ සිදුවන බලපෑම පිළිබඳ ව අධ්‍යයනය කිරීමේදී දත්ත ලබාගැනීමේ ක්‍රමය වශයෙන් ප්‍රමාණාත්මක සහ ගුණාත්මක වශයෙන් දත්ත ලබාගැනීමේ ක්‍රමවේද අනුගමනය කරන ලදී. ප්‍රමාණාත්මක වශයෙන් දත්ත රැස්කිරීමේ ශිල්ප ක්‍රම යටතේ ප්‍රශ්නාවලි ක්‍රමය යොදාගත් අතර ඒ අනුව ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාව නියෝජනය වන පරිදි තෝරාගත් නියැදිය සඳහා ප්‍රශ්නාවලියක් යොමුකරමින් පිළිතුරු ලබාගැනීමට කටයුතු කරන ලදී. ඊට අමතරව ගුණාත්මක වශයෙන් දත්ත රැස්කිරීම සඳහා සමාජ මාධ්‍ය අන්තර්ගතයන් භාවිත කරමින් ඒ ඔස්සේ ලබාගනු ලැබූ දත්ත මෙහිදී භාවිත කරන ලදී.

4. සාකච්ඡාව

ප්‍රශ්නාවලි ක්‍රමය යටතේ ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා උපයෝගී කරගත හැකි සමාජ මාධ්‍ය භාවිතයන් පිළිබඳ අධ්‍යයනය කරන ලදී. ඒ අනුව ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවගේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනය සඳහා උපයෝගී කරගත හැකි සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රමවේද කිහිපයක් හඳුනාගැනීමට හා එම ක්‍රමවේද දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා උපකාරී වන අයුරු හඳුනාගැනීමට හැකිවිය. ඒවා පහත පරිදි වේ.

1. හැෂ්ටැග් භාවිත කිරීම ඔස්සේ ස්ත්‍රී හා තරුණ ප්‍රජාවේ ගැටලු දේශපාලන න්‍යාය පත්‍ර තුළ ඉදිරියට ගෙන ආ හැකිය.
2. දේශපාලන අදහස් හුවමාරු වන සමාජ මාධ්‍ය කණ්ඩායම්, ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනය සඳහා ප්‍රමුඛ භූමිකාවක නිරත වේ.
3. සමාජ මාධ්‍ය පළකිරීම් සඳහා ක්ෂණික ප්‍රතිචාර දැක්වීමට හැකිවන ක්‍රමවේද (අදහස් දැක්වීම් - Comments / ප්‍රතිචාර - Reactions) ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනය සඳහා අතිශය වැදගත් වේ.
4. සමාජ මාධ්‍ය පළකිරීම් විවිධ ක්‍රමවේද ඔස්සේ ජාලයේ හෝ ජාලයෙන් පිටත හෝ පුද්ගලයන් සමඟ ඉතා පහසුවෙන් හුවමාරු කර ගැනීමට (Share) හැකි වීම ද ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනය සඳහා ඉවහල් වේ.
5. නව දේශපාලන මතවාද සහ ප්‍රවණතා ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාව අතරට ගෙනයාම සඳහා මෙන්ම නව දේශපාලන සංස්කෘතීන්ට ඔවුන් හුරු කිරීම සඳහා සමාජ මාධ්‍ය ඵලදායී මෙවලමක් ලෙස භාවිතයට ගත හැකිය.

5. සමාලෝචනය

මේ අනුව සැලකීමේදී ස්ත්‍රී සහ තරුණ ප්‍රජාවේ දේශපාලන සමාජානුයෝජනයෙහිලා සමාජ මාධ්‍ය වඩාත් ඵලදායී මෙවලමක් ලෙස යොදාගත හැකි බව නිගමනය කළ හැකිවේ. සමාජයේ තීරණාත්මක බලවේගයක් ලෙස ස්ත්‍රී හා තරුණ ප්‍රජාවගේ දේශපාලන මැදිහත් වීමක් සිදු වී ඇති අතර තවදුරටත් සාම්ප්‍රදායික රාමුවට සීමා නොවූ ස්ත්‍රී ප්‍රජාවගේ දේශපාලන සහභාගිත්වය මෙහිදී විශේෂ වී ඇති බව ගම්‍යමාන වේ.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- අමරසිංහ, එස්. කාලිංග, ටී. එස්. ගුණසේකර, එස්. (2001). සමාජ විද්‍යා ශබ්දකෝෂය.
- ඉරංග, එස්. (2016). සමාජ මාධ්‍ය සංස්කෘතිය. කොළඹ: ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
- කාන්තා දේශපාලන දැනුම හා සහභාගිත්වය වර්ධනය කිරීම, පුහුණු අත්පොත.
- මඩහපොළ, ටී. (2004). ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනය. සූරිය ප්‍රකාශකයෝ.
- රාමනායක, යූ. බී. (2001). මනෝ විද්‍යා පදනම. රත්මලාන: සර්වෝදය විශ්ව ලේඛා ප්‍රකාශන.
- ලියනගේ, කේ. (2011). ශ්‍රී ලාංකික ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය, ජේරාදේණිය: සාමය සහ යහපාලනය සඳහා වූ කාන්තාවෝ.
- විතාරණ, එස්. එල්. සී. (2001). ශ්‍රී ලංකාවේ තාරුණ්‍යය (අතීතය, වර්තමානය සහ අනාගතය). කැලණිය: කර්තෘ ප්‍රකාශන.
- සොයිසා, එම්. ඩී. ඒ. ද. (2003). දේශපාලන විද්‍යාවේ මූලික සංකල්ප. මහරගම: තරංජි ප්‍රින්ටර්ස්.
- ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව, පර්යේෂණ අංශය, 2016 අගෝස්තු.
- Piaget, j. (1950). *The Psychology of Intelligence*. London: Routledge.

A study of women's representation in local government in Sri Lanka

D.H.G.A.S .Somarathna
Researcher
University of Peradeniya

arunasrisampath193@Gmail.com

Abstract

Sri Lankan women were granted universal suffrage under the Donoughmore Constitutional Reforms of 1931. Even though ninety years have passed since then, women's political representation is very low compared to men. Women representation in national politics is 5.8% and the same percentage in local government institutions is about 1.9%. Although the establishment of freedom, equality, and rights regardless of gender is a basic feature of a democratic state, it is a problem that the representation of women in Sri Lanka's politics is still very low compared to men. Based on that background, the primary objective of this research is to study what factors have influenced the decrease in the representation of gender women in local government institutions? This study is based on secondary data and articles, books, reports, documents, and internet were used to get secondary data. The thematic analysis method was used for overall data analysis. Through the study, it was found that several factors have influenced the decrease in the representation of women in the local government institutions. Main among them are the attitudes and opinions about gender, male-dominated society, election system, violent political culture, women's knowledge, and lack of experience in politics. Accordingly, it is important to plan and implement new policy programs to increase the political representation of women.

Key words: Women representation, Democracy, Gender, Rights

ශ්‍රී ලංකාවේ පළාත් පාලන ආයතන තුළ කාන්තා නියෝජනය පිළිබඳව අධ්‍යයනයක්

ඩී.එච්.ජී.ඒ.එස්. සෝමරත්න
පර්යේෂක
පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය

arunasrisampath193@Gmail.com

සංක්ෂේපය

ලාංකික ස්ත්‍රීන්ට සර්වජන ඡන්ද බලය හිමි වන්නේ 1931 ඩොනමෝර් ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණ යටතේ ය. එදා සිට අද දක්වා වසර අනූවක තරම් දීර්ඝ කාලයක් ගත වුවත් පුරුෂයන්ට සාපේක්ෂව ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය ඉතා පහළ මට්ටමක පවතී. ජාතික දේශපාලනය තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනය 5.8%ක් වන අතර පළාත් පාලන ආයතන තුළ එම ප්‍රතිශතය 1.9%ක් පමණ වේ. ස්ත්‍රී - පුරුෂ හේදයකින් තොරව නිදහස, සමානාත්මතාව හා අයිතිවාසිකම් තහවුරු කිරීම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍යයක මූලික ලක්ෂණයක් වුවත් ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලනය තුළ තවමත් ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය පුරුෂයන්ට සාපේක්ෂව ඉතා පහළ මට්ටමක පැවතීම ගැටලුවකි. එම පසුබිම මත මෙම පර්යේෂණයෙහි මූලික අරමුණ වූයේ පළාත් පාලන ආයතන තුළ ලාංකික ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය අඩුවීම කෙරෙහි බලපා ඇති සාධක මොනවාද යන්න අධ්‍යයනය කිරීම යි. මෙම අධ්‍යයනය ද්විතීයික දත්ත මත පදනම් වන අතර, ද්විතීයික දත්ත ලබා ගැනීම සඳහා ලිපි, ග්‍රන්ථ, වාර්තා, ලේඛන හා අන්තර්ජාලය භාවිත කරන ලදී. සමස්ත දත්ත විශ්ලේෂණය සඳහා තේමාත්මක විශ්ලේෂණ ක්‍රමය යොදා ගනු ලැබීය. අධ්‍යයනය තුළින් හඳුනාගත හැකි වූයේ පළාත් පාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය අඩුවීම කෙරෙහි සාධක ගණනාවක් බලපා ඇති බවයි. ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය, පුරුෂ මූලික සමාජ ක්‍රමය තුළ ස්ත්‍රීන් පිළිබඳ පවතින ආකල්ප හා මතිමතාන්තර, මැතිවරණ ක්‍රමය, ප්‍රචණ්ඩ දේශපාලන සංස්කෘතිය, දේශපාලනය කෙරෙහි ස්ත්‍රීන් සතු දැනුම හා අඩු අන්දැකීම් ඒ අතර ප්‍රධාන වේ. ඒ අනුව ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය ඉහළ නැංවීම සඳහා වූ නව ප්‍රතිපත්ති වැඩසටහන් සැලසුම් කර ක්‍රියාවට නැංවීම කාලීන වශයෙන් වැදගත් වේ.

ප්‍රමුඛ පද : ස්ත්‍රී නියෝජනය, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය, අයිතිවාසිකම්

1. හැඳින්වීම

ඡන්ද දායකයකු වශයෙන් ලාංකික ස්ත්‍රීය මැතිවරණයක් ප්‍රකාශයට පත් කළ මොහොතේ පටන් ගෙයින් ගෙට ගොස් රැස්වීම් පැවැත්වීම, අරමුදලේ එකතු කිරීම, ප්‍රචාරණ කටයුතු සිදුකිරීම වැනි කාර්යවල නිරත වෙමින් ඒ සඳහා සක්‍රීය දායකත්වය ලබාදෙයි. පුරුෂයන්ට සමානව ඡන්දය භාවිතය ද ඉතා ඉහළ මට්ටමක පවතී. එහෙත් ජාතික හා පළාත් පාලන ආයතනවල මෙන් ම දේශපාලන පක්ෂ, තීරණ ගන්නා මට්ටම්වල දී ඇගේ නියෝජනය¹ ඉතා පහළ මට්ටමක වේ. යටත් විජිත වශයෙන් බ්‍රිතාන්‍ය පාලනය යටතේ පැවති ආසියාතික රටවල් අතරින් පළමුවරට 1931 දී සර්වජන ඡන්ද බලය හිමිකරගත්තෝ ලාංකික ස්ත්‍රීහු ය. එතැන් සිට අද දක්වා වසර 90ක තරම් දීර්ඝ කාලයක් ගත වුව ද ලාංකික දේශපාලනය තුළ ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජන ප්‍රතිශතය 5.8%ක් ඉක්මවා ගොස් නැත. එමෙන් ම ලාංකික ස්ත්‍රීන්ගේ ජාතික මට්ටමේ දේශපාලන නියෝජනය කිසිදු මැතිවරණයක දී 6%ක ප්‍රශතිශතය ඉක්මවා ගොස් නැති අතර, පළාත් පාලන මට්ටම තුළ දී එම අගය 2%ක ප්‍රමාණයක් තරම්වත් වර්ධනය

1. ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය සම්බන්ධයෙන් සිදුකර ඇති ඇතැම් අධ්‍යයනයන්හි "කෝටා ක්‍රමය", "කොටස් ක්‍රමය", "අනුපාත ක්‍රමය" යන්න භාවිත කර ඇතත් මෙහි දී යෝග්‍ය හා අර්ථානුසාර පදයක් ලෙසින් "පංගු ක්‍රමය" යන පර්යාය පදය භාවිත කර ඇත.

වී නොමැත. දේශපාලන ක්ෂේත්‍රයේ දී ලාංකික ස්ත්‍රීය මුහුණ දෙන “අසමාන නියෝජනය” සම්බන්ධ ප්‍රශ්න, ගැටලු හා අභියෝග කෙරේ 1970 ගණන්වල සිට ස්ත්‍රී සංවිධානවල සිවිල් සංවිධානවල හා පුද්ගලයන්ගේ අවධානය යොමු වූ අතර ඒ වෙනුවෙන් බලයට පැමිණි විවිධ පාලකයන් වෙත බලපෑම් කිරීම ද සිදුවිය. 2003 වසරේ දී මැතිවරණ ක්‍රම සංශෝධනය පිළිබඳ ව සොයා බැලීමට තේරීම් කාරක සභාවක් පත් වූ අතර ඒ සඳහා ස්ත්‍රී නියෝජනය ඉහළ නැංවීමට අදාළ යෝජනාවක් ද ඉදිරිපත් කෙරිණි. 2011 දී පංගු ක්‍රමයක් හඳුන්වාදීම සඳහා වූ යෝජනාවක් කැබිනට් මණ්ඩලය වෙත ඉදිරිපත් කිරීම ද සිදුවිය. එසේ ම 2012 ඔක්තෝබර් මාසයේ දී පළාත් පාලන මැතිවරණවලට ඉදිරිපත් කරන නාම යෝජනාවලින් 25%ක් ස්ත්‍රීන් සඳහා වෙන් කිරීමේ යෝජනාවක් ද ඉදිරිපත් විය. එමෙන් ම 2016 අංක 01 දරන පනත මගින් ස්ත්‍රීන් සඳහා 25%ක පංගුවක් හඳුන්වාදීම ද සිදු කෙරිණි.² එහෙත් මෙම උත්සාහයන් මගින් සාධනීය ප්‍රතිඵල ලඟා කර ගැනීමට ලාංකික ස්ත්‍රීහු අසමත් වූහ.

ලෝකයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල් ගණනාවක ජාතික දේශපාලනයට සාපේක්ෂව ප්‍රදේශීය දේශපාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනයේ යම් සැලකිය යුතු වර්ධනයක් පෙන්නුම් කරයි. දකුණු ආසියානු කලාපයේ රටවල ද මෙම ප්‍රවණතාව යම් මට්ටමකින් දැකිය හැකිය. 2001 වන විට ඉන්දියාවේ ග්‍රාම පංචායත්හි ස්ත්‍රීන් 31.37%ක් ද පංචායත් සමිතිවල 20.71%ක් ද හා දිස්ත්‍රික් පංචායත්හි 31.80% ක් වශයෙන් නියෝජනය විය. වර්තමානය වන විට එම ප්‍රතිශතය 33%-48% අතර ප්‍රමාණයක් දක්වා වර්ධනය වී ඇත (ලියනගේ, 2012). පකිස්ථානයේ පළාත් පාලන ආයතනවල ස්ත්‍රී නියෝජනය 27%-32%ක් ද බංගලාදේශයේ 25%ක් ද නේපාලයේ 30%ක් ද වශයෙන් වේ. එහෙත් ශ්‍රී ලංකාව පිළිබඳ ව අවධානය යොමු කිරීමේදී සර්වජන ඡන්ද බලය හිමිවී දශක ගණනාවක් ගත වුවද තවමත් පළාත් සභා තුළ ස්ත්‍රී නියෝජන ප්‍රතිශතය 4.1%ක් පමණ වන අතර, පළාත් පාලන ආයතනවල එම අගය 1.9%ක් තරම් අවම වේ. ඒ අනුව මෙම අධ්‍යයනය මගින් ශ්‍රී ලංකාවේ පළාත් පාලන ආයතනවල ස්ත්‍රී නියෝජනයේ ස්වරූපය, පුරුෂයන්ට සාපේක්ෂව ස්ත්‍රී නියෝජනය අවම වීම කෙරෙහි බලපා ඇති සාධක හා පළාත් පාලන ආයතනවල ස්ත්‍රී නියෝජනය ප්‍රමාණාත්මක හා ගුණාත්මක අයුරින් ඉහළ නැංවීම සඳහා ගත යුතු ක්‍රියාමාර්ග කෙරෙහි අවධානය යොමු කර ඇත.

2. පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙම අධ්‍යයනය ගුණාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රමය මත පදනම් වන අතර, දත්ත එක්රැස් කිරීමේදී මූලික වශයෙන් ද්විතීයක දත්ත යොදා ගන්නා ලදී. එහිදී ද්විතීයක දත්ත ලෙස අධ්‍යයනය හා සම්බන්ධ ග්‍රන්ථ, ලිපි, වාර්තා, සඟරා, සංඛ්‍යා ලේඛන මෙන් ම අන්තර්ජාලය ද පරිශීලනය කළ අතර, සමස්ත දත්ත විශ්ලේෂණයේදී තේමාත්මක විශ්ලේෂණ ක්‍රමවේදයට යටත්ව පොදු තේමාවන්, මාතෘකා, අදහස් හා අර්ථ රටාවන් හඳුනා ගනිමින් දත්ත විශ්ලේෂණය සිදු කර ඇත.

2. 2016 අංක 01 දරන පනත මගින් ස්ත්‍රීන් සඳහා 25%ක පංගුවක් හඳුන්වා දී ඇත. එයට අමතරව 2017 අංක 16 දරන පළාත් සභා සංශෝධන පනත යටතේ දේශපාලන පක්ෂයක් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායම් විසින් නාම යෝජනා පත්‍ර දෙකක් ඉදිරිපත් කළ යුතු අතර එම නාම යෝජනා පත්‍රවල පළමු නාමයෝජනා පත්‍රයේ සඳහන් තෝරා පත් කර ගත යුතු සම්පූර්ණ සහිත සංඛ්‍යාවෙන් 10% නොඅඩු සංඛ්‍යාවක් සහ දෙවැනි නාමයෝජනා පත්‍රයේ සඳහන් තෝරා යැවිය යුතු අපේක්ෂකයින්ගේ සංඛ්‍යාවෙන් 50% නොඅඩු සංඛ්‍යාවක් කාන්තා අපේක්ෂිකාවන්ගෙන් සමන්විත යුතු ය යනුවෙන් සඳහන් වේ. මේ පිළිබඳ ව වැඩි දුර තොරතුරු සඳහා 2016 අංක 01 දරන පනත හා 2017 අංක 16 දරන පනත් බලන්න.

3. සාකච්ඡාව

3.1 ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය

නිදහස, සමානාත්මතාව, අයිතිවාසිකම් වැනි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සංකල්පයන්හි වැඩියාමත් ස්ත්‍රීවාදී ව්‍යාපාරයන්හි ඇති වූ පිබිදීමත් නූතන ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනයේ යම් ප්‍රමාණයක ඉහළ යාම කෙරෙහි බලපා තිබේ.³ අන්තර් පාර්ලිමේන්තු සංගමය විසින් රටවල් 189ක් ආශ්‍රයෙන් කරන ලද පර්යේෂණයකට අනුව 2020 වර්ෂය වන විට සමස්ත ලෝකයෙහිම ව්‍යවස්ථාදායකයන්හි (මණ්ඩල දෙකම අන්තර්ගතව) ස්ත්‍රී නියෝජන ප්‍රතිශතය 26.3%කි. පසුගිය දශක කිහිපය දෙස බැලීමේ දී ස්ත්‍රී නියෝජන ප්‍රතිශතය යම් මට්ටමක ක්‍රමික වර්ධනයක් පෙන්නුම් කරයි. 1945 වසරේ දී එම ප්‍රතිශතය 2.6%ක් වූ අතර 1965 දී 8.7%ක් ද, 1975 දී 10.7%ක් ද දක්වා වැඩිවීමක් දැකිය හැකිය. 1985 වන විට 12.4% ක් වශයෙන් ස්ත්‍රී නියෝජන ප්‍රතිශතය වර්ධනය වූ අතර 2010 දී එය 19.1%ක් ද විය. 2012 වසර වන විට එය 19.6% දක්වා ද වර්ධනය විය (ලියනගේ, 2012). වර්තමානය වන විට ලෝකයේ පාර්ලිමේන්තු තුළ ඉහළ ම ස්ත්‍රී නියෝජනයක් ඇති රට වන්නේ රුවන්ඩාවයි. එය 61.3%ක ප්‍රතිශතයකි. කියුබාව 53.2%, බෝල්වියා 53.1%, මෙක්සිකෝව 48.2%, ස්වීඩනය 47.3%, නැමීබියා 46.2%, නිකරගුවා 44.6%, දකුණු අප්‍රිකාව 42.7%ක් ද වශයෙන් 40% වඩා වැඩි අගයක් ඇති රටවල් ලෙස හඳුනාගෙන තිබේ. ස්ත්‍රී නියෝජනය හරහා ආණ්ඩුකරණය ක්‍රියාවලියට යම් බලපෑමක් කළ හැකි රටවල් 50ක් හඳුනාගෙන ඇති අතර එම රටවල නියෝජන ප්‍රතිශතය 2019 වන විට 30%කට වඩා වැඩිය. 30%-20% අතර නියෝජන ප්‍රතිශතයක් පවතින රටවල් 53ක් හා 20%-10% අතර පවතින රටවල් 60ක් හඳුනාගෙන ඇත. තවත් රටවල් 27ක ස්ත්‍රී නියෝජන ප්‍රතිශතය 10%ට වඩා අඩු ය. එම රටවල් අතරට කුවේට්, ඕමාන්, හයිටි, යේමනය, ලෙබනනය, මාලි, ඉරානය, තායිලන්තය, මාලදිවයින හා ශ්‍රී ලංකාව ද ඇතුළත් වේ (Inter Parliamentary Union Report, 2019).

කලාපීය වශයෙන් සැලකීමේ දී ස්ත්‍රී නියෝජනයේ ඉහළ ප්‍රතිශතයක් දිනා ගෙන ඇත්තේ නෝර්ඩික් රටවල් ය. එය 44.0% කි. ඇමරිකානු රටවල් 30.6%ක් හා නෝර්ඩික් රටවල් ඇතුළු යුරෝපා රටවල් 29.6%, නෝර්ඩික් රටවල් හැර අනෙකුත් යුරෝපානු රටවල 28.1%, උප සහරාන් අප්‍රිකානු රටවල 24.1%, ආසියා රටවල 20.1%, මැද පෙරදිග හා උතුරු අප්‍රිකානු රටවල 17.7% හා ෆිලිපීන් රටවල 16.6% වශයෙන් ස්ත්‍රී නියෝජනයක් දැකිය හැකිය (Inter Parliamentary Union Report, 2019).

ලාංකික ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය පිළිබඳ ව අවධානය යොමු කිරීමේදී පාර්ලිමේන්තු දේශපාලනය තුළ පුරුෂයන්ට සාපේක්ෂව ස්ත්‍රීන් නියෝජනය වීම ඉතා පහළ මට්ටමක පවතී. 1947 මහ මැතිවරණය සඳහා ඉදිරිපත් වූ අපේක්ෂකයන් අතුරින් ස්ත්‍රීන්ගේ ප්‍රතිශතය 1.1%කි. 1952 දී එය 2.9%ක් දක්වා සුළු වශයෙන් වැඩි වීමක් සිදුවිය. 1960 මාර්තු මැතිවරණයේ දී 1.7%ක් ද 1960 ජූලි මැතිවරණයේ දී 1.3%ක් ද දක්වා ස්ත්‍රී නියෝජන ප්‍රතිශතය අඩු විය. 1965 මැතිවරණයේ දී නැවත 2.8%ක් දක්වා යම් වැඩිවීමක් සිදු වූ අතර 1970 3.2%ක් දක්වා ද 1994 දී 3.6%ක් දක්වා ද ක්‍රමයෙන් වර්ධනය විය.

3. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආණ්ඩුකරණ ක්‍රියාවලිය වඩාත් ප්‍රශස්ත වන්නේ එහි තීන්දු තීරණ ස්ත්‍රී පුරුෂ දෙපාර්ශවයේ ම මැදිහත්භාවයෙන් සිදුවන්නේ නම් පමණි. යම් රටක් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට කොතෙක් අනුගතවී දැයි මිනුම්කරණ කිරීමට ස්ත්‍රී පුරුෂ සම නියෝජනය සාධකය ද ඉතා වැදගත්වේ. මේ පිළිබඳ ව අදහසක් ඉදිරිපත් කරමින් ජයදේව උයන්ගොඩ හා රංජිත් පෙරේරා පෙන්වා දෙන්නේ "ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මූලික වශයෙන් අයත් වන්නේ සාමූහික වශයෙන් තීරණ ගැනීමේ තලයටය. කිසියම් සංවිධානයක සාමාජිකයන් සියලු දෙනා ගන්නා තීරණ එකී මුළු මහත් සංවිධානයටම බලපාන බැවින්, එම සාමාජිකයන් හැමදෙනාටම තීරණ ගැනීම සඳහා සහභාගි වීමේ අයිතිය සම සමව තිබිය යුතු ය. වෙනත් වචනවලින් කියනවා නම්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මූලධර්ම දෙකකින් සමන්විතය. සාමූහික වශයෙන් තීරණ ගැනීම සැමදෙනාගේම පාලනයට යටත්. එම පාලනය ක්‍රියාවට නැංවීම සඳහා සැමදෙනාටම එක හා සමාන අයිතිවාසිකම් තිබිය යුතුවෙනි (උයන්ගොඩ හා පෙරේරා, 2006).

1947 සිට මේ දක්වා පාර්ලිමේන්තුවට තේරී පත් වූ ස්ත්‍රීන්ගෙන් වැඩි දෙනෙක් නාගරික ප්‍රභූ පන්තියට අයත් සාමාන්‍ය උගත් ස්ත්‍රීහූ වූහ. 1970 ගණන්වලින් පසුව මධ්‍යම පාන්තික ස්ත්‍රීන් ද දේශපාලනය වෙත ප්‍රවේශ වනු දැකිය හැකි වේ (Wijesekara, 1995). එමෙන් ම පාර්ලිමේන්තුවට තේරී පත් වූ නියෝජිතවරියන්ගෙන් බහුතරය සිංහල ස්ත්‍රීහූ වූහ. 1932 නේසම් සරවනමුත්තු රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවට තේරීපත් වීමෙන් පසු 1980 දක්වා නැවත ද්‍රවිඩ ස්ත්‍රීයක ජාතික දේශපාලනය නියෝජනය කළේ නැත (Mettananda,1980). 1980 වර්ෂයේ දී එක්සත් ජාතික පක්ෂය විසින් රෙංග නායකි පද්මනාදන් පාර්ලිමේන්තුව සඳහා නම් කරනු ලැබුවාය. 1988 දී මනෝහරි පුලේන්දන් එම පක්ෂයෙන් පාර්ලිමේන්තුවට නියෝජිතවරියක ලෙස තේරී පත් වූවාය (Jayawardena, 1986).

ද්‍රවිඩ ස්ත්‍රීන්ට සාපේක්ෂව මුස්ලිම් ස්ත්‍රීහූ ජාතික දේශපාලනය තුළ මුල් කාලීනව නියෝජනය නොවූහ. එහෙත් 1994න් පසු ෨෦෦෧ අප්‍රේල්, අන්ජන් උම්මා යන මුස්ලිම් ස්ත්‍රීන් පාර්ලිමේන්තුවට තේරී පත්වීම මෙරට දේශපාලන ඉතිහාසයේ වැදගත් අවස්ථාවක් සටහන් කරන්නක් විය. 1947 සිට 1972 දක්වා ක්‍රියාත්මක වූ සෝල්බර් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ කැබිනට් සංශෝධන දහතුනක් පමණ සිදු කෙරිණි. එහෙත් කැබිනට් මණ්ඩලයේ ස්ත්‍රීයක නියෝජනය වූයේ 1956 දී එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. ඩී බණ්ඩාරනායක මහතා නායකත්වය දැරූ කැබිනට් මණ්ඩලය තුළ පමණි.⁴ එහි දී විමලා විජේවර්ධන මහත්මිය සෞඛ්‍ය අමාත්‍ය ධුරයට පත් වූ අතර ඇය නිදහස් ලංකාවේ ප්‍රථම අමාත්‍යවරිය බවට පත්වූවාය. පසු ව ඇය 1959 දී නැවත විජයානන්ද දහනායක මහතාගේ නායකත්වයෙන් වූ කැබිනට් මණ්ඩලයෙහි සාමාජිකාවක් වූවාය (අබේසිංහ,1993). 1960 දී ලොව පළමු අගමැතිවරිය වශයෙන් සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මහත්මිය තේරීපත් වූ අතර ඇය 1970 වසරේ නැවත අගමැති ධුරය සඳහා පත් වූවාය. 1977-94 කාලයේ පැවති කැබිනට් මණ්ඩලයෙහි ද එක් කැබිනට් අමාත්‍යධුරයක් ස්ත්‍රීන් සඳහා වෙන් විය. එතෙක් මුල් යුගයේ කැබිනට් මණ්ඩලයෙහි ස්ත්‍රී නියෝජනය 12 - 14%ක් අතර පරාසයක පැවතුණ ද 1994 දී එය 20.3%ක් දක්වා වර්ධනය වීමක් දැකිය හැකිය.

1948-2020 කාලයේ කැබිනට් අමාත්‍ය ධුර දැරූ ස්ත්‍රීන්ට බොහෝවිට පවරා ඇත්තේ සෞඛ්‍ය, පළාත් පාලන, වනිතා හා ළමා කටයුතු, පරිසරය, සංස්කෘතික හා සමාජ සේවා වැනි සාම්ප්‍රදායික මෙන් ම එතරම් භාරදුරය නොවේ යැයි සැලකෙන අංශ ය. 1960, 1970 හා 1994 වැනි කාලවල දී සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක අගමැතිනිය වශයෙන් ද 1994 දී චන්ද්‍රිකා කුමාරතුංග ජනාධිපතිවරිය ලෙස ද මූල්‍ය, ක්‍රම සම්පාදන හා හමුදා කටයුතු, විදේශ කටයුතු අමාත්‍යාංශය වැනි අමාත්‍යාංශ භාරගෙන කටයුතු කර ඇත. එහෙත් එබඳු අමාත්‍යාංශ වෙනත් කැබිනට් අමාත්‍යවරියන් වෙත පැවරූ අවස්ථා මෙරට කැබිනට් ඉතිහාසය තුළ විරලය (ලියනගේ,2000). 2015 පැවති කැබිනට් මණ්ඩලයේ කැබිනට් අමාත්‍ය ධුර 30 අතුරින් අමාත්‍ය ධුර දෙකක් ස්ත්‍රීන් සඳහා වෙන් වූ අතර. වියළි කලාප සංවර්ධන කටයුතු පිළිබඳ කැබිනට් අමාත්‍ය ධුරය වන්ද්‍රානි බණ්ඩාර මහත්මිය ද අධිකරණ හා බන්ධනාගාර ප්‍රතිසංස්කරණ කටයුතු පිළිබඳ කැබිනට් අමාත්‍ය ධුරය තලතා අතුකෝරල මහත්මිය ද විසින් දරන ලදී.

4. සෝල්බර් ආණ්ඩුක්‍රමය යටතේ 3 වැනි පාර්ලිමේන්තුව 1956 සිට 1959 දක්වා ක්‍රියාත්මක විය. මහජන එක්සත් පෙරමුණ ආණ්ඩුවෙහි අග්‍රාමාත්‍යවරයා බවට එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. ඩී බණ්ඩාරනායක මහතා පත් වූ අතර ඔහුගේ නායකත්වයෙන් යුතු සර්ව සිංහල අමාත්‍ය මණ්ඩලයෙහි සාමාජිකයන් අතර ස්ත්‍රී නියෝජනයකට ද අවස්ථාව ලැබිණි. එහි සෞඛ්‍ය අමාත්‍යවරිය ලෙස විමලා විජේවර්ධන මහත්මිය පත් වූවාය. 1959 ජූනි 9 වැනි දින සිට 1959 සැප්තැම්බර් 26 දින දක්වා ක්‍රියාත්මක වූ දෙවැනි කැබිනට් මණ්ඩලයෙහි ද ඇයට එම ධුරය දැරීමට අවස්ථාව උදා විය. බණ්ඩාරනායක මහතාගේ අභාවයෙන් පසු 1959 සැප්තැම්බර් සිට 1960 මාර්තු දක්වා ඩබ්ලිව් දහනායක මහතාගේ නායකත්වයෙන් යුතුව ක්‍රියාත්මක වූ කැබිනට් මණ්ඩලය තුළ පළාත් පාලන සහ නිවාස භාර අමාත්‍යවරිය ලෙස විමලා විජේවර්ධන මහත්මිය කටයුතු කළාය. එහෙත් ඇය එම වසරේ ඔක්තෝබර් 20 වන දින අමාත්‍ය ධුරයෙන් ඉවත් කරනු ලැබුවා ය.

එසේ ම 2020 පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණයෙන් පසු තේරී පත් වූ නව කැබිනට් මණ්ඩලයෙහි අමාත්‍යාධුර අතුරින් සෞඛ්‍ය අමාත්‍යාධුරය පවිත්‍රා දේවී වන්නිආරච්චි මහත්මිය වෙත හිමි විය.

3.2 ශ්‍රී ලංකාවේ පළාත් පාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනය

මහ නගර සභා ආඥා පනත යටතේ 1865 දී කොළඹ මහ නගර සභාව පිහිටවූ අතර එය ලාංකික ඉතිහාසයේ පළාත් පාලන ආණ්ඩු පිහිටුවීමේ ආරම්භක අවස්ථාව ලෙස සැලකිය හැකිය. මෙම ආඥා පනත යටතේ ඡන්දයෙන් නියෝජිතවරියන් තෝරා පත් කර ගැනීමේ අවස්ථාව උදා වුවත් ඡන්ද බල අයිතිය හිමි වූයේ සීමිත ජන කොටසකට පමණි. වයස අවුරුදු 21ට වැඩි හා රුපියල් 100කට වඩා වැඩි දේපළක් ඇති පුරුෂයන් සඳහා එම සීමිත ඡන්ද බලය හිමි විය. මැතිවරණ අපේක්ෂකත්වය ලබා ගැනීම සඳහා ද රුපියල් 5000ක නිශ්චල දේපළක් තිබීම අවශ්‍ය විය. එමෙන් ම 1871 දී ගම්සභා ආඥා පනත යටතේ ගම්සභා මෙරට ස්ථාපිත කරන ලදී. එහි දී නියෝජිතයන් තෝරා ගැනීම සඳහා සීමිත ඡන්ද බලය පුරුෂ පක්ෂයට පමණක් හිමි විය. 1920 දී පළාත් පාලන ආඥා පනතට අනුව නගර සභා පිහිටවිණි. එහි නියෝජිතයන් තේරීමේ සීමිත ඡන්ද බලය හිමි වූයේ ද පුරුෂයන් සඳහා පමණි. 1970 සහ 1980 යන දශකවල සිදුකරන ලද ප්‍රතිසංස්කරණ යටතේ සුළු නගර සභා සහ ගම්සභා ක්‍රමය අවලංගු කළ අතර 1981 දී ගම්සභා ක්‍රමය වෙනුවට ග්‍රාමෝදය මණ්ඩල ක්‍රමය හඳුන්වා දීම සිදුවිය. එහෙත් ග්‍රාමෝදය සංකල්පය ප්‍රායෝගිකව එතරම් සාර්ථක වූ සංකල්පයක් නොවීය. ජනවාර්ගික ගැටුමට පිළියමක් ලෙස 1987, 13 වැනි ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය මඟින් පළාත් සභා හඳුන්වා දෙනු ලැබූ අතර එම වසරේදී ම සුළු නගර සභාවලට ආදේශකයක් ලෙසින් ප්‍රාදේශීය සභා ක්‍රමය ස්ථාපිත කරන ලදී.

ශ්‍රී ලංකාවේ පළාත් පාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය පිළිබඳ ව විමසීමේ දී පෙනී යන්නේ එය ජාතික දේශපාලනයට වඩා ඉතා අඩු මට්ටමක පවතින බවයි. පාර්ලිමේන්තුව තුළ ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජන ප්‍රතිශතය 5.8%ක් වන අතර පළාත් සභාවල එම ප්‍රතිශතය 4.1%ක් පමණ වේ. මහනගර සභා වල සහ නගර සභාවල එය 3.2 %ක් හා ප්‍රාදේශීය සභාවල එය 1.9%ක ප්‍රතිශතයකි.

පළාත් සභා හා පළාත් පාලන ආයතනවලට නාමයෝජනා ලැබූ සංඛ්‍යා (1977-1989)

	වර්ෂය	මුළු සංඛ්‍යාව	ස්ත්‍රී නියෝජනය	ප්‍රතිශතය
පළාත් පාලන ආයතන (මහනගර සභා නගර සභා)	1987	641	22	3.4%
	1991	1152	44	3.8%
	1987	984	31	3.1%
	1992	1453	40	2.7%
	1987	7198	133	1.8%
	1991	13385	325	2.4%

වගු අංක : 01

මූලාශ්‍රය : මෙම වර්ෂවල මැතිවරණ ප්‍රතිඵල ලේඛන, කොළඹ: මැතිවරණ දෙපාර්තමේන්තුව.

- 2020 නව පාර්ලිමේන්තුව තුළ මන්ත්‍රීවරියෝ දොළොස් දෙනෙක් පමණ නියෝජනය වෙති. කෝකිලා ගුණවර්ධන, ගීතා සමන්මලී කුමාරසිංහ, පවිත්‍රාදේවී වන්නිආරච්චි, සුදර්ශනී ප්‍රනාන්දුපුල්ලේ, තලතා අතුකෝරළ, මුදිතා ප්‍රියාන්ති, රාජිකා වික්‍රමසිංහ, රෝහිණි කුමාරි යන නියෝජිතවරියන් මහජන ඡන්දයෙන් තේරී පත් වූ අතර, ඩයනා ගමගේ, මංජුලා දිසානායක, සිතා අරඹේපොල, (ආචාර්ය) හරිනි අමරසූරිය වැනි නියෝජිතවරියෝ ජාතික ලැයිස්තුව මඟින් තේරී පත් වූහ.

පළාත් සභා මැතිවරණය සඳහා නාම යෝජනා ලැබූ සංඛ්‍යා (1989/2008/2009)

වර්ෂය	මුළු සංඛ්‍යාව	ස්ත්‍රීහු	ප්‍රතිශතය
1989	1327	38	2.8%
1993	2351	12	0.5%
1999	3677	198	5.4%
2004	4863	373	7.7%
2008/2009	9356	711	7.5%

වගු අංක : 02

මූලාශ්‍රය : මෙම වර්ෂවල මැතිවරණ ප්‍රතිඵල ලේඛන, කොළඹ: මැතිවරණ දෙපාර්තමේන්තුව

පළාත් සභා මැතිවරණය සඳහා නාම යෝජනා ලැබූ සංඛ්‍යා (1989/2008/2009)

වර්ෂය	මුළු සංඛ්‍යාව	ස්ත්‍රීහු	ප්‍රතිශතය
1989	1327	38	2.8%
1993	2351	12	0.5%
1999	3677	198	5.4%
2004	4863	373	7.7%
2008/2009	9356	711	7.5%

වගු අංක : 03

මූලාශ්‍රය : මෙම වර්ෂවලට අදාළ මැතිවරණ ප්‍රතිඵල, කොළඹ : මැතිවරණ දෙපාර්තමේන්තුව

පළාත් පාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනය (1991/2011)

පළාත් පාලන ආයතනය	1991			1997			2006			2011		
	මුළු මන්ත්‍රීන්	ස්ත්‍රීහු	ප්‍රතිශතය	මුළු මන්ත්‍රීන්	ස්ත්‍රීහු	ප්‍රතිශතය	මුළු මන්ත්‍රීන්	ස්ත්‍රීහු	ප්‍රතිශතය	මුළු මන්ත්‍රීන්	ස්ත්‍රීහු	ප්‍රතිශතය
මහනගර සභා	201	6	2.9	252	9	3.4	330	10	3.0			
නගර සභා	235	6	2.4	331	9	2.6	379	13	3.4			
ප්‍රාදේශීය සභා	2632	42	1.6	3137	55	1.7	3243	51	1.6	4465	85	1.9
එකතුව	3068	54	1.8	3720	73	1.9	3952	74	1.8			

වගු අංක : 04

මූලාශ්‍රය : මෙම වර්ෂවලට අදාළ මැතිවරණ ප්‍රතිඵල ලේඛන, කොළඹ : මැතිවරණ දෙපාර්තමේන්තුව

පළාත් පාලන ආඥා පනත යටතේ සර්වජන ඡන්ද බලය හඳුන්වාදීමෙන් වසර හතකට පසු ව 1937 දී මෙරට පළාත් පාලන මැතිවරණයක් පවත්වන ලදී. එම මැතිවරණයේදී කොළඹ මහනගර සභාවට වෛද්‍ය මේරි රත්නම් මහත්මිය තේරී පත් වූවය. එහෙත් මැතිවරණයේ නීත්‍යානුකූල ගැටලුවක් මත එම අසුන ඇයට අහිමි විය. 1949 දී කොළඹ මහනගර සභාවට අයෙහා රවුෆ් තේරී පත් වූ අතර ඇය පසු ව කොළඹ මහ නගර සභාවේ උපනගරාධිපති තනතුරට ද තේරී පත් වූවය. 1979 වසරේ දී මහනුවර මහනගර සභාවේ උපනගරාධිපතිනිය ලෙස වන්දු රණරාජා මහත්මිය තේරීපත් වූවය. පසු ව ඇය එහි නගරාධිපතිනිය ලෙස ද තේරී පත් වූවය. 1996 දී තිලකා හේරත් නුවරඑළිය මහනගර සභාවේ නගරාධිපති තනතුරට පත්වූවය (Leitan,1999). ආර්.ඊ.ජයතිලක මහත්මිය, නිරූපා කරුණාරත්න මහත්මිය නාවලපිටිය නගර සභාවේ සභාපති තනතුරු සඳහා තේරී පත් වූහ. කාන්ති කොඩිකාර (මහරගම මහනගර සභාව), අශෝකා ලංකාතිලක (කොටිකාවත්ත ප්‍රාදේශීය සභාව), වන්දු ප්‍රනාන්දු (පාණදුර නගර සභාව) හා විමාලි කරුණාරත්න (අඹගමුව ප්‍රාදේශීය සභාව) යන කාන්තාවෝ පළාත් පාලන ආයතනවල නගරාධිපති හෝ සභාපති හෝ තනතුරුවල කටයුතු කර ඇත. එමෙන් ම මධ්‍යම පළාතේ පළමු ප්‍රාදේශීය සභාපතිනිය ලෙස 2011 දී සුනේත්‍රා මහත්මිය තේරී පත්වූවය (ලියනගේ, 2012).

මහනගර සභාවල ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය පිළිබඳ ව පරීක්ෂා කිරීමේ දී පෙනී යන්නේ එය කිසිම අවස්ථාවක 3.6% ප්‍රතිශතයකට වඩා වැඩි වී නොමැති බවයි. 1987 දී එය 2.9%ක් දක්වා ද 1997 දී එය 2.3%ක් දක්වා ද පහත වැටිණි. මහ නගර සභාවලට සාපේක්ෂව නගර සභාවල ස්ත්‍රී නියෝජනය 1987 දී 1.76%ක් විය. 1999 දී එය වර්ධනය වනු වෙනුවට තවදුරටත් 1.0%ක් දක්වා පහත වැටිණි. ප්‍රාදේශීය සභා මට්ටමේ දී ස්ත්‍රී නියෝජනය 1987 දී 1.57%ක් වූ අතර එය 1999 දී 1.1%ක් විය (Leitan,1999).

සංවර්ධනය වූ රටවල් දෙස අවධානය යොමු කිරීමේ දී පෙනී යන කරුණක් නම් එම රටවල ජාතික දේශපාලනයට වඩා පළාත් පාලන දේශපාලනයට වැඩිපුර ස්ත්‍රීන්ගේ සහභාගිත්වය හා නියෝජනයක් පෙන්නුම් කරන බවයි. එමෙන් ම පළාත් පාලන දේශපාලනය ස්ත්‍රී පුරුෂ දෙපාර්ශ්වය සඳහා ම දේශපාලන දැනුම, අවබෝධය, නායකත්ව පුහුණුව ලබාදෙන ක්ෂේත්‍රයක් ලෙස සාමාන්‍යයෙන් සැලකේ. ලංකාවේ ද පුරුෂ දේශපාලන නායකයන් බොහෝ දෙනෙකු සඳහා එම තත්ත්වය පොදු වූවත් ස්ත්‍රීන් සඳහා එය බලපා ඇත්තේ අඩු වශයෙනි (Leitan, 1999).

පළාත් පාලන මට්ටමේ සිට ජාතික දේශපාලනයට පැමිණි ස්ත්‍රීහු ශ්‍රී ලාංකික දේශපාලනය තුළ ඇත්තේ ඉතා අතලොස්සකි. විවිධන් ගුණවර්ධන, විමලා කන්නන්ගර, වන්දිකා කුමාරතුංග එවැනි කාන්තාවෝ ය. විවිධන් ගුණවර්ධන මහත්මිය මහනගර සභා නියෝජිතවරියක ලෙස පළමුව දේශපාලනයට පිවිසි අතර පසු කාලයේ දී ඇය වාමාංශික ව්‍යාපාරය තුළ මෙන් ම පාර්ලිමේන්තු විරුද්ධ පක්ෂයේත් ක්‍රියාශීලී නායිකාවක ලෙස කටයුතු කළාය. වන්දිකා කුමාරතුංග මැතිනිය ද පළාත් සභා මැතිවරණ ඔස්සේ ජාතික දේශපාලනයට අවතීර්ණ වූවත් ඇගේ දේශපාලන ගමන් මගට දෙමාපියන්ගේ නායකත්වය හා සැමියාගේ දේශපාලන පරිසරය ද යම් මට්ටමකින් බලපා තිබේ. ක්ලෝඩා ජයසූරිය මහත්මිය හංවැල්ල ජේරුව ගම් සභාවේ සභාපති තනතුර හොබවමින් පසු ව ජාතික දේශපාලනයට සම්බන්ධ වූ කාන්තාවක ලෙස පෙන්වාදිය හැකිය. මේ හැරෙන්නට විමලා කන්නන්ගර ද ගම් සභා තනතුරෙන් ආරම්භ කළ සිය දේශපාලන ජීවිතය ජාතික දේශපාලනය හා කැබිනට් මණ්ඩලය දක්වා ම ඉදිරියට ගෙන ගිය ක්‍රියාශීලී කාන්තාවකි.

3.2.1 පළාත් පාලන ආයතනවල ස්ත්‍රී නියෝජනය ඉහළ නැංවීම සඳහා හඳුන්වාදුන් 25% පංගු ක්‍රමය

ආසියානු රටවල් අතරින් පළමුවරට සර්වජන ඡන්ද බලය ලාංකික ස්ත්‍රීන්ට හිමි වුවත් ජාතික හා පළාත් පාලන ආයතනවල ඇගේ නියෝජනය ඉතා දුර්වලය. ඉන්දියාව, බංගලාදේශය, නේපාලය හා පකිස්ථානය වැනි කලාපීය අනෙකුත් රටවල ස්ත්‍රී නියෝජනය සැලකිය යුතු මට්ටමකින් වර්ධනය වීම පිණිස එම රටවල දේශපාලන පක්ෂ, ස්ත්‍රී නියෝජිතවරියන්, මෙන්ම ස්ත්‍රීවාදී ව්‍යාපාර විසින් මෙහෙයවූ විවිධ ඉල්ලීම් හා අරගල බෙහෙවින් හේතු විය. එහෙත් ලාංකික ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජන අයිතිය පුළුල් කිරීම උදෙසා ජාතික මට්ටමින් හඬ නැගූ ව්‍යාපාර හෝ ස්ත්‍රීහූ හෝ ලාංකික දේශපාලනය තුළ විරලය. එබැවින් පංගු ක්‍රමය සම්බන්ධ දිගු අත්දැකීම් සහිත ඉතිහාසයක් ලාංකිකයන්ට නොමැත.

ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය ගැටලුවට විසඳුමක් ලෙස පංගු ක්‍රමයක අවශ්‍යතාව පිළිබඳ ව අදහස් ඉදිරිපත් වූ අවස්ථා කිහිපයක් මෑත කාලීන ලාංකික දේශපාලන ඉතිහාසයෙන් හමුවේ. ස්ත්‍රීන්ට යම් ප්‍රතිශතයක් වෙන් කළ යුතුය යන අදහස පළමුවරට 1970 දශකයේ මැද භාගයේ දී පමණ ඇතැම් ස්ත්‍රී සංවිධාන, රාජ්‍ය නොවන සංවිධාන ඇතුළු ක්‍රියාකාරීන් විසින් එවකට දේශපාලන ධාරාවේ සිටි දේශපාලන පක්ෂ හා රජයන් වෙත ඉදිරිපත් කරන ලදී. නමුත් එහි සාර්ථක ප්‍රතිඵල ළඟා කර ගැනීමට ඔවුහු අසමත් වූහ. එසේම මැතිවරණ ක්‍රම සංශෝධනය පිළිබඳ ව සොයා බැලීමට 2003 වසරේ දී පාර්ලිමේන්තු තේරීම් කාරක සභාවක් පිහිටවූ අතර, එම සභාවට ද ස්ත්‍රී සංවිධාන ඇතුළු ක්‍රියාකාරීන් විසින් වනිතා කටයුතු අමාත්‍යාංශයේ ද සහයෙන් ස්ත්‍රී නියෝජනයට අදාළ ව යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කරන ලදී. පසු ව 2011දී පමණ පංගුවක් වෙන් කිරීම සම්බන්ධ යෝජනාවක් එවකට කාන්තා කටයුතු භාර අමාත්‍යවරයා විසින් කැබිනට් මණ්ඩලය වෙත ඉදිරිපත් කළ ද එම යෝජනාව ද ප්‍රතික්ෂේප විය. නැවත වරක් 2012දී පමණ පළාත් පාලන නියෝජන ක්‍රම සංශෝධන පනතට 25%ක නාම යෝජනා ප්‍රතිශතයක් ඇතුළත් කර ගැනීමට උත්සාහ ගනු ලැබූව ද එය ද ව්‍යර්ථ විය. මේ අයුරින් ස්ත්‍රීන් වෙනුවෙන් පංගුවක් වෙන් කිරීම වෙනුවෙන් අවස්ථා කිහිපයක දී ගත් උත්සාහයන් බිඳ වැටීම කෙරෙහි විවිධ දේශපාලන පක්ෂ නායකයන්ගේ පසුගාමී අදහස්, ආකල්ප හා පුරුෂාධිකාරී දේශපාලන පරිසරයේ ස්වභාවය ද බලපෑවේය.

කෙසේ වුවත් යම් යම් කාලපරිච්ඡේදයන්හි විටින් විට පංගු ක්‍රමය පිළිබඳ ව දේශපාලන ප්‍රවාහය තුළ මතු වූ කතිකාවන්හි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස 2017දී පළාත් පාලන ආයතනවල ස්ත්‍රී නියෝජනය 25%ක් විය යුතු ය බවට වන 2017 අංක (16) දරන පළාත් පාලන (සංශෝධන) කෙටුම් පත පාර්ලිමේන්තුවේ දී සම්මත විය. එය සර්වජන ඡන්දබලය හිමිවීමෙන් වසර අනුවකට පසු ව ලාංකික ස්ත්‍රීන් ලැබූ ජයග්‍රහණයක් වශයෙන් සඳහන් කළ හැකි ය.

එසේ 2017 වසරේ අගෝස්තු මස සම්මත කර ගනු ලැබූ නව (සංශෝධන) පනතට අනුව ස්ත්‍රීන් සඳහා හඳුන්වාදුන් පංගු ක්‍රමය ප්‍රායෝගිකව ක්‍රියාත්මක වන්නේ කෙසේ ද යන්න මෙහි දී අවධානයට යොමු කළ යුතු ය. නව මැතිවරණ ක්‍රමය⁶ යටතේ පළාත් පාලන ආයතන සඳහා පක්ෂ විසින් ඉදිරිපත් කරනු ලබන නාම යෝජනා ලැයිස්තුව කොටස් දෙකකින් සමන්විත යුතු වේ⁷

- 6 පළාත් පාලන ආයතන සඳහා හඳුන්වා දෙන ලද්දේ මිශ්‍ර සමානුපාතික මැතිවරණ ක්‍රමයයි. මෙහි දී යම් පළාත් පාලන බල ප්‍රදේශයක කොට්ඨාස මට්ටමින් හා පොදු ලේඛනයකින් මන්ත්‍රීවරුන් තෝරා ගැනීම සිදු කරයි. කොට්ඨාස මට්ටමින් 60%ක් ද සමානුපාතික පදනමින් 40%ක් ද වශයෙන් එසේ තෝරා ගනු ලැබෙති.
- 7 එක් එක් පළාත් පාලන බල ප්‍රදේශය සම්බන්ධයෙන් පළමු නාමයෝජනා ලැයිස්තුවේ හා අතිරේක නාම යෝජනා පත්‍රයේ නම් කළ යුතු අවම කාන්තා අපේක්ෂිතාවන් සංඛ්‍යාව නියමිතව දක්විය යුතු ය. නම් කිරීමට නියමිත කාන්තා අපේක්ෂිතාවන්ගේ සම්පූර්ණ ගණන පළමු නාම යෝජනා පත්‍රයේ තෝරා ගැනීමට නියමිත සම්පූර්ණ ප්‍රමාණයෙන් සියයට දහයකට වඩා අඩු නොවිය යුතු මෙන් ම අතිරේක නාම යෝජනා පත්‍රයේ සඳහන් තෝරා යැවිය යුතු අපේක්ෂකයන් ගණනින් සියයට පනහකට වඩා අඩු නොවිය යුතු ය (2017 අංක 16 දරන පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත, 28 වන වගන්තිය (2) උපවගන්තිය).

එනම්,

1. කොට්ඨාසවල තරඟ කරන ලැයිස්තුව හා
2. සමානුපාතික පදනමින් තරඟ කරන (අතිරේක ලැයිස්තුව) වශයෙනි.

පළාත් පාලන ආයතනයක සිටිය යුතු කොට්ඨාස මට්ටමේ සහිත සංඛ්‍යාව ඒ පළාත් පාලන ආයතන බල ප්‍රදේශයේ සිටින මුළු සහිත සංඛ්‍යාවෙන් 60%ක් වශයෙන් ගෙන කොට්ඨාස ලැයිස්තුව ද ඉතිරි 40% ප්‍රමාණය සඳහා අමතර පුද්ගලයන්ගෙන් ආවරණය වන පරිදි අතිරේක ලැයිස්තුව ද සකස් කෙරේ. මෙම ලැයිස්තු දෙකෙහි ම එකතුවෙන් පළාත් පාලන ආයතනයක මුළු සංයුතිය සකස් කරනු ලැබේ. එහි දී කොට්ඨාසවල තරඟ කරන අපේක්ෂක නාම යෝජනා ලැයිස්තුවේ ස්ත්‍රීන්ට අවම වශයෙන් 10%ක් ද හා අතිරේක ලැයිස්තුවෙන් අවමය 50%ක් ද වශයෙන් ස්ත්‍රීන් නියෝජනය විය යුතු ය.

මැතිවරණයෙන් පසු කොට්ඨාස ගණනාවකින් සමන්විත වන පළාත් පාලන ප්‍රදේශය තුළ අදාළ දේශපාලන පක්ෂයක් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමක් හෝ ලබා ඇති මුළු ඡන්ද සංඛ්‍යාවෙන් 20% කට වඩා අඩුවෙන් ඡන්ද ලබා ගත් හා සහිතයන් තිදෙනෙකු හෝ ඊට අඩුවෙන් ලබා ගත් පක්ෂවල ඡන්ද ප්‍රමාණයන් ඉවත් කොට ඉතිරි ඡන්ද ප්‍රමාණය අදාළ පළාත් පාලන ආයතන සඳහා තේරී පත්විය යුතු අවම කාන්තා මන්ත්‍රීධුර සංඛ්‍යාවෙන් (25%ක සහිත සංඛ්‍යාවට සමාන සංඛ්‍යාවෙන්) බෙදීමෙන් පසු ලැබෙන අගයෙන් එම ඡන්ද සංඛ්‍යාවට අදාළ දේශපාලන පක්ෂ හා ස්වාධීන කණ්ඩායම් ලබා ගත් ඡන්ද සංඛ්‍යාව බෙදීමෙන් එක් එක් පක්ෂ හා ස්වාධීන කණ්ඩායම් විසින් පත් කළ යුතු කාන්තා සහිත සංඛ්‍යාව තීරණය කරනු ලැබේ.⁸ එසේ කාන්තා සහිතයන් තීරණය කිරීම නිදසුනක් ආශ්‍රයෙන් තවදුරටත් පැහැදිලි කළ හැකි ය.

නිදසුන් : 01 (X නම් ප්‍රාදේශීය සභාවට අදාළ ව ප්‍රකාශිත ප්‍රතිඵල මත පදනම්ව එක් එක් දේශපාලන පක්ෂ ලබා ගත් ඡන්ද ප්‍රතිශත හා ආසන ප්‍රමාණය පහත පරිදි දැක්විය හැකි ය.)

පක්ෂය	ලබා ගත් ඡන්ද සංඛ්‍යාව	මුළු වලංගු ඡන්ද සංඛ්‍යාව	ඡන්ද ප්‍රතිශතය	දිනා ගත් ආසන සංඛ්‍යාව
A	27938	57540	48.55	13
B	23274	57540	40.44	10
C	6327	57540	10.99	03

මෙහි දී ස්ත්‍රී නියෝජනය පිළිබඳ ව සලකා බැලීම පිණිස අදාළ කර ගනු ලබන්නේ A සහ B යන පක්ෂ විසින් ලබා ගත් ඡන්ද ප්‍රමාණය පමණි.

8 එක් එක් පක්ෂය හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායම හෝ සඳහා හිමිවන නියෝජිතයන් සංඛ්‍යාව තීරණය කරනු ලබන්නේ, අදාළ පළාත් පාලන ආයතනය තුළ එක් එක් පක්ෂ හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායම් ලබා ගත් මුළු ඡන්ද සංඛ්‍යාව, අදාළ පළාත් පාලන ආයතනය තුළ නියෝජිතයකුවීම සඳහා අවශ්‍යවන ඡන්ද සංඛ්‍යාවෙන් බෙදීම මගිනි.

නියෝජිතයකු වීම සඳහා අවශ්‍ය ඡන්ද සංඛ්‍යාව තීරණය කරනු ලබන්නේ, සියලුම දේශපාලන පක්ෂ හා ස්වාධීන කණ්ඩායම් විසින් ලබා ගත් මුළු ඡන්ද සංඛ්‍යාව එකී පළාත් පාලන ආයතනය සඳහා නම් කරන ලද සාමාජික සංඛ්‍යාවෙන් බෙදීම මගිනි.

A, B පක්ෂ ලබා ගත් ඡන්ද ප්‍රමාණයේ එකතුව - 27938 + 23274

25% සමාන සහිත සංඛ්‍යාව (26/4) - 6.5

තීරක අගය (51212/6.5) - 7878.76

A පක්ෂය විසින් පත් කළ යුතු ස්ත්‍රී නියෝජිත සංඛ්‍යාව

(27938/7878.76) - 3.5 (දශම ස්ථාන පූර්ණ සංඛ්‍යාවට වැටයූ පසු 03කි.)

B පක්ෂය විසින් පත් කළ යුතු ස්ත්‍රී නියෝජිත සංඛ්‍යාව

(23274/7878.76) - 2.95 (දශම ස්ථාන පූර්ණ සංඛ්‍යාවට වැටයූ පසු 02කි.)

එසේ ම යම් පළාත් පාලන ආයතනයක කාන්තා සහිතයකු සම්බන්ධයෙන් පුරප්පාඩුවක් ඇති වූ විට තේරී පත් වී ඇති හෝ 9 වන වගන්තිය යටතේ නුසුදුස්සෙකු වී නොමැති හෝ පළමු නාමයෝජනා පත්‍රයේ හෝ අතිරේක නාමයෝජනා පත්‍රයේ හෝ නම් සඳහන් කාන්තා අපේක්ෂිකාවක නම් කිරීම හරහා එම පුරප්පාඩුව පිරවිය හැකි බව පනතේ 66 (ආ) වගන්තියෙන් පැහැදිලි කර ඇත (2017 අංක 16 දරන පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් (සංශෝධන) පනත).

මෙම නව මැතිවරණ ක්‍රමය යටතේ පළමු වරට 2018 පෙබරවාරි 10 වන දින පළාත් පාලන මැතිවරණය පැවැත්විය. මහනගර සභා 24ක්, නගර සභා 40ක් හා ප්‍රාදේශීය සභා 276ක් වශයෙන් සමස්ත ආසන 340කින් නියෝජිතයන් 8356 දෙනෙකු තෝරා පත් කර ගැනීමට නියමිත විය. මැතිවරණය සඳහා අපේක්ෂකයෝ 57252 දෙනෙක් පමණ ඉදිරිපත් වූහ. එයින් නියෝජිතයන් ලෙසින් 8324ක් තේරී පත් වූ අතර ඉන් 1919 දෙනෙක් කාන්තාවෝ වූහ. මැතිවරණයේ දී පළාත් පාලන ආයතන 340න් 325ක් සඳහා ම 25%ක ස්ත්‍රී නියෝජන තහවුරු වීම ලාංකික ස්ත්‍රීන් ලැබූ ජයග්‍රහණයක් ලෙස සැලකිය හැකි ය. එය 95% ඉක්මවූ ප්‍රතිශතයකි. විශේෂයෙන් 25%ක ප්‍රතිශතයක් නොමැති වූයේ ආසන 15කට පමණි. ඒවායේ ද බහුතරය උතුරු නැගෙනහිරට අයත් ය.⁹

මෙම මැතිවරණයෙන් පසු ව ඒ ඒ පළාත් පාලන ආයතන සඳහා 25%ක් ස්ත්‍රී නියෝජිතවරියන් තෝරා පත් කිරීමේ දී යම් යම් ප්‍රායෝගික ගැටලුවලට මුහුණපෑමට ද සිදු විය. කෙසේ වුවත් තෙතික ව වශයෙන් ස්ත්‍රීන් වෙනුවෙන් යම් පංගුවක් වෙන් වීම මෙරට කාන්තා දේශපාලනයේ යම් සාධනීය පරිවර්තනයකට මඟ විවර වීමක් ලෙස සැලකිය හැකි ය.

3.1 ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනයට පවතින බාධක

සමාජ, ආර්ථික හා අධ්‍යාපනික ප්‍රපංචයන්හි ලාංකික ස්ත්‍රීහු පුරුෂයන් හා සම තත්ත්වයකට පත්ව සිටිති.¹⁰ එහෙත් දේශපාලන ජීවියකු වශයෙන් ප්‍රායෝගික දේශපාලනයේ ඇගේ නියෝජනය ඉතා අඩුය. මැතිවරණයක් ප්‍රකාශයට පත් කළ මොහොතේ පටන් එය නිමාවන තෙක් ගෙයින් ගෙට ගොස් රැස්වීම් පැවැත්වීම, ප්‍රචාරණ කටයුතු සිදුකිරීම, පක්ෂවලට අරමුදල් එකතු කිරීම, ඡන්ද දායකයන්

9 25% තහවුරු නොවූ ආසන (කොටගල, පේදුරුතුඩුව, මන්නාරම, මුසලි, වෙරුගල්, ත්‍රිකුණාමලය නගරය සහ කඩවත්, තඹලගමුව, මුතුර්, වනාතවිල්ලුව, කරෙයිතිවි, පදියතලාව, තිරුක්කෝවිල්, මන්මුනෙයි)
10 සාක්ෂරතාව (2018 වර්ෂය වන විට) - පිරිමි 93.4, ස්ත්‍රී 91.6 (ජන ලේඛන සහ සංඛ්‍යාලේඛන දේපාර්තමේන්තු වාර්තාව,2020). රජයේ පාසල්වලට ඇතුළත් කරන ලද ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාව (2018 වර්ෂයට අදාළව) - පිරිමි 166 753, ස්ත්‍රී 161 879 (ජන ලේඛන සහ සංඛ්‍යාලේඛන දේපාර්තමේන්තු වාර්තාව,2020). විශ්වවිද්‍යාල සඳහා සුදුසුකම් ලැබූ ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාව (2018/2019) - පිරිමි 58 348, ස්ත්‍රී 109 644 (ජන ලේඛන සහ සංඛ්‍යාලේඛන දේපාර්තමේන්තු වාර්තාව,2020). ශ්‍රම බලකා සහභාගිත්ව අනුපාතය (2018 වර්ෂයට අදාළව) - පිරිමි 73.0, ස්ත්‍රී 34.5 (ජන ලේඛන සහ සංඛ්‍යාලේඛන දේපාර්තමේන්තු වාර්තාව,2020). සාංක්‍රමණික සේවා නියුක්තිය (2019 වර්ෂයට අදාළව) - පුරුෂ 60.1, ස්ත්‍රී 39.9 (ජන ලේඛන සහ සංඛ්‍යාලේඛන දේපාර්තමේන්තු වාර්තාව,2020).

දැනුම්වත් කිරීම වැනි භාරදුර කාර්යයන් සඳහා ස්ත්‍රීහු ක්‍රියාශීලී දායකත්වයක් දක්වති. එහෙත් ජාතික හා පළාත් පාලන මට්ටමේ ආයතනවල දී මෙන් ම තීරණ ගන්නා මට්ටම්වල දී ඇගේ නියෝජනය ප්‍රමාණවත් නොවේ. එහෙයින් ලාංකික දේශපාලන ක්ෂේත්‍රයෙහි ස්ත්‍රීන්ගේ නියෝජනය අවම වීමට බලපානු ලබන සාධක කිහිපයක් හඳුනාගත හැකිය. ඒවා සමාජීය හා සංස්කෘතික, ආර්ථික, දේශපාලන සහ මනෝභාවාත්මක සාධක ලෙස වර්ග කළ හැකි ය.

❖ සමාජීය හා සංස්කෘතික සාධක

ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවීය වෙනස මත ස්ත්‍රීය හා පුරුෂයාට වෙනස් වූ සමාජ භූමිකා හා පිළිගැනීම් පවතී. සාම්ප්‍රදායික සමාජ අදහස් මඟින් ස්ත්‍රීය පුරුෂයාට සාපේක්ෂව අප්‍රධාන තත්ත්වයට පත්ව සිටී. එම සාම්ප්‍රදායික අදහස්වලින් ස්ත්‍රීය නිර්වචනය කරන්නේ දුර්වල, ලාමක, සංවේදී, කාරුණික ඉවසන සුළු චරිතයක් ලෙස ය. එ නමුත් පුරුෂයා යනු දැඩි ගති පැවතුම් ඇති ශක්තිමත් සෘජු තීරණ ගන්නා අයකු ලෙස සමාජය පිළිගෙන ඇත. මෙම වර්ත ලක්ෂණයන්ට ගැලපෙන සමාජ භූමිකා ද වේ. ස්ත්‍රීයගේ මූලික වගකීම් වන්නේ සිය දරුවන් රැකබලා ගනිමින් ගෘහය ආශ්‍රිත කටයුතු කිරීම ය. එහි දී ස්වාමිපුරුෂයාට කීකරුව නැදෑ හිතමිත්‍රාදීන්ට සලකමින් පවුල් සංස්ථාවෙහි භාරදුර කාර්යන් ඉටුකිරීමට ඇයට සිදු ව තිබේ. එහෙත් පවුලෙන් පිටත සමාජ සම්බන්ධතා පැවැත්වීමේ වගකීම පැවරෙන්නේ පුරුෂයාටය. මේ ආකාරයෙන් ස්ත්‍රීයගේ කාර්ය හා වගකීම කුටුම්භයට පමණක් සීමා කිරීම මඟින් ඇයට දේශපාලනය වැනි පොදු සමාජ කටයුතුවලට සම්බන්ධ වීමේ ඉඩ ප්‍රස්තාව අහිමි වී ඇත.

විශේෂයෙන් දේශපාලනය යනු පිරිමින්ට උරුම දෙයක් ය යන්න ලාංකේය ස්ත්‍රීන් තුළ මෙන් ම පුරුෂයන්ගේ ද මනසෙහි කාලාන්තරයක් මුළුල්ලේ සිට මුල් බැස ගෙන පවතී. මෙම සාම්ප්‍රදායික මතිමතාන්තර නිසා විවිධ හැකියා දක්ෂතා ඇති උගත් බුද්ධිමත් ස්ත්‍රීන් සිටිය ද දේශපාලනයට ප්‍රවිෂ්ට වීමට ඔවුහු මැළිකමක් දක්වති. ලාංකික සංස්කෘතිය මගින් නිර්මාණය කර ඇති ස්ත්‍රීයගේ චරිතය ඉතා සාමකාමීය. හොඳ දුවක බිරියක මවක් වශයෙන් කටයුතු කිරීම ඇයගෙන් අපේක්ෂා කෙරේ. දරුවන් වැදීම, ඉවුම් පිහුම් කටයුතු සිදු කිරීම දරුවන් රැකබලා ගැනීම, ගේදොර පිරිසිදුව තබාගැනීම, මල් වැවීම, රෙදි පෙරදි සේදීම ආදී කාර්යයන් “ගැහැනු වැඩ” ලෙස සමාජය අර්ථකථනය කරයි. ගැහැනු වැඩ කිසිදු විටෙක පිරිමියා විසින් ඉටු නොකළ යුතු ය. එසේ කිරීම පුරුෂත්වයට නිගාවක් ලෙස සලකයි. ස්ත්‍රීගේ ගේදොර වැඩකටයුතුවලට උදවු උපකාර කරන පුරුෂයන් ද යම් අතළොස්සක් සිටිය ද ඔවුහු “පිරිමි භාග” වැනි අවඥා සහගතව හැඳින්වීමට පුරුෂයන්ටත් වඩා ස්ත්‍රීන් පෙලඹී ඇත. කුඩා කල සිට ම ලාංකික ස්ත්‍රීය කුටුම්භයට කොටු කර ඇගේ මනසට කාවද්දවා ඇත්තේ පුරුෂාධිපත්‍යය පිළිගැනීමට ය. පවුලේ පියාට හා පිරිමි සහෝදරයන්ට අවනතව කටයුතු කිරීම එසේ පුරුෂාධිපත්‍යය පිළිගැනීමේ ආරම්භක අවස්ථාවයි. පසු ව විවාහ ජීවිතයේ දී ස්වාමිපුරුෂයාට යටහත් පහත් ව කටයුතු කළ යුතු ය. බොහෝ සාම්ප්‍රදායික පවුල්වල අදටත් පිරිමි දරුවන්ට දෙමාපියන් ඇවිටිලි කරන්නේ ගේදොර වැඩ කරන්න “හොඳ බවලතකු” හොයාගනිත් කියා ය. පුරුෂයාගේ ඕනෑ එපාකම් ඉටු කිරීමේ දාසිය ලෙස ස්ත්‍රීය සලකනු ලබයි. මෙවැනි සමාජ වටපිටාවක් තුළ ස්ත්‍රීයගේ මනස ද ඊට අනුරූපව සකස් වී ඇත. ඒබැවින් කිසිදු අවස්ථාවක පොදු සම්මතයෙන් වෙනස් වීමට නැතිනම් සමාජ සම්ප්‍රදායයන් බිඳ දැමීමට ස්ත්‍රීය කටයුතු නොකරයි. අවශ්‍යතාව උනන්දුව තිබුණ ද දේශපාලනය වැනි ප්‍රායෝගික ක්‍රියාවලියක් සමඟ සම්බන්ධ වීමට ස්ත්‍රීහු බිය වෙති. දේශපාලනයට යෑමෙන් තමාට තමාගේ ස්වාමියා දරුවන් හිත මිත්‍රාදීන් නැති වෙති යි ඇතැම් ස්ත්‍රීහු කල්පනා කරති. තවත් පිරිසක්

පුරුෂ පක්ෂයට විරුද්ධව යාම අසම්මත ක්‍රියාවක් ලෙස උපකල්පනය කරමින් දේශපාලනය නමැති තරගකාරී ක්‍රීඩාවෙන් ඉවත් වීමට පෙලඹී ඇත.

❖ ආර්ථික සාධක

සාම්ප්‍රදායික සමාජ ක්‍රමය තුළ ස්ත්‍රීයට අධ්‍යාපනය ලැබීමේ හා වෘත්තීයක නියැලීමේ අයිතිය සීමා වූවත් පසු කාලීනව පුරුෂයාට සාපේක්ෂව ස්ත්‍රීය ද එම ක්ෂේත්‍ර වෙත පිවිසීමක් සිදුවේ. විශේෂයෙන් අධ්‍යාපන අංශයෙහි ස්ත්‍රී පුරුෂ වශයෙන් සමාන ඉඩප්‍රස්තාව හිමිවීම් අතර එතරම් පරතරයක් වර්තමානයේ දක්නට නොලැබුණ ද ආර්ථික ක්ෂේත්‍රවල එම වෙනස පැහැදිලිව හඳුනාගත හැකිවේ. ලාංකික ස්ත්‍රීන් ආර්ථික ක්‍රියාවලියට සෘජු ලෙස සිය දායකත්වය සැපයුව ද පුරුෂයන්ට සාපේක්ෂව සම්පත් බෙදියාමේ වෙනස මත ඇයට හිමි වන්නේ අඩු වැදගත්කමකි. පවුල තුළ ස්ත්‍රීය තවදුරටත් යැපෙන්නාගේ භූමිකාව ඉටුකිරීම නිසා ඇයට දේපළ වැනි කටයුතු සම්බන්ධයෙන් සෘජු තීරණ ගැනීමට නොහැකි වී තිබේ. එය වක්‍රාකාරයෙන් දේශපාලන සහභාගිත්වය දුර්වල කිරීමට ද බලපෑම් කරයි. පුරුෂයන්ට සාපේක්ෂව මැතිවරණ ක්‍රියාවලිය දියත් කිරීම සඳහා මුදල් හා සම්පත් ස්ත්‍රීන්ට ඇත්තේ ඉතා අඩුවෙනි. එබැවින් තරඟකාරී දේශපාලන රටාවකට යොමු වීමට ස්ත්‍රීයට පවතින ඉඩකඩ සීමා වී තිබේ.

ආර්ථිකයේ ශක්තිමත් භාවය නැතිනම් දේපළ, මිල මුදල් පැවතීම ලංකාව වැනි රටක දේශපාලනය කිරීමට ඉතා අවශ්‍ය වන සාධකයක් බවට පත්ව තිබේ. සාමාන්‍යයෙන් ගමක නගරයක මැතිවරණයකට තරඟ කරනු ලබන්නේ එහි සිටින ව්‍යාපාරිකයන් හෝ ධනවත්ම පුද්ගලයන් විසිනි. පක්ෂ නාම යෝජනා ලබා දෙන්නේ ද බොහෝ විට එවැනි ආර්ථික හැකියාව ඇති තැනැත්තන්ට ය. සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමයේ මනාප ඡන්ද ක්‍රමය යටතේ මැතිවරණ ප්‍රචාරණ කටයුතු සඳහා විශාල මුදල් ප්‍රමාණයක් අවශ්‍ය වේ. එය ස්ත්‍රීන්ට අවාසි දායක වී ඇත. ලාංකික සමාජයේ බහුතරයක් ස්ත්‍රීන්ට දේපළ පරිහරණය සම්බන්ධයෙන් ඇත්තේ අඩු අත්දැකීම් ප්‍රමාණයකි. පරම්පරාවෙන් ධනය උරුම වූ ස්ත්‍රීන් සිටින්නේ සීමිත පිරිසක් ය. වැඩි පිරිසක් සිටින්නේ සිය ස්වාමියාගෙන් යැපෙන තත්ත්වයේ ය. ඇතැම් අපේක්ෂිකාවන්ට මැතිවරණ කටයුතුවලට වියදම් කිරීමට මූල්‍ය ප්‍රතිපාදන තම ස්වාමියාගෙන් ඉල්ලා ගැනීමට සිදුවන අවස්ථා ද වේ. විශේෂයෙන් බොහෝ දේශපාලනඥයෝ මැතිවරණ කටයුතුවලදී ව්‍යාපාරික ප්‍රජාවගේ සහාය ලබාගනිති. මැතිවරණ ජයග්‍රහණයෙන් පසු එම සහය දැක්වූ ව්‍යාපාරික ප්‍රජාවට විවිධ ප්‍රතිලාභ ලබා දී සතුටු කළ යුතු ය. පුරුෂ දේශපාලනඥයන්ට මෙවැනි අත්දැකීම් සුලබ වූවත් ස්ත්‍රී අපේක්ෂිකාවන්ට එවැනි සම්බන්ධතා ගොඩනගා ගැනීම ගැටලු සහගතය.

❖ දේශපාලනික සාධක

මැතිවරණයක් ප්‍රකාශයට පත් කළ මොහොතේ පටන් එය නිමා වන තෙක් ම සක්‍රීය දායකත්වයක් ස්ත්‍රීය දැක්වුව ද පක්ෂ තීරණ ගන්නා මට්ටම්වලදී ඇගේ දායකත්වය ලබා ගන්නේ ඉතා අවම මට්ටමකිනි. ලංකාවේ මැතිවරණ ඉතිහාසය දෙස බැලීමේ දී පෙනී යන්නේ මැතිවරණය සඳහා ස්ත්‍රීන්ට නාමයෝජනා ලබාදීමට පෙලඹී ඇත්තේ අඩු වශයෙන් බවයි. එසේ ම සෑම දේශපාලන පක්ෂයක් තුළ ම පුරුෂාධිපත්‍යය ක්‍රියාත්මක වීම, සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ විශාල ඡන්ද කොට්ඨාසයක මැතිවරණ ප්‍රචාරණ කටයුතු කිරීමට සිදුවීම දේශපාලනයේ දී ස්ත්‍රීන්ට අවාසි සහගත තත්ත්වයන්ට හේතු වී තිබේ. මැතිවරණ ප්‍රචාරණ කටයුතු සඳහා විශාල ලෙස මුදල් වියදම් කරන පුරුෂයන් අතරේ මුදල් හා සම්පත් අහිමි ස්ත්‍රීන්ට ඡන්ද කොට්ඨාසයක් තුළ ප්‍රචාරණ කටයුතු සිදු කිරීම අභියෝගයකි. විශේෂයෙන් දැනට දේශපාලනය තුළ සිටින ස්ත්‍රීන් කිහිප දෙනාට ද එම අවස්ථාව හිමි

වී ඇත්තේ තම ස්වාමි පුරුෂයාගේ හෝ පවුල් පසුබිමේ හෝ බලපෑමෙනි. එසේ නොවන ස්වාධීන ලෙස මහජන පදනමක් මත දේශපාලනයට පිවිසි ස්ත්‍රීන් සිටින්නේ අතලොස්සකි. එසේ ම තරඟකාරී මැතිවරණ ක්‍රමයෙහි පවතින අනිසි දේශපාලන ප්‍රවණත්වය ද ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන ගමනට බාධා වී ඇත.

1978 දෙවන ජනරජ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ හඳුන්වා දුන් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ දිස්ත්‍රික්කයක් වැනි විශාල ඡන්ද බල ප්‍රදේශයක මැතිවරණ ප්‍රචාරණ කටයුතු සිදුකළ යුතු ය. රැස්වීම් සංවිධානය කිරීම ගෙයින් ගෙට ගොස් ඡන්ද දායකයින් දැනුවත් කිරීම, බලමණ්ඩලය පිහිටුවීම යනාදි කාර්ය රැසක් සඳහා දායකත්වය සැපයීමට අපේක්ෂකයන්ට සිදුවේ. කුටුම්භය ආශ්‍රිත වැඩි අත්දැකීම් ප්‍රමාණයක් ඇති ස්ත්‍රීයට එවැනි කාර්යවලට සම්බන්ධ වීම අභියෝගයකි. මැතිවරණ ප්‍රචාරණ කටයුතුවලදී මඩගැසීම, වර්ත ඝාතනය, විවේචනය කිරීම සුලබ සිද්ධි බවට පත්ව තිබේ. එමෙන් ම ප්‍රජාතන්ත්‍ර නොවන උපක්‍රම මඟින් හෝ වැඩිම මනාප ලබා ජයග්‍රහණය කිරීම අරමුණු කරන අපේක්ෂකයෝ ද සිටිති. ඔවුන් බොහෝවිට පාතාල මැරවරයන් හා වෙනත් දූෂණ වංචා ක්‍රියාමාර්ග හරහා මැතිවරණ ව්‍යාපාරය මෙහෙයවති. එහෙත් ස්ත්‍රීන්ට එවැනි අවිධිමත් සම්බන්ධතා ගොඩනගා ගැනීම කළ නොහැකිය. පුරුෂ අපේක්ෂකයකු එවැනි දෑ කළ ද ස්ත්‍රී අපේක්ෂකාවක ගෙන් සමාජය වුව ද එවැන්නක් බලාපොරොත්තු නොවේ. මැතිවරණය උණුසුම් වීම මත ප්‍රචාරණ කටයුතු රැස්වීම් දිවා රාත්‍රියේ පැවැත්වීමට සිදුවේ. එ නමුත් අපේක්ෂකාවෝ රාත්‍රී කාලයේ පැවත්වෙන එවැනි රැස්වීම් සඳහා සම්බන්ධවීමට අකැමැත්තක් දක්වති. රාත්‍රී කාලයේ එවැනි ගමන් බිමන් යාමේ දී ස්වාමි පුරුෂයා හෝ හිතවත් ඥාතියකු හෝ සම්බන්ධ කර ගනීමට සිදුවේ. එසේ ම දේශපාලන වාදවිවාදවලට සම්බන්ධ වීම ප්‍රචාරණ කටයුතු සඳහා මාධ්‍ය යොදා ගැනීම හා මාධ්‍ය සබඳතා, වෘත්තීය සමිති, බලපෑම් කණ්ඩායම් ආදිය සමඟ කිට්ටු සබඳතා පැවැත්වීම පිළිබඳ ව ද ස්ත්‍රීන් සතුළු ඇත්තේ අඩු අත්දැකීම් සමුදායකි.

දේශපාලනයට ප්‍රවිෂ්ට වූ බහුතරයක් පුරුෂයෝ දේශපාලනය සමඟ කුමන හෝ සබඳකම් පැවැත්වූ පිරිසක් ය. දෙමාපියන් සහෝදරයන් හෝ පරම්පරාවේ හිතවත්කම හෝ මත සම්බන්ධතා ගොඩනගා ගනිමින් දේශපාලනයට පැමිණ ඇත. එ නමුත් එවැනි පවුල් පරම්පරා සම්බන්ධතා ඇත්තේ ස්ත්‍රීන්ට අතලොස්සකට පමණි. දේශපාලනයට සම්බන්ධ වීමට උනන්දුව කැමැත්ත තිබුණ ද එවැනි සබඳතා නොමැතිකම නිසා ඇතැම් ස්ත්‍රීන්ට එය යටපත් කර ගැනීමට සිදු ව තිබේ. දේශපාලනය ගැන උනන්දුවක් දක්වන පුරුෂයෝ ජ්‍යෙෂ්ඨ දේශපාලන නායකයන් සමීපයේ හිඳිමින් විවිධ ක්‍රියාකාරකම් සමඟ සම්බන්ධ වී දේශපාලන නායකත්වයට අවශ්‍ය පුහුණුව හා දැනුම ලබා ගනිති. එහෙත් එවැනි ඉඩප්‍රස්තාව ස්ත්‍රීන්ට ලැබෙන්නේ සීමා සහිතවය.

❖ මනෝභාවාත්මක සාධක

ස්ත්‍රීයගේ දේශපාලන සහභාගිත්වය අවම වීමට සමාජය විසින් මෙන් ම ඇය විසින් ම පිළිගනු ලැබ ඇති මනෝභාවාත්මක සාධක ද හේතු වී තිබේ. පරම්පරා ගණනාවක් මුළුල්ලේ ස්ත්‍රීය කුටුම්භයට සීමා වී සිටීම නිසා ඇගේ මෙන් ම සමාජයේ ද ආකල්පය හා පිළිගැනීම වී ඇත්තේ “ස්ත්‍රීය යනු කුටුම්භයේ කාර්යයන්ට පමණක් සීමා වූ පොදු කටයුතුවලින් විශේෂයෙන් දේශපාලනය වැනි කාර්යයන්ට නුසුදුසු කෙනෙකු බවයි” පවතින දූෂිත ප්‍රවණත්වකාරී දේශපාලනය ස්ත්‍රීන්ට නොගැලපෙන බව ද ඒ අතර පිළිගැනීමට ලක් ව ඇත. කුටුම්භයෙහි දරුවන් හදා වඩා ගනිමින් ස්වාමියාට කීකරුව බිරියක මවක ලෙස කටයුතු කිරීම හොඳ ගැහැනියකගේ ලක්ෂණයක් ලෙස විශ්වාස කෙරේ. මෙම සාම්ප්‍රදායික අදහස් නිසා ස්ත්‍රීයට නායකත්වයට ප්‍රවිෂ්ට වීමට, පොදු කටයුතුවල නිරත වීමට පවතින ඉඩකඩ ඉතා සීමිතය.

3.4 පළාත් පාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය වර්ධනය කිරීමට ගත යුතු ක්‍රියාමාර්ග

ශ්‍රී ලාංකික ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය වර්ධනය කිරීම සඳහා වූ නිදහස් දේශපාලන පරිසරයක් ගොඩනැගීමට අදාළ නීතිරීති සකස් කර ක්‍රියාත්මක කිරීම වැදගත් වේ. එහිදී පවතින සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යම් වෙනසකට භාජනය කළ යුතුය. එහිදී පවතින ඡන්ද කොට්ඨාසවල භූමි ප්‍රමාණය අඩු කොට කුඩා ඡන්ද කොට්ඨාස ක්‍රමයක් හඳුන්වා දිය හැකිය. විශේෂයෙන් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ ස්ත්‍රීන් හා විවිධ ජනවර්ග සඳහා බහු මන්ත්‍රී ඡන්ද කොට්ඨාස නිර්මාණය කර එම එක කොට්ඨාසයකින් ස්ත්‍රී හා පුරුෂ නියෝජිතයන් දෙදෙනෙකු බැගින් නියෝජනය වන ලෙස වන ක්‍රමයක් සකස් කළ හැකිය. විශේෂයෙන් ඡන්දදායකයා හා නියෝජිතයා අතර පවතින සම්බන්ධතාව තවදුරටත් ශක්තිමත් කිරීම ද වැදගත් වේ. දැනට පවතින ස්වාධීන මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව යටතේ මැතිවරණ විසඳුම් හා ප්‍රචාරණ කටයුතු සම්බන්ධයෙන් සමාන හෝ පොදු බවක් ගොඩනැගීමේදී කළ යුතුය. දේශපාලන ප්‍රවණත්වය යටතේ ස්ත්‍රීන්ට සිදුවන හිංසාකාරී ක්‍රියා පිළිබඳ ව නීතිය අකුරට ක්‍රියාත්මක කිරීම ද මැතිවරණ ප්‍රචාරණ කටයුතුවලදී ජනමාධ්‍ය ප්‍රචාරණය පිළිබඳ ව සියලු අපේක්ෂකයින්ටම පොදු සාධාරණ පිළිවෙතක් ක්‍රියාත්මක කිරීම වැදගත් වේ. එසේ ම දැනට පළාත් පාලන ආයතන සඳහා ස්ත්‍රීන් වෙනුවෙන් වෙන්කර ඇති 25% අනුපාතය 30%-35%ක් අතර ප්‍රමාණයක් වන ලෙස සංශෝධනය කිරීම කළ යුතුය.

ස්ත්‍රීන් සතුව පවතින දේශපාලන දැනුම හා අවබෝධය පුළුල් කිරීමට කටයුතු කළ හැකිය. කාන්තා ප්‍රඥප්තියේ කොන්දේසි ක්‍රියාත්මක කිරීමට වනිතා කටයුතු අමාත්‍යාංශය මඟින් නව වැඩසටහන් සංවිධානය කිරීම වැදගත් වේ. රාජ්‍ය හා රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවල සහයෝගය ලබා ගනිමින් දේශපාලන දැනුම ඉහළ නැංවීමට අදාළ වැඩසටහන් ක්‍රියාත්මක කිරීම ද කළ හැකිය. එසේ ම ස්ත්‍රී පුරුෂ භේදයකින් තොරව තරුණ නායකයන් පුරුදු පුහුණු කිරීම සඳහා වූ මධ්‍යස්ථානයක් ජාතික මට්ටමින් පිහිටුවීමට කටයුතු කිරීම ද කාලෝචිත වැදගත් කාර්යයක් වේ.

ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය, අයිතිවාසිකම්, සමානාත්මතාව, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය වැනි සංකල්ප තවදුරටත් ජාතික අධ්‍යාපන විෂය ක්ෂේත්‍රයට අන්තර්ගත කිරීම කළ හැකිය. ඒ තුළින් ස්ත්‍රී - පුරුෂ අසමානාත්මතාව දුරුකිරීමට හැකියාව ඇත. එසේ ම විශ්වවිද්‍යාල හා උසස් අධ්‍යාපන ආයතන තුළ කාන්තා අධ්‍යයන පාඨමාලා ආරම්භ කිරීමට රජයට පියවර ගත හැකිය. කාන්තා අධ්‍යයන සම්බන්ධයෙන් පර්යේෂණ හා සමීක්ෂණ ක්ෂේත්‍රයන් පුළුල් කරමින් ස්ත්‍රීන් සම්බන්ධයෙන් පවතින ගැටළු හා අභියෝග හඳුනා ගනිමින් ඔවුන් දිරිමත් කිරීමට කටයුතු කිරීමද වැදගත් වේ.

ස්ත්‍රීන් බලගැන්වීම සඳහා ශක්තිමත් ආයතන පද්ධතියක් ගොඩනැගීම හා කාන්තා ව්‍යාපාරයන් ශක්තිමත් කිරීමට කටයුතු කිරීම කාලීන වශයෙන් වැදගත් පියවරකි. විශේෂයෙන් ස්ත්‍රීන් බලගැන්වීම සඳහා වූ වැඩසටහන්, ආයතන පද්ධති ස්ථාපිත කිරීමද ඒ සඳහා වූ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති නිර්මාණය කිරීමද කළ යුතුය. කාන්තා අයිතිවාසිකම්, කාන්තා හිංසනය, දේශපාලන ප්‍රවණත්වය වැනි සමාජ අසාධාරණයන් වෙනුවෙන් පෙනී සිටින ප්‍රාදේශීය හා ජාතික වශයෙන් ශක්තිමත් වූ ස්ත්‍රීවාදී ව්‍යාපාර ආරම්භ කිරීම කළ හැකිය. ඒ හරහා පොදු මතයක් වෙත කාන්තාවන් ඒකරාශී කර ගැනීමටත්, බලපෑම් කණ්ඩායමක් ලෙසින් ආණ්ඩුවට බලපෑම් කරමින් ඉල්ලීම් දිනාගැනීමටත් ඉඩ ප්‍රස්තාව නිර්මාණය කර ගත හැකිය.

මේ ආකාරයෙන් ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය හා සහභාගිත්වය වර්ධනය කිරීමට අවශ්‍ය යෝජනා හඳුනාගත හැකි වුවත් ඒවා කෙටි කාලයක් තුළ ප්‍රායෝගිකව ක්‍රියාත්මක කිරීම අපහසුය.

එහෙත් ඒ සඳහා සිවිල් සංවිධාන, විද්වතුන්, ආගමික නායකයන්, පරිපාලකයන්, මාධ්‍යවේදීන් හා තරුණ කණ්ඩායම්වල සහයෝගය ඇතිව පුළුල් මහජන පදනමක් මත ආණ්ඩු වෙත බලපෑම් කිරීම හරහා ස්ත්‍රී නියෝජනය පුළුල් කිරීමට අදාළ ප්‍රගතිශීලී ක්‍රියාමාර්ගවලට ප්‍රවේශ වීමේ හැකියාව ලැබේ. එසේ කිරීමට පළමුව ස්ත්‍රීන් ලෙස ඔවුන් ම තමන්ගේ ආකල්පවල යම් ධනාත්මක වෙනසක් ඇති කර ගැනීම අවශ්‍ය වේ. සාම්ප්‍රදායික අදහස්වල තවදුරටත් එල්ල නොසිට පවුලෙන් පිටත සමාජ සංවිධානවල නායකත්වය දැරීමට, අභියෝගවලට මුහුණ දීමට තමාටම ආත්ම ශක්තියක් තිබේ යන හැඟීමෙන් කටයුතු කළ යුතුය. එවිට දේශපාලනය වැනි තරගකාරී ප්‍රායෝගික ක්ෂේත්‍රයක ස්වාධීනව කටයුතු කිරීමේ හැකියාව ඇයට හිමි වේ.

4. නිගමනය

නිදහසේ උපත ලබන මිනිසාට කිසිදු හේදයකින් තොරව මානව අයිතිවාසිකම් භුක්ති විදීමට ඉඩ ප්‍රස්තාව ලබාදීම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍යයක මූලික ලක්ෂණයක් වේ. එබැවින් පුරුෂයාට හිමි සියලු ම අයිතිවාසිකම් ස්ත්‍රීයාට ද හිමි විය යුතුය. එසේ නොවන විට ස්ත්‍රී සමාජය තුළ ද්විතීයක මෙන් ම අප්‍රධාන තත්ත්වයට පත්වේ. එය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට ගරු කරන රාජ්‍යයක යහපත් ලක්ෂණයක් නොවන්නේය. අධ්‍යයනයට අදාළ දත්ත මඟින් පැහැදිලි වූයේ පළාත් පාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනය ඉතා අවම මට්ටමක පවතින බවයි. ඒ සඳහා පවතින සමාජ, ආර්ථික, දේශපාලන හා සංස්කෘතික සාධක අඩුවැඩි වශයෙන් බලපෑම් කර ඇත. එබැවින් ලාංකික දේශපාලන ප්‍රපංචය තුළ පුරුෂයාට සාපේක්ෂව ස්ත්‍රීයාට ද ඇගේ අයිතිවාසිකම් සුරක්ෂිත කරමින් සක්‍රීය දේශපාලන සහභාගිත්වයක් කරා යොමු වීමට අවශ්‍ය රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති, වැඩසටහන් ප්‍රායෝගිකව ක්‍රියාත්මක කිරීම කාලීන වශයෙන් වැදගත් වේ.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

ඉංග්‍රීසි

- අබේසිංහ, ඩබ්ලිවු. ඒ. (1998). ශ්‍රී ලංකාවේ සෝල්බර් ආණ්ඩුක්‍රමය. කොළඹ: ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
- අබේසිංහ, ඩබ්ලිවු. ඒ. (1998). ඩොනමෝර් ආණ්ඩුක්‍රමය. කොළඹ: ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
- උයන්ගොඩ, ජේ. සහ පෙරේරා, ආර්. (2006). ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය කුමක් ද? කාගේ ද? කා සඳහා ද? කුමට ද?. කොළඹ: සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.
- ලියනගේ, කේ. (1998) ශ්‍රී ලාංකික දේශපාලනය තුළ කාන්තා සහභාගිත්වයල ගෙවුක් ඊබට් පදනම.
- ලියනගේ, කේ. (2000 ජූලි - දෙසැම්බර්). ශ්‍රී ලාංකික කාන්තාව :ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජ භාවය (Gender) පුරවැසි බව හා දේශපාලන නියෝජනය, සම්භාවනා,151-181.
- ලියනගේ, කේ. (2012) ශ්‍රී ලාංකික පළාත් පාලන ආයතන තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනය අභියෝග හා අපේක්ෂාල ගෙවුක් ඊබට් ස්ටීන්ටුන්.
- ලියනගේ, කේ. (2012) ස්ත්‍රී - පුරුෂ දේශපාලන නියෝජනය සමානද? පංගු ක්‍රම න්‍යාය සහ භාවිතය, ගෙවුක් ඊබට් ස්ටීන්ටුන්.
- හේමන්ත, කුමාර, එන්.ඒ.ඒ. (2009) ස්ත්‍රී - පුරුෂ සමාජභාවය හා කාන්තා අයිතිවාසිකම්, විජේසූරිය ග්‍රන්ථ කේන්ද්‍රය පුංචි බොරැල්ල.

- හේරන්, එම්. (2010-2011). ශ්‍රී ලාංකික කාන්තාවන්ගේ උග්‍ර දේශපාලන සහභාගිත්වය පිළිබඳ විග්‍රහයක්, නිවේදනී - ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවී අධ්‍යයන සඟරාව.

ඉංග්‍රීසි

- Jayawardena, K. (1986). *Feminism and Nationalism in the Third World, 19, 20 Centuries*. London: Zed Books.
- Leitan, T. (1979). *Local Government and Decentralized Administration in Sri Lanka*, Colombo: Lake House.
- Wijesekara, C. (1995). *Women in Our Legislature: A Sri Lanka Study (1931-77)*. Colombo.

ව්‍යවස්ථා, සම්මුති සහ වාර්තා

- එක්සත් ජාතීන්ගේ ස්ත්‍රීන්ට එරෙහි සියලු ආකාර වෙනස්කම් දුරු කිරීමේ සිටුවේ සම්මුතිය, 1981.
- කාන්තා ප්‍රඥප්තිය (ශ්‍රී ලංකා), 1993.
- ජන ලේඛන සහ සංඛ්‍යා ලේඛන දෙපාර්තමේන්තු වාර්තාව, 2018, 2020.
- පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් (2016 අංක 01 දරන - සංශෝධන) පනත, 2016.
- පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් (2017 අංක 16 දරන - සංශෝධන) පනත, 2017.
- මැතිවරණ ප්‍රකාශන වාර්තා, මැතිවරණ දෙපාර්තමේන්තුව.
- ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජවාදී ජනරජයේ 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව.
- Gender Inequality Index Report, 2018.
- Human Development Indices and Indicators, 2018.
- Inter Parliamentary Union Reports, 2018/2019/2020/2021.

Women Representation in Local Government of Sri Lanka

M.I.F. Sasna
Master of Arts in Political Science
Bachelor of Arts, special in Political Science & Public Policy

sasna19970@gmail.com

Abstract

Local governance are playing vital role in building democracy in the nation. There are three type of Local governments in Sri Lanka. They are Municipal councils, Urban Councils and Pradeshiya Sabha. This article is focused on the women representation in Local governments. The objective of this study is to find out the reasons for no women representation and identify the opportunities to generate the women representation in Local governance. This research is built on qualitative research methodology by using secondary data. In the secondary data books, magazines and internet articles are used. According to this research, the reasons for no women representation are women's lack of interest in politics, lack of support from family, women do not come forward to vote for women, impact of culture and women's tendency of getting scared to violence. Political parties, society and each person should take efforts to solve these challenges to make women take part in politics.

Key words: Political participation, Local government, Women representation.

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம்.

எம்.ஐ.எப். சஸ்னா
Master of Arts in Political Science
Bachelor of Arts, special in Political Science & Public Policy
sasna19970@gmail.com

1. ஆய்வுச் சுருக்கம்

ஒரு நாட்டில் ஜனநாயகத்தினைக் கட்டியெழுப்பும் செயல்முறையில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றன. அவ்வகையில் இலங்கையில் மூன்று வகையான உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அவையாவன, மாநகர சபைகள், நகர சபைகள் மற்றும் பிரதேச சபைகள் என்பனவாகும். இக்கட்டுரையானது உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் தொடர்பாக ஆராய்வதாக உள்ளது. மேலும் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் காணப்படுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் காணப்பட்டாலும் கூட அது மிகவும் குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றது. அந்த வகையில் இவ் ஆய்வு நோக்கமானது, உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் முக்கியத்துவம், உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தினை அதிகரிப்பதற்கான ஆலோசனைகள் என்பவற்றினை முன்வைப்பதாக உள்ளது. மேலும் இவ் ஆய்வானது பண்புசார் முறையியலில் இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளைப் பயன்படுத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளாக புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் மற்றும் இணையத்தள ஆக்கங்கள் என்பன பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ் ஆய்வின் படி உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் குறைவாக இருப்பதற்கான காரணங்களாக, பெண்களின் அரசியல் ஈடுபாடு குறைந்த மட்டத்தில் காணப்படுதல், குடும்பத்தினரின் ஆதரவு குறைவாக இருத்தல், பெண்களே பெண்களுக்கு வாக்களிக்காமை, கலாச்சார ரீதியான தாக்கங்கள் மற்றும் அரசியல் வன்முறைகள் என்பனவாகும். எனவே அரசியலில் பெண்கள் பங்குகொள்வதற்கு அரசியல் கட்சிகள், சமூகம் மற்றும் ஒவ்வொரு தனிமனிதரும் தமது பங்களிப்பினை வழங்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்: அரசியல் பங்குபற்றுதல், உள்ளூராட்சி மன்றங்கள், பெண்கள் பிரதிநிதித்துவம்

2. இலங்கையில் உள்ளூராட்சி முறைமையும் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவமும்

2.1. இலங்கையில் உள்ளூராட்சி முறையின் தோற்றமும் அவற்றின் தொழிற்பாடுகளும்

2.1.1 உள்ளூராட்சி முறைமை ஓர் அறிமுகம்

அரசநிதியில் பொதுவாகப் பேசப்படுகின்ற எண்ணக்கருவாக உள்ளூராட்சி காணப்படுகிறது. பொதுவாக உள்ளூராட்சி என்பது அரசாங்கங்களின் சில செயற்பாடுகளை உள்ளூர் மட்டங்களுக்குத் தன் நிறுவனங்கள் ஊடாக மாற்றி செய்வதனைக் குறிக்கின்றது. கோம் என்பவரது கருத்துப்படி, “தேசிய அரசாங்கம் ஒன்றின் பகுதியாக உள்ளூர் அரசாங்கம்” கருதப்படுகின்றது. அதாவது அரச அதிகாரத்திற்கு உதவியளிக்கும் அதிகார சபைகளினால் ஆளப்படும் அரசாங்கமே உள்ளூராட்சி அரசாங்கமாகும். ஆனால் இவ்வரசாங்கம் அரச அதிகார கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டதும் சுதந்திரமான தெரிவின் மூலம் தகுதியான பிரதேசவாசிகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதுமாகும் (Gomme, 1987).

கிளார்க் மற்றும் ஸ்ரூவர்ட் என்பவர்களது கருத்துப்படி, “உள்ளூர் அதிகார சபையானது ஒரு பிரதேசத்தினை வடிமைப்பதற்கும் அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கும், அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் அவற்றை மாற்றியமைப்பதற்கும் ஒரு புதிய அடையாளத்தினை அவற்றிற்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்குமான திறனைக் கொண்டிருக்கின்றது.” என்கின்றனர் (Clarke & Stewart, 1991). இவ்வடிப்படையில் நோக்கும் போது உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் என்பது மத்தியரசிற்கு உதவியளிப்பதற்காக பாராளுமன்றத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு, மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட, சுயாட்சியுரிமை உடைய உள்ளூர் வரிகளினால் பகுதியளவில் நிதியூட்டப்படுகின்ற சபைகளைக் குறிப்பதாகும்” என வரையறுக்கலாம்.

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி முறைமை மிக நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. உள்ளூர் மட்டத்தில் பொது மக்களின் சுகாதாரம், பொது பயன்பாட்டு சேவைகள், பெருந்தெருக்கள், மக்கள்நலன்புரி வசதிகள், பொது போக்குவரத்து என்பவற்றை நிர்வகித்து பராமரிப்பதற்காக காலணித்துவ ஆட்சிக்கு முன்னரே இலங்கையில் சுயாதீன உள்ளூராட்சி முறைமைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆயினும் கட்டமைப்புக்குட்பட்ட உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்திலேயே அறிமுகம் செய்யப்பட்டன (விஜேசந்திரன் மற்றும் ரமேஷ், 2013).

2.1.2. உள்ளூராட்சி முறைமையின் வளர்ச்சி

இலங்கையின் வரலாற்று நூலான மகாவம்சம் பழைய உள்ளூராட்சி நிர்வாகம் “நகர குத்திக” என அழைக்கப்படும் நகர தலைவரால் நடத்தப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இலங்கையின் பழமையான உள்ளூராட்சி அமைப்புகளாக கம்சபா மற்றும் ரட்டசபா என்பன காலணித்துவ ஆட்சிக்கு முன் உருவாக்கப்பட்ட உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களாகும். சோக்சி கமிஷன் (Chocksy Commission) 1955ஆம் ஆண்டு உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை பற்றி அறிக்கை சமர்ப்பித்த போது கி.மு. 2ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள கல்வெட்டுக்களைச் சான்றாக கொண்டு

நாடெங்கும் கம்சபாக்கள் நிலவியிருந்ததாகக் குறிப்பிட்டது. எனவே கிராம சபை முறையானது மிகப் பழைமை வாய்ந்த உள்ளூராட்சி முறையாகக் கருதப்படுகின்றது. (விஜேசந்திரன் & ரமேஷ், 2013).

பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளைத் தாபிப்பதற்கான முயற்சிகள் வலுப் பெற்றன. அந்த வகையில் 1885 மற்றும் 1886ம் ஆண்டுகளில் கொழும்பு, கண்டி, காலி ஆகிய நகரங்களில் மாநகர சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004) 1871ம் ஆண்டில் கிராமிய குழுக்கள் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1892ல் சிறிய நகரங்களில் சுகாதார சபைகள் அமைக்கப்பட்டன. டொனமூர் யாப்பின் கீழ் 1931இல் ஆட்சி முறைச் சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது உள்ளூராட்சி முறையிலும் முக்கிய மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. டொனமூர் அரசியல் திட்டப்படி நடைமுறையிலுள்ள மாநகர சபைகளுக்கு மேலதிகமாக 1939ல் நகர சபை முறையும், 1946ம் ஆண்டு 3ம் இலக்க பட்டினச் சபை சட்டத்தின் கீழ் பட்டின சபை முறையும் மற்றும் கிராமிய குழுக்கள் ஆகிய படிநிலைகளைக் கொண்ட உள்ளூர் ராட்சி அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. எனினும் இவை போதிய அதிகாரம், சுயாதீனத் தன்மை கொண்டிருக்கவில்லை. (விஜேசந்திரன் & ரமேஷ்: 2013).

1939ல் நகர சபை சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு சுகாதார சபைகளுக்குப் பதிலாக நகர சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. 1946ம் ஆண்டு 3ம் இலக்க பட்டின சபைகள் சட்டத்தின் கீழ் பட்டின சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன. 1947ம் ஆண்டளவில் மாநகர சபைகள் கட்டளைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டு மாநகர சபை முறை விரிவுபடுத்தப்பட்டது. அத்துடன் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் பதவியேற்ற அரசாங்கங்கள் உள்ளூராட்சி முறைமைகளில் சில மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தன. இதற்கமைய 1952ல் அரசாங்கம் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் அதிகாரங்களை அதிகரிக்கும் சட்டத்தினை அறிமுகப்படுத்தியது. அத்துடன் 1980ம் ஆண்டின் 35ம் இலக்க சட்டத்திற்கமைய மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் உருவாக்கப்பட்டதன் காரணமாக பட்டின சபைகளும், கிராம சபைகளும் செயலிழந்தன (இலங்கை உள்ளூர் ஆளுகை நிறுவகம், 2004)

1987ம் ஆண்டின் 15ம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி முறையில் மற்றுமொரு பிரதான மாற்றம் ஏற்பட்டது. அதன்படி மாநகர, நகர பிரதேசங்கள் தவிர்ந்த கிராமப் பிரதேசங்களில் பிரதேச சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன. மேலும் 1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் செய்யப்பட்ட 13ம் திருத்தத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி விடயங்கள் மாகாண சபைகளுக்குப் பொறுப்பாக்கப்பட்டது. மேலும் சுதந்திரத்தினை அடுத்துள்ள ஆண்டுகளில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையினை மறுசீரமைப்பதற்கான பல்வேறு நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மொரகோட குழு (1979), விக்டர் தொன்னகோன் ஆணைக்குழு (1979), கிராமோதய சபைகள் குழு (1980), வனசிங்க கமிட்டி (1987), உள்ளூராட்சி மறுசீரமைப்பிற்கான ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு (1999), பிரஜைகள் பட்டயம் (2007), உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான தேசிய கொள்கைகள் என்பன அவற்றுள் சிலவாகும். இன்று உள்ளூராட்சி அரசாங்கத் திணைக்களம் மாகாண சபையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் காணப்படுவதுடன், அதற்குப் பொறுப்பாக மாகாண உள்ளூராட்சி ஆணையாளர் ஒருவரும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். அத்துடன் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் அனைத்தும் இன்று மாகாண சபைகளின் நேரடி கட்டுப்பாட்டிலேயே செயற்படுகின்றன. (அபேரத்ன, 2007) ஆயினும்

தற்போதைய மாகாண உள்ளூராட்சி ஆணையாளருக்குப் போதிய அதிகாரம் இல்லை என்பது உள்ளூராட்சி முறையில் காணப்படும் முக்கிய குறைபாடாகும்.

2..2. இலங்கையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம்

இலங்கையினைப் பொறுத்த வரையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் மிக நீண்ட கால வரலாற்றினைக் கொண்டனவாகும். எனினும் லியனகே (Liyanage, 2017) என்பவரது கருத்துப்படி, புராதன வரலாற்றில் உள்ளூர் மற்றும் பிராந்திய மட்டத்திலான அரசாங்கங்கள் காணப்பட்ட போதும் அவற்றில் பெண்கள் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் வகித்தமைக்கான எவ்வித ஆதாரங்களும் இல்லை. பிரித்தானியரது ஆட்சிக் காலத்தில் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்படும் வரை பெண்கள் உள்ளூராட்சி அலகுகளில் பிரதிநிதித்துவம் வகித்தமைக்கான சான்றுகளும் இல்லை. இலங்கையில் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பிரித்தானியரது காலத்திலேயே தோற்றம் பெற்றன. இதனைத் தொடர்ந்து 1931 டொனமூர் அரசியலமைப்பின் கீழ் வழங்கப்பட்ட சர்வசன வாக்குரிமையும், நிர்வாகக் குழு முறைமையின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட உள்ளூராட்சிக் குழுவும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையின் வளர்ச்சிக்கும் அதில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன. இந்த வகையில் வரலாற்றில் முதலாவது பெண் பிரதிநிதித்துவம் 1937ல் கொழும்பு மாநகர சபையில் உறுதி செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டவர் மேரி ரத்னம் என்பவராவார் (பௌசர், 2019).

இதனைத் தொடர்ந்து 1949ம் ஆண்டு ஆய்ஷா ரவுப் கொழும்பு மாநகர சபைக்கும், 1979ல் சந்திரா ரணராஜா கண்டி மாநகர மேயராகவும், 1996ல் நலின் திலக்கா ஹேரத் நுவரெலியா மாநகர சபையின் மேயராகவும், ஆர். ஈ. ஜயதிலக்க மற்றும் நிருபா கருணாரத்ன நாவலப்பிட்டிய நகர சபையின் தலைவராகவும் பதவி வகித்துள்ளனர். காந்தி கொடிகார, அசோகா லங்காதிலக்க மற்றும் விமலி கருணாரத்ன போன்றவர்கள் நகராதிபதிகளாக அல்லது பிரதேச சபைத் தலைவர்களாகச் சேவை செய்துள்ளனர். மத்திய மாகாணத்தில் சுனேத்ரா ஜயரத்ன 2011ம் ஆண்டு முதலாவது பிரதேச சபை தலைவியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் (லியனகே, 2012).

2011ம் ஆண்டு உள்ளூராட்சி தேர்தல்களில் மாநகர சபைகளுக்குப் பெண்கள் இருவரும், நகர சபைகளுக்கு இருவரும், பிரதேச சபைகளுக்கு 86 பேரும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். 2006 மற்றும் 2011 உள்ளூராட்சி தேர்தல் முடிவுகளை ஒப்பிடும் போது பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் 0.05% அல்லது 74 ஆக இருந்த பெண் பிரதிநிதித்துவம் 86 என்ற குறைவான வளர்ச்சியை அடைந்துள்ளது. 2011ம் ஆண்டு கொழும்பு மாவட்டத்திலேயே அதிக பெண்கள் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். அவ்வெண்ணிக்கை 14 ஆகும். அத்துடன் கம்பஹா- 11, யாழ்ப்பாணம்- 8, கண்டி- 7, பதுளை-5 என்ற வகையில் விஷேடமாக பெண்களின் தொகை சிறிதளவில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. ஏனைய மாவட்டங்களில் களுத்துறை, பொலன்னறுவை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மற்றும் திருகோணமலை மாவட்டங்களில் பெண்கள் நால்வர் வீதம் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஏனைய அனைத்து மாவட்டங்களிலும் 3-1 வரையான பெண்களே தெரிவு செய்யப்பட்டனர். மொனராகலை, கிளிநொச்சி, மன்னார் மற்றும் முல்லைத்தீவு போன்ற மாவட்டங்களில் பெண் ஒருவர் கூட பிரதிநிதித்துவம் பெறவில்லை (லியனகே, 2012).

தென்னாசிய நாடுகளிலேயே அரசியலில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் மிகவும் குறைவான

நாடுகளில் ஒன்றாக இலங்கையும் காணப்படுகின்றது. 2012 ஆண்டு வரை 1.9 வீதமான பெண்களின் பிரதிநிதித்துவமே உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் காணப்பட்டுள்ளது. (பண்டார, 2018). உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் போது பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் அதிகரிக்கவில்லை. உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதற்கான வழிகள் குறித்து கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. ஆகவே மிக நீண்ட காலமாக பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதற்கான வழிகள் குறித்து கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. ஆகவே மிக நீண்ட காலமாக பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதற்கான சீர்திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்படவில்லை. இந்நிலையில் 2016ம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களில் பெண்களுக்கான 25 சதவீத ஒதுக்கீட்டுச் சட்டம், பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிக்கச் செய்வதில் முக்கிய இடத்தினை பெறுகின்றது.

2.3. புதிய தேர்தல் முறையில் பெண்களுக்கான ஒதுக்கீடும் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவமும்

2016ம் ஆண்டின் 1ம் இலக்க உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கான தேர்தல் திருத்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் பின்னர், இலங்கை உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் பெண்களுக்கான பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கான வலுவான சட்ட ஏற்பாடு அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இச்சட்டமானது 2017ம் ஆண்டின் 16ம் இலக்கச் சட்டத்தின் மூலம் மேலும் திருத்தப்பட்டது. இதன் பிரகாரம் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கான பெண் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்வதற்கான விதிகள் வட்டாரம் மற்றும் விகிதாசார அடிப்படை என இரண்டிலும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. வட்டாரத்தில் 10 சதவீத பெண்கள் நேரடியாக போட்டியிட்டு தெரிவு செய்யப்படுவதற்கும், 50 சதவீதமான பெண்கள் விகிதாசார பட்டியல் மூலம் உறுப்பினர்களாக தெரிவு செய்யப்படுவதற்கும் வாய்ப்பு வழங்கப்படுகின்றது.

அந்த வகையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 4486ல் இருந்து 8356 ஆக உயர்த்தப்பட்டது (Janik, 2019). உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கான தேர்தல்கள் திருத்தத்தின் 27ம் பிரிவின் பிரகாரம் ஒவ்வொரு உள்ளூராட்சி மன்றங்களிலும் 25 சதவீதமான பிரதிநிதிகள் பெண்களாக இருக்க வேண்டும். இதன்படி ஒரு கட்சியின் அல்லது சுயேச்சைக் குழுவின் வேட்புமனுவலில் தெரிவு செய்யப்படவுள்ள பிரதிநிதிகளில் வட்டாரத்தில் 10 சதவீதத்திற்கு குறையாத பெண் வேட்பாளர்களையும், விகிதாசார பட்டியலில் 50 சதவீதத்திற்கு குறையாத பெண் வேட்பாளர்களையும் உள்ளடக்கியிருத்தல் வேண்டும் (பௌசர், 2019),

அவ்வகையில் 2018ம் ஆண்டு நடைபெற்ற உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலில் 17,500 பெண் வேட்பாளர்களில் 1919 பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர் (Open Government Partnership, 2019). இலங்கையில் இது வரை காலமும் நடைபெற்ற தேர்தல்களின் படி உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் 2 சதவீதத்தினை ஒரு போதும் அதிகரித்திருக்கவில்லை. எனவே வரலாற்றில் உள்ளூராட்சி சபைகளில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் அதிகரித்த தேர்தலாக இத்தேர்தல் காணப்படுகின்றது. அந்த வகையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களுக்கான 25 சதவீத கட்டாய ஒதுக்கீட்டு சட்டமானது அரசியலில் பெண்களை வேட்பாளர்களாக, கட்சி

உறுப்பினர்களாக, உள்ளூராட்சி சபைகளின் பிரதிநிதிகளாக செயற்படுவதற்கான வாய்ப்பினை அதிகரித்துள்ளது.

2.4. உள்ளூராட்சி சபைகளில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவக் குறைவுக்கான காரணங்கள்

பெண்கள் அரசியலில் பங்கு பெறுவதற்காக இலங்கையில் பல சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதும் அவை பெண்களுக்கு நன்மையளிக்கும் எனக் கருதப்பட்ட போதும், அவை நடைமுறையில் பல்வேறு சவால்களுக்குட்படுத்தப்படுகின்றன. உள்ளூராட்சி சபைகளில் பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தினை அதிகரிப்பதில் அரசியல் கட்சிகள் சார்ந்த நெருக்கடிகள் மிக முக்கியமானவையாக உள்ளன. அரசியல் கட்சிகளுக்குள் காணப்படும் ஆணாதிக்க கலாசாரம் மற்றும் தேர்தலில் பெண்களுக்கு குறைவான வேட்புரிமை வழங்கப்படுகின்றமை என்பன மிகப் பிரதானமான காரணிகளாக காணப்படுகின்றன. கடந்த காலங்களில் பிரதான கூட்டணிகள் அல்லது கட்சிகள் 4 சதவீதத்திற்கும் 10 சதவீதத்திற்கும் இடைப்பட்ட அளவிலேயே பெண்களுக்கான வேட்புமனுவினை வழங்கியிருந்தன (Kodikara & Samuel, 2018). மேலும், தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கான வாய்ப்பை வழங்குவதற்குப் பாலியல், இலஞ்சம் கோரப்பட்டதான குற்றச்சாட்டுக்களும் பெண் செயற்பாட்டாளர்களினால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் ஆண்களுடன் ஒப்பிடும் போது தேர்தலில் தெரிவு செய்யப்பட்ட பெண் பிரதிநிதிகள் உள்ளூராட்சி சபைகளில் தவிசாளர் அல்லது மேயர் போன்ற பதவிகளைப் பெற்றுக்கொண்ட வீதம் மிகக் குறைவாகக் காணப்படுகின்றது. இதற்கு கட்சிகளில் காணப்படும் ஆண் உறுப்பினர்கள் பெண் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் செயற்பட விரும்பாமையே காரணமாகும் (பௌசர், 2019).

இலங்கையின் சமூக, பொருளாதார, கலாசார மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப ஆண்களை விட பெண்கள் மிகக் குறைவாகவே அரசியலை ஒரு தொழிலாகத் தெரிவு செய்கின்றனர். இவ்வாறு சுயமாக அரசியல் சார் தொழில்களைப் பெற பெண்கள் முன்வராமையே மிக முக்கியமான சவாலாகவும் காணப்படுகின்றது. மேலும், வேட்பாளர்கள் நியமனத்தில் வேட்பாளர்களைத் தெரிவு செய்யும் போது அவர்கள் ஆண்களிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலைமை காணப்படுவதுடன், வேட்பாளர்கள் நியமனத்தில் பல திறமையான பெண்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படாததுடன், கட்சியில் செல்வாக்கு மிக்க ஆண் அரசியல்வாதிகளின் பெண் உறுவினர்களுக்கே தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கான வாய்ப்பளிக்கப்படுகின்றமையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதாகும். அதாவது சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் இருக்கும் பெண்களை தான் கவனம் செலுத்துகின்றார்களே தவிர திறமைக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படுவதில்லை. இங்கனம் பெண்களுக்கு அரசியலில் வெறுப்புணர்வு உதயமாகின்றது. அத்துடன் சில பெண்களுக்கு ஆர்வமிருந்தாலும் பொருளாதார வசதி இன்மையாலும், அரசியல் பின்னணியுடைய பரம்பரை இல்லாமை, தேர்தலில் போட்டியிட நாதியும் செல்வாக்கும் இல்லாமலும் வாய்ப்புகள் நடுவ விடப்படுகின்றன. இவ்வாறான விடயங்களுக்கான தீர்வினைக் காணும் போது அரசியலில் பெண்களின் பங்களிப்பினை மேலும் அதிகரிக்கக் கூடியதாகக் காணப்படும்.

மேலும் சமூக ஊடகங்களில் வதந்திகள் பரப்பப்படுகின்றமை, பெண்களை அவமதித்தல் மற்றும் அவதூறுகளைச் சொல்லுதல் போன்றனவும் பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபட விரும்பாமையே மிக முக்கியமான காரணங்களாகும். அத்துடன், இறுக்கமான கலாசார மற்றும் மரபு செல்வாக்கு காரணமாக பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவது சவால் மிக்கதாக மாறியுள்ளது. அவர்களின் மதம்,

குடும்பக் கட்டுப்பாடு, சமூக அவப் பெயர் போன்ற காரணங்களினால் பெண்களை வலுப்படுத்தல் மிகவும் குறைவாக காணப்படுகின்றது எனலாம். அதேபோல் போதிய பாதுகாப்பின்மை, பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை என்பன பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பாரிய சவால்களாகும். அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற புதிய சட்டமூலங்களால் உள்ளூராட்சி மன்ற தேர்தலில் பெண்களின் கட்டாயப் பிரதிநிதித்துவத்தினை வலியுறுத்தினாலும் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதில் உள்ள சவால்களைக் கண்டறிந்து அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான வழிகளை எடுத்துக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. வெறுமனே சட்டம் கொண்டு வந்தாலும் அதை நிலை நாட்டுவதிலேயே உண்மையான வெற்றி தங்கியுள்ளது. பெண்களுக்குத் தேர்தலின் முக்கியத்துவம், பங்குபற்றுவதிலுள்ள அவர்களது உரிமைகளை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் விழிப்புணர்வுகளை ஊட்ட வேண்டியுள்ளது. அரசியலானது ஆண்களுக்கு மட்டுமானது என்ற கருத்தினை விட்டு பெண்களுக்கு சம உரிமைகள் உள்ளன என்று தெளிவுபடுத்த வேண்டியுள்ளது.

ஒரு பிரதேசத்தின் அபிவிருத்தித் திட்டத்தினை முன்னெடுக்கும் மிக முக்கியமான நிறுவனமாக கிராமிய அபிவிருத்தி சங்கங்கள் உள்ளன. அப்பிரதேச அபிவிருத்தி திட்டத்திற்கான கொள்கைக் தீர்மானம், பெண்களின் ஈடுபாடு மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. இதனால் பெண்களின் ஈடுபாடு இன்மையால் அவர்கள் பிரதேச அபிவிருத்தி மற்றும் அரசியலில் ஈடுபடுவது என்பது சவாலுக்குரிய விடயமாக மாறியுள்ளது. இன்று பெண்களை அரசியல் ரீதியாக வலுப்படுத்துவதில் காணப்படும் பிரதான பிரச்சினை குடும்பச் சூழல் ஆகும். இதனால் அவர்கள் அரசியலில் ஈடுபட முடியாமல் போகின்றது. மேலும், பெண்களுக்கு பெண்களே வாக்களிக்காத போக்கும் அதிகமானதாக உள்ளது. ஒரு பெண் முன் வந்து நின்றாலும், அப்பெண்ணை எல்லோரும் வரவேற்று, உற்சாகமளித்து ஆதரவு அளிக்கும் மனோநிலையில் பெண்கள் இருக்க வேண்டும். மாறாக அப்பெண்ணிற்கு அவதூறாகப் பேசுதல் அவர்களின் அரசியல் பங்களிப்பிற்கு பாரிய சவாலாக உள்ளது. அத்துடன், பெண்களின் பிரதிநித்துவம் குறைவாக இருப்பது தொடர்பாகவும் பெண்களிடம் பெரியளவிலான மனக்குறைகள் எதுவும் காணப்படுவதில்லை. இதனால் பெண்களே அவர்களது பிரதிநிதித்துவம் தொடர்பாக கவனம் செலுத்தாத போது பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தினை அதிகரிப்பது சவாலானதாக மாறியுள்ளது. .

மேலும் வேட்புமனுக்களை வழங்கும் போது பூரண ஆதரவு வழங்கப்படாமல், வேட்புமனு தாக்கல் செய்ய உதவுவதாகக் கூறி இறுதி நேரத்தில் ஏமாற்றிய சம்பவங்கள் பலவும் காணப்படுகின்றன. இதனால் வேட்புமனு தாக்கல் செய்வதில் பெண்கள் சவாலுக்கு உட்படுவதால் அரசியலில் பங்குபற்ற முடியாமல் போகின்றது. மேலும் பெண்கள் அரசியலில் விருப்பத்துடன் பங்குபெறாத போக்கும் காணப்படுகின்றது. விழிப்புணர்வு மற்றும் தலைமைத்துவ பயிற்சிகளை தொடர்ந்து செய்தாலும் குறைவான பெண்களே பங்குபற்றுகின்றனர். அத்துடன் பெண்களிடம் அரசியல் தொடர்பான போதியளவு அறிவும் காணப்படுவதில்லை. அதாவது சில பெண்களை பொறுத்த வரையில் அரசியல் என்பது வெறும் வாக்களிப்பது மட்டுமே என்ற மனப்பாங்கு பெண்களிடம் காணப்படுகின்றது. இதனால் அதை தாண்டிய வகையில் சிந்திக்க கூடிய பெண்கள் மிகக் குறைவானவர்களே உள்ளனர்.

எனவே இவ்வடிப்படையில் நோக்கும் போது பெண்களை அரசியல் ரீதியாக வலுப்படுத்தும் போது பாரிய சவால்களை எதிர்கொள்ளும் சூழ்நிலைகள் தற்காலத்தில் அதிகமாக உருவாகியுள்ளன. இதனால் பெண்கள் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும், சவால்களை எதிரிகொள்ளும் திறன்கள் பெண்களிடம் வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

2.5.உள்ளூராட்சி சபையில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தினை அதிகரிப்பதற்கான ஆலோசனைகள்

21ம் நூற்றாண்டின் ஜனநாயக நீட்சியில் பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவமும், அரசியல் பங்குபற்றுதலும் காலத்திற்குப் பொருத்தமானதாக அமையவில்லை. பெண்ணியக் கோட்பாடுகள், பால்நிலை சமத்துவத்தை உணர்த்தும் கோட்பாடுகள் முதலானவை ஆண்களைப்போல் பெண்களும் சமூகத்தில் இயங்க வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் அந்தக் கோட்பாடுகளின் தோற்றத்தின் நோக்கத்திற்கு ஏற்றவாறு நடைமுறை இல்லை. அதாவது பெண்களும் ஆண்களைப் போன்று தமது இயலுமைக்கு ஏற்றவாறு அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வியியல், சமூகவியல், வேலைவாய்ப்பு முதலான துறைகளில் ஈடுபடவும், முன்னணி இடங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளவும்,, தலைமைத்துவம் முதலான பதவிகளை வகிக்கவும் இன்னமும் காலம் கனிந்து வரவில்லை. ஆகையால் பெண்களின் சமத்துவத்திற்கான போராட்டமும் இன்னும் தொடரும் என்பதில் ஐயமில்லை. இது தவிர பெண்களை அரசியல் சமூகத்திற்குள் கொண்டுவருவதற்கான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதற்காக மகளிர் அமைப்புகளும் சங்கங்களும் ஏராளமாக தாபிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக மேலைத்தேய நாடுகளில் 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியாகவும் 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் அவை தீவிரமாக செயற்பட ஆரம்பித்தன. ஆனால் மேலைத்தேய நாடுகளில் சகல துறைகளிலும் பெண்களின் இயலுமைக்கேற்ப பெண்களும் பங்களிப்பு செய்யக்கூடியதான சந்தர்ப்பங்கள் ஓரளவு அடையப்பெறலாயிற்று. ஆனால் கீழைத்தேய சமூகங்களில் குறிப்பாக தென்னாசிய சமூகங்களில் பழமைவாதமும், பிற்போக்குவாதமும் இன்னமும் தாக்கம் செலுத்துகின்றன. இன்றும் விஷேட விதமாக இச்சமூகங்கள் இனத்துவம், மொழித்துவம், கலாசாரத்துவம், பண்பாடுகள் முதலான விடயங்களிலிருந்து வெளியேற முடியாதவையாகவும் அவற்றுக்கு அப்பால் சிந்திக்க முடியாதவையாகவும் காணப்படுகின்றன. பரந்தளவான சிந்தனைகளுக்கு மேற்கூறப்பட்ட கூறுகள் யாவும் தடையாக இருக்கின்றன.

உள்ளூராட்சி சபையில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அரசியல் கட்சிகளானவை தமது வேட்புமனுப் பத்திரத்தினை குறித்ததொரு பெண் வேட்பாளரை இணைத்து அவரது வெற்றிக்குப் பின்புலமாக நின்று செயற்படுவதன் மூலம் பெண் பிரதிநிதித்துவத்தினைப் பெறக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் இன்றைய தேர்தல் நடைமுறையானது அதிகளவு செலவுத் தன்மையினைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. அநேகமான பெண்கள் தேர்தலில் நிற்க முன்வராமைக்கு முக்கிய காரணம் நிதிப்பற்றாக்குறை ஆகும். எனவே அரசியல் கட்சியானது அப்பெண் வேட்பாளருக்கு தேர்தல் செலவினை ஈடுசெய்யக் கூடிய வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டியதுடன், தேர்தலுக்கு முன்னரே அரசாபற்ற நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைப்புக்கள் போன்றவற்றின் மூலம் நிதியினைப் பெற்று சேமிக்க வேண்டும். இன்றும் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய தெளிவு மக்களிடம் காணப்படுவதில்லை. இதற்கு பொது வேலைத்திட்டங்கள் ஊடாக மக்களின் கவனத்தை பெண்கள் மீது திருப்ப வேண்டும். பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக செயற்படக் கூடிய விசேடத்துவ நிறுவனங்களை உருவாக்க வேண்டும்.

பெண்களுக்கு மத்தியில் தலைமைத்துவத்தினை வளர்க்க வேண்டியது முக்கிய கடமையாகும். இதன் மூலம் தொடர்ந்து சேவை புரியவும், வாக்கு வங்கிகளை கட்டியெழுப்பவும், அனுபவத்தைப் பெற வேண்டும். அதேபோல் திடசங்கற்பத்துடன் செயற்படவும் வழிகளை உருவாக்க வேண்டும். ஒரு முறை வேட்புமனு நிராகரிக்கப்பட்டாலும் அதிலிருந்து விலகிச் செல்லாமல் தொடர்ந்து முன்னோக்கிச் செல்லும் தன்மையை பெண்களுக்கு இடையில் வளர்க்க வேண்டும். கட்சி அரசியல்

தலைமையுடன் பெண்கள் இறுதி வரை நெருங்கிய தொடர்பினை விருத்தி செய்ய வேண்டும். இதன் மூலம் அவர்களின் நம்பிக்கை மற்றும் ஒத்துழைப்பினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அது தேர்தலின் வெற்றிக்கு நேரடியாகப் பங்களிக்கும். உதாரணமாக அரசியல் தலைவர்கள் பங்குபற்றும் நிகழ்வில் கலந்து கொள்ளல், பெண் அமைப்புக்களால் ஏற்பாடு செய்கின்ற செயற்பாடுகளுக்கு அரசியல் தலைவர்களை அழைத்தல், அவர்களின் ஆலோசனைகளைப் பின்பற்றல் போன்றவற்றின் ஊடாகப் பெண்களுக்கு சாதாரண நிலைகளைப் பெற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். (அரசியல் விஞ்ஞான வழிகாட்டி- கட்டுரை தொகுப்பு, 2021)

இது தவிர மதங்களும் பெண்களை சில விதிமுறைகள் ஊடாகக் கட்டுப்படுத்துகிறது. மூன்றாம் உலக நாடுகளில் குறிப்பாக இஸ்லாம், இந்து மதங்களில் பெண்கள் இவ்வாறு கட்டுப்படுத்தப்படுகிறார்கள். இதனால் இறுக்கமான கலாசார தன்மைகளைத் தகர்த்தெறிந்து பெண்களால் அரசியலில் போட்டியிட முடியாத சூழ்நிலைகள் காணப்படுகின்றன. எனவே அரசாங்கம் நிறுவனங்கள், மதப் பெரியார்கள், சமூக ஆர்வலர்கள் மற்றும் புத்திஜீவிகள் போன்றோர் பெண்களின் கலாசார பின்னணிக்கு பாதிப்பு ஏற்படாத வகையில் போட்டியிடுவதற்கான அனுமதியினை வழங்கி அப்பெண்ணின் வெற்றிக்கு முழு மூச்சாக செயற்படல் வேண்டும். மேலும் கொள்கை தீர்மான செயற்பாடுகளில் பெண்களின் கருத்துக்களையும் உள்வாங்க வேண்டும். அதாவது கிராமிய அபிவிருத்தி சங்கங்கள், பாடசாலை அபிவிருத்தி சங்கங்கள், சிவில் சமூகம், தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் என்பவற்றில் பெண்களை உள்வாங்குவதுடன், அவர்களது கருத்துக்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தல் வேண்டும்.

இன்று கோட்டா முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதும், பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய தெளிவு மக்களிடம் காணப்படுவதில்லை. இதற்கு கிராம மட்டத்தில் செய்கின்ற பொது வேலைத்திட்டம் மூலமாக மக்களின் கவனத்தை பெண்களின் மீது திருப்ப வேண்டும். பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக செயற்படக் கூடிய விஷேடத்துவ நிறுவனங்களை உருவாக்க வேண்டும். இன்று அனேக கட்சிகள் பெண்களை குறித்த ஒரு இடத்திலேயே வைத்துள்ளனர். பெரும்பாலும் கட்சித் தலைவர்கள் பெண்களுக்கு அரசியல் தலைமைத்துவத்தினை வழங்க விருப்பமற்ற நிலையில் உள்ளனர். இந்நிலையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதுடன், குடும்பம், கல்வி நிலையம், மதத் தாபனங்கள், அரசியல் நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் போன்றவை பெண்களுக்கான ஒத்துழைப்புக்களை வழங்க வேண்டும். இவ்வாறானதொரு நிறுவனங்கள் மூலம் இளம் வயதினர் மற்றும் பெண்களுக்கு அரசியல் அறிவு மற்றும் தலைமைத்துவப் பயிற்சியை அரசியலில் பெற்றுக் கொடுக்கலாம். (அரசியல் விஞ்ஞான வழிகாட்டி- கட்டுரை தொகுப்பு, 2021)

பண்பாட்டுப் பின்னணிகள் பெண்களை அடக்கி ஒடுக்குவதனுடாகவும் உதாரணமாக அச்சம், மடம், நாணம் பயிர்ப்பு ஆகிய நற்குணங்களும் அமையப் பெற்றவளே பெண் என்று தமிழ் பண்பாடு பெண்ணை சித்தரிக்கின்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் பெண்ணொருவர் நிச்சயமாக அஞ்சா நெஞ்சுடன் துணிந்தெழுவதோ அல்லது கூச்சமின்றி பலர் முன்னிலையில் பேசுவதோ, செயற்படுவதோ கடினமானது என்பது புரிகின்றது. இதனால் பெண்களை சமூக வரையறைக்குள் கட்டுப்படுத்தும் பிற்போக்கு சிந்தனைகளை சமூகத்தை விட்டும் இல்லாமல் செய்வதுடன், பெண்களின் அரசியல் பங்குபற்றுவதில் அதிகரிப்பதற்காக மகளிர் அமைப்புகள், சிவில் அமைப்புகள், தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களின் மூலமாக அரசியல் தொடர்பான விழிப்புணர்வு கருத்தரங்குகளை அடிமட்டத்திலிருந்து நடாத்துதல்

வேண்டும். அக்கருத்தரங்குகளில் பெண்களின் அரசியல் உரிமைகள், கடமைகள் என்பவற்றின் அவசியத்தினை வலியுறுத்துவதுடன், பெண்களின் அரசியல் பங்குபற்றுதல் இடம்பெறாமையின் மூலமாக எதிர்காலத்தில் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகள் மற்றும் பாதிப்புக்களை சுட்டிக்காட்டுவதுடன், கருத்தரங்குகளை நடாத்துவதன் மூலம் அரசியல் பங்குபற்றுதலை பெண்கள் பெறக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் காணப்படும்.

தேர்தலில் போட்டியிட விரும்பும் பெண்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கி வழி காட்டுபவர்களாக குடும்ப அங்கத்தவர்கள் காணப்பட வேண்டும். அவர்கள் அப்பெண்ணின் அரசியல் செயற்பாடுகள் அனைத்திற்கும் உறுதுணையாகவும், உதவி புரிபவராகவும் காணப்படுதல் வேண்டும். சமூக ரீதியாக அவப்பெயர் ஏற்பட்டு அப்பெண் சோர்வடைந்து கவலையடைகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் உற்சாகம் அளிக்கக் கூடியவர்களாகக் காணப்படுவதுடன், இப்பெண் வேட்பாளரின் வெற்றிக்கு முழு மூச்சாக உழைத்தல் வேண்டும். பெண் வேட்பாளர்கள் போட்டியிட முன்வருகின்ற போது, குறித்த பிரதேச பெண்கள் அப்பெண்ணின் முயற்சிக்கு ஆதரவளித்து, அப்பெண்ணிற்குப் பக்க பலமாக இருந்து செயற்படுதல் வேண்டும். மேலும் குறித்த அப்பெண் வேட்பாளரை வெற்றி பெறச் செய்வதற்காகத் தமது வாக்குகளை வழங்க வேண்டும். அநேகமான பெண்கள் அப்பெண் வேட்பாளரின் வெற்றியை உறுதி செய்யக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்.(அரசியல் விஞ்ஞான வழிகாட்டி- கட்டுரை தொகுப்பு, 2021)

அத்துடன் பெண் ஒருவருக்கு வாக்களிப்பதன் முக்கியத்துவம் தொடர்பாக வாக்காளர்களை தெளிவுபடுத்த வேண்டும். அதன் மூலம் ஒரு கட்சியிலிருந்து பல வேட்பாளர்களை உள்ளூராட்சி மற்றும் பாராளுமன்ற தேர்தல்களுக்கு அனுப்ப முடியும். இதற்கு மேலதிகமாக பெண்கள் செய்ய வேண்டிய விடயங்களாக பின்வருவனவற்றை அடையாளப்படுத்த முடியும்.

- தேர்தலில் நின்று உள்ளூராட்சியில் தமது பிரதிநிதித்துவத்தை நிலை நாட்ட விரும்பும் ஒரு பெண் முதலில் தனது பிரதேசம் குறித்த அரசியல் பின் புலத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும்.
- தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கு முன்பே பிரதியுபகாரம் கருதாமல் தனது கிராமத்திற்குப் பணி செய்வதற்கு முன்வர வேண்டும். அதாவது கிராம மட்டத்தில் தான் ஒரு சிறந்த நிர்வாகி எனவும், தன்னுள் இருக்கும் தலைமைத்துவப் பண்புகளை வெளிப்படுத்தியும் தனது தகைமையை அல்லது தகுதியைத் தெரியப்படுத்த வேண்டும்.
- சமூகத்தில் முன்னிலையில் பொது வேலைகளில் ஈடுபட்டால் சமூகத்தின் சொல்லெறிகளுக்கும் சமூகத்தின் ஒரு சில பிற்போக்கு வாதிகளால் ஏற்படும் பழிச் சொற்களுக்கும் கோணாமல் முகம் கொடுக்கும் மனத் திடம் கொண்டவராக இருக்க வேண்டும்.
- தனியாக நின்று தமக்கான பணிகளை முன்னெடுக்கும் தன்னம்பிக்கையும் அஞ்சாமையும் வேட்பாளராக நிற்கப்போகும் பெண்ணுக்கு இயல்பாக இருக்க வேண்டும்.
- தேர்தலில் நிற்கும் பெண்கள் மற்றும் அவரது சுற்றத்தார் மாத்திரமன்றி சகல பெண்களும் தமக்கான பிரதிநிதித்துவம் ஒன்றின் தேவைபாட்டை உணர வேண்டும்.
- தமது மனோநிலையைத் தவிர தம்மைத் தடுக்கும் பாரிய சக்திகள் எதுவுமில்லை என்பதைப் பெண்கள் ஏற்றுக்கொண்டு முன்வர வேண்டும்.

- பிற்போக்கு வாதிகளின் கதையாடல்களுக்கு எதிராகக் கருத்துத் தெரிவிக்கக் கூடியவாறு தம்மைப் பெண்கள் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.
- உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களின் போது பெண்கள் தாம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கட்சி குறித்துக் கவனமாக இருக்க வேண்டும். தமது பிரதேசத்தின் அரசியல் பின்புலத்திற்கு ஏற்றவாறு கட்சித் தெரிவினை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

2.6. முடிவுரை

இலங்கையினுடைய அரசியல் வரலாற்றில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் என்பது மிகக் குறைவான மட்டத்திலேயே இருந்து வந்துள்ளது. உலகின் முதலாவது பெண் பிரதமர் மற்றும் பெண் ஜனாதிபதி ஆகியோர் இலங்கையர்களாக இருந்தாலும் கூட பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் குறித்து ஒரு மனக்குறைவே காணப்படுகின்றது. பாராளுமன்றம் தொடக்கம் பிரதேச சபை வரையில் இந்நிலைமையே காணப்படுகின்றது. இக்குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்யும் வகையில் பெண்களுக்கான கோட்டா முறைமை இலங்கையில் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. பெண்களுக்கான 25% ஒதுக்கீட்டு சட்டமானது பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் பங்கேற்பு மற்றும் பாரபட்சங்களை வெற்றி கொள்வதில் ஒரு ஆரம்பமாகக் கருத முடியும். எனினும் எவ்வளவு தான் சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டாலும் அவற்றின் நடைமுறையில் அது சிறப்பானதாக இருக்காவிடின் அதில் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. இதனால் இச்சட்டத்தின் கீழ் அதனால் வலுப்படுத்தும் வகையில் பயிற்சிகள், அரசியல் திறன் விருத்தி நிகழ்ச்சிகள், ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளல், பொது விழிப்புணர்வு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல் என்பன முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும்.

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் என்பது ஆரம்பகாலம் முதலே மிகவும் குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றது. இக்குறைப்பாட்டினை நிவர்த்தி செய்வதற்காக பல சீர்திருத்தங்கள் காலத்திற்கு காலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதும் அவை எதிர்பார்த்த விளைவினை தரவில்லை என்றே கூற வேண்டும். அத்துடன் இலங்கையின் சமூக, கலாசார கட்டமைப்புகளும் பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் குறைவாக இருப்பதற்கு காரணமாக இருக்கின்றன. அவ்வகையில் அரசியலில் காணப்படும் வன்முறைகள், பெண்களின் ஆர்வமின்மை, விழிப்புணர்வின்மை, அரசியல் கட்சிகளின் பலவீனமான ஒழுங்கமைப்பு, அரசியல் பிரவேசத்திற்கான வாய்ப்பின்மை, தேர்தலுக்கான அதிக செலவு, தேர்தல் முறைமையில் காணப்படும் குறைப்பாடுகள் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். எனவே இவ்வாறான பிரச்சினைகள் தீர்த்துக்கொடுமிடத்தே பெண்கள் அரசியலில் எவ்வித தடைகளுமின்றி ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்புகள் உருவாகும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

இலங்கையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தினை அதிகரிப்பது என்பது இலகுவாக செய்துவிடக் கூடிய விடயமல்ல. காலம் காலமாக ஆணாதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட சமூகத்தினர், பெண்களை தமது தலைவர்களாக மற்றும் வழிகாட்டிகளாக இலகுவில் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் படிப்படியாக மாற்றங்களை கொண்டு வருவதன் மூலம் அரசியலில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தினை அதிகரிக்கலாம். அவ்வகையில் பெண்களுக்கான அரசியல் விழிப்புணர்வு நிகழ்வுகளை மேற்கொள்ளல், தலைமைத்துவ பயிற்சிகளை வழங்குதல், சமூகம் சார்ந்து ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுப்பதற்கான மனநிலையை பெண்கள் மத்தியில் உருவாக்குதல்,

அரசியல் பங்குகொள்வதற்கான நிதிசார் ரீதியில் அவர்களை வலுப்படுத்தல், அரசியல் ஆணுக்கு மட்டும் தான் என்ற நிலைப்பாட்டினை இல்லாமலாக்குதல் என்பன பெண்களை அரசியலில் பங்குகொள்ள செய்வதற்காக மேற்கொள்ள வேண்டிய செயல்களாகும்.

உசாத்துணைகள்

- Liyanage, K. (2005). Women in Local Self- government in Sri Lanka: Problems, Dilemmas and Challenges. In M. Perera & R. Chandrasekera (eds.). *Excluding Women*. (Pp.123-144). Colombo: Social Scientist Association.
- Liyanage, K. (2017). Women representation and political engagement in local governments: Evidence from Sri Lanka. In N.S. Cooray, & S. Abeyrathne (Eds.), *Decentralization and Development of Sri Lanka within a Unitary State*. (pp, 203- 227). Gateway East, Singapore: Springer Nature.
- Thabiah, Y, (Ed.). (2004). *Women and Governance in South Asia: Re- imagining the State*. Colombo: International Center for Ethnic Studies.
- அல்விஸ். மா. டி மற்றும் ஜயவர்தன. கு. (2006). முத்துக்களை வீசுதல்- இலங்கையில் பெண்களின் வாக்குரிமை இயக்கம். கொழும்பு: சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்.
- அபேரத்ன. உ. (2007), *உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள்*. கொழும்பு: மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்.
- சரவணன், என். (2001). *இலங்கை அரசியலில் பெண்களும் பெண்களின் அரசியலும்*. கொழும்பு: மூன்றாவது மனிதன் பதிப்பகம்.
- திஸாநாயக்க. த. (2007). *பிரதேச அரசாங்க ஆட்சி – நோக்கங்களும் நீதிவாசகங்களும்*. மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையத்தின் சமூகப்பங்களிப்பு நிகழ்ச்சித்திட்டப் பிரிவின் வெளியீடு.
- புஞ்சிஹேவா, எஸ். ஜீ. (2007). *உள்ளூராட்சி சட்டங்கள்*. கொழும்பு: மாற்றுக்கொள்கைகளுக்கான நிலையம்.
- மன்றோ, மே., ஜெயவர்தன மற்றும் கொடிகார, எஸ். (2003). *இலங்கையில் பெண்களும், ஆட்சி முறையும்*. கொழும்பு: இனத்துவ கற்கைகளுக்கான மோதல் நிலையம்.
- விஜேசந்திரன். எஸ் மற்றும் ரமேஷ். இரா. (2013). *இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளும் பெருந்தோட்ட சமூகமும்*. டிக்கோயா: தோட்ட சமூக தோழமைத்துவம்.
- ஜயவர்த்தன. கு. (2009), *டாக்டர் மேரி ரத்னம்-இலங்கையில் பெண்கள் உரிமைக்காக உழைத்த கனோடியப் பெண்மணி*. கொழும்பு: சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்.

- இர்பான், எம்.ஐ.எம். (2016). இலங்கையில் பெண்களின் அரசியல் பங்களிப்பும், பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களும், அரசியல் கட்சிகளில் பெண்களின் நிலையும். களவெட்டி சஞ்சிகை. இலங்கை தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
- பௌசர். எம்.ஏ.எம். (2019). இலங்கையில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம்: 2018ம் ஆண்டைய உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலை மையப்படுத்திய ஆய்வு. சமூக விமர்சன சஞ்சிகை, இலங்கை தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
- பிரவாகினி. தை 2005 இதழ் 21, பால்நிலை சமத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டும் சனாமி. கொழும்பு: பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனம்.
- பிரவாகினி. டிசம்பர் 2011 இதழ் 33. ஜனநாயகக் கோட்பாட்டு நீட்சியில் பெண்கள் உரிமை. கொழும்பு: பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனம்.
- பிரவாகினி. ஜூன் 2009 இதழ் 29. பால்நிலையும் கலாச்சாரமும். கொழும்பு: பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனம்.
- கண்ணேராஜ். அ. (2018). உலக நாடுகளில் பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம்: இலங்கையை சிறப்பாகக் கொண்டதோர் ஆய்வு. நெய்தல் சஞ்சிகை, கிழக்கு பல்கலைக்கழகம்.

இணையத் தகவல்கள்

- “இலங்கையில் பெண்கள் அரசியல் பங்குபற்றுதலும், அதற்கான தேவைப்பாடும்.” (2021). <https://vithurshanpolitical.blogspot.com/2021/01/blog-post-3.html>. (Accessed on 05.03.2022)
- சரவணன். என். (2018). “உள்ளூராட்சி சபையில் பெண்களுக்கு அநீதி (வரலாற்று சுருக்கம்).” <https://www.namathumalayagam.com/2018/02/blog-post-25.html?m> (Accessed on 13.03.2022)
- Chiweza. A.L. (2016). “Women in Local Government: A potential arena for women’s substantive representation” <https://www.cmi.no/publications/5930-women-in-local-government-potential-malawi> (Accessed on 20.03.2022)
- Janik. S. (2019). “On equal terms: why aren’t more women in local governance?”. <https://roar.media/english/life/in-the-know/women-in-government> (Accessed on 15.03.2022)
- Kodikara. C & Velayudan. C. (2010). “where are the women in Local Government?” <http://ices.lk/video-gallery/where-are-the-women-in-local-government/> (Accessed on 15.03.2022)
- Kodikara. C. (2013). “Sri Lanka: Local Government Without Women” <https://www.colombotelegraph.com/index.php/sri-lanka-local-government-without-women/> (Accessed on 18.03.2022)

- Liyanage, K. (2018a). Testing the politics of presence: Women's representation in local government in SriLanka. In: N. Ahmed (Eds) *Women in Governing Institutions in South Asia*. Palgrave Macmillan, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-319-57475-2_17 (Accessed on 18.03.2022)
- Liyanage, K. (2018b). Gender Inclusive governance: Representation of women in national and provincial political bodies in SriLanka. In: N. Ahmed (Eds) *Women in Governing Institutions in South Asia*. Palgrave Macmillan, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-319-57475-2_17 (Accessed on 18.03.2022)
- "Political Representation of Women at Local Government – Towards ensuring 30% increase" <http://womenandmedia.org/political-representation-0of-women-at-local-government-towards-ensuring-30-increase/> (Accessed on 19.03.2022)
- "Women's Political Representation in Local Government Institute: 25% Quota and Way forward , Report by Law and Society Trust – 2016." http://lawandsocietytrust.org/content_images/publications/documents/english-20160602150738.pdf (Accessed on 14.03.2022)

The Potential of Art for Political Literacy of Young Women

H.Teroshanie Dahanayaka
Lecturer ,
Division of Television Studies,
University College Ratmalana,
University of Vocational Technology

htdahanayaka@gmail.com

Abstract

In order to make a real change in a certain society, it is necessary to change the basic structure or substructure and to ask what kind of forms art can be used to create political literacy. A study on the differences, peculiarities and possibilities of art media that can be used as a basis for the political literacy of Sri Lankan girls specially University College Ratmalana.

Keywords - Political Literacy, Young Women, Art

තරුණියන්ගේ දේශපාලන සාක්ෂරතාව උදෙසා “කලාවේ” භවිතව්‍යතා

එච්. ටෙරෝෂනී දහනායක
කථිකාවාචය
රූපවාහිනී අධ්‍යයනාංශය
රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යාකතය
වෘත්තීය තාක්ෂණ විශ්වවිද්‍යාලය

htdahanayaka@gmail.com

සංක්ෂේපය

යම් සමාජයක සැබෑ වෙනසක් සිදු කිරීමට නම් පාද ව්‍යුහය හෙවත් අධෝව්‍යුහය වෙනස් කිරීම කළ යුතු බවත් ඒ සඳහා කලාව දේශපාලන සාක්ෂරතාව ඇති කිරීම සඳහා භාවිතයට ගත හැකි ස්වරූප කවරාකාර ද යන්න විමසීම සඳහා රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යායතනට විශේෂිතව වයස අවුරුදු 15-29 අතර තරුණියන්ගේ කලා මාධ්‍ය පරිශීලනය විමසා බලමින් ලාංකේය තරුණියන්ගේ දේශපාලන සාක්ෂරතාව උදෙසා පාදක කර ගත හැකි කලා මාධ්‍යවල පවතින වෙනස්කම්, සුවිශේෂතා සහ ශක්‍යතා පිළිබඳ ව සිදුකළ අධ්‍යයනයකි.

මුඛ්‍ය පද දේශපාලන සාක්ෂරතාව, තරුණිය, කලාව

හැඳින්වීම

ලිවීමේ හා කියැවීමේ හැකියාව සාක්ෂරතාව ලෙස නිර්වචනය කර තිබුණද නූතනය වන විට මේ සංකල්පය අදහස අභියෝගයට ලක්ව තිබේ. පරිගණක තාක්ෂණය හා අන්තර්ජාල සේවා වැඩි දියුණු වීමත් සමඟ මෙහි නව පැති මාන ගණනාවක් විවර වී තිබේ. ඒ අනුව ආර්ථික සාක්ෂරතාව, දේශපාලන සාක්ෂරතාව, සංස්කෘතික සාක්ෂරතාව, වාර්ගික සාක්ෂරතාව, ආගමික සාක්ෂරතාව, කාර්යබද්ධ සාක්ෂරතාව, මාධ්‍ය සාක්ෂරතාව, දෘශ්‍ය සාක්ෂරතාව, පරිගණක සාක්ෂරතාව සහ සංඛ්‍යාංක සාක්ෂරතාව ආදී වශයෙනි. මේ අතුරින් දේශපාලන සාක්ෂරතාව යනු තමා සහ තමා අවට සමාජයත් එහි සමාජීය ක්‍රියාවලියත් දේශපාලනිකව අවබෝධ කර ගැනීමේ හැකියාවයි. වඩාත් පුළුල් අර්ථයෙන් පැහැදිලි කරගන්නේ නම් සමාජ සම්බන්ධතා, මනුෂ්‍ය සම්බන්ධතා දේශපාලනිකව කියවා ගැනීමට (Reading) යම් පුද්ගලයකුට තිබෙන ශක්තියයි- එය හුදෙක් දේශපාලන ආයතන සහ රජය විස්තර කිරීමට හෝ විශ්ලේෂණය කිරීමට හෝ පමණක් නොව, ආදානයක් ලබා ගැනීමට සහ අයිතිවාසිකම් සහ වගකීම් ක්‍රියාත්මක කිරීමට හැකි වීම සඳහා යම් පුද්ගලයකුට තිබෙන හැකියාවයි.

2014 වසරේ එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවර්ධන වැඩපිළිවෙළ නිකුත් කළ ජාතික මානව සංවර්ධන වාර්තාවට අනුව 2010 වසරේදී අසල්වැසි දකුණු ආසියානු රටවල් සමග සංසන්දනය කරන විට ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලනය තුළ කාන්තා නියෝජනය සාපේක්ෂව අවම බව පෙනේ. නේපාලයේ ජාතික මට්ටමේ දේශපාලනයේ කාන්තා නියෝජනය 32%ක් වන අතර බංග්ලාදේශයේ සහ ඉන්දියාවේ එය පිළිවෙළින් 19% ක් සහ 10% කි. ආසියාවේ අනෙකුත් රටවල් හා සසඳන කල කාන්තාවන් දේශපාලනයේ නියැළීම අනෙක් රටවලට සාපේක්ෂව ඉතා පහළ ප්‍රතිශතයක් පෙන්නුම් කරයි. 2019 වර්ෂයේ ශ්‍රී ලංකාවේ පාර්ලිමේන්තුවේ කාන්තා නියෝජනය 5.3% වන විට ඉන්දියාවේ එය 12.6% ක්ද, නේපාලයේ එය 32.7%ක්ද මියන්මාරයේ එය 11.32% ක්ද විය. ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහනය අතින් ද කාන්තා ජනගහනය පුරුෂ ජනගහනයට සාපේක්ෂව වැඩි අගයක් ගන්නා අතර එය 52%කි. එලෙසම ශ්‍රී ලංකාවේ ඡන්ද දායකයන්ගෙන් 56%ක් කාන්තාවෝ ය. එබැවින් දේශපාලනික වශයෙන් පුද්ගල, ප්‍රජා සහ සමාජීය විවිධත්වය තුළ සාක්ෂරතාවේ වැදගත්කම ඉස්මතු කරමින් 1966 වර්ෂයේ ඔක්තෝබර් 26 දින යුනෙස්කෝ මහා සභාවේ 14 වැනි සැසියේ දී සැප්තැම්බර් 08 අන්තර්ජාතික සාක්ෂරතා දිනය ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කරමින් කරන ලද “සාක්ෂරතාව මඟින් පුද්ගලයන්ගේ ආර්ථික, සමාජීය, දේශපාලනික, සෞඛ්‍ය, මානසික, සහ සනීපාරක්ෂක පැවැත්ම වර්ධනය කළ හැකිය යන අදහසත්, පහ පොත කියැවීමට ඉගැන්වීමෙන් මිනිසුන් සවිබල ගන්වා ඔවුන්ගේ ජීවිත වෙනස් කළ හැකි ය යන අදහසත් ඊට සාපේක්ෂව ඉදිරි ලෝකය පරිකල්පනය කළ හැකි ය යන අදහසත්” සැලකිල්ලට ගනිමින්, දේශපාලනික සාක්ෂරතාව ඇති කිරීම පිරිමි පාර්ශ්වයට වඩා සාක්ෂරතාවෙන් අඩු කාන්තා පාර්ශ්වයේ වයස අවුරුදු 15-29 අතර තරුණියන් කෙරෙහි විශේෂ අවධානයක් යොමු කිරීම මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණයි. ඒ මන්ද යත් දේශපාලනික ක්‍රියාවලියට තරුණියන්ගේ සක්‍රිය දායකත්වයක් පෙර වසරවලට වඩා 2022 වසරේදී විවිධ සිදුවීම් ඔස්සේ දැක ගත හැකි වීම නිසා ය. ඒ අනුව මෙම පර්යේෂණය ඔස්සේ විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය ලබන තරුණියන්ගේ දේශපාලන සාක්ෂරතාව සඳහා සමාජයේ තොරතුරු සහ විනෝදාස්වාදය ලබාදෙන කලා ප්‍රවාහයන් බලපාන්නේ කෙසේදැයි විශේෂයෙන් ම අවධානයට ගෙන තිබේ. මේ සඳහා රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යායතනයේ වයස අවුරුදු 15-29 අතර තරුණියන් 55 දෙනෙකු යොදාගෙන ඔවුන් කලා මාධ්‍යයන් අරඹයා දේශපාලන සාක්ෂරතාව ලබා ගෙන තිබූ කලා මාධ්‍ය කවරාකාරදැයි සොයා බැලිණි

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙම අධ්‍යයනයේ අරමුණ සහ අරමුණු මත පදනම් වූ මිශ්‍ර ක්‍රමවේද ප්‍රවේශයක්, ගුණාත්මක හා ප්‍රමාණාත්මක දත්ත රැස් කිරීමේ ක්‍රම පර්යේෂණ සැලසුම් සඳහා යොදා ගන්නා ලදී. එබැවින් අධ්‍යයනයේ දී දත්ත රැස් කිරීමේ ක්‍රම එකකට වඩා භාවිතා කිරීමේ ක්‍රමවේදය පුහුණු කිරීම දත්ත රැස් කිරීමට සම්බන්ධ විය. මෙමගින් අධ්‍යයනයේ වලංගු භාවය වැඩි දියුණු කළ අතර එමගින් ඉලක්ක කණ්ඩායම්වල සාමාජිකයන්ගේ සහ පාර්ශ්වකරුවන්ගේ විවිධ ක්‍රමවලින් සහ ඉදිරිදර්ශනවලින් දත්ත රැස් කිරීමට ඉඩ සලසයි. එසේ ම ඔවුන්ගේ අත්දැකීම් නිවැරදිව නිරූපණය කිරීම සහ සොයාගැනීම් පිළිබඳ බහුවිධ සහ වඩාත් පරිපූර්ණ දැක්මක් සැපයීම සිදුවේ.

විශ්ලේෂණය

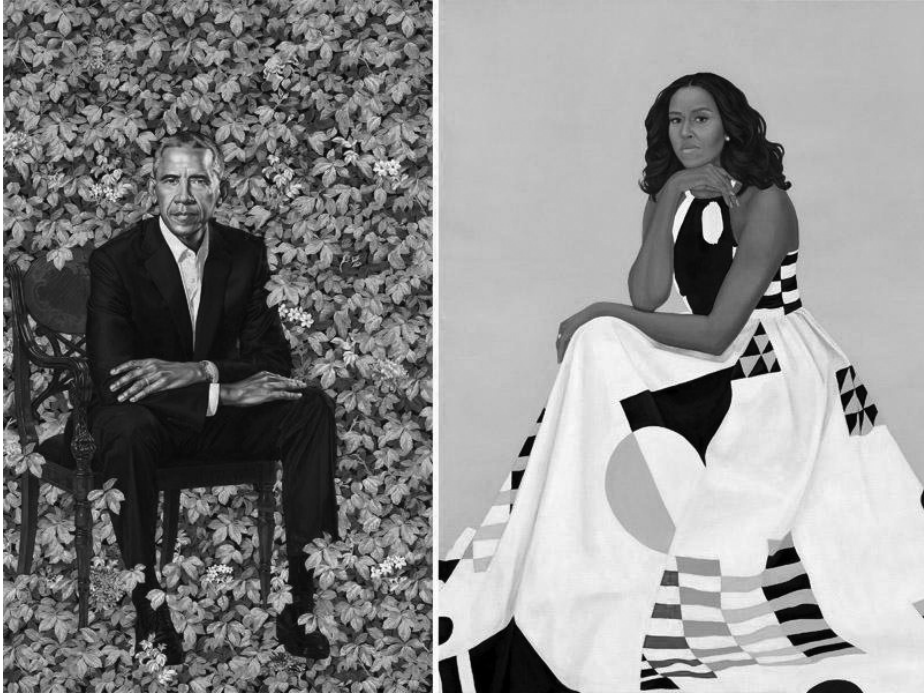
මිනිස් සමාජයේ ද්විත්ව හේදනයක් දක්වන මාක්ස් උපරි ව්‍යුහය (Super Structure) සහ අධෝ ව්‍යුහය (Base Structure) ලෙසින් ඒවා නම් කරයි. අධෝ ව්‍යුහය නියෝජනය කරන්නේ තාක්ෂණය හා නිෂ්පාදන (ආර්ථික) බලවේග වන අතර උපරි ව්‍යුහය විසින් නීතිය, ආගම, දෘෂ්ටිවාද, කලාව, දැනුම, සංකල්ප වශයෙන් වූ සංස්කෘතික කාරණ නියෝජනය කරනු ලැබේ. අධෝව්‍යුහයේ පවතින ආශාවන් හා චුළුමනාවන් සෘජුවම හා වක්‍රව උපරි ව්‍යුහය තුළින් නියෝජනය වනු සඳහා ඒවා ක්‍රියාත්මක වේ. නීතිය, ආගම වැනි ප්‍රභව තුළින් සෘජුවම අධෝව්‍යුහයේ බලපෑම උපරි ව්‍යුහයට ලැබේ. දෘෂ්ටිවාද යනු මධ්‍යස්ථ මට්ටමින් එම බලපෑම සිදුකරන්නක් වන අතර, කලාව යනු වක්‍රාකාරව අධෝව්‍යුහයේ බලපෑම උපරි ව්‍යුහයට දක්වන උපකරණය වේ. එනම් මාක්ස්වාදයට අනුව දෘෂ්ටිවාද යනු ධනපති පන්තියේ හෙවත් ආර්ථික බලය හිමි පන්තියේ අවශ්‍යතාවන් නියෝජනය කරන උපකරණයකි. එනිසා එය සමාජයට අනවශ්‍ය දෙයකි. මෙම උපරි ව්‍යුහය හා අධෝව්‍යුහය ගැන සඳහන් කරමින් මාක්ස් ප්‍රකාශ කරන්නේ යම් සමාජයක සැබෑ වෙනසක් සිදු කිරීමට නම් පාද ව්‍යුහය හෙවත් අධෝව්‍යුහය වෙනස් කිරීම කළ යුතු බවයි. එය ආර්ථික බලය නිර්ධන පන්තිය වෙත ලබා ගැනීමෙන් කළ යුත්තක් වනා සංකල්පවේදයේ වෙනසක් ඇති කිරීමෙන් කළ නොහැක්කක් බව මාක්ස්ගේ විශ්වාසය යි.

දෘෂ්ටිවාදාත්මක සංජානන බලපෑම සහිත කලාව සහ දේශපාලනය අතර සම්බන්ධය බහුවිධ ය. ඒ අනුව කලාව දේශපාලනය අතර අන්‍යෝන්‍ය සබැඳියාව පෙන්නවන බවට හඳුනාගත් බහුවිධ මාධ්‍ය කිහිපයක් ඇත. ලෝකයේ විවිධ කාල සන්දර්භවල කලාව දේශපාලන සාක්ෂරතාව උදෙසා දායක වන්නේ විවිධ අභිමතාර්ථයන් සඳහා බව පෙන්වීමට මෙම සංරචක පිළිබඳ අවබෝධය වැදගත් ය.

- දේශපාලන මතක සංරක්ෂණ කලාව
- කලාව දේශපාලන ප්‍රචාරණයක් ලෙස
- ජනමතය හෝ කැමැත්ත හෝ විරෝධය හෝ ඉදිරිපත් කරන මාධ්‍යයක් ලෙස
- ක්‍රියාකාරී කලාව
- සහභාගිත්ව කලාව සමග ප්‍රජාවන් ශක්තිමත් කිරීම

▪ මතක සංරක්ෂණය

වැදගත් ඓතිහාසික දේශපාලනික සිදුවීම් සංරක්ෂණය කිරීමේ මාර්ගයක් ලෙස කලාවට සේවය කළ හැකිය. ස්මිත්සෝනියන් ජාතික පෝට්‍රේට් ගැලරියේ ඇති පින්තූර එකතුව සලකා බලන්න. සෑම වසරකම, ස්මිත්සෝනියන් විසින් එක්සත් ජනපද ජනාධිපතිවරයකුගේ සහ ආර්යාවගේ ඡායාරූප, ගැලරියේ එකතුවේ ස්ථිරව තබා ඇත. ඔවුන්ගේම අයිතියේ විශිෂ්ට කලා කෘතිවලට අමතරව, මෙම පින්තූර ඇමරිකානු ඉතිහාසයේ වංශකථා ලෙසද සේවය කරයි. 2018 වසරේ බැරැක් සහ මිෂෙල් ඔබාමාගේ ඡායාරූප එළිදැක්වීම විශේෂයෙන් වැදගත් විය.

1.0 Picture

The National Portrait Gallery's Obama Portraits Will Embark on a Five-City Tour | Smart News | Smithsonian Magazine

▪ කලාව දේශපාලන ප්‍රචාරණ මාධ්‍යයක් ලෙස

ඇත්ත වශයෙන්ම, සෑම දේශපාලන කලාවක්ම ලෝකය යහපත් ස්ථානයක් බවට පත් කිරීම සහ පවතින තත්වය වෙනස් කිරීම අරමුණු කරගත් ඒවා නොවේ. සමාජයේ පවතින බල ව්‍යුහයන්ට සහයෝගය දැක්වීම සඳහා හිතාමතාම නිර්මාණය කරන ලද ඇතැම් කලා කෘති තිබේ. සමහර විට කලාකරුවන්ට යම් දේශපාලන ධර්මයකට අනුබල දෙන සෑදීමට පවා පත් වේ. මෙවැනි දේශපාලනික ආරෝපිත කලාව හඳුන්වන්නේ ප්‍රචාරණය ලෙසිනි. එය එක් හේතුවක් ප්‍රවර්ධනය කරන සහ/හෝ ප්‍රතිවිරුද්ධ හේතුවකට හානි කරන හෝ අදහස් බෙදා හැරීම මඟින් යථාර්ථය විකෘති කිරීමට භාවිත කෙරේ. ප්‍රචාරක කලාව ගීත, සිතුවම්, මූර්ති, ප්‍රසිද්ධ චිත්‍ර යනාදි බොහෝ ආකාර යෙන් ගත හැකිය.

සීතල යුද්ධ සමයේදී නිර්මාණය කරන ලද දේශපාලන පෝස්ටර් දායක කලාවේ, ප්‍රචාරණයේ උසස්තම ආකාරය ලෙස සැලකේ.

- කලාව ජනමතය හෝ කැමැත්ත හෝ විරෝධය හෝ නිරූපණය කරන මාධ්‍යයක් ලෙස භාසාය මගින් විරුද්ධත්වය පෑමේ කලාවේ දේශපාලනය

දේශපාලන භාසාය යන සුවිශේෂී භාසාමය ප්‍රචාරණය මගින් සාමාන්‍යයෙන් කෙරෙන්නේ පවතින දේශපාලන තත්ත්වයන්ට මුහුණ දීම සඳහා හෝ ඊට එරෙහිව එල්ල කරන විවේචනයක් වශයෙන් හෝ යම් කතිකාවක් සමාජය තුළ ප්‍රචලිත කිරීමයි. මේ අනුව, මෑත මානව ඉතිහාසයේ නොයෙක් අවස්ථාවල දේශපාලන භාසාය ඉදිරිපත් වූයේ ප්‍රචණ්ඩ දේශපාලනයට එරෙහිව බොහෝ දුරට ප්‍රචන්ඩ නොවූ හා බලය රහිත කණ්ඩායම්වල විරෝධාකල්පයක් දැක්වීමටත් පවතින තත්ත්වයන්ට යම් ආකාරයකින් කතිකාමය වශයෙන් පිළිතුරු සැපයීමටත් බව පැහැදිලියි. උදාහරණයක් වශයෙන් දෙවන ලෝක යුද්ධ සමයේ ජර්මනියේ නාසිවාදීන් විසින් විශේෂයෙන් නැගෙනහිර යුරෝපයේ ස්ථාපනය කළ යුදෙව් වද කඳවුරු තුළ සිරගතව සිටි යුදෙව් ජාතිකයන් විසින් තමන්ට හිංසාව එල්ල කළ නාසින්ට විරුද්ධව මෙන්ම තමන් සිටි අතිශය දුක්ඛදායක තත්ත්වය පිළිබඳව ද අනෙක ආකාරයේ කෙටි භාසාමය කතිකා ගොඩ නගන ලද බව මේ පිළිබඳ අධ්‍යයනය කර ඇති ඉතිහාසඥයන් පෙන්වා දී ඇත. මෙවැනි තත්ත්වවල දී භාසාය ක්‍රියාත්මක වන්නේ යම් ආකාරයක සැඟවුණු සහ සමාජයේ බලය නැති කණ්ඩායමකගේ කතිකාවක් වශයෙනි. මහාචාර්ය ජේම්ස් ස්කොට් විසින් 1980 ගණන්වල මැලේසියාවේ කරන ලද ක්ෂේත්‍ර පර්යේෂණ ඔස්සේ ඉදිරිපත් කරන ලද *Weapons of the Weak* යන කෘතියෙන් පෙන්වා දෙන්නේ බලය රහිත දුගී ගොවියන් විසින් තමන් පාලනය කරන ඉඩම් හිමියන් හා අසමාන බල ධුරාවලියක් තුළ ක්‍රියාත්මක වන විට ඔවුන්ට යම් යම් ආකාරවලින් ප්‍රතිරෝධය දක්වනු ලබන ආකාරයයි. මෙය සිදුවන්නේ සෘජුව හා විවෘතව නොවේ. එය සිදු වන්නේ තමන් විසින් කළ යුතු කාර්යය ඉතාම සෙමෙන් කිරීමෙන්, ඒවා අතපසු කිරීම මගින්, එසේත් නොමැති නම්, තමන් පාලනය කරන ඉඩම් හිමියන් වෙත යම් පිළිගත් ආකාර ඔස්සේ භාසාමය ලෙස ප්‍රතිචාර දැක්වීම මගිනි. මේ සියල්ලම පවතින තත්ත්ව තුළ පිළිගැනීමට ලක් වී ඇති ක්‍රම වේ. ඒවා මගින් ප්‍රතිචාර දැක්වීමෙන් පවතින ක්‍රමයට අනුව, ගැමියන්ට දඬුවම් කිරීමේ හැකියාවක් ද නැත.

එමෙන්ම, මහාචාර්ය සුදීර් කකාර් විසින් 1980 ගණන්වල කළ පර්යේෂණවලින් පෙන්වාදී ඇත්තේ ඉන්දියාවේ යකුන් හෝ දෙවියන් හෝ ආවේශ වීම යන ක්‍රියාවලිය තුළ දී සාමාන්‍යයෙන් සමාජයේ බලය නොමැති පුද්ගලයන්ට සමාජය සාමාන්‍යයෙන් නොපිළිගන්නා ආකාරයකින් හැසිරිය හැකි බවත්, එසේ කරන විට ඒ සඳහා ඔවුන්ට දඬුවම් ලබාදිය නොහැකි බවත්ය. මේ අනුව, ස්ත්‍රීන් තම සැමියන්ට පරූෂ වචනයෙන් ප්‍රසිද්ධියේ බැණ වැදීමත්, සමාජ ධුරාවලියේ පහත් ස්ථානවල සිටින පුද්ගලයන් වඩාත් බලවත් සමාජීය නායකයන්ට අවමාන කිරීමත් වැනි දේ මේ තත්ත්වයේදී සිදුවෙන බව පෙනේ. එහෙත් මේවා පිළිගැනෙන්නේ සාමාන්‍ය තත්ත්වවල දී සිදු නොවන ක්‍රියාවන් වශයෙන් හා ආවේශයේ දී පමණක් සිදුවෙන දේ ලෙසය. ශ්‍රී ලංකාවේ වුවද නොයෙකුත් යාතුකර්මවල මෙන්ම කෝලම් හා නාඩගම් වැනි නාට්‍යමය අවකාශවල ද අපට පෙනෙන්නේ භාසාය මගින් බලවතුන්ට සම්චල් කිරීමට අවකාශ තිබූ බවයි. තත්කාලීන ශ්‍රී ලාංකේය කලාව 1990 ගණන්වලදී අතිවිශාල විපර්යාසයන්ට මුහුණ දිනි. එය සමස්ත දකුණු ආසියානු කලාපයටම පොදු වූ විපරිවර්තනයකි. එයින් මූලික වශයෙන් සිදු වූයේ, පවතින සමාජ-දේශපාලන පරිසරයට මෙන්ම සංස්කෘතික සාංකාවන්ට ද ප්‍රතිචාර දැක්වීමය. ශ්‍රී ලාංකේය තාරුණ්‍යය 1980 ගණන්වල හා 1990 දශකයේ මුල් භාගයේදී දරුණු දේශපාලන අරගල දෙකකට මැදි විණි. එනම්, උතුරු-නැගෙනහිර ප්‍රදේශ මුල් කරගත් දෙමළ සන්නද්ධ

අරගලය හා ලංකාවේ දකුණුදිග ප්‍රදේශ කුළ මතුවූ සිංහල තරුණයන්ගේ සන්නද්ධ කැරැල්ලයි. මේ දෙකටම රාජ්‍ය හමුදා විසින් අතිශයින් ප්‍රවණ්ඩ ලෙස ප්‍රතිචාර දක්වන ලදී. මේ අරගල දෙකේදීම ප්‍රධාන වින්දිතයන් වූවේ වයස අවුරුදු 17 සිට 35 දක්වා වයස් පරාසයේ සිටි පිරිමිය. ඔවුන් වෙත දැඩි ප්‍රවණ්ඩත්වය රාජ්‍ය හමුදා මඟින් මෙන්ම මේ සන්නද්ධ කණ්ඩායම් මඟින් ද එල්ල විය. මේ කාලයේදී විශ්වවිද්‍යාල කේන්ද්‍රකරගත් තරුණ දේශපාලනයේ ප්‍රධාන සටන් පාඨ මඟින් එකල පැවති ඉවිභංගත්වය හා දේශපාලන ව්‍යාකූලත්වය හා එමඟින් සමාජයේ ඇතිවූ නිශේධනීය ආදිනව දක්වන ලදී. මේ සන්දර්භය කුළ, ජනගහනයේ බොහෝ දෙනා අත්විඳින්නට යෙදුණු හා සමාජය කුළ ව්‍යාප්ත වෙමින් පැවති ඉවිභංගත්වය පිළිබඳ විචාර-පූර්වක විවේචන ඉදිරිපත්කිරීමේ වේදිකාවක් බවට කලාව පත්විණි. මෙහිදී කලාව යන්නෙන් පුළුල් වශයෙන් මා අදහස් කරන්නේ නාට්‍යය, සංගීතය හා දෘශ්‍ය කලාවන් යන ක්ෂේත්‍රය. මෙනිසා, කලාවට එවකට පැවති ව්‍යුහයන් හා ආකෘති අනියවාර්යයෙන් ප්‍රතිව්‍යුහගත කරගැනීමට සිදුවූයේ පවතින සමාජ-දේශපාලනික හැඟීම් එමඟින් නියෝජනය කිරීමට අවකාශ සකසා ගැනීම සඳහාය.

1990 දශකයේ කලා ප්‍රවණතාව නියෝජනය කළ ප්‍රධාන කලාකරුවන් වූ ජගත් වීරසිංහ හා වන්දුගුප්ත තේනුවර වැන්නෝ ඔවුන්ගේ සාංකාවන් කාකි-කොළ පාට, අඳුරු-දුඹුරු හා කළු වැනි වර්ණයන්ගෙන් හෙබි බෙහෙවින් අඳුරු වූ කැන්වසයන් මත චිත්‍රණය කරලහ. එවැනි කලා කෘතිවල තේමා, සොල්දාදුවෙහි, ඔබ කවුරුද? (Soldier, Who Are You?) හා ‘බැරල් දහසක්’ (One Thousand Barrels) ආදී ලෙස නම් කර තිබිණි. වන්දුගුප්ත තේනුවරගේ බැරල්වාදය යන්න කලා සංකල්පයක් බවට පත්වූ අතර, එමඟින් තීන්ත තවරන ලද හිස් බැරල් මත කැමෝෆ්ලාජ් (camouflage) මෝස්තර යොදා, ඒවා යුද්ධය සංකේතවත් කළ කලා කෘති බවට පත් කරන ලදී. මේ කලාත්මක කතිකාව කුළ, මහා පරිමාණ දේශපාලන ප්‍රවණ්ඩත්වයක් සමාජය කුළ මුදාහළ රාජ්‍යයේ දේශපාලන උපදේශකයන් හා ආධ්‍යාත්මික මාර්ගෝපදේශකයින් වශයෙන් කටයුතු කළ සංස්ථාගත බුදුදහම මත මේ පිළිබඳ යම් වගකීමක් පවරන ලදී. ඒ අනුව 90 දශකයේ කලාව දේශපාලන ප්‍රවණ්ඩත්වයන් සමග ගනුදෙනු කිරීමේදී තම ප්‍රවේශය සම්බන්ධයෙන් එතරම් ගෞරව-පූර්වක නොවූ අතරම වඩාත් මැදිහත්වනසුදු හුම්කාවක් ද කලාවට ගෙන අවේය.

එසේ ම පුවත්පත් කාටූන් දෙස බැලීමේදී දෘෂ්‍ය හප්‍රවලානයේ දේශපාලන කාටූන් චිත්‍රවල ඔහුටම අනන්‍ය වූ හැඩතල පවතින නිසා ඔහු ලංකාවේ ඉතා සුවිශේෂී දේශපාලන මතවාදයන් සිතුවම් කළ අයෙකි. ඔහු ජේ.ආර්. ජයවර්ධනයන්ට ලොකු නාසයක් අදී. සුදු කොණ්ඩයක් සහිත රනිල් වික්‍රමසිංහයන් අතේ නිතරම හෙණ්ඩුවක් අදී. කෙහෙළිය මහතා රෙදි පොට්ටනියක් සහිතව අදී. බන්දුල ගුණවර්ධන මහතාට ධන සෘණ ලෙස භාවිත කෙරේ. එමෙන්ම විමල් වීරවංශ මහතාට නිතරම ජංගම දුරකථන දෙකක් අතට දී තිබේ. මෙවැනි සියුම් නිර්මාණයන් තුළින් දෘෂ්‍ය ඒ දේශපාලනඥයන්ට ආවේණික වූ ලක්ෂණ තම නිර්මාණ හරහා පෙන්වූම් කළේය.

- ජනමතය හෝ කැමැත්ත හෝ විරෝධය හෝ ඉදිරිපත් කරන මාධ්‍යයක් ලෙස

2.0 Picture

Middle: Krishen Khanna, Anatomy Lesson, 1972, oil painting

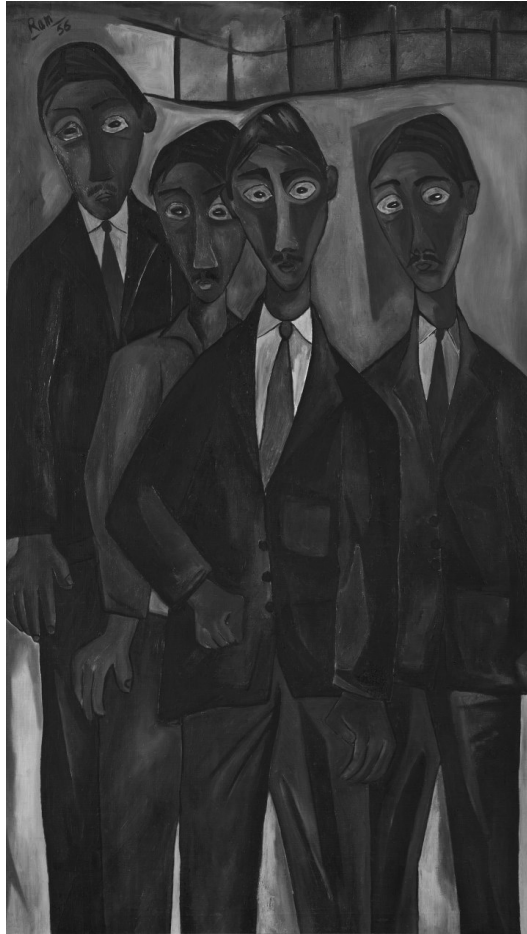
රෙමිබ්‍රාන්ට්ගේ 1962 අග්‍රකෘතිය වන්නා වූ ආචාර්ය නිකලස් කුල්ස්ගේ කාය ව්‍යූහ පාඩම වික්‍රයේ බිය දනවන යාවත්කාලීන නිපැයුමකි. ධනවත් නරඹන්නන් වෙනුවෙන් වූ සමාජ සංසිද්ධියක් වෙනුවට ක්‍රිෂාන් ධන්නාගේ කෘතියේ නිරූපණය වන්නේ මිනී ඇඳුම අන්දවන ලද මිනිස් රූපයක් කපාකොටා බැලීමට සූදානම් වන සුදුමැලි, තියුණු මුහුණු ඇති මිලිටරි රූප සහිත සිත් පහරන පිරිසකි. කෘතියේ ඇල්මැරුණු වර්ණාවලිය සහ යුද නිලදරයන් ඒකවර්ණිකව මතු කිරීම, 1971 ඉන්දු-පාකිස්ථාන් යුද්ධය සහ එහි සුවිශාල මරණ සංඛ්‍යාවේ වන්දිය හෙළාදකියි. පීපීජීය, ඉන්දියානු උපමහාද්වීපයේ මහජනතාවන්ගේ නිර්වාස ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සහ අධිරාජ්‍ය විරෝධී අපේක්ෂාවන් කලාත්මක රූපයෙන් ඉදිරිපත් කරයි. කෙසේ වෙතත්, එහි ඉරණම මඟින් පැහැදිලි කරනු ලබන්නේ, ප්‍රංශ විප්ලවයේ දී මෙන්, ඊට පෙර යුගයක දී ධනේශ්වර විප්ලවයන් මඟින් පොරබදන ලද දැවැන්ත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී කර්තව්‍යයන් දිනා ගන්නට, ඉන්දියානු ධනේශ්වරයේ නොහැකියාව - නොහොත් ඓතිහාසික වශයෙන් අධිරාජ්‍යවාදයෙන් පීඩාවට පත් කරනු ලැබූ වෙනත් රටවල ධනේශ්වරයන්ට ඇති නොහැකියාවයි. ධන්නාගේ 1972 කෘතිය, කාය ව්‍යූහවිද්‍යා පාඩම, පීපීජීය සමග සම්බන්ධතා පවත්වා ගෙනගිය කලාකරුවන් අතරින් බිහිවුණු, ඉන්දියානු උපමහාද්වීපයේ ලේ වැකි යුද්ධ හා බෙදා වෙන් කිරීම් පිළිබඳ ඉතාම සාර්ථක අර්ථ දැක්වීම් අතරින් එකක් වේ. කාය ව්‍යූහවිද්‍යා පාඩම, පකිස්ථානය දෙකට බෙදීම, බංගලිදේශය බිහි කිරීම, ඉන්දියාව තුළ මිලිටරිය ප්‍රබලවීම, ආගමික සහ වර්ගවාදී ආතතීන් තියුණුවීම, සහ සෑම පාර්ශ්වයකම සමූහ මරණ හා කුරුකම් ඇතිවීම සිදු කළ ඉන්දු-පකිස්ථාන් යුද්ධයේ විපාක සමය තුළ නිර්මාණය කරන ලද්දේ ය.

3.0 Picture

F.N. Souza *Tycoon and the Tramp*, 1955

පශ්චාත්-නිදහස් ඉන්දියාවේ සමාජ බෙදීම් ප්‍රකාශ කරන විත්‍ර අතරින්, ඉතාම සාර්ථක නිර්මාණ කිහිපයක් වන්නේ එෆ්.එන්. සුසාගේ කෝටිපති ව්‍යාපාරිකයා සහ තැනින් තැන ඇවිදින්නා (1956) සහ රාම් කුමාර්ගේ රැකියා විරහිත උපාධිධාරියෝ (1956) යන විත්‍රයෝය. තැනින් තැන ඇවිදින්නා, මාතෘකාවෙන් කියවෙන මිනිස් රූප දෙකෙහි විශාල තෙල් සායම් ආලේඛයකි. කම්සය සහ ටයිපටිය සහිත නීල ඇඳුම් කට්ටලයෙන් සැරසුණු කෝටිපති ව්‍යාපාරිකයා සුදුමැලි, මළමිනියක් වැනි මිනිසකු වන අතර, ඔහුගේ මේද කට්ටු මත ලගින්නේ සිත ව්‍යාකූල කරන ආකාරයේ බොරු සිනාවකි. අඳුරු රතු හා කළු වස්ත්‍රයෙන් හෙබි ඇවිදින්නා, රැවුල් රොදක් ඇති, කෘශ දුර්වල මිනිසකු වන අතර හිස් දුරස්ථ පෙනුමක් සහිත ඔහුගේ මුහුණ රැවුල් රොදක් සහිත ගැඹුරු රතු වර්ණයෙන් හෙබියේ ය. ඒ මිනිස් රූප දෙකම පිටත රූප සීමා පැහැදිලිව නිරූපණය වන පරිදි බර, රළු, ඔප සහිත කළු රේඛාවලින් සිතුවම් කර ඇති අතර මෙ තුළ සුසාගේ පසුකාලීන නිර්මාණවල - ප්‍රචණ්ඩ ලෙස ඇල ඉරි මඟින් ද්විරේඛනය කරන ලද ස්ත්‍රීන්ගේ සහ අපරූපී ක්‍රිස්තු රූපයන්ගේ - පූර්ව සෙවණැල්ල දැකිය හැකි වේ. අවෛෂයික, ළා කොළ වර්ණවලින් සහ ජූගුප්භික කසා වර්ණයෙන් වියමන් වූ පසුකලයට එරෙහිව නැඟෙන ඔවුහු සහ බර රේඛාවලින් හා සෙවණැල්ලවලින් රාමුගත වුණු, ඔවුන්ගේ ඇස්, කලා රූපයේ මධ්‍යය හරහා බලා සිටිති.

4.0 Picture

Ram Kumar -Unemployed Graduates – 1956

සුසාගේ චිත්‍ර කලා, නව ඉන්දියාවේ මුල්බැස ගත්, පරපෝෂිත ධනේශ්වරය හා කම්කරු පන්තිය අතර පන්ති විෂමතාවන්ගේ නග්න ප්‍රකාශනයේ වෙනත්පැරීසියේ සිට ඉන්දියාවට ආපසු පැමිණීමෙන් පසුව නිර්මාණය කරන ලද කුමාර්ගේ රැකියා විරහිත උපාධිධාරියෝ, පීඩාවෙන් දිරාගිය ඔවුන්ගේ දිගටි සිරුරු ඇඳුම් කට්ටලවලින් එල්ලා ගත්, අවතාරයන් බඳු තරුණයන් සිව් දෙනෙකුගේ තෙල් සායමකි. සිසුන්ගේ මුහුණු දිග සහ බදාම සහිත වන අතර, චිත්‍රයේ වැඩි කොටසක් අඳුරු දුඹුරු සහ අළු පැහැයෙන් යුතු ය. විශේෂ වන්නේ සිසුන්ගේ ඇස්ගෙඩි වන අතර, ඒවා ඔවුන්ගේ මුහුණු ඇතුළට ගිලී ගිය සුදු කළු අණ්ඩාකාරයන් ලෙස අවෛෂයිකත්වයට පත්කොට තිබේ. රැකියා විරහිත උපාධිධාරියෝ, නිදහසින් පසු ඉන්දියාවේ සාමාන්‍ය මිනිසුන්ගේ ආර්ථික අරගල පිළිබඳ අවතාරයක් හොල්මන් කිරීමේ හැඟීම් දනවන භාවානුස්මරණයකි.

ඉංග්‍රීසි පොප් ගීතයට දේශපාලනය කාන්දු කළවුන් අතර ජෝජ් මයිකල් අග්‍රස්ථානයක සිටින්නේ ය. 1982 මුදා හළ වැම් රැප් ගීතය මුළුමනින් ම දේශපාලනික ප්‍රකාශනයකි. එහෙත් ගීතය තුළ තාරුණ්‍යය සහතික කරන්නේ රැකියාවක් තිබුණ ද නැත ද විදියේ විශ්වාසය තමන් වෙත පවතින බවයි. රැකියාවක් තිබුණද නැතද නාගරික සම්ප්‍රදාය තුළ ජීවිතය විදිය යුතු බවට වැම් රැප් ඉඟි කරයි. එය ඊට සමාන්තරව ලංකාව තුළ ගොඩනැංවුණු අප ජීවිත හා අභිමුඛ වූයේ අතිශය දේශපාලනික මුහුණවරකිනි. ලංකාව විජිතකරණයට ලක්කර මිරිකා හළ ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාත්මයේ ම විකල්ප මුහුණුවරකින් සමාජය මෙසේ ප්‍රශ්න කිරීම ප්‍රබල දේශපාලනික සංසිද්ධියක් වූයේ එබැවිනි.

හැමෝම මොහොතක් බලන්න මා දෙස
 මේ...විදියේ විශ්වසනීය බව මා සතිය,
 මට රැකියාවක් නැතුවැති, ඒත් මා,
 ගතකරන්නේ හොඳ කලක් මැයි
 විදියේ අග නිතිපතා හමුවනා කොල්ලන් සමගිනා
 නුඹලා - මට නුවමනා - බව පැවසුවා - මා පැවසුවා
 ඉදින් නුඹලා මා - අනුමත නොකරනා,
 නුඹේ ඒ අනුමැතිය පැතුවේ කවුරුදෝ
 (වැම් රැප් ගීතයෙන්)

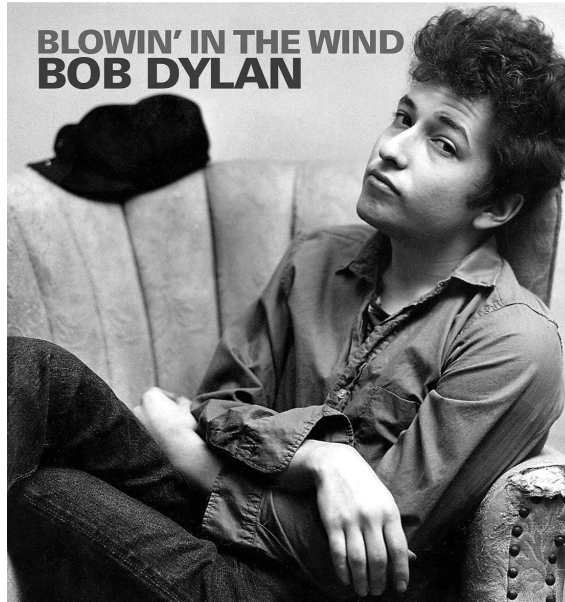
5.0 Picture

Whamp Rap Song By George -
 Andrew - They Question England Life
 Society and Political System

වැම් රැප් වනාහි පැහැදිලිවම ප්‍රබල දේශපාලන ඥානය කිරීමක් විය. ජෝජ්-ඇන්ඩ්රූ සුසංයෝගය විසින් මෙසේ උත්ප්‍රාසාත්මකව ප්‍රශ්න කෙරුණේ සමකාලීන එංගලන්ත ජීවිතයයි. කොන්සර්වේටිව්වාදී තැවරියානු දේශපාලනයේ අඳුරු යථාර්ථයයි. අතිශයින් ප්‍රබල රූප රචනාවක් මගින් විමිත ලෙස තීව්‍රකරවූ වැම් රැප් උන්මාදයක් බඳු වූයේ සමාජය තුළ වූ අතිධාවනකාරී ජීවන උන්මාදයට සමාන්තර වූ බැවිනි.

බොබ් ඩිලන් දේශපාලනය පිළිබඳ තම ගීත නිර්මාණ හරහා දේශපාලන ක්‍රමය පිළිබඳ ජනතාවට සිතන්නට ඉඩහසර සලසා දී ඇත. පශ්චාත් යුද්ධ පරම්පරාවේ වෙනස්වන මනෝගතිය හා සිවිල් අයිතිවාසිකම් හා යුද්ධ විරෝධී ව්‍යාපාරවල හදිසිභාවය පිළිබිඹු කරන නිර්මාණාත්මක ගීත මොහු නිර්මාණය කර ඇත. මෙයට නිදර්ශනයක් ලෙස Blowin in the wind ගත හැකිය. විශේෂයෙන්ම දේශපාලන හා යුද්ධ ගැටුම් පිළිබඳ, මිය ගිය මිනිසුන් පිළිබඳ ගීත විසින් නිර්මාණය කරනු ලැබීය.

උදා: NAACP නායක Medyar සාතනය පිළිබඳ
 Who killed davey moore
 Master of war

6.0 Picture

තවද මොහු ඇමරිකානු ජනාධිපතිවරුන් යුද්ධයේ නාමයෙන් කළ සංභාරයන් පිළිබඳව ඔහුගේ ගීත මගින් ප්‍රශ්න කළ නිසා ඇතැම් ඇමරිකානු නායකයෝ ඔහු සමග වෛරයෙන් පසු වූහ. කම්කරුවන් හා සිවිල් අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් තම ගීත මගින් හඬක් නැඟූ ඩිලන් 1963 කෙනඩි සාතනයෙන් පසු ටොම් ජේන් සම්මානය ලබා ගැනීමේදී දේශපාලනයට අපහාස කිරීම් කළ බවද සඳහන් ය. දේශපාලනය සහ කලාව පිළිබඳ වැඩ කිරීම පදනම් වී ඇත්තේ කලාව, සමාජ ජීවිතයේ ව්‍යවස්ථාව තුළ, මිනිසුන් තමන්ගේම ඉතිහාසයන් නිර්මාණය කිරීමේ වගකීම භාර ගන්නා ආකාරය ද ඔවුන්ගේම සමාජ හා දේශපාලන යථාර්ථයන් කළමනාකරණයට සහභාගී වීම සඳහා මූලික කාර්යභාරයක් ඉටු කරයි යන උපකල්පනය ද මත ය. මෙම භූමිකාව කලා න්‍යායික සහ කලා ඓතිහාසික දෘෂ්ටිකෝණයකින් පමණක් නොව දේශපාලන විද්‍යාවේ දෘෂ්ටි කෝණයෙන් ද විශ්ලේෂණය කළ හැකිය. ඔවුහු කලාකරුවකු වීම මෙන් පුරවැසියකු වීම අවධාරණය කරති. මෙහිදී සාම්ප්‍රදායික දේශපාලන විග්‍රහයට නොගැළපෙන අයුරින් නව දේශපාලන නියෝජිතයෝ බිහි වී සමාජ හා දේශපාලන ජීවිතයේ ව්‍යවස්ථාවට දායක වෙති. ලලිත කලාවෙන් ඔබ්බට බැලීම ඡායාරූපකරණය සහ දෘශ්‍ය කලාව සම්බන්ධයෙන් ද අනිවාර්ය බව පෙනේ. දෘශ්‍ය රූප නිෂ්පාදනය සංලක්ෂිත වන්නේ ඡායාරූප මාධ්‍යවේදය සහ කලා ඡායාරූපකරණය අතර අතිවිභාදනය වැඩි වීමෙනි.

කලාව එය කරන කලාකරුවාගෙන් වෙන්කර හඳුනාගත හැකිද? අප අගය කරන කලාකරුවන්ගේ දේශපාලන බැඳීම්, ජීවිත සහ මතභේදයන් දැනගත් විට, ඔවුන්ගේ නිර්මාණ පිළිබඳ අපගේ හැඟීම වෙනස් විය හැකිය. එය පුරාණ සහ සමකාලීන ප්‍රධාන වර්ත දෙකටම ගැටලුවකි: මයිකල් ජැක්සන්ගේ සංගීතය මයිකල් ජැක්සන්ගේ පෞරුෂයෙන් වෙන් කළ හැකිද?

7.0 Picture
Triumph of the Will (1935)

විජ්‍යාවේ විශ්වවිද්‍යාලය නිර්මාපකයකු වන ලෙනි රිෆෝස්ටාල් ඇගේ නාසි භාෂිතයක් නිසා විජ්‍යාවේ අඩුද? සමහරුන්ට පිළිතුරු දිය නොහැකි ප්‍රශ්න සහ අනෙක් අයට කිසිසේත් ප්‍රශ්නයක් නොවේ. කලාව සහ කලාකරුවා යන දෙකම දේශපාලනික වූ විට, වෙනස තවත් මිදුම බවට පත් වේ. කීර්තිමත් විත්‍ය ශිල්පී පැබ්ලෝ පිකාසෝ: කෝට්පතියෙක් සහ කොමියුනිස්ට්වාදියෙක්.

පිකාසෝ ඔහුගේ විශාලතම සහ දේශපාලනික වශයෙන් බලගතු කෘතිය නිර්මාණය කළේ 1937 දී ය, එය ඔහු ලෝක ප්‍රසිද්ධියට පත් කළ විනයක්: ගුවර්නිකා. එය අඳුරු කළු, සුදු සහ අළු පැහැයෙන් බිය, කෝපය, අහිමි වීම සහ බලාපොරොත්තුව මැකී ගිය දර්ශනයක් පෙන්වයි. ආර්ථිකය, හිටපු සහ මුසෝලිනි යන ආධිපති ආඥාදායකයන් තිදෙනෙකුගේ හවුලකින් බෝම්බ හෙළීමෙන් පසු ස්පාඤ්ඤ ගම්මානයේ ගුවර්නිකාහි තත්ත්වය යථාර්ථවාදී ලෙස නිරූපණය කරයි. ගුවර්නිකා විනයෙන් පෙන්වනු ලබන පිකාසෝගේ දේශපාලන කටයුතු වඩාත් අවශ්‍ය වූ කාලයක ය. ඔහුගේ මවු රට වන ස්පාඤ්ඤය සිවිල් යුද්ධයක් මධ්‍යයේ පැවති අතර දෙවන ලෝක යුද්ධයේ සෙවණැල්ල යුරෝපය පුරා පැතිරෙමින් තිබිණි. Guernica ස්පාඤ්ඤ රිපබ්ලිකානුවන්ට තැත්ගත් වුවද, එය පිකාසෝට ඔහුගේ නිර්මාණ ප්‍රදර්ශනය කිරීමට සහ ඔහුගේ කලාවේ නව ගැනුම්කරුවන් ලබා ගැනීමට විවිධ වාණිජ අවස්ථා නිර්මාණය කළේය. පිකාසෝ සිතුවමක් ලොව පුරා සිටින ප්‍රභූන්ට, අතිවිශාල ධනයක් ඇති ප්‍රභූන්ට වටිනා වස්තුවක් විය. එබැවින් පිකාසෝ විසිවන සියවසේ ධනවත්ම විත්‍ය ශිල්පියා බවට පත් වූයේ 1930 ගණන්වල අගභාගයේ පූර්ව යුද්ධ සමයේදී ය. 1944 දී ප්‍රංශ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ සාමාජිකයකු වීමට ඔහු ගත් තීරණය ඔහුගේ සමහර පිරිවරට මෘදු කම්පනයක් විය. හිටපු දේශපාලන සම්බන්ධයක් නොමැති මෙතරම් ධනවත් හා දක්ෂ විත්‍ය ශිල්පියකු එවැනි විවෘත දේශපාලන ව්‍යාපාරයක සාමාජිකත්වය සඳහා ඔහුගේ කලාත්මක ස්වාධීනත්වය සහ කීර්තිය කැප කරන්නේ කෙසේද? කලාකරුවකු සහජයෙන්ම දේශපාලන ජීවියකු බවත්, ඔවුන් අවට සිදුවන දේ නිරීක්ෂණය කිරීමට සහ ඒවාට ප්‍රතිචාර දැක්වීමට බැඳී සිටින බවත් ප්‍රකාශ කළ බවත්, කලාව සහ දේශපාලනය පිළිබඳ පිකාසෝගේම අදහස්වල පිළිතුර අර්ධ වශයෙන් පවතී. මේ අනුව, ඔහුගේ කලාව ඔහුගේ දේශපාලන දිගුවක් ලෙසත් දේශපාලන අරමුණු සාක්ෂාත් කර ගැනීමේ මෙවලමක් ලෙසත් දැක්විය හැකිය. නැතහොත්, ඔහුගේම වචනවලින් කිවහොත්: "පින්තාරු කරන්නේ මහල් නිවාස අලංකාර

කිරීමට නොවේ. එය සතුරාට එරෙහි ප්‍රහාරාත්මක සහ ආරක්ෂක අවියකි". ඒ අනුව කලාව එය කරන කලාකරුවාගෙන් වෙන්කර හඳුනාගත හැකිද? යන්න පිකාසෝ හාසාසජනක යෝජනාවක් ලෙස නම් කරනු ඇත.

8.0 Picture
Guernica - Picasso

join or die යනු එක්වන්න, නැතිනම් මැරෙන්න. බෙන්ජමින් ෆ්රැන්ක්ලින්ට ආරෝපණය කරන ලද දේශපාලන කාටූනයකි. 1754 මැයි 9 දින Pennsylvania Gazette විසින් නිකුත් කරන ලද මුල් ප්‍රකාශනය, යටත් විජිත ඇමරිකාවේ ඇමරිකානු යටත්විජිතවාදියකු විසින් නිෂ්පාදනය කරන ලද යටත් විජිත සංගමයේ පැරණිතම රූපමය නිරූපණය වේ. කාටූනය යනු සර්පයකු අටෙන් කපා ඇති ආකාරය පෙන්වන ලී කැපීමකි, සෑම කොටසක්ම ඇමරිකානු ජනපදවල හෝ කලාපයක හෝ මුල් අකුරින් ලේබල් කර ඇත. නව එංගලන්තය එකල පැවති ජනපද හතරට වඩා එක් කොටසක් ලෙස නියෝජනය විය. එය පෙන්සිල්වේනියාවේ කොටසක් වූ බැවින් ඩෙලවෙයාර් වෙතම ලැයිස්තුගත කර නැත. කෙසේ වෙතත්, ජෝර්ජියාව සම්පූර්ණයෙන්ම අත්හැර දමා ඇත. මේ අනුව, එයට සාම්ප්‍රදායික ජනපද 13ට වඩා සර්පයකුගේ කොටස් අටක් ඇත. පෝස්ටරය අවධානය යොමු කළේ ඇමරිකානුවන් ලෙස බෙදාගත් අනන්‍යතා ප්‍රකාශ කරන යටත් විජිත කෙරෙහි පමණි. කාටූනය ෆ්රැන්ක්ලින්ගේ "විජිත රාජ්‍යය" පිළිබඳ කතුවැකිය සමඟින් දර්ශනය වූ අතර යටත් විජිත එක්සත්කමේ වැදගත්කම පිළිබඳව ඔහුගේ අදහස ඉදිරිපත් කිරීමට උපකාරී විය. එය පසුව ඇමරිකානු විප්ලවවාදී යුද්ධයේදී යටත් විජිත නිදහසේ සංකේතයක් බවට පත් විය.

▪ ක්‍රියාකාරී කලාව සහ දේශපාලනය

වර්තමාන ලෝකයේ කලාවේ කාර්යභාරය අප වටා සිදුවන අසාධාරණයන් ඉස්මතු කිරීමෙන් පමණක් අවසන් නොවේ. කලාවට සහාය විය හැකි අතර පවතින තත්ත්වයට යම් යම් දේශපාලන විකල්ප නිර්මාණය කිරීමට පවා හැකිය. උදාහරණයක් ලෙස පාරිසරික කලාව ගන්න. ප්‍රතිවක්‍රීකරණය කරන ලද සහ පරිසර හිතකාමී ද්‍රව්‍යවලින් විත්‍ර නිර්මාණය කිරීමෙන් හෝ අඩු කරන ලද ජෙට් ගමන් දිරිගැන්වීමෙන් හෝ මස් පරිභෝජනය, අපද්‍රව්‍ය වර්ග කිරීම, බලශක්ති කාර්යක්ෂමතාව යනාදිය මඟින් හෝ පාරිසරික කලාකරුවෝ පාරිසරික ව්‍යාපාරයේ අරමුණු සඳහා බෙහෙවින් සහාය වෙති. පාරිසරික

අර්බුදයේ අන්තරායන්, දක්වන නමුත් පාරිසරික ගැටලු අවම කිරීම සහ ජය ගැනීම සඳහා විසඳුම් යෝජනා කරති.

▪ සහභාගිත්ව කලාව සමග ප්‍රජාවන් ශක්තිමත් කිරීම

යම් ඉලක්කයක් වටා මිනිසුන් සංවිධානය කිරීමට කලාව භාවිත කළ හැකිය. ඔවුන්ගේ වටපිටාව වෙනස් කරන්නන් බවට පත් වීමට කලාවට මිනිසුන්ට ආස්වාදයක් සහ බල ගැන්වීමක් කළ හැකිය. මෙම සමාජීය වශයෙන් නියැලී සිටින භාවිතයන් සාමාන්‍යයෙන් කලාව සහභාගි වන අතර, ඔවුන්ගේ අසල්වැසි ප්‍රදේශය ජීවත් වීමට වඩා හොඳ ස්ථානයක් බවට පත් කිරීමට ඒකාබද්ධ ප්‍රයත්නයක දී යම් ප්‍රදේශයකින් මිනිසුන් එක්රැස් කරයි. දුප්පත් ප්‍රදේශයක රැකියා වැඩි කිරීමට, මිනිසුන්ට ගොඩනැගිලි රැකියා සහ පුහුණුව ලබා දීමට ප්‍රජාවට ඔවුන්ගේ ජීවන අවකාශය පාලනය කර ගැනීමට උපකාර වන මෙම සහභාගිත්ව කලා ව්‍යාපෘතිය සඳහා Assemble නම් කලා සාමූහිකය විසින් 2015 දී Turner ත්‍යාගය දිනා ගන්නා ලදී.

9.0 Picture

Turner Prize: Assemble win for Liverpool housing scheme - BBC News

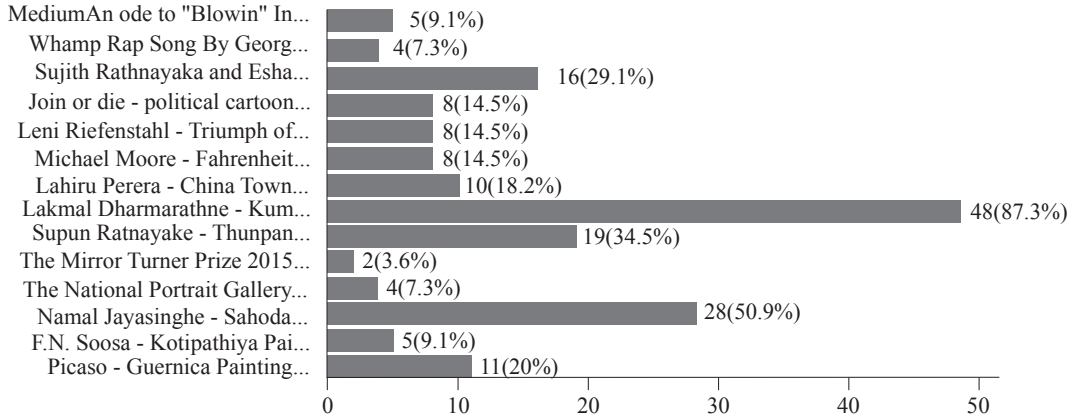
ලාංකේය සමාජය මුල් කාලයේ සිටම සාක්ෂරතාව පිළිබඳ අවධානය යොමු කළ සමාජයක් වූ අතර පැරැන්නන් පවා ඒ පිළිබඳව වැඩි අවධානයක් යොමු කර තිබිණි. සම්භාව්‍ය අවධිය අවසන් වී මහනුවර අවධිය උදා වූ පසු එනම් 18 වැනි ශතවර්ෂය වනවිටත් වදන් කවි පොත වැනි කෘතිවල පවා උගත්කම කියැවීම සහ අක්ෂර පිළිබඳව අවබෝධයක් පැවතී බව හා අවධානයක් යොමු කළ බව පෙනෙන්නට තිබේ. මෙසේ හඳුනාගත් බහුවිධ කලා ප්‍රවාහයන් මඟින් වර්තමාන දේශපාලන සහ මතවාදී අදහස්වලට සහාය දීමෙන් කලාවට දේශපාලන කතිකාවට දායක විය හැකි ය. කලාවට යම් යම් දේශපාලන ප්‍රශ්න ආමන්ත්‍රණය කිරීමට හෝ විවිධ සමාජ ව්‍යුහයන් නැවත අර්ථකථනය

කිරීමට හෝ හැකි ය. කලාකරුවන්ට දේශපාලන ව්‍යාපාරයක හෝ සංවිධානයක හෝ කොටසක් ලෙස ක්‍රියාකාරීන් විය හැකි නමුත් බොහෝ විට ඔවුහු පෙර පැවති කිසිදු දේශපාලන බලවේගයකට සම්බන්ධ නොවී තනි තනිව දේශපාලන වෙනසක් ඇති කරති. එසේත් නැතිනම් කලාකරුවා සහ ප්‍රේක්ෂකයා අතර ඔවුනොවුන් පිළිබඳ නොන්නා අවකාශය තුළ හිඳ දේශපාලනය කළ හැකි ය. කලාව විසින් සිදු කරනු ලබන මෙකී නැවත අර්ථකථනය කිරීම සමාජය තුළ පවතින බල සබඳතා හෙළිදරවු කිරීමට උපකාරී වේ, කලින් දැන සිටි දේ සහ විශ්ලේෂණය කිරීමට සුදුසු යැයි සැලකූ දේ තීරණය කිරීම සහ කලින් දැක නැති දේ හඳුනා ගැනීම ද එබැවින් - නොදැනී, දැකිය යුතු හෝ දැනගත යුතු හෝ දේ හඳුනා ගැනීම ඇතුළුව කලාව - සහ කලාකරුවන් - දේශපාලන වෙනසක් උත්ප්‍රේරක කිරීමට උත්සාහ කළ හැකිය. කලාකරුවන් දේශපාලන ව්‍යාපාර සහ මානුෂීය සංවිධාන සමඟ සම්බන්ධ විය හැකිය, එහෙත් ඔවුන් දේශපාලන ව්‍යාපාරවලට සම්බන්ධ නොවී හෝ පැහැදිලිවම සහාය නොදක්වා හෝ දේශපාලන වෙනසක් උත්ප්‍රේරණය කළ හැකිය. කලාකරුවන් දේශපාලනික විමට උත්සාහ නොකළ ද දේශපාලනික විය හැකිය. එහෙත් දේශපාලන බලපෑම් කිරීමට කැමති කලාකරුවන් අසාර්ථක විය හැකිය. කලාවට මනෝරාජික අංගයක් ඇතුළත් විය හැකිය. නිදසුනක් වශයෙන්, නිකොලස් මිර්සෝග් පැහැදිලිවම ඉල්ලා සිටින්නේ 'මනෝරාජික පරිකල්පනය' "අඳුරෙන් පිරුණු ගායනයට අවශ්‍ය සංස්කෘතික ප්‍රතිචාරයක් ලෙස වර්තමාන පූර්ව හංග යුද්ධයේ සහ හීතියේ දේශපාලනයට විකල්පයක් නැත" යන්නයි. ඇලෙක්ස් ඩැන්වෙව් ප්‍රකාශ කරන්නේ "කලාව තීක්ෂණ බුද්ධියෙන් ප්‍රතිඵලදායක වූ ලෝකය පිළිබඳ දැක්මක් ප්‍රකාශ කරයි; දර්ශනය සහ තීක්ෂණ බුද්ධිය විශ්ලේෂණය කළ හැකි දෙයකි" යනුවෙනි. මෙම ප්‍රකාශයෙන් ප්‍රශ්න තුනක් අනුගමය වේ. දේශපාලන විද්‍යාවේ දෘෂ්ටිකෝණයෙන් දර්ශන ප්‍රකාශනයන් විශ්ලේෂණය කළ හැක්කේ කුමන ක්‍රම මඟින්ද? ලෝකය පිළිබඳ කලාවේ දැක්ම විශ්ලේෂණය කිරීමෙන් කුමන ආකාරයේ දැනුමක් ලබා ගත හැකිද? එසේ ජනනය කරන ලද දැනුමෙන් නරඹන්නන්ට සහ පාඨකයන්ට කළ හැක්කේ කුමක්ද; ඔවුන්ට එය භාවිත කළ හැක්කේ කුමන අරමුණු සඳහාද? එවැනි විශ්ලේෂණ කලාවේ දේශපාලන විශ්ලේෂණ සඳහා සුදුසු ක්‍රමවේද ප්‍රවේශයන් යෙදිය යුතු අතර ඒවා සංවර්ධනය කළ යුතුය. සමාජ විමසුමේ අනෙකුත් ක්ෂේත්‍රවල පවතින ක්‍රමවේද ප්‍රවේශයන් සෑම විටම කලාව විශ්ලේෂණය සඳහා සුදුසු නොවේ; එසේ යෙදුවහොත්, ඒවා ඉතා සීමිත ප්‍රතිඵල ලබා දෙනු ඇත: සෞන්දර්යාත්මක මූලාශ්‍රය යනු නිර්මාණශීලීත්වයේ සහ පරිකල්පනයේ ප්‍රකාශන වේ. දේශපාලනය සහ කලාව අධ්‍යයනය කිරීමේ ප්‍රවේශයන් පිළිබඳව දැනුමවත් විය යුතු අතර, ඒවා අවශ්‍යයෙන්ම පරාවර්තනය කරන්නේ, විශ්ලේෂණය කරන පුද්ගලයාගේ තනි විෂය ආස්ථාන ය; එබැවින් දේශපාලනය සහ කලාව පිළිබඳ බොහෝ ලේඛනවල ස්වයං - මූලද්‍රව්‍ය හිතාමතාම විශ්ලේෂණ කිරීම පළමු පුද්ගල ආධ්‍යානවලට සීමා කිරීම හෝ එහි කතු වරයා නොමැතිව කිසිදු පෙළක් ගැන සිතීම හෝ කළ නොහැකි බව ව්‍යංග්‍යයෙන් පිළි ගැනේ.

මෙකී කලා අංගයන් පිළිබඳ ව රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යායතනයේ වයස අවු 15-29 අතර තරුණියන් 5 දෙනෙකු තම අදහස් ප්‍රකාශ කර තිබුණේ මෙසේ ය.

What is the most related art from for develop your Political Literacy?

55 responses

1.0 දත්ත සටහන

රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යායතනයේ වයස අවු 1529 අතර තරුණියන්ගේ දේශපාලන සාක්ෂරතාවට වඩාත්ම දායක වූ කලා නිර්මාණය

වැඩිපුරම සිසුන් පිරිසක් පරිශීලනය කර තිබූ කලා මාධ්‍ය වූයේ සමස්ත නියැදියෙන් (87.3%) 48ක් වශයෙන් ප්‍රකාශ කර තිබූ ලාංකේය ටෙලි නාට්‍යයක් වන ලක්මාල් ධර්මරත්නගේ 'කුඹියෝ' ටෙලි නාට්‍යය යි. විශේෂත්වය වන්නේ පළමු දෙවන සහ තුන්වන ස්ථානවලට පරිශීලනය කර තිබෙන්නේ ටෙලි නාට්‍ය තුනක් විමයි. ඒ අනුව සමස්ත නියැදියෙන් 28ක් (50.9%) වශයෙන් නාමල් ජයසිංහගේ 'සහෝදරයා' ටෙලි නාට්‍යයත් සමස්ත නියැදියෙන් 19ක් (34.5%) සුපුන් රත්නායකගේ 'තුන්පනේ' ටෙලි නාට්‍යයත් පරිශීලනය කර තිබෙන අතර ඔවුන් දක්වන්නේ තමාගේ දේශපාලනික සාක්ෂරතාව වර්ධනය සඳහා මෙම කලා නිර්මාණයන් දායක වී ඇති බවයි. ඒ අතර ම සුපුන් රත්නායක කලාකරුවාගේ සහ එහානි යද්දෙනිආරච්චිගේ සංයෝජනයෙන් කළ 'අළු සහ රුධිරය' භාවිතයෙන් ගෝල්ලේස් අරගල භූමියේදී ඇඳි සිතුවම ගැන 16ක (29.1%) ප්‍රමාණයක් දෙනෙකු දක්වා තිබුණේ තමාට දේශපාලනික වශයෙන් එම සිතුවම කියවා ගැනීමට අවස්ථාව ලැබුණු බව යි. එනිසා දේශපාලන සාක්ෂරතාව ලබාදුන් කලා නිර්මාණයක් ලෙස එය සඳහන් කර ඇත. ලෝකයේ කලා නිර්මාණයන් අතරින් වඩාත්ම සමීපව ඔවුන් ඇසුරු කර තිබුණේ පිකාසෝගේ ගුවර්නිකා සිතුවමයි. මතක සංරක්ෂණය හෝ ක්‍රියාකාරී කලාවන් හෝ ලෙස මා විමසා තිබූ කලා මාධ්‍යයන් ඔස්සේ ඔවුන්ගේ දේශපාලන සාක්ෂරතාව වැඩි දියුණු වීමක් සිදු ව ඇති බවක් පෙනුණේ ඉතා අවම මට්ටමකිනි. එනිසා ශ්‍රව්‍ය - දෘශ්‍ය මාධ්‍ය සහ සිතුවම් කලාව අරබයා දේශපාලන සාක්ෂරතාව ලබා ගැනීමේ වැඩි උනන්දුවක් තිබූ බව අධ්‍යයනය කළ හැකි විය.

නිගමනය

සාක්ෂරතාව රටක සංවර්ධනය මැනීමේ සංයුක්ත දර්ශක අතරින් එකකි. රත්මලාන විශ්වවිද්‍යාල විද්‍යායතනයේ වයස අවුරුදු 15-29 අතර තරුණියන් 50 දෙනෙකුගෙන් ලබාගත් දත්ත අනුව වඩාත් ප්‍රබල කලා මාධ්‍ය ලෙස ශ්‍රව්‍ය දෘශ්‍ය කලා මාධ්‍යයන් තරුණියන්ගේ දේශපාලන සාක්ෂරතාව ඇති

කිරීම සඳහා බලපා තිබෙන බව පෙනී යයි. ඒ අනුව වඩාත් තියුණු ලෙස සහ ආකර්ෂණීයව අදාළ ශ්‍රව්‍ය දෘශ්‍ය මාධ්‍යවලින් ඉදිරිපත් කරන ලද කතා සංකල්පයන් තරුණියන්ගේ දේශපාලන ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ අවබෝධය ඇති කරලීම සඳහා හේතු වී තිබෙන බව නිගමනය වෙයි. කලාව යනු වක්‍රාකාරව අධෝව්‍යුහයේ බලපෑම උපරි ව්‍යුහයට දක්වන උපකරණය වේ. එනම් යම් සමාජයක සැබෑ වෙනසක් සිදු කිරීමට නම් පාද ව්‍යුහය හෙවත් අධෝව්‍යුහය වෙනස් කිරීම කළ යුතු බවත් ඒ සඳහා කලාව ඉතා මැනවින් භාවිතයට ගත හැකි බවත් එහිලා අද්‍යයනය වන විට වඩාත් ඉදිරියෙන් සිටින්නේ ශ්‍රව්‍ය දෘශ්‍ය මාධ්‍ය බවත් පෙනී යයි. ඒ මන්ද යත් සාක්ෂරතාව මැන බැලීමේ නව මානයක් වන පරිගණක සාක්ෂරතාවද එක්ව තිබෙන අතර ඒ ඕස්සේ ද ශ්‍රව්‍ය දෘශ්‍ය මාධ්‍ය පරිශීලනයට වැඩි ඉඩ ප්‍රස්තාවයක් හිමි වන බැවිනි. කලාව මඟින් ප්‍රජාවගේ දේශපාලන සාක්ෂරතාවට ඇති අවකාශ වසා දැමීම වෙනුවට නව කලා නිර්මාණ රාශියක් වෙත දේශපාලන අවකාශය සහ ප්‍රේක්ෂකයා අතර ඉඩ පිරවීමට ශක්‍යතාවක් එයට පවතින බව ගම්‍ය වේ. ආර්ථික බලය, සාක්ෂරතාව මෙන්ම දේශපාලන නියෝජනය පුරුෂ පාර්ශ්වයට වඩා අවම කාන්තා පාර්ශ්වයේ සාරය වන 'තරුණියන්' සක්‍රීය දේශපාලන ක්‍රියාකාරීන් සහ අඳුරේ නොසිටින පිරිසක් බවට පත් කර ගැනීමට පවතින ප්‍රබල මාධ්‍යය වන්නේ ද නිර්ධන පන්තියේ තරුණිය වෙත ආර්ථික බලය, සාක්ෂරතාව ලබා දීම යි. එය එසේ කළයුත්තක් විනා සංකල්ප වේදයේ වෙනසක් ඇති කිරීමෙන් කළ නොහැක්කක් බවට වූ මාක්ස්ගේ විශ්වාසය එයින් සනාථ වෙයි.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- පෙරේරා, එස්. (2020). දේශපාලනික භාසය හා තත්කාලීන ශ්‍රී ලාංකේය දේශපාලනය, පඨිත : සමාජ සංස්කෘතික සමීක්ෂා <https://www.patitha.lk>
- වාමිණි, එස්. (2018). නව ලිබරල්වාදය සහ පන්ති බලයේ ප්‍රතික්ෂේපනය, අහස ප්‍රකාශකයෝ
- බණ්ඩාරනායක, පී.ඩී. (2018). සමාජ විමසුම, රැඩිකල්වාදී කාන්තාවාදය තුළින් ස්ත්‍රීවාදය දෙස බැලීමක්, සමාජ විද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව ප්‍රකාශන: කලාපය අංක 11, ජේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය
- රත්නායක, පී. (2021). සංවිධානගත දේශපාලනය සහ ආන්තික ආගමික කලාපයේ අඳුර: පාස්කු දින බෝම්බ ප්‍රහාරය, සයිබර් හඩ <http://www.cybervoice.lk>
- Danchev, A. (2014). *On Art and War and Terror*. Edinburgh University Press.
- Mesch, C. (2013). *Art and Politics: A Small History of Art for Social Change since 1945*. London and New York.
- Mitchell, W.J.T. (1994). *Picture Theory: Essays on Verbal and Visual Representation*. University of Chicago Press, 16.
- Moller, F. (2016). *Politics and art*. Oxford university online hand book <https://www.oxfordhandbooks.com/view/10.1093/oxfordhb/9780199935307.001.0001/oxfordhb-9780199935307-e-13>

An Investigation of the Political Engagement of Sri Lankan Youth and Women During 2021 – 2022 of the Country's Economic Crisis

Jayarathne.S.D.Y ^{1*} Fernando M.J.R.S.² Prof. Nahallage. C. A. D.³

^{1*} Faculty of Graduate Studies, University of Sri Jayewardenepura, Sri Lanka.

² Department of Tourism and Hospitality Management, Sri Lanka Institute of Advanced Technological Education, Sri Lanka.

³ Department of Anthropology, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Sri Jayewardenepura, Sri Lanka.

¹ *yeshani.jayarathna@gmail.com*

Abstract

Politics is an essential part of any society yet most of the people seem to resent it unless they are faced with a critical situation which is linked with politics. Once a human lives as social animal, the political mechanism affects almost all the facets of everyday life. Security, economic wellbeing, quality of environment etc. It is said that even to breath fresh air, people's political decisions matter. Sri Lanka started facing adverse impacts of undesirable politics recently and when it attacked the daily lives of commoners, even the people who seemed less interested in politics earlier came into streets to engage in protests. The common saying used by many Sri Lankans related to politics used to be, 'If we earn, we eat' during previous elections and political matters. But this present crisis changed it all. Two major groups who took the leadership of these protests are young generation and the women whose political participation is somewhat lesser in other situations. This present study was carried out in this kind of a background to understand the political function of the youth and the women of Sri Lanka when faced with economic crisis. Qualitative research approach has been adopted while focusing on interpretivism and exploratory investigations. Data was collected through participatory observations and from social media platforms. Content analysis method was used in analyzing the collected data. Findings indicate that women and youth participation in current political context seem more commendable and they seem to understand how sensible political usage matters for the society in general and their lives as individuals. Majority of these parties seem to express their political concerns in a fact-based manner and try to compare the best practices of foreign countries with Sri Lanka too. A way forward for a country depends on the sensible and rational decision making of its citizens. Therefore, the behavior indicated by the two groups gives a green light about the future of Sri Lanka. Moreover, the youth seem to be more peaceful and creative in terms of expressing their disapproval of current government. This is a different from the behavior of their previous generation.

Keyword: Youth, Women, Sri Lanka, World, Peace

Introduction

Women in politics can be found in nearly every sector. However, one of the most common roles women fills is that of a politician. A politician can be anyone who takes part in politics on a regular basis. From local government to national government, anyone who takes part in politics on a regular basis is considered a politician. This includes people who are working behind the scenes to influence the decisions that are made. Or, it can also include those who take part in politics on a more public scale. For instance, a politician can be a city council

member or a mayor. Unfortunately, only a small percentage of the population participates in politics on any level. According to statistical data referring the number of female politicians has increased exponentially in recent years (Statistical Abstract 2021).

Sri Lanka has a history of women in politics that dates back to the country's colonial era. However, the recent rise in women's participation in politics in the country has been remarkable. The country's female politicians have played significant roles in the adoption of laws that give women equal rights as men. The first Sri Lankan woman to participate in parliamentary elections was Nellie CWINDER, who contested the Bandarawela electorate in 1952. Since then, women have played a significant role in the country's parliament. For example, in the 1960s and 1970s, women were the sole or main participants in many parliamentary committees, parliamentary caucuses, and the Bandarawela Women's Self-Government League. In the 1980s, women formed their own caucuses, such as the United Women's Council, and formed their own political parties, such as the Sri Lanka Women's Congress. Though the role of women in politics is still not fully accepted in every society, the prevalence of female politicians in other countries has paved the way for this in Sri Lanka as well. There are currently several women in Sri Lankan politics (Statistical Abstract 2021). Most of these women have made great strides in their respective fields. They have broken barriers, established themselves as leaders, and changed the way the country thinks about women in politics. Read on to learn more about the women in politics in Sri Lanka.

Youth participation in politics is an important way to foster democracy and civic engagement in young people. The youth voice is often overlooked in politics, but it is a key factor in fostering youth participation. The youth voice is especially important in developing countries where the youth are underrepresented in politics. Young people tend to be less interested in politics and less likely to vote. The youth in politics movement aims to encourage more young people to get involved in politics. It works to increase the representation of young people in politics by getting young people to run for office and by providing them with training and opportunities to get involved in politics. The world is changing faster than ever before. Youth are now playing a more active role in the world, and politics is no exception. Not only are younger generations taking on more responsibilities, they're also more connected than ever (Langer 2004). In Sri Lanka, youth have been involved in politics at various levels for decades. Youth have played a significant role in ensuring the country's success. From challenging the negative stereotypes about youth, to empowering young people to run for office and participate in the political process, here are some of the best ways in which youth have been involved in politics in Sri Lanka. The youth of today should be seen as the future leaders. This is not only because of their youth but also because of their ability to take risks, their willingness to learn and their energy to make change. Youth can be one of the biggest assets of society, or a threat if they don't have the opportunity to have their voice heard (Statistical Abstract 2021). This article looks at how youth engagement in politics in Sri Lanka is positively affecting the future

generations. Youth engagement in politics is a growing matter of concern among political parties, youth organizations, youth media, and youth activists worldwide. According to the Global Youth Affairs Council (GYAC), nearly half of the world's population is under the age of 25. This means that there is a large number of young people who are actively involved in politics. Therefore, it is no surprise that youth engagement in politics is a growing concern. Currently, there are about 500,000 registered voters in Sri Lanka, out of a total population of nearly 20 million. However, this number does not tell the full picture as there are several other groups of people who can vote, including children, diplomats, servicemen, government employees and people with a disability. The voting age in Sri Lanka is 18 (Statistical Abstract 2021).

Sri Lanka, an island nation of 22 million, is facing an economic and political crisis, with protesters taking to the streets in defiance of curfews and government ministers stepping down in masse. Driving the discontent is the worst economic downturn since the South Asian country gained independence in 1948, with crippling inflation sending the cost of basic goods skyrocketing. For Sri Lankans, the crisis has turned their daily lives into an endless cycle of waiting in lines for basic goods, many of which are being rationed and this caused people to come into the streets in search of securing their lives (CNN, 2022).

Considering these facts, Primary Objective of this study was to understand the political behavior of the youth and the women of Sri Lanka when faced with economic crisis (Langer 2004). The Secondary Objectives were to examine the level and nature of Generation Y's political participation, to examine the level and nature of Women's political participation, to find any possible differences between young and old population in terms of political activity and to understand what impacts those behaviors might cause for the future of the country (Statistical Abstract 2021).

Methodology

The need for this present study arose as a result of current economic and political crisis Sri Lanka is going through. Researchers got to notice that the behavior of the general public take a different form and thus wanted to study the same in deep. This research has been done using the descriptive analysis method which comes under the category of detailed research. Only qualitative data is used for this purpose. The research is entirely based on secondary sources. To serve that propose, the present study took the form of descriptive analysis method as the researchers intended to investigate something which was not known in depth beforehand. In other words, a novel phenomenon. Descriptive Analysis method is often adopting qualitative methods. The research approach was interpretivism which refers to the method which emphasize the meaningful nature of people's character and participation in both social and cultural life

(Elster, 2007; Walsham, 1995). It denotes that the methods of the research which adopt the position that people's knowledge of reality is a social construction by human actors, and so it distinctively rules out the methods of natural science (Eliaeson, 2002; McIntosh, 1997).

The Population of this research is the proportion who belong to the Generation Y and again the female kind of the country in the present. Non-probability purposive sampling technique was followed to obtain data. When it comes to Primary Data collection, it was done through multiple methods including participatory observations at protesting sites; mainly Galle Face Green, Colombo and some other regional protesting sites. Observational data collection is a research technique where one observes participants and phenomena in their most natural settings. The researchers of this present study believed observations to enable them to see their subjects make choices and react to situations in their natural setting, as opposed to structured settings like research labs or focus groups. In this research, unit of observation was the individuals. Moreover, contents shared in social media platforms like Facebook, Instagram and Twitter were taken as data. Yousuf & Aslam (2020) state that the usefulness of social media has a positive impact on the use of social media by youth in political activities. This pursues youth to use social media in political participation. Another finding of them is that the use of social media in politics increase youth participation in political activities. Therefore, considering the political related contents in social media is an ideal way of collecting data for this present research. Secondary data was obtained from reliable sources.

The collected data were analyzed through Content Analysis. The unit of analysis was taken as groups. Observations notes were taken and coded to understand patterns. Content analysis was adopted as it is a research method for making replicable and valid inferences from data to their context, with the purpose of providing knowledge, new insights, a representation of facts and a practical guide to action (Krippendorff, 2005).

Analysis

By definition, democracy necessitates the representation of all citizens. As a result, women in politics are critical to having a representative government. While numbers for female representation in governments throughout the world are improving, equitable political involvement remains a long way off. According to the Inter-Parliamentary Union, the global share of women in national legislatures was just 26.1 percent in February 2022. At the regional level, this percentage is much lower, at only 17.8% for South Asia.

Gender equality in politics is critical to reaching the Sustainable Development Goals by 2030. "Ensure women's full and effective involvement and equal opportunities for leadership at all levels of decision-making in political, economic, and public life," says SDG Target 5.5. According to research, women in positions of power help to narrowing gender inequalities and decrease rates of gender-based violence because they are more inclined to prioritize such

concerns. Furthermore, enacting legislation that promotes a safer environment for women and children leads to improved educational outcomes and job possibilities, which, in turn, leads to long-term socioeconomic advantages.

Despite the fact that Sri Lanka elected the world's first female Prime Minister in 1960, the country's political sphere remains male-dominated nearly six decades later. Sri Lanka is now ranked 179th out of 189 nations in terms of the proportion of women in national legislatures. This is far lower than its South Asian peers. Despite the fact that women make up over 52% of the population, men continue to dominate the national legislature. A major flaw in Sri Lanka's political scene is the lack of female representation.

Recognizing and appreciating the talents and possibilities of women – By campaigning for equal participation, misconceptions about the significance of women's contributions in politics should be dispelled. To make informed voting decisions, the people must be made aware of the value and necessity of diversity in governance. Existing women – and men – in government may draft laws to guarantee that governance is diverse and equitable. During the 2016 municipal elections, the adoption of a 25% reserved seat quota raised the number of women elected from 89 to 2,300. The implementation of a national gender quota might encourage more women to run for office and increase female representation in Sri Lanka's parliament.

In Sri Lanka, young insurgencies were not spontaneous, but rather a product of ongoing challenges of youth marginalization. Youth (those between 15 and 29 years of age) make up almost 23.2 percent of Sri Lanka's total population, or 4.64 million people, although they are still routinely left behind and excluded from the island nation's political process and activities even three decades later. For decades, the problem of youth participation in politics has been debated, but successive administrations have failed to solve the challenge. When the recent Local Government Elections Amendment Act was enacted in Parliament, the necessary 40 percent youth quota in nomination lists was eliminated, despite the fact that it guaranteed a 25% quota to female MPs.

Conclusion

To achieve what we achieved so far, there were, and still are, many parties at play here. Even though the involvement was not noticeable in the past. But the youth play a huge role in this struggle. The reason is the above mentioned lack of active youth's involvement in politics, between young people and politics, there is a chasm. Young people vote at lower rates, give less to political campaigns, show less interest in or understanding of conventional party politics, and are less likely to seek for or occupy public office than older individuals in representative democracies. The lack of participation of young people in both the electoral process and political institutions is concerning not only because of normative concerns about civic engagement,

but also because young people have different preferences on a wide range of policies that disproportionately affect them, including those affecting education, unemployment, newer technologies, and childcare, as well as longer-term issues like climate change.

Youth in current Civil Society and Activism intends to share studies on how young people are using demonstrations and social movements to re-imagine and re-shape the future of democracy. Recent history has demonstrated that young people are far from apolitical. Young people have joined social movements in large numbers, in search of new possibilities. While some evidence suggests that young people are more progressive on the whole, they have mobilized on a variety of issues and from a variety of views. According to a recent poll, young people are extremely worried about the world they will inherit, want to be more involved in addressing their communities' development needs, and are assisting in the leadership of democratic or social justice movements in their respective nations. New data, on the other hand, reveals a significant drop in confidence and enthusiasm for democratic administration. According to Freedom House, authoritarian governments now outweigh democratic regimes for the first time in decades, with authoritarian regimes housing the majority of the world's people.

Policies that are fair from an intergenerational perspective allow individuals of all ages to achieve their needs while without jeopardizing or undermining future generations' capacity to meet their own. Although "intergenerational justice" is becoming a defining topic of our day, there is no universally agreed metric for it. The Framework for Intergenerational Fairness is a potential framework that may be used to determine if a policy choice is "fair" to various generations today and in the future. It's an attractive first step toward methodically assessing the degree to which a public policy might be graded on a scale ranging from "totally unfair" to "obviously fair." In the end, addressing intergenerational justice will include a concerted effort to foster long-term and meaningful connections with youth.

The evolution of youth participation across time, with a focus on the use of digital and social media. Despite widespread fears about teenage disengagement and the pervasiveness of the youth deficit model, recent research shows that young people are politically involved, that new media facilitates youth involvement, and that new media usage tends to diminish inequities among kids in political engagement. Beyond these broad conclusions, the authors look at how young people use digital and social media to develop political knowledge and interest, as well as when they participate in campaigns and elections, social movements and protests, political consumption (e.g., boycotts and buycotts), and participatory politics (i.e., traditional and new forms of engagement such as making cultural interventions and circulating information and opinions). The influence of digital and social media use in making involvement more inclusive and equitable for each type of interaction. Finally, the authors introduce evidence-based tools that young people may use online to help them engage in research and think about future directions.

The youth quota was established in 1990 by amending the Local Authorities Elections (Amendment) Act no. 25 of 1990 to allow 40 percent of young candidates between the ages of 18 and 35 to be included in the nomination lists. Following the proposal of the 1990 Youth Commission, which was established by late President Ranasinghe Premadasa, the government opted to implement a youth quota. It was established in the aftermath of the JVP insurgency to look into the root reasons.

The Commission proposed a number of solutions to address the fundamental problems, as well as steps to improve political accountability and openness. It was also suggested that a legal quota system for youth be established to promote young representation at the municipal level. It was also suggested that a quota system for youth be established by law in order to improve young representation in municipal institutions. It is past time for young people to become involved in the democratic process in whatever capacity they can, in order to ensure that their voices are heard in decision-making and that they are adequately represented in all formal political institutions and processes, beginning with local governments. However, with the elimination of the mandated young quota from the Local Government Elections Amendment Act, which was adopted by Parliament on August 25, we now face a difficult job. As a result, we've already launched a public awareness campaign and a social media campaign dubbed 'Youth to Lead,' intending to pressure all political parties to dedicate a significant percentage of their nomination lists for the 2018 local government elections to young people in the age between twenty to thirty. On this topic, strong policy action is required. Otherwise, young people's interest in politics will gradually wane away over the next few decades, enabling the political system to normalize.

References

- Galtung, Johan. "Cultural Violence," *Journal of Peace Research*, Vol. 27, No. 3 (Aug., 1990), pp.291-305
- Galtung, Johan. "Violence, Peace, and Peace Research" *Journal of Peace Research*, Vol. 6, No. 3 (1969), pp. 167-191
- Geneva Declaration Secretariat. 2008. Armed violence after war. Global Burden on Armed Violence. Geneva Declaration on Armed Violence and Development. <http://www.genevadeclaration.org/fileadmin/docs/GBAV/GBAV08-CH3.pdf>
- Hasinah, S. (2012). Inaugural speech. International conference of South, Southwest, North and Central Asia parliamentarian and CSO forum on MGD Acceleration and the post 2015 development agenda. Dhaka, Bangladesh.
- Hettige, S. T. (2010). Youth and political engagement in Sri Lanka, in Gellner, D. G. *Varieties of Activist Experience: Civil Society in South Asia*. Pp. 81-102. SAGE

Publications, India.

- Langer, A. (2004). Horizontal inequalities and violent conflict: the case of Côte d'Ivoire. CRISC Working paper No 13. Centre for Research on Inequality, Human Security and Ethnicity (CRISE), Queen Elizabeth House, University of Oxford, Mansfield Road, Oxford OX1 3TB, UK. <http://www.dfid.gov.uk/r4d/PDF/Outputs/Inequality/wp13.pdf>
- Ostby, G. 2006. CRISE Working Paper No. 28. Horizontal Inequalities, Political Environment and Civil Conflict: Evidence From 55 Developing Countries. Centre for Research on Inequality, Human Security and Ethnicity, CRISE, Queen Elizabeth House, University of Oxford, Mansfield Rd, OX1 3TB, UK. <http://www3.qeh.ox.ac.uk/pdf/crisewps/workingpaper28.pdf>
- Rawls, J. (1971). Theory of Justice. the Belknap press of Harvard university press, Cambridge, Massachusetts, London, England.
- Uyangoda, J. (2008). Working and outcomes of democracy in Sri Lanka. State of democracy in South Asia. Lokniti (Program of Comparative Democracy), Centre for the Study of Developing Societies, Delhi, India. Available at <http://www.democracy-asia.org/qa/srilanka/Jayadeva%20Uyangoda.pdf>
- Youth Activism and Politics in Sri Lanka. Available from: https://www.researchgate.net/publication/260685785_YOUTH_ACTIVISM_AND_POLITICS_IN_SRI_LANKA [accessed Apr 28 2022].
- Statistical Abstract 2021, Available from: <http://www.statistics.gov.lk/abstract2021/CHAP16> [Accessed August 12 2022].

Women political participation and Society : A sociological study based on critical challenges and solution

M. Nusrath Banu¹, AMM. Aaqil²

¹Postgraduate student, South Eastern university of Sri Lanka

²Temporary Assistant Lecturer, Department of Arabic Language,
South Eastern University of Sri Lanka

mnusrathbanu1@gmail.com, aaqilamm@seu.ac.lk

Abstract

One of the most significant concepts in the contemporary world is women's politics. Despite the fact that numerous studies have been proposed on this, no research has been done to determine the actual sociological causes of women's lack of representation in politics. In order to bridge that gap, this study was conducted. The objective of this study is to determine the social barriers that prevent women from entering politics, despite the fact that they have full freedom and the possibility to do so. Data was collected using objective sampling methods because of this study is considered as qualitative. The primary data was obtained through observation, unstructured interviews, and target group discussions, and the secondary data was obtained through books, journals, research, and politically edited works. The results of this study show erroneous sociocultural beliefs, a lack of political knowledge and awareness, gender values and norms, a lack of support from family ties, a lack of institutional assistance, etc. The study's findings demonstrate that women do not participate in politics, despite the fact that more people today tend to support women's politics than in the past. Therefore, it has been proposed by the researchers that increasing women's political involvement can be achieved by giving them socioeconomic support and political education.

Keywords: Political culture, democracy, women's political leadership; feminism, social culture.

பெண் அரசியல் பிரவேசமும் சமூகமும்: தர்க்கரீதியான சவால்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் சமூகவியல் நோக்கு

எம்.நுஷ்ரத் பானு¹, ஏ.எம்.எம்.அகீல்²

¹இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், பட்டப்பின்படிப்பு மாணவி

²தற்காலிக உதவி விரிவுரையாளர், இஸ்லாமிய கற்கைகள் மற்றும் அரபு மொழி பீடம்,
இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

mnusrathbanul@gmail.com, aaqilamm@seu.ac.lk

சுருக்கம்

தற்கால உலகில் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த கருத்தாடல்களில் ஒன்றாகப் பெண் அரசியல் காணப்படுகின்றது. இது பற்றிப் பல்வேறு ஆய்வுகள் முன்வைக்கப்பட்ட போதிலும் பெண்கள் அரசியலில் பங்குபற்றாமலிருப்பதற்கான உண்மையான சமூக காரணங்கள் என்ன என்பதை கண்டறியும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அந்த இடைவெளியை மேற்கொள்ளும் முகமாகவே இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வு பெண்களுக்கு அரசியலில் ஈடுபடுவதற்கான பூரணசுதந்திரமும் வாய்ப்புகளும் காணப்பட்ட போதிலும் அவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதில் தடையாக உள்ள சமூக காரணிகளைக் கண்டறிதலை நோக்காகக் கொண்டு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது ஓர் பண்பு ரீதியான ஆய்வாக காணப்படுவதனால் நோக்க மாதிரிகள் அடிப்படையில் தகவல்கள் திரட்டப்பட்டன. முதலாம் நிலைத்தரவுகள் அவதானம், கட்டமைக்கப்படாத நேர்காணல், இலக்குக்குழு கலந்துரையாடல் மூலமாகவும் இரண்டாம் நிலைத்தரவுகள் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள், ஆய்வுகள் மற்றும் அரசியல் ரீதியாக தொகுக்கப்பட்ட ஆக்கங்கள் என்பவற்றினூடாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாய்வின் பெறுபேறாக பிழையான சமூக கலாசார விழுமியங்கள் காணப்படல், குறைவான அரசியல் அறிவும், விழிப்புணர்வும், பால் நிலை (Gender) விழுமியங்களும், நியதிகளும், குடும்ப உறவுகளின் ஆதரவு இன்மை, நிறுவனங்களின் ஆதரவின்மை, என்பன கண்டறியப்பட்டன. இவ்வாய்வின் முடிவாக பண்டைய காலங்களைவிட தற்காலங்களில் பெண் அரசியலுக்கு ஆதரவு வழங்கப்படுவதற்கான மனோ நிலை காணப்பட்ட போதிலும் பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடாமல் உள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. எனவே அரசியல் ரீதியான அறிவையும் சமூக பொருளாதார ஆதரவையும் பெண்களுக்கு வழங்குகின்ற போது அவர்களின் அரசியல் பிரவேசத்தை அதிகரிக்கமுடியும் என ஆய்வாளர்களால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

திறவுச்சொற்கள்: அரசியல் கலாசாரம், ஜனநாயகம், பெண் அரசியல் தலைமைத்துவம், பெண்ணியல் வாதம், சமூக கலாசாரம்

அறிமுகம்

அரசியல் என்பது மனித வாழ்க்கையிலிருந்து பிரிக்கமுடியாத ஓர் அம்சமாகும். இது சமுதாய வாழ்க்கைக்கு அமைதியைத் தருவதுடன் பலர் கூடி வாழ்வதற்கும் வழிவகுக்கின்றது. (Saravanan, 2017) ஜனநாயகம் என்பது மக்கள் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ அரசாங்க செயற்பாடுகளில் தம்மை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதனைக் குறிக்கின்றது. அந்தவகையில் நாட்டின் ஜனநாயகத்தை உறுதிப்படுத்துவதில் தேர்தல்கள் மிக இன்றியமையாததாகும். இலங்கையில் பிரதிநிதிகளைத்

தெரிவுசெய்வதற்கு ஜனாதிபதித் தேர்தல், பாராளுமன்றத் தேர்தல், மாகாண சபைத் தேர்தல், மற்றும் உள்ளூராட்சித் தேர்தல் என நான்கு முறைகள் காணப்படுகின்றன. (Nazeera, Fasna, & Lasmiya, 2018) இதில் இலங்கைப் பிரஜைகள் என்ற அடிப்படையில் ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடின்றி சமத்துவமாகத் தம்மை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த முடியுமான போதிலும் பெண்கள் கூடிய அக்கறை செலுத்தாமல் இருப்பதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. இதற்குக் காரணம் ஆண்கள் பலமானவர்கள், அரசியலுக்கு பொருத்தமானவர்கள், பிரச்சினைகளை சாதாரணமாகத் தீர்ப்பவர்கள் என அடையாளப்படுத்தப்படுவதுடன் பெண்கள் வீட்டையும் பிள்ளைகளையும் பராமரிப்பவர்கள் தைரியமற்றவர்கள், பிரச்சினைகள், சவால்களை எதிர்கொள்ள முடியாதவர்கள் என சமூகத்தில் கணிக்கப்படுகின்றமையாகும்.

எனினும் சர்வதேச ரீதியில் பெண்கள் அரசியலில் பங்குபற்றல், தலைமைத்துவம் வழங்கல், தீர்மானமெடுத்தல், அரசியல் கட்சி, தொழிற்சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளாகச் செயற்படல் என அனைத்துவிடங்களிலும் ஈடுபடுவது அதிகரித்த வண்ணமாகக் காணப்படுகின்றது. இலங்கை தேசிய மானிட அபிவிருத்தி அறிக்கையின் படி நேபாளத்தில் 33.2%, வங்காளதேசத்தில் 19.7%, இந்தியாவில் 10.9% என பெண்கள் பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிப்பதும் இதற்கு சான்றுபகர்கின்றது (Paovic, 2020). எனினும் இலங்கையின் சனத்தொகை அடிப்படையில் 52% வீதமாகவும் வாக்குரிமையுள்ளோர் அடிப்படையில் 56% (cankam, 2018) என ஆண்களை விட அதிகளவிலே காணப்படுகின்ற பெண்களின் அரசியல் ரீதியான ஈடுபாடு பாராளுமன்றத்தில் 5.2% (Kamdar, 2020) ஆகவும் மாகாண சபைகளில் 4.1% ஆகவும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களில் 1.9% என மிக குறைவாக காணப்படுவதனையே அவதானிக்க முடிகின்றது (Liyanake, 2012). இருந்தபோதிலும் இலங்கைப் பெண்களின் அரசியல் வரலாற்றை உற்றுநோக்கும் பொழுது 1931ம் ஆண்டு பிரித்தானிய காலனித்துவத்திற்குட்பட்டிருந்த நாடுகளில் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கிய முதலாவது நாடாக இலங்கையே காணப்படுகின்றது. (Nazeera, Fasna, & Lasmiya, 2018) உலகிலே முதல் பெண் பிரதமரை 1960ஆம் ஆண்டு உருவாக்கிய பெருமையும் இலங்கைக்கே உண்டு (Liyanake, 2012). 1938ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதலாவது பெண் பிரதிநிதியும் வைத்தியர் மேரி ரட்ணம் ஆவார். 1949 இல் ஆய்ஷா ரஹ்மான் அவர்கள் கொழும்பு மாநகர சபைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டதுடன் பதில்மேயராகவும் பதவி வகுத்துள்ளார். 1979 ல் கண்டி மாநகர சபையில் பதில் மேயராக சந்திரா ரணராஜா தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். நுலின் திலக்கா ஷேரத் நுவரெலியா மாநகர சபையின் மேயராக 1996 ல் பதவி வகுத்துள்ளார். ஆர்.ஈ ஜயதிலக்க மற்றும் நிருபா கருணாரத்ன நாவலப்பிட்டிய நகர சபையின் தலைவராக பதவி வகுத்தனர். அதுமாத்திரமின்றி 1994ஆம் ஆண்டில் ஒரே சந்தர்ப்பத்தில் இரு பெண்கள் சந்திரிகா குமாரதுங்க, சிநீமாவோ பண்டாரநாயக்க ஜனாதிபதியாகவும், பிரதமராகவும் இலங்கையில் பதவி வகுத்துள்ளனர் (Liyanake, 2012).

இவ்வாறாக ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் பெண்கள் அரசியலில் தம்மை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியிருப்பதுடன் தற்பொழுது பெண்களின் அரசியலில் பங்குபற்றுவதனை அதிகரிப்பதற்காகவே இலங்கை அரசாங்கத்தினால் 2016 ஆம் ஆண்டின் 1ஆம் இலக்க உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தேர்தல் திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் 25 சதவீதம் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது (Fowser, 2019). இவ்வாறு நாட்டில் பெண்களுக்குப் பூரண சுதந்திரமும் சமத்துவமும் வழங்கப்படும் அரசியலில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்புக்களும் இருந்த போதிலும் அவர்கள் அரசியலில் பங்குபற்றுவதற்கு ஏன்

முன்வரவில்லை என்பதனை கண்டறிவதை மையப்படுத்தியே இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

நோக்கம்

பெண்களுக்கு அரசியலில் ஈடுபடுவதற்கான பூரண சுதந்திரமும் வாய்ப்புகளும் காணப்பட்ட போதிலும் அவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதில் தடையாக உள்ள சமூக காரணிகளை கண்டறிதல்.

பிரச்சினை

இலங்கையில் ஆண், பெண் என்ற வேறுபாடின்றி அனைவரும் சமமாகவே மதிக்கப்படுகின்றனர். அனைவருக்கும் சமமாகவே இலவசக்கல்வி, மருத்துவம் மற்றும் ஏனைய விடயங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. பல்கலைக்கழக நுழைவிலும் ஆண்களை விடப் பெண்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறாக அனைத்து விடயங்களிலும் பெண்கள் ஆண்களளவிற்கு உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொண்ட போதிலும் அரசியலில் பெண்கள் ஈடுபடத் தயங்குவதே ஆய்வுப் பிரச்சினையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுமுறையியல்

இது ஓர் பண்புரீதியான ஆய்வாகும். இதற்காக நோக்க மாதிரிகள் அடிப்படைகள் தகவல்கள் திரட்டப்பட்டுள்ளன. முதலாம் நிலைத்தரவுகள் அவதானம், கட்டமைக்கப்படாத நேர்காணல், இலக்குக்குழு கலந்துரையாடல் மூலமாகவும் இரண்டாம் நிலைத்தரவுகள் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள், ஆய்வுகள் மற்றும் அரசியல் ரீதியாகத் தொகுக்கப்பட்ட ஆக்கங்கள் என்பவற்றினூடாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

இலக்கிய மீளாய்வு

(Fowser, 2019) என்பவரால் எழுதப்பட்ட “இலங்கையின் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் : 2018ஆம் ஆண்டைய உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலை மையப்படுத்திய ஆய்வு” என்ற ஆய்வில் இலங்கை அரசாங்கத்தினால் கொண்டுவரப்பட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் 25 சதவீத ஒதுக்கீட்டுச்சட்டம் பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தில் எவ்வாறான அதிகரிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதனை மையமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வில் சர்வதேச பெண்களின் அரசியல் பங்குபற்றாதல், இலங்கையில் ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் பெண்களின் அரசியல் ஈடுபாடு என்பன குறிப்பிட்டுள்ளதுடன், இலங்கை உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் எவ்வாறு காணப்படுகின்றது? புதிய தேர்தல் முறையில் பெண்களுக்கான ஒதுக்கீடு என்ன? 2018 உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலில் பெண்கள் பிரதிநிதித்துவம் யாது? என்பவற்றை ஆதாரபூர்வமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெண்கள் அரசியல் ரீதியாக ஈடுபடும்பொழுது கலாசார மற்றும் கட்சி ரீதியான கட்டுப்பாடுகள், கட்சி ரீதியான அழுத்தங்கள், சமூகப் பாதுகாப்பின்மை, சமூகவலைத்தளங்களில் அவதூறு பரப்புதல், அச்சுறுத்தப்படல், ஓரங்கட்டப்படல் போன்ற சவால்களை எதிர்கொள்வதனையும் அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்.

(Nazeera, Fasna, & Lasmiya, 2018) என்பவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட “Muslim Women and Political representation: A research on 2018 Gallewalla Local Government Elections” என்ற

ஆய்வு கலேவல பிரதேச சபையின் கீழ் அமைந்துள்ள உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலில் முஸ்லிம் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் இன்மைக்கான காரணங்களை கண்டறிவதை நோக்காகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்விற்கு முதலாம் நிலைத்தரவுகள் வினாக்கொத்தினூடாகச் சேகரிக்கப்பட்டதுடன் எழுமாறாக 25 முஸ்லிம் பெண்கள் மற்றும் 15 முஸ்லிம் மதத் தலைவர்களுடன் நேர்காணல் மேற்கொண்டும் 12 பேரை உள்ளடக்கிய மூன்று இலக்குக் குழு கலந்துரையாடலையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். இவ்வாய்வின் பெறுபேறாக உளவியல், சமய, பொருளாதார மற்றும் குடும்ப சூழல், சிறுபான்மையினராக காணப்படல் என்ற மனோநிலை, முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கட்சியினை தவிர ஏனைய கட்சிகளில் பிரதிநிதியாகப் போட்டியிட சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படாமை போன்ற காரணங்களால் முஸ்லிம் பிரதிநிதித்துவமும் அரசியல் பங்குபற்றலும் இல்லை என்பன கண்டறியப்பட்டன.

(Imran) என்பவரால் எழுதப்பட்ட “Challenges of Women Political Participation in Sri Lanka: with Special reference to Kalmunai Muslim Divisional Secretariate” என்ற ஆய்வில் கல்முனை பிரதேச முஸ்லிம் பெண்கள் ஆசிரியர்கள், பட்டதாரிகள், வைத்தியர்கள், கல்விவழிவழிக்கவர்கள் எனப் பல் துறைகளிலும் முன்னிலை பெற்று விளங்குகின்ற போதிலும் அரசியலில் ஆர்வமில்லாமல் இருப்பதற்கான காரணங்களைக் கண்டறிவதுடன் இதனால் அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய சவால்களைக் கண்டறிந்து பெண்களின் பங்குபற்றுதலை அதிகரிப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் மற்றும் சந்தர்ப்பங்களை இனங்காண்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வில் குறித்த பிரதேச செயலக பெண்கள் அரசியலில் பங்குபற்றுதல் குறைவாக காணப்படுவதற்கான காரணங்களாக அரசியலில் ஆர்வம் காட்டாமை, கிராம அபிவிருத்தி சங்கங்களில் பெண்களின் ஈடுபாடு குறைவாகக் காணப்படல், குடும்பச் சூழல் மற்றும் அங்கத்தவர்களின் ஆதரவு கிடைக்காமை, பெண்கள் வாக்களிக்க முன்வராமை, அரசியல் கட்சிகள் முன்வராமை, இறுக்கமான கலாசார செல்வாக்கு, அரசியல் மற்றும் தேர்தல் பற்றிய அச்சம், மகளிர் சங்கங்களின் வினைத்திறன்ற செயற்பாடு என்பவற்றைப் பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வாய்வின் பரிந்துரைகளாகப் பெண்கள் அரசியல் பங்குபற்றுதலை அதிகரிப்பதற்காக மகளிர் அமைப்புக்கள், சிவில் அமைப்புக்கள், தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களின் மூலமாக அரசியல் தொடர்பான விழிப்புணர்வுக் கருத்தரங்குகளை நடாத்துதல், தேர்தலில் போட்டியிட விரும்பும் பெண்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கி குடும்ப உறுப்பினர்கள் வழிகாட்டல், பிரதேச பெண்கள் பெண் வேட்பாளருக்கான பூரண பங்களிப்பை வழங்கல் போன்றவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பெறுபேறுகளும் கலந்துரையாடலும்

பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில் நோக்குகின்ற போது பெண்கள் அரசியல் தலைமைத்துவத்தை ஏற்பதற்குத் தயக்கம் காட்டுவதற்கான காரணங்களைப் பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்தலாம்.

1. பிழையான சமூக, கலாசார விழுமியங்கள்

பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு மரபாக இருப்பது என்னவென்றால் பெண்களின் பிரதான வகிபாகம் வீட்டில் அமைந்துள்ளது என்பதாகும். மேலும் வீட்டுச் சூழலினைத் தாண்டி வெளிச் சமூகத்தில் ஆண்களினுடைய பங்களிப்பு வேண்டப்படுவதாக நம்புகின்றனர்.

“பெண்புத்தி பின்புத்தி”

“பெட்டைக் கோழி கூவி விடியாது”

“பொம்புள சிரிச்சா போச்சு போயிலை விரிச்சா பொச்சு”

“பின்தூங்கி முன் எழுபவள் பெண்”

“சேலையில் முள் பட்டாலும் முள்ளில் சேலை பட்டாலும் சேலைக்குத் தான் சேதம்”

முதலிய சமூகப் பழமொழிகள் பெண்களின் முழு அளவிலான கடமைப் பாடுகள் வீட்டுடனும் வீட்டுச் சூழலுடனும், அவளது கணவன், பிள்ளைகள், சமையல், துணி துவைத்தல், பிள்ளை வளர்ப்பு என்பவற்றுடன் நிறைவுபெறுவதனைக் காணலாம். இவை சமூகத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. எனவே ஒரு பெண் தனது 24 மணிநேர சேவையினைத் தனது இல்லத்திலேயே மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளமையினால் அவளுக்கு அரசியல் குறித்துச் சிந்திப்பதற்கு விருப்பம் குறைவாக உள்ளது. மேலும் ஆண்களுக்கு சமூகம் கொடுத்துள்ள ஒரு மதிப்பு நிலையிமையும் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

“கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருசன்”

“ஆண் அழுக்கினைக் கண்ட இடத்தில் மிதிப்பான் தண்ணீரைக் கண்ட இடத்தில் கழுவுவான்”

இவ்வாறான சமூக வாசகங்கள் பெண்களை மேலும் அடங்கிப் போக வைக்கின்றன. மேலும் பிள்ளை வளர்ப்பில் பிரதான பங்களிப்பினைப் பெண்கள் ஏற்கவேண்டியுள்ளது. தாய்மை எனும் வரம் அவர்கள் சமூகப் பொறுப்புக்களை வரையரையின்றி அதிகரித்துவருகின்றன. மேலும் கணவனை இழந்த பெண்ணின் குழந்தைகள் ஏதாவது தவறு இழைக்கின்ற போது அது வித்தியாசமான கண்கொண்டு நோக்கப்படுகின்றது. “கள்ளப்பொன்டாட்டி வளர்த்தவன்” (கெட்டவன்) என அப்பிள்ளை சமூகத்தால் நோக்கப்படுகின்றது. எனவே, இவ்வாறான அவலங்கள் குடும்பப் பிணைப்பில் இருந்து விலகாத வண்ணம் பெண்களை இணைத்துவிடுகின்றன. இதனால், குடும்பப் பொறுப்புக்களுக்கு மத்தியில் மட்டுமன்றி, பெண்களின் கல்வி மட்டம் அதிகரித்தமையினால் தொழில் வாய்ப்பினைப் பெறும் சந்தர்ப்பமும் இவர்களுக்கு அதிகமாகக் கிடைக்கின்றது. எனவே, இத்தகைய இரு பெரும் சமூகப் பொறுப்புக்களை மேற்கொள்வதற்கே நேரம் சரியாக இருப்பதனால் அரசியலில் ஈடுபடுவதனைத் தேவையற்ற ஒரு வேலைப் பழுவாக நோக்கும் நிலையினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

மேலும், நோக்குகின்ற போது இச்சமூகத்தினால் உருவாக்கப்படுகின்ற இந்தப் பாலினப் பாத்திரங்களைப் பெண்கள் முழுவதுமாக ஏற்றுக் கொண்டு செயற்படுகின்றனர். மேலும், அரசியலை முன்னெடுத்துச் செல்லும் அளவிற்குத் தனக்கு அது சிக்கல் வாய்ந்தது என்றும் அதனைப் புரிந்து கொள்வது கடினமானது, ஆகவே, அதனை ஆண்கள் பார்த்துக் கொள்ளட்டும் நாம் வீடுகளில் தங்கிருப்பதே மேலானது எனும் எண்ணம் பெண்களிடம் காணப்படுவதனை அவதானிக்க கூடியதாக இருந்தது.

2. குறைவான அரசியல் அறிவும், விழிப்புணர்வும்

தற்காலத்தில் பெண்களுக்குக் கல்வி அறிவு அதிகமாகக் காணப்படுகின்ற போதிலும் அரசியல் அறிவில் குறைவானவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இதற்கு அரசியல் பிரச்சார மேடைகளுக்குச் செல்வதற்குத் தயக்கம் காட்டுகின்றமை, செய்தித் தாள் செய்திகளை விட திரை நாடகங்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்தல் முதலியன காரணமாக அமைந்திருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. அரசியல் குறித்த விவாதங்கள் அரசியல் காலங்களில் வீடுகளிலும், கடைத்தெருக்கள், சந்தை முனைகள், தேநீர் கடைகளில் ஆண்களுக்கு மத்தியில் காரசாரமாக இடம் பெறுவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

எனினும், இவ்வாறான கருத்துக்கள் வீடுகளில் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கிடையே இடம் பெறுகின்ற போது இருவேறுபட்ட கட்சிச் சார்புடைய அங்கத்தவர்களின் கருத்து மோதல்கள் சிலவேளை கைகலப்புக்களில் முடிவதும் உண்டு என அறியமுடிகிறது. எனவே, அரசியல் குறித்த கருத்தாடல்கள் ஆரம்பிக்கும் போதே மோதல் ஏற்படலாம் எனப் பயந்த பெண்கள் கதை ஆரம்பத்திலேயே அதற்கு முடிவு கட்டிவிடுவதும் உண்டு. இதனால் குடும்ப உறுப்பினர்களிடையே பரிமாறப்படும் அரசியல் கருத்துக்களும் இவர்களுக்குக் குறைவாகவே கிடைக்கிறது.

உண்மையில் பல பெண்சார் பிரச்சினைகளை அரசியல் அரங்கிற்குக் கொண்டு சேர்ப்பதில் ஆண்களை விட பெண்களின் பங்களிப்பு அதிகமாக காணப்பட வேண்டும். எனினும், அது குறித்த விழிப்புணர்வு குறைவானவர்களாகவே பெண்கள் காணப்படுவதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

“அரசியலுக்குச் சென்றால் பிள்ளைகளை யார் வளர்ப்பது, குடும்ப வேலைகளை யார் செய்வது” (நேர்காணல்: 01)

எனும் கேள்வியினை இம்மக்கள் கேட்பதனை அவதானிக்கலாம். அரசியல் சார் நடைமுறைப் பிரச்சினைகளை அநுபவரீதியாக உள்வாங்கத் தயங்குபவர்களிடம் எவ்வாறு அரசியல் அறிவினையும், விழிப்புணர்வினையும் எதிர்பார்க்க முடியும்.

3. பால் நிலை (Gender) விழுமியங்களும், நியதிகளும்

பெண்களின் அரசியல் சார் தலைமைத்துவம் ஏற்காமல் போவதற்குப் பிரதான காரணமாக இதனை அடையாளப்படுத்தலாம். சமூகத்தின் பாரம்பரிய பண்பாட்டில், கலாசார விழுமியங்களில் வெளிக்களத்தில் அரசியல் தலைமைத்துவத்தினைத் தாங்கி நிற்கும் பெண்கள் குறித்த பார்வை வித்தியாசமானது அல்லது விரும்பத்தகாதது. இது ஒரு வரவேற்கத்தக்க விடயமல்ல. ஆண்கள் மட்டுமன்றி ஏனைய பெண்களினுடைய பார்வையும் இவ்வாறே அமைந்துள்ளது. அதாவது பெண்களின் செயற்பாடுகள் (private) வீட்டில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவும் ஆண்களின் செயற்பாடுகள் (Public) வெளிக்கள செயற்பாட்டுடன் சார்ந்ததாகவும் காணப்படவேண்டும் என்ற ஒரு கற்பனை நியதி சமூகத்தில் நிலவுவதனைக் காணலாம்.

அதாவது சமையல், பிள்ளை வளர்ப்பு, வீட்டுச்சுத்தம், ஆடைச் சுத்தம் என அனைத்தனையும் தன் தலையில் போட்டுக் கொண்டு வேலைசெய்யும் பெண்கள் மிகச் சிறந்த பெண்களாக நோக்கப்படுவதுடன் தற்கால புதுவிடயம் (Trend) என்னவெனில் வேலைக்குச்

செல்லும் பெண்ணாக இருந்தாலும் மேற்குறித்த வேலைகளை அவள் செய்யும் போது சமூகத்தில் மிகவும் சிறந்த பெண்ணாக அடையாளப்படுத்தப்படுவாள். எனினும் தற்கால சமூகத்தில் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருவதனால் வீட்டு வேலைகள் சமையல் வேலைகளில் ஆடவர்கள் பங்கு பற்றுவதனை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இது ஒரு வரவேற்கத்தக்க மாற்றமாகும். எனினும், இவ்வாறான ஒரு ஆதரவு ஆண்களிடம் இருந்து கிடைக்கின்ற போதும் பெண்கள் அரசியல் பிரவேசத்தினை ஒரு மேலதிக சமையாகவே நோக்குகின்ற தன்மையினைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

4. குடும்ப உறவுகளின் ஆதரவு இன்மை

அரசியல் பின்புலம் கொண்ட பெண்களே பெரும்பாலும் அரசியலில் ஈடுபடுவதனை நோக்கலாம் உதாரணமாக சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவைக் குறிப்பிடலாம். எனினும் தற்காலத்தில் திரையுலகப் பிரபலங்களிலும் தமது பிரபலத்தன்மையினைப் பயன்படுத்தி அரசியலுக்குள் வருவதனைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இதில் பல்வேறு விமர்சனக் கருத்துக்கள் இருந்தாலும் பெண்ணியல் வாத நோக்கில் வரவேற்கத் தக்க விடயமாகும்.

மேலும் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்க இன்னுமொரு விடயம் என்னவெனில் அரசியலில் பெண்கள் நுழைய வேண்டுமெனில் அவர்கள் தமது கணவன், தந்தை போன்றோரின் அனுமதியைப் பெற வேண்டியதும், அவர்களின் அனுசரணையுடன் செயற்பட வேண்டியதும் வேண்டப்படுகின்றது. சிலமுற்போக்கு வாதம் கொண்டவர்கள் இதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தாலும் நிதானமானவர்கள் ஆதரவு காட்டுவதற்கான சாதகமான சூழல் தற்போது ஏற்பட்டுவருவதனைச் சமூக அரங்கில் அவதானிக்க முடிகின்றது. உண்மையில், குடும்ப உறவுகளின் பூரண ஆதரவு இன்றி அரசியல் அரங்கில் வீறு நடை போடுவது ஒரு கானல் நீர் எனலாம்.

சிறந்த ஒரு அரசியல் வாதியாகத் திகழ்வதற்கு (Financial Assistance + Moral Support) இருவகையான ஆதரவுகள் தேவைப்படுகின்றன. இதில் சில குளறுபடிகள் ஏற்படுகின்ற போது நல்ல அரசியல் தலைமைத்துவம் செயலிழப்பதனைக் காணலாம்.

உண்மையினைக் கூறப் போனால் பெண்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியில் செல்வது கூட நேரம் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் வீடுகளில் அவர்களுக்கான வகிப்பங்கு மிகவும் பிரதானமானதாகும். வீட்டில் இருக்கும் கடமைகளும் பொறுப்புக்களும் அவர்களை அரசியல் குறித்து நினைக்கவே நேரம் அற்றவர்களாக மாற்றிவிடுகிறது. திருமணமாகி குழந்தைகளுடன் வாழும் பெண்களுக்கு அரசியல் பிரவேசம் ஒரு எட்டாக் கனியாகத் தென்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் இம் முறையினையும் எதிர்கொள்ளும் பெண் சமூகம் உருவாகி வருவதற்கான சான்றுகளை சமூக அரங்கில் உருவாக்குவது காலத்தின் தேவையாகும். முழு நேர உழைப்பாளிகளாகப் பெண்கள் வீடுகளில் செயற்படுகின்றனர். உதாரணமாக: நேபாளம் முதலிய நாடுகளில் பெரிய குடும்பங்கள் (Extended Family) காணப்படுவதும் பெண்களுக்கு மேலதிக சமையினை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

எனினும் அடிப்படைவாதப் பெண்ணியல்வாதிகளின் (Radical Feminist) கருத்துக்கள் யாதெனில் அரசியலில் ஆர்வம் கொண்ட பெண்கள் தமது அரசியலில் ஓர் இடத்தைப்

பதிக்கும் வகையிலான திருமணம், குழந்தைப் பேறு முதலியவற்றை சற்று தாமதிக்க வேண்டும் என்பதாகக் கூறுகின்றனர்.

5. நிறுவனங்களின் ஆதரவின்மை

பெண்களின் அரசியல் பிரவேசத்தினை அதிகரிப்பதற்கு சமூகத்தில் பல்வேறு நிறுவனங்கள் செயற்படுகின்றன. இவற்றின் செயற்பாடுகள் அரசியல் காலங்களில் சிறப்படைவதனையும் காணலாம். இவைகள் பெண்களின் அரசியல் பங்குபற்றுதலுக்கு உளவியல் உந்துசக்திகளை வழங்குகின்ற போதிலும் நிதி உதவி அல்லது நிதி ஆதரவு (Financial Support) விழுமிய ஆதரவு (Moral Support) முதலியனவற்றை ஏற்படுத்துகின்றனவா என்பதில் ஐயம் காணப்படுகிறது. அரசியல் ஆர்வம் உள்ள பெண்களுக்கும் அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கும் உதவக் கூடிய அளவுக்கு நிதி மூலதனத்தினை இந்நிறுவனங்கள் கொண்டிருக்கிறதா? என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

பண்டைய கலாசாரத்தை நிலைப்படுத்திய நிலைமைகளும், எண்ணப்பாடுகளும் பெண்களின் அரசியல் பிரவேசம் எனும் எழுகதிரினை வரவேற்பதாகத் தெரியவில்லை. தொன்மை போற்றும் கலாசார விழுமியங்களில் மாற்றம் தேவை என்பது புலனாகிறது.

முடிவுரை

எனவே மேற்கண்டவற்றைத் தொகுத்து நோக்குகின்ற போது அரசியலில் ஈடுபடுவதற்கு பெண்களுக்கு அரசு பல்வேறு ஆதரவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ள போதிலும் அவர்கள் அரசியல் அரங்கிற்கு முன்வருவதில் தயக்கம் காட்டுகின்றமையினை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. பாராளுமன்ற ஆசனத்தில் குறிப்பிடத்தக்களவு பங்கு இலங்கை அரசியலில் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டு அவர்களுக்கான விழிப்புணர்வு செயற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. எனினும் அவர்கள் தாமாகத் தயக்கம் காட்டுகின்றமைக்குப் பல்வேறு பொருளாதார, சமூக, உளவியல் காரணிகளும் காரணமாக அமைகின்றது என்பதற்கு மேற்குறித்தவை சான்று பகர்கின்றன. எனவே, பெண் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் என்பது ஓர் இன்றிமையாத காலத்தில் தேவையாகும். பெண்கள் பிரச்சினைகள், பிள்ளைகள் பிரச்சினை, சமூகம் சார் பிரச்சினை, ஆண்களின் தேவைகள், குடும்பம் சமூகம் சார் நல செயற்பாடுகளில் இவ்வாறான அசௌகரியங்கள் நிலவுகின்றன என்பதும் அதற்கான தீர்வுகள் எவ்வாறு முன்வைக்கப்பட முடியும் என்பதும் அதற்கான பரிந்துரைகளை முன்வைக்கக் கூடிய முழுத்தகுதியும் பெண்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்றமையினை நோக்கலாம். அவை சமூக அரசியல் முறைசாராத முறையில் பெண் தலைமைத்துவங்களால் பல்வேறு பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படுகின்றமை அனுபவம் சார் உண்மையாகும். உண்மையில் குடும்பத்தின் பல நூற்றுக்கணக்கான பிரச்சினைகளின் தீர்வாக “அம்மா” அல்லது “தாய்” என்ற ஒரு தலைமை காணப்படுவது நாம் அறிந்ததே. எனவே அறையில் 100% சரியான பாத்திரத்தை வகிக்கின்ற (Role play) பெண்களினால் அரசியல் எனும் அம்பலத்திலும் வினைத்திறனான செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும் என்பது புலனாகின்றது. அதுமட்டுமன்றி உலக சனத்தொகையில் அரைவாசிக்கும் அதிகமான ஆளணி கொண்ட பெண்கள் அரசியல் பிரவேசத்தில் தயக்கம் காட்டுவது உலக ஆளணி செயற்பாடு வினைத்திறனில் தாக்கம் செலுத்த வாய்ப்புக்கள் காணப்படுகின்றன என்றால் அது மிகையாகாது.

பரிந்துரைகள்

மேலே ஆய்வாளர்களால் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட சவால்களை இழிவளவாக்க பின்வரும் பரிந்துரைகளை முன்வைத்துள்ளனர்.

1. கலாசார விழுமியங்களில் மாற்றம் கொண்டுவரப்படவேண்டும்
2. பெண்கள் தலைமைத்துவ அரசியல் அறிவில் அபிவிருத்தி செய்யப்பட வேண்டும் (Leadership development)
3. மக்கள் மைய அரசியல் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். (Transformative politics)
4. பெண்சார் அழுக்கக் குழுக்களின் ஆதரவும் இணைக்க வேண்டும் (women's pressure Group)
5. பெண்களுக்காக அதிகமான அரசியல் ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் (Beast reserved)
6. வன்முறையற்ற சீரான அரசியல் முறைமை உருவாக்கப்பட வேண்டும் (Election reform)
7. பெண்கள் பொருளாதார ரீதியில் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும். (Economic Empowerment)
8. பெண்களுக்குப் படிப்படியான அரசியல் பிரவேசப் பயிற்சி (Setup Foundation) வழங்கப்பட வேண்டும்.
 1. பயிற்சியும் விழிப்புணர்வும்
 2. கூட்டணி வலையமைப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டு தொடர்சியாக செயற்படவேண்டும்.
9. பெண் அரசியலை வலுப்படுத்தும் வகையில் ஊடகங்கள் முறையாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
10. பெண் அரசியல் பிரவேசம் குறித்து அரசியல் யாப்பு ரீதியான உறுதியான முடிவுகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.
11. பண்டைய கலாசார விழுமியங்கள், நம்பிக்கைகள் மாற்றப்பட வேண்டும்.

References

- cañkam, P. p. (2018). Peñkañiñ araciyañ pañkērpai mēmpaṭuttal: Payiṛcik kainūl. USAID.
- Fowser, M. (2019). Ilañkai uḷḷurāṭci mañrañkañiñ peñkañiñ araciyañ piratinitittuvam: 2018Ām āñṭaiya uḷḷurāṭci mañrat tērtalai maiyappaṭuttiya āyvu. journal of Social Review, , 1-16.
- Imran , Y. (n.d.). Challenges of women political PARticipation in Sri Lanka: with special reference to Kalmunai Muslim Divisional Secretariat. 949-952.
- Kamdar, B. (2020, September 25). Retrieved from The Diplomat : <https://thediplomat.com/2020/09/women-in-sri-lanka-make-up-56-of-voters-but-only-5-of-legislators/>

- Liyanake, K. (2012). Ilaṅkaiyil uḷḷūrāṭci maṅṅaṅkaḷil peṅkaḷiṅ araciyaḷ piratinitittuvam cavāḷkaḷum etirpāppukaḷum. Colombo: British Eabert stiptung .
- Nazeera, J., Fasna, A., & Lasmiya, A. (2018). Muslim Women and Political Representation: A research on 2018 Gallewalla Local Government Elections. oluvil, Sri Lanka : FIA, SEUSL .
- Paovic, T. (2020). on the verge of a digital future for all. UNDP.
- Saravanan, C. (2017, 09 18). Tiṅamaṅi. Retrieved from Araciyaḷ eṅṅāl eṅṅa?: <https://www.dinamani.com/arasiyal-payilvom/2017/sep/10/%E0%AE%85%E0%AE%B0%E0%AE%9A%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AE%B2%E0%AF%8D-%E0%AE%8E%E0%AE%A9%E0%AF%8D%E0%AE%B1%E0%AE%BE%E0%AE%B2%E0%AF%8D-%E0%AE%8E%E0%AE%A9%E0%AF%8D%E0%AE%A9-2770779.html>

Dynamics and trends in Sri Lankan women's politics in social media activism

(With special reference to Facebook)

Asiri Hapugoda
Media Officer
Parliament of Sri Lanka

asiri_h@parliament.lk

Abstract

In the contemporary internet era, social media has emerged as a powerful phenomenon. As a result, social media is used as a powerful communication tool in the fields of influencing, social movements, image management and political campaigning. Some studies have made it clear that both men and women recognize the potential of social media in world politics and use it more strategically. It has been recognized that Facebook as a social media platform, which is the most used in the world, is specifically used for this purpose. But compared to that, there was a problem whether women engaged in politics in Sri Lanka use social media strategically. But compared to the stated, there was a problem whether women engaged in politics in Sri Lanka use social media strategically. The purpose of this study was to focus on the dynamics and trends of women's politics in Sri Lanka in the face of the current globalization phenomena through Facebook social media activity. Accordingly, the data was analytically studied looking into books and academic writings so far about women's politics and the use of women's social media. Data was also collected through the Internet. Thus, in this study, it was discovered that compared to the rest of the world, women engaged in politics in Sri Lanka do not use Facebook as a social media platform more strategically with the aim of winning elections and building their image. This means that in order to increase the representation of women in the legislature as well as for the advancement of Sri Lankan women's politics, more attention should be paid to the more strategic use of Facebook social media and other social media.

Key Words: Women, social media, Globalization, Politics

සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරීත්වය තුළ ශ්‍රී ලාංකේය කාන්තා දේශපාලනයේ ගතික හා ප්‍රවණතා

(Facebook සමාජ මාධ්‍යය පිළිබඳ විශේෂ අවධානය සහිතව)

ආසිරි හපුගොඩ
මාධ්‍ය නිලධාරී
ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව
asiri_h@parliament.lk

සංක්ෂේපය

වර්තමාන අන්තර්ජාල අවධිය තුළ සමාජ මාධ්‍ය ප්‍රබල ප්‍රභාවයක් ලෙස ගොඩනැගී තිබේ. ඒ අනුව ලෝකයේ බොහෝ බලපෙරළි, සමාජ ව්‍යාපාර, ප්‍රතිරූප කළමනාකරණය සහ දේශපාලන ප්‍රචාරණය යන ක්ෂේත්‍රයන්හි සමාජ මාධ්‍ය ප්‍රබල සන්නිවේදන මෙවලමක් ලෙස භාවිත වේ. ලෝක දේශපාලනය තුළ පුරුෂ සහ ස්ත්‍රී යන දෙපාර්ශ්වයම සමාජ මාධ්‍ය සතු ශක්‍යතාව හඳුනාගෙන එය වඩාත් උපක්‍රමශීලීව භාවිත කරන බව ඇතැම් අධ්‍යයනයන්ගෙන් පැහැදිලි වී තිබේ. විශේෂයෙන්ම ලෝකයේ වැඩිම භාවිතයක් සහිත සමාජ මාධ්‍යය වන ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍යය මේ සඳහා භාවිත කරන බව හඳුනාගෙන ඇත. එ නමුත් ඊට සාපේක්ෂව ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලනයේ නියැලෙන ස්ත්‍රීහු සමාජ මාධ්‍ය උපක්‍රමශීලීව භාවිත කරත් යන්න ගැටලුවක් විය. මේ අනුව වර්තමාන ගෝලීයකරණ ප්‍රභාවයන් හමුවේ ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරීත්වය තුළ ශ්‍රී ලංකාවේ කාන්තා දේශපාලනයේ ගතික හා ප්‍රවණතා පිළිබඳ මුඛ්‍ය ලෙස අවධානය යොමු කිරීම මේ අධ්‍යයනයේ අරමුණ විය. මෙහිදී ස්ත්‍රී දේශපාලනය සම්බන්ධව සහ ස්ත්‍රී සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය පිළිබඳව මෙතෙක් ලියවී ඇති ග්‍රන්ථ සහ පර්යේෂණ ආශ්‍රිතව දත්ත විශ්ලේෂණාත්මකව අධ්‍යයනය කරන ලදී. එසේම අන්තර්ජාලය පරිශීලනය කිරීම මගින් දත්ත එක් රැස් කිරීම සිදු විය. මේ අනුව මෙම අධ්‍යයනයේදී අනාවරණය කරගැනීමට හැකි වූයේ ලෝකයට සාපේක්ෂව ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලනයේ නියැලෙන ස්ත්‍රීන් මැතිවරණ ජයග්‍රහණයන් සහ ප්‍රතිරූප ගොඩනගාගැනීමේ අරමුණු කරගෙන ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය වඩාත් උපක්‍රමශීලීව භාවිත නොකරන බවයි. මේ නිසා ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනය වැඩි කරගැනීම සඳහා මෙන්ම ශ්‍රී ලාංකේය ස්ත්‍රී දේශපාලනයේ ප්‍රමුඛතම උදෙසා ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍යය ඇතුළු අනෙකුත් සමාජ මාධ්‍ය වඩාත් උපක්‍රමශීලීව භාවිත කිරීම කෙරෙහි වැඩි අවධානය යොමු විය යුතු වෙයි.

මුඛ්‍ය පද : කාන්තාව, සමාජ මාධ්‍ය, ගෝලීයකරණය, දේශපාලනය

හැඳින්වීම

ඩොනමෝර් ආණ්ඩුක්‍රමය යටතේ 1931 වර්ෂයේ දී ශ්‍රී ලංකාවට සර්වජන ඡන්ද බලය හිමිවිය. මේ අනුව යමින් ශ්‍රී ලාංකේය කාන්තාවට ද ඡන්දය දීමේ අයිතිය සහ මැතිවරණයට අපේක්ෂිකාවක ලෙස ඉදිරිපත් වීමේ අයිතිය හිමි විය. එහෙත් ශ්‍රී ලංකා දේශපාලනයේ සෑම මැතිවරණයකදීම පාහේ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ කාන්තා නියෝජනය ප්‍රතිශතයක් ලෙස අවම මට්ටමක පැවතිණි. <https://www.bbc.com/sinhala/sri-lanka-53572332>

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව තුළ කාන්තා නියෝජනයේ ස්වභාවය පිළිබඳව මහාචාර්ය කමලා ලියනගේ සිය “ස්ත්‍රී-පුරුෂ දේශපාලන නියෝජනය සමානද? පංගු ක්‍රම න්‍යාය සහ භාවිතය” යන කෘතියේ දක්වන්නේ මෙවැනි අදහසකි.

“ ශ්‍රී ලංකාවේ පාර්ලිමේන්තුව තුළ ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය 1948 නිදහස ලැබීමේ සිට මේ දක්වාම කිසිදු අවස්ථාවක 6.5% ඉක්මවා ගොස් නැත. 1977 දී එය 6.5% වූ අතර එතැන් සිට 2012 දක්වාම එම ප්‍රතිශතය 5.8% හා 4% අතර පරාසයක පවතී. දකුණු ආසියාවේ රටවල් අතුරින් ප්‍රථමයෙන්ම සර්වජන ඡන්ද බලය දිනා ගැනීමට 1931 දී ශ්‍රී ලාංකික ස්ත්‍රීන් සමත්විය. එසේම ලොව ප්‍රථම අගමැතිනිය බිහි කිරීමේ ගෞරවය ද ශ්‍රී ලංකාවට හිමි වේ. එහෙත් 1931 දී රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවට නියෝජනය වූයේ එක් ස්ත්‍රියකි. 1936 දී තවත් ස්ත්‍රියක් රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවට තේරී පත් විය. එවකට පැවැති රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවේ ස්ත්‍රී නියෝජන ප්‍රතිශතය 3.7% කි. 1931 සිට වසර 80ක දිගුකලක් ගතවී, විවිධ අංශවලින් ස්ත්‍රීන්ගේ තත්ත්වය වර්ධනයක් සිදුවෙමින් තිබුණද, 2012 දීත් එම ප්‍රතිශතය 5.8% පැවතීම උභතෝකෝටික ප්‍රශ්නයකි ”(ලියනගේ, 2012).

එහෙත් 2012ත් පසුවත් එනම් 2015 මහ මැතිවරණයේදී ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කිරීමට තේරී පත් වූයේ ද කාන්තාවන් 12 දෙනෙකු පමණි. එසේම 2020 මහ මැතිවරණයේදී ද ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කිරීමට තේරී පත්වී ඇත්තේ ද කාන්තාවන් 12 දෙනෙකු පමණි. එය ඡන්දයෙන් සහ ජාතික ලැයිස්තුවෙන් ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කරන කාන්තා නියෝජිතයන් සංඛ්‍යාවයි. එනම් තවමත් ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ කාන්තා නියෝජනය 5.8% ක පවතී. <https://slwpc.org/>

දේශපාලනය තුළ ප්‍රචාරණ කටයුතුවලදී කැපීපෙනෙන කාර්යභාරයක් මාධ්‍ය විසින් ඉටුකරනු ලබයි. දේශපාලන ප්‍රචාරණය තුළ මාධ්‍යයේ අවශ්‍යතාව සෑම දේශපාලන නායකයකුම පාහේ අවබෝධ කරගෙන ඇති ආකාරය ඔවුන්ගේ ප්‍රචාරණ ව්‍යාපාර දෙස බැලූ විට පෙනී යයි. පුවත්පත, ගුවන්විදුලිය, රූපවාහිනිය මුල් කාලීනව දේශපාලකයන් තම මැතිවරණ ව්‍යාපාරයේ සාර්ථකත්වය වෙනුවෙන් භාවිතකරන ආකාරය පැහැදිලි විය. පසුකාලීනව ගෝලීයකරණ ප්‍රවණතා හමුවේ සමාජ මාධ්‍ය ද මේ වෙනුවෙන් භාවිත කරන ආකාරය දැකිය හැකි විය. ඒ තුළ පවතින ප්‍රචාරණ හැකියාව මෙන්ම ක්ෂණික ප්‍රතිපෝෂණ හැකියාව මේ කෙරෙහි බලපෑවේය.

“මතවාදීමය වශයෙන් සමාජ මාධ්‍යයන්ට කළ හැකි බලපෑම වඩා සුවිශේෂී වේ... එමෙන්ම වඩා නිර්මාණශීලී ලෙස තොරතුරු බෙදා හැරීමේ හැකියාවක් ද මෙම මාධ්‍ය සතුව පවතින අතර ප්‍රතිපෝෂණ ක්‍රියාවලිය (feedback) ද වේගවත් ය. මෙම හේතූන් නිසා අද්‍යයන සමාජ ව්‍යුහය තුළ මෙම මාධ්‍යයන්ට කළ හැකි බලපෑම ප්‍රබලය... එබැවින් සමාජ මාධ්‍ය අද වනවිට ලංකාව තුළ මෙන්ම ලෝකය තුළ ප්‍රබල බලපෑම්කාරී මාධ්‍ය ව්‍යුහයක් ලෙස ක්‍රියාත්මක වේ ”(ගුණවර්ධන, 2017)

2004/2005 වර්ෂය පමණ වන විට ලෝකයේ අන්තර්ජාල ක්‍රියාකාරිත්වය ඉහළ ස්ථානයක දැකිය හැකි විය. මේ නිසා සමාජ මාධ්‍ය (Social Media) ක්‍රියාකාරිත්වය කැපී පෙනෙන ලෙස ආරම්භ වීම මෙම කාලසීමාව ආශ්‍රිතව සිදුවිය. “Scholars have welcomed with optimism the support offered by the Internet first and Social Media more recently for political parties and their candidates” (Gibson, 2015). එය සාම්ප්‍රදායික මාධ්‍ය අබිබවා ගිය නව මාධ්‍ය ප්‍රවණතාවකි. එහි ශක්‍යතාව හඳුනාගත් ලෝකයේ බොහෝ දේශපාලකයන් තමන්ගේ මැතිවරණ ව්‍යාපාර තුළ සමාජ

මාධ්‍ය (Social Media) කැපීපෙනෙන ලෙස යොදා ගැනීම දැකිය හැකි වූ අතර මැතිවරණයෙන් අනතුරුව තම ප්‍රතිරූපය කළමනාකරණය කොට ගෙන පවත්වාගෙන යාමටද සමාජ මාධ්‍ය (Social Media) යොදා ගැනීම සිදු විය.

විශේෂයෙන් සමාජ මාධ්‍ය (Social Media) භාවිතයෙන් සිදුකළ පළමු මැතිවරණ ව්‍යාපාරය ලෙස 2008 වර්ෂයේ ඇමරිකානු ජනාධිපති අපේක්ෂක බැරක් ඔබාමා සිදුකළ මැතිවරණ ව්‍යාපාරය ලෝකයේම අවධානයට යොමුවිය. ඔහු වඩාත් උපක්‍රමශීලීව තම මැතිවරණ ව්‍යාපාරයට සමාජ මාධ්‍ය යොදාගෙන තිබිණි. “The Obama campaign, during his first presidential election in 2008, provides some interesting empirical evidence on the role Social Media can play to enhance communication strategies of candidates. A robust body of research has explored the role that Social Media played in engaging citizens in the campaign, creating political communities supporting the candidate, and raising money” (Calderaro, 2018).

ගෝලීයකරණ ප්‍රවණතා හමුවේ වර්තමාන සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරීත්වය තුළ ෆේස් බුක් සමාජ මාධ්‍යය ලෝකයේ වැඩිම පරිශීලකයන් ප්‍රමාණයක් සිටින සමාජ මාධ්‍යය බවට පත් වී තිබේ. එනම් 2021 වන විට ලෝක ජනගහනයෙන් 56.8%ක පිරිසක් සමාජ මාධ්‍ය පරිශීලනය කරති. මෙම සමාජ මාධ්‍ය පරිශීලකයන් අතුරින් 73.27% ෆේස් බුක් සමාජ මාධ්‍ය (Facebook) පරිශීලනය කරන්නෝය. <https://backlinko.com/social-media-users>. විශේෂයෙන් වැඩිම පරිශීලකයන් ප්‍රමාණයක් සිටීම නිසා දේශපාලන ප්‍රචාරණයේදී ද ෆේස් බුක් සමාජ මාධ්‍ය ප්‍රධාන සාධකයක් බවට අද වන විට පත් වී තිබේ. “Among the social media platforms, Facebook is the prime contributor to the crafting of political narratives in the public space and to setting the electoral agenda” (European Union, 2020). මේ නිසා ගෝලීයකරණය තුළ බොහෝ දේශපාලකයෝ තම දේශපාලන ප්‍රචාරණ කටයුතු සඳහා ද ප්‍රතිරූප වර්ධනය සඳහා ද ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය යොදාගැනීම සිදු කරති.

කාන්තා දේශපාලන චරිත දෙස බලන විට නවසීලන්ත අගමැතිනිය වන ජසින්ඩා අර්ඩන්, ඇමරිකාවේ උප ජනාධිපතිවරිය වන කමලා හැරිස් අද දක්වාම තම ප්‍රතිරූපය ගොඩනගා ගැනීම සහ පවත්වාගෙන යාම අරමුණුකොටගෙන සමාජ මාධ්‍ය හසුරුවන බවක් පෙනී යයි.

ලංකාවේ ද බොහෝ පුරුෂ දේශපාලකයන් තම ප්‍රතිරූපය ගොඩනගාගැනීමට සහ පවත්වාගෙන යාමට සමාජ මාධ්‍ය (Social Media) භාවිත කරන බව පෙනී යයි. එනමුත් ඊට සාපේක්ෂව ලංකාවේ කාන්තා දේශපාලන චරිත ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍යය උපක්‍රමශීලීව යොදාගන්නේද යන්න ගැටලුවකි.

මේ විසින් වර්තමාන ගෝලීයකරණය හමුවේ ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරීත්වය තුළ ශ්‍රී ලංකාවේ කාන්තා දේශපාලනයේ ගතික හා ප්‍රවණතා පිළිබඳ මුඛ්‍ය ලෙස අවධානය යොමු කිරීම මෙම අධ්‍යයනයේ අරමුණයි. විශේෂයෙන් කාන්තා ප්‍රතිරූප වර්ධනය කර ගැනීමට, ජනතා ප්‍රසාදය ඇතිකරගැනීමට, පාවෙන ඡන්ද සහ නව ඡන්ද ලබාගැනීමට කාන්තා දේශපාලකයන්ට උපක්‍රමශීලීව ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය (Facebook) යොදාගැනීමේ හැකියාව පිළිබඳ ව මෙහිදී අවධානය යොමු වෙයි.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙම අධ්‍යයනයේදී දත්ත රැස් කිරීම සඳහා ප්‍රාථමික හා ද්විතීයික මූලාශ්‍රය භාවිතය කිරීම සිදු වේ. ඒ අනුව කාන්තා දේශපාලනය, ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය, දේශපාලන අලෙවිකරණය සම්බන්ධයෙන් දැනට ලියවී ඇති ග්‍රන්ථ හා පර්යේෂණ ආශ්‍රිත තොරතුරු ලබාගැනීම සිදු වේ. එසේම ශ්‍රී ලංකා

පාර්ලිමේන්තුව දැනට නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරියන්ගේ සහ හිටපු පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරියන්ගේ ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය ගිණුම් නිරීක්ෂණය කිරීම මඟින් දත්ත රැස් කිරීම සිදු වේ. විශේෂයෙන් මෙම මන්ත්‍රීවරියන්ගේ සමාජ මාධ්‍ය ගිණුම් සක්‍රියව ක්‍රියාත්මක වන්නේද යන්න සහ සමාජ මාධ්‍ය පිළිබඳ විශ්වාසයෙන් ඔවුහු කටයුතු කරත් ද යන්න මෙහිදී සාප්‍රවම නිරීක්ෂණයට ලක් කෙරේ. මේ අනුව ලබාගන්නා ප්‍රමාණාත්මක හා ගුණාත්මක දත්ත විශ්ලේෂණය කරමින් නිගමනවලට එළඹීම සිදු වේ.

සාකච්ඡාව

ලෝක දේශපාලනය තුළ ප්‍රසිද්ධ කාන්තා දේශපාලන වර්ත කිහිපයක් හඳුනාගත හැකි ය. මේ අතරින් Kamala Harris, Jacinda Ardern, Angela Merkel, Aung San Suu Kyi, Helle Thorning-Schmidt, Sonia Gandhi, Theresa May, Sahle-Work Zewde, Tsai Ing-wen, Zuzana Caputova ප්‍රධාන තැනක් ගනිති. පැවති දේශපාලන තත්ත්වයන් තුළ මෙන්ම වර්තමානයේද මෙම කාන්තා දේශපාලන වර්ත පෙන්නුම් නායකත්ව ගුණාංග හේතුවෙන් මෙම ඇතැම් කාන්තා වර්ත පිළිබඳව ලෝකයේම අවධානය යොමු වී තිබේ. <https://www.harpersbazaar.com/culture/features/g6961/female-leaders-you-should-know/> සමස්තයක් ලෙස 2021 ජනවාරි වන විට ලෝකයේ ව්‍යවස්ථාදායක තුළ කාන්තා නියෝජනය 25% ඉක්මවා ඇත. As of 1 January 2021, the global share of women in national parliaments is 25.5 per cent, a slight increase from 24.9 per cent the year before. (UNT), <https://turkey.un.org/en/115804-women-politics-new-data-shows-growth-also-setbacks> එය ලෝකයේ කාන්තා දේශපාලනය සම්බන්ධයෙන් තරමක් යහපත් තත්ත්වයකි.

මීට සාපේක්ෂව ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ වර්තමාන කාන්තා නියෝජනය 5.8%කි. එනම් සංඛ්‍යාත්මකව මන්ත්‍රීවරියෝ දොළොස් දෙනෙකි. ඉන් මන්ත්‍රීවරියන් සිව්දෙනෙකු මින් පෙර ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කළ මන්ත්‍රීවරියන් වන අතර මන්ත්‍රීවරියෝ 8 දෙනෙක් නවක පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරියෝ වෙති. එනම් ඔවුන් ප්‍රථම වරට ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කරන්නේ 2020 මහ මැතිවරණයෙන් පසුව රැස් වූ 9 වැනි පාර්ලිමේන්තුවේ මන්ත්‍රීවරියන් ලෙසයි. මෙම නවක මන්ත්‍රීවරියන් අතරින් සිව් දෙනෙක් ජාතික ලැයිස්තුව නියෝජනය කරමින් ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවට පත්වී සිටිති. ඒ (වෛද්‍ය) සීතා අරඹේපොළ, (ආචාර්ය) හරිනි අමරසූරිය, මංජුලා දිසානායක, ඩයනා ගමගේ යන මන්ත්‍රීවරියෝ ය. එසේම කෝකිලා ගුණවර්ධන, රජකා වික්‍රමසිංහ, මුදිතා ප්‍රියාන්ති ද සොයිසා, ශීතා කුමාරසිංහ යන මන්ත්‍රීවරියෝ ඡන්දයෙන් තේරීපත්වූ මන්ත්‍රීවරියෝය. <https://www.parliament.lk/>

ලොව පළමුවැනි අග්‍රාමාත්‍යවරිය වන්නේ 1960 ශ්‍රී ලංකාවේ අග්‍රාමාත්‍යවරිය ලෙස පත් වූ සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිනිය යි. එසේම කාන්තාවන්ට ඡන්ද බලය ලබා දුන් රටවල් අතරින් පළමු කාණ්ඩයේ රටක් ලෙස ශ්‍රී ලංකාව ඉතිහාසයට එක් වෙයි. එහෙත් කාන්තාවට ඡන්ද බලය හිමි ඉතිහාසයේ සිට අද දක්වා කිසිදු අවස්ථාවක ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ කාන්තා නියෝජනය 6% ඉක්මවා නොමැත. සමස්තයක් ලෙස ලෝකයට සාපේක්ෂව බලන විට එය දුර්වල ප්‍රතිශතයකි.

“ශ්‍රී ලංකාවේ කාන්තා ජනගහනය මේ වනවිට රටේ සමස්ත ජනගහනයෙන් 50% ඉක්මවා ඇත. නමුත්, මෙතරම් ඉහළ වැඩි ජනගහන ප්‍රතිශතයක් හිමි කරගෙන සිටියත් කාන්තාවට අප රටේ උත්තරීතර පාර්ලිමේන්තුවේ හිමිව ඇත්තේ 5% වැනි අඩු නියෝජන ප්‍රතිශතයකි. මෙය දකුණු ආසියාවේ පහළම පාර්ලිමේන්තු කාන්තා නියෝජනය වීම ඉතාමත් අවාසනාවන්ත

තත්ත්වයකි. අපට ඉදිරියෙන් සිටිමින් නේපාලයේ 33% ක කාන්තා පාර්ලිමේන්තු නියෝජනයක් ද බංග්ලාදේශයේ 19.7% කාන්තා පාර්ලිමේන්තු නියෝජනයක් ද ඉන්දියාවේ 10.9% කාන්තා පාර්ලිමේන්තු නියෝජනයක් ද දක්නට ලැබේ. කාන්තා පාර්ලිමේන්තු නියෝජනය අතින් රටවල් 190ක් අතරින් අපට හිමිවන්නේ 180 වැනි පහළම ස්ථානයකි” (සපරමාදු, 2019).

මෙලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ කාන්තා නියෝජනය තවමත් අවම මට්ටමක පැවතීම කණගාටුවට කරුණකි.

ලෝකයේ අද වන විට නව මාධ්‍ය (New Media) භාවිතය ඉහළ ස්ථානයකට පැමිණ තිබේ. තාක්ෂණික විප්ලවයේ සහ ගෝලීයකරණයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස නව මාධ්‍යය බිහිවිය. ඩිජිටල් මාධ්‍ය තුළ නිර්මාණය වූ උපකරණ සහ හැකියාව නව මාධ්‍යයයි. “නව මාධ්‍ය සයිබර් සංස්කෘතිය සමග බැඳී පවතින්නකි. නව මාධ්‍ය තුළ ඩිජිටල් දත්තයන් පාලනය කිරීම සිදුවේ. නව මාධ්‍ය තුළ ඩිජිටල් දත්තකරණය ඔස්සේ ලෝකයම තොරතුරු සමාජයක් බවට පත් කිරීම සිදුකරනු ලබයි. ඒ අනුව විශ්ව ගම්මානය (Global Village) වෙනුවට විශ්වීය පුරවැසියෙකු (Global Person) යන සංකල්පය බිහි වී ඇත” (විමලසිරි, 2016).

ලෝකය එකට සම්බන්ධ කරන නව මාධ්‍ය (New Media) ප්‍රවණතා තුළ සමාජ මාධ්‍ය (Social Media) කැපීපෙනෙන ස්ථානයකට පත්වීම අනුක්‍රමයෙන් සිදු විය. සමාජ මාධ්‍ය මුලින්ම නිර්මාණය වූයේ කෙසේ ද යන්න පැහැදිලි වී නොමැත. නව සංකල්පීය හා තාක්ෂණික ක්‍රමයක් මත පදනම්ව නිර්මාණය කරගත් අන්තර්ජාල යෙදවුම් කාණ්ඩයක් ලෙස සමාජ මාධ්‍ය හැඳින්විය හැකිය. ඔක්ස්ෆර්ඩ් ශබ්දකෝෂයේ දක්වා ඇති පරිදි සමාජ මාධ්‍ය යනු වෙබ් අඩවි සහ යෙදවුම්, අන්තර්ගතය නිර්මාණය කිරීමට සහ බෙදා හදා ගැනීමට සහභාගී විය හැකි සමාජ ජාලයකි. (www.oxfordlearnersdictionaries.com).

ලෝකයේ අද වන විට සමාජ මාධ්‍ය ගණනාවක් හඳුනාගත හැකිය. එහෙත් මේ අතරින් ලෝකයේ වැඩිම භාවිතයක් සහිත සමාජ මාධ්‍යය වන්නේ ෆේස් බුක් (Facebook) මාධ්‍යයයි.

එනම් 2021 වන විට ලෝක ජනගහනයෙන් 56.8%ක් සමාජ මාධ්‍ය පරිශීලනය කරති. මෙම සමාජ මාධ්‍ය පරිශීලකයන් අතුරින් 73.27% ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය (Facebook) පරිශීලනය කරන්නෝය. <https://backlinko.com/social-media-users>

“2004 වර්ෂයේ දී ආරම්භ වූ ෆේස්බුක් සමාජ ජාලය 2007 වනවිට ලොව වඩාත් ප්‍රචලිතව පැවති MySpace වෙබ් අඩවියට තිබූ ජනප්‍රියතාව යටපත් කරමින් ලොව පුරා ශීඝ්‍රයෙන් ව්‍යාප්ත විය. වර්තමානය වනවිට එය විවිටර්, ඉන්ස්ටර්ග්‍රෑම්, යූ ටියුබ් වැනි නොයෙක් සමාජ ජාල සමග අභිසාරීත්වෙන් (Convergence) යුක්තව තම සාමාජිකයන්ට පුළුල් සමාජ ජාලයක හැසිරීමට අවකාශය ලබාදෙමින් සිටී” (Burrus, 2012).

පසු කාලීනව ලෝකයේ බෝහෝ සමාජ විප්ලව මිනිසුන් අතර අන්තර් සම්බන්ධතාව ගොඩනගන මාධ්‍යයක් ලෙස ෆේස්බුක් සමාජ ජාලය (Facebook) අනුක්‍රමයෙන් මිනිසුන්ට සමීප විය. “මුල් කාලීනව මෙම වෙබ් අඩවිය භාවර්ඩ් විශ්වවිද්‍යාලයේ අභ්‍යන්තර ශිෂ්‍ය සම්බන්ධතා ගොඩනගාගැනීමේ මාධ්‍යයක් වශයෙන් පමණක් පැවතිණි. අද වනවිට මෙම වෙබ් අඩවිය සමාජ විප්ලවයන් බොහොමයකට හේතු වූ ලෝකයේ මිලියන ගණනක ජනතාවක් සිය අන්තර් සම්බන්ධතාවන් ගොඩනගා ගන්නා මාධ්‍යයක් වශයෙන් ක්‍රියාත්මක වේ” (දිසානායක, 2014).

විශේෂයෙන් පුරවැසියන්ගේ ආකල්පවල වෙනස්කම් ඇති කරමින් දේශපාලන පක්ෂ සහ දේශපාලකයන්ගේ අරමුණු වෙනුවෙන් ෆේස් බුක් සමාජ ජාලය (Facebook) යොදාගන්නා ආකාරය වර්තමානයේ දැකිය හැකි විය. “Prior research has shown that politicians and political parties are using Facebook for political use. Research has also demonstrated the impact of these sites on citizens’ attitudes and behavior” (Borah, 2016). ලෝකයේ විවිධ දේශපාලන නායකයන්ගේ මැතිවරණ ප්‍රචාරණ ව්‍යාපාර තුළ ඔවුන්ගේ ප්‍රතිරූපය සහ ජනප්‍රියතාව අරමුණුකරගෙන ෆේස් බුක් සමාජ ජාලයට (Facebook) වැඩි ඉඩක් වෙන් කිරීම මේ අනුව ක්‍රමයෙන් දැකගත හැකි විය. එසේ ජනාධිපතිවරණයක ප්‍රචාරණය සඳහා ෆේස් බුක් (Facebook) සමාජ මාධ්‍ය සෘජුවම යොදාගත් පළමු අවස්ථාව ලෙස බැරක් ඔබ්‍රාමා ඇමරිකානු ජනාධිපතිවරණයට පළමුවර ඉදිරිපත් වූ 2008 මැතිවරණය සලකයි. This election was the first in which all candidates (presidential and congressional) attempted to connect directly with American voters via online social networking sites like Facebook and MySpace. It has even been called the "Facebook election"(US news web <https://www.usnews.com/opinion/articles/2008/11/19/barack-obama-and-the-facebook-election>).

ඉන් පසුව ලෝකයේ බොහෝ රටවල මැතිවරණ ව්‍යාපාර වෙනුවෙන් සහ දේශපාලන වර්තවල ප්‍රතිරූප කළමනාකරණය වෙනුවෙන් ෆේස් බුක් (Facebook) මාධ්‍ය සෘජුව යොදාගන්නා ආකාරය දැකිය හැකි විය. මෙහි වැදගත්ම අවස්ථාවක් වූයේ 2016 ඇමරිකානු ජනාධිපතිවරණය අරමුණු කොට ගෙන ඉතා සුක්ෂ්ම ආකාරයෙන් 2014 වර්ෂයේ සිට එරට තනි පුද්ගලයන් අරමුණු කරගෙන ඩොනල්ඩ් ට්‍රම්ප් අපේක්ෂකයා දියත් කළ සුක්ෂ්ම ෆේස්බුක් (Facebook) දැන්වීම්කරණයයි. අවසරයකින් තොරව පුද්ගලික තොරතුරු භාවිත කිරීමද මෙහිදී සිදු වී තිබිණි. “that the Trump campaign’s data analytics team, Cambridge Analytica, used personal information taken without authorization in early 2014 to build a system that could profile individual U.S. voters, in order to target them with personalized political advertisements” (American BAR Association).

මෑතකාලීනව දිගින් දිගටම දේශපාලන නායකයන් සිය දේශපාලන කටයුතු වෙනුවෙන් ෆේස් බුක් (Facebook) මාධ්‍ය යොදාගන්නා ආකාරය දැකිය හැකි විය. එබැවින් ලෝක දේශපාලනය තුළ කාන්තා දේශපාලන වර්තද තම ප්‍රතිරූපය අරමුණු කොටගෙන ෆේස්බුක් (Facebook) මාධ්‍ය භාවිත කිරීම මෑත කාලීනව දැකිය හැකි විය. “Effective use of social media can help women candidates improve their communication strategies during the campaign. Capacity building and training initiatives aiming at improving social media knowledge and skills of women in politics can strengthen their communication strategies and voter outreach plans” (TEKN, <https://aceproject.org/ace-en/topics/ge/ge7/social-media-and-women2019s-political>)

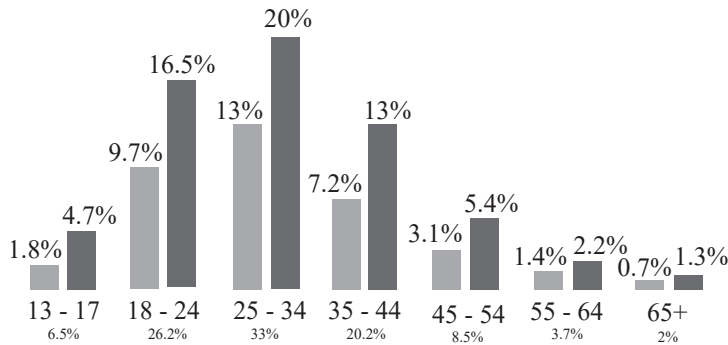
භාවඩි කෙනඩි පාසලේ මාධ්‍ය, දේශපාලනය සහ මහජන ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තුවේ කාන්තා ගෝලීය සංසදය විසින් සිදු කරන ලද 2016 සමීක්ෂණය මඟින් රටවල් 107 ක කාන්තා පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් විසින් සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කිරීම විශ්ලේෂණය කරන ලදී. මෙම විශ්ලේෂණයේදී මෙම මන්ත්‍රීවරියන්ගෙන් 90% පමණ භාවිත කරන සමාජ මාධ්‍ය ලෙස ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය (Facebook) හඳුනාගෙන තිබිණි. මේ ආකාරයට විවිධ පර්යේෂණ හරහා ලෝකයේ කාන්තා මන්ත්‍රීවරියන් ෆේස් බුක් සමාජ මාධ්‍ය (Facebook) පිළිබඳ විශ්වාසයෙන් කටයුතු කරන බව හඳුනාගෙන තිබිණි.

ලංකාවේ සමස්ත සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය අතරින් ෆේස් බුක් සමාජ මාධ්‍ය (Facebook) භාවිතය 55.58%කි. (Social Media Stats Sri Lanka, 2021 , <https://gs.statcounter.com/social-media-stats/all/sri-lanka>) 2021 අගෝස්තු වන විට ලංකාවේ ෆේස් බුක් (Facebook) සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරන පිරිස 8483000කි. එය සමස්ත ජනගහනයෙන් 39.8%ක ප්‍රතිශතයකි. https://napoleoncat.com/stats/facebook-users-in-sri_lanka/2021/08/

 Facebook users in Sri Lanka
August 2021

 8 483 000

 36.8% Women 63.2% men

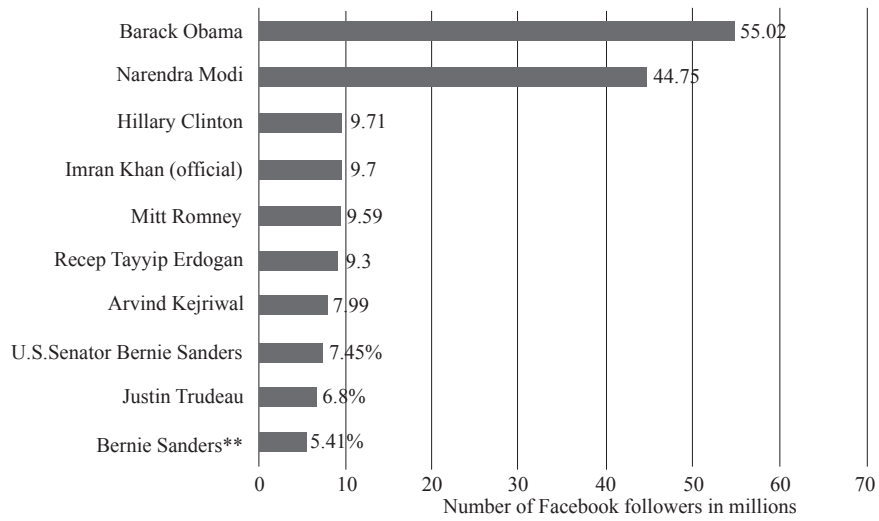

මෙම දත්ත අනුව ලංකාවේ වැඩිම ෆේස් බුක් (Facebook) සමාජ මාධ්‍ය භාවිත සිදුකරන්නේ වයස අවුරුදු 18 සිට 34 දක්වා පිරිසයි. ඒ අනුව ලංකාවේ නවක ඡන්ද සහ පාවෙන ඡන්ද සම්බන්ධයෙන් යම් බලපෑමක් ඇති කිරීමට ෆේස්බුක් (Facebook) සමාජ මාධ්‍ය හරහා හැකි බව පෙනී යයි. 2015/2019 ඡනාධිපතිවරණ ආශ්‍රිතව ලංකාවේදී ෆේස්බුක් (Facebook) සමාජ මාධ්‍ය කැපී පෙනෙන ලෙස යොදාගන්නා ආකාරය දැකිය හැකි විය. “Social media played a key role in the 2019 election, with Facebook being the most influential social media platform for political communication” (Commonwealth Observer Group, 2019). විශේෂයෙන් ලංකාවේ බොහෝ පුරුෂ දේශපාලන වරින් කම ඡන්දයතාව වෙනුවෙන් සහ ප්‍රතිරූප කළමනාකරණය කිරීම වෙනුවෙන් ෆේස් බුක් (Facebook) මාධ්‍යය භාවිත කරයි.

එසේම ලෝක දේශපාලනයේදී කාන්තාවන් ද සිය ප්‍රචාරණ කටයුතු සඳහා සහ ප්‍රතිරූප කළමනාකරණය වෙනුවෙන් සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරන ආකාරය හඳුනාගත හැකි විය. විශේෂයෙන් හාවර්ඩ් කෙනඩි පාසල (Harvard Kennedy School) කරන ලද පර්යේෂණයකට අනුව ප්‍රචාරක කාලසීමාව තුළ වැඩි වශයෙන් සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරන බව හඳුනාගෙන තිබේ. “We found that more than 85 percent of female legislators make at least some use of social media with the level of use higher during the campaign period than during the legislative period Most users

either managed their social media by themselves or split the effort somewhat evenly with staff” (Harvard Kennedy School, 2016). එහෙත් ඊට සාපේක්ෂව ලංකාවේ කාන්තා මන්ත්‍රීවරියන් මැතිවරණ කාලසීමාවල හෝ අනෙකුත් කාලසීමාවල හෝ තමන් විසින් හෝ කාර්ය මණ්ඩලයක් මගින් හෝ සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කිරීම, විශේෂයෙන් ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය (Facebook) භාවිතය අවම මට්ටමක පවතියි.

ලෝක දේශපාලනය තුළ උපක්‍රමශීලීව ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරනු ලැබේ. එවැනි දේශපාලන නායකයන් අතර නරේන්ද්‍ර මෝදි සහ බැරක් ඔබාමා ඉදිරියෙන්ම සිටිති. 2020 වර්ෂය වන විට ද ඇමරිකාවේ හිටපු ජනාධිපති බැරක් ඔබාමා ෆේස්බුක් ජනප්‍රියතාව අතින් ඉදිරියෙන්ම සිටින දේශපාලන නායකයා වේ.

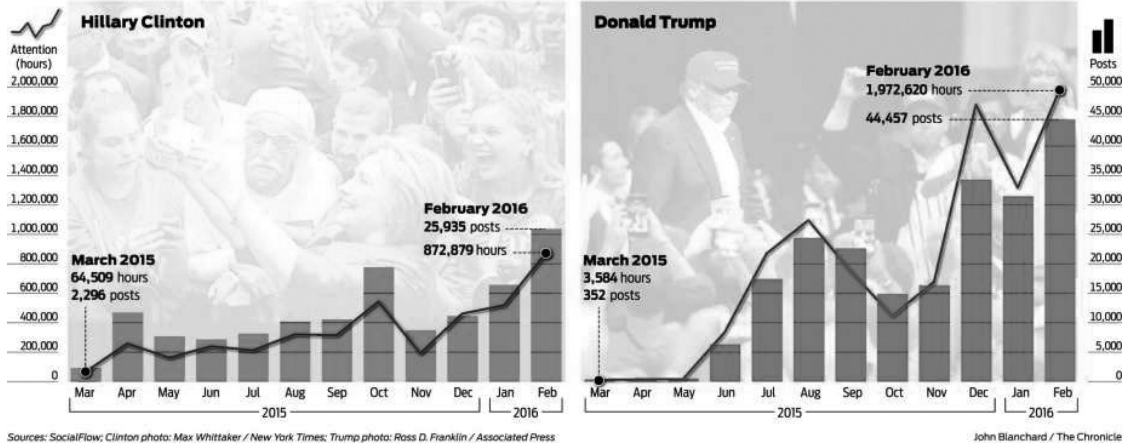
<https://www.statista.com/statistics/204073/5-most-popular-politicians-facebook-pages/>

2020 ඇමරිකානු ජනාධිපතිවරණයේ ඩිමොක්‍රටික් පක්ෂයේ අපේක්ෂකයා වූයේ ජෝ බයිඩන් මහතා ය. ඔහු හිටපු ඇමරිකානු ජනාධිපති බැරක් ඔබාමාගේ උපජනාධිපතිවරයායි. මේ නිසා 2020 මැතිවරණයේදී බැරක් ඔබාමාගේ සහය තම පක්ෂයේ අපේක්ෂක ජෝ බයිඩන්ට හිමි විය. එහිදී ඔබාමා තම සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරමින් ජෝ බයිඩන්ට සහය ලබාදෙන්නට විය. එය ඇමරිකාවේ වර්තමාන ජනාධිපතිවරයාගේ ජයග්‍රහණයට හේතුවක් විය. <https://www.bbc.com/news/election/us2020/results>

2016 මැතිවරණයේදී ඩොනල්ඩ් ට්‍රම්ප් අපේක්ෂකයා උපක්‍රමශීලීව සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කළේය. ඔහු ෆේස් බුක් ඇතුළු සමාජ මාධ්‍යවල ශක්‍යතාව හඳුනාගෙන සිටි අතර ඔහු විශාල මුදල් ප්‍රමාණයක්ද සමාජ මාධ්‍ය වෙනුවෙන් වැය කළේය. “Trump’s social media presence is perhaps the single most important aspect of his candidacy. On Facebook alone, Pro-Trump advocates purchased at least \$100,000 worth of advertisements prior to the November election” <https://www.diggmagazine.com/articles/Trump-Twitter-Based-Presidency>. විශේෂයෙන් ඔහු තම ප්‍රතිවාදී අපේක්ෂක හිලරි ක්ලින්ටන් අබ්බවමින් ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍යය 2016 වර්ෂය ආශ්‍රිතව භාවිත කළ අතර එය ඔහුගේ ජයග්‍රහණයට හේතුවක්ද විය.

Social media: How Clinton got Trumped

A year ago, people were spending thousands of hours reading and reacting to posts on social media about Hillary Clinton, even before the former secretary of state had formally announced her bid for the presidency. Yet in a few months, Donald Trump went from being largely ignored to overtaking her as the center of the political conversation online.

<https://images.huffingtonpost.com/2016-11-10-1478778339-7798685-GAMgraph1.jpg>

එහෙත් 2020 ඇමරිකානු ජනාධිපතිවරණයෙන් පසුව ඩොනල්ඩ් ට්‍රම්ප් හිටපු ඇමරිකානු ජනාධිපතිවරයාගේ සමාජ මාධ්‍ය වාරණයකට ලක් වුණු අතර ඔහුට වර්තමානයේදී පවා තම ප්‍රචාරණ කටයුතු සඳහා සමාජ මාධ්‍ය භාවිතකිරීමට නොහැකි වී තිබේ. මේ නිසා ඔහුගේ ප්‍රතිරූප කළමනාකරණය කරගනිමින් ජනතාව හා සම්බන්ධවීමට අපහසු වී තිබේ. එබැවින් ඔහු තමන් සතු සමාජ මාධ්‍ය ජාලයක් හඳුන්වාදීමටද අද වන විට කටයුතු කොට තිබේ.

එසේම ඉන්දියාවේ අගමැතිවරයාද වඩාත් උපක්‍රමශීලීව තම මැතිවරණ ජයග්‍රහණයන් වෙනුවෙන් ෆේස් බුක් සමාජ මාධ්‍යය භාවිත කොට තිබේ. ඔහු සමාජ මාධ්‍ය හරහා රජයන්ට නිවැරදිව ගමන් කිරීමට මඟපෙන්වීමක් කළ හැකි බවද පවසා තිබේ. <https://www.bbc.com/news/world-asia-india-34376778> අර්වින්ද් කච්ච්ලාගේ ඒ.ඒ.පී. පක්ෂයේ ජයග්‍රහණයට සමාජ මාධ්‍ය උපක්‍රමශීලීව භාවිත කර තිබේ. විශේෂයෙන් එම මැතිවරණ ජයග්‍රහණය සමාජ මාධ්‍ය නිවැරදිව හැසිරීම හේතුවෙන් ලැබූ ජයග්‍රහණයක් ලෙස විචාරකයෝ හඳුන්වති. <https://www.theweek.in/news/india/2022/01/24/aap-launches-social-media-campaign-for-polls-wants-help-of-delhiites.html>. මේ ආකාරයට සමාජ මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරිත්වය වර්තමාන ගෝලීයකරණ රටාව තුළ මැතිවරණ ජයග්‍රහණයටත්, දේශපාලකයන්ගේ ප්‍රතිරූප කළමනාකරණය කර ගැනීමටත්, අරාබි වසන්තය වැනි සමාජ ව්‍යාපාර ගොඩනගමින් පවතින පාලනයන් පෙරළා දැමීමටත් හේතු වී තිබේ.

කාන්තා දේශපාලනයේදී ද බොහෝ කාන්තා දේශපාලකයෝ තම මැතිවරණ කටයුතු සඳහා සහ ප්‍රතිරූප කළමනාකරණය කිරීම සඳහා වර්තමාන ගෝලීයකරණ වපසරිය තුළ සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරති. ඇමරිකාවේ උප ජනාධිපති කමලා හැරිස්, නවසීලන්ත අගමැතිනිය ජසින්ඩා අර්ඩන් ඉදිරියෙන්ම සිටිති. ඔවුන් දෙදෙනා ලොව බලවත්ම දේශපාලකයන්ගේ ලැයිස්තුවද නියෝජනය කරන අතර ඔවුන්ට එම තත්ත්වයට පැමිණීමට සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය හේතුවී තිබේ. <https://www.forbes.com/sites/nicolettejones/2020/12/08/from-kamala-harris-to-jacinda-ardern-the-worlds-most-powerful-women-in-politics-in-2020/?sh=65e51b812450> එසේම ලෝක දේශපාලනය දෙස

බැඳූ විට ෆිත්ලන්ත අගමැතිවරිය වන Sanna Marin, ස්ලෝවැකියාවේ ජනාධිපතිනිය වන Zuzana Caputova, ඩෙන්මාර්කයේ අගමැතිවරිය වන Mette Frederiksen, ඉන්දියාවේ මුදල් අමාත්‍යවරිය වන Nirmala Sitharaman සහ ඉන්දුනීසියාවේ මුදල් ඇමතිවරිය වන Sri Mulyani Indrawati වඩාත් උපක්‍රමශීලීව සිය ෆේස්බුක් පිටු භාවිත කිරීම සිදුකරති. විශේෂයෙන් මෙම පිටු සඳහා ෆේස්බුක් ආයතනයේ තහවුරු කිරීමද (Verified) ලබාගෙන ඇති අතර මේ මඟින් ඉක්මනින් යාවත්කාලීන කිරීම් සිදු කරමින් එම කාන්තා දේශපාලන චරිතවල ප්‍රතිරූපය කළමනාකරණය කිරීම සිදු කරති. <https://www.facebook.com/zcaputova>, <https://www.facebook.com/smindrawati>, <https://www.facebook.com/MarinSanna>,

එහෙත් ලෝක දේශපාලනයේ නියැලෙන කාන්තා දේශපාලන චරිතවලට සාපේක්ෂව ශ්‍රී ලංකාවේ වර්තමාන 9 වැනි පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරියගේ සහ හිටපු පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරියන්ගේ ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය භාවිතය අවම මට්ටමක පවතියි.

- වර්තමාන 9 වැනි පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරියන් 12 දෙනාගේ ෆේස් බුක් භාවිතය (2021 දෙසැම්බර් වන විට)

අංකය	මන්ත්‍රීවරියගේ නම	පිටුවක් තිබේද? ක්‍රියාකාරී පිටුවක්ද (Page)	ක්‍රියාකාරී ගිණුමක් තිබේද (Account)	Followers ප්‍රමාණය	Verified ගිණුමක්ද
01	පවිත්‍රා වන්තිආරච්චි	✓	X	164000	
02	වෛද්‍ය සුදර්ශනී ප්‍රනාන්දුපුල්ලේ	✓	✓	28222	X
03	වෛද්‍ය සීතා අරඹේපොළ	✓	X	58000	
04	තලතා අතුකෝරල	✓	✓	69000	
05	රෝහිණි විජේරත්න	✓	X	15000	X
06	ආචාර්ය හරිනි අමරසූරිය	✓	✓	31000	
07	ගීතා කුමාරසිංහ	(ක්‍රියාකාරී ස්වරූපයක් නැත)	✓	24000	X
08	මුදිතා ප්‍රියාන්ති සොයිසා	✓ (ක්‍රියාකාරී ස්වරූපයක් නැත)	X	1500	X
09	කෝකිලා ගුණවර්ධන	✓	✓	10000	X
10	රාජකා වික්‍රමසිංහ	✓ (ක්‍රියාකාරී ස්වරූපයක් නැත)	✓	1789	X
11	මංජුලා දිසානායක	✓	✓	355	X
12	ඩයනා ගමගේ	✓	✓	2800	X

යථෝක්ත ලෙස 9 වැනි පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරියන් 12 දෙනාගේ ගේස් බුක් පිටු සහ ගිණුම් භාවිතය පිළිබඳ දත්ත ගොනු කළ හැකිය. මෙම දත්ත අනුව පෙනී යන්නේ හමායන්තන් ලක්ෂයේ සීමාව පසු කළ එක් ගේස් බුක් පිටුවක් පමණක් පවතින බවයි. එසේම ක්‍රියාකාරී ස්වරූපයේ නොපවතින ගේස් බුක් පිටු 3ක් පවතින බව සහ මෙම ගේස් බුක් පිටුවලින් පිටු 5ක්ම හමායන්තන් 15000 සීමාව පසු කර නොමැති බවයි. මෙම ගේස් බුක් පිටු අතරින් පිටු 4කට පමණක් ගේස්බුක් ආයතනය මගින් නිකුත් කරන තහවුරු කිරීමේ කේතය (Verified) ලබාගෙන තිබේ. විශේෂයෙන් පෞද්ගලික ගේස් බුක් ගිණුම් සිව් දෙනෙකු භාවිත නොකරන අතර භාවිත කරන මන්ත්‍රීවරියන්ගේද ගිණුම් කිහිපයක් ක්‍රියාකාරී ස්වරූපයක් නොපෙන්වයි. මෙම මන්ත්‍රීවරියන් සියලු දෙනාගේම ගේස් බුක් පිටු අතරින් උපක්‍රමශීලීව හා සක්‍රීයව තම ප්‍රතිරූපය කළමනාකරණය කිරීම සහ ජනතා ආකර්ෂණය ඇති කිරීම වෙනුවෙන් භාවිත කරන්නේ මන්ත්‍රීවරියන් 6 දෙනෙකු පමණක් බව පෙනී යයි. ඔවුහු නම් පවිත්‍රා වන්තිආරච්චි මහත්මිය, (වෛද්‍ය) සුදර්ශනී ප්‍රනාන්දුපුල්ලේ මහත්මිය, වෛද්‍ය සීතා අරඹේපොල මහත්මිය, තලතා අතුකෝරල මහත්මිය, ආචාර්ය හරිනි අමරසූරිය මහත්මිය සහ රෝගිණි විජේරත්න මහත්මිය යි. යාවත්කාලීන ස්වරූපයකින් ජනතාව ආමන්ත්‍රණය කරන ආකාරය එම ගේස්බුක් පිටු 6 තුළ දැකිය හැකිය.

එසේම මැතිවරණ කාලසීමාවලදී නාමල් රාජපක්ෂ මහතා, රංජන් රාමනායක මහතා, සරත් ගොන්සේකා මහතා සහ විමල් චීරවංශ මහතා වඩාත් උපක්‍රමශීලීව ගේස් බුක් හැසිරවීම සිදු කරන ආකාරය පැහැදිලි විය. එහෙත් ඊට සාපේක්ෂව කිසිදු අපේක්ෂිතවක උපක්‍රමශීලීව ගේස් බුක් හැසිරවීම සිදු නොකරන බව පැහැදිලි විය. යම් තරමකට හෝ මෙම අපේක්ෂිතවත් අතරින් තම ගේස් බුක් ගිණුම ක්‍රියාකාරීව පවත්වාගෙන යන ආකාරය පෙනී ගියේ පවිත්‍රා වන්තිආරච්චි මහත්මිය, සුදර්ශනී ප්‍රනාන්දුපුල්ලේ මහත්මිය සහ තලතා අතුකෝරල මහත්මිය පමණි. ඔවුන් තමන්ගේ දේශපාලන ප්‍රචාරණයන් සාපේක්ෂව යම් තරමකට ගේස්බුක් මගින් සිදු කරන ආකාරය පැහැදිලි විය. විශේෂයෙන් තමන් සම්බන්ධ වන රැස්වීම්, තමන්ගේ දේශපාලන විධියේ කොටස් මෙම පිටු හරහා ප්‍රචාරය කිරීම දැකිය හැකි වීණි. <https://www.facebook.com/WimalWeerawansa.sl>, <https://www.facebook.com/pavithrasl>, <https://www.facebook.com/thalatha.atukorale>

මේ අනුව සමස්තයක් ලෙස මෙම මන්ත්‍රීවරියන් ගේස් බුක් සමාජ මාධ්‍ය පිළිබඳ විශ්වාසයකින් කටයුතු කරන ස්වරූපයක් පැහැදිලි නොවෙයි. ලෝකයේ වෙනත් රටවලට සාපේක්ෂව මෙම තත්ත්වය වඩාත් හොඳින් පෙනී යයි. විශේෂයෙන් හිටපු පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරියන් ද ක්‍රියාකාරී ස්වරූපයකින් ගේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරන ආකාරයක් පැහැදිලි නොවෙයි.

එබැවින් වර්තමාන ගෝලීයකරණය තුළ මැතිවරණ සමයේදී මෙන්ම, අනෙකුත් කාලසීමාවලදී උපක්‍රමශීලීව ගේස් බුක් සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කිරීම පිළිබඳ වඩාත් අවධානය යොමු කිරීමේ අවශ්‍යතාව ශ්‍රී ලංකාවේ මන්ත්‍රීවරියන්ට පවතින බව මෙම අධ්‍යයනයේදී පෙනී යයි. සාම්ප්‍රදායික මාධ්‍ය ශක්‍යතාවන් අඛණ්ඩව සමාජ මාධ්‍ය ගොඩනැගීම තුළ විශාල පිරිසක් සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කිරීම හේතුවෙන් මෙම තත්ත්වය ඇති වී තිබේ. එබැවින් ලංකාවේ කාන්තා දේශපාලනයේ ප්‍රගමනය උදෙසා ගේස් බුක් ඇතුළු සමාජ මාධ්‍ය උපක්‍රමශීලීව භාවිත කිරීම වැදගත් වේ.

සමාලෝචනය

මේ අධ්‍යයනය අනුව පැහැදිලි වන්නේ වර්තමාන ගෝලීයකරණ රටාව තුළ සමාජ මාධ්‍ය, විශේෂයෙන් ෆේස්බුක් සමාජ මාධ්‍ය ප්‍රබල ප්‍රභවයක් ලෙස ගොඩනැගී ඇති බවයි. එබැවින් විවිධ අංශ සම්බන්ධයෙන් මතයන් නිර්මාණය කිරීමට, සමාජ ව්‍යාපාර ගොඩනැගීමට, පුද්ගල ප්‍රතිරූප ගොඩනැගීමට, ප්‍රතිරූප බිඳ දැමීමට සහ පුද්ගලයන් අතර ගෝලීය වශයෙන් සම්බන්ධතාව ගොඩනගාගෙන පවත්වාගෙන යාමට සමාජ මාධ්‍ය භාවිත වේ. එසේම දේශපාලනයේදී ද සමාජ මාධ්‍ය උපක්‍රමශීලීව භාවිත කිරීම ක්‍රමයෙන් වර්ධනය වී තිබේ. මේ නිසා බොහෝ නායකයන් තම මැතිවරණ ප්‍රචාරණයේදී සහ අනෙකුත් කාලසීමාවලදී තම ප්‍රතිරූපය කළමනාකරණය කරගනිමින් පවත්වාගෙන යාමට සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරන බව පැහැදිලි වේ. විශේෂයෙන්ම ලෝක දේශපාලනයේදී ස්ත්‍රීහූ ද වඩාත් උපක්‍රමශීලීව සමාජ මාධ්‍ය භාවිත කරති.

ඊට සාපේක්ෂව ශ්‍රී ලංකාවේ ස්ත්‍රීන් දේශපාලනයේදී වඩාත් උපක්‍රමශීලීව සමාජ මාධ්‍ය භාවිත නොකරන බව මෙම අධ්‍යයනයේදී පැහැදිලි විය. විශේෂයෙන් ඔවුහු මැතිවරණ සමයේදී හෝ අනෙකුත් කාලසීමාවලදී හෝ උපක්‍රමශීලීව තම ප්‍රතිරූපය කළමනාකරණය කරගැනීම වෙනුවෙන් සමාජ මාධ්‍ය භාවිත නොකරති. එහෙත් සමාජ මාධ්‍ය වර්තමානයේ වඩාත් ප්‍රබල ලෙස ඉස්මතු ව ඇති නිසා තුළ ඉන් බැහැරව දේශපාලන ප්‍රචාරණය සහ ප්‍රතිරූප පවත්වාගෙන යෑම අපහසු වී තිබේ.

එබැවින් දේශපාලනයේ නියැලෙන ලාංකේය ස්ත්‍රීන්ද මෙම තත්ත්වය වටහාගත යුතුය. ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ කාන්තා ප්‍රතිශතය වැඩිකරගැනීමට හෝ ශ්‍රී ලාංකේය කාන්තා දේශපාලනයේ ප්‍රගමනය උදෙසා සමාජ මාධ්‍ය උපක්‍රමශීලීව භාවිත කිරීම පිළිබඳව ඔවුන්ගේ අවධානය වඩා වැඩි වශයෙන් යොමු විය යුතු බව මෙම අධ්‍යයනයේදී පැහැදිලි විය.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- ඉරංග, එස්. (2016). සමාජ මාධ්‍ය සංස්කෘතිය. කොළඹ: ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ
- කුමාර, ඩී. ඒ. (2009). වත්මන් මාධ්‍ය අධ්‍යයන ප්‍රවණතා. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ
- ගුණවර්ධන, එන්. (2014). සමාජ මාධ්‍ය ඇවිලෙන ගින්නට පිදුරු දැමීමක් ද. රාවය ප්‍රකාශන
- ජනදාස, පී. එම්. (2012). මාධ්‍ය හා නව මාධ්‍ය ඉතිහාසය. කර්තෘ ප්‍රකාශන
- පීරිස්, ජේ. (2007). ගෝත්‍රික ඉතිහාසයේ සිට ගෝලීය රාජ්‍යය දක්වා. කොළඹ: පික්ස් ඇන්ඩ් වර්ක්ස් ප්‍රකාශකයෝ
- මලලසේකර, ටී. ආර්. (2000). අන්තර්ජාලය හා ඊලාම් සටන් ව්‍යාපාරය. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ
- මධුහාමිණි, ටී. ජී. (2008). අන්තර්ජාලය සහ සංවර්ධනය. මුදුන්ගොඩ: තරංග ප්‍රකාශන
- දිසානායක, සී. (2012 පෙබරවාරි). ගුගල් ජ්‍රේස්. විජය පරිගණකය. 4-6 පිටුව
- ලියනගේ, කේ. (2012). ස්ත්‍රී-පුරුෂ දේශපාලන නියෝජනය සමානද? පංගු ක්‍රම න්‍යාය සහ භාවිතය. ෆ්‍රෙඩ්රික් ඊබ්බ් ස්ටීෆ්ටන් ප්‍රකාශන

- ලොකුලියන, ඒ. (2012). නව මාධ්‍යයේ නැගීම කරුණු පරපුර සහ ඩිජිටල් සිනමාව - කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය
- විමලසිරි, ඩී. (2016). නව මාධ්‍ය සහ මහජන සම්බන්ධතා න්‍යාය භාවිතය- කොළඹ: ඇස්
- ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ
- වීරසිංහ, ටී. (2012). ජනමාධ්‍යවේදීය සමාජ විද්‍යාව: මාධ්‍ය න්‍යාය හා ක්‍රමවේදයේ
- විචාරාත්මක අධ්‍යයනය. නුගේගොඩ: සරසවි ප්‍රකාශ
- සපරමාදු, සී.(2019). <https://agamy.lk/blog/3794-2019-09-29-02-50-27>
- රත්නායක, එම්. පී. (2018). සමාජ ජාල හා අරගල.
- European Parliament,(2013)Women in decision-making: The role of the new media for increased political participation,
- European Union, (2020) Sri Lanka, Presidential Election, 16 November 2019 Final Report
- Commonwealth Observer Group, (2019), SRI LANKA Presidential Election,
- Harvard Kennedy School, (2016) Social Media: Advancing Women in Politics?
- Parliament of Sri Lanka Official website, <https://www.parliament.lk/lady-members>
- Lister, M. & Dovey, J. (2003). New Media Art: Article Introduction. New York: Roulledge
- https://napoleoncat.com/stats/facebook-users-in-sri_lanka/2021/08/
- NapoleonCat.com, (2021),https://napoleoncat.com/stats/facebook-users-in-sri_lanka/2021/01/
- Calderaro, A. (2018) Social Media and Politics, <https://www.researchgate.net/publication/322273564>
- Social Media Stats Sri Lanka, (2021), <https://gs.statcounter.com/social-media-stats/all/sri-lanka>
- https://www.worldometers.info/world-population/sri-lanka-population/?source=post_pagehttps://backlinko.com/social-media-users
- <https://prebandha.blogspot.com/2021/06/01.html>
- <https://disneylanka.wordpress.com/2013/06/11/%E0%B6%AF%E0%B7%98%E0%B>
- <http://www.vidusara.com/2018/03/14/feature4.html>
- Kulandairs, J. A. (2014). Impact of social media on the lifestyle of youth. International journal of technical Research and Applications

- <https://englishyz.ru/si/the-coefficients/yazyk-i-myshlenie-ili-universalnaya-grammatika-noama-homskogo-homskii-noam/>
- <https://www.harpersbazaar.com/culture/features/g6961/female-leaders-you-should-know/>
- United Nations Turkey web, <https://turkey.un.org/en/115804-women-politics-new-data-shows-growth-also-setbacks>
- US news web, <https://www.usnews.com/opinion/articles/2008/11/19/barack-obama-and-the-facebook-election>
- https://www.americanbar.org/groups/crsj/publications/human_rights_magazine_home/voting-in-2020/political-advertising-on-social-media-platforms/
- The Electoral Knowledge Network, <https://aceproject.org/ace-en/topics/ge/ge7/social-media-and-women2019s-political>
- <https://www.statista.com/statistics/204073/5-most-popular-politicians-facebook-pages/>
- <https://www.facebook.com/WPLeadersOrg/>
- Oxford dictionary online. Available. www.oxfordlearnersdictionaries.com
- <https://www.parliament.lk/>
- <https://www.statista.com/statistics/204073/5-most-popular-politicians-facebook-pages/>
- <https://www.bbc.com/news/election/us2020/results>
- <https://images.huffingtonpost.com/2016-11-10-1478778339-7798685-GAMgraph1.jpg>
- <https://www.bbc.com/news/world-asia-india-34376778>
- <https://www.theweek.in/news/india/2022/01/24/aap-launches-social-media-campaign-for-polls-wants-help-of-delhiites.html>

Political participation of rural women in Sri Lanka

H.T.K. Ishara Jayarathne

Visiting Lecturer

Department of Political Science and Public Policy

University of Colombo

htkishara11jayarathne@gmail.com

Abstract

Active participation of women in electoral contests is a valid indicator of the effective development of democracy in any country in the world today. (Nelson & Chowdhury, 1994; Thomas & Wilcox, 2005). Article 12 of the 1978 Constitution of Sri Lanka enshrines gender equality. (Liyanage, 2011). Women have the same rights as men to think, express themselves, organize themselves into parties, form trade unions and participate in them. (Jansen, 2010). But in a background where there is no legal prohibition to engage in an active political process as a citizen, women, who are the majority of the population in Sri Lanka, are lagging behind in the process of political representation. Despite the introduction of various methods to prevent active political participation from being limited to voting, a backward situation is depicted mostly in the rural social space. The objectives of this research were to find out how rural women are excluded from political representation in comparison to their high percentage of voting, How it affects women's representation in a setting where constitutional provisions and legal equality have established political participation, Why there is no increase in women's representation in the legislature with globalization, To study how women's political participation affects rural women. Accordingly, under this study, it was studied why political representation is excluded through the political participation of rural women. Rural women of Makandura Gramaseva Divison of Pannala Divisional Secretariat of Kurunegala District were used as the sample for this study. Among the research on women's participation and women's political representation from the political background of Sri Lanka, there are few studies on the exclusion of women from political representation in rural societies. Social capital theory, patron-client relationship, associational democracy, and feminism were used as theoretical approaches for this study.

Key Words - Political participation, political representation, exclusion, associational democracy, rural women's politics

ශ්‍රී ලංකාවේ ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන සහභාගීත්වය මඟින් බහිෂ්කරණය වන දේශපාලන නියෝජනය

එච්. ටී. කේ. ඉෂාරා ජයරත්න
බාහිර කලීකාචාර්ය

දේශපාලන විද්‍යා සහ රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති අධ්‍යයනාංශය
කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලය

htkishara11jayarathne@gmail.com

සංක්ෂේපය

මැතිවරණ තරගය සඳහා කාන්තා ක්‍රියාකාරී සහභාගීත්වය අද ලෝකයේ ඕනෑම රටක ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ ඵලදායී වර්ධනයේ වලංගු දර්ශකයකි. (Nelson & Chowdhury 1994; Thomas & Wilcox 2005). ලංකාවේ 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 12 වැනි වගන්තිය මඟින් ස්ත්‍රී පුරුෂ සමානාත්මතාව තහවුරු වේ. (ලියනගේ, 2011). ස්ත්‍රීයට පුරුෂයාට මෙන්ම සිතීමට අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමට, පක්ෂ ලෙස සංවිධානය වීමට, වෘත්තීය සමිති පිහිටුවා ගෙන ඒවාට සහභාගී වීමට අයිතිය ඇත. පුරවැසියකු ලෙස සක්‍රීය දේශපාලනික ක්‍රියාවලියක නිරත වීමට කිසිදු නීතිමය තහනමක් නොමැති පසුබිමක වුව ද, ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහනයෙන් බහුතරයක් වන ස්ත්‍රීන් දේශපාලනික නියෝජන (Political Representation) ක්‍රියාදාමය තුළ පසුගාමීව සිටිනු දක්නට හැකිය. සක්‍රීය දේශපාලන සහභාගීත්වය ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීමට සීමා වීම වැළැක්වීමට විවිධ ක්‍රමවේදයන් හඳුන්වාදීම සිදු කළ ද වැඩි වශයෙන් ග්‍රාමීය සමාජ අවකාශය තුළ පසුගාමී තත්වයක් නිරූපණය වේ. ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයගේ ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීම ඉහළ ප්‍රතිශතයක් ගැනීමට සාපේක්ෂව ඇය දේශපාලන නියෝජනයෙන් බහිෂ්කරණයට ලක් වන්නේ කෙසේද යන්නත්, ව්‍යවස්ථාමය විධිවිධාන සහ නෛතික සමානාත්මතාව දේශපාලනික සහභාගීත්වය තහවුරු කර ඇති පසුබිමක එය ස්ත්‍රී නියෝජනයට බලපාන ආකාරයත්, ගෝලීයකරණයත් සමඟ ව්‍යවස්ථාදායකය තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනයේ වර්ධනයක් නොවන්නේ ඇයිද යන්නත්, ස්ත්‍රී දේශපාලන සහභාගීත්වය ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය කෙරෙහි බලපාන ආකාරයත් අධ්‍යයනයට ලක් කිරීම මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණු විය. ඒ අනුව මෙම අධ්‍යයනය යටතේ ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන සහභාගීත්වය මඟින් දේශපාලන නියෝජනය බහිෂ්කරණයට ලක් වන්නේ කෙසේද යන්න අධ්‍යයනයට ලක් කරන ලදී. මෙම අධ්‍යයනය සඳහා නියැදිය ලෙස කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ පන්තල ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසයේ මාකඳුර ග්‍රාමසේවා වසමේ ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන් සහභාගී කරගන්නා ලදී. ලංකාවේ දේශපාලනික පසුබිමේ සිට ස්ත්‍රී සහභාගීත්වය සහ ස්ත්‍රී දේශපාලනික නියෝජනය පිළිබඳ පර්යේෂණ අතර, ග්‍රාමීය සමාජයන්හි ස්ත්‍රීන් දේශපාලනික නියෝජනයෙන් බහිෂ්කරණයට ලක්වීම පිළිබඳ අධ්‍යයන අවමය. මෙම අධ්‍යයනය සඳහා න්‍යායික ප්‍රවේශයන් ලෙස සමාජ ප්‍රාග්ධන න්‍යාය, අනුග්‍රාහක සේවාදායක සබඳතාව, සාංගමික ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, ස්ත්‍රීවාදය වැනි ප්‍රවේශ යොදා ගන්නා ලදී.

මුඛ්‍ය පද: දේශපාලන සහභාගීත්වය, දේශපාලන නියෝජනය, බහිෂ්කරණය, සාංගමික ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, ග්‍රාමීය ස්ත්‍රී දේශපාලනය

හැඳින්වීම

ලංකාවේ 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 12 වැනි වගන්තිය මඟින් ස්ත්‍රී පුරුෂ සමානාත්මතාව තහවුරු වේ. (ලියනගේ, 2011). ස්ත්‍රීයට පුරුෂයාට මෙන්ම අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමට, පක්ෂ ලෙස සංවිධානය වීමට, වෘත්තීය සමිති පිහිටුවා ගෙන ඒවාට සහභාගී වීමට අයිතිය ඇත. එම තත්වය යටතේ වුවත් ස්ත්‍රීන්ගේ සහ පුරුෂයන්ගේ දේශපාලන සවලීකරණය සමාන මට්ටමක නොපවතී. එය නාගරික සහ

ග්‍රාමීය පදනම් තුළ බොහෝ සෙයින් අසමානය. ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලනික සහභාගිත්වය ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීමට පමණක් සීමාවී ඇති අතර, එමඟින් දේශපාලනික නියෝජනය බහිෂ්කරණයට ලක්ව ඇත. ස්වර්ණ සුමනසේකර විසින් “කාන්තාවන් දේශපාලනයට සහභාගී විය යුත්තේ ඇයි” යන කෘතිය රචනා කරමින් ප්‍රකාශ කරනු ලබන්නේ ඡන්දය දෙන ප්‍රතිශතය 56%ක්ම කාන්තාවන් වන බවයි. එනම් ශ්‍රී ලංකාවේ ස්ත්‍රී සක්‍රියව දේශපාලනයට සහභාගී වන අවස්ථාව ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීම වන බවයි. (ලියනගේ, 1998). ස්ත්‍රී දේශපාලනික සහභාගිත්වය යන්න ජනගහන වර්ධනයට සාපේක්ෂව පුළුල් සන්දර්භයක ස්ථානගත වීම වෙනුවට පටු සීමාවක් තුළ ස්ථානගත වීම අධ්‍යයනයට ලක් කළ යුතු පසුබිමක ලාංකේය ස්ත්‍රී සහභාගිත්ව කතිකාව තවදුරටත් පවතී.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ස්ත්‍රී පුරුෂ සමානාත්මතාව තහවුරු කර තිබීමත්, 2018 කාන්තාවන් සඳහා කෝටාවක් හඳුන්වාදීමේ ක්‍රියාවලියත්, ශ්‍රී ලංකාව අත්සන් කර ඇති ජාත්‍යන්තර සම්මුති විසින් ස්ත්‍රී පුරුෂ සමානාත්මතාව පිළිගෙන තිබීමත්, ස්ත්‍රීන්ට එරෙහි සියලු ආකාරයේ විෂමතාව තුරන් කිරීමේ එක්සත් ජාතීන්ගේ සම්මුතියේ පුරුෂයන්ට සමාන ලෙස සියලු මැතිවරණවලදීත්, ජනමත විචාරණවලදීත් ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීමට හා මහජන ඡන්දයෙන් තෝරාපත් කර ගැනීමට සමාන අයිතිවාසිකම් තිබිය යුතු යැයි අවධාරණය කර තිබීමත් මඟින් කාන්තා නියෝජනයට අවශ්‍ය දේශපාලනික පසුබිම නිර්මාණය කර තිබේ. තව ද ශ්‍රී ලංකාවේ කාන්තා ප්‍රඥප්තියේ ජාතික, පළාත් සභා, පළාත් පාලන ඡන්ද විමසීම් සඳහා නාමයෝජනා ඉදිරිපත් කරන ක්‍රියාවලියේදී සාධාරණ නියෝජනයක් ලැබිය යුතුය යන්න වැනි දේ මඟින් ස්ත්‍රී දේශපාලන සහභාගිත්වය වර්ධනය කිරීමට පසුබිම තහවුරු කර තිබේ. “වර්තමාන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මඟින් හතරවැනි ප්‍රජා මණ්ඩලයක් නිර්මාණය කර ඇතැයි බොහෝවිට පැවැසෙයි. මේ දිනවල පස්වැන්නක් ද පස්සා දොරින් කරලියට පැමිණීමට උත්සාහ කරයි. ඒ ස්ත්‍රීහුය. දැන් වාරය පැමිණ ඇත්තේ ඔවුන්ටය. දේශපාලනයේදී ව්‍යාපාරික කටයුතුවලදී ද කර්මාන්ත ක්ෂේත්‍රයේ ද නිරත වන ස්ත්‍රීන්ගේ සංඛ්‍යාව දිනපතා ඉහළ යමින් පවතී.” මේ අයුරින් 1930 දෙසැම්බර් searchlight පුවත්පත ස්ත්‍රීහු පස්වැනි ප්‍රජා මණ්ඩලය ලෙස ප්‍රශංසාත්මකව හඳුන්වන ලදහ. එනමුත් 1930 ගණන්වලින් පසුකාලීනව ග්‍රාමීය ස්ත්‍රී සක්‍රියගේ දේශපාලනික සක්‍රියත්වය එක් ස්ථානයකට කේන්ද්‍ර වී ක්‍රියාත්මක වෙමින් පවතී. මෙම අධ්‍යයනය එකී කේන්ද්‍රවීම නිසා ග්‍රාමීය ස්ත්‍රී සක්‍රියගේ දේශපාලනික නියෝජන කාර්යය (Political Representation) දේශපාලන සහභාගිත්ව කතිකාවෙන් බහිෂ්කරණයට ලක්වීම පිළිබඳ පර්යේෂණ අධ්‍යයනය පදනම් කරගත් ශාස්ත්‍රීය ලිපියකි.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙම ලිපිය පදනම් වී ඇත්තේ 2016 - 2020 කාලය තුළ කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ පන්තල ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසයේ මාකඳුර ග්‍රාමසේවා වසමේ සිදු කරන ලද පර්යේෂණයකින් ලබාගත් දත්ත මත වේ. අර්ධ ව්‍යුහගත ප්‍රශ්නාවලියක් භාවිත කරමින් ප්‍රතිචාර දැක්වූවන් 80 දෙනෙකු සමඟ මුහුණට මුහුණ සම්මුඛ සාකච්ඡා ද 20 දෙනෙකු සමඟ ගැඹුරු සම්මුඛ සාකච්ඡා ද පැවැත්වීය. පර්යේෂකයා නියැදි ස්ථානය තුළ හිමබෝල නියැදීමේ තාක්ෂණය භාවිත කරමින් ප්‍රතිචාර දැක්වූවෝ 100 දෙනෙක් තෝරා ගන්නා ලදහ. ක්ෂේත්‍ර කටයුතු 2016 ජනවාරි සිට 2020 නොවැම්බර් දක්වා කාලය තුළ සිදු කරන ලදහ. මෙම පර්යේෂණයට අදාළ තොරතුරු සෙවීම සඳහා ප්‍රමාණාත්මක සහ ගුණාත්මක දත්ත භාවිත කරන ලදී. ද්විතීයික දත්ත පොත්පත් සහ ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද පර්යේෂණ පත්‍රිකා, පුවත්පත් සහ ශාස්ත්‍රීය ලිපිවලින් එකතු කරන ලදී. පර්යේෂකයා සමාජ විද්‍යාව සඳහා සංඛ්‍යාන පැකේජ (SPSS) මෘදුකාංගය භාවිත කරමින් දත්ත කට්ටලය විශ්ලේෂණය කර ඇත. මෙම අධ්‍යයනය සඳහා න්‍යායික

ප්‍රවේශයන් ලෙස සමාජ ප්‍රාග්ධන න්‍යාය, අනුග්‍රාහක සේවාදායක සබඳතාව, සාංගමික ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය, ස්ත්‍රීවාදය වැනි ප්‍රවේශ භාවිතකරන ලදී.

සාකච්ඡාව

2018 වසර දක්වා කාලය තුළ ඉහළ මාකඳුර ග්‍රාමයේ කාන්තාවන් කිසිවකු දේශපාලන නියෝජිතවරියන් බවට පත් වී නැති බව අනාවරණය විය. තවද 2018 වසරෙන් පසුකාලීනව නියෝජනය පිළිබඳ කෝටාව හඳුන්වා දෙනු ලැබුව ද ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන් දේශපාලන නියෝජනය තුළ පසුගාමීත්වයකින් යුතුය. ඔවුන්ගේ දේශපාලන සහභාගිත්වය සක්‍රීය ලෙස දක්නට ලැබුණේ මැතිවරණයන්හි ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීම සඳහා ය. දේශපාලන සහභාගිත්වය සක්‍රීය ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීමකට සීමා වී දේශපාලන නියෝජනය (Political Representation) බහිෂ්කරණය වූයේ කෙසේද යන්න පිළිබඳ කරන ලද අධ්‍යයනයේදී පහත සඳහන් කරුණු අනාවරණය විය.

1. ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය පෞද්ගලික අවකාශයට (private sphere) සීමා වීම

නාගරික ස්ත්‍රීයට සාපේක්ෂව පොදු අවකාශය තුළ ග්‍රාමීය ස්ත්‍රී භූමිකාවේ ස්ථානගත වීම අසමානය. ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය ගෘහස්ථ ජීවිතයට සීමා වීමත්, සාංගමික ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය¹ වනාහි පුරුෂ මූලික ක්‍රියාදාමයක් ලෙස ග්‍රාමීය අවකාශය තුළ අවබෝධයට ලක්වීමත් කාලයත් සමඟ සාමාන්‍යකරණයට ලක් වී ඇත. මේ සාංගමික ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සක්‍රීය පුරවැසියකු ලෙස පොදු කාර්යයන්ට සම්බන්ධ වීමටත්, සාකච්ඡාවන්ට එළඹීමටත්, පොදු තීරණ, වාද විවාද ඉගැනීමටත් අවකාශයක් නිර්මාණය කරයි. නාගරික අවකාශයට සාපේක්ෂව ඉහළ සමාජ ප්‍රාග්ධනයක්² (Social Capital) ග්‍රාමීය ප්‍රජාව සතු වුවත් ග්‍රාමීය අවකාශය තුළ එකී අවකාශය පුරුෂ කේන්ද්‍රීය බලයෙහි වර්ධනය හේතුකරගෙන, එය ස්ත්‍රීන්ට වඩා වැඩි ඉහළ සමාජ දේශපාලන අවකාශයකට පුරුෂයන්ට හුරුපුරුදු වීමේ තත්ත්වය නිර්මාණය කරයි.

ගැඹුරු සිද්ධි අධ්‍යයනයට ලක් කළ අවුරුදු 55ක් වයසැති සෝමා ළමාවියේ සිට මෙම ග්‍රාමයේ ජීවත් වන කාන්තාවකි. ඇය වෘත්තියෙන් පාසල් ගුරුවරියකි. ඇයගේ ප්‍රකාශයෙන් මෙම තත්ත්වය පැහැදිලි කරගත හැකිය.

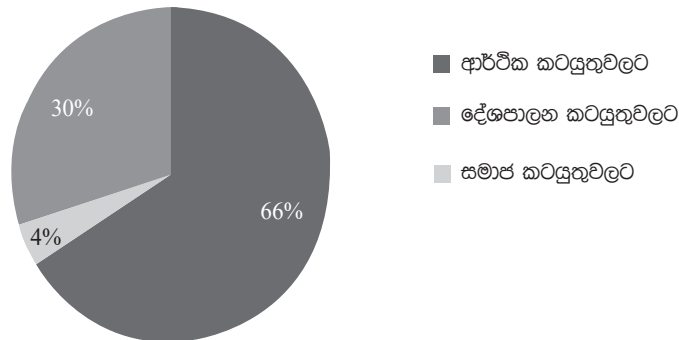
...මම උපන්දා ඉඳලාම මේ ගමේ ජීවත් වන කෙනෙක්. මේ ජීවිත කාලේම මේ ගමෙන් ගැනු කෙනෙක් ඡන්දේ ඉල්ලනවා හෝ නියෝජනයෙකු නැත්තම් දේශපාලඥයෙක් හිටියා කියලා අහලා නෑ. අනෙක් රටවල් එක්ක බලද්දී අපි ඒ පැත්තෙන් සෑහෙන පස්සේ ඉන්නේ. හැබැයි ඒකට ප්‍රධාන හේතුව දේශපාලන දැනුමක් අපේ ගැනු අයට නෑ. හැබැයි ඉස්සර ප්‍රේමදාස මහත්තයාගේ කාලේ මැතිවරණ වේදිකාවල වැඩ කරපු ගැහැනු කීපදෙනෙක් හිටියා. දැන් ඒ අය ජීවතුන් අතර නෑ. දේශපාලනය කරන්න තරම් ගැහැනු අය ඉන්නවා කියලා අපි විශ්වාස කරන්නේ නෑ. නැතත් ගම්වල ඒවා කරන්න බෑ. මිනිස්සු ඒ තරම් දුරට දියුණු වෙලා නෑ. නමුත් දැන් ඉස්සර වගේ නෙමේ ගමේ ගොඩක් ළමයි ඉගෙන ගත්ත අය. අපේ වසමේ බැලුවොත් ගොඩක් විශ්වවිද්‍යාලවල ගිය ළමයි ඉන්නවා...³

1 ඇලෙක්සි ද තොකුවිල්ගේ ඇමරිකාවේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යන කෘතියේ සඳහන් සංකල්පයකි. මනුෂ්‍යයන් නිදහසේ ඇතිකර ගන්නා සමිති සමාගම් (පුරවැසි සංගම්) ප්‍රජා පීඩක පාලන තන්, ියන්ගෙන් ආරක්ෂා කිරීම, නිදහස විනාශ නොවී රැකගැනීමට වැදගත් වේ.
2 පුරවැසියන් ඔවුනොවුන් අතර ඇති කරගන්නා සබන්ධතා ජාලයක්ය. එනම් කුලගත සමිති, මරණාධාර සමිති, සීටිටු සමිති යන ගම්මට්ටමින් තිබෙන සමිති මේ පුරවැසි සබඳතා ජාලයන්ට උදාහරණ වේ.
3 සෝමා, ගැඹුරු සම්මුඛ සාකච්ඡා, 2017

...සමිති සමාගම් වුණත් ගත්තම මරණාධාර සමිතියේ ඉදලා හැම සමිතියේම මූලික වෙන්වේ පිරිමි. මොකද ඔය වැඩ ගැහැනුන්ට කරන්න අමාරුයි. හැම සමිතියකම තීන්දු තීරණ ගන්න එකක් පිරිමි විසින් කරන්නේ..

ග්‍රාමීය සමාජ අවකාශය තුළත් ආදායම් ඉපයීමේ පුරුෂයාගේ සිට ස්ත්‍රීය දක්වා විතැන්ව ඇති පසුබිමකත්, ස්ත්‍රීයට අයත් වන සහ නොවන කාර්යයන් ඇති බවට ග්‍රාමීය සමාජයේ ස්ත්‍රීන් තුළ ඇති අවබෝධය ඉහත ප්‍රකාශයෙන් වඩාත් තහවුරු වේ. මෙය ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවීය ඒකාකෘතීන් (Gender stereotype) පැවැත්ම ග්‍රාමීය අවකාශයේ ඇති බව පැහැදිලි වීමකි. 2018 කාලය දක්වාම ස්ත්‍රී නියෝජනයක් ඇති නොවීමේ පසුබිමක, ඇය ස්ත්‍රීයක වීම නිසාම ඡන්දය ලබා දීමෙන් සිය දේශපාලන සහභාගිත්වය සංකේතවත් කළ යුතු බව ඔවුන්ගේ අදහස වේ. ඒ තුළ ස්ත්‍රීය පෞද්ගලික අවකාශය තුළ කටයුතු කළ යුතු අතර පුරුෂයා පොදු පරිමණිකය තුළ ක්‍රියාත්මක විය යුතුය යන අවිවාදිත සමාජානුයෝජනය ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන් තුළ පවතී. ටින්කර් සහ බ්‍රැම්සන් (1976) ප්‍රකාශ කරන්නේ සංවර්ධනයත් සමඟ බටහිරෙන් සංක්‍රමණය වූ කාන්තාව පිළිබඳ සාම්ප්‍රදායික මිත්‍යාවන් සඳහා උදාහරණ වශයෙන් පුරුෂාධිපත්‍ය දරන කාර්මික නිෂ්පාදනය පිළිබඳ එක්සත් ජනපද ආකෘතිය තුළ සක්‍රීයව සහභාගිවන්නට ඇයට නොහැකිය වැනි අදහස් දක්වනු ලැබේ කාන්තාව ගෘහස්ථ ජීවිතය තුළ හෝ මායිම් වැඩවල (marginal work) සිරකර ඇති බව දැක්වේ. රිසව් (1980) ප්‍රකාශ කරන්නේ 1950 ගණන්වල සිට ලංකාව සිය සංවර්ධනයේදී නූතන කාර්මිකරණය උපයෝගී කරගැනීමත් සමඟ මෙම තත්ත්වය ලංකාව තුළ ඇති වී ඇති බවයි. මාකදුර ග්‍රාමයේදී කර්මාන්තපුරය ඇතිකිරීමත් සමඟ, ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය ආදායම් ඉපයීමට විවෘත වීම වර්ධනය විය. කෙසේවෙතත් තවදුරටත් පොදු අවකාශය මෙන්ම එහි අන්තර්ගත යැයි සලකනු ලබන දේශපාලනික කාර්යයන් මගින් දේශපාලන නියෝජනය බහිෂ්කරණයට ලක් කර ඇත.

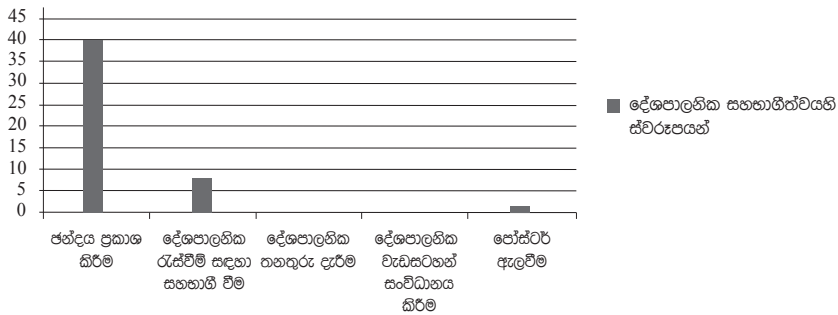
ප්‍රස්තාර අංක 01 ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන්ගේ සහභාගිත්වයේ ස්වරූපය

මූලාශ්‍රය – ක්ෂේත්‍ර දත්ත ඇසුරෙනි.

ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයගේ සක්‍රීය සහභාගිත්වය විමසීමේදී ආදායම් ඉපයීමට තිබෙන සහභාගිත්වයට සාපේක්ෂව ඉතාම අවම ප්‍රතිශතයන් සමාජ, දේශපාලන කාර්යයන් කෙරෙහි සහභාගිත්වය මගින් පැහැදිලි වේ. ස්ත්‍රීය දේශපාලන සහභාගිත්වය පිළිබඳ සවිඥානික නොවීමට ප්‍රබල වශයෙන්ම හේතු වී ඇත්තේ එය ඇයගේ පෞද්ගලික අවකාශයෙන් පරිබාහිර කාරණයක් ලෙස අවබෝධ කරගැනීම බව ක්ෂේත්‍ර දත්ත අනුව වඩාත් හොඳින් අනාවරණය විය. මෙම අවකාශ වර්ගීකරණය දීර්ඝ කාලයක් දක්වා තවමත් අඛණ්ඩව පැවැතීම, සාම්ප්‍රදායික ස්ත්‍රී භූමිකා නඩත්තුව සහ ඡන්ද පදනම තුළ අවකාශ පූරණය යන කරුණු තවදුරටත් ප්‍රබල තත්ත්වයක පවත්වාගෙන යාමට හේතු සාධක වී ඇත.

ප්‍රස්තාර අංක 02 - ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලනික සහභාගිත්වයේ ස්වරූප

මූලාශ්‍රය - ක්ෂේත්‍ර දත්ත ඇසුරෙනි

“දේශපාලන සහභාගිත්වයේ මූලික ක්‍රියාමාර්ග වශයෙන් ඡන්දය භාවිත කිරීම, මැතිවරණ ප්‍රචාරණයට සහභාගි වීම, පක්ෂ දේශපාලනයෙන් බැහැරව ආණ්ඩුවේ තීරණ ගන්නා ආයතනයන්ට බලපෑම් කිරීම හඳුනාගත හැකිය. (මිලර්, 1992:429)” ස්ත්‍රී දේශපාලනික සහභාගිත්වයේ ස්වරූපයන් ක්ෂේත්‍ර දත්ත අනුව හඳුනා ගත්තේ ඉහත පදනම් මත වේ. පෝස්ටර් ඇලවීම දේශපාලනය ලෙස හඳුනා ගත් කාන්තාවන් එයට හේතු ලෙස පැහැදිලි කළ කරුණු අනුග්‍රාහක සේවා සබඳතාව⁴ මත විග්‍රහ කරගත හැකිය. කෙසේ නමුත් ස්ත්‍රීන් බහුතරයකගේ දේශපාලනික අවබෝධය තමන් ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීම ප්‍රමාණවත් බවත්, එසේ ප්‍රකාශ කිරීම අඛණ්ඩ ක්‍රියාත්මක වීම ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයකට අයත් නොවන කාර්යයක් බවත් ය. දේශපාලනික තනතුරු දැරීම හෝ දේශපාලනික වැඩසටහන් සංවිධානය කිරීම හෝ ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයට අයත් දේශපාලනික අවකාශයෙන් බැහැර කරුණු ලෙස සම්මුඛ සාකච්ඡාවන්ට අදහස් දැක්වූ සියලු දෙනාගේ අදහස බවට පත්විය.

දායාසිලී අවුරුදු 56ක ගෘහිණියකි. ඇය සිය දේශපාලනික සහභාගිත්වය පිළිබඳ දැක්වූ පහත සඳහන් අදහසින් බහුතරයක් ගෘහිණියන් වන ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයගේ ස්වභාවයත්, දේශපාලනික නියෝජනය ස්ත්‍රී දේශපාලන සහභාගිත්වයේ අවශ්‍ය දෙයක් යන්න පිළිබඳව නිසි අවබෝධයකින් තොරව ක්‍රියා කරන බවත් වඩාත් හොඳින් අනාවරණය වේ.

.....ගමේ ගැනුන්ට නගරවල ගැනු කරන හැමදේම කරන්න බෑ. අනික ඔය දේශපාලන වැඩ අපිට අයිති දේවල් නෙමේ. පිරිමි ඉන්නේ ඒවාට. එයාලට තමා ඒවා හරියන්නේ ඒකට පෞර්ෂය තියෙන්නේ. අනික ඕවා මහ කරදර වැඩ. ගැනු ගෙවල්වල වැඩ කරගෙන ඉදියම ඇති. මම හැබැයි දේශපාලන වැඩකට කියලා කරන්නේ ඡන්දේ දෙන එකයි. අපේ මනුස්සයා වැඩ කරන මහත්තයා ඡන්ද ඉල්ලපු වේලාවේ ගමේ පෝස්ටර් ගහන වැඩේට මනුස්සයා එක්ක ගියා එව්වයි. ඒක උණත් කළේ නොකර බැරි හින්දා. අපිට කරන දේවලට කළගුණ සලකන්න හින්දා...⁵

“ස්ත්‍රීවාදී දේශපාලන ව්‍යාපාර දෙස විමසා බැලීමේදී රැඩිකල් ස්ත්‍රීවාදීන් විසින් තර්ක කරනු ලබන්නේ පිතෘමූලික සමාජයේ පවුල, අධ්‍යාපන, ආගමික, සංස්කෘතික, දේශපාලන, පරිපාලන, ආර්ථික ආදී සෑම ආයතනයකම මූලිකත්වය දරන්නේ පුරුෂයන් බවත්, එම ආයතනවල න්‍යායපත්‍ර

4 ස්කොට් දක්වන පරිදි අනුග්‍රාහක සේවාදායක සබඳතාව යනු ඉහළ සමාජ ආර්ථික තත්ත්වයක් ඇති පුද්ගලයකු (අනුග්‍රාහකයෙකු) හා පහළ තත්ත්වයක් ඇති (සේවාදායකයකු) පුද්ගලයෙකු අතර පවතින දැඩි උපයෝගී මිත්‍රත්වය මගින් ඇති කර ගනු ලබන හුවමාරු සබඳතාව වේ. (මුණසිංහ, 2011 :98)

5 දායාසිලී සමග ගැඹුරු සම්මුඛ සාකච්ඡා, 2018.10.09

සැකසෙන්නේ ද ඒවා ක්‍රියාත්මක වන්නේ ද පුරුෂයන් අතින් බවත් දක්වමිනි. (ලියනගේ සහ වලාකකුළුගේ, 2006 / 55). සාම්ප්‍රදායික රාමුගත කිරීමේ සමාජානුයෝජනය ග්‍රාමීය සමාජ ව්‍යුහය තුළ ගැඹුරට මුල්බැස පැවැතීම ස්ත්‍රී දේශපාලනය සවිබල ගැන්වීමට පවතින ප්‍රධාන අභියෝගයක් වේ. ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවීය භූමිකා (Gender Role) පිළිබඳ ක්‍රියාවලිය පරිවර්තනය කිරීමේ වැඩපිළිවෙළක් ග්‍රාමීය සමාජ අවකාශයට අවශ්‍ය වන්නේ එබැවිනි.

2. දේශපාලනික අපේක්ෂකත්වය උදෙසා දේශපාලන ප්‍රතිරූපය සහ සමාජ ප්‍රතිරූපය අවශ්‍ය බව පිළිබඳ ග්‍රාමීය ස්ත්‍රී ආකල්පය

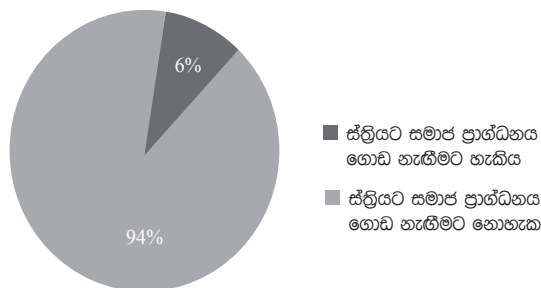
ඡන්දදායකයකු වශයෙන් සිය ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීමට අවශ්‍ය වන සුදුසුකම්වලට සාපේක්ෂව වඩා වැඩි සුදුසුකම් ප්‍රමාණයක් දේශපාලනික නියෝජිතවරයකට අවශ්‍ය වන බවත් එය සැපිරීමට ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයට ඇති ශක්‍යතාව වනාහි ඉතාම සංකීර්ණ වුවත් බවත් ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයගේ විශ්වාසයයි. දේශපාලනිකරණ ක්‍රියාවලියට අත්කරගත වීමට ප්‍රබල වශයෙන් සමාජ දේශපාලන ප්‍රතිරූපය අවශ්‍ය ය යන්න ඒ අතරින් බහුතර ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය වෙතින් ප්‍රකාශ විය. දේශපාලන ප්‍රතිරූපය යනු අපේක්ෂකයා පිළිබඳ ඡන්දදායකයාගේ විෂයානුබද්ධ සහ මනෝමූල තක්සේරුවකි (හඳුරාගම, 2013/180). දේශපාලනික අපේක්ෂකයකු වීමට අවශ්‍ය පෞරුෂත්ව පෙනුම, පරිණතභාවය ස්ත්‍රීය සතු ලක්ෂණයක් නොවන බව ඔවුහු විශ්වාස කරති.

ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයගේ දේශපාලනික සහභාගිත්ව ක්‍රියාදාමය මඟින් නියෝජන දේශපාලනය බහිෂ්කරණයට බලපෑ ප්‍රමුඛ සංකල්පයක් වන රාජකීය පාලන පෞරුෂත්ව විශ්වාසය⁶ හඳුනා ගැනීමට හැකිය. එනම් දේශපාලනය තුළ අවස්ථාව ඇත්තේ එවැනි අයකුට යැයි ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන් තුළ අදහසක් පැවතීම යි. පුරුෂයකු වීමත්, අතීත රජ පාලකයකු පරිදි පෞරුෂත්වය තිබීමත් යන කරුණු දේශපාලන නියෝජනයේ අත්‍යවශ්‍ය කරුණු ලෙස ඔවුන් විශ්වාස කරන බව පර්යේෂණ දත්ත මඟින් අනාවරණය විය.

රේකා අවුරුදු 35ක් වයසැති ඇගලුම් කර්මාන්තශාලාවක සේවය කරන තිදරු මවකි. ඉහත සාකච්ඡාව වඩාත් හොඳින් ඇයගේ ප්‍රකාශය මඟින් අනාවරණය වේ.

.....පාලනය කරන්න හොඳ පිරිමි අයනේ. මොකද රජකලේ පාලනය කරපු අයගෙන් වැඩිපුරම හිටියෙ රජවරු. අනික පිරිමින්ට ස්වභාවයෙන්ම ඒ හැකියාව තියෙනවානේ. මගේ අදහස ගමේ ගැනුන්ට දේශපාලනය ඕනි නෑ. එක ඕනි පිරිමින්ට...⁷

ප්‍රස්තාර අංක 03 - දේශපාලන සහ සමාජ ප්‍රතිරූපය ගොඩනැගීමට ස්ත්‍රීයට ඇති ශක්‍යතාව

මූලාශ්‍රය - ක්ෂේත්‍ර දත්ත

5 අතීත රජවරුන් පරිදි පාලනයක් කළ යුතු බවත්, එම රාජකීයත්වය පෙනුම හැසිරීම පුරුෂයාට ආවේණික ගතිලක්ෂණයක් බවත් යන්න පිළිබඳ අදහස

6 රේකා සමග ගැඹුරු සම්මුඛ සාකච්ඡාව 2017.10.07

දේශපාලනික ක්‍රියාදාමය යන්න ග්‍රාමීය ප්‍රභූන් සතුව පවත්නා දෙයක් යන්න පිළිබඳ සාකච්ඡාව ඇති වූයේ ද මෙම සමාජ ප්‍රතිරූපය පිළිබඳ විග්‍රහය මඟින් වේ. එනම්, සාම්ප්‍රදායික ප්‍රභූත්වයට පදනම සපයන්නේ මේ ග්‍රාමීය අවකාශය හරහාය. පොදු සමාජයෙන් වෙන් වූ වරප්‍රසාදලත් කුඩා සමාජ පන්තියක් ප්‍රභූ පන්තියට “දේශපාලනය, පරම්පරාව, අධ්‍යාපනය නිසා විශේෂ සමාජ තත්ත්වයක් භුක්ති විදීමට අවකාශය ලැබේ. දේශපාලනය බොහෝවිට ප්‍රභූ සාධකය මත පදනම් වේ.” (කීර්ති, 2008:18).

කේෂ්ත්‍ර දත්ත තුළදී සමාජ ප්‍රතිරූපය ගොඩ නැඟීමට ඇති හැකියාව පිළිබඳව ස්ත්‍රීන් තිදෙනෙකු හැරුණු විට සියලුම ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන්ගේ විශ්වාසය වූයේ එය පහසුවෙන්ම පුරුෂයාට ගොඩනැඟීමට හැකි දෙයක් බව යන්නයි.

3. සමාජ ප්‍රාග්ධන විෂමතාවෙහි බලපෑම

ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයගේ දේශපාලනික නියෝජනය බහිෂ්කරණයට හේතු සාධක වන තවත් ප්‍රමුඛ කරුණක් නම් සමාජ ප්‍රාග්ධනයහි බලපෑම වේ. සමාජ ප්‍රාග්ධනය දේශපාලනයට අවශ්‍ය දෙයක් ලෙස ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීන් අවබෝධ කරගෙන තිබේ. එය ඔවුන්ට සාපේක්ෂව පුරුෂ පාර්ශ්වය සතු වන බවත් ඔවුන්ගේ අදහස් මඟින් පැහැදිලි විය. රොබට් පට්නම් (Robert Putnam) දක්වන පරිදි සමාජ ප්‍රාග්ධනය යනු පුද්ගලයන් අතර ඇති වන සම්බන්ධතා ජාලයක්, ප්‍රතිමානයන් හා අන්‍යෝන්‍ය විශ්වාසවන්තභාවය ත් වේ. සහයෝගීතාවේ පදනම විශ්වාසවන්තභාවය වේ. එමෙන්ම විශ්වාසයේ පදනම එකිනෙකා අතර ක්‍රියාත්මක වන ප්‍රතිමානයන් වන බවට පට්නම් තර්ක කරයි. තවදුරටත් ඔහු ප්‍රකාශ කරන්නේ පුරවැසියන් අතර ඇති සංවිධාන සහ එම සංවිධාන නිසා ඔවුන් අතර ඇතිවන විශ්වාසය සහ සම්බන්ධතා ජාලය පදනම් කරගෙන සමාජයේ පුරවැසියන් අතර සාධනීය සම්බන්ධතා ඇතිවන වන බවයි. සමාජ ප්‍රාග්ධනය ඇති වන්නේ පුද්ගලයන් අතර ඇති කරගන්නා සාංගමික ජීවිතය තුළය (Robert, 1995; 34). මෙම ප්‍රාග්ධනය පියරේ බොර්දියු දක්වනුයේ, පොදු හැඳින්වීමක් සහ පොදු පිළිගැනීමක් සහිත වැඩි හෝ අඩු හෝ සංස්ථාගත සම්බන්ධතාවන්ගෙන් යුතු කල්පවත්නා වූ ජාලයක් මඟින් පුද්ගලයකුට හෝ පොදුවේ කණ්ඩායමකට හෝ හිමි වන සත්‍ය හෝ ලැබිය යුතු හෝ සම්පත්වල එකතුවක් ලෙසය. (අමරසේකර, 2011)

ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය ඡන්දය දීමට පමණක් සීමා වීමට මූලික හේතු සාධකයක් ලෙස මෙම මූල්‍ය ප්‍රාග්ධන හැකියාව පෙන්වා දිය හැකිය. එනම්, සන්නිවේදන ප්‍රචාරණ කටයුතු, දේශපාලනික අනුග්‍රාහකත්වය වැනි කරුණු ගොඩ නගා ගැනීමට ප්‍රමාණවත් මූල්‍යමය හැකියාව ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය සතු නොවීම එයට හේතු වන බව කේෂ්ත්‍ර දත්ත මඟින් අනාවරණය විය. රෝසි අවුරුදු 28ක් වයසැති තරුණ කාන්තාවකි. ඇය කොහුමෝලක සේවය කරන එක් දරු මවකි. ඇයගේ ප්‍රකාශයෙන් මෙම තත්ත්වය වඩාත් හොඳින් අවබෝධ වේ.

අපිට කොහෙද දේශපාලනය කරන්න සල්ලි. අපි ගම්වල සාමාන්‍ය ගැනු. අපිට නගරවල ගැනුන්ට තරම්වත් සල්ලි නෑ. අනික බලයට එන අය බලේ ඉන්න කරන දේවල් කරන්නත් සල්ලි ඕනා. දේශපාලන දැනුමක් තිබ්බත් නැතත් එකම දේ ගැනුන්ට ඡන්දේ ඉල්ලන්න බෑ. සල්ලි ප්‍රශ්න. හැබැයි පිරිමින්ට සල්ලි හම්බකරන්න ක්‍රම ඕනි තරම් තියෙනවා. ඒ නිසා ගැටලුවක් නෑ...⁸

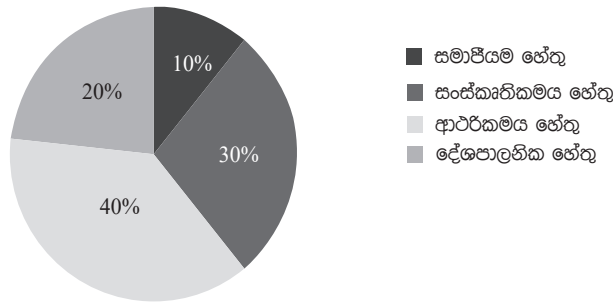
වැඩි ඡන්ද පදනම සතුවන පුද්ගලයා ග්‍රාමීය දේශපාලනය තුළ දේශපාලනික නියෝජන ක්‍රියාදාමයට සුදුසු වීම නිසා පිරිස් රැස් කළ හැකි පුද්ගලයා හෝ බලය සහිත පුද්ගලයා හෝ දේශපාලනික ජීවිතයක් හිමි පුද්ගලයා බවට පත් වීම නොවැළැක්විය හැකි වී තිබේ.

8. රෝසි, ගැඹුරු සම්මුඛ සාකච්ඡා, 2017.10.7

4. පරිසරාත්මක සාධකයන්ගේ (සමාජ පරිසරය, මනෝවිද්‍යාත්මක පරිසරය, දේශපාලන පරිසරාත්මක සාධක) බලපෑම

ආර්යදාස (2004) දක්වා ඇති ආකාරයට දේශපාලන ක්‍රමයක් තුළ ජීවත්වන පුරවැසි සාමාජිකයන්ගේ දේශපාලන සහභාගිත්වය තීරණය වන සාධක 03ක් ඇත. එනම්, සමාජ පාරිසරික සාධක, මනෝවිද්‍යාත්මක පරිසරය, දේශපාලන පරිසරාත්මක සාධක වශයෙනි. මෙම සාධක ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයගේ දේශපාලනික සහභාගිත්වය තීරණ කිරීමට බලපාන ආකාරය පිළිබඳව ද වෙන් වෙන් වශයෙන් සාකච්ඡාවට ලක් කිරීමට හැකිය. මෙහිදී මූලික වශයෙන්ම පිතෘමූලික ව්‍යුහය සහ සංස්කෘතික සාධකත්, ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවීය භූමිකාවනුත් ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයගේ දේශපාලනික ක්‍රියාකාරිත්වයට ප්‍රබලවම බලපාන කරුණු සාධක වේ.

ප්‍රස්ථාර අංක 04 - ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයට දේශපාලනය නියෝජනය සුදුසු නොවීමට හේතු

මූලාශ්‍රය - ක්ෂේත්‍ර දත්ත

සුමනා අවුරුදු 47ක් වයසැති සිව්දරු මවකි. ඇයත් ඇයගේ ස්වාමිපුරුෂයාත් කෘෂිකර්මාන්තයේ යෙදෙන්නෝ ය. ඇයගේ ප්‍රකාශය මඟින් ඉහත කරුණු වඩාත් හොඳින් අනාවරණ කර ගත හැකිය.

...අපිට ගැනු වීම නිසා අයිති වැඩ කොටසක් වගේම පිරිමින්ට අයිති වැඩ කොටසක් තියෙනවා. මම නම් හිතන්නේ ඒවා පටලව ගත්තාම ප්‍රශ්න ඇතිවෙන්නේ. දේශපාලනය වුණත් ගමක ගැහැනියෙක්ට අයිති දෙයක් නෙමේ. ඡන්දය ප්‍රකාශ කරලා පාඩුවේ හිටියම ඇති. මට නම් අපේ තාත්තා ඉන්න කාලේ ඉඳලා කිව්ව දෙයක් තමා ගැහැනු ගැනුන්ගේ වැඩ ඉගෙන ගත්තම ජීවත් වෙන්න පහසුයි කියලා. මම මගේ ළමයින්ට කියන්නෙත් ඒක. අපිට දේශපාලනය අවශ්‍ය නෑ...⁹

“දියණියක, සොහොයුරියක, බිරිඳක, මවක, ලෙස සමාජය පිළිගත් කාර්යයන් ඉටු නොකර, වගකීම් පැහැර හරින්නියක ලෙස ද සමාජය බලයි. මෙම සමාජ සම්මතයන් සහ පිළිගැනීම් නිසා තමන්ට ඒ පිළිබඳව කොතරම් වුවමනාවක්, කැමැත්තක් තිබුණත් බොහෝ ස්ත්‍රීන් දේශපාලනය වැනි පොදු කාර්යයක නිරත වීමට අකැමැත්තක් දක්වයි.” (මඩිහපොළ, 2004 : 80). ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය ග්‍රාමීය සන්දර්භය තුළට තවදුරටත් සීමා කිරීමට ග්‍රාමීය සමාජ ක්‍රමය තුළ වර්ධිත ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවීය සබඳතා (Gender Relations) හේතු සාධක වී ඇති බව ඇයගේ ප්‍රකාශයත් සමඟ වඩාත් හොඳින් අවබෝධ වේ. එමෙන්ම තවදුරටත් ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය පුරුෂාධිපත්‍යයහි දිගුවක් පමණි.

9. සුමනා, සම්මුඛ සාකච්ඡා, 2017

2018න් පසුකාලීනව කෝටා ක්‍රමය පිළිබඳ සාකච්ඡාව පැමිණිය ද ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයන්ගේ නියෝජනයේ ස්වරූපය වර්ධනය නොවීම තවදුරටත් සමාජ ව්‍යුහයන් තුළ ක්‍රියාත්මකව පවත්නා ස්ත්‍රී පුරුෂ බලසබඳතාවන් ඔස්සේ විග්‍රහ කරගත යුතුය. "...සාම්ප්‍රදායික රාමුව තුළ කාන්තාවන්ට දේශපාලන හෝ වෙනත් පොදු කටයුතුවලට සහභාගිවීමට ඇති ඉඩකඩ අඩුය. මෙම පරිසරය විසින් කාන්තාව දෙවැනි ගණයේ පුරවැසියකු බවට පත් කරනු ලැබ තිබේ. (ලියනගේ, 2000:153)"

සමාලෝචනය

සාම්ප්‍රදායික ස්ත්‍රීත්ව (Feminine) ලක්ෂණ සහ පුරුෂ ලක්ෂණ (Masculine), ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවයෙහි බලපෑම, පෞද්ගලික අවකාශ (Private sphere) සහ පොදු අවකාශ (Public sphere) විභේදනයෙහි බලපෑම, සමාජ ප්‍රාග්ධනය සහ සමාජ ප්‍රතිරූපය, සමාජානුයෝජනය සහ පරිසරාත්මක සාධක, එනම් සමාජ පරිසරය, මනෝවිද්‍යාත්මක පරිසරය, දේශපාලන පරිසරාත්මක සාධකයන්ගේ බලපෑම ඔවුන් මෙම තත්ත්වය කෙරෙහි එක්තරා ආකාරයක නැඹුරුවක් නිර්මාණය කිරීමට හේතු වී ඇති බව පර්යේෂණය මගින් පැහැදිලි විය. එමෙන්ම ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයන්ගේ සක්‍රීය දේශපාලනික සහභාගිත්වය වනාහි දේශපාලනික නියෝජන ක්‍රියාදාමයෙන් බහිෂ්කරණය වූ ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීමට පමණක් සීමා වූ කරුණක් බවට පර්යේෂණය මගින් වඩාත් පැහැදිලි විය. එමෙන්ම ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය දේශපාලනය යන්න පොදු අවකාශය තුළ පවතින බවත් ස්ත්‍රීය අයත් යැයි සැලකෙන පෞද්ගලික අවකාශයේ එය බැහැරව පවතින කරුණක් බවත් යන පූර්ණ විශ්වාසයේ මුල්බැස සිටීම දක්නට හැකිය.

තව ද ස්ත්‍රීයට දේශපාලනික නියෝජනයකු බවට පත්වීමට ප්‍රමාණවත් සමාජ දේශපාලනික පෞරුෂත්වයක් නැති බවත් එකී පාලන ලක්ෂණ ස්වභාවයෙන්ම පුරුෂයා සතුවන බවත් ග්‍රාමීය ස්ත්‍රී අදහස වේ. තවමත් දුෂ්කර ග්‍රාමීය සමාජයන් තුළ රාජකීය පාලන පෞරුෂත්ව වැනි සංකල්පයන් කෙරෙහි වන විශ්වාසය අවසන් කිරීමට ගෝලීකරණය හරහාවත් නොහැකි වී තිබේ. ගෝලීයකරණයත් සමඟ ලංකාව තුළ විවෘත වූ පරිසර අවකාශය තවමත් ග්‍රාමීය අවකාශය පුළුල් කිරීමට අසමත්ව ඇත්තේ මෙවැනි පසුබිමකය.

සමාජ ප්‍රතිරූපය, සමාජ ප්‍රභූත්වය යන සංකල්ප ග්‍රාමීය සමාජ ක්‍රමය තුළ ප්‍රබල මට්ටමක පැවැතීම නිසා ද මෙම ග්‍රාමීය ස්ත්‍රී දේශපාලනික අවකාශයට ඇති ඉඩ ප්‍රස්තාව ඇහිරීමට ලක්ව ඇති බව පැහැදිලිය. එමෙන්ම ග්‍රාමීය දේශපාලනික නියෝජනයට බලපාන තවත් ප්‍රධාන සාධක ද්විත්වයක් නම් සමාජ ප්‍රාග්ධනය, මූල්‍ය ප්‍රාග්ධනය යන කරුණු වේ. ඒ ද්විත්වය සම්බන්ධයෙන් ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයට ඇති ශක්‍යතාව පුරුෂයාගේ ශක්‍යතාව ඉක්මවා නොයෑම මෙම තත්ත්වයෙහි දීර්ඝකාලීන පැවැතීමට හේතු සාධක වී ඇති බව පැහැදිලිය. එමෙන්ම සාම්ප්‍රදායික ග්‍රාමීය බලපෑම යටතේ පිතෘමූලික ව්‍යුහය සහ සංස්කෘතික සාධකත්, ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවීය භූමිකාත් ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයන්ගේ දේශපාලනික ක්‍රියාකාරිත්වයට ප්‍රබලවම බලපාන කරුණු සාධක වේ. තව ද ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීය සවිබල ගැන්වීම සඳහා ක්ෂුද්‍ර මට්ටමේ සිට සාර්ව මට්ටම (Bottom to Top) දක්වා ගලාගෙන යා යුතු වැඩපිළිවෙළක අවශ්‍යතාව තවමත් ග්‍රාමීය කේෂ්ත්‍රයේ පවතී.

සමස්තයක් ලෙස ගත් කල ක්ෂේත්‍ර අධ්‍යයනය මගින් අනාවරණ වූ ඉහත කරුණු සියල්ලටම හේතු සාධක වූ ග්‍රාමීය ස්ත්‍රීයන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය, දේශපාලන සහභාගිත්වය මගින් බහිෂ්කරණයට ලක් කර ඇත.

ආශ්‍රිත මූලාශ්‍ර

- අල්විස්, එම්., ජයවර්ධන, කේ. (2001). ශ්‍රී ලංකාවේ ස්ත්‍රීන් ඡන්ද බලයට කළ සටන, කොළඹ 05: සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය
- ආරියරත්න, ආර්. (2006). කාන්තාව සහ නීතිය, පන්තිපිටිය : ස්ටැම්පර්ඩ් ලේක් පුද්ගලික සමාගම
- ආරියදාස, කේ. (2004). දේශපාලන විද්‍යාවේ න්‍යාය සංකල්ප මතවාද: කර්තෘ ප්‍රකාශනයකි
- ආරියදාස, කේ. (2008). දේශපාලන විද්‍යා විශ්ලේෂණය විස්තරාත්මක ශබ්දකෝෂය, ඇරැච්චල : ඔලන්දා ප්‍රකාශකයෝ
- උයන්ගොඩ, ජේ. (2010). සමාජය මානවීය විද්‍යා පර්යේෂණ, කොළඹ 05: සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.
- (2011). සමාජීය විද්‍යා පර්යේෂණ යෝජනාවලියක් ලිවීම, කොළඹ 05: සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.
- ____, 2011, ඔක්කොම රජවරු ඔක්කොම වැසියෝ, කොළඹ 05: සමාජ විද්‍යාඥයන්ගේ සංගමය.
- විජේසූරිය, එස්. (2017). පුරවැසි දේශපාලනය, පුවි බොරැල්ල : විජේසූරිය ග්‍රන්ථ කේන්ද්‍රය
- කරුණාරත්න, ඩී. (2014). ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ සහභාගිත්ව සංවර්ධනය, කොළඹ 10: ප්‍රින්ට් සහ ප්‍රින්ට් ග්‍රැපික්ස් ප්‍රයිවට් ලිමිටඩ්.
- කාන්තා ප්‍රඥප්තිය, කොළඹ 05 : ශ්‍රී ලංකා කාන්තා කමිටුව
- මඩහපොළ, ටී. (2004). ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන ආයතන තුළ කාන්තා නියෝජනය, රාජගිරිය : ප්‍රජාතන්ත්‍රීය අයිතිවාසිකම් රැකීමේ ව්‍යාපාරය
- මනුරත්න, එම්. ජී. (2004). ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය සහ පවුල, වරකාපොළ: ආර්ය ප්‍රකාශකයෝ
- ලියනගේ, කේ. (2011). ශ්‍රී ලංකා ස්ත්‍රීන්ගේ දේශපාලන නියෝජනය, පේරාදෙණිය : සාමය සහ යහපාලනය සඳහා වූ කාන්තාවෝ.
- ලියනගේ, කේ. සහ වලාකුළුගේ, එස්. (2006). ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය සහ ස්ත්‍රීවාදය, ෆෙඩ්‍රල් ඊබ්ට් පදනම.
- Gomez, M. & Gomez, S. (2001). *Gender and Politics in Sri Lanka: Pefering Women*, Colombo 05: Canadian International Development Agency.
- Jayawardhana, K. (1986). *Feminism and Nationalism in the third world*, Colombo 05: Social scientist Association.
- Leitan, T. (1979). *Local government and Decentralized administration in Sri Lanka*, Lake House

- Nelson, B. & Chowdhury, N. (1994). *Women and Politics Worldwide*, London: Yale University Press
- Ramirez, F. (1997). *The changing logic of Political Citizenship: cross-national acquisition of women's suffrage rights 1890 to 1990*, *American Sociological Review*, 62 (5), 735,745

கோபுர 04
கூதிக கூகூ துதிகதிக

பகுதி 04
தேசிய மொழிக் கோள்கை

Part 04
National Language Policy

Language Policy and Parliamentary Communication

Prof. Ranjan Hettiarachchi
Senior Lecturer
Department of Mass Media
Sri Palee Campus, University of Colombo

ranck2002@gmail.com

Abstract

This article is a conceptual examination of language policy and the parliamentary communication. The historical development of indigenization language notions, as well as subsequent language policy development based on those principles, continues to affect communication policy within countries. The article examines the countries' accessible language policies and how cultural, social, and historical factors have influenced the implementation of such policies in their various countries. It was clear that numerous ethnic issues have arisen as a result of language policy decisions. The descriptive analysis revealed a strong link between a country's language policies and the communication policies of its many institutions. When it comes to language, Parliament, as one of the country's social intuitions, has taken a similar approach. The goal of the country's parliament is to ensure that its members, who are both agents and clients of parliamentary speech, live in harmony. Communication is crucial in both representational and participatory democracy. National communication structures that connect institutions with citizens are one of a country's democratic strengths. The article stated that the Parliament places a high priority on improving communication on national issues so that citizens can exercise their right to participate in the country's democratic life, in which decisions are made as openly as possible and as close to citizens as possible, while adhering to the principles of pluralism, participation, openness, and transparency. Finally, more research of the parliamentary communication is recommended. Finally, Further research is recommended to undertake on the parliamentary communication and language policy in the Sri Lankan context.

Keyword: language policy, communication policy, parliamentary communication

Introduction

This article explores the relationships between language, language policy and parliamentary communication. Many researchers around the world are passionate about language, language policy, and linguistics communication in parliament. Many academics believe that monolingual countries achieve success, while others believe that only the multilingual countries can achieve both peaceful environment and the success. Cultures and societies will be seen as both constitutive and reflective of language. Language will be viewed as constitutive of, as well as reflective of, cultures and societies. The culture did not reside in language (more about this below), that is, in the code or the grammar of the language, but somewhere in the consciousness (or memory, or shared knowledge, or imagination) of linguistic. Multilingual communication opportunities are encouraged in every aspect of societal life as it leads to cohesiveness and harmony in the society. Parliament is a country's legislative power in which lawmakers from

all communities in the country debate issues concerning citizens. It is chosen by the people for the people's people. Parliament represents all communities in the county and serves the entire people. The linguistic policy of a country can makes people feel more connected and united. A country's language policy fosters a sense of belonging and unity among its citizens. Many academics agree that language policies aid in the development of strong relationships between populations residing in a territory. This study argues that a country's linguistic policy influences parliamentary communication and the way in which parliamentary relationships are maintained.

Research Problem

Does Language policy of a country affect the parliamentary communication?

Aim of the Study

To study the language policy

To study the different language policies of countries

To study communication policy of the parliament

To study the relation between language policy, communication policy and parliamentary communication

Research methodology

This is a conceptual article on Language Policy and Parliamentary Communication, in which descriptive integration of concepts is offered utilizing the available literature. In order to integrate existing knowledge of the topic, articles, books, journals, and online sites on the subject were consulted, and an interpretation was offered to explain the notions. Views, opinions, and theoretical underpinnings on the topic's essential notions were critically provided in order to examine language policy and communication, as well as their relationship and effectiveness in parliamentary communication.

Discussion

Policy

The English term 'Policy' has no equivalent in most other European languages. They understand the terms 'language policy' and 'language politics similar. In English, the term 'policy' has no single meaning, as the nature of the practices that it is meant to signify differs from one sociocultural context to another. Policy is neither an ideologically free concept nor an ideologically neutral social practice

In English, 'policy' often suggests planned course of action, deliberate strategy, principled approach However, it may also refer to norms and social practices, incidental

decisions made by authorities in the form of pronouncements, governmental rulings, state and/or supra-state regulations higher or lower-level laws. When there is no articulated policy on particular language matters, there is implicit or explicit recognition that the way things work with language is policy. Policy may be based on precedent rather than statute. Social action or practices regarding language use issues may derive from (and/or be consistent with) a country's constitution, laws and other 'legal' documents.

Language Policy

Language Policy is defined as the sum totality of ideas, values, beliefs, attitudes, prejudices, myths, religious strictures, and all the other cultural "baggage" that speakers bring to their dealings with language from their culture. "Language policy" denotes the authoritative allocation of resources to language in general and to the written/printed language in particular. Every natural language is traditionally associated with a community of users. The decisions of that community's language authorities concerning proposed changes or improvements in the community's language (including decisions not to change or improve) are arrived at and implemented in accord with the community's norms governing the "culture of authoritative decision-making". To design deliberate Language Policy means to regulate which language, languages or language varieties are used, where and when.

Traditional research (called the "neoclassical approach" by Tollefson, 1991) is characterized by the assumption that language policies are usually adopted to solve problems of communication in multilingual settings and to increase social and economic opportunities for linguistic minorities (e.g., Eastman, 1983). Traditional research first emerged in the 1960s and 1970s in order to aid programs of "modernization" in "developing" countries. This early work in language policy was seen as having practical value for newly independent, multilingual and multiethnic states facing the problems of national unity and socioeconomic development. Language policies were seen to be effective for integrating linguistic minorities into mainstream socioeconomic systems, hence the traditional approach was expanded to developed countries. In contrast to this hopeful traditional study, a critical perspective recognizes that policies frequently create and maintain various forms of social inequality, and that policymakers frequently favor the interests of powerful social groups.

Many governments have language policies that encourage or prohibit the use of a specific language or group of languages. Although countries have traditionally utilized language policies to promote one official language over others, many countries today have rules in place. created to help preserve and promote endangered regional and ethnic languages. Many scientists, artists, writers, politicians, and leaders of linguistic communities are concerned about the preservation of cultural and linguistic diversity in today's globe.

Approximately half of the world's 6000 languages are thought to be in danger of extinction in the twenty-first century. The size of the native speaking population, its use in

formal communication, geographical dispersion, and the socioeconomic weight of its speakers are all elements that influence the existence and use of any given human language. Some of these variables can be mitigated or exacerbated by national language regulations. The establishment of public policies relating to the status and use of languages by persons under the state's jurisdiction is known as language policy. When political actors consider that something essential is at stake in terms of the status and/or use of languages in their society, and that these stakes necessitate state intervention, language policy rises to the top of the political agenda. At the heart of language politics is a sort of identity politics, in which language policy partisans struggle to influence public conceptions of the "we" that makes up the relevant political group, and to have their goals reflected in the state's language policy.

The term "political language" refers to the political (and often social) ramifications of linguistic distinctions between people, as well as the political implications of how a language is spoken and what words are employed. Some examples are: Recognition of a language as an official language (or not). In general, this means that all government papers affecting a country or territory are issued in 'official' languages only, not in non-official languages. Evidence in a court of law is often expected to be presented solely in official languages. Language politics is a term used to describe the political ramifications of policies that favor one group of speakers over another in countries where more than one main language is spoken. Belgium is an example of a country with this type of language policy. France did not need an explicit language policy to make people understand that certain restrictions applied – the existence of a myth, deeply embedded in French linguistic culture, took care of that. The power of French language policy “rests in what people imagine it to consist of, rather than on actual statutes or rigid codes. In other words, it is not as explicit as the French believe it to be, but it is every bit as restricted as they believe it to be, for as long as they believe it to be” (Schiffman, 1996, p. 123). In Anglo-Saxon law, for example, what is not expressly forbidden is authorized. However, in some legal traditions (like the French), what is not expressly permitted is forbidden, hence not making French official and other variants unofficial is plain harmful in such legal traditions. What this tradition overlooks, however, is that even if there is no common-law tradition, implicit assumptions can be just as influential (in terms of language policy, for example) as explicit formulations.

The Indian Constitution of 1950 mandated a switch from English to Hindi, but only after a 15-year period of adaptation to ensure a smooth transition. Little had been done to make this shift, but in early 1965, supporters of Hindi declared that the moment had come for English to relinquish its position. Speakers of other Indian languages reacted with outrage and, in some cases, violence. The Tamils, in particular, who had spent at least half a century working to resuscitate the Tamil language, "purify" it of the foreign influences (Sanskrit and Hindi) that had "corrupted" it, were adamant in their determination to resist. Violent resistance occurred, with many lives lost; some Tamils set themselves on fire, while others took poison, reluctant than submit to this "abomination" (Ramaswamy, 1997).

In June, the Official Language Act of 1956 was approved in Sri Lanka, making Sinhala the "one official language of Ceylon." The bill's approval represented a watershed moment in Sri Lankan ethnic relations. Colvin de Silva of the Lanka Sama Samaja Party (LSSP, or Lanka Equal Society Party) remarked in a parliamentary debate that the act's passing indicated that "two ripped little bleeding states may possibly sprout out of one little state" unless the government reversed course. Pieter Keuneman of the Communist Party said that while the Sinhala-Only Act had already caused communal rioting, it will be several times worse in ten years. Sri Lanka's ethnic conflict was fueled by the Sinhala-Only Movement and the Sinhala-Only Act.

Another example of language policy is the situation in schools in czarist-occupied Poland, Marie Skłodowska Curie's birthplace. Her narrative explains how schools in Poland taught in secret in Polish before 1918, but switched to Russian when Russian inspectors came to investigate. Marie Skłodowska was frequently called upon to recite the lesson in Russian as a gifted student. The inspectors withdrew, delighted with what they saw, and Polish training continued. This appeared to be a clandestine program, one that succeeded in preserving the Polish language alive for a century, until the country gained independence after World War I. The Russian inspectors could only trust what they saw, thus they were oblivious of a clandestine policy that was more reflective of actual practice than they could comprehend. The inclination to show one face to the world while concealing other linguistic activity turned out to be a trait of language policy not only in czarist Russia and its dominions, but also in post-czarist Soviet Russia.

"Linguistic variety is not an issue until it is used as an excuse for prejudice," Einar Haugen argues eloquently in his book "The Curse of Babel" (Haugen, 1973, p. 40). Twenty years later, Dell Hymes emphasized the difference between real and potential linguistic equality, claiming that while all languages are potentially equal, they are not truly equal for social reasons (1992, pp. 31–57). Language is used to define and inhabit one's own identity as well as to evaluate and assign identities to others. Disparities in identities (whether acquired or ascribed) frequently lead to conflicts in which language plays an important role. The majority of individuals are multilingual – and multicultural – to varied degrees because the world has between 6,000 and 8,000 oral languages and only about 200 states. Most (but not all) states have only one "national" language (official or not), which means that people who know the national language(s) are more well-known and have a higher socioeconomic status than those who don't. Individuals or groups denied access to the national language, especially the standard "prestige" written variety, or who are expected to assimilate into the dominant language and abandon their mother tongue (and cultural identities) without a realistic expectation of access to the political economy and its benefits are at risk of conflict. Supporters of national language monolingualism will claim that all citizens and immigrants must shed their "non-national" identities and adapt to the state's standards. Those who oppose monolingualism will argue

that citizenship should not be based on monolingualism in the national language, especially in cases where other languages, such as Spanish in the United States, could be considered national languages; and, Furthermore, assimilating opportunities may be limited due to a lack of opportunity to gain oral fluency and/or literacy in the national language, rather than a refusal to learn the national language. Other non-linguistic features based on racial, ethnic, religious, political, or other group-based characteristics are frequently invoked by dominant groups to explain minority groups' "failure" to integrate into mainstream culture. Here, identity problems such as "us" (the good "insider") vs. "them" (the bad "outsider") come into play.

The socially constructed hierarchy of low to high, indexed to purported cultural (including linguistic and political) differences, tends to shift over time, but there is usually a socially constructed hierarchy of low to high, indexed to purported cultural (including linguistic and political) differences at any given historical point. As a result, language is not the only (or even the most important) factor in determining the legitimacy of groups' claims in the assertion (or contestation) of power.

Language is a code with a variety of forms (written, spoken, standard, non-standard, etc.), functions, and values (as a tool of communication- medium of exchange, with particular material and non-material qualities). In whatever aspect of life, any language can be used to acquire sophistication. All languages have the capacity to successfully lead the political, educational, social, and economic pillars of any country's prosperity. There is nothing inherent in the constitution of any language, according to Fishman (1968), that prohibits it from becoming a conduit for modern enlightenment.

'Language preference has an impact on human capital since people who speak the state's official language have more economic and political chances,' David (2015). The greater the proportion of the population who speaks that language of instruction in schools, the lower the cost and higher the degree of human capital in society.' The use of a language that the majority of people understand allows for development. Outside of the home, households are frequently forced to use the majority language, particularly when the majority language is also the language of commerce and trade. As a result, the use of language is divided. In a subtractive bilingualism scenario, the minority's mother tongue is gradually displaced by the dominant language in an increasing number of domains. When the dominant language takes over daily patterns of interaction and participation, the minority language loses prominence. Younger members of minorities are particularly vulnerable, as their language skills enable them to be more mobile and vulnerable to exogamy.

It was thought that ethnolinguistic minority with little or no group vitality would eventually vanish as a unique society. The higher the vitality of a linguistic group, the more likely it is to survive and thrive as a collective unit, even when in contact with a majority who speak a different mother tongue. The structural variables that were thought to be the

most important in determining the vitality of ethnolinguistic groupings were divided into three categories:

According to the authors, the three structural elements interact to provide the context for understanding the vitality of ethnolinguistic communities. Minority prestige is one of the status variables, and the higher a linguistic group's status is in intergroup relations, the more important it is as a collective entity. A similar community has good demographic qualities shown by their numbers and their contiguous distribution within a geographical region. Institutional support for the group within the geographic area refers to the official and informal venues where persons may use their mother language. As a result, it is assumed that a linguistic minority's vitality is directly proportionate to the extent to which the language is used. As a result, it is believed that a linguistic minority's vitality is directly related to the amount to which the language is used in various institutions (domains) such as government, church, school, and private sector activities.

Both Skutnabb-Kangas and Phillipson have claimed that the freedom to use and learn one's native language is as fundamental a human right as the right to free expression of religion or ethnic groups' right to preserve their cultures and beliefs. Stephen May (2001, and chapter 14), based in part on the work of Kymlicka (1995), argues that national minorities' languages (as opposed to immigrant minorities' languages) deserve explicit state protection and promotion because they are legitimate groups within the nation-state and no less deserving of such support than dominant groups.

To believe that language diversity is a concrete societal "benefit," for example, evidence beyond moral or "naturalness" arguments is required. After all, LP isn't only interested in philosophical research; it's also interested in solving social issues that frequently include language in some way, and suggesting realistic solutions. The Flemish in the north and the Walloons in the south are relatively homogeneous and monolingual in Belgium. The former is the country's majority, but it has struggled for decades to escape its "minority status" due to their language's cultural inferiority to the French used by the Wallons. With Belgium's independence in 1830, Walloons and Francophones in Brussels dominated the Belgian government and economy, as well as cultural life; hence, even in Flanders, upward social mobility became linked to the use of the French language. The Walloons also believed that cultural and linguistic diversity was a threat to the nation's unity. The fight for language equality between the two communities was long and arduous (Lorwin, 1972). The advocacy of bilingual status for all of Belgium was greeted with opposition from the Walloons, who disliked the infliction of Flemish on their homeland. Except for the capital and a few minor localities along the linguistic frontier, the endeavor was abandoned in 1932, and unilingual regions were constructed behind an ethnolinguistic boundary. The geographical bounds were designed to be flexible enough to allow for ethnic mingling, therefore the language barrier was rather porous. An application to transform the administrative unit from unilingual to bilingual would

be considered if the population of the administrative unit moved from primarily unilingual to a combination of Flemish and Walloon. Relations between the two language groups remained tight for the next 30 years, as the Flemish feared French encroachment on their homeland. This conflict culminated to the permanent unification of Flanders and Wallonia in 1963; a citizen's use of language for services outside the house would be legally defined by his or her place of residence, not by the language used at home or by personal preference. Brussels, the capital, remained an officially bilingual territory. This law was the result of a century of social, cultural, economic, and political tensions between the two groups (McRae, 1987). Flemish nationalists had become as obstinate as Walloons, who had long opposed the rights of Flemish minorities in the south. The emergence and governmental support of institutional unilingualism strengthened the divide between the two groups. The Belgian government attempted to maintain cultural ties between Flanders and Wallonia, but these ties have weakened since the 1960s and 1970s cultural movements. The paucity of migrations between the two regions, according to Murphy (1993), is a symptom of this divide related with the language boundary. The metropolitan area of Brussels, Belgium's capital, has developed into a fascinating geopolitical position. Because of the ability for regular contact and interaction between the two major language groups, both residents and commuters, the capital is the only place that may be defined as a cultural transition zone. However, the city is located in the country's unilingual Flemish region, and regular urban expansion into this zone has sparked animosity. Despite legislation enshrining the Brussels–capital region's boundaries in the 1960s, suburban expansion has continued, particularly southward near the linguistic border between Flanders and Wallonia. The suburbs are preferred by the capital's Francophones, but Flemish nationalists fear that urban growth in this direction would eventually reach the Wallonian sector. As a result, rather than remaining a multilingual enclave within Flanders, Brussels will become a focal point of Wallonian culture. Flemish nationalists see this outcome as a potential territorial threat. This "war of Brussels" has shaped relations between the two groups who live in minor Belgian communities on the linguistic border (Murphy, 1988). Throughout the 1980s, Brussels received an independent regional council, similar to those in Flanders and Wallonia. This has helped to create a distinct regional context that distinguishes city residents from residents of the other two administrative units, both conceptually and functionally. There's a chance that a separate Brussels identity may emerge among both French and Dutch speakers, creating an interaction environment that could lead to intermarriage between the two groups (Murphy, 1991). Various institutions devoted solely to concerns concerning the capital have been established. Brussels has also acquired an international aura that does not exist in other Belgian cities as a result of the formation of international organisations in the city, such as the European parliament and its operations. Those who work in both official languages are said to be experiencing additive bilingualism in this situation, meaning that access to the other language does not threaten the mother tongue. Neither community has lost its ethnolinguistic vibrancy. This is in stark

contrast to the Flemish's experiences in Brussels before the 1960s. The fractured form of the Belgian state may appear to an outsider to be a forerunner to collapse, but the agreement is that Belgium's future existence is not threatened. Differences between the Flemish and the Walloons, however, will continue to be a source of internal strife. The creation of linguistic regions in Belgium exemplifies the use of two policy-making principles: territoriality and personality. Because there are clearly defined unilingual zones in Belgium, the territoriality principle, which states that an individual has the right to access services in the language of the majority of the population in a specific area, was suitable.

Switzerland is in the same boat. This element of group rights allows a minority to have territorial rights within which to defend their language. These rights are enshrined in unilingual institutions, which are rooted in geographic area (Laponce, 1987). Where members of two linguistic groups are not as concentrated, the concept of personhood, which states that everyone has the right to acquire services in the language of their choosing throughout a country or a designated area within a country, usually prevails. South Africa is an excellent example of a country that operates under the principle of personality, yet the theory is simple to apply here due to the high proportion of the population who is bilingual (English and Afrikaans). Brussels is an example of the application of the principle within a state (McRae, 1975).

Immigrants seeking full citizenship in countries with a single official language may be expected to be fluent in that language. This is a characteristic of Australian politics. Minority languages have been promoted or banned in schools at various times, as politicians have sought to promote a minority language in order to strengthen the cultural identity of its speakers, or to prohibit its use (either for teaching or altogether) in order to promote a national identity based on the majority language. While example of recent promotion of a minority language is Welsh, an example of government suppression of a minority language is Breton .

Many countries around the world have many official languages. This could simply represent the existence of well-defined groups speaking different languages, typically including minority populations near borders, in which case using multiple languages is not a problem. However, in other countries, the question of which language should be used in which contexts (national anthem, etc.) is a major political issue, with the rights of specific linguistic groups a persistent source of political struggle.

Language policy regulations are classified by the countries in which they are implemented.

Policies for Assimilation

Assimilation policy is one that employs tactics to hasten the demise of one or more linguistic minority groups (s). Such policies have as their ultimate purpose the promotion of national unity inside a state (based on the idea that a single language in the country will favor)

Afghanistan, Burma, Indonesia, Iran, Iraq, and Kosovo are among the countries that have adopted this policy (Not a state; under United Nations protectorate and officially under sovereignty of Serbia) Syria, Pakistan, Thailand, and Vietnam.

Non-intervention policies

Non-interventionist strategy entails deciding to let the usual relationship between the dominant linguistic group and the minority develop naturally. Almost always, this benefits the dominant group. Such regulations are sometimes accompanied with administrative safeguards for select minorities.

Jurisdictions with such a policy include: Angola, Argentina, Australia, Austria, Bangladesh, Benin, Burkina Faso, Chile, Congo-Kinshasa, Côte d'Ivoire, Cuba, Dominica, Dominican Republic, Ecuador, Gabon, Ghana, Germany, Gibraltar, Guinea, Guyana, Northern Ireland, Jamaica - Liechtenstein - Mali - Nebraska - Japan Saint Kitts and Nevis - Nicaragua Saint Vincent and the Grenadines - Saint Lucia El Salvador, San Marino, Saudi Arabia, Senegal, Turkey, and the United Kingdom are among the countries represented. Venezuela - Uruguay - Vermont Policies based on different legislative statutes

A policy that acknowledges a different legal statute for a particular language usually tries to allow numerous linguistic groups to coexist inside a state. Typically, the majority's linguistic rights are protected and sometimes encouraged, while the minority or minorities' language is given special protection. Minorities can co-exist by providing one national language a different statute.

Jurisdictions having such a policy: Albania - Bosnia and Herzegovina - Bulgaria - California - China - Croatia - Estonia - European Council - Republic of Macedonia - Guatemala - Latvia - Lithuania - Manitoba - Ontario - Netherlands - New Mexico - Paraguay - Quebec - Portugal - Romania - Slovakia - Spain - Sweden - Wales - Yukon

Valorization of the official language policies

It is a policy of becoming monolingual. It favors the (or a) national language at times, and a colonial language with a strong international impact at other times. Such initiatives are sometimes supplemented by efforts that recognize and safeguard minority or indigenous languages. This strategy can be used in two scenarios: when the official language is also the primary language of the majority of the population, and when it is not.

Jurisdictions with such a policy include: Algeria - Albania - Land - Andorra - Azerbaijan - Brazil - California - Cambodia - Colombia - Cyprus - Croatia - East Timor - Egypt - Estonia - France - India - Iran - Iceland - Israel - Italy - Japan - Kuwait - Latvia - Lebanon - Lithuania - Republic of Macedonia - Slovakia - Slovenia - Somalia - South Korea - Tunisia - Ukraine - Uzbekistan - Vietnam - Voivodina

Bilingualism or Trilingual policies

A policy favouring the two official languages is a policy of bilingualism . There are many different ways in which these policies can be applied.

Bilingualism or trilingual policies

Based on non-territorialized individual rights

A policy of bilingualism based on non-territorialized individual rights recognizes the same rights to all members of a community whatever their location on the national territory.

Belarus - Burundi - Canada - Central African Republic - Chad - Djibouti - Guam - Hong Kong - Ireland - Kenya - Kiribati - Malta - Nauru - New Zealand - Northwest Territories - Norway - Nunavut - Rwanda - Samoa - South Africa - Tanzania - Tonga - Tuvalu

Based on territorialized individual rights

All members of a community within a certain territory have the same rights under a language policy based on territorialized individual rights.

Balearic Islands - Basque Country - Brandenburg - Brittany - Catalonia - Channel Islands - Corsica - Aosta Valley - Faroe Islands - Finland - Friuli Venezia Giulia - Galicia - Hawaii - Isle of Man - Micronesia - Nicaragua - Sardinia - Scotland - Sicily - Sind - Slovenia (Istria and Prekmurje) - Trentino -Alto Adige/Südtirol - Wales

According to territorial rights

A territorial rights-based language policy recognizes that all members of a community inside a certain territory have the same rights. Belgium - Cameroon - Fribourg - Grisons - Ticino – Valais - Switzerland

A widely held belief, particularly among Western sociolinguists, was that a major European language (typically French or English) should be used for formal and specialized areas, while local languages might be utilized for other purposes. English has been used to fight harsh colonial administrations, such as those in South Africa (de Klerk, 2002), and ultra-nationalist ideologies, such as those in Sri Lanka (Canagarajah, 2000). The result – stable diglossia – had the (perhaps unintended) effect of lowering the status of indigenous languages and relegating their domains to local uses, while elevating the status and extending the domains of the former colonial language to national political and elite educational sectors, contributing to the colonial era's stratified, class-based structures.

The idea that the establishment (or imposition) of a national language was somehow linked to socioeconomic equality in developing countries, based on reasons of increased efficiency leading to greater unity, was challenged. 'However, these policies fit into a larger

pattern in which Western-based ideologies about the requirements for national development, including the ideology of monolingualism as a necessary condition for social and economic equality, were imposed on new states made up of multiple national (and linguistic) groups. In other words, in the 1950s and 1960s, Western-based academic language planning and LP approaches frequently encapsulated a number of ideologies about (1) the nature of language – that is, as a finite, stable, standardized, rule-governed instrument for communication; (2) monolingualism and cultural homogeneity as necessary requirements for social and economic progress, modernization, and national unity; and (3) language selection as a matter of personal preference.

Critical scholars such as Tollefson (1986, 1991) and Luke, McHoul, and Mey (1990), among others, argued that these interests are often implicit and enmeshed in hegemonic ideologies (such as those mentioned above), which have become widely accepted, commonsense ideas, especially in Western societies. Critical scholars interested in promoting social and economic equality sought to expose these ideas and policies in order to effect social change. As a result, many LP scholars' research interests were connected with the developing critical theory tradition, which "investigates the processes by which social inequality is formed and sustained, as well as the effort to diminish inequality to bring about social change."

Communication Policy

Communication policy is described as a function of marketing by Philip Kotler and Kevin Keller (Kotler/Keller 2006: 534-562). The adoption of a successful communication policy, according to Kotler & Keller, is a means of establishing a dialogue with current and potential stakeholders in order to create a favorable, comprehensive image of the firm and its products. As a result, the communication policy can be used to help the firm realize its goals and ambitions. An effective communication policy will also ensure that the company's message is received, which could help the company's financial situation to relate language policy and communication policy:

The fact that, unlike communication policy, language policy always and alone concerns the selection and use of spoken communication forms is a key distinction between the two. A communication policy can be defined as one that includes several of these elements:

- Communication values (vision, ethics, etc.) to choose from
- a variety of communication styles (oral, non-oral (e.g. sign language))
- channel selection (TV, radio, trade shows, newspapers, email, letters, websites, blogs, text messages, etc.)
- communication venues (meetings, assemblies, trade shows, etc.)

- the degree of communication policy that should be applied (international, national, regional, etc.)
- selecting communication guidelines for various stakeholders (board of directors, customers, etc. ...)
- degree of control over communication policy (prescriptive, proscriptive, no regulation (which could just be a description of the current situation, i.e. descriptive))

Language policy can be defined as a policy that assumes or should assume any or all of the components listed above. As a minimum "option of language," an interlingual language strategy should include the following actors:

- communication outlets (TV, radio, trade shows, newspapers, email, letters, websites, blogs, text messages, etc.) in one or more languages
- selecting one or more languages for communication settings (meetings, assemblies, trade shows, etc.)
- the level of interlingual language policy to be implemented (international, national, etc.)
- communication items available in one or more languages (text types, actual texts, text parts)
- Interlingual language policy degree of control (prescriptive, proscriptive, no regulation (which may consist of a description of the status quo, i.e. descriptive))

The presence of an overall communication policy necessitates the existence of an intralingual language policy, and the following three actors are invariably involved:

- the level at which the intralingual language policy should be implemented (international, national, etc.)
- recommendations or guidelines for the language presentation of communication products (text types, actual texts, text parts)
- Interlingual language policy degree of control (prescriptive, proscriptive, no regulation (which may consist of a description of the status quo, i.e. descriptive))

The preceding description of the relationship between communication policy and language policy underlines the importance of having a communication policy first. However, on two respects, this assertion requires more clarification: First and foremost, the statement is focused on intralingual language policies. Second, the converse is also true: a communication policy should always be accompanied by a language policy – in certain situations, merely an intralingual language policy. This is true for both practical communication policy and theoretical considerations. Furthermore, contributions to communication policy based on

business economics or communication sciences should consider theoretical achievements in the field of language policy, particularly intralingual theories, but also interlingual theories to some extent.

Language and communication are examples of communicative functions. Although there is some overlap between language and communication, the two are not the same.

Language policy, communication policy and the parliamentary communication

A parliament, like other social institutions, is a specific structure of a democratic society, with people acting in it according to their responsibilities, certain agreements, specific personnel, and its own buildings and/or technical equipment. Members of parliament become agents of this institution as a representational body, as well as the party they represent, after being elected. They act objectively and consciously within specified bounds.

On the one hand, they are only institutionally responsible, not personally. On the other hand, they have "double allegiance" in terms of the parliamentary committee to which they belong and the party to which they were elected.

Parliament constructs the procedures and "sub institutions" it requires to carry out its mission: to make decisions in the most cost-effective and efficient manner feasible. Parliamentary action is based on the principle of majority, which states that the majority opinion is the closest to the truth and that the majority will make the best judgments. The following premise is implemented throughout the parliamentary procedure: "A system that must guarantee the possibility of settling all difficulties cannot concurrently guarantee the validity of the decisions." It just "delivers" the majority's judgments. The decision's legitimacy is determined by the procedure rather than the majority.

The purpose of the country's parliament is to preserve the peaceful coexistence of its members, who are both agents and clients of parliamentary speech. Clients are not present directly at legislative meetings and are represented by members of parliament voters in a wide sense of the parliamentary discourse. Parliament organizes society through establishing other social organizations such as ministries and departments, as well as their legal foundations. The parliament's primary responsibility is to build and maintain a condition of balance between diverse interests and forces inside institutions, as well as between institutions and the rest of society. The normative decisions of Parliament are binding on both the internal and external public.

Parliament is not a social or economic institution, but rather a political one that regulates the processes of opinion formation and decision-making in society as a whole. Finally, unlike many other forms of exercising power, parliaments usually start with certain constituent documents that refer to the basic idea of democratic representation, such as constitutions,

constituent meetings, and, in the case of a democratic system of government, elections to the national assembly. Parliament is an institution for its members, with a set of controlled verbal and nonverbal behaviors and institutional discourse.

Discourse is understood as a "narrative," as well as a text generated and functioning in a specific communicative environment, as well as its speech genres, and as a speech, and as a speech assigned by the speaker, and as any particular utterance, and as a statement in the context of a communicative situation, and as a system of restrictions imposed on the statement by the social or ideological position of the participants in the discourse. As a result, M. Foucault defines discourse as "a group of claims that belong to the same discursive production."

Discourse is thus regarded as a text in its dynamics, constituted by a definite number of utterances, for which "a set of requirements for existence" may be defined, rather than as an infinite and undivided commonality of utterances. Discourse is also not an ideal or eternal form with a distinct history. M. Foucault's concept of discursive practice is crucial to grasping the essence of discourse, which is a set of anonymous historical laws of dialogue that are always established in relation to time and communicative place. He claims that discursive practice is developed in a certain era and for a given social, economic, geographical, or linguistic place as a condition for the utterance function.

The term "discourse," which has never been solely verbal, is now commonly used to describe any social action or social institutionalization. The issue of discourse boundaries is legitimate.

It is self-evident that the parliamentary discourse space encompasses not just all of the parliament's formal activity, but also extends beyond its limits. Politicians and statesmen's discourse revolves around the concept of power and establishes a context that characterizes the players, their activities, the items under debate, the circumstances, the time, and the location of occurrences. Political discourse include both public and "backstage" political speech activity by persons in positions of power or fighting for power, as well as media and societal discussions of political issues.

Many academics consider parliamentary debate to be a form of political debate. To determine the specifics of political discourse, the following elements must be considered: stated events, their participants, performative information, and "non-events," i.e. a) the circumstances surrounding the event; b) background explaining the events; c) participant evaluation of the events; d) information relating the discourse to the events. Above all, the communication aims of the participants are common, systematizing indications of political speech as a general concept and parliamentary discourse as a specific one. However, while state power is actively exerted in parliament through legislative activity, the purpose of political discourse participants can be both conquest and battle to keep state power. The parliamentary debate is conducted in line with clearly stated and rigorously followed procedures during plenary sessions. It distinguishes

public parliamentary debate from public political debates that accompany election campaigns. The institutionality of legislative debate is the most important metric.

The institutional discourse represents communication within the framework of established institutions in society, i.e., stable complexes of formal and informal rules, principles, norms, and attitudes that regulate and organize various spheres of human activity into a system of roles and statuses that make up the social system. Participants, conditions, organization, methods, and material of communication, i.e. people in their status and situational-communicative roles, communication and its environment, motives, goals, strategies, channels, mode, tonality, style, and genre of communication, and finally a significant body of communication (texts and/or nonverbal signs), are all constitutive features of discourse. Institutional discourse, according to M.L. Makarov, has a tight structure, a high level of speech constraints, and is characterized by the primacy of a global organization that governs role communication and a small number of globally specified goals. It is less influenced by the immediate context than colloquial discourse. Institutional discourses feature neutral indicators in addition to the backbone. Neutral signs, on the other hand, are considered as generic discursive features intrinsic to any communication, as opposed to system-forming signs. Institutional discourse is related with a definite quantity and function of participants, as well as specific venues and structures in which they fulfill these roles and where certain social rituals and behavioral patterns exist. Furthermore, unique, customized texts are created for each discourse. The role features of its players - agents and clients of the parliament as one of the public institutions, typical chronotopes, symbolic actions, stereotyped genres, and speech clichés - define the hallmarks of parliamentary discourse institutionalism. Institutional discourse is essentially distinguished from personal speech by the stencil of communication. The intricacies of speech communication in institutional discourses can be described in a variety of ways. According to V.I. Karasik, the presence of necessary components of speech contexts determines communication in institutional discourses.

Members of parliament (agents) and those who endow them with this duty are the key actors in parliamentary debates (voters). A member of parliament, place, time, and the aim of the address are the essential components of the speech situation in parliamentary communication. The concept of power is central to legislative debate. There are, nevertheless, some distinctions. Citing D. Allhoff, Konstantinova et al. (2019), for example, underlines the situational context, which, unlike the core idea of power, changes from speech to speech in parliamentary discourse. Each preceding statement may introduce a new issue and alter the context in which the next is delivered. V. Karasik focuses on themes and key concepts, speech strategies, genres and types of genres, precedent (cultural) texts, and discursive formulas, while Konstantinova distinguishes between parliamentary members ("internal addressee") and listeners ("external addressee") and includes parliamentary traditions as components of the speech situation. Many of these ideas can be described in the concept of a situational context, which is distinctive of the actions of a certain social organization, according to Konstantinova's views.

Language policy, communication policy and parliamentary communication

Both representative and participatory democracy rely heavily on communication. One of a country's democratic aspects' strengths is related to national communication structures that connect institutions with citizens.

The Parliament places a high priority on improving communication on national issues in order to enable citizens to exercise their right to participate in the country's democratic life, in which decisions are made as openly as possible and as close to the citizens as possible, while adhering to the principles of pluralism, participation, openness, and transparency.

When communicating about the country's priorities, the country's parliament should encourage information and best practice exchanges and establish synergies between the institutions, as well as facilitate cooperation among them.

The country's parliament believes that information and communication activities on country issues should provide everyone with fair and diverse information about the country, as well as allow citizens to exercise their right to express their opinions and actively participate in public debate on country issues.

When executing information and communication actions, the parliament should foster respect for multilingualism and cultural diversity. Parliament is a social institution in a democratic society, and it serves as the representative legislature body of a country. Parliament is a collective message sender that targets its own representative activities at itself (horizontal parliamentary communication) as well as the public of the represented citizens as its addressees (vertical parliamentary communication). Any parliament's operations are founded on three key characteristics of a social institution: a central idea, power, and consensus.

Conclusion

Varied countries have taken different approaches in assessing the precedence given to languages spoken by ethnicities in a specific country, according to a conceptual examination of a country's language policy. Due to the incorrect application of language regulations in some countries, several countries have experienced violence and long-term conflicts. It was also noted that some countries that implemented bilingual and multilingual policies had rapid development as a result of ethnic cohesiveness and harmony. In addition, the study found that countries with effective communication policies have ensured that all groups, regardless of ethnic variations, are properly communicated and coordinated on concerns and communicative needs. Discourse studies related to Parliamentary communication have revealed that the key discourse-forming concept, verbalized in public parliamentary discourse, is the concept of power. The emergence and development of parliamentary communication as a democratic form of state power exercising is due, on the one hand, to the historical, social and cultural

progress of all mankind, and on the other hand, to the peculiarities of achieving this progress in each individual country.

This study mainly considered the conceptual aspect of the language policy and the communication policy of a country and the parliamentary communication as a discourse. Further studies needed to empirically study the language policy and the parliamentary communication as a whole with particular relevance to Sri Lanka.

References

- Anna K., Svetlana A., Madina A., Arevik G. (2019) Political discourse and the study of parliamentary communication: a comparative analysis, and Elena Soloveva, SHS Web of Conferences 69(4)
- David D. L. and Rajesh R. (2006) language policy and human development- Published online by Cambridge University Press
- Foucault, M. (2000). The Discourse on language (1970). In L. Burke, T. Crawley, & A. Girvin (Eds.), *The Routledge language and cultural theory reader* (pp.231-240). New York, NY: Routledge.
- Harold Schiffman (1996) *Language Policy and Linguistic Culture (politics of language)* . Routledge, London
- Haugen, , Einar, 1973. Bilingualism, language contact, and immigrant languages in the United States. A research report 1956–1970. In Sebeok 1973. [Reprinted in Fishman 1978: 1–111].Google Scholar
- Henning, B., M. Johnsen (2006) Language Policy and Communication Policy – Same Same but Different? *Journal of Language and Communication Studies* no 37, (96-114)
- Hymes, D. (1992). The concept of communicative competence revisited. In M. Pütz (Ed.), *Thirty years of linguistic evolution* (pp. 31–57). John Benjamins
- Joshua A Fishman (1968) *Readings in the sociology of language*, The Hague, Paris, Mouton.
- Kotler, K., Keller, L. (2006) *Marketing management*, 12th edition. Upper Saddle River, N.J.: Prentice Hall.
- Kymlicka, W (1995). *Multicultural Citizenship: A Liberal Theory of Minority Rights*, Oxford, UK: Oxford University Press.
- Lotty, E. (1999). *Effective early education: cross-cultural perspectives*, edited by Paul P.M. Leseman. *Studies in education and culture*; v. 11
- Lorwin, V. R. (1972). Linguistic pluralism and political tension in modern Belgium. In J. A. Fishman (ed.), *Advances in the sociology of language* (pp. 386 –412) The Hague: Mouton

- Luke, A., McHoul, A., & Mey, J. (1990). On the limits of language planning: Class, state and power. In R. Baldauf & A. Luke (eds.), *Language planning and education in Australasia and the South Pacific* (pp. 25–44).
- May, S. (2001). *Language and Clevedon: Multilingual Matters*.
- McRae, K. D. (1975). The principle of territoriality and the principle of personality in multilingual states. *International Journal of the Sociology of Language*, 4, 33–53
- Makarov, M.L. (2003), *Basic concepts of discourse analysis* (Gnozis, Moscow,)
- Murphy, A. B. (1993). Linguistic regionalism and the social construction of space in Belgium. *International Journal of the Sociology of Language*, 104, 49–64.
- Murphy, A. B. (1991). Regions as social constructs: The gap between theory and practice. *Progress in Human Geography*, 15, 22–35.
- Nancy H. Hornberger (2006). *Frameworks and Models in Language Policy and Planning Research* by Thomas Ricento, ed. *An Introduction to Language Policy: Theory and Method*. Blackwell. (pp. 24-41)
- Ralph A. S. (2006). *Culture and the arts in education: critical essays on shaping human experience*, teacher college press, Teachers College, Columbia University, New York, United States
- Ramaswamy S. (1997). *Passions of the Tongue: Language Devotion in Tamil India, 1891-1970* (Studies on the History of Society and Culture), University of California Press
- Skutnabb, K. (2017) Linguistic human rights, past and present, January 2017 In book: *Language Rights* (Volume 1) (pp.28-67), Routledge Editors.
- Stephen M. (2001). *Language and Minority Rights* Longman, University of Auckland
- Karassik, V. (2016). Discourse manifestation of personality, *Russ. J. of Linguistics* 20, 56-77

An Analysis of Parliamentary Communication: with Special Reference to the Challenges in Parliamentary Interpretation

D.G.T.A. Jayasinghe
Senior Lecturer, Department of Linguistics,
University of Kelaniya

anuradhaj@kln.ac.lk

Abstract

Communication in parliament is very important since the decisions, discussions, arguments, and facts presented there directly affect the country. The present study focuses on communication in parliament in relation to the parliamentary interpretation process. The aim of the study is to identify the challenges faced by an interpreter in parliament and find solutions for such challenges. Interviews were held with parliamentary interpreters for primary data. The data was subjected to a qualitative analysis. Research findings revealed that there is a difference between parliamentary interpretation and other types of interpretation, though they appear similar at the surface level. The challenges identified are time and phase limitations, excessive presence of facts in speeches, issues in coherence and connection, lack of punctuations, issues in sentence structures, use of idiomatic expressions, dialectal terminology, code mixing, blending, quotations, statistics and numbers, constant interruptions, and risk in making mistakes. An interpreter could overcome them by grasping the gist of the speech and presenting it in the Target Language as a meaningful sentence, making necessary additions with the purpose of building up connection and coherence between facts and sentence segments, using required punctuations or if the original utterance is too long breaking it into several small meaningful sentences, being thorough with the idiomatic expressions, dialectal terminology, code mixing and blending of the languages being interpreted, interpreting numbers and statistics to the nearest amount without giving the exact number, dealing with interruptions either by interpreting them, omission or generalization by using the word “interruptions”, being very vigilant about not committing any mistake in interpreting and if any mistake occurs when interpreting, make immediate action to correct it, practicing constantly and being updated about the new lexicon in languages.

Key words: Communication, Challenges, Interpretation, Parliament, Solutions

1. Introduction

Parliament is considered the highest institution of a country. As Oxford Learners Dictionary states, it is comprised of “the group of people who are elected to make and change the laws of a country”. So, it becomes the place where most of the vital decisions regarding the country is taken. Therefore, accurate communication in parliament is of immense importance. The facts spoken in parliament should reach every individual in and outside the parliament in a proper manner. Communication process in the parliament can be divided in to two, as the general communication between the members either in Sinhalese, English or Tamil, and the interpretation provided for those who cannot comprehend any of the above languages. The members of the parliament or the participants those who cannot comprehend the language

spoken in the parliament are provided with the facility of hearing the interpreted version of what is being spoken at the very moment, in a language which is comprehensible to them. This process of providing the simultaneous interpretation of the facts spoken in the parliament is known as parliamentary interpretation. Interpretation takes place from Sinhalese to English, English to Sinhalese, Sinhalese to Tamil, Tamil to English, English to Tamil and Tamil to English. There are a few very skilled professionals for this task, those who contribute to effective communication in parliament in a professional manner, which should deserve appreciation. The said interpretation process is given consideration in the present study, with special reference to the challenges faced by the interpreters in the parliament.

Interpretation is a branch of Translation but has got its own uniqueness. When the translation takes place between two languages in written form, interpretation is rendering the spoken utterances of a certain language (Source Language) with the use of the oral form of another (Target Language). The common notion of the public is that the translation from one language to another is a very complex task, but the weight and the risk is doubled when an interpretation takes place. However, one could identify an interpreter and his profession at a glance with the definition that an interpreter is “a person whose job is to translate what somebody is saying into another language”.

One could tell translation from interpretation depending on its form of delivery, focus, performance, application and style. Basically, translation is text oriented and based on written form, whereas interpretation is speech oriented and based on the spoken form of a language. Translation can be done even after a long period of time from which the original text was written, whereas, interpretation happens on the spot, may be in person, via telephone or video. In the process of translation, the translator has ample time to ponder on the text to be translated, then read, re-read, revise, and edit, whereas interpretation happens in the very instance where the speech of a person takes place. Which means it is live delivered; either simultaneous or consecutive (immediately after the Source Language speech). Even though a translator could reach for the aid of dictionaries, glossaries and other materials, that is not possible in interpretation.

2.Previous Research

In considering communication in the parliament with special focus to interpretation, paying attention to the pool of literature is very important. Ibrahim, N. (2009) explores the manner in which the interpretation process takes place in the parliament in Malaysia. Thereby the author focuses on the skills of interpretation required from those who are engaged in that task, while highlighting the importance of the profession, training and professional environment along with some recommendations to uplift the profession. In the meantime, Schmitz (1988: 269) cited in Ibrahim, N. (2009) says that the main issue in “the professionalism of interpreting is that there is a lack of knowledge by the people at large on what interpreters do”, which is true

in Sri Lankan context as well. Tseng (1992:68) and Waliczek (2003: 53) hold the same view. Waliczek (2003: 5) also points out that “the most acute problem of the interpretation market is that there are a few training institutions” Meanwhile Pöchhacker (2004:189) highlights the vitality of “meta-level training in profession”. Further, Gille (1989) cited in Ibrahim, N. (2009) proposes ten prototypes of conference interpreting. Asgari (2015) is quite similar to the present research as it focuses on “Issues on Interpreting” but differs from the present research as this study is only about parliamentary interpretation. Belenkova (2016) focuses on the problems faced by new interpreters and solutions for them. Hettiarachchi (2011) is a study report on training translators and interpreters along with recommendations to train them in relation to Official Language Policy in Sri Lanka. However, by studying the existing literature it is seen that even though there are research on training interpreters, much research has not been conducted on the challenges in parliamentary interpretation in Sri Lanka. Thus, the present research attempts to fill the existing research gap.

3.Methodology

In collecting data for the present research, the researcher conducted semi-structured interviews in the month of March 2022, with five parliamentary interpreters comprised of presently serving and retired interpreters and paused them with a set of pre-prepared questions with regard to the significance of the communication in the parliament, interpretations in the parliament, challenges faced by the interpreters in the parliament and possible solutions for the problems encountered. Thus, the collected data were analyzed in order to grasp the facts required for the present study. Other than that, the published materials were referred to gather secondary data related to the present research through library research. Meanwhile interviews were conducted with subject experts to gather further information for the study. The data was subjected to a qualitative content analysis to arrive at conclusions.

4.Discussion of gathered qualitative data

Sri Lanka is a multi-ethnic and multi-lingual country. Therefore, the members of the parliament use either Sinhalese, English or Tamil. Some of the members use their mother tongue (Sinhalese/ Tamil) as the medium of communication, whereas some others use both mother tongue and the link language English. However, when one cannot comprehend the language spoken in the parliament, he/she has the facility to listen to the interpretation of the very speech in a language known to him/her.

As the primary objective of the present research is to identify the challenges faced by the interpreters in parliamentary interpretation, it is important to have an ample discussion of the problems identified after the interviews with the interpreters. After the interviews it was revealed that the interpreters face number of difficulties in the process of interpreting.

4.1.Challenges

The main issue identified in all the interviews with the interpreters in relation to parliamentary interpretation is that the time limitation in the interpretation process. The interviews revealed that, usually in the parliament, the members are given limited time slots for their speeches such as 5, 7, 10 minutes up to a maximum of 20 minutes. So, the person who speaks attempts to deliver his/her speech within that limited time. Accordingly, four interpreters suggested that they have to start interpreting as soon as the original speech starts and one mentioned that according to his experience, the interpreter too has to start his interpreting at least within 1/10 second and use his cognitive process to encode the message uttered by the speaker and decode it in the Target Language for the listeners who are waiting for his interpretation. Therefore, the tense the speaker feels due to time limitation is doubled in relation to the interpreter. All the interpreters agreed with the fact that the time limitation is the main issue in parliamentary interpretation.

All of the participants stated that, as the time given is limited, the speeches in the parliament are very factual and they do not carry explanation about the facts presented most of the time. Therefore, the second challenge an interpreter faces is to grasp the gist of the ideas spoken and condense it and then continue with the interpretation.

As mentioned by all the participants (interpreters), due to the aforesaid two factors, there is the phase issue in the speeches. One interpreter state that:

“Phase is a major issue for an interpreter. An experienced interpreter can catch up the speed. But there are faster speakers in the parliament and it’s very hard to catch the phase of their speeches”

When the speech is too fast the interpreter faces the challenge in catching the information provided through the speech. However, the interpreter who is there in the booth cannot pause interpreting due to the reason that the speech is too fast. Therefore, he should be prepared to go hand in hand with the phase of the speaker while preserving the meaning of the original utterance. Moreover, as all the participants mentioned, different speakers have different speed in speaking, and the interpreter has to be ready to deal with the speech of any speaker at any time, which is quite challenging.

The fourth challenge which was identified via interviews is that the speeches are very factual. As one participant states:

“When they are going to shorten the speech, there is less clarity. First sentence has no connection with the second, and second has no connection with the third. So, the interpreter faces a big issue to convert this speech into a meaningful one. Otherwise, the listener thinks that we are the one who make mistakes”

As revealed in the interviews, when the speeches are too fast and crowded with facts, the clarity of it is less, and the coherence and the connection between facts cannot be seen most of the time. Most of the sentences have incomplete syntactic structures, as they are spoken utterances and the interpreter has to use his intuition to build up the coherence and connection between the facts in order to give a clear meaning to the person who listens to the interpretation. If not, the listener is unable to comprehend and there is a tendency that he might misjudge the talent of the interpreter. These utterances sometimes lack subject verb agreement or have got errors in some grammatical elements. But the interpretation should be correct to the top level of it. Therefore, the interpreter has to create a meaningful sentence in Target Language.

The fifth challenge identified via interviews is that the lack of punctuation in speech which were delivered due to the limitation of time allocation. When the speaker has to draw attention to a vital matter, he has to bring facts, evidence arguments and so on in a limited time. Therefore, pauses in the speeches are not seen unlike in other speeches. Even though they do not have punctuations most of the time, such speeches are meaningful. While revealing their experience majority of the interpreters participated in the interviews stated that when the interpretation takes place, the interpreter cannot follow the same method because that will harm the interpreted version of the speech. So, the interpreter faces the challenge of using punctuations where necessary.

As mentioned by all the participants, unlike translation, interpretation in the parliament has to deal with sentence segments, which is the sixth challenge. When one speaks, he or she does not think much of giving a full sentence. For instance, when one asks “*koheda yanne?*” one might answer “*Gedara*” in one word, or “*Mama yanne Gedara*” as a full utterance. But both are meaningful. If the idea is conveyed, even a sentence segment is quite sufficient in normal speech. But in the context of the parliament, if the interpretation is not done in a comprehensible manner, the listener might assume that the interpretation is wrong. Moreover, on some occasions, the interpretation becomes less comprehensible due to the sentence segments used in the original utterance, and there may be issues related to clarity. Therefore, the interpreter should deal with this challenge.

Seventh challenge faced by an interpreter is code mixing and blending. In many instances one could observe that the speakers in the parliament code mix in their speech, which is an exciting challenge to an interpreter. The following example will show the code mixing between Sinhalese and English:

Sample Original utterance: *I would like to draw the attention on an important matter. Garu katha:na:yakathumani, corona ro:ginta prama:nawath ida pahasakan rohal wala ne:”*

Sample Interpretation: *I would like to draw the attention on an important matter. Hon. Speaker, there’s no ample space for corona patients in hospitals.*

In such circumstances interpreters face the challenge to process their brain function to deal with two languages in the same source utterance.

Further, while talking about blending one participant mentioned that, if the interpreter does not know the meaning of the blended term, the interpretation is failed and that is felt by the listener. And the interpreter can never give a wrong interpretation to the blended term.

As identified in the interviews the eighth challenge is the use of quotations in parliamentary speeches. When the speaker uses quotations from reports and newspapers, the interpreter faces the biggest challenge. So far, in the aforesaid issues the form of the utterance is not changed. They were in spoken form, but most of the time the quotations are in written form. Therefore, the interpreter has to convert them to interpretation form within a few seconds. One participant mentioned that: *“quotations are in written form, so they have to be converted into written form, which takes time and constant practice. It is very hard for an interpreter to translate a written speech. There should be a natural flow...Formal language is hard to be delivered in interpretation”*

The ninth challenge is that, almost all the parliamentary speeches carry a lot of numerical data. Remembering them is quite necessary to give a correct interpretation to the listener. And there is a risk of forgetting the numbers and percentages or using them in a wrong way. According to one participant:

“Many state numbers in their speech. When we try to say... for example 65333 in English, when we finish that, the reset of the sentence has been uttered and we miss it.”

So, presenting numerical data is a challenge that needs quick response from the interpreter while interpreting.

Latin terminology used in the parliamentary speeches is the tenth challenge. All the participants mentioned that they have to remember the Latin terms used in the parliament, if not an accurate interpretation of the original utterance could not be given. Even a little mishap would cause a severe damage.

Interpretation of idiomatic expressions and dialectal expressions is the eleventh challenge identified. As one interpreter who is a native Tamil stated, *“one word in one dialect might give another meaning in another dialect, especially in Tamil language”*, as it is rich in number of dialects. Moreover, the use of idiomatic expressions highlights the fluency of the speaker and the proper interpretation of them emphasizes the skill of the interpreter.

As mentioned by the majority of the participants, use of abbreviations and acronyms is very common in parliamentary speeches. An interpreter cannot omit them in interpretation. So, he faces the issue in finding the meanings. This is easy in translation as the translator could

stop the translating and refer to dictionaries or glossaries to find the meanings of them but in the interpretation, there is no chance for such aid.

As the next challenge one participant mentioned that “*different speakers have different ways of speaking. The style is different. Depending on the instance, the weight of the speech is different. Tone and the pitch are also differ according to the situation*”. Therefore, the challenge is to preserve the weight given by the original speaker in the interpretation. The emphasis should be laid on the very place where the original speaker used emphasis. Moreover, when the speaker used newspaper jargon, the interpreter should be familiar with it.

Interruptions is one of the severe challenges faced by an interpreter in the parliament. As revealed in the interviews, if some member interferes into another’s speech, the latter pauses for a while and then speaks with the former and the utterance he was saying was left incomplete. And if the interpreter stops where the speaker pauses, the sentence is not clear to the listener. And when the slang and taboo are used in the parliament, the interpreter has to deal with them carefully.

Risk is the final, but most felt challenge in parliamentary interpretation as mentioned by all the participants. As the facts are vital and has direct relationship with the laws, rules and regulations of the country, a wrong interpretation will damage the entire process of communication in the parliament, and it will reach the public in no time. Therefore, along with all the aforesaid challenges, this marks the seriousness of the profession of an interpreter in the parliament.

4.2.Solutions

When having the interview with the interpreters, the following solutions were identified. In order to deal with the time and phase limitations, the solutions that could be adopted is to catch the key terms and verbs in the sentence and then interpret the idea he has grasped. When too many sentences are spoken regarding one matter, the interpreter could get hold of the kernel of the sentence and interpret accordingly. Even to do that he should have a general knowledge about the subject matter being spoken.

When the coherence and the connection is not seen in the original utterance, all the participants suggested to make it meaningful by a slight addition of a suitable word, verb or a helping verb to make it comprehensible to the listener and to perform this task constant practice needed.

Even for the lack of punctuations, it was revealed that the interpreter needs to identify where a pause can be kept, or the sentence can be stopped. But the idea of the original utterance should be preserved. Even in this instance, the interpreter has to grasp the ideas very quickly and interpret in the Target Language by making small sentences.

When the sentence segments are spoken, if the interpreter also translate them as segments the listener might think that the sentence is not completed. So, one interpreter suggested that usually “*they have to mark the completion of the sentence or at least make the sound to 0 level to indicate the end of the sentence*”. But when interpreting such segments to the listener, the interpreter has to form a version that contains a clear meaning out of the segment uttered:

Sample Original utterance: “*eddi pa:re minissu udgo:shanayak*” (Sentence segment)

Sample Interpretation: *When I was coming people were protesting in the road*” (interpreter’s clear version as a full sentence)

However, all the participants agreed that, an interpreter has to be very careful in making additions while not harming the original utterance of the speaker.

If the interpreter comes across unknown terms, sometimes he has to omit it which is unavoidable, because one cannot refer to any dictionary when the speech is going on live. But as the majority of the participants mentioned, that cannot be considered as an excuse because there cannot be excuses in the profession of an interpreter.

The discussion revealed that when in code mixing the interpreter has to use the Target Language for the entire interpretation. One cannot say that he is going to do the interpretation from English to Sinhala only. He has to be prepared for code mixing too. The instant shift between languages should be practiced by an interpreter to face this type of situations.

Translation of quotations should be done with constant practice and experience. The reported style should be familiar to the interpreter to get the idea, and he has to put it in the interpretation form.

When the utterances have got numerical data, the interpreter has to follow some simple techniques. For instance, the amount mentioned in the original utterance is 65333 and if the interpreter goes on saying the exact number in Target language, he will surely miss the rest of the sentence. So, the acceptable way suggested by participants is to translate it as “*over sixty-five thousand*”, but he cannot use words such as “a lot, many, a little, few” in interpreting numerical data and statistics.

In dealing with Latin terminology, the interpreter has to be familiar with all the Latin terms and he should always refer to Latin terms used in different contexts. As one interpreter mentioned, this falls under professional development which could be done individually.

Idioms in Sinhalese and English cause similar difficulty to the interpreter, and to solve this issue the participants suggested that more reading and the language fluency is needed. When dealing with dialects, they mentioned that, one should know almost all the dialects of a certain language. For example, an English to Sinhala interpreter should have a sound

knowledge about all the dialects in Sinhala language, and at least a fair knowledge about almost all the varieties of English language.

As mentioned by one participant, *“Most importantly the sentence geography and the context should be properly understood by an interpreter”*. For example, if the term ‘fertilizer’ is used in a sentence the interpreter should identify its context as ‘agriculture’. Then he could identify the background of the matter and can form the sentence accordingly.

As suggested by the all the participants, when interruptions are taken place during interpretation, the interpreter could overcome that either by interpreting them if the utterances spoken in interruptions can be translated. Moreover, he could also use omission if the utterances are taboo or slang or use generalization by using the word “interruptions”.

Finally, an interpreter must be alert of all the new words that comes into the lexicon. He should be open eyed for all the current issues in the world.

5. Conclusion

Thus, the following challenges were identified in the present research such as time and phase limitations, excessive presence of facts in speeches, issues in coherence and connection, lack of punctuations, issues in sentence structures, use of idiomatic expressions, dialectal terminology, code mixing, blending, use of quotations, statistics and numbers in original speeches, constant interruptions, and risk in making mistakes. As the interpretation process is vital for the communication in the parliament, the responsibility of an interpreter is very high. Most of the time there is a tendency of these speeches providing news highlights. If a wrong interpretation is rendered, inaccurate news will be published and that fact itself highlights the risk in interpretation. It is unavoidable to miss some facts as these are not machine oriented tasks, but the interpreter cannot change or add anything in the original utterance. And there should not be trial and error in interpretation in the parliament. Constant practice, updated knowledge, eloquence, superb vision and listening capacity and first-class pronunciation are also a must for an interpreter to render his service for the proper communication in the parliament.

Acknowledgement

The researcher extends her sincere thanks to the professional interpreters who rendered their utmost support in conducting this research.

References

- Belenkova, N. (2016). First Experience in Interpreting: Challenges and Solutions. *7th International Conference on Intercultural education “education Health and ICT for a Transcultural World”*, EDUHEM 2016, 15-17 June 2016, Almeria, Spain
- Ibrahim, N. (2009). Parliamentary Interpretation in Malaysia: A Case Study. *Meta*, 54(2), 357-369
- Pöchhacker, F. (2004). *Introducing Interpreting Studies*. London: Routledge
- Schmitz, M. (1988). Statutory regulation of the practice of the profession and the use of the title “Translator/Interpreter.” NEKEMAN, Paul, ed. *Translation, Our Future. La Traduction, Notre Avenir. XIth World Congress FIT Proceedings*. The Netherlands: Euroterm Maastricht, 269-275.
- Waliczek, B. (2003). Quality Interpreting in Poland: Facing Local challenges. *COLLADOS Aís, Ángela, FERNÁNDEZ SÁNCHEZ, María Manuela. and GILE, Daniel, eds. La evaluación de la calidad en interpretación: investigación. Granada: Comares*, 47-57.

E-sources

- <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/parliament#:~:text=%2F%CB%88p%C9%91%CB%90l%C9%99m%C9%99nt%2F,the%20laws%20of%20a%20country>
- <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/interpreter#:~:text=interpreter,noun,is%20saying%20into%20another%20language>
- <http://www.scribd.com/document/439447929/A-Study-Report-Transaltion-and-Interpretation-Training-and-Services-in-Sri-Lanka>

A Study on the Attitudes Towards the Language Policy and Planning of the Administrative Sector in Sri Lanka.

M.A.Muditha Lakmali¹, K.L.Manomi Iresha Dilanthi²
Temporary Lecturer, Department of English Language Teaching,
University of Kelaniya, Sri Lanka^{1,2}

mudimanathunga@gmail.com

Abstract

The study was intended to investigate the attitudes towards language policies and the fields that should be improved in government language policy and planning focusing on administrative sector in Sri Lanka. The sample included ten employees and ten clients from the Divisional Secretariat at Galle. The study was done by using both qualitative and quantitative methods, through providing separate questionnaires for clients and employees. Questionnaire was used as the research tool for the study. Altogether Twenty questionnaires were used as instruments to conduct this research; 10 for clients and 10 for employees. Generally, the questionnaires were comprised with 10 questions per each including 5 MCQ questions and 5 open-ended questions. The collected data was analyzed through the Statistical Package of Social sciences (SPSS) and the qualitative data was analyzed through Thematic analysis. The findings of the research investigated that there is 100 % satisfaction and positive attitudes towards the language policies in the particular Divisional Secretariat selected for this study. Even though some problematic areas regarding the implementation of the language policies were explored; caused due to the lack of human resources (proficient in Tamil language) and the impracticality when implementing the particular language policies. Therefore, it can be concluded that the implementation of language policies is not sufficient; in order to overcome the language issues in a Divisional Secretariat; but taking efficient steps and changes should be done, when implementing the policies.

Key words: Language policies, Attitudes, Administrative sector

Introduction

Language policy and planning refers to deliberate efforts to influence the behavior of others with respect to the acquisition, structure of the functional allocation, of their language codes (Cooper, 1989, p.45). It may be undertaken with formal official government sanction or reflected in unofficial and informal practices. Language planning is frequently undertaken for the expressed purposes of solving communication problems.

When considering about the Language policy and planning related to the administrative sector in Sri Lanka, according to 1978 constitution,

- Sinhala and Tamil are the official languages of Sri Lanka.
- Sinhala and Tamil are the national languages of Sri Lanka

According to the 16th amendment of 22(1) constitution,

- All government institutions in Sri Lanka should maintain the documents in Sinhala language except the Northern Province. Only the Northern Province must use Tamil as the official language and all other provinces must use Sinhala as the official language.
- There are many Bilingual Divisional secretariats in Sri Lanka.
- Galle – Four Gravets is the one which we selected for our research as it is the only bilingual divisional secretariat in Galle.

According to the public administration circular 03/2007,

- An extra payment should be given to the officers who have acquired the proficiency in more than one official language.

The main objective of this study is to investigate the attitudes of the people towards the language policies and the fields that should be improved in government language policy and planning.

According to Wakkumbura, (2016) thirty years, (1956 to 2015) have passed since Sinhala was made the official language, and twenty-seven years (1988 to 2015) have elapsed since the Tamil language was declared as the official language after the 13th amendment to the 1978 Republican Constitution, the effectiveness of the current language policy has opened up a vital scholarly discussion. He talks about the language policies in Sri Lanka and language ethics in our country. He also suggests in promoting English as one of the official language in Sri Lanka because, English was used only as a link language even though it is used as a language in several administrative sectors in Sri Lanka.

According to the purpose of this study, it was intended to find the answers for the following research questions.

01. What are the attitudes of the clients and the employees towards the language policy and planning of the administrative sector in Sri Lanka?
02. Are they satisfied with the language policies used in the Galle Divisional Secretariat?
03. What are the fields that should be improved in Government language policy and planning?

Research Methodology

The study was intended to investigate the attitudes towards language policies and the fields that should be improved in government language policy and planning in Divisional Secretariat in Sri Lanka. To accomplish this objective, we selected Divisional Secretariat; Four Gravets, Galle. The main reason for selecting this particular Divisional Secretariat was its bilingual nature: The employees of that particular divisional secretariat claim that both Sinhala and Tamil languages are used when getting and providing the services as there are Sinhala, Tamil and Muslim people living in that area. Since people in that area are bilingual, the employees

who are working in this particular Divisional Secretariat should be equipped with all three languages; Sinhala, Tamil and English to provide a better service for clients. Additionally, there should be a proper implementation of the specific language policies and planning in order to provide a better service for a client who uses any language.

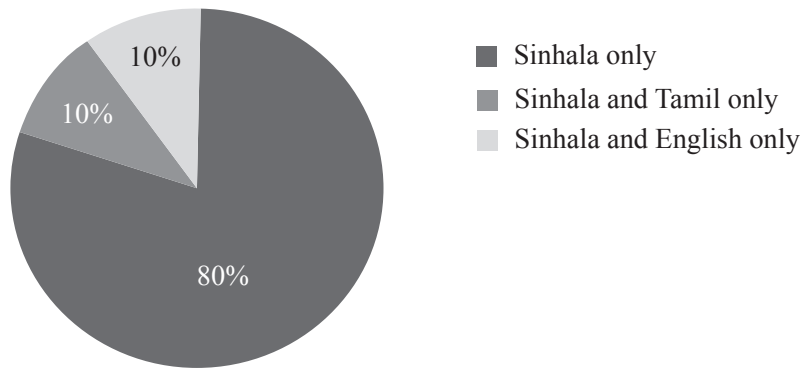
This study used quantitative and qualitative methods to collect data in order to accomplish the objectives of this research. Two questionnaires were used for this research; one is for clients and the other one is for employees, who are working in the Divisional Secretariat (ten questions for each). The questionnaire for clients included questions like what is their first language, in which language they like to get the service from this particular office and do the language policies and planning of that particular Divisional Secretariat help them to get a better service without any difficulty. There was a questionnaire for the employees who are working in selected three sections in the Divisional Secretariat. Those three sections are reception, registration section and social service section. The reason for selecting these particular sections is normally in a Divisional Secretariat office people are getting daily service from these sections. Also in those sections, the clients and the employees have to interact more with each other in order to get and provide the service. Ten questions were included in the questionnaire for employees who are working in particular three sections. (One for the employee who is working in reception section, four for social service section employees and five for Registration section). Twenty questionnaires were used to conduct this research, 10 for clients and 10 for employees. Generally, the questionnaires were comprised with 10 questions per each including 5 MCQ questions and 5 open-ended questions. The questionnaires were in three main languages and participants were given the opportunity of answering in both L1 and L2 according to their proficiency.

Data Analysis

01. Data Analysis of Clients

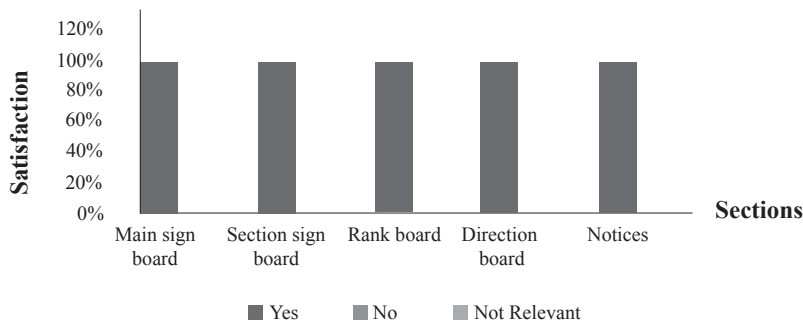
In order to determine the proficiency of the clients, the first two questions were about the district and the first language of the clients. Among the clients, eight clients were from Galle district while 2 were from Matara district. The first language of seven clients was Tamil while three were Sinhalese. As shown in the below graph (figure 01), 80% of clients preferred to use only Sinhala language, 10% of the clients preferred to use both Sinhala and Tamil while the rest of 10% preferred both Sinhala and English languages when obtaining the services of divisional secretariat because, they stated that they are well proficient in Sinhala language than other languages.

Figure 01

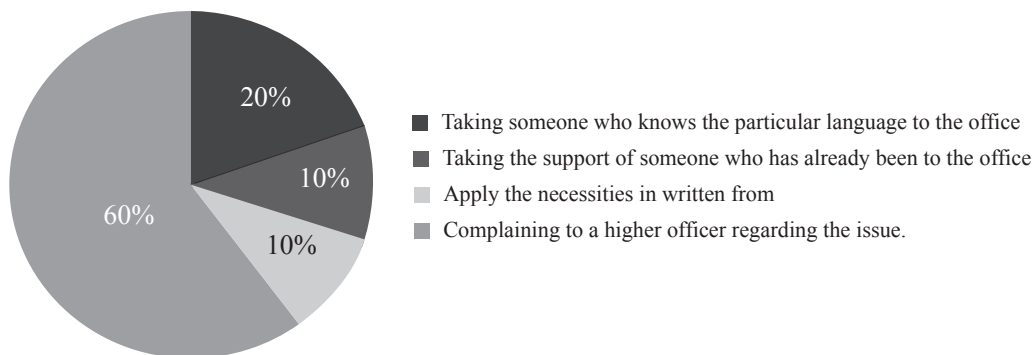
As shown in below bar graph (Figure 02), all the clients were satisfied in 100% when obtaining the main services regarding the sections of the main signboards, section signboards, rank boards, direction boards and notices

Figure 02

The next question was to evaluate the actions to be taken when the clients are unable to use their preferred language.

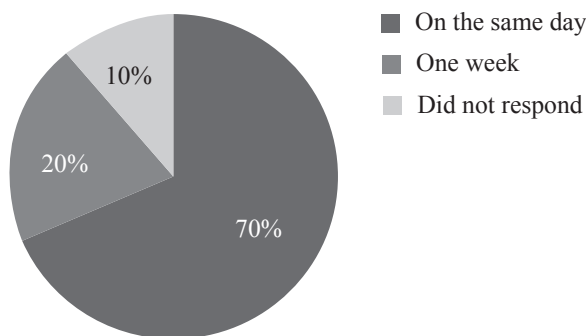
Figure 03

As shown in the above graph, 60% of the clients mentioned that they complain to a higher officer regarding their language issue. 20% of the clients stated that they take someone who knows the particular language to the office. 10% of the clients stated that they take the support of someone who has already been to the office and the rest of 10% of clients stated that they apply the necessities in written form.

The next question focused on the duration of time taken to receive the service when they are unable to apply the requirements in their first language.

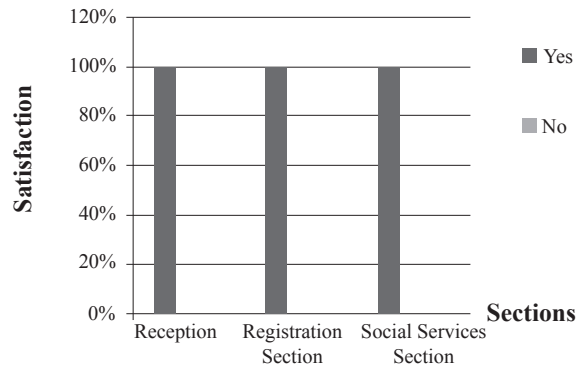
Figure 04 - The duration of time taken to receive the service due to the issues in the language

As shown in figure 04, 70% of clients stated that they are able to receive the service on the same day itself since language is not a problematic issue for them. 20% of clients stated that it takes one week to receive the service and 10% of clients did not answer the question.

The sixth question focused on the satisfaction regarding the availability of relevant documents in the first language of the clients. All the clients stated that the documents of reception unit are available in main three languages. The documents such as application for birth certificate, application for marriage certificate and application for death certificate in registration section were available in main three languages. The documents such as application for self-employment donations and application for public donation in social services section were also available in main three languages. Hence, (as shown in figure 05) 100% of clients' satisfaction was gain to the availability of documents in their first language.

Figure 05

The next three questions were open-ended questions to analyze the attitudes and comments of the clients towards the language policies in the office. The seventh question was to analyze whether the clients use any other languages instead of their first language. Three clients stated they use only their first language since their first language is Sinhala. The other seven clients whose first language is Tamil mentioned that they use Sinhala language for official services due to two reasons. The first reason was that they have to adapt to the Sinhala language since the majority of the employees are Sinhalese while the other reason was that it is not problematic to use Sinhala language since they have studied in Sinhala medium at school. Some of them stated that they are proficient in Sinhala language than Tamil language even though their first language is Tamil.

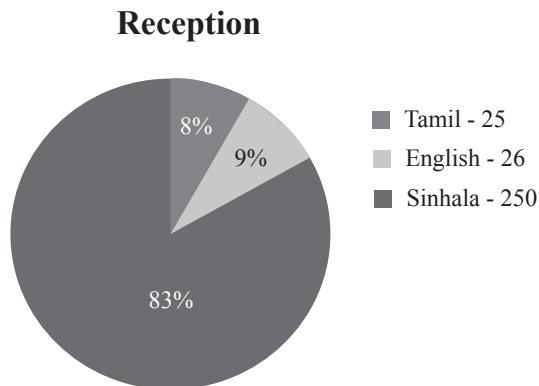
The last two questions were to state the problematic areas that arise due to the language usage when they receiving services and to state suggestions to overcome those problematic situations. None of the clients stated such a problematic area as the sampled divisional secretariat is bilingual and most of the main services are in main three languages. All the clients who participated for the questionnaire were able to use Sinhala language, which was the main official language of the office. With the data collected from the clients, it is evident that they have a positive attitude towards the language policies in the Divisional Secretariat at Galle.

02. Data Analysis of Employees

In order to evaluate the attitudes of employees towards the language policies of the Divisional secretariat at Galle, 10 questionnaires were distributed in main three sections of the office which represent one employee from reception section, 4 employees from social services section and 5 employees from registration section. The first question was to count the approximate quantity of clients come to obtain the services per day according the first language. As shown in the following graph (Figure 06), it was stated in the reception section

that 250 Sinhala speaking people, 25 Tamil speaking people and 26 English speaking people come to obtain services per day.

Figure 06

In the registration section, it was mentioned that 150 Sinhala speaking people, 50 Tamil speaking people and 10 English speaking people come to obtain services (figure 07) while 125 Sinhala speaking people, 40 Tamil speaking people and 20 English speaking people come to obtain services from social service section (figure 08). These calculations were taken approximately considering the number of people coming to get their service per day.

Figure 07

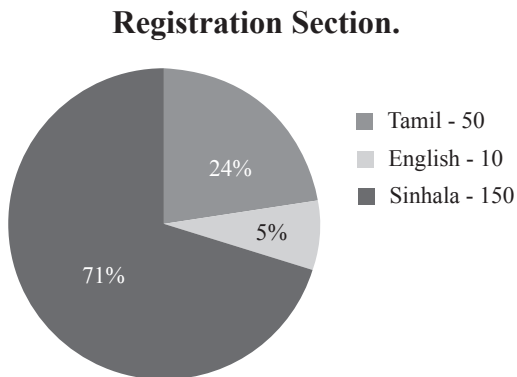
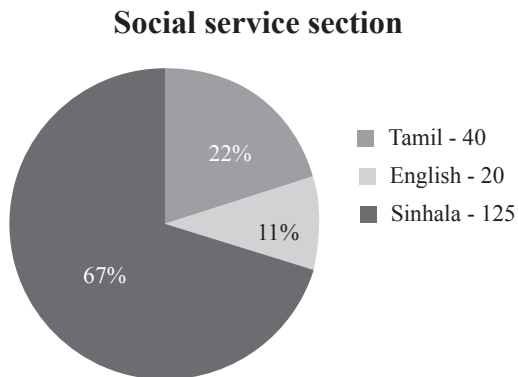

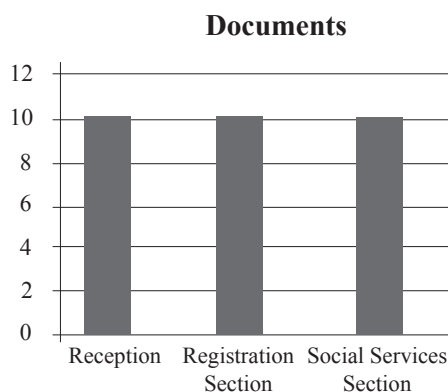
Figure 08

The next question of the questionnaire focused on the language usage in services of the main three sections. All the employees of each section stated that the main services such as main sign boards, section sign boards, rank boards, direction boards and notices are in main three languages while the notices of social services section and registration section are only in Sinhala language. The reason for it might be the language policy regarding notices is not accurately functioned in the Divisional Secretariat.

The third question of the questionnaire focused on the language usage in documents/ applications in accordance to the section which the employee belongs to. The documents in reception section were in main three languages and the applications such as application for birth certificate, application for marriage certificate and application for death certificate were also in all three languages at the registration section. Except application for public donation the other documents such as application for self-employment donation, application for public donation, application for disabled equipment, application for adult's National ID card and application for donations regarding different diseases were also in main three languages. Application for public donation was only in Sinhala language at the social services section (Figure 09).

Figure 09- Language used in documents in accordance to the sections

The next question of the questionnaire was to investigate the resolutions to be taken if the employees are unable to provide services in the clients' preferable language. The only employee at the reception was a speaker of minor language and she was fluent in main three languages both in written and spoken language. As an impact of her proficiency, she could provide the services in any language that clients preferred. Both the employees in registration section and social services section stated that they would forward the client to the language translator or get the help of the employees who are proficient in the client's preferred language.

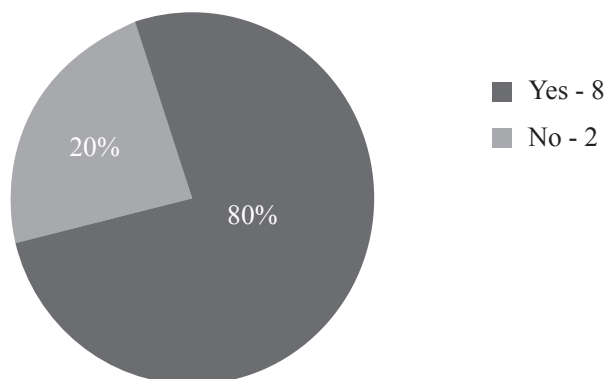
The fifth question of the questionnaire focused on the duration to be taken to provide the services if the employees are unable to supply the clients requirements due to language issues. Most of the employees stated that they would provide the service on the same day itself. Only two employees stated that if the language translator is not available in the office at the particular day, the duration to provide the services would depend on the type of service to be provided.

The next question given to the participants was to evaluate the problematic areas which would arise due to the language usage of employees. The employee of the reception section did not mention any problematic area of her language usage. The employees of registration section stated that they have communication problems since they all are not fluent in main

three languages. The employees of social services stated that sometimes they get issues in the translated documents which they brought from outside.

The last question of the questionnaire was to investigate the satisfaction of the language usage of the employees. As shown in figure 10, 80% of employees were satisfied with their language usage while 20% of employees were not satisfied with their language usage.

Figure 10 –Satisfaction of the language usage of the employees

At the end of the data analysis of employees, it is also evident that they too have positive attitudes towards the language policies in Divisional Secretariat at Galle.

A Number of major findings were investigated through the data analysis. Depending on the data analysis obtained through feedback forms of the clients, a number of findings were investigated. Initially the majority of the clients preferred using Sinhala language, when obtaining services. Even if their first language is Tamil, they are equally proficient in Sinhala. The clients whose first language is Tamil preferred to use Sinhala language since the majority of the employees were Sinhalese. The satisfactory level of the clients regarding the language usage in notices and sign boards and the documentary was 100%. The majority of the clients preferred to complain a higher officer regarding the issue or take someone who is proficient in Sinhala language with them when they are unable to use Sinhala language, when obtaining services. None of the clients, stated any problematic area regarding the usage of language, when obtaining services, since the relevant language policies were efficiently activated within the office and the clients go prepared to prevent from any type of issue regarding language usage. Depending on the data analysis obtained through the feedback forms of the employees are as such; Common problematic areas arise due to the language usage of employees when providing services were; communicating problems, since all employees are not fluent in both languages and problems in translating documents. Majority of the employees have stated that there is a very lesser amount of problematic areas, regarding the language usage, since majority of clients are proficient in Sinhala language (even the clients whose first language is Tamil). Majority of employees were satisfied with their language usage.

The answers for the research questions are as followed;

- 1) What are the attitudes of the clients and the employees towards the language policy and planning of the Divisional Secretariat in Sri Lanka?

Majority in both clients and employees has a positive attitude on the language policy and planning of Divisional Secretariat in Sri Lanka.

- 2) Are they satisfied with the language policies used in the Galle Divisional Secretariat?

Majority in both clients and employees are satisfied with the language policies in Galle Division.

- 3) What are the fields that should be improved in government language policy and planning?

Since the clients stated that majority of them go with a person who is proficient in Sinhala Language, if their Sinhala language proficiency level is low. Accordingly, assigning an equal amount of Tamil Language Proficient speakers to work in bilingual Divisional Secretariats, will aid in minimizing this issue.

There are certain limitations in this study. The sample of this study was focused on a bilingual Divisional Secretariats. It was the Divisional Secretariat of Galle district. Moreover, in this Divisional Secretariat, only three sections were focused for the convenience of the study. The sections were reception, registrar and social service where the clients gathered to obtain the services most often. The languages of the speakers were Sinhala, Tamil and English. The language of the majority was Sinhala though we focused this research study on minorities. The number of participants was limited up to twenty. Among them ten participants were clients while the other participants were employees.

Certain recommendations were gathered through this study. According to the constitution in Sri Lanka, all the employees must pass the official language examination. However all the employees attempt to pass only the examination but practically they do not know how to use the language of minority for their services. Therefore, employees must be more practical in using the language of the minority. Even though, this Divisional Secretariat does not have language issues, the number of language translators in the other bilingual administrations must be increased as there are clients who need the help of translating and one employee cannot manage all the translations. Problematic areas will arise with the absence of the particular translator assigned for the specific sector. Then the attitudes towards the administration will be negative.

Conclusion

As the conclusion, through evaluating the major findings, one of a major problematic area, regarding the practicality level in implementation of the particular language policy in bi-

lingual Divisional Secretariats were those clients having to come out with solutions by themselves to avoid any type of language issue that will arise due to their inability in using Sinhala language. These included steps such as, the clients had to pay for translators or they have to take someone proficient in Sinhala language, with them, as an aid. This demonstrates, even though the satisfactory level of both the clients' and the employees' were high, there is a problematic area, regarding the practicality on the particular language policies in the bi-lingual Divisional Secretariats in Sri Lanka. Therefore, as we stated when answering the third research question; assigning an equal amount of Tamil Language Proficient speakers to work in bi-lingual Divisional Secretariats, will aid in minimizing this issue. This also denotes that implementation of language policies is not sufficient; in order to overcome the language issues in a Divisional Secretariat; but taking efficient steps and changes should be done, when implementing the policies. This will lead to a real success, when overcoming the language issues.

Finally, to conclude the sampled clients, the speakers of minor language are satisfied with the language usage in this Divisional Secretariat because they all are well proficient in Sinhala language, which is used by Sinhala majority in that division. The employees in this Divisional Secretariat are also satisfied with the language usage in their services because the clients are well proficient in Sinhala. Therefore, there are no problems regarding the language in this administrative sector.

References

- Bright, W. (1992). Language Policy International Encyclopedia of Linguistics vol.4:310-311
- Cooper, R.L. (1989). *Language planning and social change*. Cambridge, England; Cambridge University press.
- Coperahewa S (2009). 'The language planning situation in Sri Lanka', *Current Issues in Language Planning*, 10(1):69-150.
- Fernando C (1977). 'English and Sinhala bilingualism in Sri Lanka', *Language in Society*, 6(3):341-360.
- Fishman JA, Ofelia G (2010). *Handbook of language and ethnic identity*. Oxford: Oxford University Press.
- Official Language Commission of Sri Lanka. (2009). *Language resources needs assessment survey (2007/2008)*.
- National Education Commission (2009). *National Policy Framework on Higher Education and Technical & Vocational Education*. Colombo: NEC.

- The World Bank (2009). *The towers of learning performance, peril and promise of higher Education in Sri Lanka*. Colombo: The World Bank, Human Development Unit, South Asia Region.
- Wakkumbura, M.R.,(2016). Language pluralism through the administrative service: The use of the official languages policy in Sri Lanka. *Journal of Public Administration and Policy Research*. 8(4). 33-44. DOI: 10.5897/JPAPR2015.0343

සහයෝගය
ஒத்துழைப்பு
Supported by

ISSN 2806-5417

9 772806 541001